

Giới thiệu Ác Nữ Quay Về

Thể loại: Trọng sinh, Xuyên không, Nữ cường

Văn án:

Nàng của kiếp trước thật sự quá ngây thơ, lại không lường trước được kẻ mà mình trợ giúp đi lên vị trí tối cao kia lại lòng dạ hiểm ác, lợi dụng xong thì vứt bỏ nàng.

Nàng giúp hắn nắm trong tay quyền lực, hắn trả lại cho nàng là cửa nát nhà tan, địa vị hoàng hậu dĩ nhiên cũng từ người khác ngồi xuống.

Nàng không còn gì cả!

Đời này có thể sống lại, trọng sinh trở về khi đó, lúc nàng vẫn chưa gặp được hắn.

Thời gian này nàng còn ở tại nông thôn xa xôi hẻo lánh, có lẽ đây là cơ hội để nàng lên kế hoạch cho sau này...

Có cừu nàng ắt báo cừu, có oán nàng tất phải báo oán.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Phụng Hoàng *khấp huyết

*Khóc đến chảy máu mắt

Nước Bắc Đường, mừng bảy tháng tư, thảo trường Oanh Phi, ánh mặt trời nhẹ nhàng chiếu xuống chông chông chất chất trong cung điện, xuân ý dạt dào.

"Kẹt kẹt ~"

Phía sau cung điện, ẩn hiện một cái đình nhỏ rách nát, cho dù có là ánh sáng rực rỡ, cũng không chiếu tới cái góc nhỏ nhỏ này, vừa vào cửa, một mùi ẩm mốc bốc lên, cung nữ mặc váy hoa màu tím ghét bỏ nhíu nhíu mày, đặt chiếc khay trong tay lên trên bàn.

Từ trên cao nhìn xuống người bên trong, ôn tồn bỏ cất tiếng nói: "Nương nương, *sắc suy ái thi, đây vốn dĩ chính là số mệnh của nữ tử trong cung, người hãy ngoan ngoãn uống ly rượu độc, chớ có làm hoàng thượng lo lắng nữa?"

*Chỉ những người được cung chiêu nhờ sắc đẹp, sau đó già yếu thì bị ruồng bỏ

Nữ nhân mặc y phục cung nhân đã giặt bay hết màu chỉ còn lại màu trắng xóa, đôi mắt chuyển động đã không còn linh hoạt, giọng nói khàn khàn rất là khó nghe: "Dựa vào đâu?"

Sắc mặt cung nữ thay đổi, tiến lên một bước, vừa muốn đánh, thì bên ngoài có người cao giọng hô lên: "Hoàng thượng giá lâm!"

Người nam nhân mặc quần áo màu vàng đang sải bước tiến vào, nhìn đáng vẻ cổ chấp của nàng thì hơi hơi nhíu mày: "Vì sao không uống?"

Nàng thấy hắn đi vào, phản ứng đầu tiên đó là kiểm tra khuôn mặt của mình có xinh đẹp hay không, nhưng mà khoé mắt xẹt qua ly rượu trên bàn kia, thì lập tức nở nụ cười thê lương: "Rõ ràng người hại chết nhi tử của chúng ta là hoàng hậu, vì sao bây giờ người bị hại chết, lại là thần thiếp?"

Hắn hơi nhíu mày, nàng lại một lần nữa cười nói ở trước mặt hắn: "Đúng vậy, cả nhà thần thiếp đều đã bị người giết, bây giờ, cũng đã tới lúc nhỏ cỏ tận gốc rồi sao?"

Dứt lời, Lăng Nhục Hi cẩn thận đánh giá người đàn ông tuyệt tình tuyệt nghĩa ở trước mắt này, nàng không hiểu, vì sao, vì chuyện gì mà lại đi đến tình trạng này.

Đôi mắt hắn u ám, nhàn nhạt nhìn nàng ấy: "Lăng Nhục Hi, ngươi và ta đã từng là phu thê một thời gian, ly rượu độc này, là sự từ bi cuối cùng ta dành cho ngươi!"

"Từ bi?" Nàng lắp bắp mà lặp lại một câu, sau đó nụ cười chợt biến mất, cười ha ha: "Ta bày mưu tính kế một đời, trả giá tất cả, ba phòng nhà họ Lăng ta, dùng hết tất cả, giúp người lên ngôi, kết quả là, một ly rượu độc này chính là sự từ bi của người?"

Vừa dứt lời, nàng bỗng nhiên nhào tới phía hắn, chỉ có điều đôi chân của nàng đã sớm bị đánh gãy vào hai năm trước khi vẫn đang sống sờ sờ, chỉ là vì

nàng sốt cao không ôm tiểu hoàng tử ra khỏi lãnh cung, dọa tấn hoàng hậu sợ hãi.

Có hết sức mà bò đến bên chân hắn, hèn mọn kéo vạt áo hắn, nhìn chăm chăm vào đôi môi bạc tình của hắn: "Bắc Đường Cẩn, ta toàn tâm toàn ý với ngươi, vì sao ngươi phải đối xử với ta như vậy? Chúng ta đã từng thân mật, chúng ta đã từng ân ái triền miên, vì sao! Rốt cuộc là vì sao, người nhất định phải để ta chết!"

Lăng Nhượng Hi thật sự là nghĩ không ra, vì sao bản thân mình toàn tâm toàn lực, hết lòng hết dạ, kết quả là, lại phải im hơi lặng tiếng mà chết đi như vậy! Vẫn là chết ở trong tay người đàn ông mình yêu nhất!

"Lăng Nhượng Hi, nếu ngươi một hai phải cần một lý do, vậy thì ta có thể nói cho ngươi biết, giết cả nhà ngươi, là bởi vì bọn họ công cao chấn chủ, về phần ngươi, đó là bởi vì hoàng hậu không vui." Hắn nhàn nhạt ném xuống những lời nói này, trực tiếp hất cánh tay tiểu tụy của nàng ra, xoay người đi ra ngoài.

Lăng Nhượng Hi ngây ngốc nhìn bóng dáng hắn không hề dừng lại, cuối cùng nước mắt vẫn chảy xuống theo gương mặt! Hoàng hậu không vui! Trương Tuyết Nhi, tấn hoàng hậu của hắn, đã từng là tỷ muội tri kỷ của mình!

"Ha ha ha! Bắc Đường Cẩn, nói cái gì mà công cao chấn chủ, nói cái gì mà hoàng hậu không vui! Nói đến cùng, vẫn là ngươi bạc tình mà thôi!" Lăng Nhượng Hi cười ha ha, cười thê lương.

Hắn vừa mới đi, nàng ta ưu nhã đi đến đứng ở cửa một hồi lâu, không hổ là hoàng hậu hoàng đế sủng ái nhất, cả người mặc trang phục hoa, châu ngọc đầy đầu, chậm rãi đi đến trước người Lăng Nhượng Hi, khom lưng xuống, đôi môi đỏ khẽ mở: "Tỷ tỷ, việc gì phải cố chấp như vậy chứ? Vẫn nên ngoan ngoãn uống ly rượu độc này đi! Cũng coi như là tỷ vì ta, làm một việc cuối cùng!"

"Trương Tuyết Nhi! Ta thật lòng thật dạ với ngươi! Sao ngươi lại có thể cướp đi người ta yêu, cướp ngôi vị hoàng hậu của ta!" Lăng Nhượng Hi cắn chặt môi dưới, thật sự là không biết rốt cuộc mình đã làm sai điều gì.

"Tỷ tỷ, đều đã đến lúc này, tỷ cần gì phải hỏi vấn đề ấu trĩ này nữa? Ta và hoàng thượng thật lòng yêu nhau, nếu không phải vì tỷ là trường nữ là lăng phủ Tam Phòng, nếu không phải vì trong tay phụ thân tỷ cầm trọng binh, thì 5 năm trước người gả vào Vương phủ nên là ta! Chỉ là như vậy cũng được, tuy rằng ta không được làm vương phi, nhưng mà làm hoàng hậu, ta cũng đã cảm thấy mỹ mãn rồi." Giọng nói Trương Tuyết Nhi nhẹ nhàng, rất êm tai, chỉ là nội dung câu nói lại làm trái tim Lăng Nhượng Hi lạnh lẽo.

"Ta đối xử với ngươi còn tốt hơn muội muội ruột của ta ba phần, nếu ngươi thật sự thích hoàng thượng, thì có thể nói cho ta, ngươi nên biết ta sẽ không hẹp hòi!"

"Ai muốn chia sẻ hoàng thượng với ngươi! Ta muốn, là hoàng thượng hoàn toàn chinh chinh, tình yêu trọn vẹn! Lăng Nhượng Hi! Ngươi có biết ta ghét ngươi bao nhiêu hay không! Tướng mạo học thức tâm tính nào của ta chỗ nào không bằng ngươi! Ngươi dựa vào cái gì chẳng qua là có một xuất thân tốt, là có thể có được nhiều như vậy! Chỉ là ta đầu thai không tốt mà thôi! Lăng Nhượng Hi! Nếu ta là ngươi, đã sớm uống một ly rượu độc vào bụng rồi, cách biệt âm dương với người nhà của ngươi lâu như vậy, chẳng lẽ ngươi đều không nhớ bọn họ một chút nào sao?"

Trương Tuyết Nhi thông thả ung dung mà đi lên phía trước, nhẹ nhàng nâng rượu độc trên bàn lên, đưa cho Lăng Nhượng Hi: "Tỷ tỷ, chúng ta đã từng là tỷ muội, để muội muội tới tiễn tỷ đi đoạn đường cuối cùng này nhé? Thấy kết cục của tỷ thê lương như thế này, ta cũng không ngại nói cho tỷ biết, người ngươi mến mộ kia là ca ca ruột của ta, là tự tay ta giết chết, còn cả tiểu hoàng tử tỷ coi như ngọc ngà châu báu kia, cũng đều đang ở trên đường hoàng tuyền chờ ngươi đấy!"

Nghe nàng ta nhắc đến con, vốn dĩ trong đôi mắt xám trắng của Nhượng Hi, xem như có một tia ánh sáng, mạnh mẽ túm lấy cổ tay non mềm của Trương Tuyết Nhi, đau xé ruột gan: "Trương Tuyết Nhi, ngươi hận ta, ta biết! Thế nhưng hoàng nhi còn nhỏ, nó đã làm sai cái gì?"

"Còn nhỏ? Không nhỏ, lúc ta ném nó vào hồ nước, nó đã gãy gục rất lâu đấy." Trương Tuyết Nhi ghét bỏ tút tay mình lại, khinh thường nhìn người đã từng tỏa sáng rực rỡ trước mắt này.

Tam tiểu thư nhà họ Lăng, thông minh dũng cảm song toàn, vô cùng phong lưu xinh đẹp, thế nhưng giờ này phút này, lại rơi vào kết cục như thế, cũng rất đáng tiếc.

Trương Tuyết Nhi không hề nhìn nàng, chỉ là khoe miệng nhếch lên, phát phát tay, tự nhiên có một ma mị to khỏe tiến lên, đổ rượu độc bên trong cái ly vào miệng Lăng Nhượng Hi.

Bất kể là liều mạng giãy giụa, nhưng mà rượu độc vẫn không dư thừa một giọt nào chảy vào trong miệng, trượt xuống theo yết hầu, nóng rất đau đớn, thậm chí Lăng Nhượng Hi còn nghe thấy được âm thanh nội tạng của mình bị ăn mòn.

Thân thể giống như con búp bê vải bị phá nát bay xuống trên mặt đất, trừng mắt, không cam lòng mà nhìn Trương Tuyết Nhi muôn vàn về mặt đi ra ngoài!

Lăng Nhượng Hi! Ngươi là một kẻ vô cùng ngu ngốc, cả đời này, ngươi thiết lòng với người khác, lại rơi vào kết cục như thế, tình thân, tình bạn, tình yêu, tất cả đều biến thành sự chế cười trong mắt người trong thiên hạ!

Bỗng nhiên, Lăng Nhượng Hi không cam lòng khiến đôi mắt vốn là màu xám trắng loé lên ánh sáng rực rỡ, theo khoe mắt xẹt qua một giọt máu, nghiêng răng nghiêng lợi: "Trương Tuyết Nhi, Bắc Đường Cẩn! Nếu có kiếp sau, ta nhất định sẽ khiến các ngươi đau đớn đến không muốn sống! Sống không bằng chết!"

Chương 2: Trùng sinh trở về

Ngày 11 tháng 11 Âm lịch, kinh thành tuyết bay đầy trời, trong sân của một nhà nông ở ngoại ô kinh thành, hai tiểu nha đầu cồng đến môi tím tái, trong mồm lại oán trách liên tục: "Giờ đã là lúc nào rồi, sao đại phu vẫn chưa tới! Cơ thể của tiểu thư không thể chịu lâu hơn được nữa!"

"Người vẫn chưa nhìn ra hả? Rõ ràng là Bà Trương gia kia cố ý, phu nhân mới đi, bọn họ đã bỏ tiểu thư ở đây, bây giờ bị bệnh, ngay cả một đại phu cũng không mời, đúng là quá đáng!"

"Nói ra thì dù gì tiểu thư cũng là đích nữ của Lãng gia, đại phòng thật quá đáng! Tiểu thư đáng thương của chúng ta, sao số lại khổ thế này."

Trong căn phòng nhỏ tồi tàn không chịu nổi cũng không ấm hơn bên ngoài bao nhiêu, tất cả chăn mền ở đó đều trùm lên người cô gái trên giường, Lãng Nhượng Hi hơi nhú mồm, chỉ cảm thấy cả răng cũng đang run lập cập.

Hôm nay là ngày thứ hai sau khi nàng trùng sinh trở về, nhắm mắt lại suy yếu nằm trên giường, trong đầu xoay chuyển thật nhanh, không thể tiếp tục thế này nữa, nếu không chẳng phải là phụ lòng ông trời, khó khăn lắm mới trùng sinh trở về, nếu ngay cả kinh thành cũng không thể quay lại mà chết ở chỗ này, vậy thật sự là không đáng.

"Mai Hương, Thu Cúc!" Dùng hết sức lực cả người, nàng gọi nhỏ.

Tiểu nha đầu ngoài cửa nghe thấy giọng của Lãng Nhượng Hi lập tức bước tới, hai người thấy Lãng Nhượng Hi mở to mắt, lập tức mừng rỡ cực kỳ: "Tiểu thư, ngài tỉnh rồi à?"

Tiểu nha đầu lớn tuổi hơn một chút rót chút nước trà đã lạnh băng từ trong ấm đưa tới bên miệng Lãng Nhượng Hi: "Tiểu thư, uống chút nước trước đi, đại phu sẽ tới ngay."

Lãng Nhượng Hi siết chặt cái chén, nhìn hai tiểu nha đầu trước mặt, vô vàn những suy nghĩ xuất hiện trong đầu, Mai Hương chín chắn, Thu Cúc lanh lợi, hai người đều là nha hoàn thiếp thân mà mẫu thân để lại cho nàng, thế nhưng ở kiếp trước, Mai Hương bị ép gả cho một người nông dân chân què mắt mù, bị dẫn vật đến chết, ngay cả Thu Cúc cũng bị đại phu nhân đánh chết tươi, bây giờ có thể trông thấy hai người, trong lòng Lãng Nhượng Hi vô cùng ấm áp.

Mặc dù nước trong chén đã lạnh băng, nhưng Lãng Nhượng Hi vẫn uống, cõn vòng tay bằng ngọc phi thúy trên tay xuống đưa cho Mai Hương, suy yếu nói: "Trương Ngọc thích cái vòng tay này rất lâu rồi, em đi đưa qua cho nàng."

"Tiểu thư! Đây chính là kỷ vật cuối cùng phu nhân để lại cho ngài, tội gì ngài đưa cho nha đầu không biết đủ kia!" Tính tình của Thu Cúc khá bốc đồng, trực tiếp giành lấy vòng tay, mặt mày không tỉnh ngượng.

Lãng Nhượng Hi cười nhạt, ho khan một tiếng, sau đó khó khăn nói: "Một cái vòng tay, đổi lấy ba mạng người chúng ta, đáng giá."

Mai Hương lớn tuổi hơn một chút, thấy trong mắt Lãng Nhượng Hi đã không còn khúm núm ngày xưa, lập tức cảm thấy là lạ: "Tiểu thư, ngài không sao chứ?"

Tất nhiên Lãng Nhượng Hi hiểu ý Mai Hương, cười cười, sau đó có chút tang thương nói: "Yên tâm đi, ta vẫn là tiểu thư của em, chỉ là đến điện Diêm La, Diêm Vương gia dạy ta một vài chuyện khác cốt ghi tâm khó quên."

Mai Hương cắn môi, giằng lại vòng tay từ tay Thu Cúc, thấp giọng nói: "Tiểu thư yên tâm, nô tỳ đi đưa vòng tay của ngài!"

Lãng Nhượng Hi khẽ gật đầu, sau đó nhẹ nhàng dặn dò vài câu bên tai Mai Hương, bây giờ mới yếu ớt ngã ra sau, không nhìn hai tiểu nha đầu nữa.

Trong con người Mai Hương toàn là kinh ngạc, tiểu thư nhà nàng muốn giết người đấy à!

Nàng cắn răng, xoay người lại nhìn Thu Cúc sau lưng: "Chăm sóc tiểu thư cho tốt."

Dứt lời, chống lại bão tuyết, đi thẳng ra ngoài.

"Trương tỷ tỷ, Trương tỷ tỷ!" Mai Hương vượt qua bão tuyết, dừng lại trước một căn phòng khá hơn một chút, nhẹ nhàng gọi cửa.

"Phiền muốn chết! Hơn nửa đêm rồi có để người ta ngủ không!" Trương Ngọc vừa mặc quần áo, vừa bực bội mở cửa phòng, thấy Mai Hương ở ngoài thì cáu kỉnh một trận.

"Trung ty ty, tiểu thư của bọn ta nói ty thích cái vòng này, bảo ta lập tức mang tới cho ty đấy!" Mai Hương vừa nói, vừa đưa vòng tay ra.

Trung Ngọc nhìn thấy vòng tay thì hai mắt lập tức sáng bừng, như thể sợ Mai Hương sẽ hối hận, nàng ta cướp lấy ngay, hà hơi, dùng ống tay áo lau lau, trong mắt toàn là ánh sáng tham lam: "Ôi chao, sao hôm nay đồ đầu gỗ này lại thông suốt thế?"

"Cơ thể tiểu thư nhà ta không khỏe, kính mong Trung ty ty thương xót, mời một đại phu đến đây, tiểu thư nói, cái vòng tay này ít nhất cũng đáng giá một trăm lượng bạc, xin Trung ty ty rủ lòng thương!"

"Một trăm lượng?" Trung Ngọc nghe được con số này thì hai mắt càng sáng hơn: "Người nói thật hả?"

"Trung ty ty, mạng của tiểu thư bọn ta đã nằm trong tay ty rồi, nào dám nói dối, ty vẫn nên nhanh chóng mang vòng tay lên trấn trên bán đi." Về mặt Mai Hương chân thành, cho dù là ai thấy cũng sẽ không hoài nghi lời nàng nói có gì không đúng.

Trung Ngọc nhìn trời một chút, sau đó hơi chần chờ bảo: "Giờ đã là nửa đêm rồi, có chuyện gì nên để mai rồi nói."

"Không được đâu Trung ty ty, tiểu thư của bọn ta nói, cái vòng tay này vào ngày này mỗi tháng đều phát ra ánh sáng kỳ lạ, nếu qua hôm nay có lẽ không đáng tiền nữa, nếu muốn bán cũng phải chờ một tháng." Mai Hương dựa theo lời Lăng Nhục Hi dạy cho mình nói từ đầu chí cuối.

Trung Ngọc nghe đến đây lập tức nóng nảy, vì vậy trực tiếp bỏ vòng tay vào trong túi của mình, sau đó hung dữ nhìn Mai Hương: "Nếu con nha đầu thôi nhà người dám gạt ta, để xem ta có lột da của người hay không!"

"Trung ty ty, sao ta dám gạt ty chứ! Chỉ là hơn nửa đêm ty đi một mình có phải hơi không an toàn hay không, không bằng để cho Trung đại ca đi với ty được chứ?"

"Mấy chuyện vặt vãnh này ta tự đi là được, người đừng có nhiều chuyện!" Trung Ngọc căn bản không muốn chia sẻ một trăm lượng bạc này với tên ca ca khốn kiếp kia của mình, vì vậy trực tiếp chạy ra khỏi sân nhỏ.

Mai Hương nhìn bóng lưng Trung Ngọc, cười khinh thường, sau đó đi vào phòng, trên đường đi có mùi phân trâu thoang thoang khiến Mai Hương hơi nhúm mày.

"Trung đại ca! Trung đại ca!"

Người trong phòng nghe thấy giọng của Mai Hương, nhanh chóng mở cửa bước ra, thấy dáng vẻ xinh xắn của Mai Hương, trong mắt nổi lên dâm tà, tiến lên một bước rồi ôm lấy Mai Hương, cái miệng hôn lung tung lên mặt Mai Hương một lúc: "Mai Hương à, tiểu bảo bối của ta, ca ca nhớ muội lâu lắm rồi, để ca ca thương yêu muội chút nào."

Nếu là trước kia, Mai Hương đã sớm đập đầu chết rồi, nhưng bây giờ nhớ tới những gì Lăng Nhục Hi nói, Mai Hương nén cơn buồn nôn, lớn tiếng nói: "Trung đại ca, Trung đại ca, ca đừng vội! Mới này ta từ cô Trung ty ty đến đây, đã trễ vậy rồi, một mình Trung ty ty cầm một trăm lượng thật sự không an toàn, ca mau đi bảo vệ Trung ty ty đi!"

Nghe thấy một trăm lượng bạc, Trung Đại Hải không còn tâm tư kia nữa, trong đôi mắt nhìn Mai Hương chằm chằm toàn là ánh sáng tham lam: "Một trăm lượng gì?"

Mai Hương sửa sang lại quần áo của mình, sau đó nói rõ đầu đuôi mọi chuyện, chỉ thấy sắc mặt của Trung Đại Hải trở nên ngày càng khó coi, mãi đến khi Mai Hương nói xong, Trung Đại Hải mới hung hăng khạc một cái: "Con nha đầu đáng chết này, vì một trăm lượng mà thậm chí cả ca ca cũng không nhận!"

Vừa nói, gã vừa vội vàng ra ngoài, Mai Hương nắm chặt cổ áo mình, lạnh lùng nhìn Trung Đại Hải chạy càng lúc càng xa trên con đường tìm chết.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Ba mạng người

Hiện tại Lăng Nhục Hi chỉ cảm thấy chóng mặt, nhưng vẫn gượng chút sức lực cuối cùng không ngủ, mãi đến khi Mai Hương trở về báo cáo xong, bấy giờ mới không chịu nổi nữa, ngủ mê man.

Sáng hôm sau thức dậy, trong sân âm ỉ loạn cả lên, cãi nhau chí chóe, còn xen lẫn tiếng khóc nức nở của Thu Cúc.

"Hu hu hu, Trung đại nương, cơ thể tiểu thư bọn ta suy yếu, thật sự không thể làm việc." Giọng của Thu Cúc hơi mềm yếu, xem ra chắc là bị phạt không nhẹ.

Lăng Nhục Hi ráng chống người ngồi dậy, yếu ớt bước ra ngoài, từ xa đã nhìn thấy bàn tay lớn như cái quạt hương bồ của bà tử thoảng cái tát vào mặt

Thu Cúc, trong lòng lập tức nổi giận, siết chặt nắm đấm, cố gắng giữ bình tĩnh.

"Trương đại nương, có chuyện gì vậy?"

Bà Trương nghe thấy thì dừng tay, nhìn sang phía Lăng Nhượng Hi, khinh thường hừ một tiếng bảo: "Không phải mới này còn nằm trên giường giả bộ bệnh hả? Sao bây giờ lại không sao rồi? Ta thấy ngươi thiếu dạy dỗ thì có!"

Cả người Lăng Nhượng Hi run rẩy, nhưng lại không muốn yếu thế trước mặt người đàn bà nơi thôn quê này: "Mới sáng sớm, Trương đại nương đang định làm gì đây?"

Hôm qua bà Trương đánh bạc cả đêm, cả cái quần cũng thua mất, sau khi trở về bụng đầy lửa giận không có chỗ trút, lại phát hiện cơm canh trong nhà vẫn chưa có, đôi trai gái cũng không thấy bóng dáng, thế cho nên trực tiếp đổ hết lửa giận lên người Thu Cúc.

"Con nha đầu kia không nghe lời, ta dạy dỗ thay cho tiểu thư?" Nói xong, như là ra oai, lại hung hăng tát vào mặt Thu Cúc một cái.

Khỏe môi Thu Cúc bị đánh đến rách ra, máu tươi rỉ ra từng giọt, ánh mắt Lăng Nhượng Hi đau nhói.

Người xung quanh nhìn thấy bà Trương làm ầm ĩ đều nhao nhao xông tới, Lăng Nhượng Hi mặt mày bình thản che phía trước Thu Cúc, đáng thương nhìn Trương bà tử, yếu ớt nói: "Trương đại nương, Trương Ngọc cướp vòng tay của ta, việc đã đến nước này, ta cũng chỉ có thể xin Trương đại nương xử lý công bằng giúp ta."

"Vòng tay? Vòng tay gì?" Trương đại nương hung dữ nhìn Lăng Nhượng Hi, chợt nhớ ra lúc trước quả thật trong tay nha đầu này có một cái vòng tay, giấu giấu giếm giếm không muốn lấy ra.

"Trương đại nương! Đó là di vật mẫu thân để lại cho ta, trị giá một ngàn lượng đó! Nếu cái vòng không còn, ta cũng không sống nổi!" Nói xong, Lăng Nhượng Hi liền che mặt khóc nức lên.

Người xung quanh nghe thấy một ngàn lượng bạc lập tức hít vào một hơi: "Cái vòng tay quý giá như vậy, người thật sự đưa cho hai huynh muội kia hả?"

Mặc dù Lăng Nhượng Hi đang khóc nhưng nói nhún nhả từng chữ rõ ràng: "Các vị bà con bỏ lão giúp ta một chút đi, cái vòng tay đó ta đặt trong phòng ở sân sau, nhưng hôm qua lúc kêu nha hoàn đi lấy đã bị Trương Ngọc phát hiện, nàng ta dùng sức đánh nha hoàn của ta một trận rồi cướp vòng tay, thế nhưng hôm qua trời tối vô cùng, có lẽ ta đã nhìn nhầm người, cũng không chắc chắn, xin mọi người đi tìm giúp ta một chút đi!"

Mọi người nghe đến đó đều sôi nổi tính toán cho bản thân, một ngàn lượng đó! Mấy hộ nông dân bọn họ cả đời cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy, nếu cái vòng tay này thật sự bị lạc ở góc hẻo lánh nào đó bị bọn họ tìm ra, chẳng phải sẽ phát tài sao?

Nghĩ vậy, mọi người lũ lượt bước vào, Mai Hương lặng lẽ đi tới bên cạnh Lăng Nhượng Hi, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, thứ đó em đã đặt ở nơi nên đặt rồi."

Lăng Nhượng Hi hơi nhíu mày, nhìn Mai Hương thân nhiên hỏi: "Có phải cảm thấy ta hơi tàn nhẫn, nhoáng cái, đã là ba mạng người hay không?"

Mai Hương cắn chặt môi dưới, lắc đầu: "Không phải, một năm qua, ba người nhà bọn họ sai khiến tiểu thư như gia súc, còn năm lần bảy lượt buôn bán tiểu thư cho --- cho những tên đàn ông kia, bọn họ đáng chết, đây là quả báo của bọn họ!"

Sau khi bà Trương thấy mọi người không nói lời nào mà đi về phía sân sau, trên mặt hiện lên một chút mất tự nhiên rồi cản trước mặt bọn họ, chửi ầm lên: "Cả đám đáng bị ngàn dao đâm chết, đây là nhà của ta, có cái vòng tay chó má gì không chẳng lẽ ta không biết hả? Đừng tưởng là ta không biết các ngươi tính toán chuyện gì? Hôm nay chỉ cần có ta ở đây, các ngươi đừng hòng bước vào!"

Bình thường bà Trương đã là loại người đánh đá, bây giờ lại càng nói không lựa lời, mắng chửi khó nghe.

Bởi vì cả nhà bà Trương là bà con xa của đại phòng Lăng gia, vì vậy ở thôn làng vắng vẻ này rất được tôn trọng, mọi người thấy bà Trương như vậy cũng đều nhao nhao dừng bước.

Đúng lúc này, một người vội vàng hấp tấp từ ngoài cửa xông vào, nhào thẳng qua bên cạnh bà Trương, vội vã kêu lên: "Tẩu tử* Trương gia! Chuyện không xong rồi, Trương Ngọc và Đại Hải bị cướp giết chết!"

*tẩu tử: Chị dâu

"Ngươi nói gì? Trương bà tử chỉ cảm thấy mắt tôi sầm lại, lui về sau một bước:" Không thể nào, sao lại như vậy chứ? "

"Thật đó, Trương tẩu, hai đứa bé kia chết thảm quá, nghe nói là vì vòng tay nên trên đường xảy ra tranh chấp, sau đó bị bọn cướp nghe thấy được, cướp vòng tay, giết chết bọn nó. "Người tới nhanh chóng kể lại chuyện đã xảy ra.

Bà Trương nghe đến đó lập tức như nghĩ tới điều gì, trực tiếp xoay người sang chỗ khác, ánh mắt hung ác nhìn Lăng Nhượng Hi yếu ớt, sau đó nhào tới như chó điên.

"Tiện nhân! Con nha đầu chết tiệt nhà ngươi! Tất cả là tại ngươi, ngươi là đồ sao chổi nếu không phải ngươi đưa vòng tay cho bọn họ thì sao bọn nó lại chết! Ta phải giết ngươi! Ngươi đền mạng cho hai đứa con ta! "

Mai Hương Thu Cúc thấy thế liền vội vàng tiến lên kéo bà Trương, chỉ là hai người gầy yếu căn bản không phải là đối thủ của bà Trương khỏe mạnh, mắt thấy cả khuôn mặt Lăng Nhượng Hi đỏ bừng, giọng nói của Mai Hương cũng mang theo tiếng khóc nức nở: "Cứu mạng với! Tiểu thư nhà chúng ta là đích nữ của tam phòng Lăng gia, nếu xảy ra chuyện gì, nhất định lão gia nhà ta sẽ không bỏ qua đâu! "

Thôn trưởng là người đã đọc được mấy quyển sách, thừa biết Mai Hương nói có lý, dặn người trực tiếp kéo Trương bà tử ra, ánh mắt Lăng Nhượng Hi khó hiểu nhìn Trương bà tử, nhếch miệng cười lạnh.

Lúc này người vừa rồi nhao nhao vào sân sau đã trở về, sắc mặt rất kỳ lạ, thôn trưởng thấy thế biết chuyện không đơn giản như vậy nên trực tiếp bước vào sân sau, bấy giờ mới phát hiện trong căn phòng nhỏ hẻo lánh nhất ở sân sau, vậy mà đều là mấy cái quần lót của con gái, còn có quần áo của đàn ông, mặc dù không bắt gian tại giường nhưng những thứ này đã đủ để chứng minh bà Trương là một bà nương đồi phong bại tục.

Ánh mắt thôn trưởng u ám nhìn Trương bà tử, lạnh lùng mở miệng: "Trương thị! Chuyện này là sao? "

Bà Trương thấy quần áo rơi là tả dưới đất thì mặt mày tái nhợt, há to miệng không biết giải thích thế nào.

Lúc này Lăng Nhượng Hi đã được hai tiểu nha đầu đỡ tới, nhìn đồng bừa bọn dưới đất, vội vàng nói: "Không phải như mọi người nghĩ đâu, là Trương đại thúc tháng nào cũng về gặp Trương đại nương đây."

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Hồi kinh

"Chồng bà ta đã chết vào hai năm trước! Nào có Trương đại thúc gì!" Người xung quanh tức giận nhìn bà Trương không tuân theo nữ tắc.

Thường ngày, bà Trương bài bạc rượu chè cũng đã vứt hết mặt mũi phụ nữ rồi, bây giờ lại còn lén lút qua lại với đàn ông lạ, vậy thì càng là tội không thể tha thứ.

Lăng Nhượng Hi nhớ rõ, vào kiếp trước, khi nàng gả cho Bắc Đường Cần, nghe nói trong vương phủ có một bà con xa vì thông dâm mà bị người trong thôn đánh chết tươi, kiếp trước nàng chỉ cho rằng là chuyện cười, nhưng ở kiếp này, lại trở thành màn kịch đầu tiên của nàng.

"Không thể nào, ta đã thấy vài lần, người đàn ông kia cao cao to to, lần nào cũng bước vào từ sân sau, sau đó!" Câu tiếp theo, Lăng Nhượng Hi không nói nữa, nói nhiều hơn sẽ bị lộ.

Mấy người phụ nữ kia đi theo hướng Lăng Nhượng Hi nói xem thử, sau đó trở về đều là vẻ mặt tức giận: "Bãi cỏ ở sân sau cũng bị giẫm thành một con đường nhỏ rồi, còn nói là không có đàn ông lạ!"

Bà Trương nhìn dáng vẻ chỉ chỉ trỏ trỏ của mọi người, lập tức then quá hóa giận: "Tất cả các người im miệng cho ta! Ta chính là bà con xa của phu nhân Lăng gia ở kinh thành, các người dám đắc tội ta hả! Không muốn sống nữa đúng không?"

Thường ngày bà Trương luôn ý thế hiếp người, người ở đây ai cũng kính sợ bà ta vài phần, nhưng bây giờ bị điều tra ra thông dâm với người ta, đây vốn là tội chết, vì vậy căn bản không có ai tôn trọng nữa.

Lăng Nhượng Hi như thể nhìn thấy thứ gì đó bản thiêu, bước tới cạnh thôn trưởng, giọng không lớn nhưng lại mang theo ép buộc: "Nói gì thì ta cũng là con gái của đại tướng quân, bây giờ có chuyện như vậy, ta vẫn hi vọng thôn trưởng có thể xử lý công bằng giúp ta, nếu không thì, chuyện này mà truyền tới kinh thành, e rằng cho dù là thôn trưởng cũng không thể chỉ lo thân mình!"

Thôn trưởng đúng là thôn trưởng, thấy việc đời cũng khá nhiều, ông ta biết gia đình giàu quan tâm nhất là thể diện, chỉ là một bà con xa, chẳng có gì quan trọng.

Nghĩ rõ mấu chốt trong chuyện này, thôn trưởng không do dự nữa, trực tiếp giơ tay lên: "Dẫn tất cả mọi người đến nha môn cho ta!"

Một mình Lăng Nhượng Hi lẻ loi tro bụi trên công đường, cơ thể gầy yếu khiến người ta trông thấy hơi đau lòng, ngồi trên kia là một ông cụ đầu tóc trắng xóa, tuy rằng đã có tuổi nhưng ánh mắt lại sáng vô cùng.

Cái chết đôi trai gái của Trương gia, chẳng mấy chốc đã điều tra xong, quả thực như người vừa nãy nói, vì một trăm lượng, bị kẻ xấu để ý nên mới chết oan chết uổng.

Quan phủ đã tìm được thi thể hai người, bà Trương nhìn thấy đôi trai gái con của mình hôm qua còn vui vẻ, bây giờ đã không còn sức sống nằm ở đây, lập tức có chút không chịu nổi, ánh mắt như một con dao sắc, đâm mạnh về phía Lăng Nhượng Hi: "Đều tại người mang tới xui xẻo, tất cả là tại người, đầu tiên người khắc chết mẹ mình, giờ thì khắc chết con của ta, nếu không phải cái vòng tay kia của người gây họa, sao bọn nó lại chết chứ?"

Lăng Nhượng Hi nghe đến đó thâm cười lạnh trong lòng, nhưng trên mặt lại tỏ vẻ vô cùng oan ức: "Trương đại nương, cái vòng tay này vốn là di vật của

mẫu thân để lại cho ta, sao ta có thể dễ dàng đưa cho bọn họ được, lúc trước ta cũng đã nói là bị Trương tỷ tỷ cướp đi, còn có rương đồ cưới to mà mẫu thân để lại cho ta cũng đã bị bọn họ cướp mất!"

Người xung quanh nghe đến đây đều sôi nổi bàn tán: "Thảo nào bà Trương gia này ngày nào cũng bài bạc, còn có Trương Ngọc và Trương Đại Hải kia cũng tiêu tiền như nước, hồi trước còn tò mò tiền từ đâu tới, thì ra là có chuyện như vậy à!"

Bà Trương nghe đến đó lập tức chửi ầm lên: "Đại nhân ơi, oan chết ta rồi, đại tiểu thư ở chỗ ta ăn no ngủ kỹ, còn về những thứ kia đều là nàng chủ động đưa cho ta."

Người vốn đồng tình với Lăng Nhượng Hi lại bắt đầu dao động, Lăng Nhượng Hi cười lạnh, sau đó nhẹ nhàng kéo ống tay áo lên, để lộ cánh tay sưng đỏ bên dưới, đó là bởi lúc trước khi nàng giúp Trương Ngọc nấu cơm vô ý bỏ hơi nhiều ớt nên bị đánh một trận.

Mọi người thấy vết thương khiến người ta đau lòng này, lập tức tin lời Lăng Nhượng Hi.

Ông cụ trên công đường thấy Lăng Nhượng Hi như vậy liền nhủ mày, hét lớn một tiếng: "Lý nào lại vậy, đường đường là con gái của đại tướng quân lại bị một người đàn bà thôn quê tra tấn như thế, quả thực là đáng tội chết vạn lần!"

Bà Trương căn bản không đặt ông cụ nào vào mắt, chỉ cứng cổ, lớn tiếng nói: "Ta là biểu tỷ bà con xa của phu nhân đại phòng, các người ai dám động đến ta! Ta viết một lá thư, chắc chắn các người sẽ chịu không thấu!"

"Bốp!"

"Điều phụ to gan! Chuyện đã đến mức này rồi mà vẫn dám ăn nói ngông cuồng!"

Ông cụ dùng sức gõ kinh đường một cái, trực tiếp đánh thức huyện lệnh buồn ngủ bên cạnh, huyện lệnh đại nhân giật mình một cái, nhìn sang ông cụ, cung cung kính kính nói: "Khâm sai đại nhân, sao vậy?"

Khâm sai? Ông cụ này thế mà lại là khâm sai?

Cuối cùng lúc này thôn trưởng cũng nghe ra được chút manh mối bên trong, mở miệng nói thẳng: "Khởi bẩm đại nhân, vừa mới tra ra được điều phụ này thông dâm với người khác, bây giờ lại ác độc đến mức này, thật là chết chưa hết tội!"

Khâm sai đại nhân trực tiếp đập kinh đường một cái sau đó lạnh lùng nói: "Nếu đã như vậy, thế trước tiên phạt nặng năm mươi gậy rồi trông lỏng heo thả trôi sông, lấy làm răn đe người khác!"

Bà Trương nghe đến đó cả người đều mềm oặt, cho dù có trăm lần không cam lòng vẫn bị người ta kéo xuống.

Lúc này Lăng Nhượng Hi mới ngẩng đầu nhìn ông cụ phía trên, đây chính là ngự sử đại nhân mà hoàng đế tin nhiệm nhất - Triệu Thiên Bình, là người công chính liêm minh, kiếp trước bởi triều đình tranh đấu đã sớm chết thảm, kiếp này, Lăng Nhượng Hi nhìn thấy ông chỉ cảm thấy thõn thẽ một trận.

Mọi người tản đi, Lăng Nhượng Hi nhẹ nhàng bước tới gần Triệu Thiên Bình, khẽ phúc thân, thỏa đáng nói: "Triệu đại nhân, thần nữ có một chuyện muốn nhờ, kính xin Triệu đại nhân có thể nhận lời thần nữ."

Triệu Thiên Bình nhìn dáng vẻ đúng mực của Lăng Nhượng Hi, ánh mắt lóe lên một tia khen ngợi: "Đại tiểu thư có việc gì cứ nói đừng ngại."

"Thần nữ muốn cầu xin đại nhân viết một lá thư cho gia phụ, kể chi tiết tất cả tình huống hiện giờ của ta cho phụ thân biết."

"Chỉ là hiện tại Lăng đại tướng quân đang ở biên quan xa xôi, e rằng!"

Triệu Thiên Bình hơi khó xử, có vẻ không muốn dính vào vũng nước đục này.

Tất nhiên Lăng Nhượng Hi biết rõ tâm tư của ông, vì vậy nói tiếp: "Ta biết Triệu đại nhân có điều khó xử, chẳng qua là tình cảnh của thần nữ, đại nhân cũng nhìn thấy, nếu còn tiếp tục thế này, chỉ sợ ngay cả mạng cũng không giữ nổi."

Triệu Thiên Bình nhìn dáng vẻ của Lăng Nhượng Hi cũng đồng tình một trận, nhẹ gật đầu, sau đó nói khẽ: "Đại tiểu thư yên tâm, ta sẽ viết thư cho Lăng gia ở kinh thành ngay, chẳng mấy chốc bọn họ sẽ đón tiểu thư trở về."

Lăng Nhượng Hi cũng hiểu cái gì là làm từng bước, vì vậy thản nhiên nhẹ gật đầu, sau khi liên tục cảm ơn thì trực tiếp xoay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Ất sẽ có cách

Lăng Nhựt Hi cũng biết mọi chuyện đều phải tiến hành theo đúng trình tự nhất định, cho nên nàng chỉ nhàn nhạt gật đầu, sau khi liên tục nói lời cảm ơn, lập tức xoay người đi ra ngoài.

Sau khi ra khỏi cửa, Lăng Nhựt Hi chỉ cảm thấy tinh thần rất sảng khoái, nhìn về mặt đau khổ của Mai Hương ở bên cạnh thì có chút buồn cười, liền hỏi: "Làm sao thế? Sao vẻ mặt lại như đũa đâm vậy?"

"Tiểu thư, mặc dù bọn họ bị trừng phạt là thích đáng, nhưng cả nhà họ đều đã chết, bây giờ chúng ta nên đi đâu đây?"

"Yên tâm đi, chúng ta sẽ lập tức hồi kinh!" Lăng Nhựt Hi nhàn nhạt vỗ vai Mai Hương, trong lòng âm thầm thề rằng, hồi kinh mới chỉ là chuyện đầu tiên nàng phải làm, còn sau đó, những người thiếu nợ nàng ở kiếp trước, từng chút từng chút một, nàng sẽ đòi lại tất cả!

Dưới sự thỉnh cầu mãnh liệt của Lăng Nhựt Hy, hai nha đầu kia mới miễn cưỡng tới phòng bên cạnh khám bệnh, còn Lăng Nhựt Hi chỉ ngồi ở bên ngoài, nhắm mắt dưỡng thần.

Đột nhiên, dường như nàng nghe thấy một tiếng rên nhẹ vang lên, ngay sau đó là tiếng hai người đàn ông nói chuyện với nhau, Lăng Nhựt Hi còn chưa nghe rõ hai người đó đang nói chuyện gì thì trên cổ bỗng truyền đến một cảm giác lạnh lẽo, một thanh trường kiếm đang đặt ở trên cổ của nàng.

"Chủ tử, nàng ta đứng ở phía sau, chắc hẳn đã nghe thấy tất cả mọi chuyện!"

Người đàn ông kia trước sau đều không hề liếc mắt nhìn Lăng Nhựt Hy một cái, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên: "Giết!"

Trong lòng Lăng Nhựt Hy thâm trầm, lẽ nào mình vừa mới trở về lại phải chết ở chỗ này hay sao?

"Không được! Các ngươi không thể giết ta! Ta là con gái út của tướng quân Trần Viễn, người đứng đầu trấn này, nếu các ngươi dám giết ta, cha ta nhất định sẽ không tha cho các ngươi. Ta không hề nghe thấy chuyện gì, không tin các ngươi có thể ra đây thử xem, thật sự là không nghe thấy gì!" Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Lăng Nhựt Hi chỉ có thể lấy thân phận của mình ra đe dọa bọn chúng, hy vọng có thể giữ được mạng sống.

Người đàn ông kia nghe vậy, thì ti mi đánh giá Lăng Nhựt Hi một chút, sau đó hần phất tay một cái, thanh kiếm lạnh lẽo đang đặt ở trên cổ nàng lập tức được thu lại, hắn ta nhìn nàng một cái, giọng nói lạnh như băng: "Ta thấy ngươi cũng là người thông minh, ngươi biết lời gì nên nói lời gì không nên nói chứ?"

"Yên tâm đi, hôm nay ta chưa từng gặp các ngươi!" Lăng Nhựt Hi rất hiểu chuyện, lập tức nói thêm vào.

Lúc này hắn ta mới gật đầu vừa ý, xoay người đi ra ngoài, nhưng tên tùy tùng ở phía sau vẫn có chút không bằng lòng nhìn Lăng Nhựt Hi, hắn ta hung dữ đe dọa: "Nha đầu thối, ta sẽ luôn theo sát ngươi, nếu ta phát hiện ngươi đi dám bảm báo với khâm sai đại nhân, ta sẽ giết ngươi ngay lập tức!"

Lăng Nhựt Hi gật đầu, sau khi hai người kia biến mất khỏi tầm mắt, nàng mới dám thở hắt ra, ngã bệt xuống đất.

Lúc Mai Hương và Thu Cúc đi ra ngoài, thấy bộ dạng của Lăng Nhựt Hi thì cảm thấy có chút kỳ quái, hỏi: "Tiểu thư, người làm sao vậy?"

Lăng Nhựt Hi lắc lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Ta không sao, chỉ hơi mệt mỏi thôi."

Mai Hương vội vàng tiến lên đỡ lấy Lăng Nhựt Hi, dìu nàng đi ra ngoài cửa.

Trên quán rượu đối diện Y Quán, người đàn ông mặc trang phục màu trắng hơi nhú mào, hần cầm chén rượu trong tay, nhàn nhạt nói: "Lá gan của nha đầu đó cũng thật lớn."

Lăng Nhựt Hi chợt cảm thấy phía sau lưng thổi đến một luồng khí lạnh, chỉ khi đi đến chỗ rẽ, cảm giác kỳ quái này mới dần dần biến mất, nhớ tới người đàn ông khi nãy, nàng cảm thấy rất quen mắt, có lẽ kiếp trước bọn họ đã từng gặp mặt, nhưng vì lúc ấy toàn bộ tâm tư của nàng đều đặt trên người gã đàn ông khốn kiếp kia, cho nên nàng không có ấn tượng sâu đậm gì.

Mai Hương thấy Lăng Nhựt Hi thất thần hồi lâu, lại cảm thấy có chút gì đó không ổn: "Tiểu thư, người không khỏe sao?"

"Ta không sao, chỉ hơi mệt thôi, đêm nay là lễ hội hoa đăng, chúng ta đi xem náo nhiệt chút đi."

Mai Hương không khỏi lấy làm lạ, bọn họ sắp phải lên đường hồi kinh, tại sao tiểu thư lại muốn đi xem hoa đăng? Chỉ là nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của Lăng Nhựt Hi, nàng ấy hiểu rằng nhất định không thể không xem lễ hội hoa đăng này.

Rất nhanh ba người chủ tớ bọn họ đã tới khu chợ đông đúc, Lăng Nhựt Hi không hề để mắt đến những chiếc đèn hoa đủ loại màu sắc hình dạng kia, nàng lần theo ký ức của kiếp trước, đi đến một quán rượu nhỏ heo lánh.

Mai Hương cảm thấy có chút kỳ quái, không phải lúc trước tiểu thư nói muốn tới xem hoa đăng hay sao? Tại sao bây giờ lại đi đến quán rượu nhỏ này chứ?

Thế nhưng trong lòng Mai Hương biết rằng, hiện giờ Lăng Nhựt Hi đã hoàn toàn khác với trước kia, chẳng những không còn khúm núm như trước mà trên người nàng còn tỏa ra ánh hào quang làm cho người khác hết sức tin tưởng, nàng ấy đã nói rồi mà, phu nhân là người thông minh tuyệt đỉnh như thế, làm sao có thể sinh ra một đứa con ngốc nghếch được.

Lăng Nhục Hi tìm một vị trí khá yên tĩnh rồi ngồi xuống, nhìn Triệu đại nhân mặc thường phục đi qua quán rượu, bên cạnh là một cô nương tinh nghịch, đang nhìn hẩn ta một cách xấu xa, nàng biết cơ hội đã tới rồi.

Nàng vội vàng gọi Thu Cúc, nhân nhạ nói: "Bây giờ ngươi hãy tới nha môn, nói nơi này xảy ra án mạng, để bọn họ nhanh chóng tới đây!"

Thu Cúc cảm thấy có chút kỳ quái, nhìn dáng vẻ sốt ruột của Lăng Nhục Hi, buồn bực mà nói: "Không phải chỗ này đang rất tốt sao, nào có án mạng gì chứ?"

"Bảo ngươi đi thì ngươi mau đi đi, còn chần chừ nữa sẽ không kịp đâu!" Thời gian cấp bách, Lăng Nhục Hi không kịp giải thích nhiều!

Mặc dù Thu Cúc cảm thấy kỳ lạ, nhưng nàng ấy vẫn nghe lời, vội vàng vàng đi ra ngoài.

Thu Cúc vừa mới đi khỏi, Lăng Nhục Hi lập tức dẫn theo Mai Hương đi tới chỗ Triệu đại nhân.

Vừa đi được nửa đường thì nghe thấy tiếng khóc thút thít của cô gái kia, ngay sau đó là giọng nói tức giận muốn học máu của Triệu đại nhân: "Vị cô nương này, cô đừng có ăn nói bậy bạ, ta khinh bạc cô từ lúc nào?"

"Hu hu hu, lão già lưu manh này, mới vừa rồi rõ ràng tay chân ngươi không đứng đắn, chẳng lẽ khuê nữ Hoàng Hoa ta lại lấy sự trong sạch của bản thân mình ra để đổ oan cho ngươi sao?" Tuy rằng nàng ta khóc đến *hoa lê đài vũ, nhưng lời nói lại rất mạch lạc rõ ràng, chắc chắn là có sự chuẩn bị trước.

[梨花帶雨]: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái.

"Cô! Cô đừng nói bậy!" Triệu Thiên Bình tức giận đến bốc hỏa, không biết nên tranh cãi chuyện này như thế nào với một cô nương chưa xuất giá.

"Ta ăn nói bậy bạ? Rõ ràng là trong lòng ngươi có ý xấu, một cô nương bị ngươi chà đạp như vậy, còn mặt mũi nào để sống ở trên thế gian này nữa, hu hu hu, số mệnh của ta thật khổ mà!" Cô nương kia thấy bộ dạng nói năng lộn xộn của Triệu Thiên Bình, khóc càng thêm thảm hơn.

Triệu Thiên Bình nghe thấy mọi người xung quanh bàn tán sôi nổi, lập tức giận dữ đến mức mặt mũi trắng bệch: "Đúng là một kẻ không biết nói lý lẽ, ta chưa từng làm chuyện mất mặt này! Hôm nay ta sẽ dùng cái chết để chứng minh sự trong sạch!"

Triệu Thiên Bình trước nay là một kẻ cổ hủ, vừa dứt lời, hẩn ta lập tức xông vào cây cột ở bên cạnh.

Lăng Nhục Hi thấy vậy vội vàng chắn ở phía trước cây cột, ngăn cản hành động của Triệu Thiên Bình, nhìn mỹ nhân đang khóc lóc đến hoa lê đài vũ kia, nàng nhân nhạ hỏi: "Vị tỷ tỷ này, ngươi nói là vị tiên sinh này khinh bạc ngươi, có ai làm chứng không?"

Mặc dù cô nương kia không ngờ tới Lăng Nhục Hi bỗng nhiên xuất hiện, nhưng vẫn cố chấp khóc lóc như cũ: "Ta đang từ bên kia đi tới đây, lão già lưu manh này lập tức động tay động chân với ta, thanh danh trong sạch của nữ tử quan trọng cỡ nào, ta và hẩn chưa từng gặp mặt, chẳng lẽ ta lại dám dùng thứ quan trọng như vậy để vu oan giá họa cho hẩn hay sao?"

Lăng Nhục Hi nhìn Triệu Thiên Bình đỏ mặt tía tai, nhân nhạ cười cười, sau đó nhẹ giọng nói: "Vị tiên sinh này vừa mới ăn nhẹ trong tiệm ăn vặt, trên tay có dính dầu mỡ, thế nhưng trên người vị tỷ tỷ này lại không hề dính chút dầu mỡ nào, nếu như hẩn thật sự khinh bạc ngươi, tại sao không để lại một chút dấu vết nào chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Ta đã nói dối ngươi

"Chuyện này.. Chuyện này, hẩn ta không động thủ, nhưng lời nói của hẩn lại khinh bạc ta."

Cô nương kia có chút chột dạ, nhưng vẫn mạnh miệng chống đỡ không chịu bỏ qua cho bọn họ.

Lăng Nhục Hi mỉm cười kinh bỉ, kéo tay Triệu Thiên Bình giờ lên, nhân nhạ nói: "Mọi người ở đây hãy nhìn cho rõ, trên tay vị tiên sinh này rất sạch sẽ không có dính dầu mỡ, vừa rồi ta chỉ tùy ý dùng một kẻ sách nhỏ, vị cô nương này lại lập tức thoái thác, trong chuyện này chỉ e còn có nguyên do khác?"

Mọi người nghe đến đây, liền nhao nhao hiểu rõ rốt cuộc chuyện này là như thế nào, ánh mắt nhìn vị cô nương kia cũng đều trở nên kỳ quái, đúng lúc này, ông chủ quán rượu bỗng nhiên đứng dậy nhìn Lăng Nhục Hi, ánh mắt dữ tợn: "Vị cô nương này trông rất lạ, chắc hẩn không phải người địa phương?"

"Nhà mẫu thân ta ở Trương Đại." Lăng Nhục Hi nhân nhạ đáp lại một câu, cũng không nói nhà mẫu thân nàng ở chỗ nào của Trương Đại!

"Nhà mẫu thân ở Trương Đại cái gì, ta thấy ngươi chính là người cùng một giuộc với tên lưu manh này tới đây để bắt nạt cô nương kia!" Vừa dứt lời hẩn

ta liền dẫn theo tiểu nhị nhào về phía Lăng Nhược Hi!

Triệu Thiên Bình vội vàng bảo vệ Lăng Nhược Hi ở phía sau, quát lớn: "Làm càn! Điều dân to gan, ta chính là khâm sai đại nhân Triệu Thiên Bình, có ta ở đây, kẻ nào dám làm loạn?"

"Ha ha ha, khâm sai đại nhân? Ta sợ quá, chắc chắn bây giờ khâm sai đại nhân đang ở trong nha môn ăn uống no say, sao có thể tới quán rượu của con con này của ta chứ?" Tên chủ quán nhìn Triệu Thiên Bình ăn mặc thường phục một cách khinh bỉ, cảm thấy lời nói của ông ta giống như một trò cười lớn.

Mất thấy dân chúng đều chần chừ không dám tiến lên bênh vực, Mai Hương thấy vậy liền có chút nóng nảy: "Dừng tay! Tiểu thư nhà ta là con gái của tướng quân Trần Viễn, kẻ nào dám làm càn!"

"Quả thật nhìn không ra, quán rượu nhỏ này của ta hôm nay còn đón tiếp không chỉ là một vị khách quý đấy!"

Tên chủ quán căn bản không để ý đến lời nói Mai Hương, con gái của đại tướng quân ư? Con gái của đại tướng quân sao có thể bủn xỉn như vậy?

Đúng lúc này huyện lệnh đưa theo nha dịch ập vào, nhìn thấy Triệu Thiên Bình bị bao vây ở giữa, khuôn mặt lập tức trắng bệch, hung tợn đi đến trước mặt chủ quán, quát lớn: "Làm càn!"

Bấy giờ tên chủ quán còn chưa hiểu tình thế của mình, nín nọt cười nói: "Đại nhân yên tâm, ta hiểu rõ quy củ! Tiền của nha môn ta sẽ nộp đúng hạn!"

Huyện thái gia hận không thể ngay lập tức đánh chết kẻ ngu xuẩn trước mắt này, tức giận quát lớn: "Quy củ chó má gì! Người thì biết cái gì! Người đâu, lập tức đưa những tên điều dân này về nha môn cho ta, đánh 30 trượng trước, sau đó ném tất cả vào đại lao!"

Triệu Thiên Bình nhìn Lăng Nhược Hi cảm kích, hành lễ nói: "Đa tạ đại tiểu thư đã bênh vực lẽ phải, xem ra nơi khi ho cò gáy này thật sự không thích hợp để đại tiểu thư nghỉ ngơi, ta sẽ lập tức viết một lá thư cho đại tướng quân, bẩm báo chi tiết sự thật về tình trạng của người cho tướng quân."

Lăng Nhược Hi gật đầu cảm kích, trực tiếp quỳ gối trước mặt Triệu Thiên Bình: "Dân nữ đa tạ đại nhân, bá mẫu Lăng gia bận rộn công việc, đã sớm không có thời gian lo lắng cho Nhược Hi, ta và phụ thân đã ba năm chưa hề liên lạc."

Triệu Thiên Bình là người hiểu chuyện, dĩ nhiên ông ta biết ý tứ của Lăng Nhược Hi, khom lưng đỡ Lăng Nhược Hi ở trên mặt đất dậy, nhẹ nhàng nói: "Tiểu thư yên tâm, ngày mai ta sẽ đưa tiểu thư cùng hồi kinh, đại tướng quân là trung thần trụ cột của đất nước, con gái của ngài dĩ nhiên không nên ở nơi này."

Lăng Nhược Hi vô cùng cảm kích, khẽ lau nước mắt, lúc này mới đưa Mai Hương và Thu Cúc đi theo Triệu Thiên Bình về nha môn, Mai Hương không bận tâm đến việc trên người mình vẫn còn chỉ chút vết thương, chỉ kích động nhìn Lăng Nhược Hi: "Thật tốt quá, tiểu thư, đúng là tốt quá, chỉ cần tiểu thư trở về kinh thành, từ nay về sau chúng ta sẽ không phải chịu khổ nữa."

Lăng Nhược Hi không nói gì, chỉ âm thầm cười lạnh ở trong lòng, Lăng gia ở kinh thành, cũng chỉ như cái hang hổ phú quý mà thôi, ở nơi đó mọi người đều là những con sói trắng, toàn bộ trên dưới Lăng gia đều dựa vào sự nghiệp quân sự của phụ thân mới có được cuộc sống giàu sang phú quý như ngày hôm nay, nhưng bọn họ lại vứt bỏ nàng tới chỗ này chẳng khác nào ném đi một con gia súc, mặc cho nàng tự sinh tự diệt, vậy mà còn dám khoe mẽ ở trước mặt phụ thân, đồ dành phụ thân bán mạng cho bọn họ.

Nghĩ tới kết cục bi thảm của phụ thân ở kiếp trước, Lăng Nhược Hi lại cảm thấy lồng ngực đau âm ỉ, kiếp này nàng nhất định sẽ không phạm sai lầm như trước, càng sẽ không để phụ thân nàng đã lập được nhiều công lao to lớn như vậy mà cuối cùng phải chịu cảnh đầu một nơi người một nẻo, ngay cả con gái của mình cũng không bảo vệ được!

Hiện giờ Triệu Thiên Bình nợ nàng một ân huệ, sau khi về kinh thành này, nàng cũng coi như có một chỗ để dựa vào, những con sói trắng ở Lăng gia đó, nếu muốn động thủ với nàng cũng phải cân nhắc thật kỹ.

Lăng phủ ở kinh thành.

Một phu nhân mặc trường bào màu tím ngời trong một căn phòng tráng lệ huy hoàng, ung dung cao quý, hơi nhíu đôi lông mày nói: "Ngày mai sẽ hồi kinh cùng với Triệu đại nhân? Đây chẳng phải là thư mới gửi hôm qua sao? Tại sao lại gấp gáp trở về cùng Triệu đại nhân như vậy?"

Về mặt của nhũ mẫu ở phía dưới cũng buồn bực không kém: "Nữ nhân dòng chính thứ ba kia trước nay luôn vụng về ngu ngốc, chỉ là người nhà ả đàn bà họ Trương kia cũng không được việc, bây giờ cả nhà đã chết hết rồi, hoặc có thể Triệu đại nhân đã điều tra ra sự thật, cho nên không tránh khỏi tội chết."

Vị phu nhân kia nghe đến đó, ánh mắt hiện lên một tia chết chóc, hừ lạnh một tiếng: "Trở về thì trở về, vừa đúng lúc trong cung cái tên vương gia ngốc nghếch kia đang coi trọng con gái bảo bối của ta, nàng ta trở về cũng coi như là có ích."

Nhũ mẫu nghe thấy vậy, nhẹ nhàng thở hắt ra, khen ngợi phu nhân thông minh.

Sau nửa tháng vất vả, cuối cùng Lăng Nhược Hi cũng nhìn thấy cổng kinh thành, trong nửa tháng này, lòng nàng nóng như lửa đốt, nhưng không phải là nỗi niềm nhớ nhung quê nhà, mà chỉ có hận thù chồng chất, chết chóc vô tận, nhìn mỗi một tác đất quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, tất cả ký ức của kiếp trước đều như thủy triều ủa về trong đầu Lăng Nhược Hi.

Lăng Nhược Hi nắm chặt tay, thầm thề rằng, kiếp này nàng tuyệt đối sẽ không làm người tốt, nàng phải báo thù! Nhất định phải giết hết tất cả những kẻ

phản bội, những kẻ đã làm thương tổn nàng, bây giờ nàng không còn là Lăng Nhược Hi của trước kia nữa, mà là Tu La đến từ địa ngục, nàng sẽ làm những người đó phải đau đớn đến chết, sống không bằng chết!

Vừa bước vào kinh thành, Triệu Thiên Bình cất tiếng nói: "Lăng tiểu thư, ta còn công việc phải vào cung bẩm báo, không thể tự mình đưa Lăng tiểu thư về phủ, nếu không ngại ta sẽ phái thủ hạ đưa người trở về nhé?"

Lăng Nhược Hi mỉm cười khéo léo, nhẹ nhàng hành lễ: "Dọc đường đi đa tạ Triệu đại nhân đã quan tâm, vất vả cho ngài rồi."

Triệu Thiên Bình thấy Lăng Nhược Hi từ tốn điềm đạm, trong lòng cảm thấy rất yêu thích, tuy rằng đứa nhỏ này xuất thân từ miền hương dã, nhưng khí chất trên người, còn cả dáng vẻ từ tốn kia, thật ra còn ưu tú hơn trưởng tử hần nuôi dưỡng ở kinh thành vài phần.

Sau khi Triệu Thiên Bình rời đi, xe ngựa nhà họ Lăng mới chậm rì rì chạy tới, Lăng Nhược Hi thu lại sự khôn khéo trên mặt, khôi phục bộ dạng khúm núm ngày xưa, đứng yên tại chỗ, chờ xe ngựa đi tới.

"Tam tiểu thư, đã lâu không gặp, không ngờ người đã trở mã xinh đẹp như vậy." Nhũ mẫu tới đón chăm chọc nhìn Lăng Nhược Hi, vẻ mặt khinh bỉ.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Chưa từng soi gương à

Những nhũ mẫu nha hoàn đó từ trước đến nay đều không coi chủ tử Lăng Nhược Hi này ra gì, nhốn nháo che miệng cười khê, tính tình Thu Cúc vốn dĩ không tốt, thấy thế thì lập tức nổi giận đến phát điên, tiến lên một bước muốn tranh luận cùng những người này.

Lăng Nhược Hi lại ngăn ở phía trước, cất tiếng nói: "Có thật không? Tề nhũ mẫu, có phải bà thấy ta còn xinh đẹp hơn đại tỷ tỷ sao?"

"Phi, ha ha ha ha, tam tiểu thư ở nông thôn chỉ sợ là đến gương cũng chưa từng soi nhỉ?" Tề nhũ mẫu lập tức cười khinh bỉ.

"Đúng vậy, ở nông thôn ngày ngày ta phải múc nước nấu cơm, còn phải hầu hạ cả nhà Trương đại nương, thật sự không có thời gian soi gương đâu." Giọng nói của Lăng Nhược Hi không hề nhỏ, mọi người đi lại ở cửa thành nghe thấy Lăng Nhược Hi nói vậy, bắt đầu bàn tán sôi nổi.

"Đại phu nhân của Lăng gia này thật đúng là quá đáng, ai không biết nhà họ Lăng đều là của tướng quân Trương Trấn Viễn chứ, thật sự không ngờ con gái út của tướng quân Trấn Viễn lại thể thảm như vậy. Nếu như tướng quân biết chuyện này, không biết sẽ đau lòng như thế nào."

"Vậy mới nói, ngày hôm qua Đại phu nhân kia còn dùng số tiền lớn để mua tổ yến, đúng là *thế phong nhật hạ mà."

*Thế phong nhật hạ - 世风日下 – shì fēng rì xià (phong khí (phong tục lễ thói) xã hội ngày càng bại hoại, ngày một xấu đi. Thế phong nhật hạ và nhân tâm bất cổ - 人心不古 thường được dùng liền với nhau, cảm khái người đọc sách trong xã hội khi chất xấu đi, mất đi sự đôn hậu hiền lương mà trở nên xảo trá giả dối, tâm địa không còn được lương thiện như người thời xưa).

Tề nhũ mẫu nghe thấy mọi người xung quanh bàn tán, sắc mặt trở nên khó xử, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Lăng Nhược Hi: "Mời tam tiểu thư lên xe!"

Vốn dĩ Lăng Nhược Hi không muốn so đo nhiều với một hạ nhân, cho nên lập tức bước lên xe, đi đến Lăng phủ.

Thu Cúc vừa lên xe liền ầm ứ lau nước mắt, ngay cả Mai Hương trước nay vẫn luôn rất trầm ổn cũng muốn đòi lại công bằng Lăng Nhược Hi, thế nhưng nhìn qua nét mặt Lăng Nhược Hi vẫn rất bình tĩnh, chẳng qua chỉ là con tốt nhỏ trước xe mà thôi, còn những nhân vật lớn thực sự ăn thịt người không nhả xương, đang ở trong Lăng phủ kia.

Một trận gió lạnh thổi qua, nhẹ nhàng phát bay mảnh xe ngựa, Lăng Nhược Hi vô tình nhìn thoáng qua phía ngoài, vừa đúng lúc bắt gặp một cặp mắt đan phượng kia, nàng nhú mày, cảm thấy đôi mắt này vô cùng quen thuộc, bỗng nhiên nhớ ra, đó chính là nam nhân nàng từng gặp ở Y quán vài ngày trước.

Nhìn trên lá cờ phía sau hần thêu một chữ đại lớn, Lăng Nhược Hi nhú mày, chẳng lẽ người đàn ông mình từng gặp ở Y quán lại là tướng quân mặt lạnh Bắc Đường Ngôn sao?

Chỉ là, vị vương gia Cẩm Y Ngọc Thực này tại sao lại xuất hiện ở khi ho cò gáy kia?

Tựa như Bắc Đường Ngôn cũng cảm nhận được ánh mắt của Lăng Nhược Hi, đôi mắt đan phượng nhìn về phía Lăng Nhược Hi, nhưng lại không thấy bóng dáng Lăng Nhược Hi đâu, chỉ thấy một chiếc xe ngựa chạy qua bên cạnh mình.

"Vương gia, hậu viện vương phủ bốc cháy, chúng ta không nên chậm trễ."

Bắc Đường Ngôn hơi nhú mày, thu lại ánh mắt, hai chân kẹp nhẹ trên bụng ngựa, nhanh chóng chạy vào trong thành.

Cả người Lãng Nhục Hi dựa vào vách xe ngựa, phát hiện hẳn không thấy mình, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Mai Hương cảm thấy kỳ quái, vội vàng hỏi: "Tiểu thư, người lại không thoải mái sao?"

Lãng Nhục Hi nhàn nhạt lắc đầu, ngày ấy xảy ra chuyện cấp bách ở Y quán, nàng không thể không lòi thân phận của mình ra, chỉ mong vị vương gia mặt lạnh này nói lời giữ lời, sau này tốt nhất hai người họ đừng bao giờ gặp lại.

Mãi miết suy nghĩ, cuối cùng xe ngựa cũng ngừng lại, đã tới Lãng phủ rồi.

Lãng Nhục Hi mới thò đầu ra khỏi xe thì thấy một vị quý phu nhân đứng ngoài cửa, trên người mặc áo lông chồn màu trắng, trang điểm tinh xảo, đầu đầy trâm cài châu ngọc, đôi mắt nhìn chằm chằm Lãng Nhục Hi, âm thầm che giấu sự tức giận bên trong.

Lãng Nhục Hi thấy bà ta, bàn tay âm thầm nắm chặt lại thành nắm đấm nhưng ngoài mặt lại tỏ ra khúm núm như ngày trước: "Nhục Hi thỉnh an đại bá mẫu."

"Nhục Hi à, đường xa vất vả, chỉ tại đứa nhỏ như con nóng vội muốn đi theo Triệu đại nhân nhanh chóng trở về, nếu như chờ thêm mấy ngày, xe ngựa của Lãng phủ ta cũng sẽ đến đón con." Đại phu nhân tinh tế nhìn Lãng Nhục Hi ở trước mắt, chỉ thấy tuy rằng nàng hơi gầy gò một chút, nhưng ngũ quan vẫn rất xinh đẹp giống như mẫu thân nàng khi xưa, thì lập tức cảm thấy tức giận, nói chuyện cũng kẹp dao giấu kiếm.

Mai Hương là người khôn khéo, lập tức nghe ra lời nói của vị đại phu nhân này có ẩn ý, bà ta nói như vậy chính là đang ám chỉ tiểu thư của các nàng là người không an phận từ trong xương cốt?

"Xin phu nhân minh giám, tình hình lúc ấy thật sự là ••••••"

"Tình hình như thế nào cũng chỉ là cái có thôi, hai tiểu nha đầu các ngươi nửa đêm nửa hôm còn không an phận mà ra ngoài xem hoa đăng, còn lôi kéo tam tiểu thư đi cùng các ngươi, làm liên lụy tam tiểu thư bị kinh sợ, điều nô như vậy giữ lại cũng vô ích!"

Dứt lời, bà ta ra hiệu ma ma ở phía sau.

Các ma ma lập tức hiểu ý, tiến lên một bước, trực tiếp ấn Mai Hương Thu Cúc xuống, thô bạo kéo vào trong phủ.

Lãng Nhục Hi vẫn đứng yên ở tại chỗ, nhìn chằm chằm đại phu nhân, cười như không cười nói: "Tin tức của bá mẫu thật nhanh nhạy, xem ra, chuyện của Nhục Hi, đại bá mẫu đều biết rõ ràng hết rồi!"

Đại phu nhân chỉ cảm thấy lời nói này của Lãng Nhục Hi có chút cổ quái, mọi người đều biết Trương đại người là họ hàng thân thích của bà ta, nếu để người khác biết Trương đại nương ngược đãi nha đầu chết tiết kia, thanh danh của bà ta cũng sẽ bị ảnh hưởng.

"Cũng không phải biết rõ ràng, ta chỉ tình cờ nghe nói mà thôi." Đại phu nhân cười một cái cho có lệ.

"Vậy có lẽ đại bá mẫu đã nghe lầm rồi, khi ấy chúng con chỉ vừa từ Y quán đi ra thì tình cờ gặp được Triệu đại nhân, trùng hợp thay lúc này Triệu đại nhân đang bị người ta lừa bịp tổng tiền, cho nên con mới cùng ngài ấy trở về, nếu đại bá mẫu không tin, người có thể đi tìm Triệu đại nhân hỏi thăm, hoặc là, để Triệu đại nhân tự mình tới giải thích với đại bá mẫu đi." Ánh mắt Lãng Nhục Hi bình tĩnh, không hề có đáng về khúm núm của ngày thường.

Đại phu nhân nhìn thấy trong mắt Lãng Nhục Hi trắng đen rõ ràng, lập tức cảm thấy kỳ lạ, không phải ngày thường nha đầu này gặp ai cũng đều vâng vâng dạ dạ giống như là khúc gỗ, tại sao hôm nay lại dám nắm đằng chuôi? Chẳng lẽ là nha đầu bên cạnh xúi giục?

Nghĩ đến đây, ánh mắt đại phu nhân nhìn Mai Hương Thu Cúc càng trở nên lạnh lùng hơn.

Sau khi Lãng Nhục Hi nói xong, thủ hạ ở bên cạnh Triệu Thiên Bình mới xuất hiện, đầu tiên là hành lễ với đại phu nhân, sau đó không hề kiêu ngạo cũng không nịnh nọt lên tiếng: "Những lời nói vừa rồi của tam tiểu thư đều là sự thật, nếu phu nhân không tin, bây giờ tiểu nhân sẽ quay về bẩm báo với đại nhân, mời đại nhân đích thân tới đây giải thích với phu nhân."

Đại phu nhân thật sự không ngờ rằng Triệu Thiên Bình còn sai cấp dưới hộ tống Lãng Nhục Hi về phủ, sắc mặt lập tức trở nên khó xử, hung dữ trừng mắt liếc nhìn Tề ma ma một cái, sau đó mỉm cười nói: "Chút việc nhỏ này không dám làm phiền tới Triệu đại nhân đâu, nếu hai nha đầu vô tội, tất nhiên ta sẽ không trách phạt!" Nói xong, bà ta tiến lên một bước, thân mật nắm lấy tay Lãng Nhục Hi, nhẹ nhàng nói: "Bên ba nhiều ngày như vậy, Nhục Hi cũng mệt mỏi rồi, mau về phủ nghỉ ngơi đi."

Lãng Nhục Hi chỉ cảm thấy đại phu nhân nắm lấy tay mình, nhưng ngoài mặt ngoài vẫn không có biểu hiện gì, khó xử nhìn đại phu nhân, nhỏ giọng nói: "Nhưng mà.. việc kia.."

"Còn chuyện gì nữa sao?" Bây giờ đại phu nhân đã mất hết kiên nhẫn, nhưng trước mặt còn có thủ hạ của Triệu Thiên Bình cho nên bà ta cũng không tiện phát tác.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Kẻ thù gặp nhau

Lăng Nhựt Hi nhìn người xung quanh càng ngày càng nhiều, lúc này mới cất giọng thấp đến mức không thể nghe thấy: "Trương đại nương thông dâm với người, bị bắt giam, mặc dù lúc ở nông thôn Trương đại nương đối xử với Nhựt Hi không đánh thì mắng, nhưng dù sao cũng là bà con xa của Đại bá mẫu, Nhựt Hi cảm thấy nên nói với ngài một tiếng, cứu Trương đại nương được không?"

Lần này hay rồi, người vây xem xung quanh lập tức nổ tung, thanh danh của Đại phu nhân ở kinh thành vốn đã không được tốt lắm, tiểu nhân đặc chí như nhà giàu mới nổi, giờ thì tốt rồi, bà con xa chẳng những có hành vi không ngay thẳng mà còn luôn ngược đãi Tam tiểu thư, đúng là gia môn bất hạnh.

Đại phu nhân nghe thấy người xung quanh bàn tán, chỉ cảm thấy Lăng Nhựt Hi như hung hăng tát bà ta hai bạt tai, trên mặt đau rát nhưng không thể trút ra vào lúc này, chỉ đành nắm mu bàn tay của Lăng Nhựt Hi thật chặt, cắn răng nói: "E rằng chuyện này có hiểu lầm gì đó, chúng ta về nhà rồi nói sau nhé?"

"Phu nhân, chuyện này không phải là hiểu lầm đâu, vụ án này do chính Triệu đại nhân đích thân xử lý." Mai Hương tận dụng triệt để, trực tiếp cho Đại phu nhân một kích cuối cùng.

Triệu đại nhân là một vị quan tốt mà ngay cả hoàng thượng cũng hết mực khen ngợi, vụ án do ông đưa ra kết luận, ai dám phản bác?

Bây giờ Đại phu nhân tiến cũng không được lùi cũng chẳng xong, chỉ có thể đứng đờ ra, trên mặt nóng rực, vốn muốn làm giảm uy phong của Lăng Nhựt Hi, nhưng thật không ngờ chuyện lại thành ra thế này, giờ thì hay rồi, mình cũng trở thành trò cười trong kinh thành.

Lăng Nhựt Hi thấy mục đích của mình đã đạt được nên nhắc chân muốn vào, chỉ là còn chưa kịp bước qua cửa, hai chiếc xe ngựa hoa lệ đã ngừng lại trước cửa, bên trên có một đôi nam nữ bước xuống, một cặp đẹp đôi.

Thế nhưng ánh mắt của Lăng Nhựt Hi lại vì hai người này mà trở nên đỏ tươi, siết chặt nắm đấm, dùng hết sức lực cả người mới có thể khống chế bản thân không lao lên, xé xác hai người kia, từng cảnh tượng lúc xưa, vào giờ phút này, Lăng Nhựt Hi hận không thể uống máu bọn họ, ăn thịt bọn họ, khiến bọn họ cả đời không được siêu sinh!

Cô gái kia nhìn thấy Lăng Nhựt Hi thì đầu tiên hơi nhú mày, sau đó mới táo nhả bước đến cạnh nàng, thân mật kéo tay Lăng Nhựt Hi, dịu dàng hỏi: "Nhựt Hi? Là muội thật à? Tỷ còn tưởng rằng là mình nhìn nhầm đấy."

"Chỉ mới một năm trôi qua mà Đại tỷ tỷ đã không nhận ra Nhựt Hi rồi hả?" Lăng Nhựt Hi thản nhiên rút tay về, chăm chọc nhìn người được gọi là Đại tỷ tỷ trước mắt - Lăng Thanh Dương.

Lăng Thanh Dương hơi lúng túng rút tay lại, ánh mắt nhìn Lăng Nhựt Hi cũng trở nên có chút ảm ức, lúc này người đàn ông cùng trở về với Lăng Thanh Dương hơi nhú mày nhìn Lăng Nhựt Hi: "Thật không ngờ rằng, Tam tiểu thư Lăng gia lại là một người không biết lễ nghi phép tắc như vậy."

Lăng Nhựt Hi nghe thấy giọng nói quen thuộc, dường như lại nhìn thấy cảnh tượng mình bị cắt sống hai chân, ném vào lãnh cung ở kiếp trước, máu tươi của cha anh càng khiến đôi mắt nàng mờ hồ, hốc mắt cay xè, cắn chặt môi dưới, dẫn lửa giận oán hận ngập trời xuống đáy lòng, lạnh lẽo trả lời: "Thần nữ ở nông thôn đúng là không được học lễ nghĩa phép tắc, sau này nhất định sẽ nghiêm cứu nhiều hơn."

Bắc Đường Cần hiềm khi nghe thấy có cô gái dám nói chuyện với hắn ta như vậy, trước kia không phải mỗi lần cô gái này nhìn thấy hắn ta đều liếc mạt mạt nhìn ư?

Trong lòng tức giận, không vui liếc Lăng Nhựt Hi một cái: "Nếu đã vậy, không bằng bốn vương sai một ma ma dạy dỗ ở trong cung đến hướng dẫn một phen."

Lần nữa nhìn về phía người đàn ông, Lăng Nhựt Hi đã giấu hận thù của mình thật kỹ, nhẹ nhàng cười, thi lễ một cái, dịu dàng bảo: "Điện hạ yêu mến, mặc dù trong lòng thần nữ vui mừng nhưng lại không dám nhận, nào có ai làm muội muội lại tranh giành với tỷ tỷ mình chứ, bây giờ mọi việc trong phủ đều do Đại bá mẫu quản lý, vấn đề lễ nghi của thần nữ không phiền điện hạ quan tâm, Đại bá mẫu sẽ sắp xếp ôn hòa, đúng không?"

Ngẩng đầu, Lăng Nhựt Hi mỉm cười nhìn Đại phu nhân mặt mày tái xanh, vẻ mặt vô hại.

Bây giờ Đại phu nhân cả ý muốn giết người cũng có, nhưng trước mặt mọi người không tiện nổi giận, con nha đầu chết tiệt này đúng là miệng lưỡi sắc bén, một phen trực tiếp kéo cả ba người xuống nước, cho dù bà ta muốn gả con gái cho Bắc Đường Cần, nhưng dù sao vẫn là thiếu nữ chưa chồng, vẫn cần phải để ý!

Bà ta nghiêng răng, từ trong miệng thốt ra một câu: "Tất nhiên rồi."

Lăng Thanh Dương ngược lại tâm cơ thâm trầm, che miệng cười khế: "Tam muội muội hiểu lầm rồi, hôm nay phủ Cần vương gia mở tiệc đãi khách, tỷ và vương gia chỉ tiện đường mà thôi, muội muội tuyệt đối đừng làm hỏng thanh danh của vương gia." Câu này của Lăng Thanh Dương cũng có ý tứ, lập tức chỉ mũi nhọn vào Lăng Nhựt Hi, như thể những lời nàng vừa nói đều là cố ý.

Người xung quanh lại càng xem náo nhiệt không chê lớn chuyện, sôi nổi suy đoán có phải Tam tiểu thư vừa mới trở về này là một người có tâm cơ hay không, Lăng Nhựt Hi hơi sững sờ, sau đó nhìn Lăng Thanh Dương với vẻ khó hiểu: "Sao lại thế? Không phải Kiều vương gia điện hạ có tình ý với tỷ tỷ ư?"

Trên đường muối hồi kinh nghe nói, Hiền phi nương nương và Kiều vương gia ngược lại rất thích tỷ tỷ đấy, bảo là sắp cầu hôn tỷ tỷ. Vậy thì tốt rồi, muối muối chúc mừng tỷ tỷ trước."

Sắc mặt Lăng Thanh Dương lập tức trở nên khó coi, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Lăng Nhượng Hi, vẻ mặt ghét bỏ: "Muội muội hiểu lầm rồi, người Kiều vương điện hạ muốn cầu hôn là muội đấy."

Lăng Thanh Dương vốn nghĩ như vậy, nàng ta không thêm gả cho một vương gia ngu ngốc đâu, tam muội muội này đã trở về, vừa lúc có thể thay thế vị trí này, dù sao Hiền phi nương nương chỉ cần con gái của Lăng gia, về phần cuối cùng là đưa con gái nào, căn bản không quan trọng.

"Thế nhất định là muội nghe nhầm rồi." Trên mặt Lăng Nhượng Hi không có chút ghét bỏ nào, ngược lại khiến vẻ chán ghét trên mặt Lăng Thanh Dương càng rõ ràng hơn, tất nhiên người xung quanh đều nhìn thấy hết.

Hiện tại trong mắt Bắc Đường Cẩn không có vị trí của Lăng Nhượng Hi, có mỹ nhân đầy đủ đa tình như Lăng Thanh Dương ở đây, Lăng Nhượng Hi mặt mày vàng vọt, trở mặt chậm chạp sao có thể lọt vào mắt hắn ta?

Kinh thường liếc Lăng Nhượng Hi tầm thường trong góc một cái, sau đó không vui nói: "Đã như vậy, không có việc gì, bốn vương về phủ trước."

Lăng Thanh Dương vội vàng khụy gối hành lễ, giọng điệu dịu dàng như sắp chảy nước: "Vâng, thần nữ cung tiễn Tề vương điện hạ."

Được mỹ nhân như vậy dỗ dành, cuối cùng tâm trạng của Bắc Đường Cẩn cũng khá hơn một chút, cười nhạt: "Miễn lễ đi, ba ngày sau, yến tiệc ở Kiều vương phủ, kính mong Đại tiểu thư dẫn theo Tam tiểu thư đi cùng."

Dứt lời, hắn ta vén rèm xe lên, ngồi vào xe ngựa, dần dần khuất khỏi tầm mắt mọi người.

Nghe thấy Bắc Đường Cẩn nói vậy, trong lòng Lăng Thanh Dương vui vẻ, biết rõ hắn ta đứng về phía mình, lập tức đắc ý nhìn sang Lăng Nhượng Hi, trùng hợp đụng phải ánh mắt lạnh như băng của nàng, có chút kinh ngạc: "Tam muội muội, muội?"

Lăng Nhượng Hi nhận ra tâm trạng của mình mất kiểm soát, lập tức thu lại ánh mắt lạnh như băng, cười nhạt: "Đại tỷ tỷ sao vậy?"

Lăng Thanh Dương nhìn tiểu nha đầu vô hại trước mắt, khẽ lắc đầu, một con nha đầu quê mùa mới từ nông thôn trở về, có thể có bản lĩnh gì đặc biệt hơn người chứ? Nhất định là vừa nãy nàng ta nhìn nhầm, vì vậy cười nhạt: "Cũng không có gì, tam muội muội đi đường mệt mỏi, vẫn nên mau chóng vào phủ nhĩ?"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Không coi ai ra gì

Đại phu nhân ước gì lập tức vào nhà, Lăng Nhượng Hi cũng không từ chối, đi theo mọi người vào phủ, trong lòng âm thầm suy nghĩ, ba ngày sau, yến tiệc ở Kiều vương phủ, chắc chắn sẽ cực kỳ đặc sắc nhĩ?

Vào trong phủ, đại phu nhân chỉ tùy tiện dặn dò vài câu đã kêu tiểu nha hoàn dẫn Lăng Nhượng Hi vào sân của mình.

Tiểu nha hoàn mặc quần áo ngắn màu hồng, trầm cài trên đầu theo bước chân mà lắc lư qua lại, thoạt nhìn còn giống thiên kim tiểu thư hơn Lăng Nhượng Hi một mực.

Trong mắt tiểu nha hoàn không chút che giấu giễu cợt, giọng nói thề không hề cố kỵ mà hỏi: "Tam tiểu thư, ta nghe nói nông dân đều ở chung với súc sinh, có đúng vậy không?"

Thu Cúc nghe đến đó lập tức đỏ cả mặt: "Câm miệng!" Đây là thái độ khi nói chuyện với chủ nhân hả?

Tiểu nha hoàn bị Thu Cúc răn dạy như vậy lập tức hơi mất hứng, nói thẳng: "Ta nói chuyện rất cung kính, cuối cùng có chỗ nào không đúng rồi hả?"

Lăng Nhượng Hi tỉ mỉ quan sát tiểu nha hoàn trước mắt, bỗng nhiên nhớ ra, nha hoàn này tên là Liên Nhi, nếu nhớ không lầm, nàng ta và biểu thiếu gia Lăng gia luôn qua lại với nhau, kiếp trước vì bại lộ chuyện có thai trước cưới mà bị đánh chết tươi.

"Lời này, Liên Nhi tỷ tỷ nghe ai nói đấy?" Lăng Nhượng Hi lạnh nhạt hỏi một câu.

Liên Nhi thật không ngờ rằng Lăng Nhượng Hi thế mà lại biết tên nàng ta, lập tức thấy là lạ, không suy nghĩ nhiều trả lời: "Còn không phải là người nào đó lúc không có chuyện gì làm thích nói luyên thuyên à."

"Ta thấy Liên Nhi tỷ tỷ xinh đẹp, đáng vẻ phú quý, làm nha hoàn e là tui thân, tương lai nhất định có thể gả vào một nhà khá giả, cho dù làm Di nương cho thiếu gia Lăng phủ cũng chưa chắc không được, vì vậy sau này lúc Liên Nhi tỷ tỷ nói chuyện phải cẩn thận, tránh cho bị người khác cho rằng chỉ là

loại người bề ngoài tỏ vàng nạm ngọc, bên trong cùng lắm chỉ là một phu nhân thô tục mà thôi." Sau khi nói xong, Lăng Nhựt Hi đi thẳng đến sân nhỏ hẻo lánh nhất, cho dù không có Liên Nhi dẫn đường, nàng cũng biết mình đang ở đâu.

Liên Nhi nhìn bóng lưng Lăng Nhựt Hi mà đăm chiêu, ai cũng nói Tam tiểu thư này là một kẻ ngu xuẩn, nhưng không hiểu vì sao nàng ta lại thấy hơi sợ trong lòng, thế nhưng chẳng mấy chốc Liên Nhi đã bỏ qua, chỉ là một con nha đầu quê mùa đến từ nông thôn, có thể có bản lĩnh gì, nhất định là mình cả nghĩ quá rồi.

Liên Nhi vừa nghĩ thế, lần nữa cao ngạo đi tới trước mặt Lăng Nhựt Hi, nhìn Tây Uyển vô cùng lộn xộn, cười có chút hả hê: "Tam tiểu thư, phu nhân đã nói, ngài vừa từ nông thôn trở về, đồ tốt quá sợ là không hưởng nổi nên tạm thời cứ ở Tây Uyển này đi. Tuy rằng phong cảnh hơi tệ nhưng vẫn tốt hơn nông thôn nhiều, tự ngài dọn dẹp lại một chút đi."

Nàng ta dứt lời rồi bỏ đi, Thu Cúc đỏ mặt kéo cổ tay Liên Nhi, vội vàng nói: "Tiểu thư của bọn ta mệt mỏi cả ngày rồi, có thể làm phiền tý tý mang chút thức ăn tới đây không?"

Liên Nhi như thể bị thứ gì đó bắn thiếu đưng trúng, ghét bỏ gạt tay Thu Cúc ra, sau đó khinh thường bảo: "Bây giờ đã qua giờ ăn rồi, Tam tiểu thư có nhịn chút đi, đợi lần sau đến giờ cơm thì ăn chung."

Lăng Nhựt Hi nhìn mu bàn tay ửng đỏ của Thu Cúc, mắt tối sầm lại, bước tới trước mặt Liên Nhi, lạnh nhạt hỏi: "Không biết Liên Nhi tỷ tỷ là nha hoàn mấy đẳng bên cạnh Đại bá mẫu?"

Tuy rằng Liên Nhi không biết sao Lăng Nhựt Hi lại hỏi vấn đề này nhưng vẫn trả lời thành thật: "Nô tỳ là nha hoàn tam đẳng."

"Nha hoàn tam đẳng? Chỉ là một nha hoàn tam đẳng mà cũng dám ra tay với nha hoàn thiếp thân của ta trước mặt ta, cuối cùng là người to gan không sợ chết, hay là Đại phu nhân dặn người đối xử với ta như vậy?" Lăng Nhựt Hi trừng Liên Nhi, mặt mày lạnh như băng.

"Chuyện này.. Tất nhiên không phải do đại phu nhân căn dặn.."

"Vậy là do tự người rồi hả?" Ánh mắt của Lăng Nhựt Hi trở nên dữ tợn, khiến Liên Nhi căng thẳng một trận.

Chắc là Tam tiểu thư này vừa mới về phủ nên muốn lấy nàng ta ra lập uy, Liên Nhi nghiêng răng, lý lẽ hào hùng nói: "Câu này không phải do nô tỳ nói, nếu Tam tiểu thư nhất định phải nói vậy, nô tỳ cũng hết cách, chỉ là Tam tiểu thư vừa mới về phủ đã vu oan nô tỳ như vậy, sợ là sẽ khiến cho tất cả người hầu trong Lăng phủ này thất vọng buồn bã không ngớt, nói gì đi nữa thì nô tỳ cũng là.."

"Chát!"

Lăng Nhựt Hi không đợi nàng ta nói dứt câu, trực tiếp tát một bạt tai, cái tát này Lăng Nhựt Hi gần như đã dùng hết sức, nửa bên mặt của Liên Nhi lập tức sưng phồng.

Kiểu gì Liên Nhi cũng không ngờ rằng Lăng Nhựt Hi dám nói ra tay liền ra tay, không thể tin che má mình, nói ậm ờ không rõ: "Tam tiểu thư đừng có khinh người quá đáng, Đại phu nhân sẽ không dễ dàng tha thứ cho người! Người coi chừng đó cho ta!"

Dứt lời, nàng ta vội vàng chạy ra ngoài, Mai Hương muốn chạy ra đuổi theo đã bị Lăng Nhựt Hi ngăn lại: "Chỉ là một con chó mà thôi, không đáng để chúng ta quan tâm."

"Chuyện này nhất định Đại phu nhân không biết, nếu đã biết nhất định sẽ phạt nàng ta thật nặng." Mai Hương cảm thấy không đáng thay Lăng Nhựt Hi.

"Em cảm thấy nàng ta là một nha hoàn tam đẳng, lấy dũng khí từ đâu ra mà dám đối xử với ta như vậy?" Lăng Nhựt Hi nhìn đáng vẻ tức giận của Mai Hương, cười nhạt.

"Ý tiểu thư là, Đại phu nhân ngầm đồng ý ư?" Mai Hương cũng rất thông minh, nhanh chóng hiểu rõ ẩn ý bên trong, rung rung nước mắt nhìn Lăng Nhựt Hi, ghen ngào nói: "Tiểu thư, hay là chúng ta đến biên quan tìm Lão gia đi, Lăng phủ này thật sự không có nơi để chúng ta sống yên ổn, hôm nay ngài về phủ, mặt mũi hai vị Lão gia vẫn còn đỏ mà Đại phu nhân đã làm nhục ngài như vậy, sau này không biết còn thế nào nữa đây."

"Không, ta sẽ không đi, đây là nhà của ta, không ai có quyền đuổi ta ra khỏi nơi này." Ánh mắt Lăng Nhựt Hi lạnh băng nhìn sân nhỏ hoang tàn, trong mắt đầy sát ý, đây là nơi phụ thân nàng dùng tính mạng bảo vệ, nên xéo đi, là những con sói mắt trắng kia mới đúng!

Hơn nửa ngày sau, Đại phu nhân mới khoan thai dẫn theo một đám nha hoàn bà từ bước đến, sắc mặt hơi hiền hòa, trong tay tiểu nha hoàn sau lưng cầm quần áo và trang sức đẹp đẽ, còn có chút thức ăn, mọi thứ đều tinh xảo.

Bà ta bước vào nhìn thấy Lăng Nhựt Hi liền nở nụ cười: "Con nha đầu Liên Nhi kia là một đứa không có quy củ, ta đã lệnh người phạt nặng rồi." Nói xong, bà ta lấy một bộ quần áo từ trong tay nha hoàn phía sau, mở ra là một bộ hoa phục đỏ chót, tơ vàng chỉ bạc, vô cùng hoa lệ, dưới ánh nến buổi tối càng tỏa sáng rực rỡ, còn có nguyên bộ đồ trang sức càng lấp lánh chói mắt.

"Nhựt Hi à, con về vội vàng, ta chưa kịp chuẩn bị quần áo trang sức này nọ cho con, cái này vốn may cho Đại tỷ tỷ con, con không có, tạm thời dùng của Đại tỷ tỷ con trước đi."

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Tính toán thật hay

Vừa nói, bà ta vừa cầm quần áo uớ m thử lên người Lăng Nhựợc Hi, dáng vẻ như một người mẹ hiền.

Nha hoàn sau lưng bày từng món từng món trong hộp com lên bàn, cung kính đứng bên cạnh.

Mắt Lăng Nhựợc Hi hơi tối lại, thần nhiên nhìn đại phu nhân, nàng thừa biết bà ta có ý định gì, ba ngày sau, bà ta hi vọng mình có thể được đưa con ngốc kia của Hiền phi nhìn trướng à?

Nghĩ tới đây, Lăng Nhựợc Hi cười xấu hổ, sau đó thấp giọng nói: "Vâng, cảm ơn đại bá mẫu."

Đại phu nhân thấy Lăng Nhựợc Hi như vậy còn tưởng rằng nàng đã bị mình làm cảm động nên bước lên một bước nhẹ nhàng kéo tay Lăng Nhựợc Hi, thấp giọng nói: "Bé ngoan, bà Trương là bà Trương, đại bá mẫu là đại bá mẫu, lúc trước con chịu rất nhiều ảm ức, sau này, chắc chắn đại bá mẫu sẽ đền bù cho con thật tốt."

Lăng Nhựợc Hi như không nhìn thấy dối trá trong mắt đại phu nhân, ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng, tuy rằng Trương đại nương chiếm đồ trang sức mẫu truyền của ta, còn bắt Nhựợc Hi làm trâu làm ngựa, nhưng đại bá mẫu không biết, đúng không?"

Tất cả yêu thương trên mặt đại phu nhân đều bị lời nói đúng không lúc này của Lăng Nhựợc Hi làm dờ người tại chỗ, mặt mày lúng túng nhẹ gật đầu: "Phải, tất nhiên rồi, cũng đúng vì bà ta mà khiến tình nghĩa giữa chúng ta lạnh nhạt."

Vừa nói, đại phu nhân vừa nhẹ nhàng vỗ tay Lăng Nhựợc Hi, dịu dàng bảo: "Sau này ra ngoài tuyệt đối đừng nhắc đến chuyện con ở nông thôn, trong kinh thành này rất nhiều kẻ xấu bụng, e rằng sẽ chê cười con, nếu có người hỏi đến thì phải nói là tới nông thôn để tu dưỡng đấy, biết chưa?"

Thấy đại phu nhân ra vẻ muốn tốt cho nàng, Lăng Nhựợc Hi chỉ cảm thấy phản cảm, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng, mọi chuyện Nhựợc Hi đều nghe lời đại bá mẫu."

Lúc này đại phu nhân mới hài lòng hơi gật đầu, như thể lơ đãng hỏi: "Khi mẹ con còn sống có một cái chìa khóa, con có nhìn thấy không?"

"Chìa khóa gì? Chìa khóa nào? Nhựợc Hi không nhớ rõ." Về mặt Lăng Nhựợc Hi ngây thơ, mở to mắt nhìn đại phu nhân.

Thấy dáng vẻ Lăng Nhựợc Hi như vậy, đại phu nhân nửa tin nửa ngờ, vừa cười vừa bảo: "Khi mẹ con còn sống có để lại mấy cái rương lớn nhưng đều bị khóa, mấy năm qua lúc kiểm kê nhà kho luôn không mở ra, ta nghĩ rằng, có phải cái chìa khóa đó ở trong tay con hay không?"

Lăng Nhựợc Hi ra vẻ dăm chiêu, sau đó vẫn mờ mịt lắc đầu: "Nhựợc Hi chưa từng nhìn thấy cái chìa khóa nào, để hôm khác bảo nha hoàn tìm kỹ lại xem, nếu tìm được nhất định sẽ đưa cho đại bá mẫu."

Bấy giờ đại phu nhân mới hài lòng khẽ gật đầu, sau đó nhìn hai tiểu nha hoàn xung quanh, thần nhiên nói: "Nói gì thì cũng là nha hoàn bên cạnh Tam tiểu thư, ăn mặc đơn giản như vậy, đúng là khiến Lăng gia chúng ta mất mặt, hai người các ngươi, đi theo ta cầm mấy món quần áo về."

Mặc dù Mai Hương biết bọn họ rất cần những thứ đó nhưng vẫn lo một mình Lăng Nhựợc Hi ở trong phòng, Thu Cúc thấy thế vội vàng tiến lên một bước: "Vậy để nô tỳ đi với phu nhân."

Đại phu nhân nhẹ gật đầu, nếp nhăn trên mặt dính lại với nhau, sau đó bày vẻ phu nhân cao ngạo, quay người rời khỏi sân nhỏ tồi tàn không chịu nổi.

Sau khi đại phu nhân ra ngoài Lăng Nhựợc Hi mới thả lỏng biểu cảm trên mặt rồi kéo Mai Hương vẫn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, vội vàng nói: "Em còn nhớ con đường nhỏ nổi thẳng ra ngoài ở sau phủ không?"

Mai Hương nhẹ gật đầu, thấy ánh mắt Lăng Nhựợc Hi lạnh như băng, thấy lạ hỏi: "Tiểu thư, có chuyện gì vậy ạ?"

"Tạm thời em khoan hỏi đã, bây giờ lập tức theo con đường đó ra ngoài, kể tiếp tìm Triệu đại nhân, xin ông ấy đến đây một chuyến, biết chưa?" Lăng Nhựợc Hi nhớ rất rõ, buổi tối đầu tiên khi nàng về nhà ở kiếp trước, Thu Cúc đã bị đại phu nhân đánh một trận rồi ném xuống hồ nước suýt chết chìm, nếu không nhớ nhầm, bây giờ quả thực sống chết của Thu Cúc chỉ cách nhau một lần ranh.

Tuy rằng Mai Hương không hiểu rõ nhưng vẫn làm theo những gì Lăng Nhựợc Hi nói, xoay người chạy ra ngoài.

Lăng Nhựợc Hi lạnh nhạt nhìn nển đồ trên bàn, sát ý trong mắt lộ rõ, kiếp trước, nàng bất lực, nhưng kiếp này, nhất định nàng sẽ không cho phép người bên cạnh mình chịu tổn thương dù chỉ là một chút!

Đại phu nhân dẫn theo người hầu đến sân của mình, sau đó liếc bà tử bên cạnh một cái, thấy bà tử nhẹ gật đầu, lúc này mới yên tâm rời khỏi.

Vốn Thu Cúc muốn đi theo đại phu nhân nhưng lại bị chặn lại, phía sau hòn non bộ có một người chạy ra, Thu Cúc nhìn kỹ, thế mà lại là Liên Nhi ban

này.

"Sao chỉ có một mình ngươi tới?" Liên Nhi cười như không cười nhìn Thu Cúc, ánh mắt độc ác.

Thu Cúc căn bản không muốn dây dưa với Liên Nhi, chỉ nhìn bà từ trước mặt mình, nhẹ giọng hỏi: "Đường đi lấy quần áo, không phải ở đây đúng chứ?"

"Dĩ nhiên là không rồi!" Liên Nhi lạnh lùng nói một câu, giờ tay lên cực kỳ nhanh, hung hăng cho Thu Cúc hai bạt tay.

Thu Cúc bị đánh đến loạn choạng, lui về sau một bước, cơ thể đập mạnh vào núi giả, sau lưng bị hai cục đá nhô ra đâm trúng, máu me đầm đìa.

"Ngươi! Đại phu nhân sẽ không tha cho ngươi!" Thu Cúc trừng Liên Nhi, mắt đỏ hồng, nhưng không chịu khóc thành tiếng.

"Phải đó, đại phu nhân sẽ không tha cho ta, nhưng hôm nay ngươi phải còn mạng để tố cáo với đại phu nhân mới được!" Liên Nhi cười lạnh, sắp chết đến nơi còn ngây thơ như vậy, thật sự không biết chuyện hôm nay là do đại phu nhân căn dặn, thế nhưng lời này Liên Nhi không nói ra.

Khinh thường liếc Thu Cúc một cái, sau đó lạnh nhạt dặn: "Đánh một trận thật nặng cho ta, sau đó ném xuống hồ nước đi, sống hay chết, cứ mặc cho số phận!"

Đám bà tử phía sau tất nhiên đã quen làm những chuyện thế này, ra lệnh một tiếng rồi trực tiếp bao vây Thu Cúc, tay đâm chân đá, Thu Cúc cẩn thận che đầu, kêu rên liên tục.

Lăng Nhục Hi vội vàng chạy đến, trông thấy tình trạng thê thảm của Thu Cúc trong góc thì siết chặt nắm đấm, hận không thể lao ra giết chết từng kẻ điên kia, nhưng nàng thừa biết bây giờ không phải lúc xúc động, vì vậy trực tiếp đốt lửa trong tay, ném vào đồng cỏ lộn xộn bên cạnh, nhanh chóng bỏ đi!

Đám bà tử nhanh chóng phát hiện nơi này có hỏa hoạn, lập tức có chút nóng nảy: "Liên Nhi cô nương, hình như chỗ đó cháy rồi, hay là chúng ta dập lửa trước đi!"

Sắc mặt Liên Nhi kỳ lạ nhìn thoáng qua chỗ cháy, sau đó vội vàng nói: "Các ngươi đứng đây đừng nhúc nhích, ta đi qua xem thử!"

Hết cách rồi, Liên Nhi không thể để người khác vào đó được, bởi vì đó là nơi nàng ta lén lút qua lại với Biểu thiếu gia, nếu vật riêng tư bên trong bị phát hiện, nàng ta sẽ bị đánh chết ngay.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hạ hai thành nữa

"Các ngươi cố gắng tiếp đãi tiểu tiện nhân này, ta qua đó xem thử có chuyện gì trước!" Tuy rằng trong lòng Liên Nhi sợ hãi nhưng cũng biết cái chết đáng sợ hơn, chỉ có thể bất chấp khó khăn, đi về phía lửa.

Từ xa nhìn chỉ cảm thấy thế lửa rất lớn, nhưng sau khi vào rồi Liên Nhi mới phát hiện chẳng qua chỉ là mấy ngọn lửa nhỏ, cỏ khô dưới đất không vì nguyên nhân gì mà bốc cháy.

Thở phào nhẹ nhõm, nàng ta tiến lên cởi áo ngoài xuống định dập lửa, dàn xếp ổn thỏa.

Đúng lúc này, Lăng Nhục Hi nhắm ngay thời cơ, lén lút đi vòng qua sau lưng Liên Nhi, sau đó giơ gậy gỗ trong tay, đập mạnh xuống!

Liên Nhi chỉ cảm thấy gáy đau một trận, còn chưa kịp nhìn thấy là ai đánh úp mình thì đã hôn mê.

Giờ phút này Thu Cúc bên kia cũng đã hấp hối, hai bà già thấy chuyện coi như đã xong, bắt đầu lo lắng cuối cùng bên phía Liên Nhi đã xảy ra chuyện gì.

Vì vậy căn bản không chú ý tới sống chết của Thu Cúc, ngược lại đi về phía Liên Nhi: "Liên Nhi cô nương? Người không sao chứ?"

Lòng đèn giấy trong tay Liên Nhi nay đã rách mướp, trong bóng tối hai bà từ không thấy rõ rốt cục Liên Nhi có chuyện gì, chỉ thấy có một người nằm dưới đất, cảm thấy là lạ.

Tiến lên phía trước, suýt chút nữa đã vấp phải Liên Nhi nằm dưới đất, hai người bối rối một trận, bắt đầu kêu to lên: "Có ai không! Người đâu mau tới đây! Có án mạng rồi! Có ai không?"

Lăng Nhục Hi nấp trong chỗ tối, chẳng may sợ hãi, trực tiếp ra tay đánh cả hai ngã xuống đất, sau đó ném gậy gỗ trong tay vào bụi cỏ bên cạnh, chạy như điên về hướng Thu Cúc.

Thấy Thu Cúc nằm dưới đất đã không còn ra hình người, Lăng Nhực Hi chỉ cảm thấy trái tim mình như đang rỉ máu, nghiêng chặt răng, cố hết sức ôm lấy Thu Cúc, có chút bối rối mà dùng tay áo lau gò má của Thu Cúc.

Lúc này đầu óc của Thu Cúc đã mơ màng, nhưng nàng vẫn cảm giác được hơi thở của Lăng Nhực Hi, nhẹ nhàng vươn tay, nắm lấy tay của Lăng Nhực Hi, thoi thóp: "Tiểu thư, đại phu nhân không phải người tốt, người phải cẩn thận, Thu Cúc phúc bạc, e rằng phải đi trước một bước, không thể chăm sóc tiểu thư thật tốt, thật sự là lỗi của Thu Cúc, tiểu thư, nhất định ngài phải đề phòng đại phu nhân, bà ta sẽ hại chết ngài!"

Giọng nói của Thu Cúc ngắt quãng, nhưng Lăng Nhực Hi lại nghe được bên trong tràn đầy quan tâm và không đành lòng rời đi, trái tim vốn lạnh như băng lập tức ấm áp, ôm Thu Cúc thật chặt, giọng nói trở nên hơi run rẩy: "Nha đầu ngốc, em cố chịu, nhất định em phải cố gắng! Ta sẽ cứu em! Sau này ta sẽ bảo vệ các em thật tốt!"

Sống lại một đời, Lăng Nhực Hi đã không còn là địch nữ tam phòng vâng vâng dạ dạ ngày xưa từ lâu, kiếp này, Lăng Nhực Hi biến thành ma quỷ, nếu ngay cả nha hoàn thiếp thân của mình cũng không bảo vệ được thì làm sao đấu đến cùng với những kẻ ăn tươi nuốt sống kia?

Sân sau ồn ào nhao nhao, sắc mặt đại phu nhân rất khó coi, đúng lúc này, tâm phúc bên cạnh tiến lên, hơi bối rối: "Phu nhân, không xong rồi, Ngự sử đại nhân đến!"

Trong lòng đại phu nhân hoảng hốt, có chút luống cuống, hơi nhú mày, không nhịn được nói: "Đang yên đang lành, ông ta tới làm gì?"

"Nô tài cũng không rõ lắm, hình như là bảo sân sau có án mạng, Triệu đại nhân tới là để tra án đấy!" Bà từ tâm phứt có chút bận tâm nhìn đại phu nhân, chuyện tối nay, có phải là truyền ra ngoài rồi không?

Tâm tư của đại phu nhân hiển nhiên sâu hơn người hầu một chút, chỉ là một con nha hoàn, còn là người hầu của Lăng phủ bọn họ, cho dù có chết, người như Triệu Thiên Bình hẳn sẽ không xuất hiện, chẳng lẽ trong chuyện này còn có hiểu lầm gì sao?

Nghĩ tới đây, đại phu nhân nghiêm mặt, thân nhiên nói: "Nếu Triệu đại nhân đã muốn tra, tất nhiên chúng ta không thể ngăn cản rồi! Thông báo với sân trước, tiếp đãi cho tốt!"

Vừa dứt lời, một tiểu nha hoàn mặc đồ đỏ vội vàng hấp tấp chạy vào: "Phu nhân, không xong rồi, sân sau đã có chuyện, ngài mau đi xem thử đi!"

Bây giờ đại phu nhân cả ý muốn giết người cũng có, Lăng Nhực Hi này đúng là sao chổi, chỉ mới vào phủ một ngày mà phiền phức đã xuất hiện hết lần này đến lần khác.

"Có chuyện gì?"

Khuôn mặt tiểu nha hoàn đỏ bừng, hơi ấp úng ồm ồm: "Liên Nhi tỷ tỷ, nàng.. nàng.. Tóm lại, xin phu nhân ra sau viện nhìn thử!"

Nhớ tới cảnh tượng khó coi lúc này, tiểu nha đầu đã cảm thấy có chút khó mở miệng!

Đại phu nhân thấy đầu mình ong ong, nhưng vẫn giữ thể diện, đi về phía sân sau, thế nhưng, đại phu nhân vừa đến sân sau đã hối hận, nếu hỏi này biết rõ là cảnh tượng như vậy, nhất định đại phu nhân sẽ viện cớ bệnh không tới!

Nhìn quần lót nam nữ rơi là tả dưới đất, còn có mấy thứ dương v*т giả chỉ có quả phụ mới dùng lẫn lộn bên trong, đại phu nhân cảm thấy mắt tối sầm lại, muốn tìm một chỗ đâm đầu chết!

Bà ta lập tức nổi trận lôi đình hét lên: "Cuối cùng chuyện này là sao?"

Lúc này Lăng Nhực Hi đã cùng Mai Hương rời khỏi nơi thị phi này, Triệu đại nhân đến, nhìn thấy tất cả mọi thứ ở đây là đủ rồi, dù sao bây giờ nàng vẫn là một cô gái chưa chồng, chuyện như vậy nếu nàng có mặt sẽ hơi bất tiện!

Đi Thu Cúc hơi thở đã mong manh, bước chân của Lăng Nhực Hi vội vàng, thừa dịp rồi ren trở về phòng của mình, Mai Hương thấy hai người bước tới, nhất là thấy Thu Cúc thương tích đầy người, sắc mặt thay đổi hẳn: "Tiểu thư? Ngài không sao chứ?"

Bây giờ Lăng Nhực Hi lạnh cả người, nhưng gương mặt còn lạnh hơn, ngồi xuống, thân nhiên nói: "Ta không sao, em đừng lo."

Sao Mai Hương có thể yên tâm được, thấy hai tay Lăng Nhực Hi hơi run rẩy lập tức đỏ mặt, xoay người định lấy lò sưởi tới sưởi ấm, nhưng lại nhớ ra lúc chiều sau khi nàng trở về viện sau tìm bọn họ đòi lò sưởi còn bị người ta châm chọc một trận.

Nhìn căn phòng trống tuếch, lòng Mai Hương vô cùng đau đớn, cô hống khản đặc, buồn bã nói: "Đại phu nhân thật quá đáng, từ khi phu nhân qua đời bọn họ liền chẳng thêm quan tâm tiểu thư, cô ý muốn để tiểu thư tự sinh tự diệt, sớm biết như thế, sao phu nhân lại nhẫn tâm cứ vậy mà để lại một mình tiểu thư trên đời chịu khổ!"

Lăng Nhực Hi nhẹ vỗ tay Mai Hương, sau đó rót cho mình một ly trà lạnh buốt, thân nhiên nói: "Không khổ, từ nay về sau, thứ nên có, ta cũng sẽ có!"

Lúc này Thu Cúc đã khôi phục một chút sức lực, rung rung nước mắt nhìn Lăng Nhực Hi, ghen ngào bảo: "Tất cả là lỗi của em, là nô tỳ không tốt, nô tỳ chỉ làm liên lụy tiểu thư, chẳng thà chết đi cho xong!"

Lăng Nhực Hi cười hờn hòa, kéo tay Mai Hương Thu Cúc, dịu dàng nói: "Nhiều năm như vậy, hai em không rời ta nửa bước, cho dù là tất cả mọi

người trên đời đáng chết, hai em cũng phải sống thật tốt, yên tâm đi, tiểu thư nhà các em bây giờ đã không còn là cô gái vô dùng trước kia nữa, ta sẽ che chở các em cẩn thận, tin ta, được không nào?"

Không hiểu vì sao, bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của Lăng Nhược Hi thế mà lại cho bọn họ sức mạnh to lớn, vành mắt hai người ửng đỏ, gật đầu thật mạnh: "Vâng! Bọn em tin tiểu thư!"

Bây giờ Lăng Nhược Hi mới thỏa mãn cười, sau đó nghiêm túc nói: "Hai em nhớ rõ, cho dù là ai hỏi gì cũng phải nói tôi nay trừ Thu Cúc ra thì không có ai ra ngoài, biết chưa?"

Tuy rằng hai tiểu nha hoàn không biết sao Lăng Nhược Hi lại nói vậy nhưng vẫn rất ngoan ngoãn gật đầu.

Bên phía đại phu nhân bây giờ đã không che giấu được nữa, chỉ có thể dẫn Triệu Thiên Bình và cả Kinh Triệu Doãn kia cùng tới chỗ của lão phu nhân, chuyện này, e rằng mọi người đều biết cả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Là ai đáng chết

Tuy rằng hiện tại Lăng Nhược Hi đã kiệt sức nhưng vẫn không định đi ngủ, nàng thần nhiên ngồi trước gương nhìn bóng dáng gầy yếu của mình bên trong, đôi mắt cuộn cuộn sóng ngầm.

Chỉ cần vừa thấy dáng vẻ yếu ớt của mình, Lăng Nhược Hi lập tức nhớ tới chuyện đời trước bản thân bị mọi người lừa giỡn trong lòng bàn tay, cuối cùng chết không yên lành, vì vậy, Lăng Nhược Hi bực bội nhắm mắt lại, sau khi mở mắt ra, sóng dữ bên trong đã biến mất, chỉ còn lại một vùng trong trẻo.

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân vội vã, Lăng Nhược Hi lại trở nên khúm núm tâm thường, lặng lẽ núp sau Mai Hương. Cửa bị người ta đột ngột đẩy vào từ bên ngoài, một tiểu nha hoàn mặc váy dài màu tím vênh vào bước vào, nhìn bày biện đơn sơ trong phòng mà cười khinh, sau đó mở miệng nói: "Tam tiểu thư, Đại phu nhân bảo muốn dẫn người tiền viện trước hỏi vài câu! Mong người nhanh chân một chút."

Lăng Nhược Hi nhẹ gật đầu rồi hơi nhút nhát đáp: "Được, ta thay quần áo rồi đi ngay!"

Tiểu nha hoàn thừa biết Lăng Nhược Hi là một kẻ nghèo nàn keo kiệt, nàng ta vội vàng tới báo tin mà ngay cả ban thường cũng không có nên hơi mất hứng nhếch miệng, không nhịn được thốt ra: "Vậy Tam tiểu thư phải nhanh lên một chút, Lão phu nhân cũng có mặt!"

Lăng Nhược Hi nhẹ gật đầu, sau khi thấy tiểu nha hoàn đã ra ngoài mới lấy một bộ hoa phục từ dưới hòm ra, chất vải cũng tạm ổn, nhưng mặc lên người đã không còn vừa vặn nữa, tay chân đều ngăn lại một khúc, có thể là vì đã mặc quá nhiều lần, giặt đến bạc màu.

Mai Hương thấy Lăng Nhược Hi như vậy thì có chút không tán thành nhíu mày: "Tiểu thư, ngài ra ngoài thế này có phải có chút không ổn không?"

Lăng Nhược Hi chẳng thèm để ý chút nào, như thể cảm thấy mặc bộ đồ này không có gì không ổn cả, cười thần nhiên bảo: "Đây là lần đầu tiên ta gặp Tô mẫu từ khi về phủ, vẫn nên mặc trang trọng một chút!"

Nói đến đây, trong lòng Mai Hương lại chưa xót một trận, Lăng Nhược Hi nói đúng, bộ trang phục này được làm từ nhiều năm về trước, đã qua lâu vậy rồi, cũng chỉ còn chất vải của bộ quần áo này là mặc ra ngoài được, số còn lại đều là mấy bộ đồ vải thô, mặc mặc vô cùng.

Lăng Nhược Hi thừa biết lão phu nhân không có quá nhiều kiên nhẫn để đợi mình nên chân tay nhanh nhẹn mà chỉnh sửa đầu tóc một chút, chỉ cài vện vện một cây trâm gỗ lên đầu, đứng dậy, thần nhiên mở miệng: "Đi thôi!"

Sau khi vào sân trước, Lăng Nhược Hi nhìn dáng vẻ như muốn ăn thịt người của Đại phu nhân, còn có vẻ mặt bực bội của lão phu nhân, thầm cười lạnh trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra hiền lành vô hại, tiến về phía trước, hơi khụy người, nhút nhát mở miệng: "Nhược Hi bái kiến Tô mẫu, bái kiến Đại phu nhân!"

Ánh mắt của Đại phu nhân đã trở nên cực kỳ độc ác từ lúc Lăng Nhược Hi bước vào, bây giờ thấy bộ quần áo trên người nàng càng cảm thấy trên mặt đau rất.

Ngay cả lão phu nhân thường gặp phong ba cũng hơi xấu hổ, lạnh mặt, có chút mất hứng hỏi: "Nhược Hi à, con thật không hiểu chuyện, sao lại ăn mặc như vậy ra ngoài? Chẳng lẽ Lăng phủ chúng ta thiếu chút tiền cho con hay sao?"

Triệu Thiên Bình hơi cau mày nhìn trang phục của Lăng Nhược Hi, lúc trước chỉ cho rằng Tam tiểu thư này cùng lắm là không được yêu thương quá nhiều ở Lăng phủ mà thôi, nhưng hiện tại xem ra không được yêu thương gì chứ, quả thực là bị người ta ngược đãi dữ dội!

Phải biết rằng ngay cả gia đình nghèo khổ bình thường chắc chắn cũng sẽ không để cho con gái nhà mình mặc quần áo không vừa ra ngoài!

Lăng Nhực Hi thấy đáng về trách cứ của lão phu nhân mà lạnh lùng, kiếp trước lão phu nhân cũng như vậy, ngoài mặt như một Bò Tát sống, nhưng lại là một bà già độc ác khẩu phật tâm xà.

Vô cùng ám ức mà nhủ mày, về mặt Lăng Nhực Hi sợ sệt, thì thảo nói: "Có điều này Tổ mẫu không biết, đây là bộ quần áo trang trọng nhất của Nhực Hi rồi, tuy rằng màu sắc và hoa văn này là chất liệu lỗi thời của ba năm trước nhưng còn rất tốt."

Lời vừa nói ra, trên mặt Đại phu nhân bỗng rất, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Lăng Nhực Hi, cố giữ nụ cười, cảm thấy mỗi chữ đều dùng hết sức lực cả người mình: "Nhực Hi, đừng nói đùa với Lão phu nhân, hồi trưa không phải ta vừa mới đưa một bộ quần áo qua ư?"

Lăng Nhực Hi cười lạnh, ngoài mặt tỏ vẻ vô tội, chớp đôi mắt to, mở miệng trả lời: "Bộ quần áo đó Nhực Hi không nhớ mặc, quần áo chỉ có một bộ, hơn nữa còn là đại tỷ tỷ chia cho Nhực Hi, không nhớ, Nhực Hi thật sự không nhớ mặc!"

Lúc này sắc mặt của Triệu Thiên Bình đã trở nên cực kỳ khó coi, vì vậy lên tiếng nói thẳng: "Tam tiểu thư yên tâm, ta sẽ kể chi tiết những chuyện này với đại tướng quân."

Bấy giờ Lão phu nhân mới cảm thấy bất thường, trợn mắt liếc Đại phu nhân, sau đó kéo Lăng Nhực Hi, nụ cười trên mặt có thể nói là hiền lành, nếu không phải là Lăng Nhực Hi cảm giác được cổ tay mình sắp bị bà già trước mắt nắm gãy thì thật sự cho rằng đó là một người bà yêu thương mình.

"Nhực Hi à, mau tới đây, qua chỗ Tổ mẫu này, mấy ngày nay Đại bá mẫu của con luôn bận chuyện trong phủ, nhất thời sơ sẩy cũng là điều khó tránh khỏi, sau này nếu có thiếu thứ gì cứ nói với Tổ mẫu, Tổ mẫu sẽ phạt bà ấy giúp con!"

Mặc dù hiện tại Đại phu nhân khó chịu như thể bị người ta tát nặng vào mặt nhưng vẫn gật đầu cười, đáng về tự trách: "Lão phu nhân nói đúng đấy, đều là sơ sót của ta, Tam cô nương đột ngột trở về, trong khoảng thời gian ngắn có chút bận đến không kịp trở tay."

Rất hiển nhiên, Đại phu nhân cũng không khiến sắc mặt Triệu Thiên Bình khá hơn bao nhiêu, từ khi nhận được thư Lăng Nhực Hi về phủ cũng đã khoảng nửa tháng, dựa vào của cải sức người của Lăng phu, cho dù chỉ có ba ngày cũng làm được, hiển nhiên, đây cũng lắm chỉ là lý do thoái thác mà thôi!

Lão phu thấy mặt Triệu Thiên Bình lạnh tanh, hơi nhủ mày, sau đó hiền từ vuốt tóc Lăng Nhực Hi, thương yêu nói: "Nhực Hi à, Tổ mẫu biết lúc trước con chịu không ít khổ sở, nhưng con yên tâm, sau này Tổ mẫu sẽ chăm sóc con thật tốt, mẹ Trương, đi đi, tới tiệm quần áo chọn mấy bộ thật tốt trong số đồng quần áo vừa về, đem qua cho Tam tiểu thư, ta thấy trên đầu Nhực Hi cũng chỉ có một cây trâm gỗ, mang bộ trang sức đá quý đỏ của ta lúc còn trẻ đưa tới chung luôn!"

Vừa nói, bà ta vừa kéo tay Lăng Nhực Hi, tháo chiếc vòng trên tay mình xuống đeo cho nàng, một loạt động tác này cuối cùng cũng khiến sắc mặt Triệu Thiên Bình dễ nhìn một chút, Đại phu nhân âm thầm cắn răng, trợn mắt liếc Lăng Nhực Hi thật dữ tợn.

Đúng lúc này tiểu nha hoàn bên ngoài vội vàng vàng chạy vào báo cáo: "Đại phu nhân, đại phu vừa bắt mạch xem bệnh cho Liên Nhi, đại phu nói, Liên Nhi đã có thai ba tháng rồi!"

"Người nói cái gì!" Đại phu nhân tức giận tới cùng, nhất là thấy đáng về sắp nổi lửa của Lão phu nhân bên cạnh, càng cảm giác cái mặt mo của mình bị vức sạch, chỉ cần vừa nghĩ tới chỗ mình vừa đi qua đều là nơi tiện nhân kia làm chuyện cầu thả với gian phu của mình đã cảm thấy buồn nôn một trận!

"Lời con tiện nhân đó vào đây cho ta!" Đại phu nhân đập mạnh xuống bàn, đáng về giải quyết việc chung.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Trung quỹ bị đoạt

Lúc Liên Nhi bị dẫn đến, trong tay nàng ta còn cầm một cục đá đánh máu, y phục lộn xộn, nha đầu đi phía sau còn cầm theo những cái dương v*т giả khiến cho mọi người ở đó đều cảm thấy ghê tởm!

Đại phu nhân nhìn thấy bộ dạng của Liên Nhi như thế, chỉ cảm thấy ghét bỏ vô cùng, bà ta đập tay lên bàn, lạnh lùng hừ giọng: "Tiểu tiện nhân nhà người giới lắm, dám thông dâm cùng nam nhân khác! Người nói đi, có phải vì che dấu việc tăng tị của chính mình cho nên người đã giết hai nhũ mẫu kia?"

Bấy giờ Liên Nhi hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ cảm thấy gáy của mình rất đau đớn, nàng ta ngẩng đầu lên một cách khó khăn, bộ dạng vô cùng đáng thương nhìn Đại phu nhân, nghẹn ngào nói: "Đại phu nhân, nô tỳ bị oan! Nô tỳ bị oan mà! Xin đại phu nhân làm chủ giúp nô tỳ!"

Cho dù thế nào thì Liên Nhi cũng không ngờ rằng bí mật mà mình vất vả che giấu bấy lâu nay lại bị người khác phát hiện ra dễ dàng như vậy, hiện giờ nàng ta chỉ cảm thấy sợ hãi đến mức muốn chết đi, đôi tay che chắn cái bụng nhỏ của mình!

Đại phu nhân nghe thấy Liên Nhi nói vậy, chỉ cảm thấy nực cười, bà ta lạnh lùng nhìn Liên Nhi, tuyệt tình tuyệt nghĩa nói: "Đừng có giả bộ! Thì ra trong bụng người còn có nghiệt chủng kia! Người đâu! Kéo tiện tì này ra ngoài cho ta, đánh 30 trượng thật mạnh, sau đó chọn ngày lành tháng tốt trầm

đường*!"

*tức là "đim lông heo", hình phạt đối với tội gian dâm ngoại tình thời xưa.

Gian dâm với người khác, châu thai ám kết*, đều là những chuyện đáng xấu hổ nhất, vậy mà giờ lại xảy ra ở trong một gia tộc lớn như Lăng phủ, việc này khiến toàn bộ sự trong sạch của gia tộc đều mất sạch, ngay cả các cô nương chưa xuất giá cũng đều sẽ bị ảnh hưởng, cho nên tuyệt đối không thể nhân nhượng được!

*châu thai ám kết: Ý là tăng tội vụng trộm với người khác rồi mang thai.

Đám hạ nhân lập tức đi vào, nhưng khi vừa mới đứng tới thân thể Liên Nhi, nàng ta lại giống như phát điên, liều mạng giãy giụa, đi tới trước mặt đại phu nhân, kéo chặt góc váy bà ta, khóc lóc nói: "Đại phu nhân, xin hãy cứu nô tỳ, cứu nô tỳ! Nô tỳ không thể chết được, nô tỳ không thể chết được! Một mạng của nô tỳ, chết cũng không có gì đáng tiếc, nhưng đứa trẻ trong bụng nô tỳ là cốt nhục của đại thiếu gia! Chính là cháu ruột của người! Nô tỳ không thể chết được!"

"Khốn kiếp! Người thử nói lại lần nữa xem!"

Ánh mắt của mọi người trong phòng lập tức hướng về phía Đại phu nhân, xen lẫn cả sự mỉa mai, khiến cho Đại phu nhân cảm thấy mình giống như đang đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, bà ta tức giận lên tiếng, một chân mạnh mẽ đá văng Liên Nhi ra.

Liên Nhi thật sự không quan tâm đến bất cứ chuyện gì, tiếp tục nói: "Đại phu nhân, nô tỳ tự biết mình đã phạm phải tội lớn tày trời, nhưng mà đại thiếu gia, người.. nô tỳ cũng là có nỗi khổ không thể nói nên lời, bây giờ nô tỳ đã mang thai, đây là đứa con đầu tiên của đại thiếu gia! Xin đại phu nhân hãy vì đứa bé mà bỏ qua cho nô tỳ!"

Lúc này, sự việc đã thành chuyện lớn, không còn đơn giản là việc nha đầu gian dâm mang thai, mà còn liên quan đến cả đại thiếu gia, Triệu Thiên Bình cũng tự thấy khinh bỉ, không nghĩ tới cách dạy dỗ của Lăng phủ lại kém cỏi như vậy.

"Nếu bây giờ mọi chuyện đã điều tra rõ ràng, coi như đây là chuyện riêng của Lăng phủ, bản quan xin cáo từ trước, tuy nhiên việc này cũng liên quan đến hai mạng người, hy vọng Đại phu nhân có thể cho Kinh Triệu Doãn chúng ta một công đạo hợp lý!"

Kinh Triệu Doãn này giờ vẫn luôn lạnh lùng không nói gì bỗng nhiên đứng lên, sau khi nói xong câu này, ông ta lập tức xoay người đi ra ngoài không quay đầu lại.

Triệu Thiên Bình dĩ nhiên cũng không có nhu cầu ở lại, âm thầm liếc mắt nhìn Lăng Nhượng Hi một cái, rõ ràng trong ánh mắt mang theo ý không yên tâm, việc đã đến nước này, người ngoài như ông ta thực sự không thích hợp ở lại nơi này.

Lăng Nhượng Hi cảm nhận được sự lo lắng trong mắt Triệu Thiên Bình, trong lòng vốn lạnh như băng chợt ánh lên một tia ấm áp, dù chỉ mới có duyên gặp gỡ vài lần mà Triệu Thiên Bình lại lo lắng cho tình cảnh của nàng, vậy mà những người được gọi là người thân đó, lại đối xử với nàng như thế nào?

Nét mặt Lão phu nhân cứng đờ tiến hai vị đại nhân ra ngoài, sau đó lấy lại tinh thần lại, cũng không màng đến việc Đại phu nhân giờ đã lên chức bà nội, giáng mạnh hai cái tát xuống, phần nộ quát: "Nhìn con trai ngoan mà người dạy dỗ xem! Đã làm ra chuyện xấu hổ mất mặt như thế nào!"

Thực tình Lăng Nhượng Hi cũng không ngờ rằng Lão phu nhân lại tức giận đến mức như vậy, lập tức có chút khó hiểu nhìn Lão phu nhân, nàng do dự một chút, sau đó tiến lên một bước, nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng Lão phu nhân, nhẹ nhàng nói: "Tô mẫu đừng tức giận, nếu làm ảnh hưởng đến thân thể thì phải làm sao?"

Ánh mắt Lão phu nhân nhìn Lăng Nhượng Hi không chút yêu quý, đẩy Lăng Nhượng Hi ra, lạnh lùng nói: "Người về viện của mình trước đi! Việc này không đến lượt đứa bé như người can thiệp vào!"

Lăng Nhượng Hi biết chắc chắn bà ta sẽ nói như vậy, cũng không thèm để ý, nàng hành lễ sau đó xoay người đi ra ngoài, lúc đi tới cửa, Trương nữ mẫu bỗng nhiên ân cần đưa tới một chiếc áo khoác, giúp Lăng Nhượng Hi mặc lên người.

Ánh mắt Lăng Nhượng Hi trở nên u ám, sau đó nàng trực tiếp dẫn theo Mai Hương đi tới viện của mình, vừa vào trong viện, Lăng Nhượng Hi vội vàng cởi áo khoác trên người xuống, bên trong lớp lông vũ có giấu mấy cây kim châm.

Mai Hương thấy Lăng Nhượng Hi lấy ra cây kim châm, sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi, nhẹ nhàng gỡ ở cổ Lăng Nhượng Hi ra, phát hiện phía trên đã sớm biến thành một mảng đỏ sẫm.

"Tiểu thư, Trương nữ mẫu này thật quá đáng, chúng ta mau đi bẩm báo với Lão phu nhân đi!" Từng giọt từng giọt nước mắt của Mai Hương rơi xuống, sau đó nàng ta xoay người lấy một ít thuốc mỡ, nhẹ nhàng thoa trên cổ Lăng Nhượng Hi, hộp thuốc mỡ này là lúc trước khi còn ở trong thôn nhỏ, Lăng Nhượng Hi đã dùng một đôi hoa tai để đổi lấy.

"Người nghĩ thật sự là Trương nữ mẫu làm sao?" Lăng Nhượng Hi bình tĩnh nhìn Mai Hương, nhàn nhạt mỉm cười.

"Tiểu thư, lẽ nào đây là chủ ý của Lão phu nhân?" Mai Hương là người thông minh, lập tức hiểu ra chuyện này là như thế nào, nàng ta lập tức cảm thấy trong lòng cực kỳ lạnh lẽo, vốn tưởng rằng đáng vẻ hiền lành khi này của Lão phu nhân có thể là chỗ dựa cho tiểu thư số khổ của bọn họ, giờ thì tốt rồi, hoàn toàn không!

Đi nhiên Lăng Nhượng Hi biết Mai Hương đang nghĩ đến điều gì, lập tức cảm thấy có chút buồn cười, nhân nhậ ngồi lên ghế bên cạnh, khinh bỉ nói: "Trong ngôi nhà này không có chỗ nào cho chúng ta dựa vào, ta cũng không cần dựa vào bất kỳ kẻ nào, Mai Hương, em có tin không, ta chỉ dựa vào đôi tay này của ta, có thể lấy lại tất cả mọi thứ thuộc về mình!"

Mai Hương nhìn thân thể gầy gò yếu ớt của Lăng Nhượng Hi, nàng mặc bộ trang phục không hợp với người, dáng vẻ nghèo khổ chật vật, nhưng trong đôi mắt to tròn của nàng lại tỏa ra ánh hào quang, không hiểu sao lại khiến người khác cảm thấy rất tin tưởng!

"Tiểu thư, em tin người!"

Lăng Nhượng Hi nhân nhậ cười cười, sau đó đùa nghịch cây trầm gỗ cài đầu trong tay, cười hi hi nhìn Mai Hương, làm ra vẻ vô tình mà nói: "Mai Hương à, em nói nếu như nhị phòng biết được chuyện xấu này của đại phòng, có phải sẽ rất vui đúng không?"

Mai Hương hơi nhú mồm, rất nhanh đã hiểu ra hàm ý trong lời nói đó, nàng ta cười cười, thấp giọng nói: "Tiểu thư yên tâm, em sẽ làm cho nhị phòng biết!"

Lăn lộn cả một ngày, vốn dĩ thân thể Lăng Nhượng Hi đã rách nát khổ sở đến cực hạn, mặc dù trong phòng lạnh lẽo như băng, nhưng Lăng Nhượng Hi vẫn cưỡng ép bản thân mình đi ngủ, rốt cuộc đây mới chỉ là bắt đầu, còn có chuyện đặc sắc hơn chờ đợi bọn họ ở phía sau!

Sau khi những người không liên quan đều đã rời đi, Lão phu nhân nghiêm khắc nhìn đại phu nhân mặt đang đỏ mặt lên, lạnh lùng nói: "Ta cho ngươi một cơ hội! Nếu như xử lý không tốt chuyện này, ta cũng không giữ được các ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Không có ý nghĩa gì

Ngày hôm nay mọi người khắp trong ngoài Lăng phủ đều nhìn thấy danh tiếng của Đại phu nhân bị mấy cái bạt tai kia của Lão phu nhân làm tan tành mây khói, cho nên hiện giờ trong lòng Đại phu nhân đều ngập tràn lửa giận, thế nhưng bản thân bà ta tự biết mình đuối lý, ngoài mặt vẫn cung kính hành lễ, sau đó ánh mắt hung ác nhìn Liên Nhi đang nằm trên mặt đất, chống lại bà ta sẽ có kết cục như vậy, sau đó dẫn theo đám nhũ mẫu nha đầu xoay người đi ra ngoài.

Liên Nhi âm ỉ thở nhẹ, những tưởng rằng bản thân có thể ngồi lên vị trí Di nương, nhưng lúc Đại phu nhân dẫn theo thuộc hạ đi ngang qua cái hồ nước vừa rồi kia, bà ta dừng chân lại.

Xoay người lại nhìn Liên Nhi, cười: "Ngươi thật sự rất muốn sinh đứa nhỏ này ra sao?"

Liên Nhi không biết Đại phu nhân có ý gì, nhưng theo bản năng sinh tồn nàng ta vẫn gật đầu, tích cực nói: "Xin Đại phu nhân tha mạng! Nô tỳ tự biết thân phận mình ti tiện, chết cũng không tiếc, nhưng dù sao trong bụng nô tỳ cũng là cốt nhục ruột thịt của đại thiếu gia! Xin phu nhân hãy nghĩ tới đứa bé, bỏ qua cho nô tỳ lần này! Nô tỳ chỉ mong có thể bình an sinh ra đứa trẻ này!"

Sắc mặt Đại phu nhân càng lúc càng lạnh lùng, bà ta khinh thường nhìn Liên Nhi, nhân nhậ nói: "Ngươi nói không sai, đây đúng thật là đứa cháu nội đầu tiên của ta, nhưng Liên Nhi à, ngươi đừng bao giờ biến sự việc thành tình trạng như bây giờ, ngươi có biết nếu đứa trẻ trong bụng ngươi được sinh ra, sẽ ảnh hưởng đến đại thiếu gia như thế nào?"

Tuy rằng Liên Nhi chỉ là một hạ nhân, nhưng từ nhỏ đã theo hầu bên cạnh Đại phu nhân, với những quy củ trong cao môn đại hộ* này quả thực nàng ta hiểu rất rõ, cho nên sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

*Gia đình giàu có thời xưa

"Phu nhân tha mạng! Nô tỳ thật sự sai rồi, nếu như phu nhân không muốn, nô tỳ nguyện ý bỏ đứa trẻ này đi, suốt đời làm trâu làm ngựa cho phu nhân!"

Đại phu nhân nhìn bộ dạng Liên Nhi như vậy chỉ cảm thấy nực cười, nhẹ nhàng đi đến trước mặt Liên Nhi, vươn tay nâng cằm nàng ta lên, lạnh lùng nói: "Nhìn cái mặt nhỏ này của ngươi xem! Đúng là xinh đẹp khác người, khó trách Đại thiếu gia cũng bị ngươi mê hoặc, chỉ là ta không nghĩ tới tâm địa ngươi lại ngoan độc như vậy, vừa rồi không phải ngươi còn nói ngươi phải sống vì đứa nhỏ này sao? Vậy mà giờ đây cả đứa con ngươi cũng dám từ bỏ, ngươi còn sống làm gì nữa?"

Vừa dứt lời, chưa đợi Liên Nhi kịp phản ứng, Đại phu nhân đã rút tay lại, lạnh lùng nói: "Ném xuống hồ cho ta! Sống hay chết, hãy mặc cho số phận đi!"

Dù như thế nào Liên Nhi cũng không nghĩ đến Đại phu nhân sẽ hạ lệnh như vậy, đôi mắt lập tức đỏ bừng, ra sức giãy giụa, lớn tiếng nói: "Đừng mà! Phu nhân tha mạng! Đừng! Đừng! Các ngươi buông ta ra, buông ta ra!"

Ngày thường hai nhũ mẫu bên cạnh không ít lần phải nhìn sắc mặt Liên Nhi mà làm việc, bây giờ may mắn lắm mới có một cơ hội bỏ đá xuống giếng như vậy thì sao có thể buông tha, vẻ mặt âm hiểm cười cười, lập tức kéo cánh tay Liên Nhi, dứt khoát ném nàng ta xuống hồ!

Nước hồ lạnh lẽo nhanh chóng nhấn chìm đỉnh đầu Liên Nhi, nhưng Liên Nhi vẫn không ngừng giãy giụa ở trong nước.

Đại phu nhân cũng không rời đi ngay, ngược lại dẫn theo thuộc hạ nhìn Liên Nhi giãy giụa dưới hồ, về mặt tàn nhẫn mở miệng nói: "Hôm nay các người nhìn kĩ cho ta, sờ đi Liên Nhi có kết cục như bây giờ chính là bởi vì ta si tâm vọng tưởng quá mức, nô tài mãi là nô tài, bất kể như thế nào, sự tồn tại của kẻ nô tài đều bé nhỏ thấp kém nhất, đã biết hết chưa?"

Liên Nhi đang mang thai, nước hồ lạnh như băng rất nhanh đã khiến đứa bé trong bụng Liên Nhi tan thành mây khói, máu tươi nhuộm đỏ cả một vùng nước lớn, nhìn qua rất rợn người, đám người vừa rồi còn bỏ đá xuống giếng nay thấy kết cục của Liên Nhi thì thâm như vậy, cộng thêm lời cảnh báo như rắn độc của Đại phu nhân, cả đám nha hoàn đều cảm thấy người đang hấp hối giãy giụa dưới hồ nước lạnh lẽo như băng căn bản không phải là Liên Nhi mà chính là bản thân mình!

"Nô tỳ nhất định tận tâm tận lực làm việc cho phu nhân, tuyệt đối không dám có suy nghĩ quá phận!"

Đại phu nhân nhìn đáng vẻ mọi người đều đang run bần bật, lúc này mới vừa lòng gật gật đầu sau đó được nhũ mẫu tâm phúc của bà ta đỡ về thượng phòng!

Vừa vào cửa, về mặt bình tĩnh khi nãy của Đại phu nhân hoàn toàn biến mất, bà ta hất đổ tất cả đồ trang trí ở trên bàn xuống, hung tợn đập tay lên bàn: "Thứ sao chó chết tiết này! Ta thấy chính là vì ta có ý trở về để khắc ta! Mới ngày đầu vào phủ đã gây ra nhiều loạn như vậy! Thật khiến ta tức chết!"

Nha hoàn tâm phúc bên cạnh chính là nhũ mẫu của Đại phu nhân, đã lớn tuổi, nhìn đáng vẻ phần nô của Đại phu nhân, bà ta có chút bất đắc dĩ lắc đầu sau đó nhàn nhạt nói: "Phu nhân hà tất phải tức giận như vậy? Chỉ là một đứa trẻ mồ côi không ai quan tâm mà thôi! Nếu không phải vì cơ duyên mà gặp được Triệu đại nhân, sao có thể có ngày hôm nay, phu nhân người tức trí đa mưu lại sợ không xử lí được một con nha đầu sao?"

Đại phu nhân thờ phỉ phò ngồi ở trên ghế, uống một ngụm trà, sau đó rầu rĩ nói: "Tiểu nha đầu này nhìn qua thì vâng vâng dạ dạ, nhưng hình như là một đứa rất có tâm kế, sự việc ngày hôm nay ta dù suy nghĩ như thế nào cũng đều cảm thấy kỳ lạ! Vì sao Triệu đại nhân lại đến đây? Vô duyên vô cớ sao hán lại biết chuyện trong phủ chúng ta?"

Triệu nhũ mẫu hơi nhíu mày, do dự một chút, sau đó lắc đầu, thấp giọng nói: "Tiểu thư, lão nô cảm thấy con nhóc kia căn bản là không có tâm tư như vậy, từ nhỏ nó đã bị ném về nơi sơn thôn hoang dã, bị cả nhà Trương thị làm nhục ngược đãi, có thể sống sót đã là một kỳ tích, sao có thể có nhiều tâm tư kỳ quái như vậy! Lão nô thấy, vấn đề chắc là ở hai tiểu nha đầu kia!"

Một tiếng "tiểu thư" cũng đã đủ chứng minh địa vị của Triệu nhũ mẫu này, quả nhiên vẫn là gừng càng già càng cay, Đại phu nhân lập tức rơi vào trầm tư.

"Nhũ mẫu nói rất có lý, nha đầu kia cũng không giống như người có tâm kế, ngược lại là hai tiểu nha đầu kia, miệng lưỡi sắc bén thật khiến ta tức giận!"

Triệu nhũ mẫu gật gật đầu, sau đó tiến lên, nhẹ nhàng vỗ lưng giúp Đại phu nhân nguôi giận, lúc này mới nhẹ giọng nói: "Chỉ là mấy nha đầu nhỏ bé mà thôi, ở trước mắt tiểu thư sao có thể gây ra chuyện xấu gì, việc cấp bách cần giải quyết vẫn là Lão phu nhân ở bên kia!"

Nói tới Lão phu nhân, Đại phu nhân lại cảm thấy mặt mình nóng rất đau đớn, lập tức mở to hai mắt, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: "Bà già chết tiết đó, hôm nay làm ta mất hết mặt mũi! Nếu không phải vì bà ta là mẫu thân của lão gia, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho bà ta!"

"Tiểu thư, cẩn thận lời nói một chút! *Bách thiện hiếu vi tiên, chúng ta không thể đắc tội với Lão phu nhân được!" Triệu nhũ mẫu cảnh giác mà nhìn ngó xung quanh, sau đó thấp giọng nhắc nhở.

*Trong trăm chữ thiện, chữ hiếu là đầu

Đại phu nhân căn bản là không để lời bà ta nói vào trong lòng, chỉ nhàn nhạt mở miệng nói: "Sợ cái gì chứ? Toàn bộ Lãng phủ bây giờ đều nằm trong tay ta, nhị phòng không có chút chí lớn suốt ngày nhàn tản, tam phòng lại càng là người lớn điều tàn, tương lai người có thể kế thừa Lãng phủ không phải đại thiếu gia chúng ta thì còn ai vào đây nữa!"

Triệu nhũ mẫu đã lớn tuổi, dĩ nhiên suy nghĩ cũng cẩn thận hơn một chút, bà ta hơi nhíu mày, nghĩ thầm muốn nhắc nhở vài câu, nhưng nhìn thấy đáng vẻ hiện giờ của Đại phu nhân, thiết nghĩ vẫn nên ngậm miệng lại, quy quy củ củ mà đứng ở một bên.

Sau một hồi, cuối cùng Đại phu nhân cũng cảm thấy sự khó chịu trong lòng đã vơi đi chút ít, lúc này mới ưu nhã nâng chén trà lên, nhàn nhạt nói: "Nếu Lão phu nhân cảm thấy ta bạc đãi con nha đầu xúi quẩy đó, vậy ta sẽ dứt khoát đưa thứ nó nên có cho nó, dù sao mệnh của nó cũng là trời sinh nghèo kiết xác, dù cho là có những thứ đó, cũng sẽ không dùng đến được!"

Nghe thấy Đại phu nhân nói như vậy, cuối cùng trong lòng Triệu nhũ mẫu cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút, tuy rằng hiện giờ Đại phu nhân hoành hành ngang ngược, nhưng cũng may bà ta vẫn là người thông minh, không dám đối chọi gay gắt với Lão phu nhân!

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Họa thủy Đông dẫn*

Họa thủy Đông dẫn (*): Đây không phải là điển cố, mà xuất phát từ sự kiện trước chiến tranh thế giới, Anh - Pháp từ chối liên minh với Liên Xô và ký với Đức hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau, đồng thời bỏ mặc đồng minh Tiệp Khắc cho Đức tiêu diệt. Điều này cho thấy rằng các nước phương Tây không hề đồng lòng trong việc ngăn chặn Hitler, mà thực ra họ đang tìm cách hướng cổ máy chiến tranh Đức nhắm vào Liên Xô (Liên Xô nằm ở hướng Đông)

Sáng sớm hôm sau, khi ánh mặt trời chiếu vào, căn phòng vốn lạnh như băng cuối cùng cũng có một tia ấm áp, Lăng Nhược Hi đã tỉnh từ lâu, nàng quần chặt chần bông trên người, nhưng vẫn cảm thấy người run lên bần bật.

Mai Hương thấy Lăng Nhược Hi như vậy, càng cảm thấy khổ sở, nàng ấy đi tới, nhẹ nhàng ôm lấy tấm thân nhỏ bé của Lăng Nhược Hi, hy vọng có thể giúp tiểu thư cảm thấy ấm áp hơn một chút, nàng ấy nghẹn ngào nói: "Tiểu thư, bọn họ thật quá đáng, trong kinh thành mùa đông kéo dài đằng đẵng, nếu vẫn cứ tiếp tục như vậy, chúng ta phải làm sao đây!"

Lăng Nhược Hi nhìn vành mắt đỏ hoe của Mai Hương, trong lòng chợt cảm thấy hụt hẫng, nhưng vẫn nhàn nhạt vỗ về mu bàn tay của Mai Hương như cũ, nhẹ nhàng nói: "Người yên tâm đi! Những ngày tháng như thế này sẽ trôi qua rất nhanh thôi, Thu Cúc sao rồi? Bây giờ cô ấy thế nào?"

Nói tới Thu Cúc, Mai Hương cuối cùng cũng không nhịn được mà chảy nước mắt: "Tiểu thư, những người đó quả thực là một đám súc sinh! Ra tay tàn nhẫn như vậy, bây giờ cả người Thu Cúc đều là vết thương, đêm qua nàng ấy lại bị nhiễm phong hàn, sốt cao không hạ, cũng không biết có thể vượt qua được hay không!"

Nghe đến đó, con người vốn không hề rung động của Lăng Nhược Hi cuối cùng cũng lay động một chút, nàng vội vàng đi giày vào, sau đó mang theo tấm chăn ở trên giường đến đắp lên người Thu Cúc, nắm chặt tay Thu Cúc kiên định nói: "Thu Cúc, kiên trì thêm chút nữa, ta nhất định sẽ không để em xảy ra chuyện gì! Em hãy gắng gượng thêm một chút nữa!"

Thu Cúc vẫn sốt cao không hạ, người cũng trở nên có chút hồ đồ, nhìn con người kiên định của Lăng Nhược Hi, chỉ cảm thấy hốc mắt ẩm ướt: "Tiểu thư! Nô tỳ sợ là không thể, người không cần vì nô tỳ mà đắc tội với bọn họ, không đáng, không đáng!"

"Im miệng! Có gì mà không đáng! Ở trong mắt ta, em và Mai Hương mới là những người thân quan trọng nhất của ta!" Lăng Nhược Hi nghiêm khắc trừng mắt với Thu Cúc, không thể để em ấy từ bỏ sinh mệnh của chính mình dễ dàng như vậy.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một loạt tiếng bước chân, Lăng Nhược Hi hơi nhíu mày lên, lập tức lau nước mắt còn chưa kịp rơi xuống đi, về mặt trở lại bình tĩnh nhìn Mai Hương nói: "Chăm sóc tốt cho Thu Cúc!"

Mai Hương theo bản năng mà che chắn phía trước Lăng Nhược Hi, tích cực nói: "Đêm qua Đại phu nhân bị thất thố, hôm nay e là tới để gây phiền phức! Tiểu thư đừng sợ! Nô tỳ nhất định sẽ bảo vệ người!"

Tuy rằng Mai Hương kiên quyết đứng chắn phía trước Lăng Nhược Hi, nhưng Lăng Nhược Hi vẫn rất nhạy bén mà nhận ra rằng thân thể nhu nhược của Mai Hương đang run lên bần bật, dù sao nàng ta cũng chỉ là một tiểu cô nương mới mười lăm mười sáu tuổi, sao có thể không sợ chứ?

Một dòng nước ấm áp chậm rãi lan tỏa trong lòng Lăng Nhược Hi, nàng mỉm cười, cũng không ngăn cản hành động của Mai Hương, nàng lẳng lặng đi đến chiếc bàn bên cạnh mà ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống ghế, Triệu nhũ mẫu đã dẫn theo một đám nha hoàn đi đến, về mặt hiền lành tươi cười, ánh mắt bà ta nhìn Lăng Nhược Hi rất giống như đang nhìn nữ nhi ruột của mình.

"Lão nô thỉnh an Tam tiểu thư!"

Thật ra Triệu nhũ mẫu là người rất hiểu quy củ, vừa vào cửa đã định hành lễ, nhưng Lăng Nhược Hi đã đi trước bà ta một bước, nàng vội vàng ngăn cản: "Triệu nhũ mẫu đừng làm vậy! Nhược Hi không dám nhận!"

"Tam tiểu thư nói đùa rồi, người là chủ tử, nô tỳ là phận nô tài, tất nhiên phải kính trọng Tam tiểu thư!" Tuy rằng ngoài miệng Triệu nhũ mẫu nói như vậy, thế nhưng bà ta đã đứng thẳng lên, miễn hành lễ luôn.

Lăng Nhược Hi cũng không bận tâm đến động tác của Triệu nhũ mẫu, chỉ cung cung kính kính mà nhìn bà ta, sau đó thử dò hỏi: "Mới sáng sớm tỉnh mơ, bước chân Triệu nhũ mẫu vội vàng, không biết có chuyện gì quan trọng sao?"

Triệu nhũ mẫu cười hiền lành, sau đó nhẹ giọng nói: "Đêm qua sau khi Đại phu nhân trở về, đã trần trọc cả một đêm, trời vừa sáng là đã vội vàng đặt mua mấy thứ này về, lệnh cho lão nô lập tức mang tới đây cho Tam tiểu thư!"

Lăng Nhược Hi nghe đến đó, trong lòng thâm cười lạnh, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ cảm động đến rơi nước mắt, đôi mắt ửng đỏ nghẹn ngào nói: "Ta biết rồi, lúc nào Đại bá mẫu cũng thương yêu Nhược Hi nhất! Trong phủ bận bịu nhiều việc mà Đại bá mẫu vẫn lo lắng mọi chuyện chu đáo! Nhược Hi đều hiểu rõ."

Triệu nhũ mẫu tỉ mỉ quan sát nét mặt Lăng Nhược Hi, dường như muốn nhìn ra điều gì đó từ trong ánh mắt của nàng, nhưng Lăng Nhược Hi đã trải qua hai kiếp, những thứ như diễn kịch gì đó nàng đã sớm dày công tới luyện, mặc cho Triệu nhũ mẫu quan sát cũng không thể nhìn ra một chút sơ hở nào.

Triệu nhũ mầu không nhìn ra được điều gì nên cũng yên tâm, bà ta nói tiếp: "Những thứ đó đều là Đại phu nhân đã tỉ mỉ chọn lựa, đảm nha đầu và cả nha dịch này đều là những kẻ thông minh! Còn có cả những đồ vật này, đều là những thứ đang thịnh hành nhất trong kinh thành, Tam tiểu thư nhìn xem còn có gì không hài lòng, lão nô sẽ quay về bẩm báo với phu nhân!"

Lăng Nhựt Hi nhìn những nha hoàn phía sau Triệu nhũ mầu, tỏ vẻ hơi nhút nhát sợ sệt gật gật đầu, sau đó nhỏ giọng nói: "Mọi chuyện đều nghe theo Đại bá mầu, Đại bá mầu nói tốt thì tất nhiên là tốt rồi!"

Tựa như Triệu nhũ mầu rất vừa lòng với dáng vẻ nhẩn nhệ chịu đựng của Lăng Nhựt Hi, bà ta gật gật đầu sau đó xoay người lại nghiêm khắc nhìn những tiểu nha đầu đó: "Các người nhớ kỹ cho ta! Đại phu nhân muốn các người chăm sóc cho Tam tiểu thư thật tốt. Nếu như có nửa điểm sai sót, kết cục của các người sẽ giống như Liên Nhi, nhớ rõ cả chưa?"

Bốn tiểu nha đầu ở phía sau thoát nhìn tuổi đều còn khá nhỏ, cả đám quy quy cù cù, sự việc của Liên Nhi ngày hôm qua đã ồn ào huyên náo khắp phủ, trong lòng bọn họ vẫn còn rất sợ hãi, cho nên, tất cả liên tục hô vâng.

Lúc này Triệu nhũ mầu mới cảm thấy rất hài lòng, bà ta gật gật đầu, sau đó cười ha ha nhìn Lăng Nhựt Hi, nhẹ giọng nói: "Bên chỗ Đại phu nhân còn nhiều việc phải làm, lão nô xin cáo từ trước!"

Lăng Nhựt Hi vâng vâng dạ dạ gật đầu, sau đó lấy ra một miếng ngọc bội từ bên trong khay của một nha đầu bên cạnh, nhét vào tay Triệu nhũ mầu, thấp giọng nói: "Đã làm phiền Triệu nhũ mầu tới đây một chuyến, xin Triệu nhũ mầu sau khi quay về hãy giúp ta đa tạ Đại bá mầu!"

Triệu nhũ mầu nhìn thấy trong mắt Lăng Nhựt Hi đầy nhút nhát sợ sệt thì chỉ cảm thấy khinh bỉ, những thứ được đưa đến nơi này, tất nhiên đều không ra gì, cho nên Triệu nhũ mầu cũng không để ý, nhưng nhìn dáng vẻ Lăng Nhựt Hi giống như nhặt được bảo bối quý giá, là biết nàng vốn chỉ là một nha đầu mới từ nông thôn hoang dã trở về.

Bà ta nhận lấy ngọc bội khách sáo gật đầu: "Đa tạ Tam tiểu thư, lão nô nhất định sẽ chuyển lời tới đại phu nhân!"

Sau khi khách sáo tiễn bà ta đi, Lăng Nhựt Hi nhìn bốn nha đầu ở trong viện, còn có cả bốn nha dịch, ánh mắt nàng phức tạp, ra hiệu bằng mắt với Mai Hương, sau đó xoay người đi vào trong phòng.

Mai Hương nhìn ánh mắt của Lăng Nhựt Hi thì lập tức hiểu ra, lập tức đi đến trước mặt mọi người, nghiêm túc nói: "Từ giờ trở đi, các người chính là người của Tam tiểu thư, tuy rằng tướng quân đang ở nơi xa, nhưng người vô cùng yêu thương tiểu thư, sau này các người nhất định phải làm việc đúng bổn phận, nếu không đừng trách ta đối xử nghiêm khắc với các người, lát nữa mỗi người hãy viết tên của mình và cả quê quán vào giấy, sau đó nộp lại cho ta, ta sẽ căn cứ vào thân thế của các người để sắp xếp công việc!"

Cách Mai Hương giơ tay nhắc chân, nhìn là phong cách của một đại nha đầu, tuy rằng lúc trước vẫn luôn theo hầu bên cạnh Lăng Nhựt Hi sống ở sơn thôn xa xôi, nhưng từ nhỏ Mai Hương đã phải chịu sự huấn luyện rất khắc nghiệt, đừng nói là một nha đầu bên cạnh tiểu thư nhà quan, kể cả cung nữ tầm thường trong cung cũng đều không phải là đối thủ của Mai Hương.

Chẳng qua vì tình cảnh xấu hổ lúc trước cho nên Mai Hương vẫn luôn nhẫn nhịn chịu nhục, bây giờ tình cảnh vất vả khi xưa đã qua rồi, cộng thêm cả việc dường như Lăng Nhựt Hi đã thay đổi thành một người khác, dĩ nhiên là Mai Hương mượn thể của Lăng Nhựt Hi, bùng nổ khả năng của bản thân, khiến mọi người tròn tròn mắt!

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Mặt người dạ thú

Lăng Nhựt Hi ở trong phòng nghe Mai Hương nói, khóe miệng hơi cong lên, kiếp trước, Lăng Nhựt Hi đã biết Mai Hương không phải là một tiểu nha hoàn ngu ngốc ở hậu viện, mặc dù kết cục sau đó thâm trầm nhưng Lăng Nhựt Hi thừa biết, nếu không có Mai Hương, cuộc sống nông thôn dài cả năm trời đó nàng căn bản không thể vượt qua được.

Tuy rằng Mai Hương phát huy hết năng lực tiềm ẩn nhưng cũng không che giấu được sự nghèo nàn của cái viện này, bọn nha hoàn trong sân xỉ xỏ bàn tán, rất hiển nhiên, căn bản không đặt Tam tiểu thư nghèo túng này vào lòng.

"Chuyện gì đây, viện nhỏ như vậy, phòng ốc thế này, phạm là người hầu có thể diện một chút cũng sẽ không ở mà nhì?"

"Đã nói rồi mà, còn không phải bắt nạt chúng ta là người mới tới sao, mới vào phủ đã gặp phải chuyện xui xẻo thế này, đúng là không may."

"Đúng vậy đó, theo ta thấy, chúng ta đi theo chủ nhân như vậy, cả đời này cũng không có ngày đổi đời, ngẫm lại đúng là số khổ!"

"Nô tỳ biết rồi!"

Trong lúc mọi người đang thì thầm nói chuyện, một tiểu nha hoàn mặc quần áo màu xanh lục giong giò trả lời một câu, còn có hơi mất tự nhiên mà thì lễ

một cái.

Mai Hương vốn nghe thấy lời bàn tán của những người đó thì đỏ mặt, mãi đến khi nghe tiểu nha hoàn này nói mới an tâm một chút, chỉ là Lăng Nhượng Hi trong phòng nghe vậy ngược lại sinh lòng dè phòng.

Quần chặt cái áo khoác mặc về từ viện của Lão phu nhân, từ từ bước ra ngoài, đứng trên bậc thang, mắt lạnh nhìn những tiểu nha hoàn xì xào bàn tán trong sân, không biết có phải là ảo giác của mọi người hay không, thế mà họ lại cảm thấy cơ thể mỏng manh nhỏ bé của Lăng Nhượng Hi tỏa ra hơi lạnh.

Lăng Nhượng Hi nhìn tiểu nha hoàn vừa lên tiếng, lạnh nhạt hỏi: "Người tên gì?"

"Bẩm Tam tiểu thư, nô tỳ mạng hèn Lục La." Tiểu nha hoàn hành lễ một cái, đứng mực trả lời.

Lăng Nhượng Hi nhẹ gật đầu sau đó thân nhiên nói: "Từ giờ trở đi, người chính là nha hoàn nhị đẳng trong viện ta, ngoại trừ Mai Hương và Thu Cúc, những người còn lại thuộc quyền quản lý của người."

Sau khi nói hết, Lăng Nhượng Hi nhìn mấy nha hoàn còn lại không phục, lạnh lùng mở miệng: "Ta vừa về phủ, mọi chuyện vẫn chưa chuẩn bị xong, nếu các người cảm thấy đi theo chủ nhân như ta mất mặt thì có thể rời khỏi nơi này, ta sẽ nói với Đại bá mẫu, bảo bà ấy nhất định không được làm khó các người, còn nếu các người không muốn đi, vậy những lời như lúc này ta không muốn nghe thấy lần thứ hai, chủ nhân là chủ nhân, không phải người mà những nô tỳ các người có thể tùy ý bàn tán!"

Mọi người nghe đến đây quay sang nhìn nhau, thật ra bọn họ rất muốn xoay người bỏ đi, dù sao kẻ ngu cũng nhìn ra được, nhất định người hầu bên cạnh Tam tiểu thư là cực khổ nhất, ít lợi lộc nhất, nhưng tình trạng thê thảm của Liên Nhi tối qua vẫn mồn một trước mắt, lời cảnh cáo của bà Triệu mới này vẫn vang vọng bên tai, cho dù có không cam tâm cũng không ai dám quay người bỏ đi.

"Nô tỳ nhất định sẽ hết lòng hết sức dạ hầu hạ Tam tiểu thư!"

Đương nhiên Lăng Nhượng Hi thừa biết hiện tại trong những kẻ này không có một ai thật lòng với mình, thế nhưng Lăng Nhượng Hi không để ý, chỉ không kiên nhẫn phát tay, thân nhiên nói: "Ta vừa từ nông thôn trở về, chưa từng trải đời, lúc không có chuyện gì các người nên làm gì thì làm, phòng của ta trừ Mai Hương và Thu Cúc ra, còn lại bất kỳ ai cũng không được vào!"

Sau khi nói xong, Lăng Nhượng Hi trực tiếp xoay người, Lục La vừa được thăng làm nha hoàn nhị đẳng lập tức thể hiện khí thế của nha hoàn nhị đẳng, nhanh chóng sắp xếp mọi chuyện đầu vào đây.

Trong phòng đã đốt chậu than sưởi ấm, chút ấm áp khiến Thu Cúc trên giường cuối cùng cũng dễ chịu đi đôi chút, Lăng Nhượng Hi ngồi trước gương trang điểm, thân nhiên mở miệng: "Tìm cho ta một bộ quần áo mới, ăn mặc đàng hoàng một chút, ta vừa mới về phủ, phải lập tức đi thỉnh an!"

Tay chân Mai Hương thoăn thoắt, nhanh chóng giúp Lăng Nhượng Hi đổi mới cách ăn mặc hoàn toàn, không thể không nói, Phật dựa vào mạ vàng người dựa vào ăn mặc, Lăng Nhượng Hi mặc tơ lụa vào, thoát nhìn thật đúng là ra dáng thiên kim tiểu thư.

Mai Hương nhìn Lăng Nhượng Hi rạng rỡ hẳn lên, cảm thán từ tận đáy lòng: "Tiểu thư, ngài đẹp quá."

Lăng Nhượng Hi nhìn bóng dáng gầy yếu của mình trong gương, cười nhạt, dung mạo của nàng cực kỳ giống mẫu thân đã qua đời, năm đó mẫu thân chính là đệ nhất mỹ nhân kinh thành, chấn động một thời, bây giờ nàng vẫn chưa nảy nở hết, bởi làm việc tay chân vất vả trong thời gian dài nên thân sắc cả người rất tẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn vàng như nền, có thể được gọi là xinh đẹp cũng chỉ có đôi mắt kia.

Nhưng kiếp trước, khi nàng đã trở mã thành thiếu nữ duyên dáng yêu kiều mới quen biết với Bắc Đường Cảnh không bằng heo chó kia, Lăng Nhượng Hi thật sự không rõ, tuy rằng bản thân không thể nói là hơn Trương Tuyết Nhi, nhưng cũng là ngang tài ngang sức, vì sao, cuối cùng kết cục của mình lại thê thảm như vậy?

Nghĩ tới đây, Lăng Nhượng Hi liền siết chặt nắm đấm, tra nam xứng với tiện nữ, bọn họ vốn là một đôi trời đất tác thành, mình chết không yên lành là vì quá ngu, coi nhầm súc sinh là phu quân nên ngay cả con của mình cũng không bảo vệ được!

Mai Hương cảm nhận được cả người Lăng Nhượng Hi run rẩy, lập tức hơi nóng nảy, vươn tay sờ trán Lăng Nhượng Hi, lo lắng nói: "Tiểu thư! Ngài không sao chứ?"

Ý thức được cảm xúc của mình bộc lộ ra ngoài, Lăng Nhượng Hi âm thầm cảnh cáo bản thân, nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra, bên trong đã hoàn toàn trong trẻo, thân nhiên đứng dậy, thấp giọng nói: "Em yên tâm đi, ta không sao! Kêu Lục La tìm đại phu khám kỹ cho Thu Cúc, chúng ta đi vấn an Tổ mẫu!"

Nhìn thời gian, Mai Hương hơi khó hiểu: "Tiểu thư, có phải là hơi sớm hay không?"

"Lần đầu tiên ta vấn an, nên đi sớm!"

Tuy rằng Mai Hương thấy lạ nhưng nàng thừa biết hiện tại Lăng Nhượng Hi đã không còn là tiểu thư khúm núm hồi trước từ lâu, chỉ có thể bước nhanh đuổi theo.

Quả nhiên, khi đến viện của Lão phu nhân, má Tề dùng một câu Lão phu nhân vẫn chưa dậy tức tiếp đuổi Lăng Nhượng Hi. Một mình Lăng Nhượng Hi cô đơn trong sân, về mặt thành kính.

Mai Hương đứng gần đây có thể cảm nhận được Lăng Nhược Hi vì thời tiết lạnh như băng mà run rẩy, trong lòng đau lòng một trận, bắt đầu thấy không đáng thay Lăng Nhược Hi: "Má Tề này đúng là quá đáng, cho dù Lão phu nhân chưa dậy cũng nên để tiểu thư vào nhà ngồi một chút!"

"Ta vẫn chịu được." Giọng của Lăng Nhược Hi đã hơi run rẩy, nhưng lại không có ý muốn lùi bước.

Tuy rằng chuyện tới qua đã khiến Đại phu nhân té đau nhưng vì bản thân ăn mặc xuề xòa đã vô tình làm Lão phu nhân mất mặt, sáng nay, Lăng Nhược Hi cố ý tới đây chịu khổ, chỉ là không ngờ rằng Lão phu nhân này lại vô tình như vậy, thật sự không thêm quan tâm đến nàng dù chỉ một chút.

Nếu không phải đã chuẩn bị trước, có lẽ Lăng Nhược Hi thật sự đã sai lầm xem Lão phu nhân này thành chỗ dựa của mình.

Khoảng một canh giờ sau, cuối cùng má Tề cũng bước ra, thấy Lăng Nhược Hi đã run lấy bầy, hài lòng nhẹ gật đầu: "Lão phu nhân đã dậy rồi, Tam tiểu thư vào đi!"

"Cảm ơn má Tề!" Lăng Nhược Hi hơi khựng người, cơ thể cứng ngắc bước vào!

Vừa vào cửa, Lăng Nhược Hi đã phát hiện đại phòng nhị phòng đều có mặt, xem ra, chắc là vào từ cửa bên kia, nói cách khác, chưa dậy gì đó chẳng qua chỉ là cái cớ của Lão phu nhân cho Lăng Nhược Hi thôi!

Mai Hương chỉ thấy âm ỉ vô cùng, nhưng nàng cũng biết ở đây không có chỗ cho mình nói chuyện, chỉ có thể siết nắm đấm, mặt ửng đỏ, không cam lòng đứng sang một bên

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Nhị phòng giả nhân giả nghĩa

Tất nhiên trong lòng Lăng Nhược Hi biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng nàng không để ý đến ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của mọi người, chỉ quy củ mà bước vào đại sảnh, khựng người, ngoan ngoãn nói: "Nhược Hi bái kiến Tổ mẫu."

Lão phu nhân thấy Lăng Nhược Hi, nụ cười ban đầu trên mặt lập tức biến mất, đáng vẻ lạnh băng, thản nhiên nói: "Tam nha đầu có lòng, lấy cho Tam tiểu thư cái ghế, mọi người cùng nhau trò chuyện."

Lăng Nhược Hi nghe thế thầm cười lạnh trong lòng, gừng quả nhiên vẫn là càng già càng cay, chỉ chịu thiệt chút thôi mà hôm nay đã lập tức đòi lại, sáng sớm nàng đến vấn an, thậm chí cả chỗ ngồi cũng không chuẩn bị cho nàng, rất hiển nhiên, ở đây căn bản không có ai chào đón nàng!

Nếu là kiếp trước, nhất định lúc này Lăng Nhược Hi đã tui thân đến rơi nước mắt, nhưng ở kiếp này, chút chuyện nhỏ này đối với nàng mà nói căn bản không đáng là gì.

Lăng Nhược Hi khẽ gật đầu, như thể không hề cảm giác được sự khinh thường của mọi người, thản nhiên ngồi một bên.

Thấy Lăng Nhược Hi như vậy, trong mắt của Lão phu nhân ngược lại có thêm mấy phần ý vị tán thưởng, Lăng Nhược Hi có thể dưới tình huống thế này làm đến mức này, thật sự là không dễ dàng.

Vốn đại phu nhân đã chuẩn bị xem kịch vui, nhưng thật không ngờ Lăng Nhược Hi lại có phản ứng như vậy, cẩn thận nhìn nàng, muốn biết, nàng thật sự là không nhìn ra, hay là tâm cơ thâm trầm, căn bản không quan tâm.

Đã hành hạ Lăng Nhược Hi cả buổi sáng, hơn nữa hiện tại phản ứng của nàng xem như khiến Lão phu nhân thỏa mãn, Lão phu nhân dịu mặt lại, nhàn nhạt mở miệng: "Nhược Hi à, con mới về phủ, nhất định có rất nhiều điều không quen nhỉ? Nếu có gì không ổn cứ nói với Tổ mẫu, nhất định Tổ mẫu sẽ làm chủ cho con!"

Lăng Nhược Hi cong môi, đứng dậy, nở nụ cười nhìn Lão phu nhân, dịu dàng đáp: "Cảm ơn Tổ mẫu quan tâm, Đại bá mẫu rất tốt với Nhược Hi, mới sáng đã đưa quần áo mới và cả thân củi tốt nhất đến, bây giờ trong phòng ấm áp như mùa xuân vậy!"

Mọi người thấy vẻ mặt thỏa mãn của Lăng Nhược Hi, trong mắt hoặc nhiều hoặc ít đều có chút khinh thường, chỉ chút ân huệ nhỏ nhỏ nhưng lại biết ơn như vậy, thoát nhìn, quả thực là chưa từng trải đời!

Chỉ có ánh mắt của Lão phu nhân tối sầm, ánh mắt nhìn Đại phu nhân hơi không có ý tốt.

Đúng lúc đó, một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, mặc váy dài màu vàng hơi đỏ cười đứng dậy, chậm rãi bước tới trước mặt Lăng Nhược Hi, dịu dàng nói: "Chao ôi, chỉ mới qua một năm, Nhược Hi, thần sắc của con thế này, vậy mà lại không bằng lúc trước, khi ở nông thôn chịu khổ nhiều lắm nhỉ!"

Tất nhiên Lăng Nhược Hi biết người phụ nữ trước mặt này, tuy rằng nhìn hiền lành như Bồ Tát sống nhưng thật ra trong lòng còn tham lam độc ác hơn bất kỳ ai, quả thực là một người đẹp rắn rết.

"Nhị bá mẫu hiểu lầm rồi, tuy ở nông thôn hơi kham khổ nhưng Nhực Hi đã rất thỏa mãn rồi!" Lăng Nhực Hi lẳng lẳng rút tay lại, có ý không muốn nói nhiều với Nhị phu nhân này.

Đại phu nhân nghe lời Nhị phu nhân nói, sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi, trực tiếp bực bội hừ lạnh một tiếng: "Đệ muội* có ý gì đây? Chẳng lẽ ta lại có thể tệ bạc với Nhực Hi hay sao?"

*Đệ muội: Là phu nhân của đệ đệ

Đại phu nhân vừa dứt lời, trên mặt Nhị phu nhân liền tỏ vẻ kinh ngạc, sau đó vô cùng âm ỉ nhìn Lão phu nhân rồi thấp giọng nói: "Đại tẩu nói vậy là sao? Sao muội lại có ý đó chứ? Chỉ là thấy Nhực Hi như vậy nên hơi đau lòng mà thôi! Năm ấy lúc Nhã Cẩm vẫn còn, Nhực Hi vẫn là một cô bé con xinh tươi mon mồn đó!"

Nói tới đây, Nhị phu nhân đưa tay nắm tay Lăng Nhực Hi, vẻ mặt đau lòng bảo: "Nhìn xem nhìn xem, chỉ mới có một năm mà tay đã chai sần thế này, thật khiến người ta đau lòng mà!"

Vừa nói, ả còn vừa kéo vòng vàng trên tay mình xuống, đeo lên tay Lăng Nhực Hi, dịu dàng nói: "Nhực Hi vừa về phủ, đây là một chút lòng của Nhị bá mẫu, hi vọng cuộc sống của con sau này có thể an an ổn ổn, tương ai, hãy để Lão phu nhân tìm cho con một gia đình tốt, cả đời này, coi như đã có chỗ nương tựa."

Lăng Nhực Hi nhìn chiếc vòng trên tay mình, chỉ cảm thấy có chút bóng tay, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ cảm động đến rơi nước mắt: "Cảm ơn Nhị bá mẫu, nhưng thật sự Nhị bá mẫu đã hiểu lầm rồi, con ở nông thôn không có chịu khổ, nghĩ rằng trong phủ còn bận rộn hơn nên dù có chút lơ là Nhực Hi, cũng là điều khó tránh khỏi."

Đại phu nhân nghe đến đó, sắc mặt càng khó coi hơn, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Lăng Nhực Hi và Nhị phu nhân, nhưng ngại mặt mũi nên vẫn đứng dậy bước tới cạnh nàng, nhẹ nhàng lau nước mắt vốn không hề tồn trên khóe mắt, sau đó mặt mày tự trách nói: "Đều là lỗi của ta, là ta nhất thời sơ sẩy mới khiến Nhực Hi chịu khổ nhiều như vậy! Nhực Hi, con yên tâm, bây giờ con đã trở lại bên cạnh Bá mẫu, nhất định Đại bá mẫu sẽ chăm sóc con thật tốt!"

Lăng Nhực Hi nhìn hành động lố lỉnh của Đại phu nhân và sắc mặt ngày càng mất kiên nhẫn của Lão phu nhân, lập tức cảm thấy vô cùng buồn cười, ngoan ngoãn nhẹ gật đầu nhỏ giọng nói: "Đại bá mẫu đừng để trong lòng, chuyện thường ngày trong phủ đã đủ khiến Đại bá mẫu bận rộn rồi!"

Lão phu nhân nghe thế, mặt đỏ ửng vài vòng, sau đó thở dài, mở miệng nói: "Nhực Hi nói cũng đúng, tòa nhà lớn như vậy, chuyện lộn xộn thật sự rất nhiều, thế này đi, bắt đầu từ ngày mai, nhị phòng hãy theo giúp Đại tẩu người, quản lý vài việc vặt!"

Tay đại phu nhân siết chặt, kiểu gì cũng không ngờ rằng Lão phu nhân lại nói vậy vào lúc này, lại càng hận kẻ khơi mào là Lăng Nhực Hi thấu xương.

Ngược lại Nhị phu nhân nghe đến đó, trong mắt lóe lên chút vui mừng, nhưng chẳng mấy chốc đã biến mất không còn một mảnh, sau khó mặt mày khó xử bảo: "Nhưng Từ Văn cũng không hiểu những chuyện này lắm!"

Tất nhiên Lão phu nhân biết Nhị phu nhân chỉ khách sáo mà thôi, vì vậy nói thẳng: "Người cũng là tiểu thư khuê các, hiểu biết chữ nghĩa mà, mấy chuyện vụn vặt thế nào cũng giúp được, sau này tiệc tùng vương phủ, quần áo trang sức của mấy đứa con gái bọn nó trong nhà, các người cũng phải chuẩn bị cẩn thận, tuyệt đối không được làm mất mặt Lăng gia chúng ta!"

Nhị phu nhân nghe đến đó trong lòng mừng rỡ, sau đó vẻ mặt thành kính nhìn Đại phu nhân, cười híp mắt nói: "Nếu Lão phu nhân đã nói thế, vậy con từ chối thì bất kính, tuy rằng bình thường con hơi ngu dốt, nhưng nhất định con sẽ dốc hết sức giúp Đại tẩu xử lý những chuyện này!"

Đại phu nhân như muốn cắn nát răng ngà, nhưng vẫn giữ nụ cười trên gương mặt tái nhợt, giả vờ như không để ý: "Đệ muội chịu giúp ta, ta thật sự cầu còn không kịp?"

Mặc dù trên mặt Đại phu nhân vẫn cười như vẽ, nhưng Lăng Nhực Hi vẫn nghe ra mùi vị nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng cười khinh, đây chỉ là đạo đầu nho nhỏ thôi, đã cảm thấy phần nộ rồi ư? Vậy thời gian phản kích sau này, làm sao vượt qua đây?

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chó đi cắn chó

Một buổi vãn an tốt đẹp, bởi quyết định này của Lão phu nhân lập tức trở nên lúng túng khó chịu, đương nhiên Lão phu nhân biết tính toán trong lòng mọi người, vì vậy trực tiếp phát tay, giải tán đại hội vãn an.

Lăng Nhực Hi là người cuối cùng rời khỏi phòng của lão phu nhân, nhưng thật không ngờ rằng Nhị phu nhân thế mà chờ ở cửa, Lăng Nhực Hi cười lạnh, nhẹ nhàng bước về trước: "Nhị bá mẫu, ngài đang chờ Nhực Hi à?"

Nhị phu nhân thấy Lăng Nhược Hi thì vội vàng nở nụ cười như mẹ hiền, trực tiếp tiến lên thân thiết kéo tay Lăng Nhược Hi, dịu dàng nói: "Một năm không gặp, Nhược Hi ngược lại trở nên xa lạ với Nhị bá mẫu rồi, bây giờ mới về phủ, không bằng đến phòng của ta đi, uống chút trà, ăn chút điểm tâm nhé?"

Lăng Nhược Hi thấy đáng vẻ nhiệt tình của Nhị phu nhân thì cảm thấy hơi buồn cười, nhẹ nhàng cười, sau đó cùng Nhị phu nhân đến sân nhỏ của ả.

Lăng gia tổng cộng chia làm ba phòng, lúc trước, tổ tiên Lăng gia làm quan trong triều, nhưng hiện tại trừ phụ thân của Lăng Nhược Hi ra, tam phòng của Lăng gia còn có chút thực quyền trong quân đội, hai phòng còn lại, chẳng qua là dựa vào công lao lúc trước của Lão tổ tông, giữ một chức quan nhân tản trong triều, ăn ngồi chờ chết.

Vì vậy nghiêm túc mà nói, thật ra cả Lăng gia đều dựa vào vinh quang của tam phòng, nhưng cũng bởi Lão phu nhân căn bản không phải là mẹ ruột của lão gia tam phòng, cho nên, cho dù vinh hiển một phương vẫn không được đối xử ngang hàng, thí dụ như Lăng Nhược Hi, chính là đối tượng bị bọn họ tùy ý chà đạp.

Nhìn mấy vật trang trí vô giá trong phòng Nhị phu nhân, trong lòng Lăng Nhược Hi vô cùng phẫn nộ, phụ thân của mình còn ở tiền tuyến tắm máu chiến đấu anh dũng, công hiến quên mình đổi lấy vinh quang, lại bị đám người ngồi không mà hưởng này tiêu xài như vậy.

Nghĩ tới khoảng thời gian mình sống gian khổ, Lăng Nhược Hi đã cảm thấy ai ai trong Lăng phủ này cũng bụng dạ độc ác!

Nhị phu nhân căn bản không biết Lăng Nhược Hi nghĩ gì, chỉ cảm thấy sáng nay lúc ở trong phòng Lão phu nhân, Lăng Nhược Hi cố ý nói những lời kia, năng đang cố tình chia quyền lợi của Đại phu nhân.

Tiểu nha hoàn mang tới bánh quế mà Lăng Nhược Hi thích nhất, còn có một hũ Đại Hồng Bào thượng hạng, Nhị phu nhân nhiệt tình nhìn Lăng Nhược Hi, ánh mắt đó như thể đang nhìn con gái ruột của mình: "Ta nói này Nhược Hi, đây là bánh quế lúc trước con thích ăn nhất, ta đặc biệt kêu phòng bếp làm, con nếm thử xem mùi vị còn giống không?"

Mắt Lăng Nhược Hi rất tinh, liếc qua đã nhìn ra đây là tay nghề của cửa hiệu nổi tiếng ở kinh thành - Phương Đình Thành, còn nhớ kiếp trước Bắc Đường Cận chỉ thuận miệng nói thích một câu, nàng liền ngu ngốc chạy tới Phương Đình Thành người ta, dốc lòng học tập rất lâu, chỉ nghĩ sau này có thể làm cho hắn ta ăn bất kỳ lúc nào.

Nhị phu nhân nói đặc biệt làm cho nàng, rõ ràng là trọn mắt nói dối, ả cho rằng cùng lắm Lăng Nhược Hi chỉ là một con nhóc quê mùa ở nông thôn, không biết được những thứ này, nhưng thật không ngờ rằng từ lâu Lăng Nhược Hi đã không còn là Lăng Nhược Hi trước kia nữa!

Không định ăn miếng nào, ngược lại Lăng Nhược Hi uống ngụm trà, sau đó cười khê nhìn Nhị phu nhân, dịu dàng nói: "Nhị bá mẫu muốn gì cứ nói thẳng là được, Nhược Hi còn phải đi xem thử nha hoàn bị đánh gần chết của mình đây!"

"Nha hoàn gì? Sao lại bị đánh gần chết vậy?" Nhị phu nhân thoáng cái đã bắt được trọng điểm trong lời nói của Lăng Nhược Hi.

Nói đến đây, đột nhiên Lăng Nhược Hi đỏ cả vành mắt, sau đó nghẹn ngào kể: "Con cũng không biết là ai làm nữa, hôm qua Đại bá mẫu kêu Thu Cúc đi lấy quần áo giúp con, nhưng thật không ngờ thoáng cái đã xảy ra chuyện của Liên Nhi, sau đó mọi người loạn thành một nùi, đợi đến khi con về phòng mình thì Thu Cúc đã thương tích đầy người, hấp hối rồi!"

Chuyện của Liên Nhi, tuy rằng Lão phu nhân tức giận, nhưng dù sao cũng liên quan đến mặt mũi nên không truyền ra ngoài, người hầu biết rõ chuyện này cũng đã bị đuổi ra khỏi phủ rồi, vì vậy mặc dù Nhị phu nhân biết Liên Nhi đã chết nhưng lại không biết cuối cùng trong đó đã xảy ra chuyện gì.

"Nhược Hi, Liên Nhi sao vậy? Cuối cùng có chuyện gì xảy ra, sao lại thần bí thế?"

Lăng Nhược Hi thấy đáng vẻ vội vàng của Nhị phu nhân chỉ thấy buồn cười một trận, nhưng trên mặt lại ra vẻ khó xử: "Nhị bá mẫu, thật sự không phải Nhược Hi không muốn nói, nhưng Nhược Hi không thể nói! Liên quan đến mặt mũi của Lăng phủ chúng ta, con không thể tùy tiện nói ra!"

Nghe thấy Lăng Nhược Hi nói vậy, Nhị phu nhân lập tức hiểu đến cùng đã xảy ra chuyện gì, vì vậy âm thầm ghi nhớ, sau đó thần nhiên bảo: "Nha hoàn của con đã bị thương, vậy để ta mời một đại phu giỏi giúp con nhé? Dù sao thời đại này, bên cạnh có thể có một người tri kỷ cũng không dễ dàng!"

Chuyện Lăng Nhược Hi muốn nói, muốn cho Nhị phu nhân biết cũng đã nói xong, vì vậy nàng tìm cơ rời khỏi sân nhỏ của Nhị phu nhân.

Mai Hương đi theo phía sau, Lăng Nhược Hi chậm rãi bước phía trước, đứng trong hành lang nhìn về hướng sân nhỏ của Đại phu nhân, cười nhạt: "Mai Hương à, em nói xem, bây giờ Đại bá mẫu đang làm gì?"

Mai Hương đi theo Lăng Nhược Hi cả buổi sáng, mắt thấy ai ở đây cũng xem thường Lăng Nhược Hi, không vì điều gì khác, chỉ là cảm thấy không đáng, vì vậy lúc này tâm trạng cũng không tốt lắm: "Nô tỳ không biết."

Nghe ra mắt mắt trong lời nói của Mai Hương, Lăng Nhược Hi quay đầu, phát hiện mắt Mai Hương thế mà đã đỏ hồng, lập tức cảm thấy hơi buồn cười: "Đồ ngốc, em buồn cái gì?"

"Tiểu thư à, mấy người này đúng là vong ân phụ nghĩa! Nếu không có lão gia, sao bọn họ có thể nở mày nở mặt như vậy! Nhưng tại sao ngay cả một mảnh đất cắm dùi cũng không cho tiểu thư chứ?"

Kiếp trước, thật ra Lăng Nhực Hi cũng từng thất vọng như vậy, mãi đến khi chết cũng không thể hiểu nổi, tại sao nàng toàn tâm toàn ý, tận tâm tận lực, bỏ ra tất cả vẫn chết không yên lành.

Thế nhưng hiện tại, Lăng Nhực Hi đã hiểu, có vài kẻ trời sinh đã lòng lang dạ sói, vì vậy căn bản không thể giảng đạo lý tình cảm gì với bọn họ, nếu muốn đạt được thứ mình muốn, nhất định phải khiến bọn họ trả giá thật đắt cho những gì họ đã làm!

"Mai Hương! Tính người vốn ác, không phải ai cũng biết lấy ân báo ân, cho nên, em đừng lãng phí thời gian vào những chuyện này, hiểu chưa?"

Mai Hương nghiêng đầu nhìn đáng vẻ lạnh lùng của Lăng Nhực Hi, trong lòng cảm giác đau lòng khó tả, tiến lên nhẹ nhàng ôm vai Lăng Nhực Hi, nghẹn ngào nói: "Tiểu thư vốn đang trong tuổi không buồn không lo, đáng tiếc phu nhân mất sớm, tiểu thư buộc phải quan tâm mọi chuyện, thật sự làm khổ tiểu thư quá!"

Lăng Nhực Hi không cho là vậy, tất cả ngây thơ của nàng đã gần như mất hết vào kiếp trước rồi, Lăng Nhực Hi của hiện tại không còn ngây thơ của cô gái nhỏ nữa, thứ cô, chính là oán hận ngập tràn! Đồng thời là quyết tâm muốn kéo những kẻ mà quý gia chết chung!

Giờ này khắc này, không biết Đại phu nhân đã đập nát bao nhiêu bình hoa, thờ hồng học ngồi xuống ghế, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "À Chung Tử Văn này! Thường ngày còn tưởng rằng à là người an phận, thật không ngờ bây giờ lại dám đối chọi với ta!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Là chính mình

Bà Triệu thấy bộ dạng phần nộ của Đại phu nhân lập tức cảm thấy có chút bất đắc dĩ, tiến lên một bước, rót một chén trà cho Đại phu nhân rồi mới mở miệng nói: "Tiểu thư cần gì phải tức giận chứ, chỉ là giúp đỡ mà thôi, cũng không phải việc gì to tát."

Đại phu nhân hơi nhíu mày, có chút bất mãn nhìn bà Triệu, lạnh như băng nói: "Không có gì to tát hả? Bao nhiêu năm qua lúc nào cũng là một mình ta trông nom Lăng phủ, bây giờ tự nhiên lại để con đàn bà kia nhúng tay vào, bà già này, cuối cùng có ý gì?"

"Tiểu thư, vào lúc này chúng ta vẫn nên bình tĩnh, Lão gia ra ngoài không có ở nhà, nếu lúc này còn đối chọi với Lão phu nhân, đến lúc đó người chịu thiệt vẫn là chúng ta mà thôi!"

Sở dĩ bà Triệu có thể trở thành tâm phúc của Đại phu nhân, ngoại trừ việc là nhũ mẫu của Đại phu nhân ra, quan trọng nhất là rất rất tinh, có rất nhiều chuyện Đại phu nhân không nhìn thấy, bà ta đều thấy được, cũng có thể thường xuyên nhắc nhở.

Nghe đến đó, Đại phu nhân càng cảm thấy dồn nén bứt rứt, thế nhưng bà ta cũng biết, trăm thiện hiếu đứng đầu, nói gì đi nữa thì Lão phu nhân cũng là trưởng bối, không thể thật sự đối chọi được!

Hít một hơi thật sâu, bấy giờ mới điều chỉnh xong tâm trạng, vắn vò khăn lụa trong tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Bà già đó luôn thích viên dạ minh châu trong đó cưới của ta, bà đi tìm, đưa cho bà ta, nói là ta biếu bà ta!"

Bà Triệu hơi khó hiểu nhìn Đại phu nhân, tiếc của nói: "Cho dù phải lấy lòng cũng không cần dùng viên dạ minh châu đó mà! Viên dạ minh châu đó rất quý giá, giờ chỉ có một viên như vậy, không phải ngài định để lại cho Đại thiếu gia để đón dâu ư?"

Đương nhiên Đại phu nhân biết giá trị của viên dạ minh châu này, tất nhiên bà ta cũng đau lòng khùng khiếp, thế nhưng còn cách nào nữa chứ, dù sao cái gì Lão phu nhân cũng đã thấy, không phải thứ đó hiếm có, bà ta cũng không hiểu thành ý của mình!

"Vú nuôi yên tâm, bà già kia lớn tuổi rồi, ta ngược lại muốn xem xem bà ta có thể chiếm dạ minh châu của ta đến bao giờ! Ngược lại là Đại thiếu gia, đã lâu rồi ta chưa gặp nó, nó đang làm gì?"

Nhắc tới Đại thiếu gia, cuối cùng sắc mặt của Đại phu nhân cũng dễ nhìn hơn một chút, bà Triệu thấy thế tiến lên một bước, vừa cười vừa nói: "Mấy ngày trước Đại thiếu gia đã đến Ba Thục du ngoạn rồi, có lẽ phải qua một khoảng thời gian nữa mới về."

Nghe đến đó, lông mày vừa giãn ra của Đại phu nhân lại nhíu chặt lần nữa: "Cái đứa không hăng hái tranh giành này, mỗi ngày trừ ăn uống chơi đùa ra, cũng không biết nghĩ mấy chuyện có ích một chút! Khó khăn lắm mới giải quyết được chuyện của Liên Nhi, người gửi cho nó bức thư, kêu nó mau chóng về nhà!"

Lúc này bà Triệu mới nhẹ gạt đầu, sau đó vừa vuốt lưng cho Đại phu nhân, vừa thần nhiên nói: "Thật sự thì Tiểu thư không cần nổi nóng, mặc dù hiện tại bên Đại thiếu gia có chút lộn xộn, nhưng nói gì thì Đại thiếu gia cũng là trưởng tôn của Lăng phủ, trong lòng Lão phu nhân vẫn thương Đại thiếu gia nhất, người không phong lưu uống đời thiếu niên, chút chuyện nhỏ này, không có gì đáng ngại!"

Đại phu nhân nghe thấy bà Triệu nói vậy cuối cùng cũng cảm thấy trong lòng dễ chịu một chút, nhẹ nhàng uống một ngụm trà, sau đó mới ôn hòa nói: "Tất nhiên là vậy rồi, bây giờ Cần vương gia cũng có chút coi trọng Thanh Dương của chúng ta, đợi Thanh Dương làm vương phi, toàn bộ Lăng phủ, sớm

muộn gì cũng rơi vào tay ta!"

Nói đến đây, dường như Đại phu nhân nghĩ đến chuyện gì đó, nhìn bà Triệu, nghiêm túc nói: "Nói tới đây, nhất định người phải để ý kỹ nha đầu quê mùa kia, hôm sau là yến tiệc của Kiều vương, là cơ hội tốt của chúng ta, nhất định phải khiến con nha đầu đó đạt được chuyện tốt với Kiều vương gia, nếu vậy, bên phía Thanh Dương, coi như đã được giải thoát!"

Vừa dứt lời, Lăng Thanh Dương đã mặc váy dài xanh biếc, bước chân vui sướng bước đến, chải tóc trên đầu vì bước chân của Lăng Thanh Dương mà vang lên leng keng, thoạt nhìn đúng là cảnh tượng tuyệt đẹp.

Thấy Lăng Thanh Dương đến, sắc mặt Đại phu nhân cũng khá đi nhiều, kéo tay Lăng Thanh Dương, vừa cười vừa nói: "Sao bây giờ con lại đến đây?"

Lăng Thanh Dương thấy dưới đất lộn xộn một đống, có chút khó hiểu nhìn Đại phu nhân: "Có chuyện gì làm Mẫu thân phiền lòng à?"

Đại phu nhân liếc bà Triệu một cái, tất nhiên có nha hoàn được dạy dỗ nghiêm chỉnh vào giúp dọn dẹp những thứ dưới đất, Đại phu nhân kéo tay Lăng Thanh Dương, nói khẽ: "Chuyện bên phía Mẫu thân đều là chuyện nhỏ, con chỉ cần qua lại với Cẩn vương thật tốt là được, mẹ mấy à, chỉ mong sẽ có một ngày con làm Vương phi, đến lúc đó coi như chúng ta đã hành diện rồi!"

Dù sao Lăng Thanh Dương vẫn là thiếu nữ chưa chồng, nghe nói thế lập tức đỏ cả mặt, cúi đầu xấu hổ nói: "Mẹ, còn chưa có tiền triển gì, người nói gì vậy chứ!"

Thấy dáng vẻ Lăng Thanh Dương như vậy, ánh mắt của Đại phu nhân cũng trở nên dịu dàng, cười trêu ghẹo: "Còn chưa có tiền triển gì à? Lần trước, còn không phải Cẩn vương gia đưa con về sao, ánh mắt hẳn nhìn con, không bình thường, mẹ là người từng trải, tất nhiên biết rõ."

Trước mắt Lăng Thanh Dương lập tức xuất hiện cặp mắt dịu dàng như nước của Bắc Đường Cẩn, trên mặt nóng như phát sốt, vừa hồng vừa đỏ, nhỏ giọng nói: "Mẹ, người đừng đề cao con quá, đó chính là Vương gia mà Hoàng thượng thương yêu nhất, con nào có may mắn được trào cao chứ!"

Đại phu nhân cười, sau đó rút một cây trâm cài trên đầu mình xuống, nhẹ nhàng cắm vào đầu Lăng Thanh Dương, dịu dàng bảo: "Xem con gái cưng của ta kia, kén chọn quá đi, sao Vương gia lại chướng mắt con chứ? Thanh Dương à, mẹ nói cho biết, dù gì đi nữa con cũng phải cố gắng hết sức bám vào Vương gia, không vì chuyện gì khác, chỉ vì ca ca con, con cũng phải cố gắng đó!"

Lăng Thanh Dương có chút khó hiểu nhìn Đại phu nhân: "Chuyện của con, liên quan gì đến ca ca?"

"Đại tiểu thư vẫn chưa biết à? Sáng hôm nay Lão phu nhân làm giảm quyền quản gia của Phu nhân, còn để Phu nhân nhị phòng nhúng tay vào, bây giờ Phu nhân đã sắp bể đầu sứt trán." Bà Triệu bên cạnh nhìn đúng cơ hội, trực tiếp nói ra cái khó của Đại phu nhân.

Lăng Thanh Dương nghe đến đó lập tức dẹp bỏ tâm trạng xấu hổ, trực tiếp cau mày nhìn dáng vẻ ngậm ngậm chịu đựng của Đại phu nhân, vội hỏi: "Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Mấy năm qua mẹ luôn tận tâm tận lực mà, sao lại bị Tổ mẫu ghét chứ?"

Đại phu nhân hơi oán trách liếc bà Triệu: "Đang yên đang lành, bà nói chuyện này với Thanh Dương làm gì chứ?"

"Lão nô biết Phu nhân không muốn để Tiểu thư lo lắng, nhưng lão nô nhìn Phu nhân trưởng thành, không nỡ để Phu nhân chịu áp lực như vậy!" Những lời này, ngược lại là lời thật lòng của bà Triệu, cả đời bà ta không lập gia đình, tất cả yêu thương và hi vọng đều đặt vào Đại phu nhân, thật sự là tốt với Đại phu nhân như với con gái ruột của mình vậy.

Nghe đến đó, Lăng Thanh Dương đứng bật dậy, vẻ mặt bức bối: "Má Triệu nói đúng, mấy chuyện này đáng lẽ mẫu thân không nên gặt con, người chờ đi, con sẽ đi nói lý với Tổ mẫu ngay!"

Ý ban đầu của Đại phu nhân không phải như vậy, chỉ muốn để Lăng Thanh Dương thể hiện trước mặt Cẩn vương gia tốt một chút, thế nhưng Lăng Thanh Dương trẻ tuổi nóng tính, căn bản không hiểu được ý của Đại phu nhân.

Mất thấy Lăng Thanh Dương xoay người định ra ngoài, bà Triệu nhanh tay lẹ mắt cản Lăng Thanh Dương, vội vàng nói: "Đại tiểu thư, không được đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Hăng hái tranh giành

Lăng Thanh Dương nhìn bà Triệu với vẻ khó hiểu: "Má Triệu bà thả ta ra, ta phải đi tìm Tổ mẫu hỏi cho rõ!"

"Láo xược!" Đột nhiên Đại phu nhân trở mặt, đập rầm xuống bàn một cái, Lăng Thanh Dương lập tức ngoan ngoãn lại, đứng một bên, có chút ảm ức nói: "Mẫu thân, con chỉ không muốn thấy người chịu uất ức!"

Tất nhiên Đại phu nhân hiểu ý của Lăng Thanh Dương, trong lòng cũng ảm áp, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra tức giận, thở phào nói: "Thanh Dương à

Thanh Dương, con thật sự quá lỗ mãng! Trăm thiện hiểu đứng đầu, con thân là tiểu bối, muốn đi lý luận với trưởng bối, chẳng lẽ con muốn để người khắp thiên hạ đều chỉ trỏ hay sao?"

Nói đến đây, Lăng Thanh Dương chợt tỉnh táo lại, có chút hối lỗi nhìn Đại phu nhân, sau đó bước đến cạnh bà ta, đưa tay phải ra, nhẹ nhàng vuốt ngực Đại phu nhân, dịu dàng nói: "Mẫu thân dạy phải, là Thanh Dương bông bột quá mức rồi! Chỉ là Tổ mẫu làm thế muốn Mẫu thân đặt mặt mũi ở đâu chứ?"

Đại phu nhân nắm tay Lăng Thanh Dương, ôn hòa bảo: "Thanh Dương, con hãy nhớ kỹ, những chuyện hiện tại chẳng đáng là gì, trước kia là lỗi của ta, nghĩ rằng cả nhà Nhị thúc con an phận, nhưng cuối cùng hôm nay ta đã nhìn ra, kỳ thật bọn họ luôn gian trá, vừa thấy đại phòng chúng ta xảy ra chút sai lầm, bọn họ đã nhân cơ hội leo lên, vì vậy, nhất định con phải hăng hái tranh giành cho mẹ! Nếu không sau này lỡ nhị phòng trở thành kẻ đảm nhiệm cái nhà này, vậy mẹ cả chỗ đặt chân cũng không có!"

Nghe đến đó, vành mắt Lăng Thanh Dương lập tức đỏ lên, nhưng lại vô cùng kiên định nhìn Đại phu nhân, nghẹn ngào nói: "Mẹ, người yên tâm đi, nhất định con sẽ thật tốt, hăng hái tranh giành cho mẹ, nhất định trở thành Vương phi!"

Bấy giờ Đại phu nhân mới hài lòng nhẹ gạt đầu, lau nước mắt, sau đó thấp giọng nói: "Yến tiệc của phủ Kiều vương hôm sau có đủ loại gia quyến quan lại, con dẫn theo Lăng Nhượng Hi đi cùng, nhất định phải khiến Lăng Nhượng Hi và Kiều vương gia kia có quan hệ thể xác, con hiểu chưa?"

Tuy rằng tâm cơ Lăng Thanh Dương hơi thâm trầm, nhưng nói đến cùng vẫn là thiếu nữ chưa chồng, nghe thấy Đại phu nhân nói vậy lập tức mở to mắt nhìn, có chút khó tin hỏi: "Mẹ, làm vậy có phải hơi quá đáng không?"

"Quá đáng? Sao lại quá đáng chứ? Con phải biết người Đức phi chọn trúng chính là con đây! Nàng ta là quý nhân trong cung, nếu chúng ta không dùng chút thủ đoạn, nàng ta sẽ không dỗi ý đâu, chẳng lẽ con thật sự chịu gả cho tên Vương gia ngốc kia hả?"

Nghe đến đó, lòng trắc ẩn của Lăng Thanh Dương lập tức biến mất sạch sẽ, chỉ có chút đau khổ nhìn Đại phu nhân: "Nhưng chuyện này không phải do chúng ta quyết định! Không nói tới thăng giáng kia có hiểu những chuyện đó hay không, nếu Lăng Nhượng Hi không bằng lòng, chúng ta có cách gì được chứ?"

Đại phu nhân cười nhạt, nhìn bà Triệu, bà Triệu hiểu ý, trực tiếp lấy một bình sứ nhỏ trong tay áo ra, đưa cho Lăng Thanh Dương, cười hi hi nói: "Đây là Đào Hoa Túy, một loại rượu thức tỉnh, đổ vào trà, không để lại dấu vết nào, đến lúc đó, cho dù là Kiều vương gia không muốn, Lăng Nhượng Hi cũng sẽ tự dâng mình lên!"

Lăng Thanh Dương cẩn thận cầm bình sứ, trong lòng hơi do dự: "Chuyện này sẽ không ảnh hưởng đến danh dự những người còn lại của Lăng phủ chúng ta chứ?"

"Sao được chứ? Nếu thành công, nhất định Đức phi nương nương sẽ phong tước tin tức, dù sao cái nàng ta muốn là kết thân với Lăng phủ chúng ta, Tam tiểu thư cũng được, Đại tiểu thư cũng được, nàng ta căn bản không để trong lòng, hơn nữa, con nha đầu quê mùa từ nông thôn trở về như Lăng Nhượng Hi có thể gả cho Kiều vương gia, đó không phải là phúc khí nàng tu luyện mấy đời à!" Đại phu nhân đã sớm tính toán kỹ mọi chuyện, cho nên căn bản không lo con gái mình sẽ bị ảnh hưởng gì.

Nghe đến đó, cuối cùng một chút do dự cuối cùng trong lòng Lăng Thanh Dương cũng biến mất hết, cười nhạt, sau đó nắm bình sứ trong tay thật chặt, vừa cười vừa nói: "Mẹ nói cũng có lý, chuyện này biết bao người tu mấy đời cũng không được, chắc hẳn chính nàng cũng sẽ không có ý kiến gì đâu!"

Lăng Nhượng Hi bên kia căn bản không biết suy tính độc ác của mẹ con Lăng gia, ngược lại vui vẻ dẫn theo Mai Hương ra khỏi phủ.

Mai Hương theo sát phía sau Lăng Nhượng Hi, nhìn Lăng Nhượng Hi gần như đi hết tất cả tiệm thuốc ở kinh thành, có chút khó hiểu hỏi: "Tiểu thư, ngài khó chịu ở đâu ạ?"

Lăng Nhượng Hi lắc đầu, sau đó khề thờ dài, lúc này mới lên tiếng nói: "Nếu ta nhớ không lầm, có phải lúc còn sống mẫu thân để lại một hòm đồ cưới cho ta phải không?"

Mai Hương cẩn thận từng li từng tí nhìn xung quanh, phát hiện không có ai chú ý đến bọn họ mới thấp giọng nói: "Có để lại một hòm, chìa khóa ở chỗ nô tỳ đây, bảo là để Tiểu thư giữ lại đến khi xuất giá dùng."

Nghe đến đó, bỗng nhiên Lăng Nhượng Hi nhớ đến kiếp trước, khi nàng mới gả cho Bắc Đường Cẩn đã dùng tất cả đồ cưới của mình xử lý quan hệ giúp hắn ta, kết quả mình bỏ ra tất cả, lại rơi vào kết cục chết không yên lành!

Nghĩ tới đây, Lăng Nhượng Hi siết chặt nắm đấm, trong mắt tràn đầy oán hận, Mai Hương thấy đáng về Lăng Nhượng Hi như vậy thì có chút đau lòng, vội vàng hỏi: "Tiểu thư, ngài sao vậy?"

Lăng Nhượng Hi nhắm mắt, đè oán hận trong mắt xuống, bình tĩnh trở lại, thản nhiên nói: "Không có chuyện gì lớn, chỉ là ta muốn dùng số tiền kia mua ít đồ, bây giờ em nghĩ cách đổi hết số đồ cưới đó thành tiền mặt giúp ta."

Nghe đến đó, Mai Hương luôn chừng chặc hiểu chuyện lập tức nóng nảy: "Tiểu thư! Không được đâu! Đó là đồ cưới Phu nhân để lại cho ngài! Nếu không có những thứ đó, sau này ngài về nhà chồng sẽ bị xem thường đấy, không được, nhất định không được!"

Lăng Nhượng Hi buồn cười nhìn Mai Hương nóng nảy, thản nhiên nói: "Nha đầu ngốc, cái nhìn của Phu quân không liên quan đến đồ cưới, Phu quân của ta, nhất định không được vì những vật ngoài thân đó mà xem thường ta!"

Thật ra Lăng Nhược Hi muốn nói với Mai Hương, đời này, nàng không định gả cho bất kỳ ai, ý nghĩa tồn tại của nàng chính là khiến những kẻ kia không nhìn thấy ánh mặt trời, sống không bằng chết!

Nhưng Lăng Nhược Hi thừa biết Mai Hương là một tiểu nha hoàn rất bảo thủ, nàng sợ nói ra những lời kinh thế hãi tục này sẽ khiến Mai Hương lo lắng thêm, vì vậy đổi sang cách nói khác dịu đi một chút.

Mai Hương nghe đến đó lập tức thấy hơi bất đắc dĩ, nhưng vẫn lắc đầu: "Tiểu thư, chuyện gì nô tỳ cũng có thể nghe theo ngài, nhưng chuyện này không được, bởi vì Phu nhân đã dặn nô tỳ, nhất định phải để tiểu thư nở mày nở mặt gả đi!"

Lăng Nhược Hi thật không ngờ tiểu nha hoàn Mai Hương này lại thật sự cố chấp như vậy, lập tức hơi bất đắc dĩ mà cười, sau đó giả bộ đáng thương, nhẹ giọng nói: "Vậy em cứ giữ cái chìa khóa đó cho cẩn thận, cũng không biết ta còn sống được trên đời này bao lâu, Đại bá mẫu lúc nào cũng nhớ kỹ, không biết khi nào thì mấy thứ đó sẽ trở thành bùa đòi mạng của ta nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Sao có thể

Mai Hương nhìn thấy bộ dạng đáng thương này của Lăng Nhược Hi, nhất thời cũng vô cùng khó xử, do dự một chút, sau đó theo bản năng che lại vị trí trước ngực mình, cắn chặt răng, lúc này mới lắc đầu, thấp giọng nói: "Không đâu, tuy Đại phu nhân một tay quản lý chuyện lớn nhỏ trong phủ, nhưng đây đều là đồ cưới của phu nhân, ngài ấy quản không nổi, hơn nữa Lão gia nhận được thư của Triệu đại nhân, rất nhanh sẽ trở về làm chủ cho tiểu thư."

Lăng Nhược Hi đã sớm biết Mai Hương là nha hoàn tâm tư kín đáo, nhưng rốt cuộc nàng ấy vẫn còn nhỏ tuổi, có một số việc, tuy nhìn thấu, nhưng căn bản không nghĩ đến lòng người đen tối.

Nghĩ đến đây, Lăng Nhược Hi như có như không cười một tiếng, kiếp trước, nàng cũng giống như Mai Hương, căn bản không biết trên thế giới này có vài người, tuy thoát nhìn ôn nhuận như ngọc, nhưng mà trái tim, đã sớm bị quyền thế biến thành màu đen.

"Mai Hương, em tin ta đi, chút tiền này, ta rất nhanh sẽ kiếm lại được."

Mai Hương nhìn thấy bộ dạng cố chấp của Lăng Nhược Hi, cũng không nói nhiều, chỉ có thể lắc đầu rồi cười hi hi nói: "Nói ra thì, đã một thời gian em không thấy chìa khóa này rồi, nếu Tiểu thư chắc chắn, em quay về tìm thử, được không?"

Lăng Nhược Hi tự nhiên liếc mắt một cái liền nhìn ra Mai Hương căn bản đang dùng kế hoãn binh với mình, có điều Lăng Nhược Hi cũng biết thật ra Mai Hương cũng vì muốn tốt cho mình, cho nên không tức giận, chỉ ôn hòa gật đầu, cười nói: "Vậy em quay về phải tìm thật kỹ đấy, ta nôn nóng muốn dùng lắm rồi đấy."

Đang nói, Lăng Nhược Hi thấy ở một quán trà ngoài trời ở góc đường, một ông chủ nhỏ chưa đến ba mươi tuổi đang bận rộn trong ngoài, ánh mắt Lăng Nhược Hi tối sầm lại, cảm thấy người trước mắt này có chút quen.

Nhắm mắt lại, Lăng Nhược Hi lục tìm trong đầu một chút, sau đó mở to mắt, nhớ tới một khoảng thời gian ở kiếp trước, người này chính là một thương nhân lớn buôn trà từ Bắc tới Nam, ngay cả rất nhiều nhà quan lại trong kinh thành, đều trông mong vào lá trà hiếm lạ của hắn.

Chỉ là ở đời trước, Lăng Nhược Hi không biết người này lại dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, bây giờ nhìn hắn nghèo túng như vậy, nhất thời liền nổi lên tâm tư mời chào.

Hề là người làm nên chuyện lớn, tiền tài, là điều kiện ắt không thể thiếu.

Cười cười, Lăng Nhược Hi thu lại tính toán trong mắt, bước chân trở nên vui hơn rất nhiều, bước nhanh đi phía trước, ngồi ở ghế dài trước mặt, hô một tiếng trong trẻo: "Ông chủ! Mang một bình Bích Loa Xuân tới."

Ông ấy đáp một tiếng lanh lảnh, ngay lập tức đi vào bắt đầu bận rộn, xem ra hắn là đi pha trà.

Mai Hương nhìn nơi này gió lùa bốn phía, hơi nhũn mày, có chút không vừa lòng nói: "Tiểu thư à, ngài chính là tiểu thư khuê các, sao có thể đến nơi như vậy uống trà chứ?"

Nghe đến đây, Lăng Nhược Hi nhất thời cảm thấy có chút buồn cười, nhẹ nhàng cười rồi mở miệng: "Tiểu thư khuê các? Em từng gặp tiểu thư khuê các nào làm trâu làm ngựa cho tên quê mùa nông thôn sao? Chút việc nhỏ nhặt này, căn bản không cần phải để trong lòng. Tuy quán trà này khá đơn sơ, nhưng ta nhìn ra được, tay nghề của ông chủ này, cũng được coi như tuyệt vời."

Ông chủ nhỏ mang ấm trà ra, nghe thấy lời Lăng Nhược Hi, ánh mắt bỗng nhiên trở nên sáng ngời, nhẹ nhàng đặt ấm trà lên bàn của Lăng Nhược Hi, sau đó cười nói: "Lời của vị tiểu thư đây, thật ra rất có đạo lý, có những lúc, tuy bên ngoài nhìn không tốt lắm, nhưng thật ra bên trong lại có càn khôn."

Lăng Nhựt cười mà không nói, chỉ nhẹ nhàng uống một ngụm trà, gạt đầu tán thưởng sau đó dịu dàng nói: "Ta thấy tiên sinh không phải vật trong ao, sớm muộn gì cũng có một ngày bay lên tận trời cao, cho nên, muốn nhân lúc này, trợ giúp tiên sinh một tay."

Nam tử nghe đến đó, nhất thời liền lộ ra nụ cười nghiền ngẫm "Cũng không biết tiểu thư muốn giúp ta một tay thế nào?"

"Tiên sinh có tài lớn, nước trà này thấm vào ruột gan, chỉ là lều tranh nho nhỏ, thật sự là khiến tiên sinh thiệt thòi, ta bằng lòng đưa tiền, giúp tiên sinh mở một tiệm trà ra đáng, không biết ý tiên sinh thế nào?"

"Không có công không thể nhận lộc, tiểu thư muốn gì, xin nói thẳng."

Tuy điều kiện của Lăng Nhựt Hi rất xiêu lòng, nhưng hẳn biết rõ trên đời này không có bữa cơm nào ăn không phải trả tiền, ngạc nhiên, sợ hãi qua rồi, chính là cảnh giác.

Lăng Nhựt Hi nhìn bộ dạng đề phòng của nam nhân chỉ cảm thấy thật buồn cười, nhẹ nhàng cười xong, buông chén trà, thản nhiên mở miệng nói: "Tiên sinh nói rất có đạo lý, ta đương nhiên sẽ không làm chuyện không có lợi, nếu ta đưa tiền mở tiệm trà, vậy thì, tiền lời của tiệm trà này, đương nhiên ta muốn có một phần."

Nghe đến đó, vẻ ngạc nhiên và vui mừng trên mặt nam tử nháy mắt biến mất, nhìn Lăng Nhựt Hi lạnh như băng, thản nhiên nói: "Tiểu thư vẫn là mời về cho. Tuy tiểu nhân nghèo túng, nhưng tuyệt đối sẽ không làm công cho người khác, lều tranh tuy nhỏ, nhưng là của một mình ta."

Thật ra Lăng Nhựt Hi không ngờ nam nhân trước mắt này lại từ chối mình, nhất thời có chút sững sờ, nhưng rất nhanh liền nở nụ cười, gạt đầu cười hi hi nói: "Tiên sinh quả nhiên không giống người thường, nếu nói như vậy, thì tiền mở quán, xem như tiểu nữ tặng tiên sinh, chỉ muốn tiên sinh nhớ kỹ, nếu sau này phát đạt, nhất định phải đồng ý ba điều kiện của tiểu nữ."

Nam tử vốn nghĩ Lăng Nhựt Hi sẽ phẩy tay áo bỏ đi, dù sao lời của hắn, quả thực là không biết phân biệt, nhưng thật không ngờ Lăng Nhựt Hi lại nháy mắt đổi cách nói, hơn nữa hắn còn cảm nhận được điều kiện này so với điều kiện trước, thật ra càng khó khăn hơn.

Nhất thời, lại có thêm mấy phần hảo cảm với Lăng Nhựt Hi, nữ tử khuê các, có tâm cơ như vậy, thật sự không dễ dàng.

Cười cười, chấp tay với Lăng Nhựt Hi, sau đó thản nhiên nói: "Nếu nói như vậy, liền đa tạ ý tốt của tiểu thư, sau này nếu thật sự có ngày phát đạt, nhất định không quên ơn diu dặt của tiểu thư."

Lúc này Lăng Nhựt Hi mới vừa lòng cười, theo bản năng chia tay ra chào Mai Hương, lại thấy sắc mặt Mai Hương ở phía sau đã xanh mét, cúi người xuống, nói nhỏ bên tai Lăng Nhựt Hi: "Tiểu thư, chúng ta nào có nhiều tiền như vậy?"

Lúc này Lăng Nhựt Hi mới nghĩ tới, trong lòng thật xấu hổ, nhìn ánh mắt cười như không cười của nam tử chỉ cảm thấy đỏ mặt, không hề nghĩ ngợi trực tiếp rút một cây trâm trên đầu mình xuống, đưa cho hắn: "Ba ngày sau, vẫn là giờ này, ta nhất định dùng ngân phiếu đổi lại trâm của ta."

Ở phía sau, trông mặt Mai Hương đã trừng lớn, nhưng Lăng Nhựt Hi lại làm như không thấy, lại vẫn đạm phong khinh mà uống xong tất cả nước trà trong ấm trà trước mặt, lúc này mới chậm rãi rời khỏi quán trà.

Mai Hương đi theo Lăng Nhựt Hi càng đi càng xa, mãi đến khi xác định không có ai có thể nghe thấy hai người nói chuyện, lúc này mới ngăn Lăng Nhựt Hi lại, vội vàng nói: "Tiểu thư à, chúng ta làm sao có tiền đưa cho nam nhân kia? Hơn nữa, cây trâm này là vật bên cạnh người, sao có thể tặng cho một nam tử lần đầu gặp mặt chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Em có đưa hay không

Lăng Nhựt Hi nhìn dáng vẻ phiền não của Mai Hương chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười, ngược lại sinh ra mấy phần vô lại: "Dù sao ta nói cũng đã nói rồi, giờ phút này cây trâm không trở lại được nữa, cho nên danh tiết của tiểu thư nhà em đang treo trên người em đấy!"

Mai Hương cực kỳ thông minh, làm sao có thể không biết Lăng Nhựt Hi có ý gì, trong khoảng thời gian ngắn thậm chí có chút tiền cũng không được mà lui cũng chẳng xong, nắm chặt cái chìa khóa nhỏ trước ngực mình, do dự hồi lâu mới ra quyết định: "Tiểu thư, ngài chắc chắn sẽ thành công thật chứ?"

"Mai Hương, tin ta! Nhất định ta có thể dùng số đồ cưới này tạo ra tiền đồ như gấm cho chúng ta!" Giọng Lăng Nhựt Hi không lớn, nhưng kiên định trong mắt lại khiến Mai Hương cảm thấy hai mắt sáng bừng, vậy mà bất tri bất giác đã tin tưởng, nằng tin, Lăng Nhựt Hi làm được!

"Vậy, nô tỳ cược một lần, nếu tiểu thư không làm được, nô tỳ sẽ cắt cổ tự sát, nhận tội với Phu nhân!" Vừa nói, Mai Hương vừa lấy ra một cái chìa khóa nhỏ từ bên trong nội y sát người của mình, đưa cho Lăng Nhựt Hi, vẻ mặt thấy chết không sờn khiến Lăng Nhựt Hi suy chút nữa không nhận được mà bật cười.

"Nha đầu này, chỉ biết nói bậy nói bạ, yên tâm đi, vì cái cổ xinh đẹp của em, nhất định ta sẽ cố gắng gấp bội, kiếm tiền về!"

Lăng Nhựt Hi không giơ tay nhận chìa khóa, chỉ cười hi hi bảo: "Em lớn tuổi hơn ta một chút, nhất định có không ít quan hệ trong kinh thành nhỉ? Ta mặc kệ em dùng cách gì giải quyết, trong vòng ba ngày, mấy hòm đồ cưới, ta muốn chúng biến thành bạc thật hết!"

Nghe đến đó, Mai Hương lập tức kêu khổ thấu trời, do dự một chút, hơi bận tâm nhìn Lăng Nhựt Hi, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, em biết ngài cần dùng tiền gấp, tuy rằng chìa khóa ở chỗ nô tỳ nhưng cái nhà kho đó không phải chúng ta nói vào là vào được! Nếu Đại phu nhân biết, e rằng chuyện này không dễ làm như vậy!"

Nghe đến đó, Lăng Nhựt Hi cũng cảm giác mình hơi sơ sót, âm thầm ảo não, khẽ nhủ mảy, cắn răng nói: "Tiền ta nhất định phải lấy! Về phần chìa khóa nhà kho, tất nhiên ta sẽ có cách!"

Chuyện hôm nay đã gần như xong xuôi hết rồi, Lăng Nhựt Hi trực tiếp dẫn Mai Hương về viện của mình, vừa vào cửa đã thấy Lăng Thanh Dương đang ở trong phòng mình, đáng vẻ từ trên cao nhìn xuống khiến Lăng Nhựt Hi vô cùng khinh thường.

"Đại tỷ tỷ có hứng thật đấy, sao lại rảnh rỗi đến chỗ muội chơi vậy?"

Lăng Nhựt Hi cười nhạt, đứng mực hỏi.

Lăng Thanh Dương ghét nhất là đáng vẻ không để ý đến vinh hay nhục này của Lăng Nhựt Hi, vì vậy có chút bức bối đặt cái chén trong tay xuống, lạnh lùng nhìn nàng, hơi buồn bức nói: "Tam muội muội à, tuy rằng muội ở nông thôn tự do tự tại đã quen nhưng nói gì thì bây giờ muội cũng đã về kinh rồi, có vài quy củ vẫn nên cẩn thận một chút mới được, tiểu thư khuê các chúng ta không được tùy tiện ra ngoài, nếu bị người ta phát hiện, chẳng phải làm bẩn trong sạch của Lăng phủ chúng ta ư?"

Mai Hương nghe đến đó lập tức đỏ mặt, theo bản năng định phản bác, nhưng Lăng Nhựt Hi lại nắm chặt cổ tay Mai Hương, cười nhạt: "Đại tỷ tỷ dạy phải, chỉ là đã lâu rồi Nhựt Hi chưa về kinh, thật sự rất hoài niệm cảnh sắc trong kinh, hơn nữa lúc ra ngoài Nhựt Hi có mang khăn che mặt, cho nên chắc cũng không có gì đáng lo đâu nhỉ?"

"Cũng không có gì đáng lo?" Lăng Thanh Dương nghe được câu này như nghe được chuyện gì đó buồn cười lắm, đứng dậy, bước đến trước mặt Lăng Nhựt Hi, thân nhiên nói: "Muội muội à, tỷ thấy muội bị mấy người đàn bà nông thôn kia làm hư rồi, nói chuyện cũng buồn cười như vậy!"

Lăng Nhựt Hi không rảnh để cãi nhau với Lăng Thanh Dương, vì vậy có chút mất kiên nhẫn nhíu mày, lạnh nhạt lui về sau một bước: "Hôm nay Đại tỷ tỷ tới đây, không phải là để trò chuyện với Nhựt Hi chứ?"

Lăng Thanh Dương thấy đáng vẻ Lăng Nhựt Hi như vậy thì càng thêm tức giận, nhưng nghĩ đến những chuyện xảy ra sau này thì ngẫm sáng khoái, cười cười, vẻ mặt hiền lành kéo tay Lăng Nhựt Hi, tình cảm nói: "Nhựt Hi à, tỷ biết muội vừa về kinh, tò mò rất nhiều chuyện, nhưng tỷ nói vậy thật ra cũng chỉ muốn tốt cho muội, muội biết không?"

Lăng Nhựt Hi lặng lẽ rút tay lại, thân nhiên nói: "Lòng tốt của Đại tỷ tỷ, Nhựt Hi hiểu trong lòng, chỉ là hôm nay đi dạo bên ngoài thật sự rất mệt, nếu Đại tỷ tỷ không có chuyện gì, vậy Nhựt Hi đi nghỉ ngơi trước!"

Kiểu gì Lăng Thanh Dương cũng không ngờ rằng chẳng những Lăng Nhựt Hi không chấp nhận lòng tốt của mình mà còn ra lệnh đuổi khách, lập tức không giữ nổi nụ cười giả tạo trên mặt nữa, siết chặt nắm đấm, cố bình tĩnh nói: "Tuy rằng Tam muội muội mệt, nhưng hết cách rồi, mẫu thân nói, ngày kia muội muội phải đến bữa tiệc vương phủ với tỷ, cho nên có vài quy củ, muội vẫn cần học tập một chút."

Lăng Nhựt Hi nhìn trong mắt Lăng Thanh Dương chột lóe lên tia độc ác, lập tức biết bữa tiệc mấy hôm sau không đơn giản như vậy, trong lòng cười lạnh một trận, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ được thương yêu mà lo sợ: "Đại bá mẫu nhọc lòng quá, Nhựt Hi nhất định sẽ học tốt."

Hiện tại Lăng Thanh Dương không muốn nói chuyện với Lăng Nhựt Hi, trực tiếp bỏ lại Bà tử giáo dưỡng rồi xoay người ra ngoài, tuy rằng có hết sức duy trì phong độ của mình nhưng Lăng Nhựt Hi vẫn nhạy bén cảm nhận được mùi thuốc súng nồng nặc.

Sau khi Lăng Thanh Dương đi, Lăng Nhựt Hi trực tiếp nhìn Bà tử giáo dưỡng, lạnh nhạt mở miệng nói: "Làm phiền ma ma rồi."

Bà tử giáo dưỡng là tâm phúc của Đại phu nhân, vì vậy càng nghiêm khắc khác thường với Lăng Nhựt Hi, chỉ tiếc, kiếp trước dầu gì Lăng Nhựt Hi cũng từng làm Hoàng hậu, quả thực quen thuộc với loại lễ nghi cung đình này đến mức không thể quen thuộc hơn, vì vậy cho dù bà ta có làm khó đủ đường nhưng Lăng Nhựt Hi vẫn bình tĩnh tự nhiên, cẩn thận tỉ mỉ, căn bản không tìm ra lỗi.

Bà tử giáo dưỡng thấy lễ nghi của Lăng Nhựt Hi thế mà lại còn tốt hơn Đại tiểu thư đã học từ nhỏ một chút lập tức hơi thất vọng: "Lúc Tam tiểu thư đến nông thôn đã học mấy thứ này rồi à?"

Lăng Nhựt Hi lạnh lùng liếc bà ta, thân nhiên nói: "Đại bá mẫu đã dặn, ta chỉ đến nông thôn dưỡng bệnh thôi, lại càng không được nhắc đến với bên ngoài, thế nên, ma ma nói chuyện nên cẩn thận chút đi!"

Bà tử giáo dưỡng đứng phải một cây đinh không mềm không cứng, sắc mặt trở nên hơi khó coi, Lăng Nhựt Hi cười nhạt, đứng dậy nhìn Mai Hương bên cạnh, thân nhiên nói: "Cả buổi trời chắc ma ma cũng mệt rồi, mau dặn người chuẩn bị đồ ăn ngon nhất, nhất định phải để ma ma thỏa mãn ra về."

Mai Hương nhẹ gật đầu, sau đó dẫn bà tử giáo dưỡng xuống, Lăng Nhựt Hi thì ngồi trên ghế, nghĩ xem phải làm thế nào mới có thể lướt qua Đại phu

nhân, mở cửa nhà kho đây?

Suy nghĩ một chút, lòng mày Lăng Nhược Hi nhúu chặt, lúc này Thu Cúc chấp chững bước tới, trực tiếp quỳ gối trước mặt Lăng Nhược Hi, nghẹn ngào nói: "Tiểu thư! Nô tỳ tạ ơn ân cứu mạng của Tiểu thư."

Lúc trước thương tích của Thu Cúc quá mức nghiêm trọng nên bây giờ mới tỉnh lại, sau khi biết rõ đầu đuôi, Thu Cúc lập tức gượng người tới đây, chỉ muốn đích thân cảm ơn Lăng Nhược Hi

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Người quan trọng nhất

Lăng Nhược Hi nhìn dáng vẻ yếu ớt của Thu Cúc, lập tức có chút tức giận, lạnh lùng nói thẳng: "Thu Cúc, ta tốn nhiều công sức như vậy cứu em, không phải là muốn trông thấy em hành hạ bản thân như vậy, cơ thể còn chưa khỏe, em khỏe mạnh mẽ với ta làm gì?"

Hốc mắt của Thu Cúc vốn đã đỏ bừng, sau khi nghe thấy mấy câu nàng càng không nhịn được rơi lệ, nghẹn ngào nói: "Tiểu thư, nô tỳ.. nô tỳ không dám."

Lăng Nhược Hi thấy Thu Cúc như vậy lập tức hơi mềm lòng, tiến lên một bước nhẹ nhàng đỡ Thu Cúc dậy, sau đó kéo Mai Hương bên cạnh, ba người nắm chặt tay với nhau, Lăng Nhược Hi nhìn hai người, vô cùng nghiêm túc mở miệng: "Hai người các em, nhiều năm qua đều trung thành tận tâm ở bên ta, tuy rằng trên danh nghĩa ta là Tiểu thư, nhưng thực ra cuộc sống trước đó còn chẳng bằng người hầu, cũng nhờ có hai em không rời nửa bước, vì vậy trong lòng ta hai em đều là tỷ muội ruột của ta, là người quan trọng nhất trong sinh mạng của ta, các em hiểu chưa?"

Mai Hương ngậm chịu đựng xúc động muốn khóc, nhẹ gật đầu: "Tiểu thư yên tâm, nhất định nô tỳ sẽ che chở tiểu thư thật tốt, không rời nửa bước."

Thu Cúc càng khóc không thành tiếng: "Tiểu thư, mạng của Thu Cúc là của tiểu thư."

Lúc này Lăng Nhược Hi mới hài lòng nhẹ gật đầu, sau đó nhẹ gạt nước mắt trên mặt Thu Cúc, thần nhiên nói: "Ta biết thời gian qua các em chịu rất nhiều áp lực, nhưng sau này nhất định ta sẽ dùng tính mạng bảo vệ các em! Trừ phi ta chết, nếu không, sẽ không ai dám bắt nạt các em nữa!"

"Tiểu thư đừng nói vậy, cái gì mà chết với chả không chết, chẳng có may mắn gì cả!"

Mai Hương thu hồi nước mắt sắp rơi xuống, có chút oán trách liếc Lăng Nhược Hi.

Lăng Nhược Hi không thèm để ý mà cười, giọng nói trở nên hơi xa xôi: "Chết cũng chưa chắc là chuyện không may, có nhiều khi, thật ra chết chính là cách giải thoát tốt nhất."

Mai Hương và Thu Cúc căn bản không biết cuối cùng Lăng Nhược Hi đã xảy ra chuyện gì, vì vậy không thể hiểu được rốt cuộc những lời Lăng Nhược Hi nói có ý, chỉ là hai người đều cảm thấy giây phút này trên người Lăng Nhược Hi có một loại lực lượng khiến người ta tin phục khó hiểu.

Nhắm mắt lại, Lăng Nhược Hi thu hồi suy nghĩ của mình, nhìn Mai Hương, vô cùng nghiêm túc mở miệng: "Bữa tiệc phủ Kiều vương ngày hôm kia, nhất định Lăng Thanh Dương đã dàn xếp cạm bẫy, tuy rằng hiện tại ta vẫn chưa biết nàng ta định làm gì, nhưng có một số việc cần phải chuẩn bị trước, Mai Hương, em nhất định phải đề phòng mọi chuyện, biết chưa?"

Mai Hương nghe đến đó, trên mặt sưng sò, nhưng nhanh chóng kịp phản ứng, nhẹ gật đầu: "Tiểu thư yên tâm, nhất định em sẽ cẩn thận gấp bội."

Lúc này Lăng Nhược Hi mới nhẹ gật đầu, ý bảo Mai Hương đỡ Thu Cúc đi nghỉ ngơi thật tốt, mình thì ngồi trên ghế, có chút khổ não.

Bây giờ mà muốn mở cửa nhà kho thì nhất định khó càng thêm khó, trước mắt người giữ chìa khóa nhà kho ngoại trừ Đại phu nhân chính là Lão phu nhân, nhưng máu chót của vấn đề là hai người đó không phải loại lương thiện, chỉ cần có chút bất cần, bọn họ sẽ phát hiện ý đồ của mình!

Nghĩ tới đây, Lăng Nhược Hi đột nhiên cảm thấy hai mắt tỏa sáng, hào hứng đứng dậy, sai bước đi về phía phòng của Nhị phu nhân.

Gần đây Nhị phu nhân mới được chia một nửa quyền quản gia của Đại phu nhân, cũng là lúc đường làm quan rộng mở, chỉ tiếc nhiều năm qua, Lăng phủ đều nằm trong tay một mình Đại phu nhân, vì vậy trong khoảng thời gian ngắn Nhị phu nhân thật sự có chút không tiện ra tay, những nha hoàn bà tử kia, cả đám như đã thành tinh, ngoài sáng trong tối ngáng chân Nhị phu nhân, khiến Nhị phu nhân ứng phó có chút mệt mỏi.

Không phải là mới đây thôi sao, hôm qua phòng bếp nhập vào một đồng thịt heo nhưng sáng nay đã thiếu mất một nửa, Đại phu nhân nhân cơ hội bới móc, Nhị phu nhân lại càng đau đầu nhức óc.

Bây giờ nghe nha hoàn bẩm báo nói Lăng Nhược Hi xin gặp, chỉ cảm thấy bực bội vô cùng, không kiên nhẫn phát tay, tức giận nói: "Giờ bọn phu nhân làm gì có thời gian gặp con nha đầu quê mùa kia? Người mau đuổi đi đi!"

"Nhị bá mẫu, Nhực Hi tới thăm Nhị bá mẫu."

Lăng Nhực Hi vừa vào cửa đã nghe thấy Nhị phu nhân không kiên nhẫn nói, nhưng vẫn mang vẻ mặt khéo léo chào hỏi, giống như không hề nghe thấy câu nói không xuôi tai kia, trong khoảng thời gian ngắn thật sự khiến Nhị phu nhân có chút đỏ mặt.

À trùng nha hoàn bên cạnh một cái, tức giận bảo: "Sao đám người các người lại tệ vậy? Tam tiểu thư đã đến cũng không chịu nói mau, ắp a ắp ứng, đúng là đáng đánh!"

Tiểu nha hoàn chỉ cảm thấy không hiểu nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ hoảng sợ: "Vâng, nô tỳ biết sai rồi!"

"Còn đứng đờ ra đó làm gì? Mau pha trà cho Tam tiểu thư đi!" Nhị phu nhân tức giận liếc tiểu nha hoàn, sau đó bước tới kéo tay Lăng Nhực Hi, cảm thấy tay Lăng Nhực Hi lạnh buốt, có chút đau lòng nói: "Đứa bé này, tay lạnh vậy cũng không biết mặc nhiều đồ một chút."

Mới nãy Lăng Nhực Hi ra ngoài có chút vội vàng, quả thật đã quên mặc thêm áo, mặc dù biết quan tâm của Nhị phu nhân căn bản là giả nhưng vẫn tỏ vẻ cảm động nhẹ gật đầu: "Vâng, Nhị bá mẫu nói đúng lắm, là Nhực Hi không biết chăm sóc tốt cho bản thân, lại khiến Nhị bá mẫu nhọc lòng!"

"Đứa bé này, con đúng là hiểu chuyện như vậy, sao thế? Thấy bộ dạng con không kịp thời, có chuyện gì gấp sao?"

Nhị phu nhân luôn là kẻ khẩu Phật tâm xà, chuyện ngoài mặt như vậy luôn làm đến không chê vào đâu được, nhưng Lăng Nhực Hi thừa hiểu sự độc ác sau nụ cười của ả, vì vậy thấy Nhị phu nhân mỉm cười chỉ cảm thấy vô cùng buồn nôn.

Trong lòng thấy buồn nôn nhưng thể hiện ra lại là đáng yêu bé thơ trắng, nhìn xung quanh, do dự một chút, sau đó nhỏ giọng nói: "Nhị bá mẫu, thật không dám giấu, thật ra Nhực Hi có vài việc muốn thỉnh cầu Nhị bá mẫu."

Nhị phu nhân nghe đến đó, trong lòng vô cùng phiền chán, nhưng ngoài mặt vẫn cười dịu dàng: "Nhực Hi à, con cũng biết địa vị của Nhị bá mẫu trong phủ, e rằng không giúp được nhiều cho con!"

Lăng Nhực Hi cười lạnh, đúng, đây mới là Nhị phu nhân thật sự, việc không liên quan tới mình thì nhắm mắt làm lơ, mặt mỉm cười, câu chữ như châu ngọc.

"Nhưng chuyện này Nhực Hi đã nghĩ rất lâu, vẫn không tìm ra người thích hợp, sợ là cả Lăng phủ trừ Nhị bá mẫu ra không ai có thể giúp được Nhực Hi!"

Lăng Nhực Hi đáng thương kéo tay Nhị phu nhân, vẻ mặt van xin.

Thấy Lăng Nhực Hi như vậy, trong mắt Nhị phu nhân chợt lóe khinh thường, nhưng vẫn cười rất ấm áp, nắm tay Lăng Nhực Hi, dịu dàng nói: "Đứa bé này, làm gì vậy, có chuyện gì con cứ nói với ta là được, nếu có thể giúp được con, nhất định Nhị bá mẫu sẽ cố gắng hết sức!"

Tuy rằng Lăng Nhực Hi biết đây chỉ là lời xã giao nhưng vẫn như bắt được cọng cỏ cứu mạng, nắm chặt lấy tay Nhị phu nhân, run rẩy mở miệng nói: "Nhị bá mẫu, khi mẫu thân còn sống có để lại cho con một chút đồ cưới, lúc trước khi ở nông thôn đã bị mấy người đàn bà gian xảo kia cướp đi không ít, thế nhưng vài hòm quan trọng nhất bây giờ còn đang đặt trong nhà kho của Lăng phủ chúng ta, xin Nhị bá mẫu giúp Nhực Hi, con muốn dùng hòm đồ cưới đó thấp đèn trường sinh cho mẹ con ở chùa Phù Quang."

Nhị phu nhân nghe thấy lời nói của Lăng Nhực Hi, lập tức mở to hai mắt nhìn, rơi vào trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Đều là gạt quỷ

Ai ai cũng biết, mẹ đẻ của Lăng Nhực Hi là con gái của thương nhân giàu nhất khu vực Dương Châu, năm đó khi gả vào Lăng phủ càng hơn trăm vạn đồ cưới, nở mày nở mặt vô cùng.

Vì vậy, những lời Lăng Nhực Hi nói, đối với Nhị phu nhân mà nói đúng là cực kỳ hấp dẫn, trăm vạn đồ cưới đó! Có ai không động lòng cơ chứ?

"Nhực Hi à, lòng hiếu thảo của con thật ra ta hiểu, chẳng qua là, con vẫn chưa xuất giá, đồ cưới này nên giữ lại cho con dùng được không?"

Nhị phu nhân cố gắng để giọng mình nghe không kích động, nhưng trong giọng nói vẫn hơi run rẩy.

Nhưng chút run rẩy đó lại khiến Lăng Nhực Hi nhìn thấy hi vọng, trong lòng cười lạnh một tiếng, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ đáng thương như bị người khác bắt nạt: "Nhị bá mẫu, ngài tai thính mắt tinh, sao lại không biết số đồ cưới đó căn bản Nhực Hi không giữ được chứ!"

Nhị phu nhân thật không ngờ rằng Lăng Nhược Hi lại nói vậy, lập tức có chút ngại ngùng cả người, bởi vì à thật sự nhìn không ra, Lăng Nhược Hi ngày thường khúm núm, trong lòng lại tinh táo như vậy.

"Nhược Hi, con đừng nói bậy, là của con thì sẽ là của con, sẽ không ai nuốt riêng đâu."

Nhị phu nhân ôm Lăng Nhược Hi thật chặt, thoát nhìn như thể thương yêu Lăng Nhược Hi, trên thực tế lại đang mưu tính trăm vạn đồ cưới kia, làm sao mới có thể rơi vào tay mình.

"Xin Nhị bá mẫu giúp Nhược Hi, nhất định Nhược Hi sẽ báo đáp Nhị bá mẫu thật tốt!" Cuối cùng Lăng Nhược Hi cũng không chịu được nữa mà đỏ cả mặt, thấp giọng nức nở.

Nhị phu nhân thấy Lăng Nhược Hi như vậy tất nhiên cực kỳ đau lòng, an ủi hồi lâu: "Nhược Hi ngoan, đừng buồn, chuyện này, nhất định Nhị bá mẫu sẽ cố hết sức, thành toàn cho lòng hiếu thảo của con!"

Nghe đến đó, cuối cùng Lăng Nhược Hi cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó về mặt biết ơn nhìn Nhị phu nhân: "Nhị bá mẫu, ngài đúng là tâm địa Bồ Tát! Nhất định hàng ngày Nhược Hi sẽ cầu xin trời cao để mọi chuyện của Nhị bá mẫu đều thuận buồm xuôi gió."

Nhị phu nhân nghe đến đó cũng vui vẻ ra mặt, nhẹ nhàng vỗ tay Lăng Nhược Hi, dịu dàng bảo: "Ta biết ngay Nhược Hi là đứa hiểu chuyện mà."

Hai người chuyện trò một hồi, Lăng Nhược Hi mới đỏ mặt rời khỏi sân của Nhị phu nhân, mãi đến khi Nhị phu nhân không nhìn thấy nàng nữa, bấy giờ nàng mới thu hồi vẻ mặt đáng thương, lạnh như băng nhìn lại viện của Nhị phu nhân, khinh thường đảo mắt một cái, đi về phía viện của mình.

Bên này Lăng Nhược Hi vừa mới rời khỏi phòng của Nhị phu nhân, bên kia Đại phu nhân đã nhận được tin tức, nắm chặt cái khăn trong tay, tức giận nói: "Chung Tử Văn đáng chết này, cuối cùng muốn làm gì?"

Bà Triệu thấy đáng về phần nộ của Đại phu nhân thì cảm thấy hơi buồn cười, thân nhiên nói: "Cùng lắm chỉ là một nha đầu quê mùa không có căn cơ thôi, Phu nhân cần gì phải để trong lòng như thế?"

"Không có chút căn cơ nào? Bà đừng quên, Phụ thân nó là Đại tướng quân chiến công hiển hách chèo chống Lăng phủ, Mẫu thân đã mất của nó lại là con gái của thương nhân Dương Châu, nếu tiểu nha đầu đó thật sự kiếm được chỗ then chốt, cả cái Lăng phủ này còn không biến thành vật trong tay nó hay sao?"

Đại phu nhân luôn rất kiêng kỵ Lăng Nhược Hi cũng là bởi thân phận của nàng có chút đặc biệt, xuất thân như vậy, nếu là một người khéo léo thì chẳng phải Đại thiếu gia của bà ta sẽ không chiếm được gì hết ư?

Bà Triệu nghe thấy Đại phu nhân nói vậy lập tức cười ra tiếng: "Phu nhân hồ đồ à, Tam tiểu thư này có lợi hại hơn nữa thì sao? Cùng chi là một đứa con gái, sớm muộn gì cũng phải lập gia đình mà, cơ nghiệp của Lăng phủ này kiểu gì cũng không thể trở thành của nàng ta được!"

Tuy nói thì nói thế, nhưng không biết vì sao, Đại phu nhân cứ cảm thấy không an lòng, đầu đau râm rân: "Nhũ mẫu, cũng không hiểu vì sao, ta cứ nhìn thấy nha đầu đó là cảm thấy không được tự nhiên, cứ cảm thấy nàng ta đến để đòi nợ ta vậy."

Bà Triệu thấy Đại phu nhân như vậy có chút bất đắc dĩ lắc đầu: "Tiểu thư nhìn thêm mấy ngày nữa đi, dù sao qua bữa tiệc ở Kiều vương phủ, tất cả sẽ kết thúc đúng không? Đến lúc đó cho dù là Tam lão gia trở về, chẳng lẽ ông ấy còn dám không nể mặt Đức phi nương nương hay sao?"

Nghe thấy bà Triệu nói vậy, cuối cùng sắc mặt của Đại phu nhân cũng dễ nhìn một chút, sau đó thấp giọng nói: "Ngày mốt, bà đích thân đến vương phủ với Thanh Dương, có vài việc, chỉ có thể thành công, không được thất bại!"

Tất nhiên bà Triệu biết rõ tính nghiêm trọng của sự việc, vì vậy cũng rất nghiêm túc gật đầu: "Phu nhân yên tâm, nhất định ta sẽ làm chuyện này thỏa đáng!"

Hai ngày đảo mắt đã trôi qua, tiệc ở Kiều vương phủ được mọi người chú ý, cuối cùng cũng đúng hạn diễn ra, mới sáng sớm, cả Lăng phủ đã gà bay chó sủa.

Mọi người đều biết bữa tiệc ở Kiều vương phủ lần này trên thực tế là để chọn Phi cho Kiều vương gia, tuy rằng Kiều vương gia là con trai Đức phi, thân phận cao quý, cũng rất được lòng Vua, nhưng trí lực của hắn không đầy đủ, chỉ thông minh bằng một đứa trẻ mười tuổi là cùng, cho dù là con cưng của trời cũng khiến các thiên kim danh viện tránh còn không kịp.

Nhưng mặt mũi của Đức phi không ai không dám để ý, chỉ có thể cả đám cố gắng nhận thiệp, nghĩ đến tiệc ở vương phủ còn có cơ hội nhìn thấy mấy vị vương gia khác, ai ai cũng vực dậy tinh thần, dồn hết sức lực muốn khoe khoang.

Lăng Nhược Hi cũng mới sáng sớm đã bị Mai Hương lôi từ trong chăn ra, ấn xuống trước gương, rửa mặt trang điểm!

Lăng Nhược Hi nhìn vẻ mặt trang trọng cộng thêm động tác cực kỳ cẩn thận của Mai Hương trong gương đồng, lập tức thấy hơi buồn cười, cười hi hi nói: "Nha đầu nhà em, hôm nay sao vậy?"

Thấy đáng về Lăng Nhược Hi cười đến không tìm không phổi, Mai Hương chỉ cảm thấy tức ngực, có chút bất đắc dĩ mở miệng nói: "Tiểu thư, chẳng lẽ ngài thật sự không biết hôm nay cần bản là Hồng Môn Yến sao? Em đoán nhất định Đại phu nhân có âm mưu khác, nếu không chuyện nở mày nở mặt như vậy sao lại để cho Tiểu thư đi chứ?"

Lăng Nhựt Hi thu hồi đùa vui trên mặt, thần nhiên gật đầu: "Ý em ta hiểu, chỉ là bây giờ tránh cũng không tránh được, chỉ có đương đầu mà tới thôi, dù sao kết quả có thể nào, mọi người cũng không biết, không phải ư?"

Mai Hương thấy đáng về tự tin của Lăng Nhựt Hi, chẳng những không tỏ phào nhẹ nhõm, ngược lại càng lo lắng hơn: "Tiểu thư, em biết mấy ngày qua ngài nghĩ thông rất nhiều chuyện, nhưng dù sao ngài vẫn còn nhỏ, những thủ đoạn kia của Đại phu nhân, chưa chắc ngài có thể chống đỡ được."

Lăng Nhựt Hi nhìn Mai Hương như mẹ chồng, trong lòng không khỏi ảm áp, nha đầu này, đúng là móc tim móc phổi mà tốt với mình!

"Nếu là như vậy, vậy em nói với Đại bá mẫu ta bị bệnh không thể ra ngoài, vậy thì chẳng phải không còn gì nguy hiểm sao?"

Mai Hương nghe đến đó, ban đầu ngờ ngạc nhẹ gật đầu, sau đó lại hơi ừ ừ cúi đầu nói: "Chuyện đó không thể nào, nhất định Đại phu nhân sẽ phái đại phu tới đây bắt mạch, nếu bắt cần lộ tẩy, nhất định sẽ chết rất thê thảm!"

Lăng Nhựt Hi nhẹ gật đầu, sau đó về mặt không sao cả nói: "Em cũng biết à, chuyện không đơn giản như vậy, Mai Hương, em biết không, đôi khi, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng đây! Mau trang điểm cho ta đi, nếu chậm lại thêm rất nhiều phiền phức."

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Gặp lại nhau

Mai Hương cũng biết những gì Lăng Nhựt Hi nói đều là thật, vì vậy không nói thêm gì nữa mà cầm lược ngọc trên bàn, bắt đầu giúp Lăng Nhựt Hi rửa mặt trang điểm.

Khoảng thời gian này chỉ tiêu ăn mặc của Lăng Nhựt Hi vẫn tạm được, tuy rằng không được tính là tốt nhất, nhưng so với thời gian ở nông thôn trước đó quả thực là cách biệt một trời một vực, vì vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò vàng như nền ban đầu đã trở nên hồng hào rất nhiều, ngay cả ngực cũng như hai cái bánh bao hấp, nhỏ ra không ít, cả người thoát nhìn có sức sống hơn khá nhiều.

Tay nghề của Mai Hương rất tốt, nhanh chóng giúp Lăng Nhựt Hi búi xong một búi tóc xinh xắn, đuôi tóc tết chung với dây màu, bước đi đong đưa theo người, trông giống tiểu tinh linh rơi xuống thế gian.

Lăng Nhựt Hi nhìn bản thân trong gương mà hơi hoảng hốt, kiếp trước, Lăng Nhựt Hi ở Lăng phủ chưa từng có một ngày yên lành, sau này cuối cùng cũng gả cho người đàn ông mình yêu thương, đồng thời trong độ tuổi đáng lẽ nên hoạt bát lại cực khổ tính toán cho hắn ta, căn bản chưa từng hưởng thụ cuộc sống của cô gái nhỏ ngày nào, cách ăn mặc giống như hiện tại, đây chính là lần đầu tiên mặc, không hiểu vì sao, Lăng Nhựt Hi thể mà rất thích trang phục như vậy.

Hải lòng nhẹ gật đầu, đứng dậy, thần nhiên mở miệng nói: "Hôm nay đến phủ Kiều vương nhất định sẽ xảy ra rất nhiều chuyện, Mai Hương, ta biết xưa nay em là một người cứng chặc, nhưng ta vẫn muốn dặn dò em thêm một câu, cho dù hôm nay có nghe thấy gì, nhìn thấy ai cũng không được lăm miệng, càng không được dễ dàng tin bất kỳ ai, biết chưa?"

Tất nhiên Mai Hương rất nghiêm túc nhẹ gật đầu, sau đó về mặt xem thường cái chết: "Tiểu thư yên tâm, cho dù muốn Mai Hương liều cái mạng này nhất định cũng sẽ bảo vệ Tiểu thư chu toàn!"

Lăng Nhựt Hi cười nhạt, sau đó hít một hơi thật sâu, quay người ra ngoài, khi đi đến cửa lớn, Lăng Thanh Dương đã ăn vận trang điểm lộng lẫy đứng đó, về mặt mắt kiên nhẫn nhìn Lăng Nhựt Hi khoan thai tới chậm, mắt hững nói: "Tam muội muội đúng là kiều ngạo thật, khiến người làm tỷ tỷ là ta đây chờ thật khổ mà!"

Lăng Nhựt Hi thừa biết Lăng Thanh Dương sẽ nói vậy nên chỉ có thể ra về xin lỗi nhìn Lăng Thanh Dương, nhỏ giọng nói: "Thật xin lỗi, hôm nay Nhựt Hi đã dậy từ sớm, chỉ là viện của muội thật sự quá xa nên làm trễ nãi chút thời gian, khiến Đại tỷ tỷ đợi lâu, thật sự là lỗi của Nhựt Hi."

Hôm nay hai vị tiểu thư của Lăng phủ muốn ra ngoài, trong kinh thành có không ít thường dân muốn nhân cơ hội này nhìn thấy dung mạo của cả hai, dù sao Lăng Thanh Dương chính là mỹ nữ và cũng là tài nữ nổi danh ở kinh thành.

Trước mắt bao người, cho dù Lăng Thanh Dương muốn giết người cũng chỉ có thể kìm nén, siết chặt khăn tay, tức giận trừng Lăng Nhựt Hi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Không sao, Tam muội muội còn nhỏ, khó tránh khỏi ham ngủ, không còn sớm nữa, chúng ta vẫn nên mau chóng lên đường thôi!"

Lăng Nhựt Hi vốn không để ý tới thắng bại ngoài miệng, vì vậy căn bản mặc kệ dao mềm trong lời nói của Lăng Thanh Dương, thuận theo gật đầu: "Mời Đại tỷ tỷ đi trước."

Lúc này, Lăng Nhựt Hi lơ đãng nhìn thấy bà Triệu sau lưng Lăng Thanh Dương, trong lòng cười lạnh, Đại phu nhân này đúng là dùng hết tâm tư, ngay cả bà tử tâm phúc của mình cũng cử ra, xem ra, vở kịch này, so với tưởng tượng của mình càng đặc sắc muôn phần!

Mặt mày bình tĩnh lên xe, Lăng Nhược Hi cẩn thận quan sát Lăng Thanh Dương đối diện, không khỏi cảm thán trong lòng, thảo nào quý nhân như Đức phi nương nương cũng mong Lăng Thanh Dương có thể làm con dâu mình, mặc dù Lăng Thanh Dương là đích tôn đích nữ của Lăng phủ, nhưng lại có một gương mặt quyền rũ bẩm sinh, tuy rằng mọi hành vi đã được Đại phu nhân chỉ dạy cẩn thận nhưng cuối cùng trong lúc lơ đãng vẫn có chút quyền rũ.

Nhưng chính chút quyền rũ này lại đủ để khiến đa số đàn ông thần hồn điên đảo, ngay cả tên đàn ông mất cao hơn đầu như Bắc Đường Cần cũng để ý nàng ta hơn một chút.

Bữa tiệc ở vương phủ hôm nay, Lăng Thanh Dương càng ăn mặc trau chuốt, bộ quần áo màu vàng hạnh làm nổi bật làn da trắng mềm như tuyết của nàng ta, ngay cả Lăng Nhược Hi cũng nhìn thêm mấy lần, nhất là trông thấy hai khối cao ngất trước ngực nàng ta, Lăng Nhược Hi hơi bị ai nhìn hai cái bánh bao hấp mấy ngày nay khó khăn lắm mới to hơn một chút, khóc không ra nước mắt.

Lăng Thanh Dương cảm nhận được ánh mắt của Lăng Nhược Hi, lập tức có chút bức bối: "Người cứ nhìn chăm chăm ta làm gì?"

Hiện tại trong xe ngựa chỉ có hai người Lăng Nhược Hi và Lăng Thanh Dương, vì vậy Lăng Thanh Dương chẳng thêm tổn sức đi diễn tiết mục tỷ muội tình thâm gì nữa.

Lăng Nhược Hi thần nhiên thu hồi ánh mắt của mình, không mặn không nhạt nói: "Cũng không có gì, chỉ là thấy cách ăn mặc của tỷ hôm nay đúng là rất hấp dẫn, nếu Cần vương gia nhìn thấy, chỉ sợ cả mắt cũng không rời nổi nhỉ?"

Nghe Lăng Nhược Hi nói vậy, lòng hư vinh của Lăng Nhược Hi được thỏa mãn sâu sắc, đặc ý ưỡng bộ ngực của mình, khinh thường nói: "Chu sa xứng đất đỏ, có vài kẻ từ nhỏ đã khác biệt như vậy, mọi người đều có số, cho nên mới nói, tốt nhất vẫn là cam chịu số phận, nếu không chống lại ông trời, sợ là sẽ chết không có chỗ chôn!"

Tất nhiên Lăng Nhược Hi biết Lăng Thanh Dương có ý gì, vì vậy chỉ thần nhiên gật đầu, hùa theo: "Đại tỷ tỷ nói đúng lắm, có đôi khi trong cuộc sống, không có duyên thì chó cường cầu."

Không hiểu vì sao, Lăng Thanh Dương nghe Lăng Nhược Hi nói vậy chỉ cảm thấy trong lòng hết sức khó chịu, vì vậy bức bối quay mặt sang chỗ khác, không nhìn Lăng Nhược Hi nữa.

Lăng Nhược Hi cũng không thêm để ý, chỉ cảm thấy trong cái xe ngựa này vô cùng ngột ngạt nên lên vén rèm xe lên, muốn hít thở không khí, trong lúc lơ đãng trông thấy một chiếc xe ngựa được chế tạo hoàn toàn từ Ô mộc chạy ngang qua, tuy nhìn đen xì nhưng Lăng Nhược Hi vẫn cảm giác được một loại quý khí trầm lắng khó tả.

Gió nhẹ thổi qua, rèm xe bị tung lên một góc, Lăng Nhược Hi nhìn thấy khuôn mặt của người đàn ông bên trong, lập tức cảm giác tim mình đập thình thịch, cũng không biết có phải trùng hợp hay không, dường như người đàn ông trong xe ngựa cảm nhận được ánh mắt của Lăng Nhược Hi, thế mà cũng nhìn sang nàng.

Lăng Nhược Hi rút tay lại như bị điện giật, cả người dựa vào thành xe, có chút khó thở.

Lăng Thanh Dương thấy đáng vẻ Lăng Nhược Hi như vậy còn tưởng rằng vì chưa từng va chạm xã hội nên căng thẳng, lập tức khinh thường: "Tam muội muội, sắp tới Vương phủ rồi, có vài việc ta phải dặn dò người, Vương phủ này không thể so với chỗ khác, nhất định người phải cẩn thận từ lời nói đến hành động, tuyệt đối không được làm Lăng phủ chúng ta mất mặt, biết chưa?"

Lăng Nhược Hi cũng không giải thích tại sao mình như vậy, chỉ lạnh nhạt gật đầu: "Đại tỷ tỷ yên tâm, muội sẽ không làm Lăng phủ mất mặt."

"Vương gia, ngài sao vậy?"

Nam nhân trên xe ngựa bên cạnh thấy ánh mắt của Bắc Đường Ngôn thâm trầm, cảm thấy hơi lạ.

"Không có gì, phát hiện một con cáo nhỏ." Giọng của Bắc Đường Ngôn trầm thấp, thần nhiên trả lời một câu.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Quả nhiên là con cáo nhỏ

Cáo nhỏ?

Hoa Vân cảm thấy hơi kỳ quái, ngấm nhìn bốn phía, thì thào nói: "Trong kinh thành này cáo ở đâu ra?"

Khoảng một canh giờ, cuối cùng xe ngựa cũng dừng lại, Lăng Nhược Hi biết đã đến phủ Kiều vương rồi, nghĩ rằng hôm nay sẽ không thoải mái nên lập tức đặt những cảm giác kỳ lạ trong lòng vừa nảy ở đáy lòng, sau đó hít một hơi thật sâu, đổi về mặt, theo Lăng Thanh Dương bước chân xuống xe ngựa.

Mai Hương tiến lên phía trước, quay cù theo sát sau lưng Lăng Nhực Hi, bà Triệu cẩn thận quan sát Lăng Nhực Hi, ánh mắt có chút khiến người ta nhìn không thấu.

Lăng Nhực Hi không để ý đến những chuyện đó, chỉ nói gót Lăng Thanh Dương cùng vào phủ Kiều vương, tuy rằng mọi người đều biết Kiều vương gia là kẻ ngu, nhưng Kiều vương gia này vẫn được Hoàng Đế yêu thương, tòa phủ này càng không thua kém bất kỳ phủ của một Vương gia nào. Tuy rằng Lăng Nhực Hi nhìn không chớp mắt, tầm mắt vẫn đánh giá trên dưới Vương phủ, âm thầm khó hiểu.

Theo lý mà nói, Hoàng gia có con cháu như vậy đáng lẽ nên lấy làm hổ thẹn, nhưng Hoàng thượng như thế căn bản không quan tâm chỉ số thông minh của Kiều vương gia thấp, ngược lại vì trái tim trẻ con của hắn mà càng cưng chiều hơn, lấy Vương phủ này ra mà nói, thế mà còn khí phái hơn tòa nhà trước đó của Bắc Đường Cẩn ba phần.

"Thanh Dương bái kiến Cẩn vương gia, bái kiến An vương gia."

Lăng Thanh Dương vốn đang đi phía trước bỗng nhiên dừng lại, hơi khựng gót, thì lễ một cái, giọng càng mềm đến tận xương cốt người ta.

Lăng Nhực Hi cũng học theo động tác của Lăng Thanh Dương, hơi khựng gót: "Bái kiến hai vị Vương gia."

Bắc Đường Cẩn thấy dáng vẻ ngoan ngoãn của Lăng Nhực Hi hôm nay, có chút khinh thường, giễu cợt mở miệng nói: "Hôm nay Tam tiểu thư ngược lại có phần hiền quy củ nhỉ!"

Lăng Nhực Hi nghe thấy thế, dù loại cảnh tượng kiếp trước như thế hiện ra mòn một trước mắt, oán hận ngập trời sắp trào ra ngoài, nhưng Lăng Nhực Hi càng hiểu lúc này bản thân căn bản không thể xung đột chính diện với tên mặt người dạ thú trước mắt, siết chặt tay, cố gắng khiến giọng điệu của mình bình tĩnh lại.

"Cảm ơn Cẩn vương gia khen ngợi, may mà có Đại bá mẫu trong khoảng thời gian này ân cần dạy bảo mới khiến Nhực Hi có đức hạnh như bây giờ."

Tuy rằng giọng nàng rất bình tĩnh, nhưng không biết có phải là ảo giác hay không, Bắc Đường Cẩn vẫn nghe ra một chút oán hận, cẩn thận quan sát dáng vẻ cung kính của Lăng Nhực Hi, lập tức cảm thấy có chút buồn cười, chẳng qua chỉ là một nha đầu nông thôn mới gặp một lần, tại sao có thể đơn phương cảm hận mình chứ.

Không có ý muốn nói nhảm với Lăng Nhực Hi, Bắc Đường Cẩn trực tiếp tiến lên nhẹ nhàng đỡ Lăng Thanh Dương dậy, dịu dàng nói: "Đại tiểu thư không cần đa lễ, mọi người cũng xem như là người quen."

Lăng Thanh Dương thấy Bắc Đường Cẩn đưa tay tới, trong lòng mừng thầm, mắt đảo nhẹ, mắt thẳng băng rồi ngã vào ngực Bắc Đường Cẩn. Mỹ nhân chủ động yêu thương nhưng nhớ, làm sao Bắc Đường Cẩn có thể từ chối, tất nhiên là thương hương tiếc ngọc một phen, nhanh chóng đỡ Lăng Thanh Dương, quan tâm hỏi: "Đại tiểu thư, nàng không sao chứ?"

Lúc này mặt Lăng Thanh Dương đã đỏ rực, giống như bị điện giật, nhanh chóng lùi khỏi ngực Bắc Đường Cẩn, vội vàng nói: "Thanh Dương thất lễ, kính xin Vương gia thứ tội."

Lăng Nhực Hi lạnh băng nhìn bộ dạng hư tình giả ý* của hai người, trong mắt chợt lóe lên châm chọc và khinh thường, nhưng bởi cúi đầu nên bọn họ không nhìn thấy. (*giả vờ niềm nở, không phải thật lòng thật dạ)

Hai người bọn họ không thấy không có nghĩa là người khác không thấy, Bắc Đường Ngôn nhìn rõ mòn một cảm xúc trong mắt Lăng Nhực Hi, chỉ là hắn không hiểu, tâm trạng kỳ quái này, cuối cùng từ đâu mà đến?

Cảm giác có người nhìn mình chằm chằm, Lăng Nhực Hi khẽ ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt đen nhánh của Bắc Đường Ngôn, không hiểu sao, cảm thấy hơi chột dạ.

Bắc Đường Ngôn không nói chuyện với Lăng Nhực Hi, chỉ thấy hai người Bắc Đường Cẩn xem như đã xong việc mới hơi kiên nhẫn bảo: "Tam hoàng huynh, chúng ta đi thôi, Đức phi nương nương vẫn đang chờ chúng ta đến vấn an ở viện trước đấy."

Bắc Đường Cẩn hơi mất hứng liếc Bắc Đường Ngôn không biết phong tình, sau đó cười ha hả nhìn Lăng Thanh Dương, thân nhiên nói: "Đại tiểu thư vừa tới, vẫn chưa vấn an Đức phi nương nương nhỉ?"

Lăng Thanh Dương cực kỳ thông minh, sao lại không biết hắn ta có ý gì, ngượng ngùng nói: "Nếu Vương gia không chê, có thể để Thanh Dương đi chung được không?"

"Nếu Đại tiểu thư đã nói vậy, sao bản vương lại từ chối chứ?"

Lăng Nhực Hi thật sự cảm thấy đối thoại của hai người quá buồn nôn, nhất là dáng vẻ làm bộ làm tịch, quả là khiến Lăng Nhực Hi sắp nôn ra, vì vậy trực tiếp tiến lên mở miệng nói: "Thần nữ có chút không khỏe, tạm thời không đi thỉnh an Đức phi nương nương với Vương gia được, kính xin Vương gia thứ tội."

Lăng Thanh Dương nghe thấy thế, vội vàng tỏ vẻ lo lắng: "Tam muội muội có sao không?"

"E rằng khí hậu ở kinh thành không thích hợp với Tam tiểu thư nhỉ? Lúc trước khi ở nông thôn, cơ thể của Tiểu thư khỏe lắm đấy!"

Lăng Nhực Hi còn chưa mở lời, Bắc Đường Cẩn ở bên cạnh đã cười như không cười mở miệng, chỉ là lời này cũng không dễ nghe.

"Vương gia quan tâm tiểu nữ như vậy, thật đúng là khiến tiểu nữ thụ sủng nhược kinh! Chỉ là có lẽ Vương gia có điều không biết, Nhực Hi ở nông thôn là dễ đường bệnh đấy, vì vậy cơ thể này vốn yếu ớt."

Sau khi Lăng Nhực Hi nói xong, không thèm ngẩng đầu đi thẳng đến sân sau, rất mong dùng bước chân trút hết lửa giận đầy ắp của mình ra ngoài.

Thấy bóng lưng dứt khoát của Lăng Nhực Hi, Bắc Đường Cẩn và Bắc Đường Ngôn hoàn toàn không được để ý đến đều cảm thấy hơi khó tin, bọn họ là con cưng của trời, con trai Hoàng đế, trong kinh có biết bao thiên kim tiểu thư để được đi theo bọn họ nói thêm mấy câu mà giành nhau đến dập đầu chảy máu, sao một nha đầu quê mùa từ nông thôn về lại không đặt bọn họ vào mắt như vậy?

"Đúng là gỗ mục không đeo được mà!"

Bắc Đường Cẩn tức giận, nặng nề vẩy ống tay áo.

"Vương gia bớt giận, Tam muội muội ở nông thôn đã quen nên có chút buông thả lễ nghi trong cung, đợi ta về phủ nhất định sẽ răn dạy nàng thật tốt, bắt nàng phải nhận lỗi với ngài."

Lăng Thanh Dương vội vàng tiến lên, dịu dàng an ủi, đáng vẻ dịu dàng cẩn thận khiến lòng tự trọng của Bắc Đường Cẩn được bù đắp rất nhiều.

Bắc Đường Ngôn chẳng muốn thấy đáng vẻ hai người tình chàng ý thiếp, ngược lại cảm thấy bé nhím nhỏ mới nảy thú vị hơn, vì vậy trực tiếp xoay người đuổi theo phía Lăng Nhực Hi.

Đi được một đoạn, Mai Hương mới có chút kỳ lạ nhìn Lăng Nhực Hi tức giận, cẩn thận hỏi: "Tiểu thư, ngài sao vậy?"

Mai Hương hỏi vậy, Lăng Nhực Hi mới phát hiện biểu hiện của mình vậy mà không xong như vậy, lại còn mất lý trí trước mặt tên khốn khiếp Bắc Đường Cẩn kia, lập tức ảo não một trận, buồn bực nói: "Không sao, ta hơi mệt chút, muốn ngồi đây một lúc."

Mai Hương thấy xung quanh không có ai, hơi lo lắng nói: "Tiểu thư, đây là lần đầu tiên chúng ta đến phủ Kiều vương, không đi vấn an Đức phi nương nương, có phải không tốt lắm không?"

Lăng Nhực Hi cười lạnh, không thèm quan tâm, thần nhiên bảo: "Bữa tiệc hôm nay vốn là nhằm vào mục đích khác, ta không đi vấn an nãi, Đức phi nương nương căn bản cũng không quan tâm, cần gì phải vẽ vờ cho thêm chuyện chứ?"

"Nha đầu nàng tâm tư ngược lại tinh tế, chỉ là không biết tâm tư tinh tế này, là phúc hay họa đây!"

Lăng Nhực Hi vừa dứt lời, một giọng nam trầm thấp liền vang lên bên tai dọa Lăng Nhực Hi nhảy dựng, cuống quýt đứng dậy, nhìn Bắc Đường Ngôn không biết đã xuất hiện phía sau từ lúc nào, trong lòng mắng thầm, nhưng vẫn hơi khựng người: "Nhực Hi bái kiến An vương gia."

"Miễn lễ đi!"

Bắc Đường Ngôn thần nhiên phát tay, có chút bất ngờ nhìn con người bình tĩnh của Lăng Nhực Hi, oán hận ngập trời trong mắt vừa nãy, Bắc Đường Ngôn vẫn còn nhớ kỹ, chỉ là không ngờ rằng nàng có thể điều chỉnh xong tâm trạng của mình trong thời gian ngắn như vậy, một thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi có thể làm đến nước này, quả thực không dễ.

"Nhực Hi có vài chuyện phải làm, không thể trò chuyện với Vương gia, Nhực Hi cáo lui."

Không hiểu vì sao lần nào đối mặt với Bắc Đường Ngôn Lăng Nhực Hi cũng nhớ tới cảnh con dao kề cổ mình ngày đó, chỉ cảm thấy lạnh cả người, rất mất tự nhiên.

"Mới nãy còn bảo cơ thể không khỏe, bây giờ thì có chuyện muốn làm, Tam tiểu thư, nàng có biết, lừa gạt Vương gia là hành vi phạm tội hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Trò hay liên tiếp

Tiếng nói của Bắc Đường Ngôn vừa dứt, Mai Hương liền bịch một tiếng quỳ trên mặt đất, vội vã nói: "Vương gia thứ tội, tiểu thư nhà nô tỳ cũng không có ý lừa gạt Vương gia, vẫn xin Vương gia minh xét."

Lăng Nhực Hi có chút không vui nhìn Mai Hương thấp kém quỳ trên mặt đất, lạnh như băng nói: "Em đứng lên cho ta!"

Mai Hương đỏ mắt nhìn Lăng Nhực Hi lạnh như băng đứng đó, trong lúc nhất thời có chút không hiểu, Lăng Nhực Hi thấy Mai Hương như vậy, càng

thêm tức giận ghê gớm, tiến lên một bước, trực tiếp kéo Mai Hương dậy, nghiêm nghị nói: "Sau này ta không cho phép em tùy tiện quỵ xuống trước bất luận kẻ nào, cho dù là ta đi nữa, cũng không thể!"

Về lạnh lùng của Lăng Nhượng Hi giờ này khắc này, cho tới bây giờ Mai Hương đều chưa từng gặp qua, nhìn Lăng Nhượng Hi lạ lẫm trước mắt, Mai Hương run rẩy gật gật đầu: "Vâng, nô tỳ biết!"

"Cho dù là nô tỳ, em cũng là một nô tỳ của Lăng Nhượng Hi ta, ta không cho phép em khúm núm đối với người khác, không có tôn nghiêm, có biết hay không!"

Lăng Nhượng Hi một mặt nghiêm túc gắt gao trừng mắt nhìn Mai Hương.

Mặc dù đáng về Lăng Nhượng Hi lúc này có chút dọa người, nhưng Mai Hương vẫn cảm động đến nước mắt đều muốn rơi xuống, nhẹ gật đầu nghẹn ngào nói: "Vâng, sau này nô tỳ cũng sẽ không lại khiến tiểu thư thương tâm nữa!"

Bắc Đường Ngôn nhìn Lăng Nhượng Hi như vậy, lập tức cảm thấy có chút buồn cười: "Đường đường là một tiểu nha đầu, sao nhất định phải khiến cho mình trở thành một ông cụ non vậy, không chút đáng yêu nào!"

Lăng Nhượng Hi lúc này cũng vô tình quên đi con dao bên cạnh này, đi tới trước mặt Bắc Đường Ngôn, nhìn vào mắt Bắc Đường Ngôn, lạnh như băng nói: "An Vương gia, người là một Vương gia mà trên dưới triều đình đều kính ngưỡng, mà tiểu nữ bất quá cũng chỉ một là tiểu nữ tử mẩu thân mắt sớm, cho nên vẫn xin An Vương gia tha cho tiểu nữ tử này một con đường lui, không cần liên tục tìm đến tiểu nữ mua vui, tiểu nữ cũng không phải loại nữ nhân có thể dễ cho An Vương gia làm trò cười!"

Nghe thấy Lăng Nhượng Hi nói như vậy, biểu lộ cột nhũ trên mặt Bắc Đường Ngôn trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa, hơi nhíu mày, sắc mặt âm trầm, khiến cho người ta nhìn không ra rốt cuộc hắn đang nghĩ gì, Mai Hương bên cạnh chỉ cảm thấy không khí chung quanh giống như đều đọng lại, ép nặng đều hít thở không thông, thậm chí loáng thoáng còn nhìn thấy giữa tiểu thư nhà mình và Vương gia lóe lên cả điện quang hỏa thạch.

Cứ như vậy nhìn nhau không biết bao lâu, Lăng Nhượng Hi thấy chẳng có thú vị gì thu hồi ánh mắt của mình lại, nhàn nhạt bảo Mai Hương bên cạnh đã co lại thành một cục: "Chúng ta đi thôi."

Mai Hương lên tiếng rồi đi theo Lăng Nhượng Hi đi về phía tiền viện, lúc này Bắc Đường Ngôn ở phía sau nhàn nhạt mở miệng nói: "Ta đang mỏi mắt chờ xem, Tam tiểu thư rốt cuộc là cái dạng nữ nhân gì."

Bước chân Lăng Nhượng Hi hơi khựng lại, cũng không quay đầu, tiếp tục đi về phía tiền viện.

Đức Phi nương nương là một trong các phi tần được Hoàng đế sủng ái nhất, gia tộc hiển hách, chỉ tiếc rằng đời này cũng chỉ có một đứa con trai là Kiêu Vương gia, mặc dù trí thông minh hơi thấp chút, nhưng cũng là bảo bối trong lòng Đức Phi nương nương, yện hội hôm nay, càng thêm xa hoa.

Lúc Lăng Nhượng Hi bước vào tiền viện, người nên đến cũng đã đến gần đủ, cho nên Lăng Nhượng Hi khoan thai tới muộn, ngược lại lại trở thành tâm điểm trong ánh mắt của mọi người.

"Đây là tiểu thư nhà ai? Trước đó sao chưa từng thấy qua bao giờ?"

"Đúng vậy, thật không biết trong kinh thành lại còn có một mỹ nhân đặc biệt như vậy."

Lăng Thanh Dương nghe người chung quanh nghị luận, chỉ cảm thấy một trận phần nộ, gắt gao xiết chặt nắm đấm, cắn răng nghiêng lợi nói: "Tâm cơ của Lăng Nhượng Hi này, thật sự quá âm hiểm, nói là thân thể khó chịu, lẽ mà bây giờ mới đến, vừa tiến vào, liền trở thành tiêu điểm chú ý của tất cả mọi người, thật là một kẻ không biết an phận!"

Triệu ma ma bên cạnh nhìn dáng vẻ phần nộ của Lăng Thanh Dương có chút bất đắc dĩ, dấn sát vào lỗ tai Lăng Thanh Dương, thấp giọng nói: "Đại tiểu thư, với tình huống như vậy, Tam tiểu thư làm náo động, cũng chưa chắc không phải là một chuyện tốt!"

Lăng Thanh Dương nghĩ đến đại kế hôm nay, lúc này mới nhẹ gật đầu, nhẹ nhàng đi tiến lên, kéo tay Lăng Nhượng Hi, ôn nhu nói: "Tam muội muội, muội tới rồi, nhanh lên, thỉnh an Đức Phi nương nương."

Lăng Nhượng Hi giờ này khắc này không ai có thể nhìn ra mấy may quật cường nào như vừa rồi, dịu dàng ngoan ngoãn đi tới trước mặt Đức Phi nương nương, phúc thân, ôn nhu nói: "Thần nữ Lăng Nhượng Hi yết kiến Đức Phi nương nương, Đức Phi nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế."

Đức Phi có vẻ không hiểu nhìn Lăng Thanh Dương, cười ha hả nói: "Tam muội muội? Chẳng lẽ đây là Tam tiểu thư ngày trước mới về kinh thành sao?"

"Nương nương thật sự có tâm nhìn vô hạn, đây chính là tiểu nữ nhi của Tam thúc nhà thần nữ, Nhượng Hi muội muội."

Lăng Thanh Dương mỉm cười một cái, vừa vặn đáp trả.

"Tam tiểu thư này thật sự rất đặc thù, bản cung vừa gặp liền thích." Đức Phi nương nương vừa nhìn qua liền thật sự cảm thấy Lăng Nhượng Hi rất thuận mắt.

Lăng Nhượng Hi nhẹ phúc thân, hiển hiện ra một bộ dáng thụ sủng nhược kinh: "Đa tạ Đức Phi nương nương khích lệ, Nhượng Hi không dám nhận."

"Ủm, không tệ, không kiều không gập, đứa bé ngoan!" Đức Phi nương nương cười cười, sau đó đem vòng tay trên tay trực tiếp đưa đến trên tay Lăng Nhượng Hi, lại ban thưởng cho Lăng Thanh Dương một cây trâm bảo thạch, chỉ là những bảo vật này thứ nào cao thứ nào thấp, tất cả mọi người vừa liếc mắt đã biết rõ.

Lăng Thanh Dương mặc dù cảm thấy trong lòng có chút khó chịu, nhưng vẫn cười hi hi tạ Ạ, kéo Lăng Nhượng Hi đi đến chỗ ngồi của mình.

Đức Phi nương nương rất ít khi cho một tiểu nha đầu như vậy chút ít thể diện, cho nên, trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người nhìn Lăng Nhượng Hi càng trở nên nóng rực, chỉ là số đông, vẫn là ghen ghét, có không ít ánh mắt của các thiên kim tiểu thư nhìn Lăng Nhượng Hi, quả thực như muốn phun ra lửa.

Sau khi chào hỏi theo thông lệ kết thúc, mọi người lại bắt đầu bắt đầu ngâm thơ, Lăng Nhượng Hi đối với mấy chuyện này cũng không có hứng thú gì, chỉ là cúi đầu an phận ăn hoa quả trong mâm của mình, thỉnh thoảng nhìn về phía đối diện một lúc.

Không sai, ở kiếp trước, tỷ muội tốt của nàng, trí kỷ tốt của nàng, Trương Tuyết Nhi, giờ này khắc này, đang ngồi ở đối diện nàng, cùng người khác nâng ly càn chén, chuyện trò vui vẻ.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn đều tràn đầy ý cười, nhìn qua thật sự chính là xuân phong đắc ý*, thu hút hết ánh mắt của đám nam tử chung quanh.

*Xuân phong đắc ý có nghĩa tương đương với Thuận buồm xuôi gió

Ngay lúc này, thiên kim Triệu Diễm Bảo của Lại bộ Thượng Thư bước ra, cười ha hả nhìn Đức Phi, nhẹ giọng nói: "Khó có khi tâm tình nương nương tốt như hôm nay vậy, không bằng để thần nữ múa một khúc, trợ hứng giúp nương nương?"

Kỹ năng múa hát của Triệu Diễm Bảo đây đã từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, cho nên ở kinh thành trong các tiểu thư trạc tuổi, đây chính là người nổi bật nhất.

"Đúng vậy, dáng múa của Triệu tiểu thư siêu việt hơn tất cả mọi người, không bằng để nàng ta vì nương nương múa một khúc trợ hứng?"

Tiếng nói Triệu Diễm Bảo vừa dứt, lập tức liền có người bắt đầu phụ họa.

Đức Phi nương nương đương nhiên không có lý do cự tuyệt, cười cười: "Vậy làm phiền Triệu tiểu thư."

"Thần nữ không dám, chỉ là sáo trúc đàn tranh bình thường này thật sự là quá mức dung tục, cũng không biết vị tiểu thư nào đang ngồi ở đây có khả năng giúp đỡ Diễm Bảo gảy một khúc?"

Đây chính là khiêu khích lộ liễu, Triệu Diễm Bảo từ nhỏ đã luyện tập vũ đạo, bước chân đương nhiên sẽ rất nhanh khiến cho người ta đáp ứng không xuê, cho nên, đệm nhạc cho nàng ta, thật đúng là không phải một chuyện dễ dàng.

"Khỏi bẩm nương nương, Tam muội muội của thần nữ luôn luôn thích đánh đàn âm luật, cho nên không bằng để Tam muội muội gảy một khúc giúp Triệu tiểu thư đi?" Lăng Thanh Dương thấy cơ hội thích hợp, trực tiếp đem đồng vò này bỏ lên đầu Lăng Nhượng Hi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Ngoài dự tính

Lăng Nhượng Hi cười lạnh, Lăng Thanh Dương này thật không biết là thông minh hay ngu ngốc, lúc này đẩy mình ra, đúng là vẽ rắn thêm chân.

Mọi người đều biết nàng mới từ nông thôn trở về, sao lại có tài đánh đàn cao siêu được, Lăng Thanh Dương nói vậy đúng là cố ý.

Đức phi ngược lại có chút bất ngờ nhìn Lăng Nhượng Hi: "Không ngờ rằng Tam tiểu thư còn có tài này đây? Bồn cung cũng muốn mở rộng tầm mắt."

Những lời này đã khiến Lăng Nhượng Hi đâm lao phải theo lao, Lăng Nhượng Hi hơi bất đắc dĩ, chỉ có thể đứng dậy, khiêm tốn nói: "Nương nương thứ tội, tuy Thần nữ hiểu sơ một chút nhưng không thạo môn này, vì vậy kính xin nương nương đừng trách tội."

"Nói gì vậy, nương nương luôn khoan hồng độ lượng, sao lại tức giận chứ, Tam tiểu thư lo xa rồi." Triệu Diễm Bảo cười hi hi nói.

Nhưng sắc mặt Lăng Nhượng Hi lại trở nên khó coi, Triệu Diễm Bảo này, nhìn thì đơn thuần đáng yêu, trên thực tế cũng có tâm tư đấy, một câu nhẹ bồng, e rằng vô ý một chút sẽ khiến người ta cho rằng Lăng Nhượng Hi đang chửi bới Đức phi.

Lăng Nhượng Hi cười nhạt một tiếng, nhẹ nói: "Triệu tiểu thư nói đùa, đương nhiên Nhượng Hi biết Đức phi nương nương có tâm địa Bồ Tát, chỉ là tay nghề này của ta, sợ là Bồ Tát thấy cũng sẽ lắc đầu thờ dài mắt thôi!"

Đức phi thấy Lăng Nhượng Hi mặt không đổi sắc đã trực tiếp khiến Triệu Diễm Bảo á khẩu không trả lời được, lập tức cảm thấy hơi buồn cười, nói gì thì

cũng là người đã thành tinh trong cung, chút tâm tư ấy của Triệu Diễm Bảo, sao bà lại không nhìn ra chứ?

"Tam tiểu thư nói vậy, bốn vương ngược lại có chút tò mò, cuối cùng là tài đánh đàn kiểu gì có thể khiến Bồ Tát cũng thấy đau đầu." Bắc Đường Ngôn cười như không cười nhìn Lăng Nhựt Hi, đùa bốn trong mắt lại khiến Lăng Nhựt Hi nổi giận một trận.

Chỉ là Đức phi lại bị câu này làm bật cười: "Hiếm khi con có thể nói vậy, Nhựt Hi à, nếu đã như vậy, ngại cứ thể hiện một chút đi, cũng khiến mọi người mở mang tầm mắt."

Lăng Nhựt Hi biết từ chối nữa thì hơi dối trá, vì vậy khẽ gật đầu, giống như mặc kệ tất cả, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nói: "Vâng, thần nữ xin bêu xấu!"

"Người đâu, lấy đàn Lục Ngạc của bốn cung ra đây cho Tam tiểu thư dùng."

"Đàn Lục Ngạc này chính là bảo bối Hoàng đế khâm ban đây, Tam tiểu thư đúng là có phúc lớn rồi!" Triệu Diễm Bảo nghe thấy thế thì sắc mặt hơi xanh, ánh mắt nhìn Lăng Nhựt Hi ghen ghét khó tả, thật không ngờ rằng nha đầu quê mùa này vậy mà lại may mắn đến thế!

"Thần nữ đa tạ Đức phi nương nương."

Lăng Nhựt Hi không kiêu ngạo không tự ti, trực tiếp đi tới trước đàn Lục Ngạc, nhìn hoa văn được khắc sống động trên đàn Lục Ngạc, lập tức yêu cây đàn này, sinh lòng vui mừng, nhẹ nhàng sờ thử dây đàn, vô thức nói: "Đúng là đàn tốt!"

Lúc này Triệu Diễm Bảo đã không kịp đợi muốn bêu xấu Lăng Nhựt Hi, vì vậy vội vàng nói: "Nếu đã là đàn tốt, vậy mong rằng Tam tiểu thư chó phụ lòng cây đàn này."

"Không biết Triệu tiểu thư am hiểu điệu múa nào?" Lăng Nhựt Hi tập trung tinh thần, thản nhiên mở miệng hỏi.

"Điệu Kim Linh!"

Triệu Diễm Bảo kiêu ngạo ngẩng đầu, hai tay áo hất lên, bên trong vậy mà lại tung ra một thủy tú*, bên trên gắn lục lạc vàng, chỉ nhẹ động đã vang lên đing đang, xem ra, hẳn là đã chuẩn bị từ sớm! (*phần rũ xuống của ống tay áo của trang phục kinh kịch hí khúc, dùng lụa chế thành, vì lúc vung vẩy như sóng nước nên được đặt là thủy tú)

Lăng Nhựt Hi mỉm cười, nhẹ nhàng sờ dây đàn, Triệu Diễm Bảo không cam lòng yếu thế, vung thủy tú, bắt đầu chuyển động.

Điệu Kim Linh, tuy rằng nhìn thì đơn giản, nhưng trên thực tế rất thử thách kỹ năng cơ bản của người múa, bởi vì lúc điệu nhảy này mới bắt đầu thì vẫn bước đi nhẹ nhàng, nhưng càng về sau sẽ trở nên càng lúc càng nhanh, cuối cùng căn bản không nhìn rõ mỹ nhân bên trong thủy tú, chỉ có thể nghe thấy tiếng lục lạc rung động, vì vậy, với người đánh đàn mà nói, càng là một việc khó.

Lăng Nhựt Hi theo sát bước nhảy của Triệu Diễm Bảo, tay nghề thành thạo, những thiên kim tiểu thư vốn xem náo nhiệt, trông thấy tài nghệ của Lăng Nhựt Hi như vậy, trào phúng trong mắt dần biến thành thường thức, đến cuối cùng đã biến thành hâm mộ và bội phục.

Kiếp này Lăng Nhựt Hi đã tự nói với mình, nhất định không được làm người tốt, vì vậy, hôm nay Triệu Diễm Bảo cố ý nhắm vào nàng, tất nhiên nàng sẽ không khinh địch buông tha cho Triệu Diễm Bảo, hai ngón khẽ động, bất tri bất giác vậy mà tăng nhanh giai điệu, khiến Triệu Diễm Bảo trong lúc nhất thời thậm chí có chút không theo kịp, trong lòng hoảng hốt, dưới chân trượt một cái, cả người ngã nhào xuống đất, đau kêu thành tiếng: "A~Chân của ta~Đau quá! "

Lúc này Lăng Nhựt Hi cũng dừng động tác, sải bước đi tới cạnh Triệu Diễm Bảo, vội vàng hỏi: "Triệu tiểu thư, ngại không sao chứ? "

Người khác không biết là chuyện gì xảy ra, còn Triệu Diễm Bảo sao lại có thể không biết được, trông thấy đáng vẻ giả mù sa mưa của Lăng Nhựt Hi, lập tức trong con giận dữ đầy mạnh: "Tiện nhân tâm tư độc ác! Ngươi còn có mặt mũi hỏi! "

Cơ thể Lăng Nhựt Hi vốn mỏng manh, bị Triệu Diễm Bảo đẩy như vậy, cho dù không cần diễn kịch cũng ngã cả người ra sau, té ngồi xuống đất, đau đến nhe răng trợn mắt!

"Láo xược! Trước mặt nương nương, động tay động chân, còn ra thể thống gì? "

Đức phi bên trên quát lạnh một tiếng, trực tiếp khiến mọi người la hét lộn xộn yên tĩnh trở lại.

Đức phi quan tâm nhìn Triệu Diễm Bảo và Lăng Nhựt Hi, vội vàng nói: "Cả đám thất thân cái gì? Còn không mau gọi ngự y tới xem cho hai vị tiểu thư. Người đâu, đưa hai vị tiểu thư ra hậu viện nghỉ ngơi!"

Lúc này Lăng Thanh Dương vội vàng tiến lên một bước, đỡ tay Lăng Nhựt Hi, rung rung nước mắt, nhẹ giọng hỏi: "Tam muội muội, muội không sao chứ? "

Lăng Nhựt Hi nhàn nhạt lắc đầu, nói khẽ: "Muội không sao, chỉ té một cú mà thôi. "

Lăng Thanh Dương nhìn quần áo Lăng Nhựt Hi bị ngã bẩn, đảo mắt, sau đó nói khẽ: "Xem muội kìa, quần áo bẩn hết rồi, mau đổi bộ khác đi! Má Triệu, bà đi với Tam muội muội. "

Bà Triệu tất nhiên biết rõ Lăng Thanh Dương có ý gì, vì vậy vội vàng tiến lên, nhận lấy Lăng Nhượng Hi từ trong tay Mai Hương, thản nhiên nói: "Người lên xe ngựa lấy quần áo dự phòng của Tam tiểu thư tới, ta đưa Tam tiểu thư ra hậu viện nghỉ ngơi trước. "

Hiển nhiên Mai Hương không yên lòng, nhưng Lăng Nhượng Hi nhẹ lắc đầu bình thản bảo: "Đi đi, nhanh một chút. "

Tuy rằng Mai Hương thấy lạ nhưng vẫn ngoan ngoãn xoay người ra ngoài, Lăng Nhượng Hi được bà Triệu đỡ ra sân hậu viện, nhưng bên phía Triệu Diễm Bảo nghiêm trọng hơn một chút, mắt cá chân bị thương, vì vậy chỉ có thể dùng cáng cứu thương khiêng ra hậu viện.

"Mẫu phi, hai vị tỷ tỷ xinh đẹp kia sao vậy? "

Kiều vương gia Bắc Đường Hòe căn bản không biết xảy ra chuyện gì, nhưng thấy sắc mặt mọi người không tốt lắm, tò mò nhìn Đức phi.

"Hòe Nhi ngoan, các tỷ tỷ hơi mệt rồi nên đi nghỉ ngơi một chút. "

Lúc đối mặt với Bắc Đường Hòe, sắc mặt Đức phi dịu dàng chưa từng có.

"Hòe Nhi cũng mệt, Hòe Nhi cũng cần nghỉ ngơi! "

Bắc Đường Hòe kéo nhẹ tay áo Đức phi, bắt đầu làm nũng, thoát nhìn căn bản không giống người hai mươi tuổi, cảnh tượng này, ngược lại cực kỳ mất tự nhiên.

Đức phi luôn rất thương yêu Bắc Đường Hòe, vì vậy trực tiếp kêu ma ma bên cạnh đưa Bắc Đường Hòe về hậu viện nghỉ ngơi.

Lăng Nhượng Hi vừa vào căn phòng Đức phi chuẩn bị cho bọn họ, bà Triệu đã thở dài: "Triệu tiểu thư này đúng là hơi quá đáng! "

Lăng Nhượng Hi không để trong lòng, chỉ thản nhiên nói: "Cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ té một cái mà thôi, má Triệu vẫn nên mau về chỗ Đại tỷ tỷ đi, đừng để Đại tỷ tỷ một mình. "

Bà Triệu đưa một chén trà tới, dịu dàng nói: "Không vội, Tam tiểu thư uống nước đi cho đỡ sợ. "

Trong mắt Lăng Nhượng Hi lóe ra một tia trào phúng, nhưng lại mặt không đổi sắc uống vào, vừa cười vừa nói: "Trong vương phủ rắc rối phức tạp, một mình Đại tỷ tỷ thật sự không tiện lắm, má Triệu về với Đại tỷ tỷ đi! "

Bà Triệu thấy Lăng Nhượng Hi đã uống trà, cười ha hả nhẹ gạt đầu: "Đã vậy, lão nô xin cáo lui trước!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Trộm gà không thành

Bà Triệu vừa ra ngoài, Lăng Nhượng Hi đã bước thẳng đến một góc, lấy tay móc hết nước trà vừa uống vào ra, chỉ là không biết cuối cùng bà Triệu bỏ thuốc gì trong trà, tuy rằng đã nôn ra hết nhưng Lăng Nhượng Hi vẫn cảm thấy hơi nhức đầu.

Bên này Mai Hương lo lắng cho tình hình của Lăng Nhượng Hi nên lấy quần áo rồi vội vàng tới hậu viện, kết quả đi được nửa đường trùng hợp thấy bọn nha hoàn dẫn Bắc Đường Hòe đi ngang qua trước mặt mình, do lo lắng cho Lăng Nhượng Hi nên Mai Hương cứ vậy mà đi theo như bị quỷ thần xui khiến.

Lăng Nhượng Hi không biết bọn họ sẽ dẫn Kiêu vương gia vào lúc nào, vì vậy mặc dù hoa mắt chóng mặt nhưng vẫn ngồi ngay ngắn trên giường, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn ra cửa.

Cảnh tượng trước mắt dần trở nên hơi mơ hồ, Lăng Nhượng Hi trầm nghĩ không ổn, bầu mạnh vào đùi mình một cái, cơn đau dữ dội khiến nàng lập tức tỉnh táo không ít.

Lúc này cửa bị người bên ngoài lạng lẽ mở ra, trong lòng Lăng Nhượng Hi cười lạnh, cuối cùng vẫn phải đến, không phải vậy sao?

Chỉ là sau khi nhìn thấy người tới, cả người Lăng Nhượng Hi đều không ổn, kiểu gì nàng cũng không ngờ rằng, người hôm nay bước vào cánh cửa này lại là Bắc Đường Cần!

Giờ phút này Bắc Đường Cần nào còn đáng vẻ dịu dàng, ánh mắt lạnh lùng âm hiểm nhìn Lăng Nhượng Hi, giống như một con rắn độc đang ắn nhả không nhào tới.

Lăng Nhượng Hi đứng dậy, lùi về sau từng bước một, lưng khẽ dựa vào tường, ép bản thân bình tĩnh lại: "Thần nữ bá kiến Cần vương gia."

Bắc Đường Cẩn đánh giá cả người Lăng Nhược Hi một phen, chợt phát hiện hôm nay Lăng Nhược Hi vậy mà lại có mấy phần tư sắc, cười như không cười khẽ gật đầu: "Lúc này, Lăng tiểu thư ngược lại trở nên lễ phép nhỉ?"

Lăng Nhược Hi thừa biết Bắc Đường Cẩn sẽ không dễ dàng buông tha mình, hẳn ta vốn là người như vậy, lòng cao hơn trời, không cho phép bất kỳ ai mạo phạm, lòng dạ nhỏ nhen còn không bằng phụ nữ tầm thường.

"Nơi này là hậu viện của phủ Kiều vương! Cẩn vương gia bừa bãi xông tới, chỉ sợ nếu Đức phi nương nương biết sẽ không vui đâu nhỉ?" Lăng Nhược Hi biết tên đàn ông trước mắt độc ác xấu xí cỡ nào, vì vậy bây giờ từng dây thần kinh đều căng chặt, không dám có một chút lơ đãng.

Bắc Đường Cẩn cười khinh, tiến lên phía trước, tới sát trước mặt Lăng Nhược Hi, nắm chặt cảm năng, khinh thường nói: "Kiều vương? Một kẻ ngu, cũng xứng làm Vương gia? Bốn vương là đứa con Phụ hoàng coi trọng nhất, một kẻ ngu, người cảm thấy Bốn vương sẽ đặt vào mắt há?"

Vừa nói, vừa dùng sức, giễu cợt nhìn vào mắt Lăng Nhược Hi: "Bốn vương luôn rất tò mò, cũng không biết rốt cục đã đắc tội Tam tiểu thư chỗ nào, vậy mà khiến người có ác cảm với Bốn vương như vậy! Người ngồi đây, sợ là đang đợi thăng ngục kia nhỉ!"

Từng cảnh tượng kiếp trước tái diễn trước mắt Lăng Nhược Hi, hoàng nhi chết thảm thế nào, hai chân mình bị chặt sống ra sao, mũi phượng khăn quàng bị người ta vô tình cởi thế nào, oán hận trong mắt cuối cùng cũng không giấu được!

"Một tên súc sinh vong ân phụ nghĩa, lòng dạ độc ác, thủ đoạn nham hiểm, ngay cả con trai ruột của mình cũng không bỏ qua, ngoại trừ một lớp da người thì không có chút mùi con người, khiến người ta làm sao có thể tôn trọng, làm sao có thể thân thiết?"

Lăng Nhược Hi biết rõ hôm nay nhất định mình sẽ không có kết quả tốt, vì vậy đã chuẩn bị sẵn tâm lý ngọc đá cùng nát, hai mắt đỏ thẫm, trừng người đàn ông trước mắt, đôi tay siết chặt, chuẩn bị chết chung với hắn ta bất kỳ lúc nào!

"Tiện nhân! Người muốn chết!"

Kiều ngao như Bắc Đường Cẩn làm sao sẽ để mặc một tiểu nha đầu như vậy mắng chửi mình, vì vậy bàn tay vốn bóp cảm Lăng Nhược Hi bây giờ đã đặt trên cổ nàng, chỉ cần dùng sức một chút là Lăng Nhược Hi sẽ hương bay ngọc nát ngay!

Lăng Nhược Hi cảm thấy hít thở càng lúc càng khó khăn, gần như không chút do dự, trực tiếp vươn tay rút trâm cài trên đầu, không hề nghĩ ngợi hung hăng đâm vào cánh tay Bắc Đường Cẩn, trong mắt đầy ánh sáng tàn nhẫn.

Bắc Đường Cẩn bị đau lập tức rút tay lại, thả Lăng Nhược Hi ra, nhìn máu tứa ra trên tay, trong mắt mang theo một tia sát ý, trừng Lăng Nhược Hi: "Muốn chết!"

Lăng Nhược Hi không chút sợ hãi nào, hai tay nắm chặt trâm cài dính máu, lạnh lùng nhìn Bắc Đường Cẩn: "Chết có gì sợ? Có thể cùng xuống suối vàng với Cẩn Vương gia! Xem như đáng giá!"

Bắc Đường Cẩn bị những lời này của Lăng Nhược Hi chọc giận hoàn toàn, không thèm nhìn máu tươi trên cánh tay mình, trực tiếp bước đến trước người Lăng Nhược Hi, hung hăng cho một bạt tay: "Muốn lấy mạng bốn vương! Con tiện nhân như người! Cũng xứng sao!"

Búi tóc được Mai Hương cẩn thận chải lúc buổi sáng cho Lăng Nhược Hi giờ đã rối bù, má trái sưng lên thật cao, mang theo tơ máu, nhìn qua mà giật mình, chỉ là cầm trâm cài dính máu trong tay, ngược lại có chút giống ác quỷ trở về từ địa ngục.

Lăng Nhược Hi dùng sức lau máu tươi trên khóe miệng, không thèm để ý nhổ ra một cái răng, cười như không cười nhìn Bắc Đường Cẩn, oán hận trong mắt như sắp nuốt trọn hắn ta.

Cho dù là Bắc Đường Cẩn cũng bị ánh mắt như vậy làm giật mình, hơi sững sờ, Lăng Nhược Hi bắt lấy cơ hội không hề nghĩ ngợi lần nữa siết chặt trâm vàng, nhào tới phía Bắc Đường Cẩn, lần này rõ ràng là đâm về phía trái tim hắn ta!

Bắc Đường Cẩn kịp phản ứng, cuống quýt né tránh, nhưng vì trong lòng Lăng Nhược Hi có ý muốn giết người nên cho dù Bắc Đường Cẩn có né tránh, trâm cài của Lăng Nhược Hi vẫn đâm mạnh vào ngực hắn ta, cả cây trâm đều găm hết vào ngực Bắc Đường Cẩn, có thể thấy Lăng Nhược Hi dùng sức cỡ nào!

Chỉ là Bắc Đường Cẩn tránh qua như vậy, trâm của Lăng Nhược Hi căn bản không ghim vào tim hắn ta, tránh khỏi chỗ hiểm, nhìn thì đáng sợ nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Bắc Đường Cẩn đã không lo ngại về tính mạng, nhưng Lăng Nhược Hi đã biến thành sống chết chỉ cách nhau một lần ranh, hai mắt Bắc Đường Cẩn đỏ tươi, trừng Lăng Nhược Hi, không thèm để ý cây trâm ở ngực và vết thương chảy máu ồ ạt, siết cổ Lăng Nhược Hi, nghiêng răng nghiêng lợi: "Lăng Nhược Hi! Hôm nay! Người phải chết! "

Lần này, Bắc Đường Cẩn không chút nương tay, Lăng Nhược Hi nhanh chóng cảm thấy khó thở, nhưng vẫn trừng Bắc Đường Cẩn, nghiêng răng nghiêng lợi: "Bắc Đường Cẩn, cho dù ta chết rồi cũng sẽ không bỏ qua cho người, ta sẽ biến thành quỷ dữ, khiến người sống không bằng chết! "

"Sắp chết đến nơi rồi còn mạnh miệng, ta ngược lại muốn xem xem khi còn sống không thể làm gì ta, người chết thì làm được gì? "Bắc Đường Cẩn khinh thường nhìn Lăng Nhược Hi, như thể nàng là con sâu cái kiến nhỏ bé không đáng kể.

Ánh mắt như vậy, đâm vào mắt Lăng Nhược Hi đau nhói, trong lòng không cam đến tận cùng, quả thực không ngờ rằng, mình sống lại một đời vậy mà lại chết nhanh như vậy, đại thù vẫn chưa báo được, kẻ gian còn sống khỏe mạnh! Nàng không cam lòng! Không cam lòng mà!

Dục vọng cầu sinh trước nay chưa từng có khiến Lăng Nhược Hi gắng gượng không được chết như thế, hai tay đưa ra sau vung vẩy lung tung, vô tình đụng phải bình sứ thanh hoa phía sau, dùng hết sức lực cả người, cầm bình sứ đập mạnh vào đầu Bắc Đường Cần, lần này, coi như là may mắn, Bắc Đường Cần trợn mắt một cái, hôn mê!

Sau khi sống lại được một kiếp, Lăng Nhược Hi hít từng ngụm từng ngụm không khí mới, nhìn nửa cái bình hoa còn lại trong tay mình, ánh mắt âm trầm, thật sự rất muốn cứ vậy mà đâm vào ngực của người đàn ông trước mắt, thế nhưng, Lăng Nhược Hi biết rõ, bản thân phải tỉnh táo, tỉnh táo, sống lại một đời, không phải để nàng chết chung với hắn!

"Nàng đúng là khiến ta nhìn với cặp mắt khác đây nhỉ?"

Còn chưa đợi Lăng Nhược Hi ổn định hơi thở, cửa lại mở ra lần nữa, tay trái Bắc Đường Ngôn xách theo Mai Hương về mặt hốt hoảng, cười như không cười bước tới.

Thấy cả đông lộn xộn trong phòng, trong đôi mắt Bắc Đường Ngôn chợt lóe lên khen ngợi, nhưng giấu rất kỹ, dáng vẻ lạnh như băng: "Đôi chủ tớ hai người đứng là khiến người ta bất ngờ mà, chủ nhân tấn công Vương gia, nha hoàn theo dõi Vương gia, thử hỏi, cả Lăng phủ các nàng, có bao nhiêu cái đầu để đủ chém?"

Lăng Nhược Hi mỉm cười, đứng dậy, tuy rằng chặt vật nhưng lại bình tĩnh rút cây trâm vàng ra khỏi ngực Bắc Đường Cần, thản nhiên nói: "Vương phủ gặp thích khách, vết thương của Cần vương gia, liên quan gì tới thân nữ chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Đổi trắng thay đen

Bắc Đường Ngôn nghĩ tới một trăm loại khả năng cũng không ngờ rằng Lăng Nhược Hi vậy mà hoặc không làm, đã làm thì làm cho xong, trực tiếp phủ nhận, buồn cười nhìn nàng, thản nhiên nói: "Cũng không biết là loại thích khách nào có thể để lại vết thương như vậy?"

"Trên đời ngàn vạn loại binh khí, một cô gái khuê phòng như ta làm sao biết chứ? Vương gia làm khó ta rồi!" Lăng Nhược Hi chậm rãi lau sạch máu trên trâm vàng, sau đó cắm lên đầu lại, cứ cảm thấy, cái cây trâm dính máu Bắc Đường Cần trên đầu, quả thật nổi bật về kiểu mị đặc biệt của nàng.

Lúc này Mai Hương đã sợ đến mức không dám thở mạnh, cả chân mềm nhũn, nhìn Tiểu thư nhà mình và Vương gia mặt lạnh người tới ta đi đao thương gặp nhau, chỉ cảm thấy tia lửa văng đầy trời, khiến người ta hít thở không thông.

Bắc Đường Ngôn không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn chằm chằm vào mắt của Lăng Nhược Hi, phát hiện giờ phút này, trong mắt của nàng vậy mà lại không có chút cảm xúc, giống như hồ sâu, khiến người ta nhìn không thấu.

Phóng ra hơi thở sát phạt trên chiến trường muốn trấn áp Lăng Nhược Hi, nhưng thật không ngờ, Lăng Nhược Hi vẫn mặt không biểu cảm, chỉ là trên mặt hơi ửng hồng, có chút khác thường.

Không ai biết giờ phút này trên người Lăng Nhược Hi bị giầy vò cỡ nào, cũng không biết Lăng Thanh Dương cho nàng dùng loại thuốc gì, rõ ràng đã nôn ra nhưng đến lúc này vẫn có phản ứng mãnh liệt như vậy.

Bắc Đường Ngôn thấy lạ, hít mũi, có chút khó tin nhìn Lăng Nhược Hi: "Người uống Thanh Tỉ Nhiễm?"

Lăng Nhược Hi chỉ thấy cả người mình hiện tại bồng bồng nên không có tâm trạng nói những chuyện này với Bắc Đường Ngôn, chỉ lặng lẽ ngắt thịt mềm bên eo mình, cố gắng khiến bản thân tỉnh táo.

"Ta đã uống cái gì, An vương gia cần gì phải quan tâm, chỉ là những thứ trước mắt nên làm gì? Nếu chút nữa Cần vương gia tỉnh lại, sợ là Vương gia cũng trốn không thoát nhỉ?"

Lăng Nhược Hi rất thông minh trực tiếp kéo Bắc Đường Ngôn xuống nước, trong mắt lấp lánh gian xảo, khiến Bắc Đường Ngôn hơi buồn cười.

"Chuyện này, liên quan gì đến bản vương chứ?"

"Dù sao hôm nay ta cũng không sống nổi, chút nữa nếu có người đến ta sẽ nói là các người đánh nhau, ngộ thương Cần vương gia, dù sao đây cũng là chỗ nghỉ ngơi của ta, các người không giải thích được tại sao đến đây, sao nào, không nói được gì đúng không?"

Lăng Nhược Hi nhìn thì khôn khéo lợi hại, nhưng thật ra chỉ chính nàng mới biết hiện tại nàng phải dùng sức lớn đến đâu mới có thể khống chế bản thân không ngủ mất!

"Lăng Nhựt Hi! Thu hồi chút khôn vặt của ngươi lại đi! Muốn bốn vương giúp ngươi, ít ra ngươi cũng phải tìm lý do tốt một chút chứ?"

Bất kể nói thế nào, Bắc Đường Ngôn cũng là đại tướng quân chinh chiến sa trường, chiến công hiển hách, làm sao có thể bị mấy câu của Lăng Nhựt Hi dễ dàng lừa cho qua như vậy, ánh mắt lạnh như băng lại khiến Lăng Nhựt Hi cảm thấy khô nóng trên người mình giảm bớt rất nhiều.

Ngồi xổm xuống, nhặt mảnh bình hoa vỡ dưới đất lên, không hề nghĩ ngợi hung hăng quệt lên cánh tay mình một phát, máu tươi và đau đớn từng chút xua tan cảm giác chóng mặt trên người Lăng Nhựt Hi, lắc lắc đầu, lạnh lùng nhìn Bắc Đường Ngôn; "Vị trí Đông cung, vạn dặm non sông, đủ chưa?"

Bắc Đường Ngôn nhìn gương mặt bình tĩnh của Lăng Nhựt Hi, cảm thấy hơi kỳ lạ, nếu lời này xuất hiện từ miệng người khác, Bắc Đường Ngôn chỉ cảm thấy là mê sảng, nhưng không hiểu vì sao, lời này được Lăng Nhựt Hi nói ra, thế mà Bắc Đường Ngôn lại cảm thấy nàng có thể làm được.

"Lăng Nhựt Hi, người có biết chỉ bằng những lời này của ngươi cũng đủ để cả Lăng gia chết không chỗ chôn không!"

Sắc mặt Bắc Đường Ngôn âm trầm, ánh mắt nhìn Lăng Nhựt Hi giống như nhìn người chết.

Mai Hương nghe thấy thế, thoáng cái không chịu nổi, trực tiếp nhắm mắt, hôn mê bất tỉnh.

Lăng Nhựt Hi hơi lo lắng bước tới cạnh Mai Hương, kiểm tra một phen, xác định nàng chỉ ngất đi thôi, lúc này mới yên lòng lại, bước tới cạnh Bắc Đường Ngôn, ghé vào tai hắn, thấp giọng nói: "Không ngồi lên ngai vàng, làm sao ngài biết được mẹ ruột của mình là ai chứ?"

"Muốn chết?"

Sắc mặt Bắc Đường Ngôn chợt trở nên âm trầm, hai tay đưa tới cổ Lăng Nhựt Hi, lúc cảm nhận được máu bám trên cổ nàng thì khựng lại, lạnh lẽo rút tay về, ánh mắt u ám.

Lăng Nhựt Hi không xem nhẹ động tác của hắn, trong lòng cả kinh, nhưng cũng biết đây là cơ hội duy nhất của mình, vì vậy tiếp tục nói: "Chuyện Vương gia muốn biết, thật ra Nhựt Hi có thể tiết lộ một chút ít, chỉ là không biết Vương gia có thể cứu Nhựt Hi một mạng không đây?"

"Ngươi biết?" Bắc Đường Ngôn khinh thường nhìn Lăng Nhựt Hi, trong mắt lóe vẻ thất vọng, vốn tưởng rằng là một nhân tài hữu dũng hữu mưu, không ngờ rằng cũng chỉ là một kẻ ngu xuẩn nói bậy nói bạ.

"Giang sơn của đương kim Hoàng thượng lấy được thế nào? Tại sao nước Linh Lung sụp đổ, Vương gia, thật sự không muốn biết ư?"

Môi son của Lăng Nhựt Hi khẽ mở, nhưng mỗi một chữ đều nện vào lòng Bắc Đường Ngôn đối diện, chuyện hắn cực khổ điều tra nhiều năm lại bị nha đầu trước mặt tùy ý nói ra, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

"Cuối cùng ngươi là ai?" Bắc Đường Ngôn nhìn vào mắt Lăng Nhựt Hi, mang theo một tia đề phòng.

"Tam tiểu thư Lăng gia! Vương gia không cần đề phòng Nhựt Hi, dù sao hiện tại mục đích của chúng ta giống nhau, không phải à?" Lúc này Lăng Nhựt Hi đã nói đến lời hơi khó chịu, rằng mây đỏ trên mặt càng khiến Bắc Đường Ngôn hơi hoa mắt.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm ướt át của Lăng Nhựt Hi, không biết cọng gân nào của Bắc Đường Ngôn mắc nhầm, vậy mà kim lòng không dặng hồn lên môi son của Lăng Nhựt Hi.

"A.."

Lăng Nhựt Hi ra sức liều mạng giãy giụa, mặc kệ khát vọng của cơ thể mình, dùng sức đẩy Bắc Đường Ngôn ra, hung hăng cho một bạt tai: "Vô sỉ!"

Trên mặt Bắc Đường Ngôn đau rát, thầm nghĩ Lăng Nhựt Hi thật độc ác, nhưng bên ngoài vẫn là dáng vẻ cười tủm tỉm, trực tiếp khiêng Bắc Đường Ngôn dưới đất lên, bước ra ngoài cửa: "Ngươi còn thời gian một nén hương, là phúc hay họa phải xem khả năng của ngươi, dù sao, cho dù bốn vương có tìm người liên minh cũng phải tìm kẻ có thực lực, đúng chứ?"

Lăng Nhựt Hi dùng sức chùi hơi thở của Bắc Đường Ngôn trên miệng, bực bội nói: "Vương gia yên tâm, Nhựt Hi sẽ không làm ngài thất vọng!"

Vừa nói, vừa đi tới bên cạnh Mai Hương, nhẹ nhàng lay Mai Hương dậy, nhìn đồng lõa xộn trong phòng, Mai Hương vội vàng nắm tay Lăng Nhựt Hi: "Tiểu thư, ngài không sao chứ?"

Lần này trùng hợp nắm trúng vết thương của Lăng Nhựt Hi, Lăng Nhựt Hi rên khẽ: "..."

Mai Hương cảm giác dưới tay mình ướt sũng, bấy giờ mới phát hiện máu trên cánh tay Lăng Nhựt Hi, lập tức đỏ cả vành mắt: "Tiểu thư, chuyện gì đây? Nô tỳ đi cầu xin Đức phi nương nương tìm đại phu cho tiểu thư!"

Lăng Nhựt Hi thân nhiên lắc đầu, nắm chặt tay Mai Hương, có chút yếu ớt nói: "Đừng làm lớn chuyện, đầu tiên dọn dẹp trong phòng đã, chút nữa, còn có chuyện đặc sắc hơn chờ chúng ta đấy!"

Nói xong, Lăng Nhựt Hi cắn răng, lần nữa hung hăng kéo vết thương của mình, đau đến hít vào một ngụm khí lạnh, bấy giờ mới tỉnh táo lại, chỉnh sửa lại quần áo tóc tai một chút, ngồi ngay ngắn ở đầu giường, đợi những người sắp xuất hiện.

Quả nhiên, không bao lâu, bên ngoài đã truyền đến một loạt tiếng bước chân, loáng thoáng nghe thấy có người lo lắng nói: "Tiếng động trong phòng Tam tiểu thư rất lớn, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, Đại tiểu thư vẫn nên mau chóng đến xem thử đi!"

Lăng Thanh Dương lại càng lòng nóng như lửa đốt: "Nếu Tam muội muội có chuyện gì, ta không còn mặt mũi nào về nhà ăn nói với Mẫu thân nữa!"

Lăng Nhục Hi nghe đến đó, cười lạnh, khinh thường nhìn ra cửa, giả bộ nhân nhả uống chén trà, giống như vừa rồi chưa từng xảy ra chuyện gì, ngược lại là Mai Hương, nghe đến đó, trong lòng run sợ.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Trả đũa

Mọi người nhìn cánh cửa đóng lại thật chặt, trong lòng đã có vô số suy đoán. Nhưng khi mở cửa ra, nhìn thấy Lăng Nhục Hi bình tĩnh nhân nhả ngồi đó uống trà, mọi người còn có chút không thể tin được.

Nhất là Lăng Thanh Dương, trông mắt cũng thiếu chút nữa rơi xuống, bước lên phía trước, nhìn Lăng Nhục Hi hoàn hảo không có tổn thương gì: "Tam muội muội, muội không sao chứ?"

Lăng Nhục Hi nhìn bộ dạng này của Lăng Thanh Dương chỉ cảm thấy buồn cười, thềm cười lạnh một tiếng, nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ không hiểu nhìn Lăng Thanh Dương: "Đại tỷ đây là có ý gì? Nhục Hi nghỉ ngơi trong phòng, rất khỏe."

Triệu bà tử tiến lên một bước dùng sức kéo áo của Lăng Thanh Dương, rồi tiếp lời nói: "Lúc trước nghe nha hoàn nói trong phòng Tam tiểu thư có động tĩnh, Đại tiểu thư cũng là lo lắng, Tam tiểu thư không sao chứ?"

Vừa nói, Triệu bà tử vừa không dấu vết nhìn xung quanh, phát hiện không có người khác, nhất thời liền hiểu, ván này, bọn họ nhất định đã thua.

Chỉ là Triệu bà tử không biết rốt cuộc Lăng Nhục Hi làm thế nào tránh được thuốc Thanh Ti Nhiễm, trong lòng ảo não, nhưng vẫn muốn lo cho mặt mũi Lăng phủ bọn họ: "Xem ra, có người ăn nói bậy bạ."

Lăng Nhục Hi buông ly trà trong tay xuống, đi tới trước mặt Lăng Thanh Dương, nhẹ nhàng cầm tay nàng ta, thấp giọng nói: "Đại tỷ tỷ yên tâm, Nhục Hi không sao cả, vẫn luôn rất tốt."

Cũng bởi vì động tác này, cho nên nhất thời Lăng Thanh Dương liền cảm nhận được nhiệt độ không bình thường trên người Lăng Nhục Hi, trong lòng run lên, có chút chột dạ nhìn Lăng Nhục Hi, không được tự nhiên thu tay lại, nhỏ giọng nói: "Không có gì, ta là tỷ tỷ, nên quan tâm muội muội."

Đức phi ở bên cạnh nhìn động tác của hai người, nhất thời liền hiểu được một chút, ánh mắt trở nên có chút âm trầm, còn chưa mở miệng nói chuyện, một tiểu nha hoàn bên ngoài vội vàng bước vào, tới trước mặt Đức phi, thấp giọng nói: "Nương nương, không xong rồi, thích khách vào phủ, Cần vương gia vì bảo vệ Kiều vương mà bị thương. Kiều vương quá sợ hãi, bây giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh."

Nghe đến đây, sắc mặt Đức phi lập tức trở nên u ám, không để ý tới những chuyện con con bên Lăng Nhục Hi nữa, trực tiếp mang tâm phúc đến viện Bắc Đường Hồ.

Mọi người nghe nói trong phủ có thích khách, lại càng cảm thấy nguy hiểm. Lăng Nhục Hi chỉ cảm thấy ngọn lửa trên người sắp thiêu đốt mình, cũng không nhận được nữa, trực tiếp thừa dịp loạn rời khỏi Kiều vương phủ.

Sau khi ra ngoài Mai Hương có chút khẩn trương nhìn Lăng Nhục Hi, nhỏ giọng nói: "Chúng ta cứ đi như vậy, có phải có chút thất lễ không? Đức phi nương nương sẽ không nổi giận chứ?"

Lúc này Lăng Nhục Hi nói chuyện cũng có chút khó khăn: "Ta không kiên trì nổi, đưa ta đến thành Tây."

Mai Hương nghe đến đây, mặt liền biến sắc: "Tiểu thư, rốt cuộc người làm sao?"

Chuyện như mị được, Lăng Nhục Hi thật sự có chút không mở miệng được, nên đành siết chặt nắm tay, một lần nữa hung hăng bóp vết thương trên cánh tay, thoáng tỉnh táo lại chút: "Đừng hỏi, nhanh lên."

Rốt cuộc Mai Hương cũng biết chuyện này nghiêm trọng, nhưng vì Lăng Thanh Dương còn chưa ra, nên bọn họ căn bản không sai được xe ngựa Lăng phủ, Mai Hương nôn nóng đến rơi nước mắt.

"Bọn điều nô các người, chẳng lẽ tiểu thư chúng ta không phải chủ tử sao?"

Phu xe nhìn bộ dạng tức giận của Mai Hương, bĩu môi khinh thường: "Hay là Tam tiểu thư chờ Đại tiểu thư xem, dù sao sáng nay các người cùng ra khỏi

phủ, nên theo quy củ, hẳn là cùng nhau quay về."

Sắc mặt Lăng Nhược Hi trở nên âm trầm, cười nhạt một tiếng, đi tới bên cạnh xe ngựa, không nghĩ ngợi gì, trực tiếp cầm chùy thủ giấu trong tay áo, quơ đao, lập tức cắt đứt dây thừng trên xe ngựa, sau đó khinh thường nhìn phu xe một cái, phóng người lên ngựa, toàn bộ động tác quá mức nhanh nhẹn.

"Mai Hương. Về phủ chờ ta."

Vừa dứt lời, người đã không thấy bóng, sau khi phu xe phản ứng lại, mặt xám như tro tàn. Lát nữa Lăng Thanh Dương đi ra, nếu không có xe ngựa, việc đánh xe của hắn cũng chấm dứt.

Mai Hương có chút không thể tin nổi nhìn Lăng Nhược Hi sớm đã mất dạng, thật sự nghĩ không ra, rốt cuộc nàng học được cười ngựa từ lúc nào?

Đương nhiên Mai Hương không biết, đời trước mặc dù Lăng Nhược Hi là nữ tử yếu đuối, nhưng vì có thể trở thành nữ nhân xứng đáng với Bắc Đường Cẩn, Lăng Nhược Hi không có khi nào không cố gắng khiến mình mạnh mẽ hơn, cười ngựa bắn tên, cầm kì thư họa, đối với nàng mà nói, đều là một đĩa thức ăn.

Ra roi thúc ngựa, Lăng Nhược Hi đi thẳng tới Thập Lý Pha ở thành Tây, kiên cường chống đỡ cơ thể đi tới một Y quán thoát nhìn xập xệ không chịu nổi, chống đỡ một chút lí trí cuối cùng, nhẹ nhàng gõ cửa một cái.

"Cút đi. Hôm nay tâm trạng bốn công tử không tốt."

Người bên trong trực tiếp ném một ly rượu ra, suýt chút nữa đập trúng trán Lăng Nhược Hi. Lăng Nhược Hi khẽ ngửi một cái, cười: "Toàn bộ trên dưới kinh thành, sợ là chỉ có Liễu công tử mới có thể xem ly dạ quang giá trị ngàn vàng như cục gạch phải không?"

"Ta nói người cút đi cho ta."

Dường như tâm trạng người bên trong thật sự không tốt, tiếng nói cũng trở nên có chút dồn dập.

Lăng Nhược Hi làm như không nghe thấy, trực tiếp mở cửa đi vào, chậm rãi khoan thai đặt cái ly trong tay lên bàn, thản nhiên nói: "Cũng không biết ba viên Tuyết Mạn Thảo của Cẩn vương phủ, có thể khiến Liễu công tử nhìn tiểu nữ lâu thêm một chút không?"

"Người nói là Tuyết Mạn Thảo ở Cẩn Vương phủ?"

Nam tử vốn đang tức giận nghe đến đây, hai mắt lóe sáng, nhìn chằm chằm Lăng Nhược Hi: "Người nói thật sao?"

"Đương nhiên là thật, ta sao dám gạt Liễu công tử chứ?" Lăng Nhược Hi nói chuyện cũng trở nên có chút yếu ớt, hai mắt mơ hồ, ánh mắt nhìn Liễu Tuyền có chút trần trụi.

Liễu Tuyền nhìn bộ dạng này của Lăng Nhược Hi, nhất thời liền cau mày: "Thanh Ti Nhiễm? Sao người kiên trì được đến giờ?"

"Liễu công tử có thể giúp tiểu nữ giải độc trước không?" Lăng Nhược Hi hít sâu một hơi, cố gắng khiến mình tỉnh táo lại.

"Ta đã biết tung tích Tuyết Mạn Thảo, sao phải cứu người?" Liễu Tuyền giống như trẻ con, ánh mắt nhìn Lăng Nhược Hi mang theo chút nghiến ngấm.

"Không có ta, Liễu công tử tuyệt đối không lấy được Tuyết Mạn Thảo." Lăng Nhược Hi nói xong câu này, thật sự không kiên kì nổi, trực tiếp hôn mê.

Lúc này Liễu Tuyền mới chú ý tới vết thương trên cánh tay Lăng Nhược Hi, trong mắt chợt lóe lên tia sáng không thể tưởng tượng nổi, hắn không ngờ một nữ tử, lại có thể ra tay độc ác như vậy.

Thanh Ti Nhiễm, là thuốc bị triều đình cấm, không màu không vị, chỉ cần dính một chút, sẽ khiến cả người nóng lên, nếu trong vòng hai canh giờ, không chung đụng với nam nhân, sẽ bạo thể mà chết, nhìn đáng sợ bấy giờ của Lăng Nhược Hi, cũng coi như là đã đến cực hạn.

Vốn dĩ không muốn để ý tới tiểu nha đầu này, nhưng nha đầu này lại thật sự xảo trá, Tuyết Mạn Thảo kia đối với hắn mà nói cũng vô cùng quan trọng, chỉ có thể cắn răng, cầm kim châm, hung hăng đâm xuống.

Chỉ đâm năm ba kim xuống, Lăng Nhược Hi cảm thấy một trận mát rượi xông thẳng lên đỉnh đầu mình, mở mắt ra nhìn về mặt ghét bỏ của Liễu Tuyền, khẽ mỉm cười: "Đa tạ ơn cứu mạng của Liễu công tử."

Liễu Tuyền tức giận liếc nàng một cái: "Ai thích cứu người chứ? Nói đi, ba viên Tuyết Mạn Thảo kia làm sao mới có thể lấy được?"

"Lấy được sợ là có chút khó khăn, dù sao thuốc này cũng cực kì trân quý, Liễu công tử y thuật vô song, đương nhiên là biết, cho nên, chỉ có thể trộm," Trá lại về mặt Lăng Nhược Hi chẳng sợ chút nào.

Chỉ là như vậy lại chọc tức Liễu Tuyền khiến hắn có chút dở khóc dở cười: "Nữ nhân này, sao có thể nói chuyện cướp bóc như rất có lí như vậy chứ?"

"Vậy Liễu công tử có cách tốt hơn sao?" Lăng Nhược Hi nhướn mày hỏi lại.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Không sống nổi một năm

"Ngươi. Miệng lưỡi bén nhọn." Liễu Tuyền là một nam nhân, cho nên chuyện đấu võ mồm như vậy, căn bản không phải là đối thủ của Lăng Nhục Hi.

Lăng Nhục Hi nhìn Liễu Tuyền ở đối diện, trong lòng có chút buồn cười, đời trước, nàng cũng đã biết Liễu Tuyền. Liễu Tuyền này, không ai biết lai lịch của hắn, nhưng người đời đều biết, hắn y thuật cao siêu, tính tình cổ quái, xem bệnh hay không, hoàn toàn dựa vào tâm trạng, lúc tâm trạng tốt, một con chó có bệnh, cũng sẽ khiến hắn mở lòng từ bi, lúc tâm trạng không tốt, vạn lượng vàng hắn cũng không ra tay, có điều, nghe nói đã hai ba năm hắn chưa xem bệnh cho ai, tâm trạng hắn vẫn luôn không quá tốt.

Chỉ có điều khi đó Lăng Nhục Hi cũng chỉ nghe nói, chưa từng gặp vị đại phu kiêu ngạo này, bây giờ nhìn lại, cái gọi là máu lạnh vô tình, cái gọi là tính tình cổ quái, thật ra ở trong mắt Lăng Nhục Hi, cũng chỉ là tính trẻ con mà thôi.

"Liễu công tử bớt giận, ngài cứu ta, ta nhất định nghĩ cách giúp ngài lấy được ba viên Tuyết Mạn Thảo kia." Lăng Nhục Hi chân thành thề ước nhìn hắn, trong mắt đều là tia sáng đã tính trước mọi chuyện.

Liễu Tuyền đánh giá Lăng Nhục Hi từ trên xuống dưới một phen, lộ ra một tia khinh thường: "Chỉ bằng ngươi sao? Bắc Đường Cẩn lại là kẻ tiếc mạng, Vương phủ của hắn phòng bị nghiêm ngặt, không kém gì Hoàng cung, ngươi lại có tài đức gì, mà có thể lấy được Tuyết Mạn Thảo trong tay hắn?"

Lăng Nhục Hi nhàn nhạt cười một tiếng: "Ta nói ta có thể, thì nhất định có thể."

Liễu Tuyền nhìn đôi mắt to long lanh của Lăng Nhục Hi, không hiểu tại sao lại hoàn toàn tin tưởng rằng nàng nhất định có thể làm được.

"Ngươi làm thế nào, không liên quan đến ta, vừa rồi, ta đã bỏ thuốc cho ngươi, trong vòng một năm, ta không thấy Tuyết Mạn Thảo, ngươi sẽ bị thủng bụng nát ruột, chết không toàn thây."

Lăng Nhục Hi cũng biết Liễu Tuyền không phải người dễ lừa gạt như vậy, chỉ là không ngờ Liễu Tuyền lại ra tay độc ác như vậy. Nhàn nhạt cười một tiếng, nàng tùy ý xé một miếng vải trên người mình, quấn qua loa lên vết thương trên cánh tay, nhảy xuống khỏi giường: "Trong vòng một năm, ta nhất định dùng Tuyết Mạn Thảo đổi lấy mạng mình."

Sau khi nói xong, trực tiếp xoay người đi ra ngoài, thoạt nhìn giống như không để chuyện thuốc độc ở trong lòng, điều này khiến cho Liễu Tuyền chuẩn bị nhìn nàng tề ra quần thấy rất khó chịu.

Hung hăng quét hết ly dạ quang trên bàn xuống, không ngờ đúng lúc đó, Lăng Nhục Hi lại quay lại, cười hi hi nhìn Liễu Tuyền đang nổi trận lôi đình: "Con ngựa ngoài cửa, coi như tiền xem bệnh của ta. Xin Liễu công tử vui lòng nhận cho."

"Mang ngựa của ngươi cắt cho ta."

Liễu Tuyền hung hăng liếc Lăng Nhục Hi một cái, thờ hờn hờn.

Tiểu nữ nhân đáng chết này, nhất định là miệng lưỡi bén nhọn, lòng dạ đen tối.

Lăng Nhục Hi nhìn bộ dạng tức giận giống như đứa trẻ của Liễu Tuyền, chỉ cảm thấy buồn cười, vui vẻ cười một tiếng, bước từng bước nhỏ, đi ra ngoài.

Chỉ là không ngờ vừa ra đến cửa liền gặp Bắc Đường Ngôn, bộ dạng cười như không cười, khiến cho tâm trạng tốt của Lăng Nhục Hi biến mất: "Thần nữ ra mắt An vương gia."

"Miễn lễ." Bắc Đường Ngôn quan sát Lăng Nhục Hi một phen, cười nói: "Thật không ngờ, ngươi lại có bản lĩnh như vậy, có thể khiến Liễu Tuyền ra tay cứu ngươi."

Đương nhiên Lăng Nhục Hi nghe được chế giễu trong lời nói của hắn, nên thầm liếc mắt một cái, thản nhiên nói: "Không chút bản lĩnh, khó có thể làm đồng minh của vương gia chứ?"

"Đồng minh? Ngươi có thể phối hợp?"

"Xứng hay không với chữ" phối hợp ", chúng ta đều là cháu cháu trên cùng một con thuyền, không phải sao?"

Lăng Nhục Hi cây ngay không sợ chết đứng mà nhìn Bắc Đường Ngôn, lúc này, bọn họ đã bị cột chung vào một con thuyền, không ai có thể bỏ lại ai.

Bắc Đường Ngôn không ngờ Lăng Nhục Hi lại miệng lưỡi bén nhọn như vậy, nhất thời có chút buồn cười nói: "Ngươi chắc chắn như vậy sao? Ta sẽ hợp tác với ngươi?"

"Không phải ngài hợp tác với ta, ngài đang hợp tác với một người có thể khiến ngài trở thành Hoàng đế."

Trong mắt Lăng Nhược Hi tràn đầy ánh sáng tự tin, khiến Bắc Đường Ngôn có chút choáng váng.

"Lăng Nhược Hi, ngươi không phải quá đề cao mình rồi chứ?"

"Ta đã nói, nhất định ta có thể làm được. Vương gia mỗi mắt chờ mong là được rồi." Lăng Nhược Hi không nói nhảm với hắn nữa, chỉ muốn nhanh chóng về phủ, hôm nay mưu kế của Lăng Thanh Dương thất bại, cũng không biết có thể xảy ra biến đổi gì không.

Bắc Đường Ngôn trực tiếp ngăn cản đường đi của Lăng Nhược Hi: "Chuyện của mẫu phi ta, ngươi biết bao nhiêu?"

"Toàn bộ." Đôi môi Lăng Nhược Hi khẽ mở, ánh mắt nhìn Bắc Đường Ngôn trở nên có chút thương hại.

Bắc Đường Ngôn bị ánh mắt như vậy của Lăng Nhược Hi thì có chút không vui, mặt âm trầm: "Trên đời này không ai dám gạt ta. Kề gạt ta, đều chết hết."

"An vương gia chiến công hiển hách, không nói đến chuyện giết người, trong lòng tiểu nữ biết rõ, chỉ cần có được thứ tiểu nữ mong muốn, điều ngài muốn biết, ta đương nhiên sẽ nói ra toàn bộ."

Lăng Nhược Hi không sợ sát khí trong mắt Bắc Đường Ngôn, bình tĩnh nhìn vào mắt hắn, nhàn nhạt cười một tiếng.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, làn tóc Lăng Nhược Hi khẽ đong đưa, chính là trong nháy mắt đó, Bắc Đường Ngôn bỗng nhiên lại nhớ đến cái hôn ở Kiều vương phủ kia, mặt có chút nóng lên, nhưng rất nhanh, liền ép cảm giác kì lạ này xuống, nhìn chăm chăm vào Lăng Nhược Hi: "Ngươi muốn gì?"

"Ta muốn Bắc Đường Cẩm thân bại danh liệt, tiếng xấu vạn năm, ta muốn trên dưới Lăng gia đều lưu lạc đầu đường, sống không bằng chết."

Trong mắt Lăng Nhược Hi tỏa ra hận ý ngập trời, khiến cho người bước ra từ đông xác chết như Bắc Đường Ngôn phải dao động: "Sao ngươi lại hận Bắc Đường Cẩm như vậy?"

"Đây là chuyện của ta, không liên quan tới ngươi."

Bỏ lại những lời này, Lăng Nhược Hi xoay người đi về phía Lăng phủ không quay đầu lại nữa.

Tại sao?

A!

Vì đứa con chết thảm của mình, vì ca ca và phụ thân đã chết thảm đời trước của mình, vì bản thân dần dần thật lòng trả giá, cho nên, đời này, nàng chính là ác quỷ. Nàng chính là ác quỷ từ địa ngục trở về. Chỉ cần là người từng đụng tới nàng, từng tổn thương nàng, cả đời này, nàng cũng không buông tha bọn họ. Tuyệt đối không.

Dưới ánh mặt trời, Bắc Đường Ngôn nhìn bóng lưng kiên định của Lăng Nhược Hi, không hiểu vì sao, lại cảm thấy nữ nhân trước mặt này, thật ra nói từ góc độ nào đó, cũng tương tự như hắn.

Thờ dãi một hơi, nhấc chân đi vào, vừa vào cửa đã nhìn thấy Liễu Tuyền còn đang tức giận, nhất thời có chút buồn cười: "Ngươi sao vậy?"

"Không có gì. Chỉ là gặp phải một nha đầu lòng dạ đen tối, tức đến đau răng." Đến giờ Liễu Tuyền vẫn nhớ tới khuôn mặt tươi cười vô hại của Lăng Nhược Hi, còn cảm thấy tức giận.

"Người ngươi nói, chính là Lăng Nhược Hi sao?" Bắc Đường Ngôn lại có chút tò mò, mặc dù tính tình Liễu Tuyền hơi nóng nảy, nhưng cũng coi như là người có lí trí, có thể bị chọc tức đến như vậy, cũng là đại cô nương trên kiệu.

"Ta nào biết nàng tên gì? Bề ngoài là khuôn mặt thô trắng, lòng dạ lại đen hơn mực." Liễu Tuyền liếc mắt một cái, thờ phỉ phò: "Nhàn rồi không có chuyện gì sao? Ngươi tới đây làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 33: Thay đổi mũi nhọn

Bắc Đường Ngôn rót một chén nước cho mình, nhàn nhạt nói: "Mục đích ta tới đây giống vị cô nương vừa rồi kia, chỉ là ta không nghĩ tới người mặt lạnh tâm lạnh như ngươi, thế mà lại có thể ra tay cứu nàng, xem ra, ngươi cũng không phải không dính khói lửa trần gian!"

"Ngươi sẽ không cho rằng ta coi trọng nha đầu kia chứ?" Liễu Tuyền quay đầu lại, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Bắc Đường Ngôn.

"Chẳng lẽ không phải sao?"

"Sao có thể chứ! Ngươi nhìn xem phía trước phía sau nàng đều chẳng có được mấy miếng thịt, quả thực giống như là một tấm ván giặt đồ, coi như là ta muốn cưới vợ, cũng sẽ không coi trọng nữ nhân như vậy đâu?"

Vừa nói, Liễu Tuyền vừa nghĩ đến dáng vẻ vừa rồi Lăng Nhược Hi khuôn mặt đỏ bừng hô hấp dồn dập, trong lòng cũng không không chế được mà nhảy lên vài cái, sau đó sắc mặt trở nên có chút cổ quái.

Sự thay đổi của Liễu Tuyền như vậy, tất nhiên là không giấu diếm được đôi mắt của Bắc Đường Ngôn, trêu đùa nhìn hân: "Vậy ngươi mặt đỏ cái gì?"

"Đây là ta tức giận! Ngươi không biết, nữ nhân kia quả thực chính là người miệng lưỡi sắc bén! Quả thực chính là ••••••" Trong khoảng thời gian ngắn Liễu Tuyền có chút từ nghèo nàn vốn từ, thờ dãi: "Ta cũng không biết nên nói nàng như thế nào!"

"Có thể khiến ngươi tức giận thành cái dạng này, Tam tiểu thư Lăng gia này cũng là một nhân tài!" Bắc Đường Ngôn thông thả ung dung uống chén nước trà, cười như không cười.

Liễu Tuyền thờ phỉ phò rồi thờ dãi, bỗng nhiên giống như là nghĩ tới cái gì đó, có chút tò mò tiến đến bên cạnh Bắc Đường Ngôn: "Vừa rồi ngươi nói, mục đích của ngươi và nàng giống nhau? Nên không phải tới xin thuốc thay cho nàng chứ?"

Bắc Đường Ngôn uống xong ngụm nước suốt chút nữa thì phun ra, có chút xấu hổ nhìn Liễu Tuyền, lắc lắc đầu: "Nói hươu nói vượn!"

"Ta thấy ngươi chính là đang giấu đầu lòi đuôi đấy!" Liễu Tuyền buồn cười nhìn Bắc Đường Ngôn, do dự một chút, nhân dịp nói: "Tuy rằng nàng ta có đáng người hơi bằng phẳng một chút, nhưng mà khuôn mặt cũng không tồi!"

Bắc Đường Ngôn có chút buồn cười trừng mắt nhìn hân một cái, sau đó tò mò hỏi: "Nhưng ta thật sự rất muốn biết, nàng nói như thế nào để thuyết phục ngươi?"

Nhắc tới chuyện này, sắc mặt Liễu Tuyền lại trở nên có chút không quá dễ nhìn, tức giận mà nói: "Đó là việc của ta, không liên quan tới ngươi! Ngươi không có việc gì thì nhanh chóng trở về đi! Ta muốn đi ngủ!"

Vừa nói, một bên hân lập tức lên giường bịt kín chắn, rất rõ ràng, không muốn nói nữa.

Tựa như Bắc Đường Ngôn đã quen với tính tình của người này, uống hết ly trà, nhân dịp đứng dậy: "Phụ hoàng gọi ngươi tiến cung cho ông ấy nhìn một cái đây!"

"Ta không đi!" Âm thanh của Liễu Tuyền cách lớp chắn truyền ra, nhưng mà trong giọng nói vẫn mang theo oán giận rất sâu.

"Ngươi không đi nói, thì ta sẽ viết thư cho Liễu thúc phụ, báo cáo vị trí của ngươi!" Bắc Đường Ngôn thông thả ung dung nói một câu.

Kết quả, Liễu Tuyền ngồi bật dậy, trừng lớn hai mắt, nhìn chằm chằm Bắc Đường Ngôn: "Ngươi uy hiếp ta?"

"Chỉ là nhắc nhở!"

"Mặt dày vô sỉ!"

"Ngươi có đi hay không?" Bắc Đường Ngôn cười cười, nhướn lông mày lên nhìn Liễu Tuyền đang tức muốn học máu.

"Đi!"

Được rồi, Bắc Đường Ngôn thật sự đã nắm được điểm yếu của Liễu Tuyền, hân không có sức chống cự, chỉ có thể là ngoan ngoãn thỏa hiệp.

"Ừm, lúc này mới nghe lời!" Bắc Đường Ngôn vừa lòng gật gật đầu, sau đó xoay người đi ra ngoài!

Kết quả Liễu Tuyền tức giận đến mặt đỏ bừng lên, quơ lấy đôi giày ở bên giường, ném tới phía sau lưng Bắc Đường Ngôn, chỉ tiếc, Bắc Đường Ngôn là đại tướng quân, thân thủ nhanh nhẹn tránh được chiếc giày đang bay tới, sau đó vô cùng đắc ý xoay người đi ra ngoài.

Liễu Tuyền khóc không ra nước mắt, chỉ cảm thấy buổi sáng ngày hôm nay nhất định là bản thân mình đã quên bái phật, liên tiếp bị hai người chọc cho tức giận nói không nên lời!

Bên kia lúc Lăng Nhược Hi về đến Lăng phủ, trời đã tối rồi, chỉ là đèn đuốc ở Lăng phủ sáng trưng, vô cùng nhộn nhịp, làm Lăng Nhược Hi hơi hơi nhú mồm, xem ra là lại xảy ra chuyện rồi.

Bước vào trong, kết quả là thấy được khuôn mặt Mai Hương bị đánh sưng vù ở đại đường, lập tức thay đổi sắc mặt, hơi nhú mồm, đi lên phía trước, nhìn lên vị trí của Đại phu nhân và Lăng Thanh Dương, mở miệng hỏi: "Đại bá mẫu làm gì vậy?"

Đại phu nhân nhìn Lăng Nhượng Hi như vậy chỉ cảm thấy buồn cười, một mặt bày ra dáng vẻ tốt bụng với Lăng Nhượng Hi, lời nói thấm thía: "Nhượng Hi à, con đã trở lại rồi, con nha đầu đúng là không còn dùng được nữa! Thậm chí không thể chăm sóc tốt cho tiểu thư của mình! Quả thực rất đáng chết!"

Mai Hương quỳ gối ở đó, đôi mắt hồng hồng, nhưng mà trong mắt vẫn lập loè vẻ quật cường, nhìn Đại phu nhân, mở miệng nói: "Nô tỳ không bỏ rơi nhiệm vụ, là tiểu thư cho nô tỳ về phủ trước."

Đại phu nhân không nghĩ tới Mai Hương vẫn luôn im lặng không nói chuyện thể nhưng sau khi Lăng Nhượng Hi đi vào thì lại có phản ứng, bà ta lập tức cảm thấy có chút buồn cười, cười lạnh một tiếng: "Như thế nào? Ngươi cho rằng tiểu thư nhà ngươi tới, là có người chống lưng cho ngươi! Cho nên dám nói chuyện với ta như vậy có phải hay không?"

Lăng Nhượng Hi nghe đến đó, hơi nhú mồm, nàng lập tức hiểu ra, đây là đang chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, trong lòng lạnh lùng cười, nhưng mà ngoài mặt lại là dáng vẻ ngoan ngoãn: "Đại bá mẫu có thể là có chút hiểu lầm rồi, từ Kiều Vương phủ đi ra, con cảm thấy thân thể có chút không thoải mái, cho nên đã đi tới Thành Tây tìm Liễu công tử xem bệnh cho con, nhưng mà bởi vì Thành Tây này đường xá xa xôi, con không có xe ngựa, cho nên cũng chỉ có thể đi bộ trở về, cho nên bây giờ mới bị chậm trễ canh giờ."

Nghe được hai chữ xe ngựa, Lăng Thanh Dương lập tức không nhịn được đứng lên, đi đến trước mặt Lăng Nhượng Hi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ngươi còn dám nói tới xe ngựa với ta? Lăng Nhượng Hi! Ta hỏi ngươi, ngươi để ngựa ở chỗ nào!"

Chỉ cần nghĩ đến bản thân mình đã mất hết mặt mũi ở Kiều Vương phủ, chỉ cần là nghĩ đến gương mặt cười nhạo của một đám tiểu thư quan gia đó, Lăng Thanh Dương lại cảm thấy giận sôi lên, hận không thể trực tiếp bóp chết nữ nhân trước mặt này.

Lăng Nhượng Hi nhìn Lăng Thanh Dương như vậy, đôi mắt lập tức đỏ bừng, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Xin đại tỷ đừng tức giận, sau khi Nhượng Hi ra cửa, vốn là muốn cùng đi với đại tỷ, nhưng mà bởi vì thân thể thật sự không thoải mái, cho nên muốn để phu xe đưa muội tới Y quán trước, nhưng mà không nghĩ tới, phu xe lại không đồng ý, một hai phải chờ đại tỷ đi cùng, còn nói đại tỷ mới là chủ tử thật sự của Lăng phủ này, Nhượng Hi không có cách nào, chỉ có thể cười ngựa đi."

Nghe đến đó, sắc mặt đại phu nhân bỗng nhiên trở nên có chút khó coi, tức giận trắng mắt liếc nhìn Lăng Thanh Dương một cái, sau đó nhàn nhạt nói: "Nếu chỉ là hiểu lầm, vậy chuyện này đến đây là kết thúc! Nhượng Hi, con cũng mệt mỏi rồi, trở về nghỉ ngơi đi!"

Lăng Nhượng Hi không nghĩ tới đại phu nhân sẽ dễ dàng buông tha cho mình như vậy, lập tức cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng mà vẫn nhẹ nhàng hành lễ: "Vâng Nhượng Hi cáo lui trước!"

Vừa nói, vừa đi tới bên cạnh Mai Hương, muốn nâng Mai Hương dậy, đưa về.

Nhưng mà lúc này đại phu nhân lại ở phía sau người không mặn không nhạt nói: "Nhượng Hi, con có thể trở về, nhưng mà tiện nô này không thể!"

"Vi sao lại như vậy?"

Lăng Nhượng Hi quay đầu khó hiểu nhìn đại phu nhân: "Đại bá mẫu cũng nói rồi mà, chỉ là hiểu lầm thôi!"

"Chức trách của nô tài chính là chăm sóc tốt cho chủ tử, nhưng mà Mai Hương lại không chăm sóc tốt cho con, cho nên, dựa theo gia pháp nàng ta phải ở lại đây, quỳ gối ba canh giờ, mới có thể trở về!"

Đại phu nhân nhìn Lăng Nhượng Hi, cười như không cười.

Lăng Nhượng Hi nắm chặt tay mình thành nắm đấm, nghiêng răng nghiêng lợi, nàng biết ngay mà, sự việc ngày hôm nay không phát triển theo suy nghĩ của bọn họ, trước mắt độc phụ này sẽ không bỏ qua mình! Chỉ là Lăng Nhượng Hi không nghĩ tới, bà ta lại thay đổi mũi nhọn, đặt hết tất cả mâu thuẫn lên người Mai Hương.

"Đại bá mẫu nói đúng, Mai Hương phạm sai lầm không thể không phạt, nhưng mà chuyện này xét đến cùng, là nên trách phu xe kia, nếu như hắn có thể coi Nhượng Hi là chủ tử, đưa Nhượng Hi tới Y quán trước, rồi quay lại đón đại tỷ, thì những việc này đều sẽ không đã xảy ra, Nhượng Hi biết, mẫu thân của Nhượng Hi chết sớm, phụ thân cũng ở bên ngoài xa xôi ngàn dặm, trong phủ này từ trên xuống dưới đều không để Nhượng Hi vào trong mắt, giống như bây giờ, lúc trước Nhượng Hi nên đi cùng mẫu thân mới phải!"

Vừa nói, một bên Lăng Nhượng Hi lau lau nước mắt, nhìn qua nhu nhược đáng thương.

Các nha đầu ở trong phòng đại phu nhân nghe đến đó, đều nhao nhao thay đổi nét mặt, ánh mắt nhìn đại phu nhân cũng trở nên có chút quái dị, đại phu nhân âm thầm cắn răng, nhưng mà vì thanh danh vẫn đi đến trước mặt Lăng Nhượng Hi, dịu dàng nói: "Nha đầu này, nói gì vậy, nếu con một lòng muốn che chở nha đầu kia, vậy chuyện này cứ như vậy thôi, các người trở về đi!"

Lăng Nhượng Hi lắc lắc đầu, thấp giọng nói: "Ngày thường đại bá mẫu quản chuyện trong nhà đã rất vất vả, sao có thể vì Nhượng Hi mà phá hư quy củ, chỉ là chuyện này cũng không phải một mình Mai Hương sai, con hy vọng đại bá mẫu có thể đối xử bình đẳng!"

Đại phu nhân không nghĩ tới Lăng Nhượng Hi lại khó chơi như vậy, hơi thay đổi sắc mặt, nghiêng răng nghiêng lợi: "Một khi đã như vậy, vậy con cho rằng nên xử lý thế nào đây?"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Việc công xử theo phép công

Lăng Nhựt Hi thấy Đại phu nhân ném vấn đề sang cho mình, lập tức cảm thấy có chút buồn cười, nếu như lúc này nàng lên tiếng đề nghị miễn hình phạt cho Mai Hương, sau này từ trên xuống dưới trong Lăng phủ đều sẽ nói là nàng không biết chừng mực, trái ngược đại phu nhân thì lại khoan hồng độ lượng, nếu như tiếng xấu bị truyền đi ra ngoài, sợ là toàn bộ người trong kinh thành sẽ đều muốn bức chết nàng!

Tuy rằng Lăng Nhựt Hi không để ý những gì người khác nói, nhưng hiện giờ Lăng Nhựt Hi vẫn còn đang ở thế yếu, lại vừa mới hung hăng đắc tội với Bắc Đường Cần, cho nên lúc này Lăng Nhựt Hi chỉ có thể là dựa vào thế lực của Lăng phủ, tuyệt đối không thể để xảy ra bất kỳ sai sót nào, nếu không sẽ khiến người khác nắm được điểm yếu.

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Lăng Nhựt Hi lại ảo não một hồi, lúc trước chỉ nghĩ sẽ đồng quy vu tận cùng tên cận bã đó, không nghĩ tới bây giờ lại khiến chính bản thân mình rơi vào hoàn cảnh như vậy, một bên sâu não, một bên hung hăng cùng ở trong con người mình, sau này, nàng sẽ không bao giờ vì tên cận bã này mà làm ảnh hưởng tới suy nghĩ của bản thân.

Nghĩ đến đây, đôi mắt Lăng Nhựt Hi đỏ hoe nhìn đại phu nhân, không hề nghĩ ngợi gì run run rẩy rẩy quỳ xuống, giọng nói không lớn, nhưng lại mang theo đây sự kiên quyết: "Nhựt Hi biết đại bá mẫu cai quản chuyện trong nhà không dễ dàng gì, cho nên Nhựt Hi sẽ không dám gây thêm phiền toái cho đại bá mẫu, Mai Hương phạm sai lầm đáng bị trách phạt, nhưng chuyện này suy cho cùng cũng là do Nhựt Hi sai, nếu đại bá mẫu không đành lòng trách phạt Nhựt Hi, vậy Nhựt Hi sẽ tự mình chịu phạt, con xin quỳ gối ở đây ba canh giờ để kiểm điểm bản thân."

Lúc trước đại phu nhân vẫn luôn cho rằng Lăng Nhựt Hi sẽ cầu xin tha thứ, cho nên ngay cả việc kiểm có từ chối cũng đã nghĩ kỹ cả rồi, thế nên như thế nào cũng không nghĩ tới hành động của Lăng Nhựt Hi lại không giống như trong suy nghĩ của bà ta, ngay lập tức ép bà ta lên một độ cao mới.

Tuy Lăng phủ rộng lớn, nhưng nếu xảy ra bất cứ chuyện gì thì sẽ rất nhanh được truyền ra ngoài, kể cả là chuyện trong viện của đại phu nhân, cũng không thể chắc chắn là không có gian tế, cho nên nếu như chuyện này truyền ra ngoài, vậy thì về cơ bản bà ta sẽ không thể sống yên ổn ở bất cứ đâu trong kinh thành.

Vốn dĩ lúc trước chuyện Lăng Nhựt Hy hỏi phủ cũng đã gây náo loạn âm ỉ, hiện giờ nếu cứ tiếp tục để nàng ta quỳ gối ba canh giờ, há chẳng phải tuyên bố với toàn bộ kinh thành rằng bà ta là người không bao dung độ lượng hay sao?

Nhìn ánh mắt chân thành của Lăng Nhựt Hi, trong chốc lát đại phu nhân có hơi mờ mịt không nhìn ra được, hành động này của Lăng Nhựt Hi, rốt cuộc chỉ là nhiệt tình hay là cố tình tính kế?

Cuối cùng Triệu nữ mẫu vẫn là con cáo già xảo quyệt, bà ta trực tiếp tiến lên nhẹ giọng nói: "Tam tiểu thư nói đùa rồi, đại phu nhân của chúng ta vẫn luôn thương yêu tam tiểu thư nhất, sao có thể để tam tiểu thư chịu khổ được? Hai bên cũng không phải chuyện to tát gì, tam tiểu thư vẫn nên đứng lên đi."

Lời vừa nói ra, cử chỉ của Lăng Nhựt Hi lập tức thay đổi, những nha lúc đầu vốn có chút đồng tình với Lăng Nhựt Hi, bây giờ ánh mắt nhìn nàng cũng đều trở nên kỳ quái.

Lăng Nhựt Hi cười lạnh trong lòng, sau đó trên mặt lộ ra dáng vẻ vô cùng đáng thương, nhìn đại phu nhân, đôi mắt đỏ hoe nghẹn ngào nói: "Nhựt Hi biết đại bá mẫu thương Nhựt Hi, cho nên Nhựt Hi cũng rất thương yêu kính trọng đại bá mẫu, sự việc hôm nay, vẫn nên xử theo gia pháp mới phải!"

Vừa dứt lời, ngoài cửa lập tức có nha đầu vào thông báo, giọng nói còn mang theo chút hoảng loạn: "Phu nhân, lão phu nhân tới."

Đại phu nhân không ngờ đã trễ thế này rồi mà lão phu nhân còn tới nơi này của mình, nhìn Lăng Nhựt Hi vẫn đang quỳ thẳng tắp trên mặt đất, trong lòng bức bối nói: "Nhựt Hi ngoan, mặt đất ẩm lạnh, con nên cẩn thận kẻo sinh bệnh!"

"Nhựt Hi không dám đứng lên, cũng không có mặt mũi nào để đứng lên, làm sai thì phải phạt, đây là quy tắc của Lăng phủ chúng ta." Lăng Nhựt Hi cười lạnh trong lòng, lúc này làm sao nàng có thể ngoan ngoãn đứng lên chứ?

Tuy rằng chính Lăng Nhựt Hi cũng không biết vì sao lão phu nhân lại đến đây, nhưng mà nàng biết, lão phu nhân sẽ không đứng yên nhìn chuyện này.

Quả nhiên, Lăng Nhựt Hi vừa nói xong, lão phu nhân đã được đại nha hoàn bên cạnh đỡ vào trong, đại phu nhân thấy lão phu nhân thì vội vàng bước lên nghênh đón, hấp tấp nói: "Đêm khuya sương dày, sao lão phu nhân lại tới đây?"

Lão phu nhân tức giận trừng mắt liếc nhìn đại phu nhân một cái, sau đó nhìn mắt Lăng Nhựt Hi đang quỳ trên mặt đất, có chút không vui nói: "Người cũng biết thời gian không còn sớm, sao nơi này của người vẫn còn để đèn đuốc sáng trưng, đúng là nhộn nhịp!"

Nói tới đây, nhị phu nhân nãy giờ đứng ở phía sau đưa lão phu nhân tới đây dường như là vừa mới nhìn thấy Lăng Nhựt Hi ở trên mặt đất, vội vàng tiến lên nói: "Nhựt Hi con làm gì vậy? Mùa đông lạnh giá thế này, nếu như sinh bệnh thì phải làm sao?"

Đại phu nhân lạnh lẽo liếc mắt nhìn nhị phu nhân một cái, sau đó có chút bất đắc dĩ nhìn lão phu nhân, cười khổ một tiếng: "Vừa đúng lúc lão phu nhân tới,

mau giúp con khuyên nhủ đứa trẻ búống bình này đi!"

Tuy rằng bây giờ lão phu nhân không cai quản mọi chuyện trong phủ, nhưng dù sao bà ta cũng là lão thái thái cuối cùng còn sống, đã lẫn lộn cả đời ở bên trong đại gia tộc này, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra rốt cuộc chuyện này là như thế nào, vẫn ngồi ở chỗ cũ, nét mặt lạnh lùng.

"Nhược Hi, con đứng lên trước, mặt đất lạnh lẽo, cẩn thận sinh bệnh."

Lăng Nhược Hi không nghĩ tới lúc này lão phu nhân sẽ lên tiếng làm chủ cho mình, lập tức cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng vẫn cúi đầu, về mặt tự trách nói: "Tổ mẫu đừng tức giận, đều là Nhược Hi không đúng, là Nhược Hi vi phạm quy tắc trong phủ, là Nhược Hi đã sai."

Nhị phu nhân nhìn dáng vẻ nhu nhược đáng thương của Lăng Nhược Hi thì chỉ cảm thấy đau lòng, đi lên phía trước, dịu dàng nói: "Chân tướng mọi chuyện chúng ta đã biết hết rồi, cũng không phải là chuyện gì to tát, nếu không thì, hay là đại tẩu đừng truy cứu nữa? Cũng chỉ là một con ngựa, đâu phải Lăng phủ chúng ta không mua nổi."

Đại phu nhân vốn là muốn một điều nhin chín điều lành, nhưng bị nhị phu nhân nói như vậy, con tức giận lập tức bốc lên đỉnh đầu, lập tức đi đến trước mặt lão phu nhân, nhàn nhạt nói: "Tuy rằng sự việc không nghiêm trọng, nhưng lại liên quan đến gia quy, có câu nói quốc có quốc pháp, gia có gia quy, bất luận là kẻ nào vi phạm gia pháp cũng đều phải chịu phạt, lão phu nhân nói có phải hay không?"

Lão phu nhân nghe đến đó, sắc mặt trở nên có chút khó coi, cũng không nói thêm điều gì dư thừa với đại phu nhân, chỉ nhàn nhạt nói: "Ta khuyên người tốt nhất là thu lại lời nói vừa rồi, bởi vì Đức phi nương nương vừa phái người đến, nói là thích nghe tiếng đàn của Nhược Hi, truyền Nhược Hi tới Vương phủ đánh đàn, nếu như lúc này bị sinh bệnh, thì người hãy tự mình giải thích với Đức phi nương nương đi!"

Lăng Nhược Hi không ngờ hôm nay Vương phủ lại náo loạn như vậy, Đức phi còn không quên giúp nhi tử của mình tìm con dâu, lập tức có chút cảm khái, vị Đức phi này đối với Kiều Vương gia, hẳn là vô cùng yêu thương!

Đại phu nhân nghe đến đó, trong lòng lập tức cảm thấy tràn đầy vui sướng, trong cung thiếu gì nhạc công, Đức phi nói vậy cũng chỉ là kiếm có thời, xem tình hình này hẳn là đã coi trọng Lăng Nhược Hi, nếu vậy thì nữ nhi của bà ta sẽ không phải gả cho tên Vương gia gốc kia nữa, đây quả thực là chuyện tốt!

Lăng Thanh Dương cũng là người thông minh, cho nên ngay lập tức vội vã tiến lên đỡ Lăng Nhược Hi dậy, cười ha ha nói: "Được rồi, Tam muội muội người cũng thật là, mẫu thân cũng chỉ là việc công xử theo phép công mà thôi, muội làm gì vậy? Vốn dĩ cũng không phải chuyện gì to tát, ta thấy vẫn nên bỏ qua đi!"

Lăng Nhược Hi cũng biết cái gì gọi là có thành ý thì nên nhận, cho nên lập tức gật đầu, tỏ vẻ áy náy nhìn đại phu nhân, nhỏ giọng nói: "Đại bá mẫu thứ tội, đều là Nhược Hi không hiểu chuyện!"

Lão phu nhân đi tới trước mặt Lăng Nhược Hi, rút chiếc vòng tay đang đeo đưa cho Lăng Nhược Hi, nhẹ nhàng nói: "Vương phủ nhiều quy củ, ngày mai người đi đánh đàn, nhất định phải cẩn thận một chút."

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Đơn thuần đáng yêu

Lăng Nhược Hi nhìn chiếc vòng thiên kim trên tay, trong lòng càng cảm thấy khinh thường, không sai, đây chính là bộ mặt thật của những người trong Lăng phủ này, nịnh nọt, dối trá, nực cười!

Tuy nhiên Lăng Nhược Hi càng hiểu rằng đây chính là cơ hội tốt của mình, cho nên nàng ngoan ngoãn gật đầu nói: "Tổ mẫu yên tâm, Nhược Hi nhất định sẽ biểu hiện thật tốt, tuyệt đối không làm mất mặt Lăng phủ."

Lúc này lão phu nhân mới hài lòng gật đầu, ý tứ thâm sâu mà liếc mắt nhìn đại phu nhân một cái, nhàn nhạt nói: "Vậy mới đúng, đây mới là vì đại cuộc!"

Sau khi nói xong, nhị phu nhân vội vàng tiến lên kéo tay lão phu nhân, nhẹ nhàng nói: "Lão phu nhân à, cũng đã muộn rồi, để Từ Vân đưa người trở về nghỉ ngơi trước nhé?"

Lão phu nhân vừa ý gật đầu, vỗ vỗ bàn tay nhị phu nhân, vui mừng nói: "Ta biết rồi, người vẫn luôn là người hiểu chuyện, thiết thời cho người phải ở bên hầu cận ta, khiến ta cảm thấy thoải mái không ít!"

Đại phu nhân nghe được lời này, mặt mũi tái đi, nhưng cũng không dám tranh luận, chỉ có thể đứng yên một chỗ nghiêng răng nghiêng lợi.

Lăng Nhược Hi nhìn biểu hiện xuất sắc trên khuôn mặt đại phu nhân, chỉ cảm thấy một trận vui sướng, hành lễ rồi dùng giọng nói mềm mại như bông nói: "Sắc trời đã không còn sớm, đại bá mẫu cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút, hôm nay là Nhược Hi không phải, Nhược Hi xin tạ lỗi với đại bá mẫu."

Đại phu nhân miễn cưỡng bày ra vẻ nhân từ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Không sao cả, đều là người một nhà, chút việc con con này đừng để ở trong lòng!"

Lăng Thanh Dương thấy mẫu thân mình phải chịu áp lực như vậy, lập tức cảm thấy tức giận, nàng ta bước lên nhẹ nhàng kéo tay Lăng Nhượng Hi, thân thiết nói: "Nhượng Hi, vừa rồi tổ mẫu nói, Vương phủ không thể so với những nơi tâm thường, bộ y phục trên người muội có hơi mộc mạc một chút, nếu như muội không chê, xưởng dệt vừa mới đưa tới vài bộ y phục, tỷ còn chưa mặc, muội hãy chọn lấy một bộ mình thích, ngày mai mặc đi nhé?"

Lăng Nhượng Hi nhìn dáng vẻ cao cao tại thượng của Lăng Thanh Dương, chỉ cảm thấy nực cười, nếu là kiếp trước nàng nghe được mấy lời nói này chắc chắn sẽ thụ sủng nhược kinh cảm động đến rơi nước mắt, nhưng ở kiếp này, Lăng Nhượng Hi chỉ nhìn thấy trong mắt nàng ta là sự khinh thường, và cả mỉa mai.

Nàng bày ra vẻ mặt ngượng ngùng, nhẹ nhàng lắc đầu: "Đa tạ đại tỷ tỷ quan tâm, vốn dĩ quân tử không đoạt thứ tốt của người khác, y phục mới của đại tỷ tỷ làm sao Nhượng Hi dám mặc trước chứ? Tuy rằng những bộ y phục này của muội có chút mộc mạc, nhưng mà cũng là đồ mới may trong năm nay, như vậy đã rất tốt rồi!"

Đại phu nhân nghe thấy vậy, cả người đều cảm thấy bất ổn, sắc mặt trắng bệch khó coi liếc mắt nhìn Lăng Thanh Dương một cái, sau đó tức giận nói: "Đứa nhỏ này, tuy rằng y phục của Nhượng Hi có hơi đơn sơ một chút, nhưng xưởng dệt bên kia đã ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, chắc là sáng ngày mai sẽ có thêm vài bộ mới, được rồi, trời không còn sớm nữa, ta cũng mệt rồi, đều về nghỉ cả đi!"

Lăng Thanh Dương không nghĩ tới Lăng Nhượng Hi lại từ chối yêu cầu của nàng ta, cho nên lập tức trở nên dữ tợn, nàng ta cúi đầu, tay nắm chặt thành nắm đấm, không để cho Lăng Nhượng Hi thấy sự hận thù của mình. Dù sao thì nàng cũng chỉ là người thay thế nàng ta gả cho tên Vương gia ngốc ngếch đó.

Lúc này Lăng Nhượng Hi mới thỏa mãn gật đầu, sau đó kéo Mai Hương đang quỳ trên mặt đất lên, nghênh ngang xoay người đi ra ngoài.

Lăng Nhượng Hi vừa đi, Lăng Thanh Dương tức giận hất bộ đồ uống trà xuống đất, nắm chặt nắm tay nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ: "Ả tiện nhân này! Dám phò trương thanh thế với ta sao?"

Đại phu nhân cũng tức giận đến xanh cả mặt, quần chặt lấy chiếc khăn ở trong tay: "Lăng Nhượng Hi này, lúc trước ta đã xem thường nó, tuy nhiên bây giờ chúng ta không nên rút dây động rừng, nếu như Đức phi thật sự coi trọng nó, chờ khi nó được gả cho tên Vương gia ngốc kia, con sẽ có những ngày tháng tốt đẹp!"

Lăng Thanh Dương nghe thấy vậy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm gật đầu, nhìn chằm chằm đại phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Mẫu thân, hay là chúng ta giúp đỡ chuyện này một phen, nhất định phải làm cho nó được gả vào Kiêu Vương phủ!"

Đại phu nhân nghe vậy gật đầu, sau đó hơi nhíu mày nhìn Triệu nữ mẫu bên cạnh, có chút không vui nói: "Chuyện xảy ra ngày hôm nay rốt cuộc là như thế nào? Chẳng lẽ Thanh Ti Nhiễm không có tác dụng gì với nhà đầu này sao?"

Lúc này Triệu nữ mẫu cũng cảm thấy khó hiểu, bà ta bước lên phía trước nhẹ giọng nói: "Nói đến chuyện này, lão nô cũng cảm thấy rất kỳ quái, lão nô đã tận mắt nhìn thấy nàng ta uống xong, tuy rằng sau đó lão nô nghe thấy nàng lại nhờ ra nhưng theo lý mà nói, chỉ cần dính phải một chút Thanh Ti Nhiễm là sẽ hôn mê bất tỉnh."

"Lần này coi như nó gặp may mắn, chỉ là bây giờ Đức phi đang coi trọng nó, chúng ta cũng không thể keo kiệt quá mức, người tới nhà kho chọn mấy món đồ dùng tốt, sau đó chọn một chút trang sức, đưa qua cho nó đi."

Lăng Nhượng Hi đưa theo Mai Hương hồi phủ, nhìn trên mặt nàng ta đỏ bừng một mảng, trong lòng phần nộ hồi lâu, ánh mắt càng thể hiện sự đau lòng không thể che giấu được, lấy dầu thuốc ra định thoa cho nàng ấy.

Nhưng Mai Hương lại hoảng loạn lui về phía sau hai bước: "Tiểu thư đừng làm vậy, người thân thể ngàn vàng, tiểu nữ chỉ là một nô tỳ, sao có thể để tiểu thư hầu hạ nô tỳ được?"

Nghe thấy vậy, Lăng Nhượng Hi tức giận trừng mắt, không vui nói: "Mai Hương, ta nhắc lại với em lần cuối cùng, ở trong mắt ta, các em không phải nha hoàn, mà là người cùng sống cùng chết với ta, là tỳ muội thân thiết nhất của ta! Hiểu rõ chưa?"

Mai Hương nghe thấy vậy, nước mắt lập tức rơi xuống, nhưng chợt nhớ ra Lăng Nhượng Hi không thích nàng ấy khóc, cho nên vội vàng lau nước mắt, nghẹn ngào nói: "Tiểu thư, nô tỳ thực sự xin lỗi, đều là nô tỳ không tốt, là nô tỳ không có chính kiến, mới làm hại người phải chịu khổ cùng nô tỳ!"

Thu Cúc nghe thấy tiếng động cũng bước tới, nhìn thấy bộ dạng của Mai Hương như vậy, lập tức nổi giận đến phát điên: "Mai Hương tỷ tỷ, có chuyện gì vậy? Là ai đã làm vậy? Ta sẽ liều mạng với bọn chúng!"

Tình tình Thu Cúc tương đối nóng nảy, vừa nói xong thì lập tức xông ra ngoài, Lăng Nhượng Hi có chút bất đắc dĩ kéo tay Thu Cúc lại, tức giận nói: "Quá nửa đêm rồi, em còn muốn đi đâu?"

Mai Hương cũng bất đắc dĩ lắc lắc đầu, sau đó nhẹ nhàng nói: "Yên tâm đi, chỉ là mấy cái tát mà thôi, cũng không có gì ghê gớm, lúc trước khi còn ở nông thôn, không phải mỗi ngày chúng ta đều phải chịu mấy cái sao?"

Nghe đến đó, Lăng Nhượng Hi càng cảm thấy chua xót, có chút áy náy nhìn hai người bọn họ, thấp giọng nói: "Mai Hương, Thu Cúc, các em hãy tin tưởng ở ta, ta nhất định sẽ không để các em phải chịu oan ức nữa, ta biết các em đi theo ta bị quá nhiều thiệt thòi, nhưng ta bảo đảm, sau này ta sẽ bảo

về các em thật tốt, biết chưa?"

Mai Hương Thu Cúc nghe đến đó, đôi mắt đỏ hoe nhìn Lăng Nhựt Hi: "Vâng, tiểu thư yên tâm, kể cả chúng nô tỳ phải mất cả mạng sống của mình cũng sẽ không để tiểu thư bị những người đó bắt nạt!"

Ngón tay Lăng Nhựt Hi chấm một chút thuốc, sau đó nhẹ nhàng thoa lên trên mặt Mai Hương, nhàn nhạt nói: "Tạm thời sẽ không có kẻ nào dám bắt nạt ta, bây giờ bọn họ nịnh nọt còn không kịp, chỉ ước ta mau mau chóng chóng báỉ đường thành thân với vị Kiều Vương gia kia!"

Nghe đến đó, Mai Hương lập tức trở nên nóng nảy, lật một cái đã túm được tay Lăng Nhựt Hi dòn dập nói: "Sao có thể như thế được? Tiểu thư, mọi người đều biết Kiều Vương gia kia đầu óc không được bình thường, nếu như người phải gả cho hắn chính là tự tìm đường chết, cả đời này sẽ không được hạnh phúc!"

Lăng Nhựt Hi nghe đến đó chỉ cảm thấy buồn cười: "Mai Hương à, chẳng lẽ em cho rằng gả cho một người thông minh thì sẽ hạnh phúc sao?"

Kiếp trước, không phải nàng đã được gả cho thiên chi kiều tử* Bắc Đường Cẩn sao, nhưng cuối cùng thì thế nào chứ? Gia tộc bị hủy diệt, con bị chết thảm, ngôi vị hoàng hậu bị phế bỏ, cả hai chân đều bị đánh gãy khi vẫn đang sống sờ sờ, cuối cùng còn bị chính tỳ muội thân thiết nhất của mình tự tay rót thuốc độc cho uống, thật đúng là xuất sắc vạn phần!

*thiên chi kiều tử: Đứa con cưng của trời

Mai Hương nhìn Lăng Nhựt Hi, nắm chặt lấy tay nàng, cảm thấy có chút kỳ quái: "Tiểu thư, người không sao chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Suy nghĩ trẻ con

Bấy giờ Lăng Nhựt Hi mới phục hồi lại tinh thần, nhìn dáng vẻ quan tâm của Mai Hương, nhàn nhạt cười cười: "Thật ra hôn nhân là mối nhân duyên tốt đẹp giữa hai người, hẳn có phải người thông minh hay không, có phải thiên chi kiều tử hay không đều không quan trọng, điều quan trọng nhất là hắn có thể tôn trọng ta, thương yêu ta, tin tưởng ta, em có hiểu không?"

Tuy rằng Mai Hương lo lắng Lăng Nhựt Hi, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một tiểu nha đầu, cho nên căn bản nàng ta không thể hiểu được câu nói này của Lăng Nhựt Hi này, chỉ lắc lắc đầu: "Tuy rằng nô tỳ nghe không hiểu lời tiểu thư nói, nhưng có một điều nô tỳ biết chắc, nếu như tiểu thư gả cho Kiều Vương gia, người sẽ không được hạnh phúc!"

Lăng Nhựt Hi nhẹ nhàng xoa xoa gương mặt Mai Hương, nhàn nhạt cười: "Những chuyện đó ta không thể định đoạt được, trời tối rồi, đi ngủ thôi."

Mai Hương không biết tại sao trong lòng lại cảm thấy bất an, nàng ta kéo cánh tay Lăng Nhựt Hi, vội vàng nói: "Tiểu thư, người nhất định phải suy nghĩ kỹ, nếu như người đồng ý, cả đời này của người sẽ bị hủy hoại!"

Lăng Nhựt Hi nhìn dáng vẻ của Mai Hương không khác gì một lão bà bà, chỉ cảm thấy buồn cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn tay Mai Hương, nhàn nhạt nói: "Yên tâm đi, ta nói rồi, ta sẽ không để bản thân mình phải chịu thiệt thòi nữa!"

Sau khi nói xong, nàng liếc mắt nhìn Thu Cúc một cái, dặn dò một câu: "Hai người các em đều đi nghỉ ngơi cho ta, nhìn xem bộ dạng các em ai cũng ốm ốm yếu yếu, còn ra thể thống gì chứ!"

Nghe nàng nói xong, Mai Hương và Thu Cúc đều cảm thấy buồn cười, cả hai nhìn nhau cười ần ỷ.

Trở lại phòng của mình, Lăng Nhựt Hi bất ngờ phát hiện ra Bắc Đường Ngôn đang ngồi ở trong phòng, nàng vừa hoảng sợ vừa tức giận trừng mắt với hắn một cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Đêm hôm khuya khoắt, Vương gia đại giá quang lâm, chỉ sợ là không có ý gì tốt cho lắm?"

Bắc Đường Ngôn nhàn nhạt nhìn Lăng Nhựt Hi, cười ha ha nói: "Không phải ta cũng đã vào rồi sao? Thế nào, Tam tiểu thư muốn lớn tiếng kêu cứu sao?"

Lăng Nhựt Hi biết con người ở trước mặt này không lạnh lùng ít nói như trong truyền thuyết, cho nên chỉ có thể tức giận tròn mắt, nàng ngồi ở một bên, không kiên nhẫn mà nói: "Hôm nay ta rất mệt, có việc gì Vương gia nói nhanh lên đi!"

Bắc Đường Ngôn nhìn bộ dạng Lăng Nhựt Hi như vậy, lập tức cảm thấy có chút bất đắc dĩ, thật ra hắn đã biết được tâm ý của Đức phi nên muốn tới an ủi Lăng Nhựt Hi một chút, nhưng lại không ngờ Lăng Nhựt Hi cũng đã biết chuyện này, vậy mà một chút phản ứng nàng đều không có, cho nên có lẽ sự lo lắng của hắn là dư thừa rồi.

"Không có gì, ta tới để nói cho người biết, Đức phi rất coi trọng người, cho nên phải làm gì, ta nghĩ hẳn là người đã biết rồi chứ?"

"Ta phải làm gì? Không phải làm gì cả, Đức phi coi trọng ta, đó là vinh hạnh của ta mà, vị trí vương phi đó bao nhiêu người cầu còn không được!"

Lăng Nhược Hi tỏ ra không có vấn đề gì nhún nhún vai, vẻ mặt bất cần.

Cũng không biết vì sao nhìn dáng vẻ bất cần của Lăng Nhược Hi, Bắc Đường Ngôn lại có chút nóng nảy, khinh thường nói: "Người nói thật sao, chẳng lẽ người không để bụng hấn ta là một kẻ ngốc?"

"Hấn có phải kẻ ngốc hay không thì có liên quan gì tới ta? Ta chỉ cần biết hấn ta là Vương gia và ta muốn làm Vương phi là được rồi, An Vương gia yên tâm đi, ta đã đồng ý thì nhất định sẽ làm được!"

Lăng Nhược Hi nhàn nhạt nhìn đôi mắt đen láy của Bắc Đường Ngôn, cười cười, sau đó trực tiếp cởi áo khoác, chui vào trong chăn, trùm kín đầu ngủ.

"Đi ra ngoài nhớ đóng cửa cho ta!"

Cách lóp chẩn, giọng nói của Lăng Nhược Hi có chút trầm thấp, lại làm Bắc Đường Ngôn cảm thấy tức ngực khó thở một hồi.

Hấn đứng dậy, hung hăng đá cửa rồi đi, lúc này Lăng Nhược Hi mới thò đầu ra khỏi chăn, nàng nhìn đỉnh màn, có chút mệt mỏi.

Diệp Hoan nhìn khuôn mặt đen như mực của chủ tử, lập tức cảm thấy có chút kỳ quái, không phải Vương gia nhà hấn vội vàng tới đây để làm anh hùng cứu mỹ nhân sao? Tại sao sau khi trở về lại trưng ra bộ mặt như này?

"Vương gia? Ngài làm sao vậy?"

"Diệp Hoan, người nói xem trên thế giới này tại sao lại có một nữ nhân nói lý do bản thân mình yêu thích hư vinh một cách đúng lý hợp tình như vậy chứ?" Đến bây giờ Bắc Đường Ngôn vẫn không thể hiểu nổi, tức giận muốn chết.

Diệp Hoan thấy Bắc Đường Ngôn như vậy, chỉ cảm thấy khó hiểu, sờ tay lên trán Bắc Đường Ngôn, nhỏ giọng nói: "Vương gia? Ngài không sao chứ? Như vậy thì đã sao? Nàng ta yêu thích hư vinh hay không thì có liên quan gì tới người chứ? Theo lý mà nói, nếu như nàng ta được gả cho Kiều Vương gia, chúng ta sẽ được Đức phi ủng hộ, đúng là hỏ mọc thêm cánh, thần thật sự không hiểu tại sao người lại phản đối?"

Bắc Đường Ngôn nghe thấy vậy, sắc mặt càng trở nên khó coi hơn, tức giận đá Diệp Hoan một cái, hung dữ nói: "Lão tử đang hỏi người mà người lại hỏi ngược lại lão tử, có phải người không muốn sống nữa phải không?"

"Vương gia, người đang then quá hóa giận sao?" Diệp Hoan âm ức xoa xoa chỗ bị đá, nhỏ giọng lầm bầm

Sau khi ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt như muốn giết người của Bắc Đường Ngôn, hấn lập tức cảm thấy như muốn chết: "Không phải, thần không phải có ý kia, ý thần nói, Tam tiểu thư vốn dĩ đã không giống với những nữ tử khác, cho nên dù nàng ta có làm bất cứ chuyện gì cũng đều có thể hiểu được!"

Bắc Đường Ngôn tức giận trợn trừng mắt, thờ phỉ phò nói: "Người thông báo cho người của Kiều Vương phủ, theo dõi kỹ một chút cho ta, vất vả lắm mới tìm được một người nhìn thuận mắt, cứ như vậy mà ném đi ta không cam tâm!"

Diệp Hoan biết Bắc Đường Ngôn vệt chết nhưng mỗ vẫn còn cứng thì chỉ cảm thấy buồn cười, nhưng khi nhìn nét mặt buồn rầu của Bắc Đường Ngôn, vẫn phải nhịn cười, nghiêm túc gật gật đầu: "Vương gia yên tâm, thần nhất định để ý Tam tiểu thư!"

Bắc Đường Ngôn lập tức nghe ra trong lời nói Diệp Hoan có ẩn ý, tức giận trợn mắt, sau đó nghiêm túc nói: "Còn nữa, quản chặt tên tiểu tử Liễu Tuyền kia cho ta, tính cách hấn ta dễ xúc động, cũng không biết sẽ gây ra nhiều loạn gì, rõ chưa?"

Diệp Hoan cũng nghiêm túc gật đầu, sau đó do dự một chút, thấp giọng nói: "Mật thám ở bên ngoài báo về, nói là Tam tiểu thư âm thầm thu thập không ít loại thuốc, thần đã đi tìm danh y hỏi, những loại thuốc đó đều là thuốc chữa trị dịch chứng, nhưng có điều thần không hiểu, rốt cuộc Tam tiểu thư mua mấy thứ này để làm gì?"

Bắc Đường Ngôn hơi nhíu mày, lập tức nghĩ ra sự liên hệ trong đó: "Người lập tức đi tới đó trả cao hơn nàng hai giá, mua những loại thuốc đó về cho ta!"

"Không phải chứ? Nếu như Tam tiểu thư biết được sẽ giết người thì sao?"

Diệp Hoan nghĩ đến cảnh Lăng Nhược Hi lại xé rách miệng vết thương của mình một lần nữa, máu thịt lẫn lộn mà mặt mũi đều không hề nhăn nhó, lập tức cảm thấy lạnh sống lưng, nữ nhân đối xử tàn độc với chính bản thân mình như vậy thì sao có thể dễ dàng buông tha cho kẻ đắc tội với nàng!

"Nếu người không làm thì số tiền đó trừ vào tiền bổng lộc của người, thế nào?" Bắc Đường Ngôn thấy Diệp Hoan như vậy, cảm thấy buồn cười, nhưng mỉm cười nói.

"Không sao không sao, thuốc hạ lập tức đi làm!" Diệp Hoan vội vàng đồng ý, có trời mới biết những loại thuốc đó bao nhiêu tiền, nếu như trừ vào bổng lộc của hấn, chỉ sợ là phải trừ đến kiếp sau cũng chưa đủ!

Lúc này Bắc Đường Ngôn mới hài lòng gật đầu, cười hi hi nói: "Thật ra ta rất chờ mong dáng vẻ tức giận muốn học máu của nha đầu kia!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Mọi người đều nói ta khờ

Sáng sớm ngày hôm sau, Lăng Nhực Hi hai mắt thâm quầng ngồi trước gương đồng, vẻ mặt không thiết tha gì sống chết: "Mai Hương, em có cần phải bắt ta dậy sớm như vậy không?"

Mai Hương nhìn bộ dạng ỉu xiu buồn bã của Lăng Nhực Hi, chỉ cảm thấy kỳ quái: "Không phải đêm qua tiểu thư đi ngủ sớm hay sao, sao bây giờ còn buồn ngủ như vậy?"

Nói đến đây, Lăng Nhực Hi lại cảm thấy có luồng khí nóng bốc lên trên đầu, nếu không phải đêm qua có một vị khách không mời mà đến quấy rối, hại nàng suốt một đêm không ngủ được, trời vừa sáng mới thấy buồn ngủ, kết quả là vừa mới chợp mắt thì đã bị Mai Hương gọi dậy, đúng là bị ai.

"Không có gì, em không cần trang điểm quá khoa trương đâu, đừng tăng bốc quá lên là được rồi!" Lăng Nhực Hi không có ý định nói chuyện này với Mai Hương, nếu như nói ra lúc này chỉ e sẽ càng nguy hiểm hơn.

"Lời này của tiểu thư nói sai rồi, nếu nói đến khoa trương thì Đại phu nhân của chúng ta mới gọi là khoa trương đấy. Hôm nay lúc trời vừa sáng, Đại phu nhân đã phái vô số nha hoàn và nữ hầu đưa vài bộ y phục mới đến, còn có cả rất nhiều trang sức và châu ngọc, nói là biểu hiện của Tiểu thư vừa rồi rất tốt, em nhìn đáng về đau khổ muốn chết của Triệu nữ hầu lại càng cảm thấy buồn cười."

Nghĩ đến đây, Mai Hương lại không nhịn được bật cười.

Nghe thấy vậy Lăng Nhực Hi cũng có thể tưởng tượng ra Đại phu nhân đang suy nghĩ điều gì, lập tức cảm thấy có chút khinh thường, cười nhạt nói: "Tuy rằng mấy thứ này đều rất tốt, nhưng em phải biết rằng đôi khi những thứ càng xinh đẹp sẽ càng khiến người ta phải trả một cái giá đau đớn thể xác. Mai Hương à, mấy thứ này không dễ lấy đâu, em biết rồi chứ?"

Mai Hương không phải người không hiểu chuyện, dĩ nhiên biết Lăng Nhực Hi có ý gì, nàng ta thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói: "Việc này muốn tránh cũng không được, Tiểu thư, chúng ta cũng không còn lựa chọn khác!"

Lăng Nhực Hi gật gật đầu, ngấm nhìn bản thân mình trong gương, cười nhạt nói: "Tối đầu hay tối đó, đi thôi! Đừng để cho bọn họ chờ lâu sốt ruột!"

Vừa dứt lời, đại nha hoàn trong viện của Lão phu nhân đã cung kính đi đến, nhìn thấy Lăng Nhực Hi đã trang điểm xong thì âm thầm gật đầu, sau đó nhẹ nhàng nói: "Tam tiểu thư đợi chút, lão phu nhân nói, Tam tiểu thư ở Vương phủ phải thận trọng từ lời nói đến cử chỉ, đừng bao giờ đắc tội với Đức phi nương nương và cả Vương gia."

Lăng Nhực Hi gật đầu vô cùng ngoan ngoãn: "Hong Vân tỷ tỷ yên tâm, Nhực Hi nhất định sẽ biểu hiện thật tốt, chắc chắn sẽ không làm mất mặt Lăng phủ."

Lúc này Hồng Vân mới hài lòng gật đầu, sau đó lấy ra một hộp gấm từ trong tay áo, đưa cho Lăng Nhực Hi, nhẹ giọng nói: "Cái này là quà Lão phu nhân đã chuẩn bị, Tam tiểu thư xin hãy giữ gìn cẩn thận, đây là dạ minh châu vô cùng trân quý."

Lăng Nhực Hi nghe thấy ba chữ dạ minh châu, nuốt chút nữa bật cười thành tiếng, nhưng sắc mặt vẫn không chút thay đổi tiến lên tự mình nhận lấy, sau đó đem vòng ngọc đang đeo trên tay đặt vào tay Hồng Vân, nhẹ nhàng nói: "Đa tạ Hồng Vân tỷ tỷ đã nhắc nhở."

Hồng Vân nhìn vòng tay trên tay vừa ý gật gật đầu, vốn cho rằng vị Tam tiểu thư này chỉ là một nha đầu quê mùa từ nông thôn trở về, là kẻ suy nghĩ nông cạn, nhưng lại không ngờ nàng lại hào phóng như vậy, cho nên nàng ta vô cùng thỏa mãn từ trong viện của Lăng Nhực Hi đi ra ngoài, trên mặt vẫn mang theo nụ cười mỉm.

Lăng Nhực Hi nhìn hộp dạ minh châu, cuối cùng vẫn không nhịn được cười nói: "Nếu như Đại bá mẫu biết, chỉ sợ là sẽ tức giận đến nổi hộc ba ngụm máu mất?"

Mai Hương nhìn Lăng Nhực Hi như vậy, chỉ cảm thấy có chút khó hiểu: "Tiểu thư? Viên ngọc này là của Đại phu nhân ư?"

"Nếu ta đoán không sai, đây chính là thứ mà bà ta đã tặng cho Lão phu nhân, vốn dĩ khi Lão phu nhân qua đời thì bà ta có thể lấy về, nhưng thật không ngờ bây giờ lại bị Lão phu nhân đem ra tặng cho Đức phi, ha ha ha! Thật đúng là buồn cười!"

Mai Hương nhìn Lăng Nhực Hi cười vui vẻ giống như một đứa trẻ, trong lòng cũng vui mừng theo, nàng ta cười cười, sau đó nhẹ giọng nói: "Được rồi, được rồi, tiểu thư, chúng ta mau đi thôi!"

Lúc này Lăng Nhực Hi mới điều chỉnh lại sắc mặt, giờ tay nhắc chân đều giống như phong thái của Tiểu thư ưu nhã, khiến cho nha đầu nữ hầu ở trong Lăng phủ này một phen lác mắt kinh ngạc.

Khi tới Kiều Vương phủ, Lăng Nhực Hi nhìn thấy ngoài cửa đã có nha đầu đợi sẵn, lập tức cảm thấy có chút kỳ quái, cứ cho là Đức phi coi trọng

nàng, muốn nàng trở thành con dâu, nhưng cũng không đến mức khoa trương như vậy chứ?

Sau khi thấy Lăng Nhục Hi, tiểu nha đầu vội vàng đi lên nghênh đón, hành lễ xong nhẹ giọng nói: "Là Tam tiểu thư của Lăng phủ phải không?"

"Đúng."

"Tam tiểu thư, mời người cùng nô tỳ đi vào, Nương nương chờ đã lâu!"

Lăng Nhục Hi gật đầu đi theo tiểu nha đầu đi vào bên trong, chưa từng nghĩ tới mặc dù trong phủ đông người nhưng đình bên trong hóng gió rộng lớn lại chỉ có hai người Đức phi và Kiều Vương gia, thấy Lăng Nhục Hi tiến vào, Đức phi vội vàng lộ ra nét mặt tươi cười: "Nhục Hi à, con tới rồi, lần trước đã để con bị kinh hãi rồi, mau tới đây để bốn cung nhìn xem con có khoẻ không?"

Lăng Nhục Hi có chút thụ sủng nhục kinh mà hành lễ đáp: "Đa tạ nương nương quan tâm, thần nữ rất khoẻ, đây là quả tổ mẫu tặng nương nương, xin nương nương đừng ghét bỏ."

Cung nữ ở bên cạnh Đức Phi nhận lấy hộp gấm trong tay Lăng Nhục Hi, đưa cho Đức phi xem một chút, tuy rằng đó là một viên dạ minh châu hiếm thấy, nhưng Đức phi lại không tỏ ra vui sướng chút nào, chỉ nhàn nhạt gật đầu: "Lão phu nhân thật có lòng."

Lúc này Lăng Nhục Hi mới đứng dậy, lặng lẽ đi tới bên cạnh chiếc đàn cổ đặt ở một bên, nhẹ nhàng vuốt ve chiếc đàn Lục Ngạc một chút, cười nói: "Không biết hôm nay Nương nương muốn nghe khúc gì?"

"Đánh một bài Phụng Cầu Hoàng đi!" Đức phi có tâm tư, nhìn thoáng qua Bắc Đường Hoè ở bên cạnh một cái.

Ý tứ của Đức phi rất rõ ràng, Lăng Nhục Hi gật đầu, sau đó đầu ngón tay chuyển động nhẹ nhàng, tiếng đàn uyển chuyển vang lên, trong chốc lát, khắp Vương phủ rộng lớn đều vang lên tiếng đàn bay bổng của Lăng Nhục Hi.

Nhìn dáng vẻ khiêm tốn không hề xu nịnh của Lăng Nhục Hi, Đức phi không biết tại sao càng nhìn lại càng cảm thấy vừa lòng, nhẹ nhàng kéo tay Bắc Đường Hoè, dịu dàng nói: "Hoè Nhi, con thấy Tam tiểu thư này thế nào?"

"Vị tỷ tỷ này rất xinh đẹp, đàn cũng dễ nghe, Hoè Nhi rất thích!" Đôi mắt của Bắc Đường Hoè vô cùng trong sáng, cười hì hì nhìn Lăng Nhục Hi.

Tuy rằng Lăng Nhục Hi nghe được lời hai người nói, nhưng không hề bị phân tâm, chỉ thông thả đàn hết bài, mỉm cười nhẹ nhàng nhìn Đức phi.

Thấy dáng vẻ khí khái của Lăng Nhục Hi, Đức phi hài lòng không nhìn được, gật gật đầu, nhẹ giọng khen: "Kỹ thuật đàn của Nhục Hi quả thật tuyệt diệu! Số là trong kinh thành này, chỉ có con mới có thể đàn hay như vậy!"

Lăng Nhục Hi nghe thấy vậy vội vàng đứng lên: "Nương nương quá khen rồi, con chỉ là có chút tài mọn mà thôi!"

"Hoè Nhi thích Tam tỷ tỷ, tỷ đàn rất dễ nghe, thật sự rất dễ nghe, Hoè Nhi muốn học, Hoè Nhi muốn học!" Bắc Đường Hoè bỗng nhiên kéo kéo tay áo Đức phi, bắt đầu làm nũng.

Đức phi vẫn luôn thương yêu đứa con trai này của mình nhất, cho nên gật gật đầu, nhẹ nhàng vỗ bàn tay Bắc Đường Hoè, có chút không vui nói: "Đứa trẻ này, lại hồ đồ rồi! Nếu như con muốn học đàn, Mẫu phi sẽ tìm nhạc sư trong cung cho con, Tam tiểu thư bận rộn nhiều việc, e là không có nhiều thời giờ như vậy!"

Bắc Đường Hoè nghe đến đó, lập tức không vui, ngồi ở một bên, thờ phỉ phò nói: "Hoè Nhi không cần nhạc sư dạy đàn, Hoè Nhi chỉ muốn Tam tỷ tỷ, chỉ muốn Tam tỷ tỷ!" Vừa nói vừa đá chân lung tung, nước mắt lưng tròng nhìn rất đáng thương.

"Hoè Nhi nghe lời! Không được làm loạn!" Đức phi đột nhiên trở nên nghiêm khắc, Bắc Đường Hoè nhìn thấy Mẫu phi luôn yêu thương mình nhất thời trở thành như vậy, càng cảm thấy ảm ức, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống: "Hu hu hu, Mẫu phi hung dữ với Hoè Nhi, Mẫu phi không thương Hoè Nhi!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Là ta tự nguyện

Vốn dĩ Đức phi có ý muốn để cho Lăng Nhục Hi thấy, cho nên nhìn dáng vẻ khóc thút thít của Bắc Đường Hoè, càng thêm đau lòng, vội vàng thay đổi ngữ điệu: "Hoè Nhi ngoan, Hoè Nhi không khóc nữa, không phải Mẫu phi hung dữ với Hoè Nhi, Mẫu phi thương Hoè Nhi nhất, được chưa?"

Nhìn dáng vẻ dịu dàng của Đức phi nương nương, Lăng Nhục Hi bỗng cảm thấy có chút chua xót, tuy rằng Bắc Đường Hoè tâm trí không bình thường, nhưng Đức phi luôn yêu thương hẳn thật lòng. Còn nàng, nàng còn không thể làm nũng với mẫu thân của mình.

Lăng Nhựt Hi nhắm mắt lại, ngăn cho bản thân mình không bật khóc, đi tới trước mặt Đức phi, nhẹ nhàng nói: "Nương nương đối xử thật tốt với Vương gia, khiến cho Nhựt Hi vô cùng hâm mộ, muốn học đánh đàn cũng không phải việc gì khó, nếu Nhựt Hi có thời gian, nhất định sẽ qua đây dạy cho Vương gia."

Đức phi nghe Lăng Nhựt Hi nói như vậy thì lập tức cảm thấy có chút kỳ quái, bước lên phía trước, nhẹ nhàng nắm lấy tay Lăng Nhựt Hi, dịu dàng nói: "Con cũng là đứa trẻ đáng thương, bản cung đã nghe chuyện rồi, mẫu thân con chết sớm, phụ thân lại ở xa xôi ngàn dặm, chắc là đã chịu không ít thiệt thòi đúng không?"

Nghe đến đó, Lăng Nhựt Hi cũng cảm thấy trong lòng có một chút ấm áp, nhưng nàng vẫn nhẹ nhàng lắc lắc đầu, vui sướng nói: "Nương nương hiểu lầm rồi, tuy rằng phụ mẫu thân nữ đều không ở bên cạnh thân nữ, nhưng đại bá mẫu đối xử với thân nữ giống như phụ mẫu ruột, nên Nhựt Hi không phải chịu bất cứ thiệt thòi gì."

Chính bởi vì Lăng Nhựt Hi ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy, cho nên Đức phi mới càng thêm vui mừng mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Đứa nhỏ Hoè Nhi này, vẫn luôn là người tùy hứng, hiếm khi nó thích một người nào, nếu con không chê, thì hãy thường xuyên tới trò chuyện với nó, dạy nó đánh đàn, giúp nó cảm thấy vui về một chút."

Lăng Nhựt Hi ngoan ngoãn gật gật đầu, nhìn ánh mắt trong sáng đơn thuần của Bắc Đường Hoè đang cười cười, thấp giọng nói: "Thần nữ cảm thấy Vương gia rất tốt, cũng không dám ghét bỏ Vương gia, nương nương yên tâm, thần nữ có thời gian nhất định sẽ tới trò chuyện cùng Vương gia và nương nương."

Đức phi nhìn ánh mắt thơ ngây của Lăng Nhựt Hi, trong lòng càng thêm coi trọng người con dâu này, đối với những việc trước đó bà ta cũng biết Lăng Nhựt Hi cũng là con người có thủ đoạn, cho nên có chút lo lắng, nhưng hôm nay vừa gặp, tiếp xúc với nàng, bà ta mới phát hiện, tuy rằng Lăng Nhựt Hi là người có thủ đoạn, nhưng lại là một đứa trẻ tốt bụng, nữ nhân như vậy là thích hợp nhất!

Đức phi cười cười, sau đó nhẹ giọng nói: "Con đã nói vậy thì tốt quá rồi, mấy đứa trẻ các con ở đây nói chuyện với nhau đi, bản cung tới phòng bếp xem một chút, đã giữa trưa rồi, con cũng ở lại đây dùng cơm cùng chúng ta nhé?"

Lăng Nhựt Hi không nghĩ Đức phi sẽ giữ mình lại ăn cơm, lập tức có chút cảm giác thụ sủng nhược kinh mà nói: "Thần nữ đa tạ ân điển của nương nương."

"Con đừng khách sáo như vậy, cũng không hiểu vì sao, bản cung cứ gặp con là cảm thấy rất thân thuộc, dường như đã từng gặp ở nơi nào đó."

Lăng Nhựt Hi nghe thấy vậy, hơi cười cười, ngoan ngoãn nói: "Có thể được nương nương thấy thuận mắt, là phúc phận của thần nữ."

"Ừm, bản cung đúng là không nhìn lầm người, con quả nhiên là một đứa trẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện."

Sau khi Đức phi nói xong thì xoay người lại nhìn về mặt rầu rĩ không vui của Bắc Đường Hoè, nhẹ nhàng nói: "Hoè Nhi nghe lời, mẫu phi đi làm Đào Hoa Tò mà con thích nhất, có được không?"

Bắc Đường Hoè cười cười, sau đó gật đầu thật mạnh, nhìn Lăng Nhựt Hi, cười hi hi nói: "Tỷ tỷ xinh đẹp, một lát nữa cùng ăn Đào Hoa Tò với Hoè Nhi đi, Mẫu phi làm Đào Hoa Tò rất ngon."

Lăng Nhựt Hi cũng hiền lành cười cười, thanh thúy đáp lời: "Được, đa tạ Vương gia."

Đức phi nhìn hai người như vậy, chỉ cảm thấy thỏa mãn hồi lâu, vừa lòng xoay người đi tới phòng bếp phía sau viện, cung nữ ở bên cạnh nhìn dáng vẻ hài lòng của Đức phi, nhẹ giọng nói: "Nương nương như vậy là chấp nhận tam tiểu thư?"

"Có thủ đoạn, có tâm kế, còn có một tấm lòng thiện lương, bản cung giao Hoè Nhi cho nàng ta cũng coi như yên tâm."

Đức phi hài lòng gật đầu, trong lòng càng cảm thấy vui mừng vô hạn, hôn sự của Bắc Đường Hoè luôn là tâm bệnh lớn nhất của bà ta.

Nghe đến đó, cung nữ có chút chần chừ nói: "Nhưng mẫu thân Tam tiểu thư mất sớm, không có mẫu thân ở bên cạnh dạy dỗ, sợ là nhiều chuyện sẽ không được chu đáo?"

"Đúng là còn một số việc chưa đủ chu đáo, nhưng ở tuổi này mà nàng ta có thể làm được như bây giờ, đã không dễ dàng gì, thời gian còn dài, bản cung sẽ từ từ dạy dỗ nàng, người đi đi, quan sát một chút, xem có phải nàng ta trong ngoài đều như một hay không!"

Ở trong cung giả ngây giả ngốc quá lâu, theo bản năng Đức phi nương nương đã không còn tin tưởng bất kỳ kẻ nào, ngay cả khi Lăng Nhựt Hi là người con dâu được bà ta lựa chọn, biểu hiện của nàng khiến bà ta rất vừa lòng, nhưng rốt cuộc vẫn phải đề phòng một chút.

Sau khi Đức phi đi, Lăng Nhựt Hi liền cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, nhìn Bắc Đường Hoè ngồi ở đó, đôi mắt to tròn ngập nước nhìn mình, bỗng nhiên nghĩ tới hoàng nhi đã chết thảm của mình khi xưa, trong lòng chợt đau xót, hơi hơi nhủ mảy.

Tuy rằng chỉ số thông minh của Bắc Đường Hoè thấp, nhưng mà lại là người rất mẫn cảm, dường như lập tức cảm nhận được xúc cảm của Lăng Nhựt Hi có chút kỳ lạ, tò mò nhìn Lăng Nhựt Hi, nhỏ giọng nói: "Tỷ tỷ xinh đẹp, tỷ không vui sao? Vì sao tỷ không vui? Vì chuyện gì? Có phải tỷ không thích Hoè Nhi hay không, ghét bỏ Hoè Nhi đúng không?"

Lăng Nhựt Hi nhẹ nhàng lắc đầu, nắm tay Bắc Đường Hoè, nhẹ nhàng nói: "Thần nữ không phải không vui, thần nữ không ghét bỏ Vương gia, chỉ là

thần nữ có chút hâm mộ Vương gia, hâm mộ Vương gia có thể sống vô ưu vô lo, được Mẫu phi yêu thương như vậy."

Bắc Đường Hoè có chút mờ mịt không hiểu lời Lăng Nhượng Hi nói, nhưng lại có thể nhìn ra ý tốt từ trong ánh mắt Lăng Nhượng Hi, hần ta cười cười, giọng nói mát mẻ: "Nhưng hoàng huynh lại không thích Hoè Nhi, hần nói Hoè Nhi là kẻ ngốc, thật ra Hoè Nhi không ngốc, Hoè Nhi còn thuộc Tam Tật Kính, còn thuộc Bách Gia Tính nữa!"

Lăng Nhượng Hi nghe đến đó, hơi hơi nhíu mày, không vui nói: "Là vị hoàng huynh nào không thích Vương gia?"

"Tam hoàng huynh, hần không thích Hoè Nhi, hần luôn bắt nạt Hoè Nhi, nhưng lại không cho Hoè Nhi nói với mẫu phi, tỷ tỷ, Hoè Nhi thích tỷ, cho nên mới dám nói với tỷ, tỷ phải giúp Hoè Nhi giữ bí mật, đây là bí mật của chúng ta."

Bắc Đường Hoè thần bí nhìn Lăng Nhượng Hi, đáng vẻ đơn thuần, làm trái tim Lăng Nhượng Hi run rẩy, Hoàng nhi bị chết thảm của nàng ở kiếp trước, cũng có đôi mắt to tròn ngập nước như thế này, nó cũng nhìn nàng chăm chú, cũng quán lấy nàng, gọi nàng là Mẫu hậu.

Dần dần đôi mắt nàng đỏ hoe, cả người Lăng Nhượng Hi lại không nhìn được ôm lấy Bắc Đường Hoè, nhẹ nhàng nói: "Sau này, thần nữ sẽ bảo vệ người, sẽ không để bất cứ kẻ nào bắt nạt người, có được không?"

"Thật vậy không?" Bắc Đường Hoè mặc cho Lăng Nhượng Hi ôm mình, khờ dại hỏi.

"Đúng vậy, ta bảo đảm, sẽ bảo vệ người." Giờ này phút này, Lăng Nhượng Hi coi người trước mắt như Hoàng nhi chết thảm kia của mình, trong lòng trĩu nặng vô hạn.

Ở phía xa Đức phi nhìn thấy Lăng Nhượng Hi như vậy, lập tức cảm thấy kỳ quái, khó hiểu nói: "Tại sao ánh mắt nàng ta lại như vậy? Hình như là rất đau lòng cho Hoè Nhi, không phải bọn họ mới gặp nhau lần thứ hai sao?"

Cung nữ bên cạnh cũng cảm thấy kỳ quái, thấp giọng nói: "Không hiểu sao nô tỳ cảm thấy ánh mắt Tam tiểu thư nhìn Vương gia ánh mắt rất giống ánh mắt nương nương khi nhìn Vương gia?"

"Nói hươu nói vượn, nàng ta còn chưa xuất giá, sao có ánh mắt của mẫu tử được!" Đức phi cười khẽ, sau đó yên tâm rồi đi, nhìn đáng vẻ của Lăng Nhượng Hi này, bà liền biết lựa chọn của mình không hề sai.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Liên quan gì đến người

Ý thức được mình có chút mất khống chế, Lăng Nhượng Hi có chút áy náy buông Bắc Đường Hoè ra, đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Vương gia thứ tội, thần nữ quá phận."

Bắc Đường Hoè lắc đầu một cái, kéo tay Lăng Nhượng Hi, cười hi hi nói: "Ta thích tỷ tỷ ôm ta như vậy, sau này tỷ tỷ đừng gọi ta là Vương gia nữa, gọi ta là Hoè Nhi đi, Mẫu phi cũng gọi ta như vậy."

Lăng Nhượng Hi nghe đến đây bỗng nhiên trở nên khản trương, lắc đầu một cái, vội vàng nói: "Vương gia không thể, Nhượng Hi chẳng qua chỉ là thần nữ, sao có thể trực tiếp gọi tên ngài chứ?"

"Nhưng Hoè Nhi lại cảm thấy tỷ tỷ là bạn tốt của Hoè Nhi, tỷ tỷ quên rồi, giữa chúng ta còn có bí mật nhỏ riêng." Đôi mắt to của Bắc Đường Hoè chớp một cái, khiến cho Lăng Nhượng Hi không còn chút sức chống đỡ nào, chỉ có thể cười ha ha gạt đầu một cái: "Vậy được, lúc không có ai, thần nữ sẽ gọi vương gia là Hoè Nhi, có được không?"

Bắc Đường Hoè cười hi hi gạt đầu một cái, sau đó cầm bánh ngọt trên bàn đưa cho Lăng Nhượng Hi: "Tỷ tỷ, tỉ nếm thử xem, bánh ngọt trù phòng làm, ăn có ngon không."

Lăng Nhượng Hi nhận lấy bánh ngọt, lột lớp vỏ ra, đưa vào miệng Bắc Đường Hoè, cười ha ha nói: "Nếu là bạn tốt, vậy chúng ta ăn chung đi."

Bộ dạng hai người cười cười nói nói trong đình khiến Bắc Đường Ngôn vừa mới đến rất khó chịu, nên hần liền sai bước tiến lên, ánh mắt nhìn Lăng Nhượng Hi không khỏi có chút giễu cợt, tức giận nói: "Tam tiểu thư đúng là tâm địa hiền lành."

"Ngũ hoàng huynh. Huynh tới đây. Huynh nhìn xem, tỷ tỷ xinh đẹp đang chơi cùng Hoè Nhi." Bắc Đường Hoè nhìn thấy Bắc Đường Ngôn lập tức vô cùng vui vẻ, tung tăng đi lên phía trước, bẻ một nửa bánh ngọt trong tay đưa tới: "Hoàng huynh, huynh ăn đi."

Bắc Đường Ngôn nhìn thấy Bắc Đường Hoè, sắc mặt mới có chút hòa hoãn, nhận lấy bánh ngọt, cười nói: "Không phải đã nói với đệ sao? Ăn ít đồ ngọt thôi, cẩn thận đau răng."

Bắc Đường Hòe có chút oan ức hung hăng xoa mũi mình, nhỏ giọng nói: "Nhưng mà Hòe Nhi thích ăn bánh ngọt."

Lăng Nhựt Hi nhìn hai người kẻ tung người hứng, cũng biết bình thường Bắc Đường Ngôn đối xử với Bắc Đường Hòe rất tốt, cho nên liền cười một tiếng, ngồi một bên, ung dung thong thả uống trà.

Bắc Đường Ngôn nhìn bộ dạng nhàn nhả của Lăng Nhựt Hi liền cảm thấy buồn bực trong lòng: "Tam tiểu thư thật nhàn nhả."

Lăng Nhựt Hi không biết vì sao cái tên Bắc Đường Ngôn này chỉ cần nhìn thấy mình liền trở nên quái gở, nhất thời có chút bất đắc dĩ lắc đầu một cái, thân nhiên nói: "Nương nương triệu đến, thần nữ không dám không đến."

Bắc Đường Hòe nhìn dáng vẻ quái gở của Bắc Đường Ngôn, có chút mờ mịt tròn to mắt, thử thăm dò mở miệng: "Hoàng huynh, huynh đang tức giận sao?"

Vốn cũng chỉ là một câu nói vô tâm, nhưng không ngờ Bắc Đường Ngôn và Lăng Nhựt Hi nháy mắt trở nên lúng túng, nhất là Bắc Đường Ngôn, bánh ngọt nhét vào miệng cũng phun ra ngoài: "Sao ta lại tức giận chứ? Có liên quan gì tới ta đâu."

Lăng Nhựt Hi cũng lặng lẽ đỏ mặt, đi lên phía trước, nhẹ giọng nói: "Hòe Nhi, ta còn có chút chuyện, đi về trước, có thời gian lại tới chơi với đệ, được không?"

Bắc Đường Hòe không ngờ nhanh như vậy Lăng Nhựt Hi đã phải đi, nhất thời có chút nóng nảy, kéo tay Lăng Nhựt Hi, vội vàng nói: "Không phải tỷ tỷ đồng ý với Mẫu phi ở lại đây ăn cơm sao? Không được, tỷ tỷ không được đi."

Lăng Nhựt Hi không ngờ Bắc Đường Hòe lại ngăn mình lại, có chút lúng túng nhìn người bên cạnh, sau đó bất đắc dĩ gạt đầu một cái, cười nói: "Vương gia buông thần nữ ra trước, thần nữ sẽ không đi."

Lúc này Bắc Đường Hòe mới buông tay Lăng Nhựt Hi, sau đó ngây thơ nói: "Tay tỷ tỷ thật là mềm."

Lúc này, mặt Lăng Nhựt Hi lập tức đỏ lên, lúng túng không biết nên nói gì cho phải.

Lúc Đức phi mang đào hoa tô đã làm xong tới, liền nghe Bắc Đường Hòe nói những lời này, nhất thời liền cười ra tiếng, có chút oán trách liếc Bắc Đường Hòe một cái, tức giận nói: "Con cái tên tiểu tử thối này, nói bậy bạ gì đó."

"Ra mắt Đức phi nương nương."

Bắc Đường Ngôn đi lên phía trước, quy quy củ củ thi lễ.

Lúc này Đức phi mới nhìn đến Bắc Đường Ngôn vẫn luôn không nói gì, nhất thời cảm thấy có chút kì quái: "Ngôn Nhi? Hiếm thấy con không ở lại quân doanh, sao lại có thời gian tới vương phủ chứ?"

"Lâu rồi chưa gặp Hòe Nhi, cho nên tới thăm nó."

Bắc Đường Ngôn cười hi hi nhìn Đức phi rồi xoay người nhìn Bắc Đường Hòe, vẻ yêu mến trong ánh mắt, không giả chút nào.

Bắc Đường Hòe nghe đến đây, nhất thời liền vô cùng vui vẻ, cười ha ha nói: "Hoàng huynh đối với Hòe Nhi tốt nhất, Hoàng huynh còn dạy Hòe Nhi cười ngửa bần tên, Hòe Nhi thích Hoàng huynh nhất."

Đương nhiên Đức Phi biết Bắc Đường Ngôn thích Bắc Đường Hòe, cho nên đối với Bắc Đường Ngôn cũng đặc biệt yêu quý, cười một tiếng, đặt Đào Hoa Tô lên bàn, cười nói: "Con cái đứa nhỏ này, từ nhỏ vẫn luôn là đứa có lộc ăn, biết hôm nay trong phủ làm món ngon, có phải không?"

Bắc Đường Ngôn hiếm thấy lộ ra chút tính trẻ con: "Nương nương nói đúng, thật xa đã ngửi thấy mùi thơm từ Kiềm vương phủ."

"Con đó, chỉ được cái ba hoa, được rồi, cũng không còn sớm nữa, truyền thiện đi, bổn cung cũng đói rồi."

Vừa nói, vừa kéo Lăng Nhựt Hi bên cạnh, cười nói: "Hôm nay chính là gia yến, ngươi không cần khăn trương, thả lỏng chút đi."

Lăng Nhựt Hi quy củ củ đi theo bên cạnh Đức phi, cười khôn khéo: "Vâng, thần nữ đều nghe theo Nương nương."

Bắc Đường Ngôn nhìn bộ dạng khôn khéo này của Lăng Nhựt Hi liền cảm thấy rợn tóc gáy, mới ngày hôm qua, nữ nhân này còn mặt không đổi sắc dằn vo Bắc Đường Cần gần chết, tới bây giờ vẫn chưa thể xuống giường, bộ dạng thô trắng nhỏ nhắn ngày thơ bây giờ lại tự nhiên đến vậy, công phu đổi sắc mặt này, cũng đạt tới đỉnh cao rồi.

Lăng Nhựt Hi làm sao biết được Bắc Đường Ngôn đang nghĩ gì, quy củ củ ngồi ở chỗ của mình, ưu nhã ăn thức ăn trong khay.

Bắc Đường Hòe nhìn bộ dạng này của Lăng Nhựt Hi, nhất thời cảm thấy có chút kì quái, nhẹ giọng nói: "Tỷ tỷ, tỉ ăn ít như vậy, có đủ no không?"

Đức phi nhìn bộ dạng gầy yếu của Lăng Nhựt Hi, hơi cau mày, ý vị thâm trường nói: "Hòe Nhi nói đúng, Nhựt Hi, ngươi cũng quá gầy rồi, không có lợi cho việc sinh dưỡng."

Lăng Nhựt Hi nghe đến đây, trong lòng không nói nên lời, nhưng trên mặt vẫn có chút đỏ, mặt đầy thẹn thùng, nhỏ giọng nói: "Nương nương xin đừng chê cười Nhựt Hi."

Nhìn bộ dạng tiểu nữ nhi của Lăng Nhựt Hi, Bắc Đường Ngôn nuốt chút nữa phun rượu trong miệng ra ngoài, thật vất vả mới nuốt xuống được, một bữa ăn có chút không được tự nhiên.

Cuộc sống của Bắc Đường Hòe vẫn luôn rất có quy tắc, cho nên ăn xong bữa trưa này, liền có tiểu nha hoàn đưa hắn đi ngủ trưa, Lăng Nhựt Hi thấy vậy, vội vàng cáo từ, muốn trở về phủ, Đức Phi cười một tiếng, cung nữ bên cạnh đưa cho Lăng Nhựt Hi một hộp gấm, Đức Phi kéo tay Lăng Nhựt Hi, dịu dàng nói: "Nhựt Hi, đây là ngọc như ý Hoàng thượng ban cho bốn cung, người cầm về, giúp ta đưa cho Lão phu nhân, coi như là hạ lễ của bốn cung."

Lăng Nhựt Hi cảm thấy cái hộp trong tay nặng tựa ngàn vàng, nhưng vẫn khéo léo mà cười một tiếng: "Vâng, thần nữ biết, thần nữ thay mặt Tổ mẫu tạ ân điển của nương nương."

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Thiếu

Nguồn nhảy chương mời các bạn xem chương tiếp theo

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 41: Suy nghĩ khác người

Lăng Nhựt Hi vừa cầm ngọc như ý ra ngoài đã thấy Bắc Đường Ngôn ra ngoài trước đứng ở cửa, cười như không cười nhìn mình, lập tức thấy lạ, tiến về phía trước, hơi khựng gót: "Thần nữ bái kiến Vương gia."

"Sợ là qua thêm mấy ngày, nàng không cần hành lễ với Bốn vương nữa rồi nhỉ?" Giọng của Bắc Đường Ngôn có chút kỳ lạ.

"Câu này của Vương gia, Nhựt Hi có chút không hiểu." Lăng Nhựt Hi hơi nhú mày không vui, sao lại cảm giác tên trước mắt này cứ cố ý vô tình gây phiền phức cho mình.

"Tam tiểu thư cực kỳ thông minh, sao lại không hiểu chứ?" Bắc Đường Ngôn không chịu nhượng bộ, nhìn chằm chằm Lăng Nhựt Hi: "Nàng muốn gả cho một kẻ ngốc đến vậy sao?"

"Xin Vương gia tự trọng, nói câu này truyền ra ngoài, Nhựt Hi không thể đặt chân ở kinh thành được nữa, hôn nhân đại sự, từ trước đến nay đều là lệnh cha mẹ, lời mai mối, không phải một cô gái như ta có thể làm chủ được!"

Lăng Nhựt Hi lạnh như băng nói xong, trực tiếp lên xe ngựa, tức giận bảo: "Về phủ!"

Bắc Đường Ngôn nhìn xe ngựa cứ thế mà chạy qua trước mặt mình, cũng không hiểu vì sao lại thấy cực kỳ tức giận, đá một cú thật mạnh vào sư tử bằng đá bên cạnh một cái, kết quả đau đến nhe răng há miệng.

Diệp Hoan bên cạnh có chút khó tin nhìn người đàn ông trẻ con trước mặt mình, cảm thấy sáng nay có lẽ mình chưa tỉnh ngủ, có trời mới biết đại tướng quân không gì không làm được nhà hắn, Vương gia được vạn người đề ý, sao lại làm chuyện không có đầu óc như vậy?

"Vương gia, chúng ta nên về doanh thôi!" Diệp Hoan tiến lên, cẩn thận nhìn Bắc Đường Ngôn mặt mày u ám.

"Không về doanh chẳng lẽ ở lại đây ăn cơm chiều hả!" Bắc Đường Ngôn tức giận liếc Diệp Hoan, sau đó trực tiếp xoay người lên ngựa, hung hăng vỗ mông ngựa như hả giận một cái, nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Đề lại một mình Diệp Hoan đứng tại chỗ có chút khó hiểu.

Bên này Lăng Nhựt Hi vừa về phủ đã bị Hồng Vân trong phòng Lão phu nhân gọi tới phòng trên, Lão phu nhân nhìn hộp gấm trong tay Lăng Nhựt Hi, trong mắt lóe ra một tia tham lam nhưng vẫn cười ha hả hỏi: "Hôm nay trong Vương phủ không xảy ra chuyện gì sao?"

Lăng Nhựt Hi khéo léo nhẹ gạt đầu, sau đó đưa hộp gắm trong tay cho Hồng Vân bên cạnh, nói khẽ: "Đức phi nương nương nhận được lễ vật của Tổ mẫu rất vui, đây là đáp lễ của Đức phi nương nương. Nương nương nói, đây chính là Thánh thượng khâm ban, vô cùng quý giá đó!"

Nghe thấy thế, nếp nhăn trên mặt Lão phu nhân giãn ra rất nhiều: "Ta biết ngay, con là đứa hiểu chuyện!"

Nhận lấy hộp gắm từ tay Hồng Vân, Lão phu nhân vô cùng vui mừng, sau đó vui vẻ về vị trí bên cạnh, cười bảo: "Mau lại đây, ngồi với Tổ mẫu này!"

Đại phu nhân ngồi bên dưới nhìn ngọc Như Ý trong tay Lão phu nhân, quả thực muốn tự tử, Dạ Minh châu cứ không rõ ràng như vậy mà rơi vào tay Đức phi bà đã tức lắm rồi, bây giờ mắt thấy địa vị của Lăng Nhựt Hi trong Lăng phủ càng ngày càng cao, lại càng tức đến muốn học máu!

Ban đầu Nhị phu nhân còn có chút dao động, nhưng hiện tại trong lòng đã kiên định, ả vô cùng chắc chắn, mỗi việc Lăng Nhựt Hi làm đều không phải vô ý, nàng vốn là người có tâm kế! Xem ra, tâm nguyện nhiều năm của mình, e rằng sẽ được tiểu nha đầu này thực hiện rồi.

Ả cười, sau đó tiến về phía trước, dịu dàng nói: "Xem ra, Đức phi nương nương rất thích Tam tiểu thư đó!"

Lão phu nhân cũng cười ha hả: "Đứa bé Nhựt Hi này ngoan ngoãn hiểu chuyện, là một đứa bé khiến người ta yêu thương!"

Đại phu nhân cười như không cười nhìn hai người, sau đó thái độ không rõ nói: "Sợ là bị người ta thương đến váng đầu, tại sao mình chết cũng không biết!"

"Đại phu nhân có ý gì đây?"

Lão phu nhân có chút bức bối nhíu mày, ánh mắt nhìn Đại phu nhân rõ ràng không vui.

Đại phu nhân cũng biết lúc này mình không nên nói vậy, nhưng trong lòng cảm thấy khó chịu nên trực tiếp mở miệng nói: "Vâng, Lão phu nhân nói đúng lắm, cơ thể con dâu có chút không khỏe, con xin về trước!" Sau khi Đại phu nhân nói xong trực tiếp xoay người ra ngoài.

Lão phu nhân thấy Đại phu nhân như vậy chỉ cảm thấy trên mặt bỏng rát, nhất là thấy vẻ mặt Lăng Nhựt Hi bên cạnh cười như không cười, càng cảm giác cái mặt mo của mình chẳng còn gì, đập bàn một cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tần Hương Ngọc này, thật sự càng ngày càng làm càn! Vậy mà không để mẹ chồng là ta vào mắt! Quả thật có lý nào như vậy!"

Thật ra Lăng Nhựt Hi cũng không ngờ chuyện hôm nay thế mà lại khiến Đại phu nhân phản ứng như vậy, thậm chí cả hiếu đạo luôn treo bên miệng cũng ném ra sau gáy, nhìn dáng vẻ bất mãn của Lão phu nhân, Lăng Nhựt Hi cảm thấy vô cùng buồn cười.

Nhưng nàng vẫn nhẹ nhàng vuốt lưng Lão phu nhân, dịu dàng nói: "Tổ mẫu đừng giận, nếu giận đến ảnh hưởng sức khỏe thì không hay!"

Lời này, hiển nhiên là thêm dầu vào lửa, Lão phu nhân chẳng những không bớt giận mà ngược lại càng không vui: "Tử Vân! Chuyện trong phủ, người để ý một chút cho ta, ta không tin, Lăng phủ chúng ta không có nó thì không được!"

Nhị phu nhân nghe thấy thế vội vàng gạt đầu: "Vâng, nhất định Tử Vân sẽ học thật tốt!"

Lăng Nhựt Hi nhìn gương mặt bình tĩnh như nước của Nhị phu nhân, cảm thấy hơi buồn cười, Nhị phu nhân này thoát nhìn là một người hiền hòa, nhưng trên thực tế là ngầm ngầm chịu đựng không thể hiện ra, nếu một ngày bị người như vậy theo dõi, nhất định không có kết cục tốt!

Trở lại viện của mình, Lăng Nhựt Hi cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, Mai Hương vội vàng rót cho Lăng Nhựt Hi một chén trà, lo lắng hỏi: "Tiểu thư, ngài không sao chứ? Sao mới ra ngoài một chút đã mệt thành như vậy?"

Lăng Nhựt Hi nhận chén trà, cười bảo: "Không sao, chỉ hơi mệt thôi, nghỉ ngơi một chút là được."

Vừa dứt lời, ngoài cửa đã ồ ồ ào, Lăng Nhựt Hi vội vàng đứng dậy, chỉ thấy cung nữ ở phủ Kiều vương lúc sáng dẫn theo một đám người rầm rập bước đến, trong tay còn cầm không ít đồ.

"Nô tỳ tham kiến Tam tiểu thư, những thứ này đều là Nương nương ban cho Tam tiểu thư, mong Tam tiểu thư nhận lấy."

Lăng Nhựt Hi nhẹ gạt đầu, sau đó vội khụy người, cười bảo: "Đa tạ Nương nương, Thần nữ vô cùng biết ơn!"

Sau khi nói xong, nàng tiến lên phía trước, rút một cây trầm trên đầu đưa cho cung nữ, vừa cười vừa nói: "Chút lòng mọn, một chút lòng thành, mong cô đừng chê."

Cung nữ bên cạnh Đức phi tất nhiên chuyện gì cũng đã thấy, chỉ một cây trầm cái không đáng là gì, nhưng dáng vẻ hiểu chuyện của Lăng Nhựt Hi vẫn khiến cung nữ rất thỏa mãn: "Nô tỳ đa tạ Tam tiểu thư, Nương nương nói, ngày mai nếu Tam tiểu thư rảnh hãy đến vương phủ trò chuyện với Vương gia, lúc Vương gia dậy không thấy Tam tiểu thư đã nhắc tới chiều đấy!"

Lăng Nhựt Hi đỏ mặt đứng lúc, cúi đầu thấp giọng đáp: "Vâng, Nhựt Hi đã biết."

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Có chút kỳ lạ

Đại phu nhân vừa về tới phòng chợt nghe nói Lão phu nhân đã xử lý hai bà tử phòng bếp, hơn nữa đều là tâm phúc của mình thì lập tức nổi trận lôi đình, gạt hết đồ sứ trên bàn xuống đất, nghiêng rương nghiêng lợi: "Bà già này, lấy tâm can bảo bối kia của ta đem tặng thì thôi đi! Bây giờ còn dám công khai tát vào mặt ta! Thật sự cho rằng Tần Hương Ngọc ta là người chết ư?"

Lục La bên cạnh lập tức sốt ruột, tiến về phía trước, thấp giọng khuyên bảo: "Phu nhân, xin bớt giận, nếu câu này truyền ra ngoài, sợ rằng về sau sẽ có thêm vô số phiền phức!"

"Người cho rằng ta sẽ sợ một bà già sao! Đã lớn tuổi rồi còn không an phận như vậy! Thấy cảnh cao thì muốn trèo lên, đúng là tức chết ta rồi!" Giờ Đại phu nhân chỉ cảm thấy trái tim đau đớn, Dạ Minh Châu đang yên đang lành lại đem tặng như vậy, còn chẳng nhận được chút lợi lộc gì, làm sao bà ta lại không tức giận cho được!

Nhất là thấy dáng vẻ đắc ý của Lăng Nhược Hi, bà ta càng cảm thấy ngọt ngào khó thở, tức giận nói: "Chỉ là một con nha đầu quê mùa từ nông thôn về, thật sự cho rằng mình trèo được cảnh cao thì có thể từ gả rừng biến thành phượng hoàng ư! Cũng chỉ là một tên Vương gia ngu ngốc mà thôi, ta ngược lại muốn xem xem sau khi gả nó đi rồi thì nó sẽ phải khóc thê nào!"

Nghe đến đó, Lục La lập tức gạt đầu, tiến lên phía trước, dịu giọng nói: "Phu nhân nói đúng lắm, chỉ là một con nha đầu quê mùa ở nông thôn thôi, cho dù gả cho Kiều vương thật thì sao chứ? Xin phu nhân bớt giận! Nhưng chuyện hiện tại cũng chỉ là một chút ngọt ngào trước bảo táp mà thôi! Đức phi cũng biết con trai mình là một kẻ không hăng hái tranh giành, không cho nàng chút ngon ngọt sao nàng chịu chứ?"

Nghe đến đó, cuối cùng Đại phu nhân cũng cảm thấy thoải mái không ít, nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó tức giận giẫm lên mảnh sứ vỡ dưới đất một cái, tức giận nói: "Tuy rằng Kiều vương gia kia là kẻ ngu, nhưng dù sao vẫn là Vương gia, cuối cùng ta vẫn thấy mối hôn sự này vẫn để tiện chúng ta được lời!"

Lục La cũng nhẹ gạt đầu, nhớ đến mấy cái tát lúc trước đã thấy tức giận: "Đại phu nhân nói đúng lắm, bây giờ cũng nên cho Tam tiểu thư chút sắc mặt để nhìn, nếu không, trong phủ này nào còn chỗ cho đại phòng chúng ta sống yên ổn chứ?"

Tuy rằng nhìn qua Lăng Nhược Hi không có chút tâm cơ nào, nhưng trên thực tế nàng đã không còn là nha đầu ngốc trẻ người non dạ ở kiếp trước từ lâu rồi, nhìn số đồ thờ phụng phong phú do Đức phi đưa tới mà khẽ nhủ thầm.

Mai Hương thấy Lăng Nhược Hi như vậy lập tức cảm thấy là lạ: "Tiểu thư, người không vui à?"

Lăng Nhược Hi lắc đầu sau đó thản nhiên nói: "Ta chỉ cảm thấy số đồ thờ này hơi nhiều một chút."

Thu Cúc bên cạnh nghe thấy thế lập tức hơi buồn cười, vô tư nói: "Tiểu thư nghĩ nhiều rồi, Đức phi nương nương là quý nhân trong cung, tùy tiện phát tay đã không chỉ chừng này rồi, nô tỳ thật sự vui thay Tiểu thư, có những thứ này, em thấy khắp Lăng phủ còn ai dám đối đầu với người nữa!"

Lăng Nhược Hi nhìn thoáng qua Thu Cúc đầu óc đơn giản, chỉ có thể cười bất đắc dĩ, sau đó nhìn sang Mai Hương thản nhiên nói: "Sống ở đâu thì theo quy tắc ở đấy, hai em sắp xếp một chút, đưa những thứ này vào nhà kho, ghi vào sổ sách, tất cả ngân châu hiện tại đều giữ lại cho ta, ta có chỗ cần dùng!"

Nói đến đây, Mai Hương như chợt nghĩ đến chuyện gì đó, vội vàng tiến lên cau mày nói: "Tiểu thư, số được liệu lúc trước chúng ta ngắm sẵn đã bị một người thần bí dùng giá cao hơn hai phần mua mất, số được liệu vào kinh tiếp theo, sợ là phải một tháng nữa mới tới nơi!"

Nghe đến đó, sắc mặt Lăng Nhược Hi lập tức trở nên khó coi: "Rốt cuộc là ai!"

Số được liệu này đối với Lăng Nhược Hi mà nói quả thực rất quan trọng, có thể đứng vững gót chân ở kinh thành hay không, có thể mở rộng thực lực của bản thân được hay không đều dựa vào số được liệu này, bây giờ đột nhiên có người chặn ngang một gậy, chẳng lẽ là ông trời không có mắt hay sao?

Mai Hương lắc đầu: "Chuyện này nô tỳ thật sự không biết, chúng ta không có nhiều tai mắt ở kinh thành nên làm chuyện gì cũng không tiện!"

Lăng Nhược Hi gạt đầu, sau đó hít một hơi thật sâu, cố gắng khiến bản thân tỉnh táo lại, Mai Hương nói không sai, bây giờ nàng không có chút căn cơ nào ở kinh thành nên làm chuyện gì cũng vương vãi tay chân, hơi nhủ thầm, thấp giọng nói: "Số được liệu này ta nhất định phải có, em trả nhiều hơn một phần, ta không tin, không phải là đòi tiền sao? Ta đồng ý chỉ mạnh tay!"

Nói đến đây, dường như Lăng Nhược Hi nghĩ đến chuyện gì đó, kéo Mai Hương đang định ra ngoài lại, thản nhiên nói: "Em khoan đi đã, đưa số bạc còn lại cho ta, ta nên đi thực hiện lời hứa của mình rồi."

Thật ra Mai Hương vẫn luôn không tán thành Lăng Nhược Hi đưa tiền cho vị công tử trông kỳ kỳ quái quái kia, nhưng cũng biết chuyện Lăng Nhược Hi muốn làm, nàng không can được, chỉ có thể gạt đầu, sau đó kiểm tra lại một chút, nói khẽ: "Lần ban thưởng này của Đức phi nương nương thật sự không ít, mỗi vàng thôi cũng đã không ít rồi, đổi ra bạc, mở một quán trà cũng dư dả!"

Bấy giờ Lăng Nhượng Hi mới hài lòng gật đầu, sau đó lấy một cái hộp nhỏ sang, đặt tất cả vàng vào, thay nam trang, cười bảo: "Vậy cũng tốt, hai em ở trong phủ trông chừng, cho dù ai tới cũng nói là ta ngủ rồi!"

Mai Hương thấy dáng vẻ Lăng Nhượng Hi như vậy lập tức có chút bận tâm: "Tiểu thư, một mình người mặc như vậy ra ngoài, có phải có chút không ổn không?"

"Không có gì không ổn! Em yên tâm đi! Cần thận đề phòng tai nạn trong viện, biết chưa?" Từ trước đến nay Lăng Nhượng Hi chưa từng tin tưởng những nha hoàn Đại phu nhân đưa tới, thường ngày cả tư cách bước vào căn phòng này cũng không có.

Mai Hương bắt đầu đi gật đầu, có chút không yên lòng bảo: "Tiểu thư làm xong chuyện nhất định phải lập tức trở về đó!"

Lăng Nhượng Hi nhẹ gật đầu, sau đó trực tiếp xoay người ra ngoài, đi đến quán trà lẽ đường kia theo trí nhớ, từ xa đã thấy tên công tử kia đang bận rộn, mỉm cười tiến về phía trước: "Ông chủ, thêm một bình Bích Loa Xuân!"

Nghe thấy giọng Lăng Nhượng Hi, người đàn ông có chút khó tin nhìn Lăng Nhượng Hi mặc đồ nam: "Tam tiểu thư?"

"Ta nghĩ người nên gọi ta là Tam thiếu gia!" Lăng Nhượng Hi nghịch ngợm trợn mắt, sau đó ném cái hộp trong tay lên bàn, thản nhiên nói: "Cái ta hứa với người đều ở đây, người tự xem thử nhé?"

Người đàn ông không vội nhìn tiền trong hộp, chỉ có chút khó hiểu nhìn Lăng Nhượng Hi: "Tam thiếu gia có thể nói cho ta biết vì sao hay không?"

"Không có vì sao, chỉ là coi trọng tài hoa của tiên sinh, chỉ cần tiên sinh có thứ Nhượng Hi muốn, vụ mua bán này Nhượng Hi sẽ không chịu thiệt!"

Lăng Nhượng Hi biết điều cơ bản nhất trong hợp tác là thẳng thắn chân thành, cười cười, trực tiếp lấy ra một khế ước đưa cho người đàn ông: "Nếu không có ý kiến gì, xin mời ký tên được không?"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Lấy mạng ra cược

Người đàn ông nhìn hồi lâu, bấy giờ mới cười như không cười nhìn Lăng Nhượng Hi, sau đó đứng dậy trực tiếp chấp tay: "Nếu có một ngày chuyện lớn thành công, vẫn mong ta đạt được một tấm bằng hiệu thưởng hội đệ nhất thiên hạ!"

Kiểu gì Lăng Nhượng Hi cũng không ngờ rằng mình chỉ nhờ hấn ta để ý chuyện triều đình trong quán trà nhiều hơn, hấn ta lại trực tiếp nhìn thấu mục đích của mình, quả nhiên, thành công của mỗi người đều không phải tình cờ!

"Tạm thời tiên sinh đừng nên đặt chuyện này bên miệng như vậy mới phải!" Lăng Nhượng Hi ngược lại vẻ mặt nghiêm túc cẩn thận, lời như vậy, nếu thật sự bị người có tâm nghe thấy, sợ rằng hai người bọn họ đều chết không có chỗ chôn.

Người đàn ông cười cười, lấy bút mực tới, trực tiếp ký tên mình vào sau khế ước, Lăng Nhượng Hi nhận lấy, tập trung quan sát, bên trên rồng bay phượng múa: "Lục Thiếu Thành."

"Vậy Nhượng Hi ta cùng chúc ông chủ Lục mở cửa thuận lợi trước!" Lăng Nhượng Hi cẩn thận cất khế ước trong tay, cười đến mặt mày cong cong, dưới ánh mặt trời có vẻ cực kỳ chói mắt.

Lục Thiếu Thành thấy Lăng Nhượng Hi như vậy, thế mà mắt không chế đồ mắt, cúi đầu, thậm chí còn nghe thấy tiếng tim đập của mình, mắt tự nhiên một trận.

Có thể đây là chuyện thuận lợi nhất từ khi Lăng Nhượng Hi sống lại đến nay nên nàng rất vui, không nhận ra Lục Thiếu Thành kỳ lạ.

Thừa biết mấy kẻ trong phủ không có ai là bớt lo nên nàng trực tiếp cười, vỗ vai Lục Thiếu Thành, ôn hòa nói: "Việc buôn bán của trà lâu sau này, nhờ người đề ý nhiều hơn!"

Lục Thiếu Thành gật đầu, nghiêm túc chấp tay: "Nhận nhờ vả của người thì làm việc hết lòng vì người! Tất nhiên Thiếu Thành sẽ cố gắng hết sức."

Lúc này Lăng Nhượng Hi mới hài lòng gật đầu sau đó trực tiếp sai bước về Lăng phủ, cẩn thận lên vào từ cửa sau, sau đó cười ha hả nhìn Tiểu Thanh trông cửa, thấp giọng hỏi: "Trong phủ không có chuyện gì chứ?"

Tiểu Thanh thấy Lăng Nhượng Hi như vậy chỉ thấy buồn cười, lắc đầu: "Tam tiểu thư nên nhanh chút đi, tai nạn trong phủ thật sự rất nhiều!"

Lăng Nhượng Hi gật đầu, tiện tay ném bánh ngọt trong tay cho Tiểu Thanh, cười ha hả nói: "Đây là bánh của Phú Dụ Trai, người nếm thử đi!"

Sau khi nói xong trực tiếp tung tăng đi tới viện của mình, chỉ là đi được nửa đường, trông thấy cạnh đình có một tiểu cô nương mặc quần áo màu xanh, xem chừng, hình như là muốn nhảy xuống.

Lăng Nhục Hi lập tức cuống quýt, bước nhanh đến tóm lấy cô bé suýt nữa nhảy xuống, thờ hồng học nói: "Người điên rồi hả? Giữa trời đông mà người nhảy xuống, không muốn sống nữa đúng không?"

"Thả ta ra! Tam tỷ tỷ thả ta ra! Ta không muốn sống nữa đó, không muốn sống nữa!" Cô bé khóc không thành tiếng, dùng sức giãy giụa.

Lăng Nhục Hi nghe thấy thế lập tức thấy là lạ, cẩn thận nhìn lại mặt của cô bé, bấy giờ mới phát hiện người mình ôm chẳng phải ai xa lạ, chính là con gái của Tứ di nương đại phòng, Lăng Thanh Na.

Trong khoảng thời gian ngắn không thể quan tâm quá nhiều nên trực tiếp cho Lăng Thanh Na một bạt tai thật nặng, nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng quát: "Nếu như muội chết, vậy Tứ di nương phải làm sao đây? Sao muội lại không có tiền đồ như vậy! Có chuyện gì lớn đến mức phải tìm đến cái chết?"

Lăng Thanh Na bị bạt tai này đánh đến mơ hồ, bụm mặt, ngơ ngác nhìn Lăng Nhục Hi: "Tam tỷ tỷ~"

Lăng Nhục Hi nhìn dáng vẻ đáng thương của Lăng Thanh Dương, nhất thời có chút chùng tay, chỉ có thể bắt đắc dĩ thờ dài, đỡ Lăng Nhục Na dậy, dịu dàng nói: "Cuối cùng là sao?"

Lăng Thanh Na nhẹ lau nước mắt, sau đó nghẹn ngào nói: "Tam tỷ tỷ, thật ra ta không phải là đứa bé không hiểu chuyện, ta cũng biết Di nương sống trong phủ không dễ dàng, nhưng ta thật sự hết cách rồi, Mẫu thân nhất quyết gả ta cho con thứ của thị lang Lễ bộ, nhưng kẻ đó là thiếu gia ăn chơi, ta thà chết đi cho rồi!"

Lăng Nhục Hi nhìn Lăng Thanh Dương buồn bã gần chết hơi nhủ mảy, kiếp trước, nàng đã gả vào Vương phủ nên không rõ mấy đứa em thứ trong phủ gả đi đâu lắm, nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại, dựa vào tính tình của Đại phu nhân, chắc bọn họ cũng sống không quá dễ chịu.

Thờ dài, Lăng Nhục Hi nhẹ nhàng sờ tay Lăng Thanh Na, không biết tại sao, thấy Lăng Thanh Na như vậy, dường như Lăng Nhục Hi thấy được bản thân kiếp trước, chỉ mới chớp mắt trước thôi, nàng cũng tuyệt vọng như vậy, không nơi nương tựa như vậy.

Lăng Nhục Hi cười, sau đó dịu dàng nói: "Thanh Na, thật ra chết là chuyện dễ dàng, khó là sống thật tốt, miễn là còn sống thì còn hy vọng, miễn là còn sống, sẽ có một lối thoát tốt, muội không muốn gả đã nghĩ đến chuyện tự tử, muội chết thì hay rồi, xong hết mọi chuyện, nếu chết không được, chẳng phải nhất định cũng phải gả à?"

Lăng Thanh Na nghe thế hơi sững sờ, nhìn Lăng Nhục Hi, nghẹn ngào nói: "Tam tỷ tỷ, tỷ nói nghe nhẹ nhàng, sao ta có thể chống đối Đích mẫu* chứ? Di nương vẫn còn nằm trong tay bà ta!"

*Đích mẫu: Đại phu nhân của một gia tộc

Lăng Nhục Hi cười nhạt, thờ ơ nói: "Hai nhà thông gia đâu phải chuyện đơn giản như vậy, trong đó có rất nhiều chuyện phải bàn bạc thật kỹ lưỡng, nên cũng sẽ có rất nhiều bất trắc, đúng không?"

Lăng Thanh Na không phải kẻ ngốc, vì vậy trong nháy mắt đã hiểu ý Lăng Nhục Hi, lập tức kích động nhẹ gật đầu, sau đó nắm chặt tay Lăng Nhục Hi: "Tam tỷ tỷ, cảm ơn tỷ! Thanh Na thật sự cảm ơn tỷ!"

Lăng Nhục Hi thân nhiên lắc đầu, đứng dậy, cười bảo: "Hôm nay ta không thấy gì, cũng chẳng nói gì, biết chưa?"

Lăng Thanh Na có chút khó hiểu nhìn Lăng Nhục Hi: "Cả Di nương cũng không được nói sao?"

"Chờ ngày nào đó muội đã đủ mạnh, có thể khiến Di nương không phải chịu áp lực thì muội cứ nói cho bà ấy biết!" Lăng Nhục Hi thân nhiên nói xong, trực tiếp xoay người tiếp tục đi về phía sân của mình.

"Tam tỷ tỷ!" Lăng Thanh Na trực tiếp sai bước đuổi theo Lăng Nhục Hi, vội vàng nói: "Tam tỷ tỷ, tỷ giúp ta chút đi, giúp Di nương được không?"

"Có vài việc ta có thể giúp muội, nhưng có vài việc ta không giúp được muội, Thanh Na à, mọi chuyện tốt nhất nên tự dựa vào bản thân, biết không?"

Sau khi nói xong, Lăng Nhục Hi trực tiếp xoay người bỏ đi, Lăng Thanh Na đứng tại chỗ ngơ ngác nhìn bóng lưng Lăng Nhục Hi, dăm chiêu, đứng vậy, đôi khi, vận mệnh có lẽ nằm ngay trong tay mình, không phải ư?

Trở về viện, Mai Hương vội vàng ra đón, giúp Lăng Nhục Hi thay đồ, sau đó có chút lo lắng nói: "Mới nãy Hồng Vân tỷ tỷ trong phòng của Lão phu nhân đến, bảo là cơ thể Lão phu nhân không khỏe, kêu ngài có rảnh thì đến thăm, qua lại nhiều một chút."

Nghe đến đó, Lăng Nhục Hi lập tức thấy hơi buồn cười, thân nhiên nói: "Cuối cùng cũng là cáo già! Tính toán thật tinh tế! Em đi đi, kiểm tra mấy thứ Đức phi cho ta, lấy ra vài món tốt đưa qua cho bà ta, cứ nói nhất định ta sẽ đến vấn an Tổ mẫu mỗi ngày!"

Mai Hương nghe thấy thế lập tức cảm thấy là lạ, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, em có chút không hiểu, rõ ràng ngài biết Lão phu nhân không yêu thương mình thật lòng, sao còn tặng quà cho bà ta, lúc nào cũng cung kính vậy chứ?"

Lăng Nhục Hi cười nhạt, sau đó nghiêm túc nói: "Mai Hương à, trăm thiện hiếu đứng đầu, vì vậy chúng ta chỉ có thể cung kính với Lão phu nhân, nếu

gánh tội danh bất hiểu, chúng ta căn bản không có chỗ sống yên ở kinh thành, em hiểu chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Tìm người giúp đỡ

Lúc này Mai Hương mới nhẹ gật đầu, sau đó mừng rỡ nói: "Tiểu thư, vừa rồi người gác cổng tới báo, nói là Lão gia chuyển lời về, khoảng tháng sau sẽ về kinh thuật chức*, chỉ cần Lão gia về, để xem trong phủ còn ai dám xem thường Tiểu thư của chúng ta."

*thuật chức: Tường thuật lại kết quả của chức vụ được giao

Nghe thấy thế, Lăng Nhược Hi vô cùng kích động, nhưng suy nghĩ một chút, kiếp trước khi phụ thân về kinh thuật chức đã bị kẻ gian hãm hại, suýt chút nữa là mất mạng, lập tức có chút nóng nảy, vội vã kéo tay Mai Hương, vội nói: "Bây giờ em phải để ý một chút, nhất là mấy ngày nay trong phủ có ai lui tới, nhất định phải chú ý, biết chưa?"

Mai Hương nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Lăng Nhược Hi, bây giờ mới gật đầu, sau đó xoay người đi tới nhà kho, chọn vài món xem như là đồ tốt, đích thân đưa tới viện của Lão phu nhân.

Lăng Nhược Hi cảm thấy hơi mệt, ngồi xuống nhắm mắt lại, trong đầu toàn là hình ảnh cái đầu đầm máu của phụ thân, cả người căng thẳng, siết chặt nắm đấm, không dám mở to mắt, sợ mình vừa mở mắt thì không kìm được cảm xúc của bản thân.

Thu Cúc tung tăng từ ngoài cửa bước vào, thấy Lăng Nhược Hi như vậy lập tức thấy là lạ, lo lắng tiến lên giật giật ống tay của Lăng Nhược Hi, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư, ngài không sao chứ?"

Bây giờ Lăng Nhược Hi mới hồi phục tinh thần, thả lỏng tâm trạng, thần nhiên lắc đầu: "Ta không sao!"

"Tiểu thư, dáng vẻ hiện tại của ngài khiến cho nô tỳ lo quá, tuy rằng không biết cuối cùng ngài nghĩ gì, nhưng nô tỳ vẫn hy vọng Tiểu thư có thể thật vui vẻ!"

Mặc dù Thu Cúc là nha đầu có đầu óc đơn giản nhưng vẫn rất nhạy cảm, đối với cảm xúc không giải thích được của Lăng Nhược Hi luôn cảm thấy có chút khó hiểu, càng nhiều hơn vẫn là lo lắng.

"Nha đầu ngốc, trên đời này được mấy ai là thật sự có thể sống theo ý muốn mình chứ?" Lăng Nhược Hi cười nhạt, sau đó kéo tay Thu Cúc, buồn cười bảo: "Xem điệu bộ vui vẻ này của em, có chuyện gì tốt hả?"

Thu Cúc lắc đầu, ngược lại nhủ mảy, tức giận nói: "Có chuyện gì tốt chứ! Lúc em mới trở lại thấy nha đầu Linh Lung bên cạnh Đại phu nhân, nàng ta đắc ý hả hê nhìn em, nói là Đại thiếu gia đã về, chuyện này hay rồi, đại phòng có thể ra oai rồi!"

Nghe thấy thế, Lăng Nhược Hi cũng hơi nhủ mảy khó hiểu: "Lăng Kiến Nam? Hắn ta về làm gì?"

"Còn làm gì nữa chứ? Nhất định là nghe nói mẹ mình trong phủ bị ám sát nên trở về làm chỗ dựa cho Đại phu nhân đấy!" Thu Cúc hơi bĩu môi khinh thường.

Lăng Nhược Hi khẽ cau mày, sau đó thấp giọng bảo: "Chuyện này cũng đúng, từ trước đến nay, Lão phu nhân chỉ đặt đứa cháu này vào mắt, hận không thể moi tim móc phổi ra, hắn ta vừa về, chỉ sợ cái đuôi của Đại phu nhân sẽ chia lên trời! Trong khoảng thời gian này hai em cẩn thận một chút cho ta, đừng để người khác lợi dụng sơ hở!"

Nghe thấy thế, Thu Cúc lập tức gật đầu, sau đó cười ha ha nói: "Tiểu thư yên tâm, nhất định Thu Cúc sẽ cẩn thận một chút!"

Lúc này Lăng Nhược Hi mới hài lòng gật đầu, sau đó cảm thấy trong phòng bức bối quá, đứng dậy, thư giãn gân cốt, sau đó thấp giọng bảo: "Ta nghe nói hoa mai ở sân sau nở cả rồi, lúc này cũng nhàn rồi, ta đi xem thử, em đợi trong phòng, giúp ta quan sát những người này cẩn thận!"

Thu Cúc nghe vậy lập tức lắc đầu nói vội: "Buổi sáng vừa có tuyết rơi, bây giờ trên đường rất trơn, không có người đi với ngài, lỡ như gặp chuyện thì sao?"

Lăng Nhược Hi nhay nhay, sau đó bật cười nói: "Em xem ta khỏe mạnh hoạt bát, xảy ra chuyện gì được chứ! Ta đi dạo hít thở không khí một mình, em đừng có đi theo đó, biết chưa?"

Tuy rằng Thu Cúc cảm thấy lạ nhưng vẫn gật đầu, có chút bức bối nói: "Vâng, nô tỳ tuân lệnh."

Lúc này Lăng Nhược Hi mới hài lòng gật đầu, vươn tay vuốt tóc Thu Cúc, thấp giọng nói: "Ngoan, chút nữa về, hái cành hoa mai cho em!"

Vừa nói, Lăng Nhược Hi vừa sai bước ra ngoài, đi tới sân sau, ngắm từng cụm mai đỏ rực rỡ, tâm trạng trong nháy mắt thoải mái hơn không ít, vừa đi, vừa nhẹ ngửi hương hoa mai trong không khí.

"Khoảng thời gian này Tam tiểu thư gây chuyện long trời lở đất, bây giờ ngược lại có rảnh rỗi ở đây ngắm mai, đúng là vui vẻ nhỉ!"

Đúng lúc này, sau lưng Lăng Nhược Hi chợt truyền đến một giọng nam, trên căn bản không cần quay đầu lại, Lăng Nhược Hi đã biết người tới là ai, lập tức thu hồi nụ cười trên mặt, cau mày xoay người sang chỗ khác: "Đừng nói là Vương gia xem Lăng phủ chúng ta như hậu hoa viên của ngài thật đấy nhé?"

Không biết tại sao, thấy nụ cười trên mặt Lăng Nhược Hi dần dần biến mất, trái tim của Bắc Đường Ngôn vậy mà cũng dần dần chùng xuống, có chút bức bối hỏi: "Sao vậy? Hình như Tam tiểu thư không chào đón Bôn vương lắm thì phải!"

Lăng Nhược Hi tức giận liếc hẳn: "Không phải Vương gia đến nói chuyện phiếm với Nhược Hi chứ?"

Bắc Đường Ngôn cười nhạt: "Lần này Bôn vương tới, là để đòi nợ đấy!"

"Nhược Hi lại không biết đã nợ Vương gia từ lúc nào?" Lăng Nhược Hi mở to hai mắt mờ mịt nhìn hẳn, vẻ mặt vô tội, khiến người ta vô cùng thương tiếc.

Tuy thừa biết Lăng Nhược Hi đang diễn kịch nhưng không hiểu vì sao Bắc Đường Ngôn vẫn cảm thấy đau lòng, bắt đầu dĩ lắc đầu, sau đó tiến về phía trước, nhẹ nhàng sờ mũi Lăng Nhược Hi, vừa cười vừa bảo: "Thật không ngờ rằng, Tam tiểu thư Lăng gia lại là một kẻ vong ân phụ nghĩa!"

"Câu này của Vương gia, Nhược Hi không dám nhận!" Lăng Nhược Hi vì động tác thân mật của Bắc Đường Ngôn mà có chút mất tự nhiên, thắm đỏ mặt, lạng lẹ lui về sau một bước.

Động tác nhỏ của Lăng Nhược Hi hiển nhiên không thoát khỏi mắt Bắc Đường Ngôn, vì vậy hẳn có ý như làm chuyện xấu, tiến lên một bước: "Không nhận nổi sao? Ta thấy Tam tiểu thư làm việc cũng coi như thuận buồm xuôi gió đó!"

Khoảng cách giữa hai người rất gần, gần như là mũi dính mũi, Bắc Đường Ngôn vừa nói thế, hơi thở ấm áp lập tức phả lên lông mi Lăng Nhược Hi, Lăng Nhược Hi cảm thấy như có ngàn vạn con sâu nhỏ bò tới bò lui trên người mình, tê tê dại dại, cảm giác này khiến nàng rất bất an!

Trực tiếp lui về sau một bước, sau đó có chút giận dỗi nhìn Bắc Đường Ngôn, tức giận nói: "Xin Vương gia tự trọng! Có chuyện gì, kính xin Vương gia nói thẳng!"

Thấy Lăng Nhược Hi đề phòng mình như vậy, Bắc Đường Ngôn không còn tâm tư đùa giỡn, trực tiếp mở miệng nói: "Lần trước, ta đã ra sức bảo vệ tính mạng của Tam tiểu thư trước mặt Bắc Đường Căn, không phải là Tam tiểu thư quên rồi chứ?"

Nghe thấy thế, Lăng Nhược Hi cảm thấy vô cùng buồn cười, vẻ mặt vô tội nhìn Bắc Đường Ngôn, cẩn thận nói: "Cần vương gia? Chẳng lẽ không phải vì lòng dạ Cần vương gia rộng lượng, không muốn so đo với một cô gái nhỏ nên mới tha cho Nhược Hi ư?"

"Lăng Nhược Hi, nàng đang chơi xấu ta đúng không?" Bắc Đường Ngôn giận quá bật cười, nhìn đáng vẻ đương nhiên này của Lăng Nhược Hi, cảm thấy có chút buồn cười.

"Vương gia nói đùa, Nhược Hi không dám, chỉ là chuyện này, Nhược Hi thật sự không biết gì cả!" Lăng Nhược Hi rất mặt dày, liều chết không nhận, dù sao chuyện này Bắc Đường Ngôn cũng không thể nói ra ngoài, vì vậy nàng mới yên tâm thoải mái như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Không dám nhận tài lộc

Bắc Đường Ngôn không phải kẻ ngốc liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được trong chuyện này có đánh chết Lăng Nhược Hi cũng sẽ không nhận, lập tức cảm thấy tức ngực khó thở, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn tiểu nha đầu giáo hoạt trước mắt "Lăng Nhược Hi! Người không nhận nợ có phải không?"

Đây vẫn là lần đầu tiên Lăng Nhược Hi thấy đáng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi như vậy của Bắc Đường Ngôn, nàng lập tức cảm thấy có chút buồn cười, giả vờ bày ra đáng vẻ ta rất vô tội, cười hi hi nói: "Vương gia sao phải lớn tiếng như vậy chứ? Thật ra Nhược Hi cũng không phải là loại người vong ân phụ nghĩa này, nếu Vương gia có điều gì muốn Nhược Hi giúp đỡ, kỳ thật Nhược Hi cũng vẫn không thể chối từ, rốt cuộc chúng ta cũng vẫn là một đồng minh trên cùng một chiếc thuyền mà!"

Bắc Đường Ngôn nghe đến đó, nuốt chút nữa thì cười ra tiếng, tuy rằng lúc trước đã biết tiểu nha đầu này là người có mắt nhìn xa trông rộng, nhưng mà Bắc Đường Ngôn vẫn luôn cho rằng nàng chỉ là giáo hoạt hơn những nữ tử bình thường khác, nhưng mà bây giờ xem ra, là bản thân hắn đã đánh giá thấp tiểu nha đầu này, nàng không phải người mà các nữ tử từ khuê các khác có thể so bì được.

Cũng không biết là tại sao, Lăng Nhược Hi thế này ngược lại lại làm cho Bắc Đường Ngôn dần dần cảm thấy có hứng thú, cười cười, sau đó tiến lên một bước, nhìn chăm chăm vào đôi mắt Lăng Nhược Hi: "Có thể lừa được Bắc Đường Ngôn ta, ngươi là người đầu tiên!"

Lăng Nhược Hi nhìn đôi mắt thâm trầm của Bắc Đường Ngôn, chỉ cảm thấy lồng ngực nhảy bực bực bực, trong khoảng thời gian ngắn, nàng bỗng nhiên phát hiện, coi như là nàng đã tính toán kỹ càng tường tận, nhưng mà đứng trước mắt người nam nhân này, cũng chỉ được coi là một chút tài mọn mà thôi, suy nghĩ như vậy, khiến Lăng Nhược Hi có cảm giác thất bại, hơn nữa còn có, rất chán ghét hẳn.

Nhẹ nhàng nhếch khóe miệng lên, cười cười, sau đó áp vào lỗ tai Bắc Đường Ngôn, nhẹ nhàng nói: "Không biết lúc Vương gia đối mặt với vị cô nương Lục Vu kia, có phải cũng can rờ như thế này hay không?"

Âm thanh của Lăng Nhược Hi vừa mới rơi xuống, sắc mặt Bắc Đường Ngôn lập tức trở nên âm trầm, còn không đợi Lăng Nhược Hi rời khỏi bên tai hẳn, đã duỗi tay bóp lấy cổ Lăng Nhược Hi, đôi mắt màu đỏ tươi: "Làm sao ngươi biết?"

Lăng Nhược Hi nhìn Bắc Đường Ngôn như vậy, không biết tại sao nàng lại cảm thấy có một chút mất mát, quả nhiên, nữ nhân kia, là điều cấm kỵ không thể đụng vào phải không?

"Vương gia làm gì vậy? Lần trước, lúc nói Mẫu phi của ngài, cũng không thấy người kích động như vậy, chẳng lẽ mỹ nhân còn quan trọng hơn cả Mẫu phi của Vương gia sao?" Trong mắt Lăng Nhược Hi, như có như không hiện lên một tia mỉa mai, khiến Bắc Đường Ngôn thất thần một hồi, sức lực trên tay cũng nhẹ hơn rất nhiều.

Lăng Nhược Hi không để ý chút nào xoa xoa cổ mình, cười nói: "Thấy bây giờ Vương gia như thế này, cũng coi như là tình cảm sâu đậm, nhưng mà Nhược Hi có chút không hiểu, nếu như có một ngày, nếu vị kia cô nương và giang sơn có xung đột, Vương gia sẽ lựa chọn bên nào đây?"

"Không cần lựa chọn, nàng ta là duy nhất, Lăng Nhược Hi, nếu như ngươi không muốn để bản vương trở mặt, tốt nhất là cầm miệng của ngươi lại cho ta!"

Thật ra ngay cả Bắc Đường Ngôn cũng không biết là vì sao, bí mật này lại bị Lăng Nhược Hi phát hiện ra, càng không biết vì sao, bây giờ bị Lăng Nhược Hi phát hiện, cũng không phải là hấn tức giận, ngược lại là có một chút chột dạ!

Sau khi điều chỉnh lại cảm xúc của mình, Bắc Đường Ngôn chỉ cảm thấy không thể hiểu được, hẳn có nữ tử hấn thích, có liên quan gì tới nàng, đây là điều đương nhiên, có gì mà phải chột dạ?

"Vương gia cứ việc yên tâm, Nhược Hi sẽ không lảm miệng, nhưng mà cũng xin Vương gia hãy thành tâm một chút, dù sao, Nhược Hi can chính là một đồng minh có thể kề vai chiến đấu, mà không phải một người ngày ngày đề phòng thăm dò đối thủ!"

Lăng Nhược Hi không thay đổi sắc mặt nói xong câu này, sau đó nhàn nhạt hỏi: "Một khi đã như vậy, lần này Vương gia đến đây, rốt cuộc là vì cái gì, xin cứ nói thẳng!"

Cũng không biết là vì sao, nhìn dáng vẻ không để bụng như vậy của Lăng Nhược Hi, Bắc Đường Ngôn lại cảm thấy có một trận buồn bực trong lòng, không còn có tâm tư nói chuyện chính, trực tiếp trợn trắng mắt, đi ra ngoài!

Lăng Nhược Hi nhìn chăm chăm bóng dáng Bắc Đường Ngôn một hồi lâu, chỉ cảm thấy không thể hiểu được, thật sự là không nghĩ ra rốt cuộc tại sao Bắc Đường Ngôn lại tức giận, chỉ có thể bắt đầu đi lắc lắc đầu, sau đó xoay người nằm lên giường của mình.

Tuy rằng nằm trên giường, nhưng mà Lăng Nhược Hi lại không ngủ được, nghĩ nghĩ, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khổ, kiếp trước, Lăng Nhược Hi nhớ rất rõ ràng, lúc ấy Bắc Đường Ngôn vốn là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Bắc Đường Cần, nhưng mà sau đó bởi vì một chuyện rất nhỏ, đã bị Bắc Đường Cần lật đổ, lúc ấy, cũng không biết Bắc Đường Cần lấy được tin tức từ đâu, biết Bắc Đường Ngôn có một nhân tình ở trong thành lâu, trực tiếp bẩm báo lên Hoàng Thượng.

Nữ tử thanh lâu, đều là sự si nhục to lớn của các gia đình làm quan, hướng chỉ là hoàng gia, lúc ấy hoàng đế giận dữ, trực tiếp đánh Bắc Đường Ngôn gần chết, sau đó hạ lệnh ban chết cho nữ nhân kia.

Nhưng mà không ngờ tới một Bắc Đường Ngôn vẫn luôn kính cẩn lễ độ, Đại Nguyên soái Trần Tây, An Vương gia tiếng tăm lừng lẫy, lại dụng binh tạo phản!

Quân vương nổi giận vì hồng nhan, trực tiếp dẫn dắt mười vạn đại quân tấn công bao vây hoàng thành, tựa như Bắc Đường Cần đã biết ý định của Bắc Đường Ngôn từ lâu, cho nên trước đó đã chuẩn bị sẵn, tuy rằng Bắc Đường Cần có mười vạn binh lính, nhưng mà hoàng thành dễ thủ khó tấn công, ba ngày ba đêm, máu chảy thành sông, Bắc Đường Ngôn bị vạn tên bắn xuyên người mà chết, Hoàng Thượng cũng tức giận rồi băng hà, Bắc Đường Cần thừa dịp loạn lạc cướp đi ngôi vị hoàng đế.

Nhưng những việc đó đều không phải là quan trọng nhất, quan trọng nhất là, cô nương kia cuối cùng lại hoàn hảo không hao tổn gì ra khỏi hoàng thành, đi tha hương nơi xa xứ, ngay cả xương cốt của Bắc Đường Ngôn cũng không được mai táng, bởi vậy có thể thấy được, nàng ta không phải thật lòng với Bắc Đường Ngôn.

Nghĩ đến đây, Lăng Nhược Hi bỗng nhiên mở mắt ra, trong mắt có một tia rối rắm, nàng suy nghĩ có nên nói những việc này cho Bắc Đường Ngôn hay không, nhưng mà rất nhanh chóng Lăng Nhược Hi đã bỏ suy nghĩ này đi, vừa rồi nàng cũng chỉ là nói một cái tên, Bắc Đường Ngôn đã nuốt chút nữa bóp chết nàng, nếu lần này là lời nói ấy, nói ra, vậy nhất định là sẽ phải chết không thể nghi ngờ hơn!

Thở dài, có chút bức bối đá đá chân, rầu rĩ nói: "Sống hay chết có liên quan gì tới ta! Dù sao ta chỉ cần Bắc Đường Cần không chết từ tế được là được rồi!"

"Chí khí của tam tiểu thư thật là lớn!"

Lăng Nhựt Hi vừa dứt lời, thì nghe thấy được một âm thanh làm nàng sồn tóc gáy, bực một tiếng ngồi dậy, Lăng Nhựt Hi chỉ cảm thấy lông tơ của mình đều dựng thẳng lên.

Trùng mắt nhìn chằm chằm vào Bắc Đường Cần không biết đã tiến vào từ khi nào, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Chẳng lẽ Cần Vương gia không biết tự tiện xông vào khuê phòng nữ tử, chính là tội kỵ sao?"

Bắc Đường Cần khinh thường cười cười, nhìn Lăng Nhựt Hi, nhàn nhạt nói: "Tội kỵ cái gì, nếu như bị người khác thấy, bốn vương sẽ cười ngạo là được rồi, Cần Vương phủ to như vậy chẳng lẽ còn không chứa nổi một thị thiếp sao?"

Nghe được lời Bắc Đường Cần nói, Lăng Nhựt Hi có ý muốn giết người, từ trên giường đứng lên, khinh thường nhìn Bắc Đường Cần, lạnh lùng nói: "Nhựt Hi bất tài, nhưng mà bây giờ có lẽ không phải Vương gia muốn là có thể được!"

Bắc Đường Cần nhìn Lăng Nhựt Hi như vậy, hận không thể trực tiếp tiến lên bóp chết nữ nhân này, ba bốn ngày trôi qua, ngực hấn ta vẫn còn đang nhói nhói đau, cây trâm kia, thật tàn nhẫn!

"Người cho rằng kẻ ngốc kia coi trọng người, là người có thể kẻ cao gối mà ngủ sao? Người chớ quên, ta cũng là Vương gia, đợi tới khi tất cả mọi chuyện xong xuôi, bất cứ lúc nào bốn vương cũng có thể xin phụ hoàng ban người cho ta!"

Bắc Đường Cần tới gần Lăng Nhựt Hi, trùng mắt với Lăng Nhựt Hi, ánh mắt hung ác, giống như là bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt Nhựt Hi vào bụng.

Lăng Nhựt Hi cũng không bị đáng vẻ này của Bắc Đường Cần dọa cho kinh sợ, rốt cuộc là ở kiếp trước, lúc ở lãnh cung hấn ta đưa nàng đi tìm cái chết, không biết ánh mắt còn hung ác hơn biết bao nhiêu lần so với bây giờ!

"Vương gia nói đùa rồi! Bất kể như thế nào, Nhựt Hi cũng là nữ nhi của đại tướng quân, danh tiếng không rộng nhưng cũng không phải là hẹp, vị trí cơ thiếp của Vương phủ, sợ là không xứng với thân phận của Nhựt Hi!"

Lăng Nhựt Hi lạnh lùng nhìn Bắc Đường Cần, không hề có ý thoái nhượng, bây giờ nàng không trực tiếp bóp chết hấn ta, đã là dùng sức lực rất lớn không chế bản thân mình rồi!

"Lăng Nhựt Hi, bốn vương thật sự rất muốn biết, bốn vương đã từng đắc tội với người sao?" Bắc Đường Cần nhìn sự hận thù sâu vào tận xương cốt trong mắt Lăng Nhựt Hi, chỉ cảm thấy không thể hiểu được, thật sự không hiểu, rốt cuộc hấn ta đã trêu chọc vào nha đầu này khi nào cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Kiếp trước nợ ta

Lăng Nhựt Hi nhìn đáng vẻ nghi hoặc của Bắc Đường Cần, chỉ cảm thấy khinh thường, thần nhiên nói: "Rất có thể, đây đều là kiếp trước Vương gia nợ Nhựt Hi, cho nên kiếp này, Nhựt Hi muốn đòi lại!"

Cho tới bây giờ Bắc Đường Cần vẫn chưa từng gặp nữ nhân giống như Lăng Nhựt Hi vậy, càng chưa từng gặp chính bản thân hấn như thế này, lúc đầu, hấn ta bị Lăng Nhựt Hi làm trọng thương, hận không thể giết chết tiểu nha đầu này, nhưng mà không biết vì sao, hôm nay thật sự đã gặp được, vậy mà hấn ta phát hiện mình chẳng những không muốn ra tay gây tổn thương nàng, ngược lại lại sinh ra thiện cảm với nha đầu này, thậm chí còn có suy nghĩ cả một đời.

Nhưng mà rất nhanh, Bắc Đường Cần thu lại suy nghĩ hoang đường này, trùng mắt với Lăng Nhựt Hi, cắn chặt răng nghiêng lợi nói: "Lăng Nhựt Hi, bản vương cảnh cáo người một lần cuối, không ai có thể trở thành chướng ngại vật của bản vương, người đừng nghĩ rằng có An vương và Kiều vương che chở cho người, là người có thể gối cao đầu không lo! Nếu như bản vương muốn đưa chết người, quả thực sẽ đơn giản giống như chơi chết một con kiến, biết không?"

Lăng Nhựt Hi cũng không cam lòng yếu thế, hung ác nhìn Bắc Đường Cần, vắn ngược lại: "Nếu Vương gia thật sự có bản lĩnh ấy, vậy thì cứ lấy mạng của Nhựt Hi là được rồi!"

Sau khi nói xong, Lăng Nhựt Hi lập tức khôi phục lại đáng vẻ quạnh quẽ lúc trước, nhàn nhạt nhìn ngoài cửa, bình tĩnh nói: "Vương gia vẫn nên mau chóng đi thôi, bất kể là thế nào, đây cũng là phủ đại tướng quân, Vương gia tới lui tự do ở đây, nếu như bị người ngoài biết, sợ là không ổn đâu!"

Không nghĩ tới tiếng nói Lăng Nhựt Hi vừa dứt, Lăng Thanh Dương đã hùng hùng hổ hổ xông vào, nhìn hai người mắt lớn trùng mắt nhỏ, còn nghĩ rằng

là đang liếc mắt đưa tình ở đây, lửa giận trong lòng lập tức nổi dậy, tiến lên một bước, trực tiếp kéo Lăng Nhược Hi ra đằng sau, nùng nịu nhìn Bắc Đường Cẩn: "Vương gia tới phủ tướng quân, tại sao không tới tiền viện ngồi một chút?"

Vừa mới ôm một bụng tức giận ở chỗ Lăng Nhược Hi, bây giờ nhìn thấy Lăng Thanh Dương dịu dàng cẩn thận, chút lòng tự trọng của Bắc Đường Cẩn bị Lăng Nhược Hi giấu nhỏ vụn ra cuối cùng là dễ chịu chút, vươn tay, nhẹ nhàng kéo tay Lăng Thanh Dương, nói một cách đầy ý vị sâu xa: "Không phải là lần đầu tiên ta tới đây, nên không biết đường sao? Không ngờ đánh bậy đánh bạ lại gặp được Tam tiểu thư, chỉ là quy củ này của Tam tiểu thư, sợ là còn cần phải học thêm cho nhiều!"

Nghe đến đó, Lăng Nhược Hi cười lạnh ở trong lòng, nhất là khi nhìn thấy dáng vẻ khuôn mặt ngơ ngác của Lăng Thanh Dương nhìn Bắc Đường Cẩn, chỉ cảm thấy trong lòng như bị đâm nhói, đã từng có lúc, nàng cũng đắm chìm trong sự dịu dàng như vậy, cũng từng có lúc, nàng ngây thơ coi là, sự dịu dàng của hắn ra, đều là thuộc về mình, nhưng mà, bây giờ quay đầu nghĩ lại, lúc đó, sự dịu dàng của Bắc Đường Cẩn và bây giờ quả thực là giống nhau như đúc, lộ ra vẻ dối trá, lộ ra sự qua loa.

Chỉ tiếc, ở kiếp trước nàng không thấy rõ lắm, mà kiếp này Lăng Thanh Dương càng không thấy rõ.

Hơi hơi, có chút không kiên nhẫn nói: "Vương gia dạy phải, Nhược Hi nhất định học lễ nghi cung đình thật tốt, Đại tỷ tỷ đã tới rồi, vậy Nhược Hi sẽ không quấy rầy Vương gia và Đại tỷ tỷ ôn chuyện, nhưng mà xin hai vị dịch bước, căn phòng nhỏ nhỏ này của Nhược Hi, sợ là không thể khiến hai vị thoải mái!"

Lăng Thanh Dương không nghĩ tới cũng chỉ mấy ngày không gặp vậy mà miệng lưỡi Lăng Nhược Hi đã trở nên bén nhọn như thế này, lập tức âm thầm cắn răng, nhưng mà ngoài mặt lại làm ra vẻ vô cùng đáng thương: "Tam muội muội là có ý gì? Vương gia đến phủ tướng quân của chúng ta làm khách, là vinh hạnh to lớn, tất nhiên là phải chiêu đãi thật tốt, Phụ thân và Ca ca đều không ở trong phủ, cũng chỉ có thể để ta tới chăm sóc Vương gia, Tam muội muội nói như vậy, ta còn có mặt mũi gì đứng ở đây chứ!"

Bắc Đường Cẩn nhìn dáng vẻ ám ức của Lăng Thanh Dương, lập tức có chút đau lòng, không vui nhìn Lăng Nhược Hi: "Tam tiểu thư tuổi không lớn lắm, suy nghĩ trong đầu người, ngược lại cũng rất đặc sắc!"

"Vương gia quá khen rồi, tiểu nữ chỉ tùy tiện nói một chút thôi, Đại tỷ tỷ cũng đừng quá để ý như vậy!" Lăng Nhược Hi thật sự không có tâm tư nói nhảm cùng hai người trước mắt này, trực tiếp mở cửa phòng ra: "Thần nữ cung tiễn Cẩn vương gia!"

Bắc Đường Cẩn đã nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ đều chưa từng gặp cô gái nào giống Lăng Nhược Hi, bình thường, bất kể là thiên kim của quan lớn nào, chỉ cần nhìn thấy hắn ta, nhất định sẽ là dáng vẻ dịu dàng lương thiện, đều là dáng vẻ tiểu nữ nhân, ước gì ban đêm sẽ được mây mưa với hắn, nhưng mà cô gái trước mắt này lại hết lần này tới lần khác đều khác thường, mỗi một lần gặp hắn ta, đều ước gì hắn ta mau mau xéo đi! Quả thực chính là một người không thể hiểu thấu!

Lòng háo hức và cả kiêu ngạo đều đang kêu gào, cho nên Bắc Đường Cẩn chẳng những không đi ra ngoài, ngược lại còn cười cười, trực tiếp ngồi lên cái ghế bên cạnh, thản nhiên nói: "Đã đến đây rồi, vậy thì yên ổn mà ở đây thôi, chỉ có điều bản vương không biết quy củ của phủ đại tướng quân lại là như vậy, bản vương đã tới cả nửa ngày, thậm chí ngay cả chén trà cũng không có, thật là khiến cho bản vương mở rộng tầm mắt!"

Dù như thế nào Lăng Thanh Dương cũng không nghĩ tới Bắc Đường Cẩn lại trực tiếp ngồi xuống, hơn nữa nhìn sự tương tác giữa hai người, chỉ cảm thấy kỳ quái, trực giác nói cho Lăng Thanh Dương biết, giữa hai người kia không đơn giản như vậy.

Tức giận trợn mắt nhìn Lăng Nhược Hi, sau đó đi đến trước mặt Bắc Đường Cẩn, nhẹ nói: "Tam muội muội mới từ nông thôn trở về, trong lúc nhất thời còn có chút chưa quen với sinh hoạt ở kinh thành chúng ta, nếu không, Vương gia dời bước, đi tới viện của Thanh Dương uống trà dạo chơi sân vườn được không?"

Bắc Đường Cẩn nhìn sắc mặt xanh mét của Lăng Nhược Hi chỉ cảm thấy khoan khoái dễ chịu, đắc ý cười cười: "Đã không hiểu quy củ, vậy thì phải học cho tốt, vừa hay hôm nay bản vương có thời gian, giúp Tướng quân dạy dỗ Tam tiểu thư không chịu vào khuôn phép này!"

Lăng Nhược Hi nghe đến đó, nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng rất nhanh đã đổi lại thành dáng vẻ dịu dàng ngoan ngoãn lễ phép: "Khó có lúc Vương gia có nhã hứng này, vậy Nhược Hi đa tạ Vương gia, Nhược Hi tự mình đi pha trà giúp Vương gia!"

Sau khi nói xong, cũng không đợi Bắc Đường Cẩn lên tiếng, trực tiếp quay người đi ra ngoài, Lăng Thanh Dương thấy Lăng Nhược Hi như vậy, cũng tức giận một trận, trực tiếp mở miệng nói: "Tam muội muội còn nhỏ tuổi, Vương gia đừng so đo với muội ấy, thần nữ đi giúp muội muội một chút!"

Bây giờ trong đầu Bắc Đường Cẩn đều là khuôn mặt giận đến xanh mét kia của Lăng Nhược Hi, trong lòng đắc ý một hồi, căn bản cũng không biết Lăng Thanh Dương đang nói cái quỷ gì, cảm giác khinh thường tràn trề thế này, càng làm cho Lăng Thanh Dương tức giận, nắm chặt tay thành nắm đấm, đi theo Lăng Nhược Hi cùng đi ra ngoài.

Rời khỏi chỗ Bắc Đường Cẩn, Lăng Thanh Dương trực tiếp ngăn cản đường đi của Lăng Nhược Hi, hung tợn nói: "Lăng Nhược Hi! Ngươi phải biết có vài nam nhân không phải người có thể trêu chọc vào! Ví dụ như Cẩn vương gia, người không phải là người có thể xứng chàng, ngươi hiểu chưa?"

"Những lời này của Đại tỷ tỷ Nhược Hi nghe có chút không hiểu, tất cả mọi người đều biết Nhược Hi là đích nữ Lăng phủ, chẳng lẽ nói Nhược Hi không xứng với Vương gia, Đại tỷ tỷ thì xứng sao?"

Lăng Nhược Hi suy nghĩ như thế nào về Bắc Đường Cẩn, nhưng nhìn dáng vẻ *hung sư vấn tội của Lăng Thanh Dương, vẫn cảm thấy buồn nôn!

*兴师问罪: Hung sư vấn tội, nghĩa là phát động (dẫn) quân đội đến để lên án, hỏi tội của đối phương. Nó còn chỉ việc, khi một người tức giận tập hợp

một đám người đi tới trước cửa chất vấn và "xử lý" đối thủ.

"LĂNG NHƯỢC HI, những lời như vậy, mà ngươi có thể nói ra khỏi miệng!" Lăng Thanh Dương như là nghe được một câu chuyện hết sức buồn cười, cười ha ha, sau đó khinh thường nhìn Lăng Nhược Hi giống như là đang nhìn mấy thứ đồ bẩn thỉu. "Ngươi cũng không nhìn lại ngươi một chút, ngươi có tư cách mà so sánh với ta? Ta cũng là đích tôn đích nữ Lăng phủ, ngươi thì sao? Ngươi là cái thứ gì?"

"Mặc dù Lăng Nhược Hi không là gì, nhưng mà phụ thân của Lăng Nhược Hi chính là Đại tướng quân tam phẩm của triều đình, bản về xuất thân, sợ là không kém hơn Đại tỷ tỷ chứ?" Lăng Nhược Hi nhẹ nhàng vứt xuống câu này, sau đó trực tiếp đi vào phòng trước, đưa nước trà đã lạnh băng từ buổi sáng cho Lăng Thanh Dương, khinh thường nói: "Nhưng mà Đại tỷ tỷ yên tâm đi, ta không có một chút suy nghĩ gì với Cẩn vương gia, nhưng có thể trở thành Cẩn vương phi hay không, vậy Đại tỷ tỷ phải xem lại bản lĩnh của chính mình rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Muốn chết đúng không

Dù thế nào Lăng Thanh Dương cũng không nghĩ tới đây chính là người trước kia mỗi lần trông thấy mình thì sẽ khúm núm, tiểu nha đầu hận không thể dúi đầu vào ngực kia, vậy mà miệng lưỡi lại trở nên bén nhọn thế này, ngay cả một câu phản bác nàng ta cũng không nói nên lời!

Nắm chặt bàn tay thành nắm đấm, không hề nghĩ ngợi, hung dữ ném ấm trà trong tay tới phía đầu Lăng Nhược Hi, ngay lập tức, máu tươi phun ra ngoài!

Lăng Nhược Hi cũng không ngờ một lời không hợp Lăng Thanh Dương sẽ ra tay đánh người, sững sốt một chút, chỉ cảm thấy trên đầu đau nhói, rất nhanh, máu tươi làm hai mắt Lăng Nhược Hi mờ hồ, ánh mặt trời chiếu vào gương mặt Lăng Nhược Hi, ngược lại có chút cảm giác tê lương không nói nên lời.

Lăng Nhược Hi cũng không khóc, chỉ bình tĩnh nhìn Lăng Thanh Dương, thản nhiên nói: "Đại tỷ tỷ đúng là thân thủ rất tốt!"

Lăng Thanh Dương nhìn Lăng Nhược Hi như vậy, trong mắt không có một tia hồi hận nào, chỉ đầy khinh thường: "Lăng Nhược Hi, ngươi có tin nếu giờ khắc này ngươi chết đi, cũng sẽ không có người nói một câu nào cho ngươi không! Ngươi vốn là Thiên Sát Cô Tinh*, hại chết Mẫu thân của mình, khắc Phụ thân của mình, bây giờ lại muốn khắc Mẫu thân ta, Lăng Nhược Hi ta nói cho ngươi biết! Người vô danh như ngươi, vốn dĩ không nên sống trên đời này, ngươi có biết không?"

*Thiên sát cô tinh: Mạng xấu, khắc chết mọi người, số cô độc

Lăng Nhược Hi nhìn dáng vẻ nói năng hùng hồn đầy lý lẽ của Lăng Thanh Dương thì chỉ cảm thấy buồn cười, cũng mặc kệ vết thương trên đầu mình còn đang chảy máu, trực tiếp từng bước từng bước đi đến trước mặt Lăng Thanh Dương, trừng mắt nhìn thẳng vào mắt Lăng Thanh Dương, lạnh lùng nói: "Ta là người vô danh? Nếu như không có của hồi môn của Mẫu thân ta, Lăng phủ làm sao có thể có cuộc sống không lo cơm áo như bây giờ? Nếu như không có Phụ thân ta xông pha anh dũng trong những cuộc chiến dẫm máu trên sa trường, làm sao các ngươi có thể vinh quang như bây giờ? Nhà họ Lăng trên xuống dưới, đều sống ở dưới cánh của phụ thân ta, nhưng mà các ngươi từng bước từng bước lòng dạ hiểm độc lá gan đen tối, chẳng những ba lần bốn lượt muốn chơi chết ta, ngay cả Phụ thân ở nơi xa cuối chân trời, cũng bị các ngươi một lần lại một lần nữa vô tình lợi dụng! Ta cũng không rõ! Đến cùng ai mới là kẻ không nên sống trên cõi đời này!"

Lăng Thanh Dương nhìn ánh mắt và khuôn mặt chảy đầy máu của Lăng Nhược Hi, trong lòng một trận buồn nôn, vừa muốn đưa tay đẩy Lăng Nhược Hi ra, khoé mắt đã nhìn thấy Bắc Đường Cẩn từng bước từng bước đi tới phía bên này, lập tức thay đổi suy nghĩ, bày ra dáng vẻ đáng yêu: "Tam muội muội, tỷ biết muội hận tỷ, nhưng mà tỷ thật sự không cố ý, tỷ nhận lỗi với muội, trước hết muội buông tỷ ra, để tỷ tìm đại phu tới khám cho muội một chút được không?"

Lăng Nhược Hi không cần quay đầu lại, cũng biết nhất định là Bắc Đường Cẩn chờ đến lâu đến mức không còn kiên nhẫn nên đi ra, nếu không, tại sao Lăng Thanh Dương có thể có phản ứng như vậy, cười lạnh, không hề nghĩ ngợi kéo cổ Lăng Thanh Dương, mạnh mẽ đánh lên!

Chát chát chát ••••••••

Không bao lâu, đánh xuống mười cái tát, gương mặt Lăng Thanh Dương lập tức sưng phồng lên, Lăng Nhược Hi cười lạnh, khinh thường bỏ qua Lăng Thanh Dương, thản nhiên nói: "Lăng Thanh Dương, từ hôm nay trở đi, những điều ngươi đã làm với ta, ta đều sẽ trả lại cho ngươi gấp trăm lần!"

Sau khi nói xong, cũng không chú ý ánh mắt khác thường của Đường Cẩn ở sau lưng, trực tiếp nhanh chân đi ra ngoài phủ!

Lăng Thanh Dương không nghĩ tới Lăng Nhược Hi dám đánh nàng ta ở ngay trước mặt Bắc Đường Cẩn, lập tức có chút lo lắng nhưng mà bận lấy lại hình tượng ở trước mặt Bắc Đường Cẩn, chỉ có thể là trợ mắt nhìn Lăng Nhược Hi đi ra ngoài, quay đầu lại, lại phát hiện Bắc Đường Cẩn đang nhìn chăm chăm phía sau lưng Lăng Nhược Hi, càng cảm thấy tức giận.

"Vương gia thứ tội, Tam muội muội thật sự quá thất lễ rồi!"

Lăng Thanh Dương thu lại biểu cảm dữ tợn trên mặt, vô cùng đáng thương lên tiếng, sự dịu dàng trong mắt càng khiến người ta muốn chết chìm trong đó.

Lúc này Bắc Đường Cần mới kịp phản ứng, nhìn Lăng Thanh Dương giống như đầu heo nững nịu với mình, lập tức cảm thấy buồn nôn, có chút không kiên nhẫn nhíu mày, thần nhiên nói: "Nếu đã như vậy, vậy Bản vương đi về trước, Đại tiểu thư vẫn nên tìm đại phu khám một chút đi!"

Mặc dù Lăng Thanh Dương không nỡ thả đi Bắc Đường Cần đi, nhưng mà nàng ta cũng biết bây giờ nàng ta nhất định là xấu muốn chết, cho nên cũng chỉ có thể là âm ức khom người, nhỏ giọng nói: "Thần nữ cung tiễn Vương gia."

Bắc Đường Cần nhẹ gật đầu qua loa, sau đó trực tiếp quay người đi ra ngoài cửa.

Nhìn Bắc Đường Cần như vậy, trong mắt Lăng Thanh Dương đều đầy lửa giận, tựa như sắp phun hết ra ngoài, lúc này, một tiểu nha đầu vội vàng hấp tấp chạy tới, cũng không thấy rõ nét mặt Lăng Thanh Dương, đã vội vã nói: "Đại tiểu thư, Đại phu nhân nói đã chuẩn bị xong thịt rượu, mời đại tiểu thư và Cần vương gia cùng tới!"

Tiểu nha đầu vừa nói xong, không thể nghỉ ngơi gì hơn, trực tiếp bị Lăng Thanh Dương hung hăng giáng cho một cái bạt tai, Lăng Thanh Dương khó thở ra tay, hung ác đánh một bạt tai: "Tiện nhân! Không nhìn thấy vương gia đã đi rồi sao?"

Tiểu nha đầu không hiểu sao lại bị ăn đòn, tất nhiên là âm ức, nhưng mà ngày bình thường, Lăng Thanh Dương vẫn là người lợi hại, cho nên cũng không dám khóc, chỉ có thể cúi đầu nhận sai: "Nô tỳ biết sai, nô tỳ biết sai!"

"Nha đầu chết tiệt kia, còn đứng ngây đó làm gì! Còn không đi mời đại phu, nếu như bản tiểu thư bị để lại sẹo, người gánh được hay sao hả?" Lăng Thanh Dương nhìn tiểu nha đầu như cộc gỗ đứng ở bên cạnh, càng cảm thấy giận dữ, cảm thấy chưa hết giận, đi lên phía trước, lại một lần nữa hung ác đánh hai cái bạt tai lên mặt tiểu nha đầu, lúc này mới thờ phỉ phò đi về viện của mình.

Tiểu nha đầu sung mặt, đứng tại chỗ, nhìn về hướng Lăng Thanh Dương rồi đi, ánh mắt trở nên có chút oán hận, vừa lúc bị Mai Hương ngang qua nhìn thấy, nàng ấy đi tới phía trước, đưa một tấm khăn, thần nhiên nói: "Phong Đại, đừng khóc, coi chừng bị nê mặt, sau này sẽ không đẹp!"

Tiểu nha đầu nhận lấy khăn tay của Mai Hương, gật nhẹ đầu: "Đa tạ Mai Hương tỳ tỳ!"

"Được rồi, nhanh đi làm việc đi, chúng ta là nô tài, nào có thể không bị khinh bỉ chứ, đừng để trong lòng là được rồi!" Mai Hương nhàn nhạt nói xong, đi thẳng vào trong phòng.

Vừa mới vào nhà, đã nhìn thấy Lục La đỏ hồng đôi mắt đứng ở đó, trải qua một thời gian tiếp xúc, Mai Hương cảm thấy Lục La cũng là một nha đầu rất khá, mặc dù còn chưa nhìn ra có phải là người trong phòng của Đại phu nhân hay không, nhưng mà chỉ cần là việc phân phó cho nàng ta làm, đều sẽ làm rất thỏa đáng.

Ngày bình thường cũng là người ổn trọng, chỉ là không biết giờ phút này, vì sao lại ở đây khóc, cảm thấy có chút kỳ quái, đi ra phía trước, nhẹ nhàng hỏi: "Được rồi được rồi, người làm sao vậy?"

Lục La trông thấy Mai Hương, lập tức có chút sốt ruột, nắm lấy tay Mai Hương, nghẹn ngào nói: "Mai Hương tỳ tỳ, tỳ quay về rồi, mới vừa rồi Tam tiểu thư bị Đại tiểu thư dùng ấm trà đập một cái, máu tươi chảy ròng ròng, bây giờ Tam tiểu thư một mình đi ra cửa, ta là nha đầu nhị đẳng, không có tư cách đi ra ngoài, Mai Hương tỳ tỳ mau đi theo đi xem một chút đi!"

Nghe đến đó, Mai Hương lập tức vội vã, thả bánh trà trong tay xuống, cầm tay Lục La vội vã hỏi: "Lời người nói là thật sao? Tiểu thư đi hướng nào, người biết không?"

"Ta không biết, nhưng mà tiểu thư bị thương nghiêm trọng, nhất định là đi tìm đại phu, thế nhưng mà hôm nay Đại tiểu thư cũng bị lỗ vốn, chuyện này, sợ là lại gây ra náo loạn!"

Bây giờ điều Lục La lo lắng nhất, là Đại phu nhân bên kia, dù sao Lăng Thanh Dương cũng là nữ nhi Đại phu nhân thương yêu nhất.

Mai Hương nghe đến đó, cũng có hơi nhíu mày, có chút bất đắc dĩ thở dài: "Bây giờ tiểu thư không ở trong phủ, chúng ta cũng chỉ có thể là bình tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn mà thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Không cần người lo

Sau khi Lăng Nhược Hi ra cửa, đi thẳng đến y quán của Liễu Tuyền, dọc theo đường đi có vô số người chỉ chỉ trỏ trỏ nàng, nhưng mà Lăng Nhược Hi coi như thật sự không nhìn thấy, mặt không có biểu cảm gì mà đi tới, nhìn giống như một cái xác không hồn.

Thấy dáng vẻ Lăng Nhược Hi quái quỷ như vậy, đầu tiên Liễu Tuyền hoảng sợ một hồi, sau đó có chút không kiên nhẫn nói: "Người lại làm sao vậy?"

Lăng Nhựt Hi nhàn nhạt cười cười: "Có thể lấy một lọ thuốc cầm máu để dùng được không?"

"Thuốc của ta cũng không phải muốn dùng là được, bây giờ, ngươi lấy gì để trao đổi?" Liễu Tuyên lại kéo lực chú ý về phía trên đơn thuốc trong tay mình lần nữa, hơi hơi nhíu mày.

Lăng Nhựt Hi đứng tại chỗ, vươn đôi tay, nhàn nhạt nói: "Việc này sợ là không có gì, bây giờ Nhựt Hi không một xu dính túi, nhưng mà, nếu Nhựt Hi cứ như vậy mà chết đi, Liễu công tử muốn có Tuyết Mãn Thảo, sợ là sẽ phải thất bại!"

Nghe đến đó, Liễu Tuyên có chút bức bối thu lại đơn thuốc vào trong tay, sau đó tức giận liếc mắt nhìn Nhựt Hi một cái, tìm ra một cái bình nhỏ màu đỏ từ bên trong rương của mình, không chút kiên nhẫn ném cho Lăng Nhựt Hi: "Quay về chỗ của mình mà bồi, đừng làm ô uế chỗ của ta!"

Vừa dứt lời, Bắc Đường Ngôn bước vào trong, tùy tiện nói: "Liễu Tuyên, nhanh lên, đưa cho ta một vò Đào Hoa Nhưỡng, hôm nay ta bị nha đầu chết tiệt kia làm cho tức chết rồi!"

Liễu Tuyên không ngờ Bắc Đường Ngôn lại đi vào ngay lúc này, lập tức thấy bất đắc dĩ, vươn ngón tay ra, chỉ chỉ Lăng Nhựt Hi đứng ở một bên, cười như không cười nói: "Đừng nói với ta, nha đầu làm ngươi tức giận muốn học máu kia, chính là nữ nhân lòng dạ nham hiểm này!"

Liễu Tuyên vừa nói như vậy, Bắc Đường Ngôn mới thấy Lăng Nhựt Hi cả khuôn mặt đầy máu tươi đứng ở một bên, chấn động, vội vàng tiến lên: "Sao lại như vậy?"

Lăng Nhựt Hi nhàn nhạt lắc lắc đầu, lau sạch mặt sau không còn dấu vết rồi lui lại một bước, nhàn nhạt lên tiếng: "Không chết được!"

Nói xong, trực tiếp xé một góc áo của mình, lau qua loa miệng vết thương trên đầu, mở cái chai ra, lấy chút thuốc mỡ, thoa lên vị trí miệng vết thương.

Nhìn một loạt động tác của Lăng Nhựt Hi, không biết vì sao Bắc Đường Ngôn lại cảm thấy bức bối, trực tiếp kéo tay Lăng Nhựt Hi, sau đó tiện tay cầm lấy một tấm khăn lụa màu trắng ở bên cạnh, sắc mặt hung ác, nhưng mà lại nhẹ nhàng lau trán Lăng Nhựt Hi.

"Còn tưởng rằng nàng lợi hại lắm sao! Ta chỉ xoay người xuất ra một vài chiêu công phu, nàng đã biến thành cái dạng như thế này, thật là khiến người khác nhọc lòng!"

Nghe Bắc Đường Ngôn nói lời nhai, không biết vì sao Lăng Nhựt Hi lại cảm thấy trong lòng chột ảm áp, nhưng mà rất nhanh đã đá cảm giác ảm áp này ra khỏi trái tim mình, không vì cái gì khác, kiếp này, nàng không cho phép mình có bất cứ cảm giác gì với nam nhân khác.

"Làm phiền Vương gia phí lòng rồi! Vương gia yên tâm, tuy rằng bị thương ở đầu, nhưng mà cũng không ảnh hưởng đến tâm trí của Nhựt Hi, giúp Vương gia làm việc, vẫn không có vấn đề gì!"

Cũng không biết là vì sao, đáng về việc công xử theo phép công này của Lăng Nhựt Hi, làm Bắc Đường Ngôn khó chịu, tựa như là chơi xấu, mạnh mẽ ấn một chút ở trên miệng vết thương của Lăng Nhựt Hi, chỉ là không nghĩ tới, Lăng Nhựt Hi chỉ hơi hơi nhíu mày, cũng không có phản ứng gì khác.

Lăng Nhựt Hi phản ứng như vậy làm Bắc Đường Ngôn cảm thấy có chút khó hiểu: "Không đau?"

"Đau, nhưng mà so với cảm giác người còn đang sống sờ sờ mà bị đánh gãy hai chân, đã tốt rất nhiều!" Lăng Nhựt Hi mặt không biểu cảm trả lời, kiếp trước, chân của nàng, chính là bị đích thân nam nhân mà mình yêu đánh gãy khi nàng vẫn còn sống sờ sờ, lúc ấy cảm giác đau đớn, mới gọi là đau thấu tâm can!

Nghe Lăng Nhựt Hi nói như vậy, Bắc Đường Ngôn càng cảm thấy kỳ quái, nhìn nhìn hai chân Lăng Nhựt Hi, hơi hơi nhíu mày: "Tam tiểu thư, thật đúng là khiến người ta không nắm bắt được!"

"Đây là điều đương nhiên, nếu như đều bị Vương gia nhìn ra, Nhựt Hi sống cũng không có ý nghĩa, không phải sao?"

Thuốc của Liễu Tuyên có tác dụng rất tốt, vừa mới bôi lên, máu tươi đã ngừng chảy, Lăng Nhựt Hi lấy nửa chai thuốc còn dư lại trong tay Bắc Đường Ngôn, trực tiếp xoay người đi ra ngoài.

"Nha đầu chết tiệt kia! Nàng cứ như vậy mà đi sao?" Bắc Đường Ngôn nhìn bóng dáng bỏ đi thoải mái của Lăng Nhựt Hi thì cảm thấy bất đắc dĩ.

"Đa tạ Vương gia!"

Lăng Nhựt Hi đã đi rất xa, âm thanh bay trở về, bị gió lạnh thổi phải có chút mơ hồ.

Lúc này Liễu Tuyên từ trong phòng đi ra, nhìn chiếc khăn đã dính máu ở trên bàn, lập tức nổi nóng: "Bắc Đường Ngôn! Đây chính là gấm Thiên Kim nổi tiếng nhất Thục Quốc, ta đã tìm lâu lắm rồi, mới tìm được một chiếc khăn về, ngươi đã biến nó thành như thế này? Có phải ngươi muốn chết hay không!"

"Không phải chỉ là một chiếc khăn sao, nếu ngươi thích, ngày khác bốn vương sẽ đưa cho ngươi một ít!"

Bắc Đường Ngôn không chút để ý trả lời, do dự một chút, vẫn mở miệng hỏi: "Lần trước, có phải ngươi giúp nàng bắt mạch hay không?"

"Không!" Liễu Tuyên đau lòng khăn của mình, nói chuyện cũng mang theo mùi thuốc súng.

"Vậy người có thể nhìn được ra, có phải nàng từng gãy chân không?" Bắc Đường Ngôn đã quen Liễu Tuyền như vậy, cho nên trực tiếp nói vấn đề mình muốn hỏi ra.

"Bắc Đường Ngôn, tốt xấu gì người cũng là đại tướng quân, chẳng lẽ không biết người bị gãy chân, cho dù là gặp được đại phu tốt, cũng không có khả năng hoàn toàn phục hồi như cũ, người xem nha đầu kia, nhảy nhót tung tăng, nào có một chút đáng về của người bị gãy chân chứ?" Liễu Tuyền tức giận trợn trắng mắt, sau đó trực tiếp ném bình thuốc trong tay vào tay của hắn, rầu rĩ nói: "Mùi hương trên người nha đầu kia không đúng, người cho nàng ăn cái này! Chuyện đồng ý với ta còn chưa làm đâu, nếu như chưa sáng tỏ đã chết, ta có thể sẽ chịu thiệt lớn!"

Bắc Đường Ngôn có chút tò mò nhìn cái chai trong tay: "Nàng trúng độc gì?"

"Vì sao ta phải nói cho người?" Liễu Tuyền còn có chút thù hận, cho nên trực tiếp đẩy Bắc Đường Ngôn đi ra ngoài, sau đó đóng cửa lại, thở phì phò nói: "Sau này người không được tới uống rượu!"

Bắc Đường Ngôn có chút bất đắc dĩ lắc đầu, sao từng người rồi từng người đều không dễ chọc như vậy? Không một người nào có thể bót lo!

Lăng Thanh Dương cũng thở phì phò về trong viện của mình, đại phu nhân đi tới, nhìn thấy Lăng Thanh Dương như vậy, lập tức có chút nóng nảy: "Thanh Dương? Con làm sao vậy?"

Lăng Thanh Dương thở phì phò nhìn đại phu nhân, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nương! Con muốn tiện nhân Lăng Nhược Hi này phải chết!"

Đại phu nhân không nghĩ tới Lăng Thanh Dương biến thành như vậy là có liên quan tới Lăng Nhược Hi, lập tức có chút không thể tin mở to hai mắt nhìn: "Con nói đây là con nha đầu Lăng Nhược Hi kia làm?"

"Nương! Để nàng ta gả cho kẻ ngốc thật sự là quá lợi cho nàng ta! Con muốn nàng ra chết! Không được chết từ tế!" Lăng Thanh Dương đã lớn, đây chính là lần đầu tiên chịu áp lực như vậy, tất nhiên là tức giận đến muốn chết.

"Thanh Dương! Đây thật sự là Lăng Nhược Hi làm sao?" Tuy rằng trong khoảng thời gian này Lăng Nhược Hi phơi ra hết sự nổi bật ở trong phủ, nhưng mà đại phu nhân vẫn không tin chuyện như vậy lại là Lăng Nhược Hi làm được.

"Nương, chẳng lẽ nữ nhi còn phải lừa người sao? Lúc ấy Cẩn Vương gia cũng ở đây, thể diện của nữ nhi đều bị mất hết!" Nhớ tới đáng về ghét bỏ của Bắc Đường Cẩn, Lăng Thanh Dương lại muốn lập tức bóp chết đầu sỏ gây tội đáng chết kia.

"Xem ra, là lúc trước chúng ta xem thường nha đầu này, bây giờ, sợ là nó không có ý tốt đâu!" Đại phu nhân hơi hơi nhíu mày có chút ảo não, nghĩ đến nữ nhân phong hoa tuyệt đại trước kia, đôi mắt lập tức âm u, lạnh lùng nói: "Cho dù có là vậy thì có thể thế nào được? Không ai có thể cướp đi vinh quang của nữ nhi ta!"

Lúc này trong lòng Lăng Thanh Dương mới cảm thấy dễ chịu một chút, gật gật đầu sau đó rầu rĩ nói: "Nương! Nếu chúng ta có cách, để nàng ta bình an xuất giá, quả thực chính là quá lợi cho nàng ta! Tiện nhân này, nên đi tìm chết!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Cáo già xảo quyệt

"Chuyện này tự ta có sắp xếp, nàng hại chết nữ mẫu của ta, tất nhiên là ta sẽ không để nó sống yên ổn, trong khoảng thời gian này con thăm lạng một chút cho ta, không cần phải phức tạp, biết không?"

Đại phu nhân nhàn nhạt uống ly nước trà, lạnh mặt, cảnh cáo Lăng Thanh Dương.

Nghe đến đó, cuối cùng sắc mặt Lăng Thanh Dương mới ôn hơn một chút, sau đó liền đưa đại phu vào trong, Lăng Thanh Dương lập tức không để ý bất cứ điều gì: "Cần phải cẩn thận một chút, nếu như để lại sẹo, bốn tiểu thư sẽ không bỏ qua cho người!"

Lăng Nhược Hi từ chỗ của Liễu Tuyền đi ra, cũng không muốn về phủ ngay, cũng không biết là vì sao, bắt tri bắt giác lại đi tới quán trà của Lục Thiểu Thành, ngồi ở chỗ kia, nhìn nơi xa, ngơ ngẩn không nói lời nào.

Lục Thiểu Thành nhìn Lăng Nhược Hi như vậy, lập tức cảm thấy có chút kỳ quái, đi ra phía trước, rót cho Lăng Nhược Hi một bình trà, nhàn nhạt nói: "Hôm nay Tam tiểu thư tới đây, cũng là ngày cuối cùng, sau ngày mai, kinh thành sẽ không còn sạp trà này nữa!"

Lăng Nhược Hi uống một ngụm trà, nhàn nhạt gật đầu: "Xem ra công việc của quán trà, rất là thuận lợi nhỉ?"

Lục Thiểu Thành cười cười, từ trong tay áo lấy ra tới một tấm bản vẽ, đưa cho Lăng Nhược Hi, nhàn nhạt nói: "Đây là bản vẽ của quán trà, mời Tam tiểu thư xem qua."

Lăng Nhựt Hi cũng không hiểu rõ việc này, cho nên căn bản không xem, chỉ nhàn nhạt nói: "Dùng người thì không nghi ngờ, nghi ngờ thì không dùng, có chuyện gì, tiên sinh tự mình xem mà làm là được rồi, chỉ là điều Nhựt Hi muốn, tiên sinh chớ có quên!"

Lục Thiệu Thành nhìn Lăng Nhựt Hi tin tưởng mình như vậy cũng vừa lòng gật đầu, sau đó đưa cho Lăng Nhựt Hi một ly trà, nhàn nhạt nói: "Tam tiểu thư là nữ nhi của đại tướng quân, vinh hoa phú quý tất nhiên là không nói chơi, sao cứ phải cuốn vào bên trong một cuộc tranh giành chứ?"

"Có một số việc, nữ nhi của đại tướng quân không thể làm, chỉ có cừu ngưu chí tôn mới có thể làm!" Lăng Nhựt Hi cũng không biết là vì sao, chỉ là theo bản năng nâng tin tưởng Lục Thiệu Thành ở trước mắt, hai người nói chuyện trời đất, thể nhưng lại có sự hài hòa không nói lên lời.

Lục Thiệu Thành gật gật đầu, sau đó nhàn nhạt cười nhẹ giọng nói: "Lúc trước ta đã biết Tam tiểu thư không giống như những tiểu thư khác, nhưng mà không nghĩ tới lại có lòng dạ như vậy, chỉ là con đường đang đi, hiềm lại càng thêm hiềm, Tam tiểu thư vẫn phải cẩn thận chút!"

Lăng Nhựt Hi nghiêng đầu, nhìn biểu cảm trên mặt Lục Thiệu Thành không giống giả vờ, lập tức cảm thấy trong lòng giống như đang chậm rãi hòa tan, tuy rằng trà quán trước mắt đúng là rất đơn sơ, cả người Lục Thiệu Thành cũng chỉ là trang phục màu trắng, nhưng mà không biết tại sao, Lăng Nhựt Hi lại cảm nhận được một hương vị thanh khiết.

Mất thấy Lăng Nhựt Hi nhìn mình như vậy, Lục Thiệu Thành một đại nam nhân lại không tự giác được mà đỏ mặt, có chút không được tự nhiên mở miệng hỏi: "Tam tiểu thư nhìn tại hạ như vậy làm gì?"

Một tiếng Tam tiểu thư khiến Lăng Nhựt Hi hơi hơi nhú mày, nhưng lại không cảm lòng được nói: "Chúng ta cũng coi như là người cùng thuyền, sau này người cứ gọi ta là Nhựt Hi đi!"

Lục Thiệu Thành nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không phấn son trang điểm của Lăng Nhựt Hi, lại cảm thấy trái tim mình có chút không thể khống chế được nhảy loạn lên đập thình thịch thình thịch, nhưng mà rất nhanh hần phản ứng lại, chấp tay, khách sáo nói: "Tam tiểu thư là cao sĩ* của Thiệu Thành, theo đạo lý, Tam tiểu thư chính là chủ nhân của Thiệu Thành, sao có thể gọi thẳng tên được chứ?"

*cao sĩ: Người bày mưu tính kế, đưa ra cao kiến

Lăng Nhựt Hi nghe đến đó, lập tức cười khê ra tiếng, nhàn nhạt nói: "Nếu như không phải thiếu một kẻ đồng hành, tất nhiên là ta sẽ không tốn nhiều tâm tư như vậy để tới đây tìm người, Lục Thiệu Thành, ta chỉ nói một lần, ở trong mắt ta, người không phải người bình thường, ta tin tưởng người, nhất định có thể dựa vào thực lực của mình, lấy được thẻ bài thương nhân đệ nhất thiên hạ!"

Sau khi nói xong, Lăng Nhựt Hi nhìn sắc trời, đã không còn sớm, đứng dậy, giọng nói nhẹ nhàng, "Trò chuyện với người một hồi lâu, ta cảm thấy tâm tình tốt hơn rất nhiều, xem ra, uống trà quả nhiên là có thể làm người ta bình tâm tĩnh khí."

Lục Thiệu Thành nhìn đôi mắt sáng rõ của Lăng Nhựt Hi, trong lòng cảm thấy vui mừng: "Có thể khiến Nhựt Hi cảm thấy thoải mái, là phúc khí của Thiệu Thành!"

Lăng Nhựt Hi mỉm cười gật gật đầu, sau đó trực tiếp xoay người đi ra ngoài, chỉ là mới vừa đi chưa tới vài bước, đã thấy ở cửa Lăng phủ, Bắc Đường Cẩn sắc mặt âm trầm, mọi tâm tình tốt đẹp vừa rồi, đã lập tức tan thành mây khói, lạnh nhạt đi ra phía trước: "Thần nữ bá kiến Cẩn Vương gia."

Nhìn dáng vẻ lạnh như núi băng của Lăng Nhựt Hi, Bắc Đường Cẩn nắm chặt thuốc Kim Sang trong tay, giấu ở trong tay áo, cười như không cười nhìn Lăng Nhựt Hi: "Vốn dĩ cho rằng Tam tiểu thư là người mặt lạnh tâm lạnh, bây giờ xem ra, là bốn vương không xứng với gương mặt tươi cười Tam tiểu thư mà thôi!"

Nghe thấy Bắc Đường Cẩn nói vậy, Lăng Nhựt Hi chỉ cảm thấy nực cười, trong giọng nói lạnh băng mang theo sự xa cách nhẹ nhẹ: "Vương gia nói quá lời rồi, thần nữ không dám nhận, chỉ là bây giờ thân thể của thần nữ không khỏe, không thể nói chuyện cùng Vương gia, xin Vương gia thứ tội!"

Vừa nói, một bên Lăng Nhựt Hi vừa đi vào trong, nhưng mà không nghĩ tới Bắc Đường Cẩn bỗng nhiên vươn tay kéo cánh tay Lăng Nhựt Hi, tức giận muốn học máu nói: "Vừa rồi lúc nói chuyện cùng tiểu tử kia, không phải tình thần vẫn rất tốt sao! Vì sao bây giờ tới trước mặt bốn vương, cứ ư ờ ư ư như vậy? Lăng Nhựt Hi, bốn vương đã không truy cứu việc người đã từng làm với bốn vương, vậy vì sao người vẫn cứ lạnh băng với bốn vương như vậy?"

Nếu không phải bởi vì đã biết trước nam nhân ở trước mắt tàn nhẫn vô tình cỡ nào, thậm chí Lăng Nhựt Hi còn thật sự cho rằng hẳn ta nói những lời này, là bởi vì thích mình.

Suy nghĩ này xuất hiện, Lăng Nhựt Hi lại cảm thấy buồn cười, nhìn chăm chăm vào Bắc Đường Cẩn, khinh thường nói: "Vương gia để ý thái độ của thần nữ như vậy, nên không phải đã thật sự coi trọng thần nữ rồi chứ?"

Bắc Đường Cẩn nghe được lời này tập tức sững sờ tại chỗ, ngẩng ngốc nhìn Lăng Nhựt Hi hơn nửa ngày cũng không phản ứng lại, sau khi tỉnh táo lại thì giống như nghe được một chuyện cười lớn, cười ha ha: "Lăng Nhựt Hi à Lăng Nhựt Hi, người đúng là rất không biết xấu hổ! Cũng không soi gương nhìn bản thân người, chỗ nào xứng với bốn vương?"

Trong lòng Lăng Nhựt Hi đau đớn một hồi, thật sự không rõ kiếp trước rốt cuộc là tại sao mình lại coi trọng một nam nhân như vậy?

"Không có là được rồi! Bởi vì cả đời này thần nữ cũng sẽ không có bất cứ quan hệ gì với Vương gia, cho dù là có, vậy cũng là không đội trời chung!" Lăng Nhựt Hi nói, hung hăng hất tay Bắc Đường Cẩn ra, đi vào trong.

Cũng không biết tại sao Lăng Nhược Hi lại như vậy, Bắc Đường Cần giống như là uống lộn thuốc, tiến lên phía trước, đè Lăng Nhược Hi ở trên cửa, hung hăng hôn xuống!

Cảm nhận được Bắc Đường Cần hôn mình, dạ dày Lăng Nhược Hi cuộn lên, dùng hết sức lực cả người, đẩy Bắc Đường Cần ra, sau đó mạng mẽ đánh xuống một bạt tai, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Bắc Đường Cần! Ngươi đừng khinh người quá đáng!"

"Bỏn vương chính là khinh người quá đáng, ngươi có thể làm gì được?"

Bắc Đường Cần cũng không tức giận vì cái tát này của Lăng Nhược Hi, chỉ cười như không cười nhìn Lăng Nhược Hi, sau đó lạnh lùng nói: "Lăng Nhược Hi, bỏn vương chỉ muốn cho ngươi biết, bỏn vương muốn, không có gì là không chiếm được! Cho nên, ngươi cũng không ngoại lệ!"

"Chát!"

Lăng Nhược Hi nghĩ cũng không hề nghĩ đánh xuống thêm một bạt tai nữa, lạnh lùng nhìn Bắc Đường Cần: "Vậy Vương gia cứ việc thử xem, tiếp theo, ta bảo đảm sẽ dùng kim châm đâm thẳng vào tim Vương gia!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Có biết xấu hổ không

Nhìn sáng vẻ thờ hờn hèn của Lăng Nhược Hi, Bắc Đường Cần nhàn nhạt cười một tiếng, sau đó thấp giọng nói: "Phải làm sao đây? Bỏn vương thật sự vẫn có chút hứng thú với ngươi, ngươi cứ tiếp tục quật cường như bây giờ đi, đừng để bỏn vương cảm thấy nhàm chán quá sớm."

Nói rồi, từ trên mặt, trên cằm Lăng Nhược Hi, nhẹ nhàng xoa một vòng, vô cùng không đứng đắn, nhìn ánh mắt giết người của Lăng Nhược Hi, lúc này mới hải lòng xoay người rời đi.

Lăng Nhược Hi lấy khăn lụa ra, hung hăng xoa chỗ vừa bị Bắc Đường Cần chạm vào, xoay người đi vào phủ, nhưng không ngờ vừa vào liền bị một bạt tai.

"Tiện nhân. Còn nói ngươi không quyến rũ Cần vương gia."

Vốn dĩ Lăng Thanh Dương nghe nói Bắc Đường Cần ở cửa, cho nên cũng không để ý tới bộ dạng như đầu heo của mình, lòng tràn đầy vui mừng chạy tới. Vốn tưởng rằng Bắc Đường Cần không yên tâm về mình nên đến thăm, nhưng không ngờ lại thấy được một màn kịch hay như vậy.

Vốn là Bắc Đường Cần chủ động hôn Lăng Nhược Hi, Lăng Thanh Dương đã có ý định giết người, nhưng không ngờ Lăng Nhược Hi không những không cảm kích còn dám ra tay đánh người.

Dựa vào cái gì mà món đồ nàg ta dùng hết sức mình cũng không có được, Lăng Nhược Hi lại rất dễ dàng liền có được, nhưng lại không quý trọng như vậy?

Lăng Nhược Hi che gò má nóng bừng, nhìn bộ dạng phẫn nộ của Lăng Thanh Dương, chỉ cảm thấy buồn cười: "Ta không có bất kì ý tưởng gì với Cần vương gia của ngươi, nếu ngươi không mù, thì nên biết vấn đề là do ai. Lăng Thanh Dương, ta nói lại lần nữa, nhìn Cần vương gia của ngươi cho cẩn thận, nếu không, có chuyện gì, ta cũng mặc kệ."

Sau khi nói xong, liền trực tiếp phát tay áo đi về phía viện của mình. Sao Lăng Thanh Dương có thể dễ dàng bỏ qua cho Lăng Nhược Hi như vậy? Nàng ta tiến lên một bước ngăn cản bước chân Lăng Nhược Hi, tức giận nói: "Ngươi là đồ tiện nhân không biết xấu hổ. Chẳng lẽ ngươi thật sự cho là Vương gia có ý với ngươi sao? Nói thật cho ngươi biết. Vương gia chẳng qua chỉ là ăn nhiều sơn hào hải vị, muốn ném thử một chút món ăn bên đường mà thôi. Ta lại là đích nữ trưởng phòng Lăng phủ, nếu thật sự muốn kết thông gia, ngươi căn bản không có cơ hội tranh giành với ta, biết không?"

"Nếu đại tỷ có lòng tin như vậy, vậy sao bây giờ lại đứng trước mặt Nhược Hi làm âm ỉ chứ?"

Lăng Nhược Hi khinh thường nhìn Lăng Thanh Dương tự mãn, sau đó thản nhiên nói: "Phải nói chứ, ta còn là con gái ruột của Đại tướng quân, trong tay cha ta nắm đại quân trăm ngàn người, chỉ cần là người không thiếu đầu óc, đều biết kết thông gia với ai mới là thích hợp nhất, đúng không?"

Mất thấy sắc mặt Lăng Thanh Dương càng ngày càng khó nhìn, lúc này Lăng Nhược Hi mới cười hi hi nói: "Nhưng mà phải làm sao đây? Bảo bối đại tỷ để trong tim, ngay cả một đồng phân cũng không bằng."

Nhìn ngực Lăng Thanh Dương lên xuống phập phồng, lúc này Lăng Nhược Hi mới hải lòng gật đầu một cái, sau đó sải bước đi về phía viện của mình.

Nhìn bước chân vui vẻ của Lăng Nhược Hi, Lăng Thanh Dương siết chặt nắm đấm, nghiêng răng nghiêng lợi: "Lăng Nhược Hi, tiện nhân này. Ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi. Nhất định sẽ không. Tiện nhân. Tiện nhân."

"Đại tiểu thư bớt giận, bên Lão phu nhân truyền lời tới, bảo chúng ta đến viện của người nói chuyện." Tiểu nha hoàn bên cạnh nhìn khuôn mặt tức giận của Lăng Thanh Dương, thận trọng nói.

"Tiện nhân. Người cũng dám xem thường bốn tiểu thư đúng không?"

Lăng Thanh Dương trút hết tất cả uất ức từ chỗ Lăng Nhượng Hi lên người tiểu nha hoàn, hung hăng đánh hai bạt tai, lúc này mới bớt giận, đi đến viện của lão phu nhân.

Đến viện Lão phu nhân, phát hiện nương mình đang ngồi ở đó, sắc mặt âm trầm, nhất thời cảm thấy có chút kì quái, nhưng lúc nhìn thấy Lăng Nhượng Hi hồ hững bên cạnh, Lăng Thanh Dương lần nữa cảm thấy tức giận.

Giống như không nhìn thấy vết thương trên mặt hai người, Lão phu nhân thấy người đã đông đủ, trực tiếp không vui mở miệng nói: "Ngân phòng vạn phòng nhưng gác trong nhà lại khó phòng. Lão bà ta tuổi đã cao, có vài người cũng không để bộ xương già này vào mắt, lại dám ở dưới mí mắt ta làm ra chuyện trộm gà trộm chó như vậy, quả thật là lão xược."

Lời này, khá có thâm ý, Đại phu nhân xanh cả mặt, nhưng vẫn hòa nhã nói: "Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, xin Lão phu nhân nói cho rõ ràng."

Lão phu nhân nhìn bộ dạng khôn khéo của Đại phu nhân, thì cảm thấy vô cùng khó chịu, cũng không trả lời ngay, chỉ cầm lấy ly trà bên cạnh, nhẹ nhàng nhấp một hớp trà, nhìn từng giọt mồ hôi trên trán Đại phu nhân rỉ ra, lúc này mới lên tiếng: "Năm đó lúc ta xuất giá, Mẫu thân truyền cho ta một chiếc vòng phi thủy thượng hạng, chỉ là không ngờ, đang yên đang lành, lại không cánh mà bay."

Đại phu nhân nghe được lời này, nhất thời cảm thấy có chút dở khóc dở cười. Lúc này Nhị phu nhân tìm được cơ hội, vội vàng tiến lên, có chút bận tâm nói: "Thật ra thì một chiếc vòng cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ là những hạ nhân này tay chân không sạch sẽ, vậy chẳng phải tất cả đồ trong phủ đều tràn ngập nguy cơ sao? Không bằng, hay là mở kho hàng ra, chúng ta kiểm lại tài vụ xem thử? Bằng không, đại nghiệp to lớn của Lăng phủ chúng ta, mất đồ cũng không biết."

Đại phu nhân nghe đến đây, âm thầm siết chặt nắm tay, rốt cuộc hiểu rõ mục đích cuối cùng của vở kịch hôm nay, không ngờ Nhị phu nhân lại có dã tâm lang sói như vậy, vừa mới lấy được quyền trợ giúp quản gia, liền đã bắt đầu có chủ ý với kho hàng.

Sắc mặt trở nên có chút xanh tím, Đại phu nhân nhìn gương mặt Nhị phu nhân cười như tranh vẽ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Đệ muội mới vừa bắt đầu quản gia, còn có nhiều chuyện không quá rõ, kho hàng này, thật ra thì hàng năm cũng đều kiểm tra một lần, cho nên sẽ không xảy ra vấn đề."

Lão phu nhân nghe đến đây, dường như cũng nghĩ đến những món của hồi môn vô cùng nhiều của mẫu thân Lăng Nhượng Hi, nhất thời liền hắng giọng một cái, có chút không vui nhìn Đại phu nhân: "Ta cảm thấy Vân nhi nói rất có lí, kẻ gian trong nhà khó đề phòng, đồ trong kho hàng, nên kiểm tra lại cẩn thận."

Đại phu nhân bỗng nhiên có chút nóng nảy, đến bây giờ còn không nhìn ra rốt cuộc hai người này đang mưu tính gì, Đại phu nhân ở Lăng phủ nhiều năm như vậy cũng coi như là sống uống rồi!

Âm thầm cắn răng, thật sự là không ngờ, những người này từng người từng người ngày thường thoát nhìn thật là thanh tâm quả dục, khi đứng trước tiền tài, không ai có thể vượt qua thử thách.

Chỉ là cầm đồ cưới của Phu nhân tam phòng, trong mắt Đại phu nhân sớm đã xem là đồ của mình, sao lúc này có thể để bọn họ tới chia phần?

"Nếu nói như vậy, thì ngày mai ta liền bắt đầu kiểm tra, Lão phu nhân yên tâm được rồi."

Đại phu nhân thôi suy nghĩ, sắc mặt như thường nhìn Lão phu nhân, bộ dạng bề ngoài không thẹn với lương tâm.

Nếu để một mình Đại phu nhân đến kiểm kho hàng, Nhị phu nhân cũng sẽ không sáng sớm liền đến trước mặt Lão phu nhân đâm chọc, cho nên nghe Đại phu nhân nói như vậy, Nhị phu nhân vội vàng tiếp lời: "Vừa rồi Đại tẩu còn nói một mình cực kì bận, đúng lúc ta vừa mới quản gia, cũng không có kinh nghiệm gì, chuyện kho hàng này, không bằng để ta ở bên cạnh học tập?"

Tiện nhân đáng chết này.

Đại phu nhân siết chặt nắm đấm, móng tay cũng gãy mất một nửa, nhưng vẫn giả bộ như không xảy ra chuyện gì, nhàn nhạt cười: "Kiểm kho hàng, lại là chuyện cực khổ, hay là đệ muội đừng chuốc lấy cực khổ?"

"Cũng là vì cực khổ, cho nên ta mới nên giúp Đại tẩu cùng nhau chia sẻ. Mẫu thân để cho chúng ta cùng nhau quản lí Lăng phủ, còn không phải vì quan tâm Đại tẩu khổ cực sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 51: Không một ai bớt lo

Lăng Nhựt Hi ở bên cạnh nhìn hai người kẻ tung người hứng, nhất thời liền nhẹ cười ra tiếng, vốn cho rằng Nhị phu nhân là người trung thành, nhưng không ngờ cũng là một người không đơn giản, chuyện này rõ ràng chính là vì chìa khóa kho hàng.

Có điều Lăng Nhựt Hi cũng không đồng tình với Đại phu nhân, dù sao chìa khóa kho hàng, nàng cũng rất cần, cho nên liền tiến lên phúc thân, nhẹ giọng nói: "Nhị bá mẫu nói đúng, thời gian trước Nhựt Hi cũng nghĩ đến, Mẫu thân qua đời đã nhiều năm, Nhựt Hi suy nghĩ có nên lên chùa giúp Mẫu thân dâng một ngọn đèn trường sinh, đốt hết lòng hiếu thảo hay không."

Đại phu nhân không ngờ lúc này Lăng Nhựt Hi lại nói như vậy, mặt biến sắc càng thêm khó coi: "Đứa trẻ này, đúng là hiếu thuận, chỉ là những thứ mẫu thân ngươi để lại cũng vì làm đồ cưới cho ngươi, không tùy tiện động vào được."

"Trăm thiện hiếu làm đầu, xin Đại bá mẫu thành toàn cho chút lòng hiếu thảo của Nhựt Hi." Lăng Nhựt Hi đỏ mắt, ngoan ngoãn thỉnh cầu.

Lão phu nhân thấy vậy, gật đầu một cái, ý vị thâm trường: "Nhựt Hi là đứa hiếu chuyện, hay cho một câu trăm thiện hiếu làm đầu. Hương Ngọc à, nếu là như vậy, liền mở kho hàng ra, kiểm tài sản đi."

Nhị phu nhân cũng cảm động gật đầu một cái: "Nếu đệ muội biết được tấm lòng hiếu thảo của Nhựt Hi sợ là ở dưới cửu tuyền, cũng có thể an lòng."

Việc đã đến nước này, Đại phu nhân liền biết hôm nay nhất định phải giao chìa khóa ra, mặc dù tức hộc máu nhưng cũng biết đạo lý tương lai còn dài.

Nghiến răng nghiến lợi tiến lên nói: "Nếu Lão phu nhân đã quyết định, thì con dâu đương nhiên không thể phản bác, chỉ là đây là chuyện trọng đại, cũng không mang chìa khóa bên người, xin Lão phu nhân cho con dâu về lấy."

Lão phu nhân nhìn bộ dạng này của hai người chỉ cảm thấy buồn cười, nhàn nhạt nhấp một hớp trà, cười như không cười nhìn Nhị phu nhân, thản nhiên nói: "Hiếm thấy Vân Nhi chăm chỉ hiếu học như vậy, nếu đã nói như vậy, thì hãy theo Đại tẩu ngươi học cho tốt."

Một câu nói, không thể nghi ngờ hơn chính là đồng ý với đề nghị không có ý tốt của Nhị phu nhân, cho dù Đại phu nhân muôn vàn không muốn, cũng chỉ có thể ngậm miệng.

Nhị phu nhân thấy tâm nguyện của mình đạt thành, đương nhiên vô cùng vui vẻ, trực tiếp đi đến bên cạnh Lão phu nhân, nhẹ nhàng giúp Lão phu nhân bóp vai: "Mẫu thân, người lớn tuổi rồi, có chuyện gì cứ dặn dò chúng con đi làm là được, cần gì phải tức giận chứ? Người yêu thích chiếc vòng đồ cưới đó, chúng con nhất định sớm tìm về cho người."

Nhìn bộ dạng nịnh nọt của Nhị phu nhân, Đại phu nhân chỉ cảm thấy tức giận, trực tiếp thi lễ một cái: "Nếu Lão phu nhân không còn chuyện gì, vậy con dâu liền cáo lui trước."

Lão phu nhân cũng biết hôm nay Đại phu nhân chịu uất ức như vậy là đủ rồi, cho nên liền phát tay thản nhiên nói: "Lát nữa đừng quên để hạ nhân đưa chìa khóa qua chỗ Vân Nhi."

Bước chân của Đại phu nhân bởi vì lời này là ngừng lại, nghiến răng nghiến lợi nói: "Dạ."

Sau khi Đại phu nhân rời đi, Lão phu nhân mới nhìn Nhị phu nhân bằng sắc mặt không tốt, cười như không cười: "Nói đi, vòng tay của ta, bị ngươi mang đi đâu?"

Nghe thấy câu này, trong lòng Lăng Nhựt Hi lộ bộ một tiếng, có chút không thể tin được nhìn Lão phu nhân sắc mặt bình tĩnh.

Nhị phu nhân làm sao cũng không nghĩ đến Lão phu nhân lại trở mặt nhanh như vậy, nhất thời liền dừng lại động tác trong tay, đứng trước mặt Lão phu nhân, hết sức lo sợ: "Lão phu nhân minh xét, con dâu luôn luôn giữ bổn phận, sao lại lấy vòng tay của Lão phu nhân chứ?"

Lão phu nhân nhìn Nhị phu nhân còn coi như là kính cần, lúc này mới hài lòng gật đầu một cái, rồi thản nhiên nói: "Chút tâm tư này của các người, cũng không phải ta không biết, chẳng lẽ cho là Lão thái bà ta lớn tuổi, không nhìn ra được gì sao?"

Lúc này Nhị phu nhân căn bản cũng không biết rốt cuộc Lão phu nhân đang suy nghĩ gì, là thật sự biết đầu đuôi sự việc, là chẳng qua chỉ đang lừa mình thôi, thử thăm dò ngẩng đầu nhìn bộ dạng mặt không cảm xúc của Lão phu nhân, dè dặt nói: "Ý của Lão phu nhân, Vân Nhi không hiểu nhiều, xin Lão phu nhân nói rõ."

Lão phu nhân nhìn bộ dạng này của Nhị phu nhân trong lòng cũng tức giận, bởi vì thoát nhìn Nhị phu nhân thật giống như cố ý giả điên giả dại vậy: "Nếu ngươi không hiểu, vậy ta cũng không nói, ta chỉ muốn nói cho ngươi biết, Tàn thị căn cơ thâm hậu, có một số việc, ngươi không có ta, liền không làm được gì cả."

Một câu nói này, rốt cuộc Nhị phu nhân cũng rõ, liền vội vàng gật đầu: "Dạ, Mẫu thân nói đúng, bây giờ con dâu đích thực có lòng mà không đủ sức."

Lăng Nhựt Hi lẳng lặng ngồi bên cạnh, giống như không nghe được hai người nói, chỉ là trong lòng lại đang suy nghĩ, rốt cuộc Lão phu nhân muốn nói gì.

"Ngươi biết là tốt. Ta là một Lão thái bà, lớn tuổi, muốn những thứ tiền tài này cũng không có ý nghĩa gì, nhưng ta nghe nói trong đồ cưới của Đào thị, có

một bình Phong Phi Thuyết, nghe nói năm đó tiền để ban cho nhà bọn họ, ta chưa từng thấy, ngàn vạn lần đừng quên, đem đến chỗ ta, để ta ngắm một phen.

Nghe đến đây, Lăng Nhược Hi cũng cười lạnh một tiếng, hóa ra khẩu vị Lão thái bà này lại lớn như vậy, lại nhớ đến bình Phong Phi Thú của Mẫu thân.

Nhị phu nhân có chút khó xử nhìn Lăng Nhược Hi một cái, do dự mở miệng: "Cái này.. Con dâu sợ là không thể làm chủ được. "

Giống như Nhị phu nhân, ánh mắt Lão phu nhân cũng đặt lên người Lăng Nhược Hi, ý đe dọa trong mắt rất rõ ràng.

Lăng Nhược Hi thâm cười lạnh một tiếng, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ đương nhiên: "Đây là tự nhiên. Hiếm khi Tổ mẫu thấy thích, Nhược Hi đương nhiên không có bất kỳ ý kiến gì. "

Lăng Nhược Hi đúng là hiểu chuyện như vậy, Lão phu nhân cũng rất hài lòng gật đầu một cái, sau đó nhìn không được vung tay: "Hôm nay làm ẩm ỉ một ngày, ta cũng mệt mỏi rồi, tất cả các người ra ngoài cả đi. "

Nhị phu nhân gật đầu một cái trực tiếp xoay người đi ra ngoài, đi tới sân, sắc mặt Nhị phu nhân cũng không được tốt, đại nha hoàn Xuân Hạnh bên cạnh thấy sắc mặt Nhị phu nhân không được tốt, nhất thời cảm thấy có chút kì quái, mở miệng: "Phu nhân, không phải thứ chúng ta muốn đã lấy được rồi sao? Sao sắc mặt người lại khó coi như vậy? "

Nhị phu nhân tức giận liếc mắt một cái, buồn rầu nói: "Lão bà này, nhất định chính là con cáo già, ta bận rộn trước sau tốn nhiều tâm tư như vậy, kết quả một câu nói của bà ta, liền bỏ thứ đáng tiền nhất vào túi. Đúng là ăn cướp mà. "

Xuân Hạnh nghe đến đây, cũng hơi cau mày, có chút khó xử nói: "Chuyện bây giờ đã biến thành cái dạng này, vậy kế hoạch của chúng ta lúc trước, há chẳng phải cũng không tiếp tục được sao?"

Lúc này, ánh mắt Nhị phu nhân đặt trên người Lăng Nhược Hi: "Nhược Hi trái lại là người rộng rãi. "

Lăng Nhược Hi đương nhiên biết trong lòng Nhị phu nhân tức giận, cho nên nhàn nhạt cười một tiếng: "Chẳng qua là một tấm bình phong thôi, so với những thứ khác, căn bản là nhỏ nhặt không đáng kể, Tổ mẫu thích, liền cho người là được. "

Lúc này Nhị phu nhân mới gật đầu một cái, mặc dù không cam tâm, nhưng cũng biết chuyện này nếu Lão phu nhân không đồng ý, coi như lật trời, cũng không làm được.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Cáo già

Hóa ra kế hoạch của Nhị phu nhân cũng được xem như đã hoàn mỹ, đầu tiên mua chuộc được tiểu nha hoàn bên cạnh Lão phu nhân ăn cắp vòng tay, sau đó lại khiến Lão phu nhân bất mãn với Đại phu nhân, ép Đại phu nhân phải giao chìa khóa ra. Đáng lẽ điều sử phát sinh tiếp theo là Nhị phu nhân điều tra rõ sự thật, rồi tranh công xin thưởng trước mặt Lão phu nhân, nhưng thật không ngờ, bây giờ Lão phu nhân vậy mà dùng chiêu rút củi dưới đáy nồi, chuyện này hay rồi, cho dù kế hoạch lúc trước không chệch vào đâu được cũng không tiến hành tiếp được nữa!

Nhị phu nhân nặng nề thở dài, tức giận nói: "Còn làm gì được chứ? Kêu người trả vòng tay lại! Nhớ là phải làm đến thần không biết quỷ không hay!"

Xuân Hạnh nhẹ gật đầu, sai bước đi về phía hậu viện của Lão phu nhân.

Một mình Nhị phu nhân trở về phòng, kết quả nhìn thấy Đại phu nhân đứng đứng nổi giận ngay cửa viện, Nhị phu nhân thâm cười lạnh trong lòng, tiến lên phía trước: "Sao hôm nay Đại tẩu có thời gian đến chỗ muội ngồi chơi vậy?"

Đại phu nhân thấy nụ cười trên mặt Nhị phu nhân, cảm thấy ả đang cố ý làm nhục mình, không thèm nghĩ ngợi đã hung hăng tát một bạt tai, khinh thường nói: "Chung Tử Vân! Cái thứ thấp hèn nhà ngươi, chỉ dựa vào người cũng dám tranh giành với ta?"

Nhị phu nhân thật không ngờ Đại phu nhân lại bốc đồng như vậy, tuy rằng trong lòng tức giận chết nhưng ngoài mặt vẫn lạnh nhạt, không chút để ý lau tờ máu ở khóe miệng, thản nhiên nói: "Đại tẩu cần gì phải vậy chứ? Tức giận hại sức khỏe!"

Đại phu nhân ghét nhất là đáng về mãi mãi không thêm quan tâm gì này của Nhị phu nhân, rõ ràng trông thì không tranh quyền thế, nhưng trên thực tế lại vô cùng tham lam!

"Chung Tử Vân, thu lại bộ mặt dối trá này của ngươi đi, lúc trước ta xem thường ngươi rồi, thật không ngờ một dân đen giặt quần áo bên bờ suối, vậy mà cũng có dã tâm lớn như vậy!"

Xuất thân của Đại phu nhân cao hơn Nhị phu nhân không biết bao nhiêu, thế nên, đã nhiều năm như vậy vẫn luôn tỏ vẻ cao cao tại thượng trước mặt Nhị

phu nhân, khinh thường xuất thân thấp hèn của Nhị phu nhân đủ điều!

Nhị phu nhân nhìn bộ dạng hung thần ác sát của Đại phu nhân chỉ thấy buồn cười, giọng đều đều nói: "Đại tẩu nói đúng lắm, người xuất thân như muối, quả thật không sánh bằng Đại tẩu, không nói đến những chuyện khác, chỉ nói lòng dạ, muối đã kém đến cách xa vạn dặm, Đại tẩu có thể mặt mày hiền hòa sống với những Di nương kia của Đại ca, mỗi điều này cũng đủ để Vân Nhi học tập cả đời!"

Ai ai cũng biết, Lão gia của đại phòng Lăng gia là một kẻ phong lưu, mặc dù xuất thân của Đại phu nhân có cao nhưng vẫn không giữ được trái tim ông ta, mấy Di nương giống như khoai tây mùa thu, từng người từng người lăn vào đại phòng.

Thế nhưng Nhị lão gia lại khác ông ta hoàn toàn, tuy rằng Nhị phu nhân này xuất thân thấp hèn, nhưng năm đó Nhị lão gia quyết tâm muốn cưới Nhị phu nhân, vì thế còn tranh cãi với Lão phu nhân hồi lâu, đây cũng là lý do tại sao nhiều năm qua Lão phu nhân không thích Nhị phu nhân như vậy, thế nhưng mặc dù là vậy, nhưng Nhị lão gia đối với Nhị phu nhân vô cùng chung thủy, bây giờ đã qua tuổi bốn mươi mà ngay cả một di nương cũng không có, thậm chí ngay cả nha đầu thông phòng cũng không một ai, xem như là một tình huống hiếm hoi!

Nam sợ chọn sai đường nữ sợ gả nhầm chồng, tuy xuất thân quan trọng, nhưng vinh nhục cả đời của phụ nữ chẳng phải đều dựa vào người đàn ông mình gả ư? Đại phu nhân và Nhị phu nhân, ai hạnh phúc, người sáng suốt thật ra liếc mắt đã thấy, vì vậy câu này của Nhị phu nhân, quả thực là chạm vào trái tim Đại phu nhân.

"Tiện nhân! Người dám sỉ nhục ta!" Đại phu nhân giận đến đỏ mặt, ánh mắt nhìn Nhị phu nhân quả thực như muốn ăn thịt người.

Nhị phu nhân thì trông bình tĩnh hơn nhiều, thần nhiên nói: "Muội thấy Đại tẩu nên về nghỉ ngơi cho khỏe đi! Trái một câu tiện nhân phải một câu tiện nhân, Vân Nhi thật sự không nhận nổi! Nếu bị người có tâm nghe thấy, bầm báo cho Lão phu nhân, sợ là càng khó coi hơn!"

"Người dám uy hiếp ta?"

Đại phu nhân có chút khó tin nhìn Nhị phu nhân, phải biết rằng trước kia người phụ nữ này luôn ngoan ngoãn nghe lời trước mặt mình, bây giờ rốt cuộc lấy dũng khí từ đâu ra mà dám khiêu khích thẳng mặt mình như vậy?

"Có phải uy hiếp hay không, trong lòng Đại tẩu thừa biết, không phải ư?"

Nhị phu nhân không còn hứng thú tiếp tục nói nhảm với Đại phu nhân, trực tiếp vòng qua Đại phu nhân đi tới viện mình, trong miệng còn bình thản bảo: "Tuy rằng xuất thân của muội thấp hèn, nhưng xuất giá tòng phu, muội cũng là chính thê của nhị phòng Lăng phủ, cũng giống như Đại tẩu, đều được cưới hỏi đăng hoàng, cho nên, sau này những chữ như tiện nhân, tốt nhất là đừng đặt lên người muội nữa."

Những lời này, đối với Đại phu nhân mà nói quả thực là nhục nhã trước nay chưa từng có, bà ta xoay người lại sải rộng chân, đuổi theo Nhị phu nhân, nắm chặt cổ tay Nhị phu nhân, ánh mắt hung ác: "Cưới hỏi đăng hoàng? Chung Tử Vân, con tiện nhân nhà người! Người cho rằng ta không biết người với lão gia nhà người là cháu thai âm kết hỷ, Lão phu nhân thật sự hết cách nên mới cho người vào nhà, thế nhưng người cũng điên rồi! Vì thanh danh của mình, vậy mà tự tay phá bỏ con của mình!"

Cổ tay Nhị phu nhân bị Đại phu nhân nắm chặt, đau đớn một trận, nhưng lời nói không biết giữ mồm giữ miệng của Đại phu nhân càng đập vào trái tim Nhị phu nhân, biểu hiện vô cùng bình tĩnh trên mặt ban đầu lập tức tan thành mây khói, khuôn mặt Nhị phu nhân dữ tợn, gạt phắt tay Đại phu nhân, hơn nữa còn vuron tay, bóp chặt cằm Đại phu nhân, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Tại sao con của ta không còn, trong lòng người biết rõ! Tần Hương Ngọc! Ta không nói, không có nghĩa là ta không biết! Ta nhìn!"

Kiểu gì Đại phu nhân cũng không ngờ rằng Nhị phu nhân dám làm vậy với mình, nhưng chuyện con cái quả thật Đại phu nhân không hiểu rõ tình hình, cho nên hung hăng đẩy tay Nhị phu nhân, tức giận nói: "Ta thấy người điên thật rồi, con của người chết, liên quan gì tới ta?"

"Đu rồi! Tần Hương Ngọc, chuyện đã qua ta không muốn nói thêm nữa, nhưng người hãy nhớ kỹ, ngày tháng người độc bá thiên hạ, kết thúc rồi!"

Nhị phu nhân không muốn tiếp tục dây dưa, trực tiếp hất tay Đại phu nhân, lui về sau hai bước, dữ tợn trên mặt đã biến mất tăm, khôi phục dịu dàng thường ngày, giống như tất cả mọi chuyện lúc này thật ra chỉ là ảo giác của mọi người.

"Đại tẩu, bây giờ ta rất bận, cũng rất mệt, cho nên, nếu không có chuyện gì thì xin phép không mời Đại tẩu vào phòng ngồi chơi!"

Rõ ràng đây là lệnh đuổi khách, sao Đại phu nhân lại nghe không hiểu được, vì vậy nặng nề phẩy tay áo, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Chung Tử Vân, người cần thận đó cho ta!"

Sau khi nói xong, Đại phu nhân thờ hồn hển ra khỏi viện, nhưng giọng nói dịu dàng của Nhị phu nhân lại nhàn nhạt vang lên phía sau: "Đại tẩu tuyệt đối đừng quên, chia khóa nhà kho, chút nữa nhớ lệnh hạ nhân mang tới cho muội!"

Nghe thấy thế, Đại phu nhân càng nổi trận lôi đình, trực tiếp xoay người ném cái chìa khóa trong tay vào tay Nhị phu nhân, lạnh lùng nói: "Không phải chỉ là một cái chìa khóa thôi sao? Người muốn thì cứ lấy, chẳng qua, có nhiều thứ, không phải dễ cầm như vậy, đến lúc đó trộm gà không được còn mất nắm gạo! E rằng có người sẽ chết rất khó coi đấy!"

Nhị phu nhân không kiêu ngạo không tự ti cầm chìa khóa, cười nhạt: "Có thể đưa chìa khóa cho muội hay không là khí độ của Đại tẩu, nhưng có thể khiến cái chìa khóa này luôn nằm trong tay muội hay không, đó chính là bản lĩnh của muội rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Đó là bản lĩnh của ta

"Người!"

Đại phu nhân tức giận, trong lúc nhất thời quả thực không biết nên nói gì, cuối cùng chỉ có thể tức giận phẩy tay áo bỏ đi.

Xuân Hạnh thấy ánh sáng u ám trong mắt Nhị phu nhân có chút lo lắng nói: "Phu nhân, ngài cần gì phải xung đột chính diện với bà ta? Bất kể nói thế nào, trong Lăng phủ, bà ta cũng có căn cơ!"

"Tiện nhân này hại chết đứa bé chưa chào đời của ta, cả đời này ta sẽ không bao giờ trở thành cái gọi là chị em tốt với bà ta, trước kia ta luôn nhẫn nhục chịu đựng chỉ là muốn xem đại phòng tam phòng tranh đấu, ta ngồi làm ngư ông đắc lợi, nhưng hiện tại, hình như ta đã tìm được lựa chọn tốt hơn!"

Trước mắt Nhị phu nhân hiện ra đôi mắt ngằm ngằm chịu đựng, rồi mang theo oán hận sâu đậm của Lăng Nhưộc Hi, trong lòng thổn thức, chỉ là một nha đầu mười bốn mười lăm tuổi mà đã có cảm xúc phức tạp như vậy, ngay cả người tự phụ như Đại phu nhân cũng xem nàng thành đồ ngọc.

Nói trắng ra, thật ra Nhị phu nhân vẫn có chút mong đợi, Đại phu nhân xem nhím thành thỏ mà ôm vào tay, cũng không biết có bị thương đầy mình hay không.

Về phần số đồ cưới kia của Lăng Nhưộc Hi, Nhị phu nhân căn bản không quan tâm lắm, tuy rằng số lượng giặt mình, nhưng Nhị phu nhân không có con, cần nhiều tiền như vậy cũng vô nghĩa.

Ý nghĩa những năm cuối đời của ả chính là báo thù cho đứa bé đáng thương kia của mình!

Lăng Nhưộc Hi căn bản không biết Nhị phu nhân sẽ nghĩ như vậy, chỉ biết hôm nay trong viện Lão phu nhân xảy ra không ít chuyện, cho nên thừa biết nhất định Nhị phu nhân đã ra tay. Đêm khuya thanh vắng, Lăng Nhưộc Hi mặc áo choàng đen, ra ngoài một mình.

Nhị phu nhân đã sớm biết chắc chắn Lăng Nhưộc Hi sẽ tới, vì vậy tuy rằng đã bảo nghỉ ngơi từ sớm nhưng thật ra vẫn chờ Lăng Nhưộc Hi trong phòng.

Lăng Nhưộc Hi lặng lẽ bước vào, nhìn Nhị phu nhân mặc trung y ngồi cạnh bàn lạnh nhạt uống trà, mỉm cười: "Nhị bá mẫu như vậy nghĩa là mã đáo thành công rồi sao?"

Nhị phu nhân cười nhạt, đặt chén trà trong tay xuống, thân nhiên nói: "Cái chìa khóa kia hiện đang ở chỗ ta, phải xem xem Tam tiểu thư có bản lĩnh đó hay không, lấy cái chìa khóa đi!"

Lăng Nhưộc Hi nghe Nhị phu nhân nói vậy, hơi nhíu mày khó hiểu: "Câu này của Nhị bá mẫu, Nhưộc Hi nghe không hiểu!"

"Người quang minh chính đại không nói quanh co, mục đích Tam tiểu thư hỏi phủ lần này, e rằng không đơn giản vậy nhỉ?" Nhị phu nhân không nóng nảy, chỉ nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, lạnh nhạt nhìn Lăng Nhưộc Hi nhu nhúc, trong lòng cảm thán một trận.

Lăng Nhưộc Hi nghe thấy thế, sắc mặt trở nên hơi khó coi, trong lòng hồi hộp, thế nhưng dù sao cũng là người đã sống hai đời, Lăng Nhưộc Hi vẫn nhanh chóng ổn định cảm xúc của mình, vừa cười vừa nói: "Mẫu thân mất sớm, Phụ thân lại đang ở xa ngàn dặm, Nhị bá mẫu cảm thấy, Nhưộc Hi có thể làm những gì?"

"Nếu ngay cả việc thoát khỏi khổ cảnh của mình cũng không làm được, Tam tiểu thư không nên trở về Lăng phủ, nơi đây, vốn không phải là chỗ người bình thường có thể sinh tồn!"

Ánh mắt Nhị phu nhân đột nhiên trở nên lạnh băng rồi mờ mịt, khiến Lăng Nhưộc Hi trong lúc nhất thời thật sự có chút nhìn không thấu.

Thế nhưng thời gian giao hẹn với tiệm thuốc sắp đến, vì vậy hiện tại Lăng Nhưộc Hi thật sự rất cần số của hồi môn này, khẽ nhíu mày, nhìn chằm chằm Nhị phu nhân, nhân nhở nở nụ cười: "Nhị bá mẫu muốn gì, chỉ bằng nói thẳng ra!"

Nhị phu nhân thấy Lăng Nhưộc Hi như vậy, cười nhạt, sau đó vẻ mặt vui mừng: "Ta biết ngay, người phụ nữ như Mẫu thân con sao lại sinh ra một kẻ ngu cho được, Nhưộc Hi à, đây mới thật sự là con, mới thật sự là con gái của Mẫu thân con! Quả nhiên, ta không nhìn lầm con!"

Lăng Nhưộc Hi cảm thấy ánh mắt Nhị phu nhân nhìn mình hiện tại kỳ lạ khó tả, tuy rằng không biết rốt cuộc ả có ý gì nhưng Lăng Nhưộc Hi có thể cảm giác được, Nhị phu nhân không có quá nhiều ác ý với mình, ngược lại là trông ngóng nhiều hơn một chút.

"Nhị bá mẫu xem trọng ta quá, tư chất Nhưộc Hi có hạn, e rằng đời này không thể sánh bằng Mẫu thân, nhưng từ nhỏ Mẫu thân đã dạy Nhưộc Hi, đồ của mình, nhất định không thể chấp tay tặng cho kẻ khác."

Lời này, xem như chỉ ra mục đích lần này Lăng Nhưộc Hi về kinh, nếu không phải hôm nay đột nhiên Lăng Thanh Dương ra tay, Lăng Nhưộc Hi cũng sẽ

không bộc lộ bản tính của mình nhanh thế, nếu đã bại lộ, Lăng Nhược Hi cũng không cần giấu giếm nữa, lúc này, có thể kéo được đồng minh thì nào thì kéo người đó.

Nhị phu nhân nhìn đôi mắt to của Lăng Nhược Hi, trong mắt đã có tia cay đắng, cười cười, sau đó vô thức vươn tay nhẹ nhàng sờ gò má của Lăng Nhược Hi, thì thào nói: "Nhược Hi à, thật ra đáng lẽ con có một muội muội, nếu nó vẫn còn, có phải cũng xinh đẹp như con không?"

Không hiểu vì sao, Lăng Nhược Hi thấy Nhị phu nhân như vậy lại có cảm giác đau lòng khó hiểu, nắm tay Nhị phu nhân, dịu dàng nói: "Nhị bá mẫu, ta biết, Nhược Hi cũng biết, nếu Nhị bá mẫu không chê, Nhược Hi bằng lòng làm con gái Nhị bá mẫu!"

"Con biết? Hả, con biết cái gì?" Sắc mặt Nhị phu nhân chợt trở nên khó coi, cả khuôn mặt đều đen, lập tức rút tay lại: "Không ai biết, không ai tin, khôn kiếp! Tất cả đều khôn kiếp!"

Giờ phút này, Nhị phu nhân như chịu kích thích gì đó, hoàn toàn không còn dịu dàng thiện lương thường ngày, quả thực chẳng khác gì người đàn bà điên.

Nhưng Lăng Nhược Hi lại không thấy lạ, chỉ đứng đó lặng lẽ nhìn Nhị phu nhân nổi điên, kiếp trước, khi hoàng nhi vô tội của nàng chết thảm, tình trạng của nàng cũng giống hệt Nhị phu nhân bây giờ.

"Nhược Hi biết, con của Nhị bá mẫu chết oan, nhưng Nhược Hi cũng biết, người chết không thể nào tự báo thù, vì vậy trên thế gian này mới lưu lại những người đau lòng kia, mang theo oán hận, tiếp tục sống!"

Giọng nói của Lăng Nhược Hi lạnh băng, nhưng lại khiến Nhị phu nhân dần bình tĩnh lại một cách bất ngờ, nhìn chằm chằm vào Lăng Nhược Hi: "Người sống, nên báo thù, thật sao?"

"Không phải ư? Nếu cả thù giết con cũng không báo, còn sống, có ý nghĩa gì?"

Lời này, thay vì nói cho Nhị phu nhân nghe, thật ra là nói cho chính Lăng Nhược Hi nghe, nói theo một nghĩa nào đó, nàng và Nhị phu nhân đều giống nhau, ném thù mùi vị mất đi máu mủ ruột thịt, cảm giác đó, như gỏi trong xương, không gạt đi được!

"Con nói rất đúng! Thù giết con cũng không báo thì không xứng là người!" Nhị phu nhân bỗng nhiên đỏ mắt nhìn Lăng Nhược Hi, nắm chặt tay Lăng Nhược Hi, khàn giọng nói: "Con sẽ giúp ta, đúng không?"

"Ta sẽ không! Nhưng mà, ta sẽ khiến Đại phu nhân nhất phòng chết không yên lành!" Lăng Nhược Hi lạnh như băng nói xong, trực tiếp kéo tay Nhị phu nhân ra, thân nhiên nói: "Nhược Hi có thể đưa ba phần của hồi môn với tư cách là phí vát và cho Nhị bá mẫu, mong rằng Nhị bá mẫu có thể tạo cơ hội, đưa chìa khóa cho ta."

Nhị phu nhân nhìn oán hận trong mắt Lăng Nhược Hi, không kém mình chút nào, lập tức cảm thấy hơi lạ. À thật sự không rõ, Lăng Nhược Hi này còn nhỏ tuổi, cuối cùng tại sao lại mang thù sâu như vậy.

"Nhược Hi, có phải con biết chuyện gì không?" Do dự hồi lâu, Nhị phu nhân vẫn hỏi dò.

Lăng Nhược Hi cười như không cười nhìn Nhị phu nhân, lạnh lùng nói: "Nhược Hi chẳng biết gì cả, nhưng Nhược Hi biết, nên làm gì, không nên làm gì!"

Nghe Lăng Nhược Hi nói, trong lúc nhất thời Nhị phu nhân không thể xác định cuối cùng có phải Lăng Nhược Hi đã biết gì không, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, lấy chìa khóa nhà kho ra, đưa cho Lăng Nhược Hi, thân nhiên nói: "Một phần ba đồ cưới con nói, ta không muốn, nhưng con phải hứa với ta, cho ta cơ hội chính tay đâm chết kẻ thù!"

Lăng Nhược Hi không chút do dự gạt đầu, ánh mắt lạnh như băng: "Điều này hiển nhiên không thành vấn đề!"

Sau khi nói xong, Lăng Nhược Hi trực tiếp cầm chìa khóa, xoay người ra ngoài, Nhị phu nhân nhìn bóng dáng gầy yếu của Lăng Nhược Hi, nghĩ đến trên đầu Lăng Nhược Hi rồi tung, chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười, cũng không biết vì sao, Lăng Nhược Hi như vậy lại khiến ả nhìn thấy hi vọng báo thù cho con của mình!

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Người dựa vào đâu chứ

Chuyện đầu tiên Lăng Nhược Hi làm sau khi lấy được chìa khóa là trực tiếp dẫn Mai Hương và Thu Cúc đến nhà kho, lặng lẽ mở cửa nhà kho. Lăng Nhược Hi dựa theo trí nhớ tìm được cái hòm duy nhất đựng đồ cưới, nhìn Mai Hương, thân nhiên nói: "Mở ra."

Mai Hương hơi xót của che cái chìa khóa trong tay, do dự rất lâu mới cắn răng nói: "Tiểu thư, thật sự phải làm thế sao?"

Lăng Nhựt Hi nhẹ gật đầu, trong mắt tràn đầy kiên định: "Cho dù ta không dùng nó cũng sẽ biến thành sinh lễ của Lăng Kiến Nam, hoặc là đồ cưới của Lăng Thanh Dương, em hiểu không?"

Vốn dĩ, Mai Hương vẫn còn một chút ảo tưởng về bọn họ, thế nhưng hôm nay khi Lăng Nhựt Hi mặt mày máu me trở về, Mai Hương lập tức hiểu, cho dù hiện tại bọn họ đã trở lại kinh thành, nhưng trong Lăng phủ này, căn bản không có chỗ để bọn họ sống yên ổn!

Nghĩ tới đây, Mai Hương không do dự nữa, trực tiếp lấy chìa khóa ra, tay chân nhanh nhẹn mở hòm, trong cái hòm cao hơn người toàn là kỳ trân dị bảo, Lăng Nhựt Hi nhìn những thứ này, mắt lập tức đỏ lên. Kiếp trước, nàng cũng bán đồ cưới của Mẫu thân như vậy, vì một tên đàn ông phụ lòng đắp lên một đội quân vô cùng dũng mãnh, cũng là máu chốt giành thắng lợi trong trận chiến ở cửa cung năm đó.

Mai Hương thấy Lăng Nhựt Hi như vậy cũng vô cùng đau lòng, nhẹ nắm tay Lăng Nhựt Hi, dịu dàng nói: "Nếu Phụ nhân còn sống cũng sẽ không trách tội Tiểu thư, chỉ cần trong lòng Tiểu thư vẫn có Phụ nhân, những vật ngoài thân này, căn bản không đáng là gì!"

Tất nhiên Lăng Nhựt Hi hiểu tính tình của nương, vì vậy liền cười nhạt, nhìn cái hộp giấu trong góc hòm, lấy ra, nhẹ nhàng mở ra, bên trong là một cái vòng tay màu đỏ thắm đang lẳng lẳng nằm đó, sặc sỡ lóa mắt, chỉ liếc mắt một cái, Lăng Nhựt Hi đã thích đến không muốn buông tay, nhẹ nhàng đeo lên cổ tay mình, thân nhiên nói: "Giữ cái này lại, còn tất cả, đổi thành tiền mặt hết!"

Mai Hương nhẹ gật đầu, nhưng sau đó trở nên khó xử: "Tiểu thư, trong phủ toàn là người của Đại phụ nhân, cho dù chúng ta lấy được chìa khóa nhà kho, căn bản không thể chuyển những thứ này ra ngoài!"

Lúc trước Lăng Nhựt Hi cũng đã nghĩ tới vấn đề này, vì vậy cười nhạt: "Tất nhiên ta sẽ có cách, em tìm mấy người đáng tin, lặng lẽ cầm đồ ra, đi theo ta."

Thu Cúc bên cạnh nhìn Lăng Nhựt Hi và Mai Hương ta một câu người một câu, lập tức cảm thấy hơi kỳ lạ, khẽ nhíu mày, có chút khó hiểu hỏi: "Hai người đang nói gì vậy? Sao em nghe chẳng hiểu gì cả?"

Lăng Nhựt Hi cười nhạt vuốt tóc Thu Cúc, thân nhiên nói: "Bây giờ không phải lúc nói chuyện này, em hành động với Mai Hương, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, đợi lát nữa Mai Hương sẽ nói cho em biết!"

Nghe thấy thế, tuy rằng Thu Cúc vẫn thấy là lạ nhưng vẫn gật đầu, ngoan ngoan đi theo Mai Hương làm việc, mặc dù lúc trước bọn họ đã ở nông thôn nhiều năm nhưng khi Mẫu thân Lăng Nhựt Hi còn sống làm người khoan dung, siêng làm việc thiện, vì vậy, trong phủ còn có không ít thân tín.

Lăng Nhựt Hi nhìn từng người từng người mang đồ đi, trong lòng không biết vì sao có cảm giác mất mát khó tả, cúi đầu, nhẹ nhàng sờ vòng tay trên cổ tay, nghẹn ngào nói: "Mẫu thân, thật xin lỗi, con gái bất hiếu, lãng phí tấm lòng của người rồi!"

Mất thấy mấy thứ đồ đều bị lặng lẽ dời ra ngoài, lúc này Lăng Nhựt Hi mới tỉnh lại, bước tới trước mặt Mai Hương, âm thầm đến viện của Mẫu thân nàng khi còn sống, rón rén bước vào.

Mẫu thân qua đời đã hơn một năm, chỗ bà ở khi còn sống như thể bị lãng quên, nơi nơi toàn là bụi bặm, tòi tàn không chịu nổi. Mai Hương thấy viện như vậy, trong lòng cũng khó chịu vô cùng, nhưng vẫn thấy lạ nhìn Lăng Nhựt Hi, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư, chúng ta tới nơi này làm gì?"

Lăng Nhựt Hi cười nhạt, đi tới đầu giường phòng ngủ lục lọi một trận, sau đó dùng sức nhấn xuống, rất nhanh, cả cái giường đều lật lên, Lăng Nhựt Hi không để ý mọi người há hốc mồm, về mặt cười nhạt bước xuống.

Mai Hương cũng biết thời gian không cho phép trì hoãn, vì vậy không hề nghĩ ngợi đi theo Lăng Nhựt Hi, chỉ là không ngờ rằng, sau khi xuống dưới, bên trong lại đèn đuốc sáng trưng, nhưng Mai Hương nhìn kỹ lại, đồ chiếu sáng ở đây vậy mà toàn là Dạ Minh Châu lớn chừng nắm đấm, lập tức khó tin mở to hai mắt nhìn: "Tiểu.. Tiểu thư, đây là?"

Lăng Nhựt Hi cười nhạt, sau đó nói khẽ: "Khi Mẫu thân còn sống luôn lo Phụ thân tay giữ trọng binh một ngày nào đó sẽ bị Hoàng thượng kiêng kị, cho nên từ khi gả đi đã xây địa đạo này, chuẩn bị cho bất kỳ tình huống nào, chỉ là không ngờ rằng, hiện tại Phụ thân vẫn còn yên ổn, mà Mẫu thân đã không còn ở đây nữa!"

Nghe đến đó, Mai Hương lại chưa xót một trận trong lòng, còn chưa kịp mở miệng đã nghe thấy một giọng nam: "Tam tiểu thư còn nhỏ tuổi, lòng dạ cũng không đơn giản, có thể nghĩ ra cách như vậy, thật sự khiến người ta bội phục, bội phục mà!"

Lăng Nhựt Hi nghe thấy giọng nói này lập tức mở to mắt nhìn, xoay đầu đã thấy Bắc Đường Ngôn ở góc rẽ, hơi nhíu mày: "Sao ngài lại ở đây?"

"Nàng đoán xem, ta có từng thông qua mật đạo nào, vào phòng nương nàng ngồi chơi không?"

Bắc Đường Ngôn hơi nhếch miệng, về mặt cười xấu xa nhìn Lăng Nhựt Hi.

"Chát!"

Lăng Nhựt Hi biến sắc, tiến lên phía trước hung hăng cho Bắc Đường Ngôn một bạt tai, lạnh lùng nói: "Người chết đã chết rồi, kính xin miệng Vương gia sạch sẽ một chút!"

Bắc Đường Ngôn thề, hẳn tuyệt đối không có ý kia, thật sự chỉ nói chơi một chút thôi, nhưng thật không ngờ phản ứng của Lăng Nhựt Hi lại kịch liệt như vậy, lập tức hơi sùng sột.

Nhưng mà, đám người sau lưng Lăng Nhược Hi đều ngậy ngấn cả người, tất cả đều dùng ánh mắt không dám tin nhìn Lăng Nhược Hi như sát thần, bọn họ thật không dám tưởng tượng, Lăng Nhược Hi lại hung dữ như vậy, dám đánh Thiết Huyết tướng quân, Lãnh Diện Vương gia trong truyền thuyết!

Nhưng Mai Hương vẫn vẻ mặt lạnh nhạt, dù sao tình huống hiện tại so với lúc ở phủ Kiều vương trước đó, hài hòa hơn nhiều.

Trong lúc nhất thời, không khí dường như trở nên yên tĩnh, không biết qua bao lâu, cuối cùng Bắc Đường Ngôn vẫn phải có chút bất đắc dĩ mở miệng nói: "Thật xin lỗi, Bồn vương không có ý đó!"

Lăng Nhược Hi cũng thật không ngờ Bắc Đường Ngôn lại xin lỗi mình, cúi đầu, lạnh lùng hỏi: "Cuối cùng ngài tới đây để làm gì?"

Bắc Đường Ngôn nhìn đáng vẻ từ chối người ngoài ngàn dặm của Lăng Nhược Hi, cảm giác chuyến đi này của mình thực sự rất dư thừa, cho nên chỉ có thể bất đắc dĩ chỉ vàng bạc tài bảo sau lưng Lăng Nhược Hi, cười ha hả nói: "Ta biết ngài có một vụ làm ăn lớn muốn làm, cho nên, tới xem thử có thể chia một khoản lợi nhuận hay không!"

Lăng Nhược Hi nghe thấy thế, lập tức cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, tức giận tròn mắt: "Vương gia đang muốn nhân lúc cháy nhà hôi của sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi

"Câu này của Tam tiểu thư từ đâu ra? Bồn vương cảm thấy đây là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi!" Về mặt Bắc Đường Ngôn vô tội, đáng vẻ này, ngược lại chẳng khác gì Lăng Nhược Hi cách đây không lâu.

Lăng Nhược Hi trừng hấn hồi lâu, bấy giờ mới nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: "Vậy không biết Vương gia ra giá thế nào đây?"

Bắc Đường Ngôn vòng quanh cái hòm một vòng y như thể có chuyện như thế thật, sau đó không khỏi cảm thán: "Nhà giàu nhất Dương Châu, quả nhiên là tiền nhiều như nước mà! Đồ cưới của lệnh đường đúng là khiến Bồn vương mở rộng tầm mắt!"

Lúc này Lăng Nhược Hi căn bản không muốn nói nhảm với tên nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của trước mắt này, cho nên trực tiếp mất kiên nhẫn nói: "Vương gia có chuyện gì xin nói thẳng!"

"Ba mươi vạn lượng! Chắc giá!" Bắc Đường Ngôn cười ha hả nhìn Lăng Nhược Hi, nhưng cũng không biết vì sao, Lăng Nhược Hi lại thấy được trên gương mặt cười ha hả này hai chữ to tướng ---- gian thương!

Chỉ là Mai Hương sau lưng lại mở to hai mắt nhìn, ánh mắt nhìn Bắc Đường Ngôn trở nên là lạ, len lén giật góc áo Lăng Nhược Hi, vừa cười vừa nói: "Tiểu thư, nếu Vương gia chịu giúp đỡ, chúng ta xem như đã giảm bớt một phiền phức lớn rồi!"

Lăng Nhược Hi có chút buồn cười liếc Mai Hương một cái: "Cuối cùng em là nha hoàn của ta hay là nha hoàn của hắn? Sao ta cảm giác đâu đâu em cũng nói giúp cho kẻ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của này vậy?"

Mai Hương nghe thấy thế lập tức có chút dờ khóc dờ cười: "Tiểu thư nặng lời rồi, nô tỳ không dám!"

Lăng Nhược Hi cũng không nhiều lời, trực tiếp đưa tay phải ra: "Một tay giao tiền, một tay giao hàng, không phải là Vương gia không mang tiền chứ?"

Bắc Đường Ngôn thật không ngờ Lăng Nhược Hi lại thoải mái như vậy, lập tức cười khẽ một tiếng, sau đó lấy ra một chồng ngân phiếu lớn từ trong ngực, đưa cho Lăng Nhược Hi, thân nhiên nói: "Chút tiền lẻ này, Bồn vương vẫn có thể lấy ra được!"

Lăng Nhược Hi nhìn chồng ngân phiếu dày trong tay, trong khoảng thời gian ngắn có chút nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn đồ cưới dưới đất, do dự hơn nửa ngày mới cắn môi dưới, thấp giọng hỏi: "Không biết Vương gia định xử lý những thứ này thế nào?"

"Tất nhiên là bán trao tay, kiếm một món hời!"

Đương nhiên Bắc Đường Ngôn có thể nhìn ra không nổi trong mắt Lăng Nhược Hi, vì vậy cố ý nói đáp án Lăng Nhược Hi không muốn nghe nhất, nhìn mặt mày Lăng Nhược Hi tái xanh, Bắc Đường Ngôn có cảm giác như đùa dai thành công.

Tuy rằng Lăng Nhược Hi tức đến muốn giết người nhưng vẫn nhịn xuống, nở một nụ cười: "Đã vậy thì, Nhược Hi không làm chậm trễ Vương gia kiếm tiền nữa!"

Dứt lời, quay người đi về bên kia, lúc này cuối cùng Bắc Đường Ngôn cũng kịp phản ứng, trực tiếp tiến lên kéo Lăng Nhược Hi lại: "Không phải Tam tiểu thư cứ thế mà đi chứ? Vậy những thứ này, ai giúp Bồn vương chuyển đi đây?"

Mai Hương cũng là nha đầu xấu xa, nghe thấy thế, trực tiếp dùng mắt ra hiệu, cùng mọi người nhao nhao trở về theo đường cũ, trong khoảng thời gian ngắn, trong địa đạo, vậy mà chỉ còn lại hai người Lăng Nhược Hi và Bắc Đường Ngôn, còn có vàng bạc tài bảo chất đầy đất.

Trong lòng Lăng Nhược Hi âm thầm khen nức nở, nhưng ngoài mặt lại tỏ vẻ vô cùng ám ức: "Vương gia ngài cũng thấy đấy, thuộc hạ của Thần nữ đều là mấy kẻ không dùng được, cũng không thể bắt Thần nữ tự mình giúp Vương gia mang đồ về đúng không?"

Bắc Đường Ngôn thấy Lăng Nhược Hi như vậy, trong lúc nhất thời có chút dở khóc dở cười, trừng Lăng Nhược Hi: "Nha đầu! Nàng cố ý?"

"Vương gia đang gán tội vô lý đấy à?" Lăng Nhược Hi căn bản không để ánh mắt hung ác của Bắc Đường Ngôn vào lòng, trực tiếp xoay người rời khỏi.

"Chẳng lẽ nàng không muốn biết tại sao ta biết địa đạo này ư?" Giọng nói của Bắc Đường Ngôn lạnh nhạt vang lên phía sau, lại khiến Lăng Nhược Hi lập tức dừng bước, quay đầu nhìn hẩn chăm chăm: "Xin lắng tai nghe!"

"Vậy những thứ này?" Bắc Đường Ngôn đắc ý nhiu mày.

"Từ nhỏ Nhược Hi đã biết biết càng nhiều, chết càng thảm, vì vậy, Vương gia đừng nói cho Nhược Hi biết thì hơn!" Lăng Nhược Hi căn bản không mắc lừa, trực tiếp xoay người ra ngoài.

Bắc Đường Ngôn trơ mắt nhìn Lăng Nhược Hi cứ vậy mà không chút do dự bỏ đi, lập tức có chút bất đắc dĩ lắc đầu, tức giận nói: "Đứng chờ ra đó làm gì? Chẳng lẽ lại để Bốn vương tự đem về sao!"

Lúc này Diệp Hoan mới lặng lẽ bước ra từ chỗ tối, nhìn dáng vẻ chịu nhục của Bắc Đường Ngôn, cổ nén cười, thấp giọng hỏi: "Vậy chúng phải phải chuyển những thứ này đi đâu?"

"Còn đưa đi đâu nữa? Đương nhiên là đến tư thất của Vương phủ rồi! Chẳng lẽ lại ném ra đường cái à!" Bắc Đường Ngôn tức giận liếc Diệp Hoan, sao hẩn cảm giác trong khoảng thời gian này, tên này lại trở nên ngu ngốc vậy chứ!

Diệp Hoan nhìn dáng vẻ trừng mắt của Bắc Đường Ngôn, lập tức hơi ám ức: "Vương gia, ngài bị Tam tiểu thư làm ám ức thì lấy thuộc hạ ra trút giận, như vậy có phải không tốt lắm không?"

Bắc Đường Ngôn thật không ngờ mới qua mười mấy ngày, Diệp Hoan vậy mà cũng biến thành miệng lưỡi bén nhọn rồi, lập tức đá Diệp Hoan một cú thật nặng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Lão tử kêu ngươi theo dõi Lăng Nhược Hi, ai kêu ngươi học kiểu miệng lưỡi bén nhọn của nàng chứ!"

Diệp Hoan vô cùng tủi thân xoa chỗ bị đá, sau đó bắt đầu khuôn đồ, nhìn dáng vẻ thành thoi của Bắc Đường Ngôn, cảm thấy có chút buồn bực: "Vương gia, mấy thứ này để một mình thuộc hạ chuyển, sẽ mệt chết đấy!"

"Mệt chết cũng tốt, dù sao tốt hơn bị Bốn vương đánh chết, ngươi nói có đúng không?" Bắc Đường Ngôn lạnh nhạt bỏ lại những lời này rồi oầy người ra ngoài, đi đến miếng hầm, bỗng nhiên như nghĩ đến chuyện gì đó, xoay người lại nhìn Diệp Hoan: "Sao Diệp Nam vẫn chưa về?"

"Gia? Không phải người thật sự cho rằng chuyện Lục Vu cô nương, là hẩn nói chứ?" Nói đến đây, Diệp Hoan lập tức căng thẳng, cũng không biết rốt cục tại sao tiểu cô nương Lăng Nhược Hi kia lại biết chuyện này, trong khoảng thời gian này, Gia nhà hẩn đã cẩn thận điều tra nhiều lần, ngược lại tìm ra không ít người thú vị.

"Nói nhảm nhiều vậy! Nếu không thì ngươi chuyển mấy thứ này đến sườn núi ngoài thành mười dặm nhé?" Bắc Đường Ngôn tức giận tròn mắt một cái, trực tiếp xoay người bỏ đi.

Để lại Diệp Hoan xóc xếch đứng tại chỗ, khóc không ra nước mắt: "Gia, ta thật sự trong sạch, sư huynh cũng vậy!"

Bắc Đường Ngôn căn bản không nghe thấy tiếng kêu rên của Diệp Hoan, theo bước chân của Lăng Nhược Hi, đi về phía phòng nàng.

Một mình Lăng Nhược Hi ngồi trong phòng, nhìn vòng tay hồng ngọc màu máu trên tay, trong đầu muôn ngàn suy nghĩ, bỗng nhiên cửa sổ bị người ta lặng lẽ mở ra từ bên ngoài, Lăng Nhược Hi hơi nhiu mày, gần như không cần nhìn cũng biết rốt cục là ai tới.

"Đừng nói là Vương gia đến tìm Thần nữ dọn đồ đấy nhé?" Lăng Nhược Hi đeo vòng tay vào lại, rót cho mình một ly trà, lạnh nhạt nhìn Bắc Đường Ngôn nhảy cửa sổ mà vào: "Thói quen này của Vương gia, e rằng không tốt lắm đâu?"

Bắc Đường Ngôn nhìn dáng vẻ Lăng Nhược Hi như vậy lập tức cảm thấy hơi buồn cười: "Từ xa tới đây, Tam tiểu thư thật sự không cần nhắc cho bốn vương uống một ly trà sao?"

Nghe thấy thế, Lăng Nhược Hi tập tức buồn cười: "Trong phủ Vương gia chẳng lẽ không có trà ngon ư? Có chuyện gì, vẫn nên nói thẳng đi!"

Cũng không biết tại sao, dáng vẻ giải quyết việc chung không niềm tình riêng này của Lăng Nhược Hi lại khiến hăng hái của Bắc Đường Ngôn lập tức biến mất, lạnh mặt ngồi tại chỗ, ánh mắt trong lúc lơ đãng rơi vào vòng tay của Lăng Nhược Hi, lập tức thay đổi về mặt, nắm chặt cổ tay nàng: "Cái vòng này ở đâu ra?"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 56: Nàng đeo lên rồi

Lăng Nhựt Hi chỉ cảm thấy cổ tay cũng sắp bị Bắc Đường Ngôn bóp nát, nhất thời có chút thẹn quá hóa giận, muốn thu tay mình lại, nhưng không ngờ lực tay Bắc Đường Ngôn lớn như vậy, mặc cho nàng dùng hết sức, vẫn không thể rung chuyển được Bắc Đường Ngôn.

"Xin Vương gia tự trọng."

Lăng Nhựt Hi tức giận một hồi.

"Bốn vương hầu ngườì, vòng tay này ở đâu ra?" Bắc Đường Ngôn căn bản không có ý định buông tay Lăng Nhựt Hi ra, chỉ nắm cổ tay nàng thật chặt, giống như muốn nuốt chiếc vòng này vào bụng.

"Là từ trong đồ cưới của nương ta. Ta thấy đẹp, thì đeo thôi." Lăng Nhựt Hi rất bất đắc dĩ, nhưng vẫn nói thật.

Nghe đến đây, vẻ mặt Bắc Đường Ngôn càng trở nên phức tạp: "Lời này là thật sao?"

"Ta cần thiết phải lừa gạt ngài sao?" Lăng Nhựt Hi sắp không có kiên nhẫn nữa, trực tiếp dùng sức kéo tay Bắc Đường Ngôn ra, thờ phỉ phỉ nói: "Ta nghĩ ta đã nói rất rõ ràng, ta cũng không muốn làm thù hằn của Vương gia, thứ ta muốn là quan hệ hợp tác bình đẳng, nếu Vương gia còn không biết nặng nhẹ như vậy, Nhựt Hi có lẽ suy nghĩ cân nhắc, đổi một đồng bọn hợp tác khác."

Lăng Nhựt Hi nhẹ nhàng xoa xoa cổ tay mình, mắt hững hờ nhìn Bắc Đường Ngôn như người mất hồn, thật cạn lời.

"Lăng Nhựt Hi, người tốt nhất nên cam đoan tất cả những gì người nói đều là sự thật." Bắc Đường Ngôn không đầu không cuối bỏ lại lời này, trực tiếp xoay người đi ra ngoài.

Lăng Nhựt Hi nhìn bóng lưng Bắc Đường Ngôn chỉ cảm thấy khó hiểu, nghiêng răng nghiêng lợi siết chặt tay, hung hăng nói: "Chẳng hiểu ra sao cả."

Có điều bây giờ còn không phải lúc tức giận, cho nên Lăng Nhựt Hi trực tiếp cầm lấy chìa khóa nhà kho trên bàn, đi về phía phòng Nhị phu nhân.

Nhị phu nhân tuyệt đối không ngờ đến động tác của Lăng Nhựt Hi lại nhanh như vậy, mắt buồn ngủ mông lung nhìn thấy Lăng Nhựt Hi trước mắt thì có chút khó hiểu: "Nhựt Hi, đã là lúc nào rồi, sao người còn chưa ngủ?"

Lăng Nhựt Hi trực tiếp đưa chìa khóa nhà kho trong tay cho Nhị phu nhân, thản nhiên nói: "Thứ ta muốn lấy cũng đã lấy, Nhị bá mẫu, đây là một cơ hội, còn xin Nhị bá mẫu nắm chắc."

Nhị phu nhân vốn đang một muốn chết, nhưng nghe đến những lời này của Lăng Nhựt Hi liền mở to hai mắt, có chút không thể tin được mà nhìn Lăng Nhựt Hi: "Người có ý gì?"

"Bây giờ nhà kho thiếu nhiều đồ như vậy, nếu Lão phu nhân truy cứu ra, người và ta cũng sẽ không có quả ngọt mà ăn, nếu đã như vậy, còn không bằng tiên hạ thủ vi cường*, Nhị bá mẫu hẳn là biết đạo lý ra oai phủ đầu phải không?" Lăng Nhựt Hi đặt chìa khóa trong tay vào tay Nhị phu nhân, không nhắc lại nữa, trực tiếp xoay người đi ra ngoài.

*chơi đòn phủ đầu ra oai trước

Chìa khóa lạnh lẽo lẳng lẳng nằm trong tay Nhị phu nhân, Nhị phu nhân nhìn một hồi, hơi nhũu mày, rốt cuộc hiểu được lời Lăng Nhựt Hi, nháy mắt liền cảm thấy lựa chọn của mình, vô cùng chính xác.

Cười cười, sau đó nắm chặt chìa khóa, không buồn ngủ nữa, trực tiếp gọi nha hoàn tâm phúc đến: "Hương Xuân.."

Bắc Đường Ngôn rời khỏi chỗ Lăng Nhựt Hi, đi thẳng tới Túy Sinh Mộng Tử, nơi trồng hoa nhất kinh thành, vừa vào cửa, liền gọi hai vò Nữ Nhi Hồng lớn, bắt đầu uống rượu.

Lục Vu nhận được tin tức, bước chân vội vã tới, nhìn bộ dạng này của Bắc Đường Ngôn, nhất thời có chút đau lòng, tiến lên nói: "Vương gia sao vậy?"

"Lục Vu, nàng còn nhớ cái vòng màu máu gà bị mất năm đó không?" Trong mắt Bắc Đường Ngôn bây giờ không còn lạnh băng như trước, trái lại là bi thương không nói ra được.

"Vương gia, lời này là thật? Chiếc vòng đó ở đâu?" Lục Vu cũng thất kinh, nhưng khác với Bắc Đường Ngôn, trong mắt Bắc Đường Ngôn, tràn đầy ngạc nhiên và mừng rỡ.

Dường như cảm thấy mình háo hức không đúng lắm, Lục Vu nhẹ nhàng ho khan một tiếng: "Vương gia nhìn thấy chiếc vòng đó ở đâu?"

Bắc Đường Ngôn căn bản cũng không nhìn thấy kích động chợt lóe lên trong mắt Lục Vu, chỉ là nghe tiếng Lục Vu ho khan, có chút quan tâm hỏi: "Nàng

sao vậy? Đang yên đang lành sao lại ho khan?"

Lục Vu nghe được câu quan tâm như vậy, trong lòng đương nhiên ấm áp, nhưng lại không hề gì mà lắc đầu một cái, thản nhiên nói: "Lục Vu không sao, Vương gia không cần lo lắng, trước mắt, chuyện cái vòng kia mới là quan trọng."

Nghe đến đây, sắc mặt Bắc Đường Ngôn nháy mắt trở nên âm trầm, nhìn Lục Vu, lạnh giọng nói: "Bắt đầu từ bây giờ, Túy Sinh Mộng Tử toàn lực điều tra mẫu thân đã khuất của Lăng Nhượng Hi, cho dù đào ba thước đất, cũng phải điều tra cho ra lai lịch của bà ta."

Nghe được tên Lăng Nhượng Hi, vẻ mặt Lục Vu trở nên có chút cổ quái, do dự một hồi, thăm dò nói: "Vị Tam tiểu thư kia, khác với những người khác sao?"

Nghe đến đây, Bắc Đường Ngôn cười ha ha xoa đầu Lục Vu, cung chiêu nói: "Sao vậy? Nàng đề ý sao? Đứa ngược, bốn vương không cho phép nàng suy nghĩ bậy bạ, có biết không?"

Lục Vu được thể dựa vào vai Bắc Đường Ngôn, lăm bằm nói: "Thiếp không có ý đó, Vương gia hẳn biết Lục Vu vốn cũng không phải nữ nhân mộng tưởng hảo huyền, có thể ở bên cạnh Vương gia như vậy, Lục Vu đã là có phúc ba đời, chính phi của Vương gia, phải là danh môn khuê tú, Lục Vu biết, đều biết."

"Vương phi của bốn vương, chỉ có một mình Lục Vu, những thứ khác, bốn vương không cho phép nàng suy nghĩ nhiều, nàng sẽ là Vương phi của bốn vương, hơn nữa còn là nữ nhân duy nhất trong Vương phủ, biết không?" Lúc này tiếng nói của Bắc Đường Ngôn dịu dàng như vắt ra nước, chỉ là không biết tại sao, trực giác của Lục Vu nói cho nàng biết, chuyện không đơn giản như vậy.

Lúc nhắc tới Lăng Nhượng Hi, ánh mắt còn cả giọng điệu của Bắc Đường Ngôn đều khác thường, nữ nhân luôn nhạy cảm, nhất là nữ nhân như Lục Vu, theo bản năng đã xem Lăng Nhượng Hi là tình địch số một của mình.

"Vương gia ưu ái như vậy, Lục Vu sao có thể dám đương nổi." Mặt Lục Vu hồng hồng, thoát nhìn như là thỏ con làm bộ đáng thương, hai tay lại yếu đuối không xương, nhưng có như không sờ soạng trên người Bắc Đường Ngôn.

Bắc Đường Ngôn hơi cau mày, túm lấy tay Lục Vu: "Lòng của bốn vương, nhật nguyệt chứng giám. Lục Vu, vốn trong Vương phủ còn rất nhiều chuyện phải xử lý, không ở lại với nàng được, được chứ?"

Trong mắt Lục Vu có chút uất ức, nhưng vẫn rất hiểu chuyện gật đầu một cái, lui ra khỏi lòng Bắc Đường Ngôn, dịu dàng nói: "Vương gia có chuyện mau đi làm đi. Lục Vu nhất định điều tra cẩn thận."

Lúc này Bắc Đường Ngôn mới hải lòng gật đầu một cái rồi trực tiếp xoay người ra ngoài, sau khi rời đi, Bắc Đường Ngôn chỉ cảm thấy khó hiểu, cũng không biết tại sao, lúc trước, ở chung với Lục Vu, là lúc hẳn tự tại nhất, nhưng bây giờ lúc đối mặt với Lục Vu, lại có cảm giác chột dạ không nói ra được.

Phiền não kéo tóc mình một cái, sau đó xoay người đi về phía y quán của Liễu Tuyền.

Liễu Tuyền vuốt mắt tức giận liếc Bắc Đường Ngôn một cái: "Hơn nửa đêm còn có để có người ta ngủ không?"

Bắc Đường Ngôn hung hăng nhấp một ngụm rượu, thấp giọng nói: "Chiếc vòng xuất hiện, Liễu Tuyền, bây giờ ngươi có thể nói cho ta, cái vòng đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì được chưa?"

Nghe đến đây, Liễu Tuyền lập tức không còn buồn ngủ nữa, trợn to mắt nhìn Bắc Đường Ngôn: "Ngươi lặp lại lần nữa."

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Đến đâu đi đâu

Bắc Đường Ngôn thế nào cũng không nghĩ tới, phản ứng của Liễu Tuyền lại mãnh liệt như vậy, vấn đề trong lòng càng thêm rõ ràng: "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Lời vừa đến mép, Liễu Tuyền còn cố gắng nuốt lại: "Tại sao ta phải nói cho ngươi biết?"

Bắc Đường Ngôn thế nào cũng không ngờ Liễu Tuyền từ trước cho đến nay chưa từng nói dối, vậy mà bây giờ lại dám nuốt lời béo cò, chỉ sừng sốt trong nháy mắt, có chút buồn cười nói: "Quả nhiên là gần mực thì đen ngươi mới biết nha đầu kia mấy ngày, lại trở nên giáo hoạt như vậy."

Nghe đến đây, Liễu Tuyền lập tức hiểu, chiếc vòng đó ở trên tay Lăng Nhượng Hi, chỉ là Liễu Tuyền nghĩ thế nào cũng không ra, tại sao người này lại cứ phải là Lăng Nhượng Hi.

Phiền não phát tay, không nhìn được nói: "Ta không muốn nói nữa, người đi ra ngoài, đi ra ngoài."

Bắc Đường Ngôn liếc mắt nhìn Liễu Tuyền đang qua loa lấy lệ với mình, nhất thời cảm thấy có chút kì quái, nhưng chiếc vòng này thật sự quan trọng với hắn, cho nên liền làm như không thấy bộ dạng không nhìn được của Liễu Tuyền, nhìn chăm chăm vào mắt Liễu Tuyền: "Người đã đồng ý với ta, ta giúp người tìm được chiếc vòng đó, người sẽ nói với ta rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, bây giờ, người lại chuẩn bị nuốt lời sao?"

Liễu Tuyền nghe đến đây, hơi cau mày, hẳn đích thực là người đã nói là làm, nhưng vấn đề bây giờ là câu chuyện phía sau chiếc vòng kia thật sự quá phức tạp, nếu nói ra, sợ rằng thiên hạ đại loạn, chỉ có thể bắt đầu đi lác đầu một cái, thờ dài: "Người nhấn với nha đầu kia, từ đâu đến thì về nơi đó, ngàn vạn lần đừng đeo chiếc vòng đó trên tay, vĩnh viễn cũng không được."

Nhìn bộ dạng như gặp địch mạnh của Liễu Tuyền lại cảm thấy phía sau chiếc vòng đó là câu đố lớn hơn, cũng biết Liễu Tuyền là người quật cường, nếu hắn không muốn nói chuyện, cũng không ai có thể hỏi ra được.

"Chiếc vòng đã tìm được, chuyện người tới Bắc Đường đã làm xong, chuẩn bị khi nào thì đi?"

Bắc Đường Ngôn trực tiếp đổi đề tài, nhưng lại không có ý rời đi.

Liễu Tuyền bây giờ tâm trí hỗn loạn, căn bản cũng không có sức đầu trí đầu dừng với Bắc Đường Ngôn, không nhìn được mở miệng: "Ta còn có một số việc phải làm, tạm thời sẽ không rời đi."

Nghe đến đây, rốt cuộc Bắc Đường Ngôn cũng yên lòng, chỉ cần Liễu Tuyền không lập tức rời đi, chuyện chiếc vòng kia, hắn nhất định sẽ hỏi ra.

Yên lòng lại, Bắc Đường Ngôn cũng không dây dưa nữa, trực tiếp đưa một vỏ Nữ Nhi Hồng qua: "Nhìn bộ dạng người bây giờ, chắc cũng không ngủ được, không bằng, chúng ta uống cho thoải mái đi."

Lúc này thật sự Liễu Tuyền không còn tâm trạng để ngủ, cho nên liền gạt đầu một cái, nhưng lại ghét bỏ mà liếc Bắc Đường Ngôn một cái, xoay người đi vào phòng lấy một vỏ Đào Hoa Nhưỡng, uống một mình.

Nhìn bộ dạng này của Liễu Tuyền, Bắc Đường Ngôn lại bắt đầu cười một tiếng, cả đời này đây là lần đầu tiên hắn bị người ta khinh bỉ lộ liễu như vậy, Bắc Đường Ngôn cảm thấy có chút buồn bực.

"Cho ta một vỏ đi." Bắc Đường Ngôn ngửi được mùi thơm của Đào Hoa Nhưỡng, nhất thời liền cảm thấy Nữ Nhi Hồng trong tay không có mùi vị nữa.

"Đào Hoa Nhưỡng, giá ngàn vàng, người muốn lấy không?" Liễu Tuyền uống một hớp, cười như không cười nhìn Bắc Đường Ngôn.

Bắc Đường Ngôn cũng biết mặc dù Liễu Tuyền bụng dạ hẹp hòi, nhưng trên thế giới lại là một kẻ xảo quyệt, tức giận liếc mắt một cái, hung hăng ực ực một hớp nữ nhi hồng: "Nhỏ mọn."

Liễu Tuyền căn bản không quan tâm Bắc Đường Ngôn nói gì, chỉ từng ngụm từng ngụm uống rượu trong vỏ, trên mặt là phiền muộn không nói lên được: "Tại sao chứ? Người nói xem, chiếc vòng kia sao có thể mang trên tay nha đầu khốn kiếp kia chứ? Hết thấy đều là số phận, hết thấy đều là số phận."

Bắc Đường Ngôn căn bản nghe không hiểu lời Liễu Tuyền, nhưng trực giác nói với hắn, chân tướng sự thật, không hẳn mình có thể chịu được.

Cũng không biết tại sao, tới lúc này, Bắc Đường Ngôn lại không muốn biết chuyện phía sau chiếc vòng này, uống một hớp rượu, sau đó thấp giọng nói: "Vết thương trên trán nàng, có cần bôi thuốc không?"

"Ta tự mình đi?" Liễu Tuyền có chút buồn cười nhìn Bắc Đường Ngôn, hẳn lại là thần y, thần y ngàn vàng không đổi được, chỉ là bị thương ngoài da, cũng chỉ là bôi thuốc thôi, chẳng lẽ còn cần hắn tự mình đi?

"Người không muốn xác nhận cái vòng đó có phải thứ người muốn tìm không sao?" Mặc dù Bắc Đường Ngôn uống rượu, nhưng xảo quyệt trong mắt vẫn rõ ràng, dễ thấy.

Đương nhiên, tính toán rõ ràng dễ thấy như vậy, sao Liễu Tuyền có thể không nhìn ra? Nhưng cho dù có nhìn ra, Liễu Tuyền không thừa nhận cũng không được, cái hồ này, hắn không thể không nhảy.

"Uống đủ chưa? Đi đi. Người ra ngoài cho ta. Bản thân cũng không phải không có Vương phủ, làm gì cứ ở nhờ nhà người khác mãi vậy?" Mặt Liễu Tuyền đầy khó chịu, trực tiếp đẩy Bắc Đường Ngôn ra.

Bắc Đường Ngôn còn chưa đứng vững, Liễu Tuyền liền hung hăng đóng cửa, thiếu chút nữa kẹp phải mũi Bắc Đường Ngôn, Bắc Đường Ngôn lúng túng xoa trán mình, buông vỏ rượu trong tay xuống, trực tiếp xoay người đi.

Liễu Tuyền xoay người lại, phát hiện có một bình sứ nhỏ nằm lẳng lẳng trên bàn, đây là thuốc giải hắn cho Bắc Đường Ngôn, nhìn bộ dạng này, hắn còn chưa đưa đến tay Lăng Nhược Hi, cầm bình sứ lên, thờ dài: "Vòng Huyết Ngọc ới là vòng Huyết Ngọc, người nói xem tại sao người nhất định phải xuất hiện trên thiên hạ lần nữa chứ?"

Bắc Đường Ngôn trở lại Vương phủ, phát hiện Diệp Hoan thờ hồng học đứng ở cửa, mặt đầy lấy lòng nhìn hắn, nhất thời cảm thấy có chút buồn cười: "Đã sắp xếp xong hết đồ rồi chứ?"

Diệp Hoan cười cười, sau đó mặt đầy bất quá: "Gia, Tam tiểu thư thật sự không phải là tiểu nha đầu bình thường, vị tiểu thư này, thủ đoạn quá cay độc, đủ cao minh, thật sự là ngang tài ngang sức với ngài."

Nhìn bộ dạng này của Diệp Hoan, Bắc Đường Ngôn nhất thời cũng có chút bất đắc dĩ, trực tiếp hung hăng đá Diệp Hoan một cái, tức giận nói: "Có rắm mau phóng ra."

Lúc này Diệp Hoan mới phát hiện sắc mặt Bắc Đường Ngôn không tốt, nghĩ tới vừa rồi hình như là đến chỗ Lăng Nhượng Hi, nhất thời liền hiểu, nhất định là bị Lăng Nhượng Hi chọc tức, rồi quay về xả giận.

Trong lòng bi thương gào khóc, nhưng ngoài mặt vẫn cười hi hi: "Tam tiểu thư chẳng những dọn hết đồ cưới đi, hơn nữa còn muốn ụp chậu phân này lên đầu Đại phu nhân, mời Gia rồi đứng không, ngày mai Lăng phủ có trò hay để xem rồi."

"Một màn xuất sắc như vậy, nếu ta không đến xem, chỉ sợ là có lỗi, ta đã bỏ ra nhiều công phu như vậy." Nghe đến đây, Bắc Đường Ngôn nhất thời có hứng thú.

Diệp Hoan sớm đã biết tính Bắc Đường Ngôn, cho nên liền đắc ý cười một tiếng: "Biết Gia vui lòng xem nào nhiệt, đều chuẩn bị xong cả rồi. Ngày mai Đại gia, Nhị gia của Lăng phủ sẽ cùng lúc quay về, đến lúc đó, tùy tiện lấy lý do gì đó, cũng có thể đi qua xem nào nhiệt."

Nghe đến đây, mặc dù Bắc Đường Ngôn rất hài lòng, nhưng vẫn tức giận liếc Diệp Hoan một cái: "Bổn vương phải đi Lăng phủ, còn cần tìm lý do sao?"

Diệp Hoan nhất thời cũng có chút bất đắc dĩ, được rồi được rồi, tính kiêu ngạo của Vương gia nhà hắn lại nổi lên, không có cách nào cả, thật sự không có cách nào cả.

"Đứng rồi, người thúc giục bên phía Diệp Nam chưa? Sao còn chưa quay về?" Bắc Đường Ngôn hơi cau mày, trong giọng nói có chút bất mãn.

Nói đến Diệp Nam, Diệp Hoan nhất thời có chút khản trương: "Gia, chẳng lẽ ngài thật sự cho là đại sư huynh bán đứng ngài sao?"

"Đầu óc người chỉ dùng để ăn cơm thôi sao?" Bắc Đường Ngôn tức giận liếc Diệp Hoan giống như kẻ thiếu trí óc một cái, cuối cùng, thân nhiên nói: "Sau này bớt ở chung với Liễu Tuyên đi, đầu óc dần dần giống hắn rồi."

Sau khi nói xong, trực tiếp đi về thư phòng của mình, Diệp Hoan nhìn bóng lưng Bắc Đường Ngôn, không nhịn được khẽ cười ra tiếng.

"Sư huynh, huynh cười gì vậy?" Diệp Tuyên không biết chạy ra từ đâu, dọa Diệp Hoan giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Vu hãm như thế nào

"Tên nha đầu này, đã là giờ nào rồi, sao người còn chưa chịu ngủ đi nữa?" Diệp Hoan tức giận trợn mắt nhìn Diệp Tuyên, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Diệp Tuyên có chút ảm ức cúi đầu, sau đó tội nghiệp nhìn Diệp Hoan, chẳng vui vẻ gì nói: "Người cũng không phải vẫn chưa ngủ đấy sao!"

"Gia nói rồi, không cho ta ở cạnh người, làm tụt giảm trí thông minh của ta!" Diệp Hoan làm mặt quỷ mở miệng, mắt thấy sắc mặt của Diệp Tuyên từ từ chuyển xanh.

"Diệp Hoan! Người chờ đại sư huynh về! Xem ta có đi kể tội người hay không!" Diệp Tuyên hung hăng trợn mắt nhìn Diệp Hoan một cái, sau đó tức giận quay về phòng của mình.

Lăng Nhượng Hi ở một bên khác, cũng không biết vì cái gì, vốn dĩ chẳng để ý đến cái vòng trên tay mình như vậy, chẳng qua là cảm thấy đẹp mắt và cũng rất thích, nhưng từ khi trông thấy biểu hiện khoa trương của Bắc Đường Ngôn sau khi nhìn thấy cái vòng tay này, khiến Lăng Nhượng Hi lập tức cảm thấy cái vòng tay này dường như có chút bóng tay.

Tháo chiếc vòng trên tay xuống, tỉnh táo nhìn lại một chút, nhắm mắt lại suy nghĩ nửa ngày, trong đầu không hề có chút ấn tượng gì với cái vòng tay này, cho nên Lăng Nhượng Hi hết sức chắc chắn, cái này vòng tay, cả đời trước, nàng chưa từng gặp qua!

Bất tri bất giác bầu trời lặng lẽ sáng lên, tiểu nha đầu gõ cửa đưa một chậu nước nóng vào, cười cười nhìn Lăng Nhượng Hi: "Tiểu thư, rửa mặt thôi!"

Lăng Nhượng Hi nhẹ nhàng nhún nhún cái mũi, mặt lạnh nhìn tiểu nha đầu: "Bên trong nước này có mùi gì?"

"Nô tỳ cho thêm một ít cánh hoa vào trong, như vậy có thể khiến cho da thịt tiểu thư trở nên bóng loáng tinh tế hơn!" Trong mắt của tiểu nha đầu đó có một tia sợ hãi và chột dạ.

"Cầm đến đây, gọi Mai Hương vào!"

Lăng Nhựt Hi giống như không nhìn thấy vẻ trốn tránh trong mắt của tiểu nha đầu, trực tiếp khinh thường kéo khóe mắt, thủ đoạn chẳng ra gì như thế này, thật sự quá mất mặt!

Tiếng nói của Lăng Nhựt Hi vừa dứt, Mai Hương liền cầm chậu đồng đi tới, trông thấy tiểu nha đầu trong phòng, cũng cảm thấy một màn kỳ quái: "Tiểu Thất? Tại sao ngươi lại ở đây?"

Rất rõ ràng Tiểu Thất không hề nghĩ tới Mai Hương vậy mà lại tiến vào ngay lúc này, lập tức biến đổi thần sắc, lắp ba lắp bắp nói: "Nô Nô tỳ, muốn hầu hạ tiểu thư rửa mặt! "

Nhìn sắc mặt âm trầm của Lăng Nhựt Hi, Mai Hương lập tức liền nghĩ đến chuyện gì vừa xảy ra, gương mặt nặng nề, lạnh lùng nói: "Không phải đã dặn dò với các người rồi sao, phòng của tiểu thư chỉ có ta và Thu Cúc có thể vào quét dọn! Sinh hoạt thường ngày của tiểu thư cũng là chúng ta phụ trách, những người khác đều không thể tiến vào gian phòng của tiểu thư? "

Mặc dù Mai Hương ở trước mặt Lăng Nhựt Hi vẫn luôn là dáng vẻ dịu dàng ngoan ngoãn hiểu chuyện, nhưng khi nổi giận lên vẫn rất có khí thế của một đại nha hoàn, trực tiếp khiến Tiểu Thất trợn nhìn mặt, quỳ trên mặt đất, khóc lóc sụt sùi: "Nô tỳ biết sai, xin tiểu thư tha mạng! "

Lăng Nhựt Hi nghe đến đó lập tức cười khê một tiếng, đứng dậy nhìn Tiểu Thất, vừa cười vừa nói: "Ngươi tốt bụng muốn hầu hạ ta rửa mặt, chỗ nào sai chứ? Chẳng lẽ người còn làm chuyện gì khác nữa sao? Mới sáng sớm đã ở ngay chỗ này huyền não đến gà bay chó chạy! Chẳng lẽ nào ngươi còn cố ý muốn sờ lông mày của ta nhưng không thành ư? "

Nghe đến đó, sắc mặt của Mai Hương càng trở nên khó coi: "Còn quỳ gối ở đó làm gì? Cút ra ngoài! "

Tiểu Thất lúc này mới chột vật đứng dậy, lão đạo nghiêng ngã chạy ra ngoài, Lăng Nhựt Hi nhìn dáng vẻ chột vật của Tiểu Thất chỉ có một trận khinh thường, dạng người này, cũng xứng đáng trở thành tai mắt bên cạnh nàng hay sao? Chẳng lẽ đầu óc của Đại phu nhân, đều bị chó ăn rồi ư?

Tiểu Thất chột vật từ trong gian phòng của Lăng Nhựt Hi chạy ra ngoài, cũng không trở về nơi mình nên đi, ngược lại lại thận trọng ra khỏi viện của Lăng Nhựt Hi, nhìn đại nha đầu đứng ở cổng viện, khúm núm nói: "Bạch Nhị tỷ tỷ, tâm đề phòng của Tam tiểu thư thật sự quá mạnh, nước ta đưa vào, nàng ta căn bản không chịu dùng, còn hung hăng mắng nô tỳ một trận! "

Bạch Nhị là nha đầu thiệp thân của Lăng Thanh Dương, đối với Lăng Thanh Dương một mực trung thành, nhìn dáng vẻ không còn dùng được của Tiểu Thất thì phần nộ một trận, hung hăng cho Tiểu Thất một cái bạt tai, hung tợn nói: "Phế vật! Ngươi sẽ không khai Đại tiểu thư ra đấy chứ? "

Tiểu Thất bị đánh một bạt tai, mặc dù cảm thấy ủy khuất, nhưng cũng không dám phản bác, dùng sức lắc đầu: "Không không không, nô tỳ không dám! "

"Biết không dám thì tốt! Cút về quan sát Tam tiểu thư thật kỹ, sẽ không thiếu phần của ngươi! "Bạch Nhị lấy ra một cái túi gấm từ trong tay áo, đưa cho Tiểu Thất, trực tiếp ngẩng đầu悠然 ngực đi ra ngoài viện.

Tiểu Thất cầm cái túi gấm nặng trĩu, cao hứng vô cùng, liền quên luôn cái tát trước đó, cảm thấy rằng hình như cũng không cay cú lắm.

Thật tình không biết, mọi hành động này của nàng ta đều lọt vào trong mắt của Thu Cúc, Thu Cúc một mực nhớ kỹ lời Lăng Nhựt Hi đã nói, mặc dù rất tức giận, nhưng cũng không tiến lên tranh cãi, chỉ lặng lẽ quay về phòng của Lăng Nhựt Hi.

Vừa vào cửa, liền tức giận dùng ngón tay nhếch miệng lên: "Tiểu thư, những người này quả nhiên là Bạch nhãn lang! Tiểu thư đối với bọn họ tốt như vậy, bọn họ lại còn tâm tâm niệm niệm muốn hại tiểu thư! "

*Bạch nhãn lang: Sói mặt trắng

Lăng Nhựt Hi đã sớm biết người mà Đại phu nhân đưa tới không đáng tin, cho nên căn bản cũng không đặt những chuyện này trong lòng, nhìn dáng vẻ thờ ơ phớt lờ của Thu Cúc có chút buồn cười! Chuyện này có gì đáng để tức giận như vậy, chuyện này cũng nằm trong dự liệu! May mà hiện tại chúng ta đã biết kẻ nào là địch kẻ nào là bạn, như vậy, cũng có thể cẩn thận đề phòng, có phải không? "

Nghe Lăng Nhựt Hi nói như vậy, sắc mặt của Thu Cúc cuối cùng cũng dễ nhìn hơn một chút, nhẹ nhàng thở ra, nhưng vẫn rầu rĩ nói: "Tiểu thư, những ngày tháng như thế này, lúc nào mới có thể qua khỏi đầu chúng ta đây! Mỗi ngày đều phải phòng bị cái này, cẩn thận cái kia, thật mệt mỏi quá mà! "

Nghe thấy Thu Cúc nói như vậy, Lăng Nhựt Hi cũng thờ dãi theo: "Đúng vậy nhỉ, những ngày tháng như thế này, lúc nào mới không còn nữa đây! "

Mai Hương nghe đến đó, lập tức có chút oán trách trợn trừng nhìn Thu Cúc một cái, sau đó vừa cười vừa nói: "Ta thấy nha đầu Thu Cúc này đã trưởng thành rồi, không giữ được nữa, chỉ bằng, Tiểu thư làm chủ, tìm nhà chồng cho nàng ta đi! Chờ gã người đi rồi, xem xem cái miệng này, có phải vẫn còn có thể lợi hại như vậy hay không! "

Nghe đến đó, Thu Cúc lập tức thay đổi thần sắc, đỏ mặt oán trách nhìn Mai Hương: "Rõ ràng là ngươi muốn gã chồng, còn nhất định phải đẩy trách nhiệm này lên người ta, quả thực là chết oan ta mà! "

Lăng Nhựt Hi nhìn hai người cãi nhau âm ỉ, lập tức cười khê một tiếng, kéo cánh tay của hai người, cười hi hi nói: "Hai người các em ai cũng không được gấp gáp, chờ ta đứng vững chân trong cái phủ này, lập tức sẽ tìm hai nhà chồng tốt nhất cho hai em, đến lúc đó, xem xem các em còn giống hiện tại hay không, miệng lưỡi bén nhọn! "

Hai người họ nghe Lăng Nhực Hi nói vậy, cả mặt lập tức biến thành đỏ chót, đầu cúi thấp hẳn xuống nói: "Tiểu thư! Người chỉ biết bắt nạt chúng em thôi! "

Lăng Nhực Hi nhìn đáng vẻ của hai tiểu nữ, nhưng thật ra trong lòng vô cùng vui mừng, nghĩ đến hồi hai người họ ở kiếp trước kia một đời thê thảm, con người của Lăng Nhực Hi thâm tối ngăm lại, một đời này, cho dù phải dùng hết toàn lực, cũng phải che chở cho họ, để hai tiểu nữ này không phải chịu bất kỳ tổn thương gì!

" Tam tiểu thư! Lão phu nhân gọi Tam tiểu thư đi sang thăm hỏi! "

Bầu không khí vốn vui vẻ hòa thuận trong phòng, bị âm thanh này đánh gãy, Hồng Vân mang theo một mặt nghiêm túc đứng ngoài cửa, nhìn ba người.

Mai Hương nhìn vẻ mặt nàng ta như vậy lập tức có chút gấp gáp, theo bản năng bảo vệ trước mặt Lăng Nhực Hi: " Tiểu thư, nô tỳ cùng ngài đi! "

Mai Hương không biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì, nhưng Lăng Nhực Hi lại biết, cười lạnh, thân nhiên nói: " Ta muốn ăn "Tứ nương tiểu viên tử" của em làm, em giúp ta làm nhiều thêm một ít nhé! "

" Tiểu thư "

" Đi thôi!" Lăng Nhực Hi nắm chặt tay của Mai Hương, một mặt mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Liên quan gì đến ta

Mai Hương mặc dù lo lắng, nhưng cũng biết Lăng Nhực Hi sớm đã không còn là một Tiểu thư dù chịu uất ức nhưng phải luôn luôn xoắn đầu cong lưng để làm hài lòng người khác như trước kia nữa, cần rằng nhẹ gật đầu: "Tiểu thư phải tự mình cẩn thận một chút!"

Hồng Vân nghe đến đó, sắc mặt lập tức trở nên có chút khó coi: "Mai Hương đây là ý gì? Chẳng lẽ Lão phu nhân còn có thể hại Tam tiểu thư hay sao?"

Lăng Nhực Hi vội vàng lấy trâm cài trên đầu xuống, cài lên trên đầu Hồng Vân, cười ha hả nói: "Hồng Vân tỷ tỷ hiểu lầm rồi, Mai Hương không hiểu chuyện, người chó chấp nhặt với nàng ấy, chúng ta mau mau đi thôi, đừng để Tổ mẫu chờ sốt ruột!"

Hồng Vân thấy cây trâm vàng này, cuối cùng cũng không làm khó Mai Hương nữa, hung hăng liếc Mai Hương một cái, liú lo không ngừng: "Tam tiểu thư cũng nên cẩn thận, giữ mấy nha đầu hay gây chuyện này ở bên cạnh, sớm muộn gì cũng sẽ gây ra tai họa!"

Lăng Nhực Hi cũng không mở miệng trả lời, chỉ nháy mắt với Mai Hương, sau đó nở nụ cười đi theo sau lưng Hồng Vân, đi về phía viện của Lão phu nhân.

Mai Hương tức đỏ mặt, nhìn bóng lưng của Lăng Nhực Hi, sau đó quay đầu lại nhìn Thu Cúc cũng đang đỏ mặt như mình, rầu rĩ nói: "Sau này khi chúng ta nói chuyện cần phải cẩn thận một chút, người trong cái Lăng phủ này, từng người một đều là thứ quý lông dạ hẹp hòi!"

Thu Cúc nhẹ gật đầu, sau đó ngẹn ngào nói: "Mai Hương tỷ tỷ, khoảng thời gian như thế này, rốt cuộc là đến lúc nào mới có thể qua khỏi đầu chúng ta đây!"

Mai Hương cũng mê mang một trận: "Ta cũng không biết, nhưng chúng ta nhất định phải che chở cho Tiểu thư, không thể cô phụ lời nhắc nhở của Phu nhân khi người còn sống, biết chưa?"

Trên đường đi, Lăng Nhực Hi đều cười lạnh trong lòng, lúc đầu xem Nhị phu nhân là một người nhân từ, nhưng hiện tại xem ra, Lăng phủ, vốn không có bất kỳ người nào thuần lương!

Khoảng cách giữa viện của Lăng Nhực Hi với viện của Lão phu nhân rất xa, cho nên đi gần nửa canh giờ, mới đến cửa viện của Lão phu nhân, trên đường đi Hồng Vân cũng không nói một câu, nhưng khi đã đến cổng, Hồng Vân rốt cuộc cũng đồng tình nhìn Lăng Nhực Hi một cái: "Tam tiểu thư, lát nữa bất luận xảy ra chuyện gì, ngài nhất định phải tỉnh táo!"

Lăng Nhực Hi đương nhiên biết lát nữa đây sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng lại không nghĩ tới Hồng Vân vậy mà lại vào lúc này mở lời an ủi mình, lập tức cảm thấy có chút buồn cười, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra đáng vẻ một bộ mê mang: "Hồng Vân tỷ tỷ đây là ý gì?"

Hồng Vân lúc này mới ý thức được chính mình đã lỡ miệng nói nhiều, sợ dĩ có thể trở thành nha đầu hạng nhất bên cạnh Lão phu nhân, đó là bởi vì Hồng Vân biết rõ cái gì gọi là bo bo giữ mình, đối với hành vi lăm lăm của mình hiện tại có chút ảo não, hơi nhủ mảy: "Không có gì, Tam tiểu thư vẫn nên mau mau đi vào đi thôi, đừng để Lão phu nhân chờ sốt ruột!"

Lăng Nhực Hi lúc này mới nhu thuận nhẹ gật đầu sau đó quay người đi vào trong, vừa vào cửa, Lăng Nhực Hi đã nhìn thấy Đại phu nhân và Nhị phu nhân song song quỳ trên mặt đất, Đại phu nhân hung thần ác sát, Nhị phu nhân một mặt ủy khuất.

Lăng Nhực Hi cẩn thận từng li từng tí đứng bên cạnh nhìn Lão phu nhân ngồi trên đó xanh cả mặt, thấp giọng nói: "Nhực Hi diện kiến Tổ mẫu."

Lão phu nhân trông thấy Lăng Nhực Hi tiến đến, đầu tiên là chột dạ một trận, sau đó có chút bất đắc dĩ thở dài, vẫy vẫy tay: "Nhực Hi đến rồi, qua đây, đến đây với Tổ mẫu!"

Lăng Nhực Hi nhìn dáng vẻ vô cùng đáng thương của Nhị phu nhân chỉ cảm thấy một trận buồn cười, thật sự là không nghĩ tới, đám người ở Lăng phủ, đều là những con hát đồng đẳng!

Dáng vẻ nhu thuận đi tới bên cạnh Lão phu nhân, Lăng Nhực Hi lúc này mới phát hiện toàn bộ cơ thể của Lão phu nhân đều đang run rẩy, có thể thấy được tức giận thật sự, có chút mê mang nhìn Lão phu nhân, nhỏ giọng nói: "Tổ mẫu làm sao vậy?"

Lão phu nhân nhìn dáng vẻ Lăng Nhực Hi nhu thuận hiểu chuyện, thật sự không biết nên nói sao với nàng chuyện ấy, Lăng Thanh Dương một bên khác thì ngược lại nhìn Lăng Nhực Hi như vậy, một trận buồn nôn, trực tiếp tiến lên, la to: "Lăng Nhực Hi! Thu hồi cái bản mặt vô cùng đáng thương của ngươi bây giờ đi! Ngươi nói đi, đồ vật trong kho, rốt cuộc là đi đâu rồi! Có phải là ngươi vừa ăn cướp vừa la làng hay không!"

Lăng Nhực Hi nhìn gương mặt vẫn chưa hoàn toàn hết sưng của Lăng Thanh Dương, lại phối hợp với biểu tình dữ tợn lúc này, chỉ cảm thấy một trận buồn cười, tựa như là gặp phải chuyện gì đó vô cùng kinh hãi, rụt vào sau lưng Lão phu nhân, nhỏ giọng nói: "Đại tỷ tỷ có ý gì? Nhà kho nào? Đồ gì? Cái gì mà vừa ăn cướp vừa la làng!"

Lăng Thanh Dương nhìn dáng vẻ Lăng Nhực Hi như một con thỏ trắng nhỏ bé chán kinh sợ hãi, lập tức cảm thấy giận sôi lên, cũng không để ý đến sắc mặt Lão phu nhân càng lúc càng âm trầm, trực tiếp lớn tiếng quát: "Lăng Nhực Hi! Đã đến lúc nào rồi! Ngươi còn ở đây làm bộ làm tịch!"

"Đù rồi! Thanh Dương! Nhìn xem cái dáng vẻ bây giờ của ngươi, y như một bà điên! Nào còn có một chút gì giống với dáng vẻ của thiên kim Lăng phủ!"

Lão phu nhân rốt cục cũng không thể nhịn được nữa, nặng nề vỗ vỗ lên bàn, hận không thể trực tiếp tiến lên đánh chết cái thứ xấu hổ mất mặt này!

Ngay cả Đại phu nhân đang quỳ trên mặt đất cũng hơi nhíu mày, khẽ quát một tiếng: "Thanh Dương, còn không mau nhận sai với Tổ mẫu!"

Lăng Thanh Dương từ lúc mới sinh cho đến giờ vẫn luôn được mọi người xem như bảo bối nâng trong lòng bàn tay, cho tới bây giờ cũng chưa từng chịu ủy khuất như vậy, hiện tại một người hai người đều đang oán trách nàng, lập tức có chút không chịu nổi!

"Mẫu thân! Người biết rất rõ ràng con nghiệt chủng đẻ hèn này đang làm bộ làm tịch, vì sao còn nói giúp nó! Một sát tinh khắc chết mẹ ruột! Rốt cuộc thì có gì tốt! Để các người từng người từng người một che chở nâng ta như vậy!"

"Bốp!"

Đại phu nhân không thể nhịn được nữa, đứng dậy, hung hăng tát một cái lên cái miêng càng nói càng độc ác của Lăng Thanh Dương, nhìn Lăng Thanh Dương đầy thất vọng, một mặt phẫn nộ: "Ta bảo con câm miệng!"

Lăng Thanh Dương đã lớn như vậy rồi, chưa từng bị ai đánh bao giờ, nhất là hiện tại người đánh nàng chính là Đại phu nhân người vẫn luôn luôn thương yêu nàng nhất, càng khiến nàng ta không thể tiếp nhận được, không thể tin được che mặt mình: "Nương, sao người có thể đánh con?"

Đại phu nhân liên tục thở dài, sau đó tiếp tục quỳ trên mặt đất, nhìn sắc mặt bình tĩnh của Lão phu nhân, có chút bất đắc dĩ nói: "Đồ vật trong nhà kho, con đâu xác thực không biết chuyện gì đã xảy ra, có điều chỉ cần Lão phu nhân có thể cho con đâu một ít thời gian, con đâu nhất định có thể điều tra rõ ràng!"

Nhị phu nhân nghe đến đó, một giọt lại thêm một giọt nước mắt rơi xuống: "Đại tẩu đây là có ý gì? Chẳng lẽ những thứ này là do Từ Vân lấy hay sao?"

Lăng Nhực Hi một mặt mê mang nhìn đám người họ, vươn tay nhẹ nhàng giúp Lão phu nhân thuận khí, nhu thuận mở miệng: "Tổ mẫu bớt giận, rốt cuộc là sao?"

Lão phu nhân nhìn dáng vẻ biết điều hiểu chuyện như vậy của Lăng Nhực Hi, trong lúc nhất thời thật đúng là có mấy phần áy náy, có chút bất đắc dĩ thở dài: "Nhực Hi à, là Tổ mẫu có lỗi với con! Mẫu thân con mất sớm, con bị liên lụy phải ở nông thôn chịu khổ thì thôi đi, hiện tại ngay cả những của hồi môn mà nương con để lại cho con, Tổ mẫu cũng không thể giữ gìn giúp con được, Tổ mẫu có lỗi với con!"

Nghe đến đó, Lăng Nhực Hi đầu tiên là không thể tin được mở to hai mắt nhìn, sau đó liền đỏ mắt, cắn môi, cúi đầu, thì thào nói: "Tổ mẫu không nên tức giận, của hồi môn mà mẫu thân để lại mặc dù quý giá, nhưng thân thể của Tổ mẫu quan trọng hơn, nếu thật sự bởi vì những vật này chọc tức Tổ mẫu, đó chính là Nhực Hi không phải!"

Nhìn Lăng Nhực Hi như vậy, đừng nói là Lăng Thanh Dương, ngay cả Đại phu nhân cũng có chút nhịn không được, gắt gao xiết nắm đấm, cắn răng nghiêng lợi nói: "Nhực Hi thật đúng là một đứa bé ngoan hiểu chuyện! Chỉ sợ là có người vừa ăn cướp vừa la làng thôi!"

Lăng Nhực Hi cũng không để Đại phu nhân hung ác vào mắt, chỉ mang một mặt áy náy nhìn Đại phu nhân, nhỏ giọng nói: "Vâng, đều là Nhực Hi không phải, nếu trước đó lúc Đại bá mẫu hỏi Nhực Hi lấy chìa khóa, Nhực Hi có thể tìm ra rồi giao cho Đại bá mẫu thì tốt rồi, cũng sẽ không có chuyện phiền toái như hiện giờ, đều là Nhực Hi sai, là Nhực Hi có lỗi với Đại bá mẫu!"

Chương 60: Lau mắt mà nhìn

Đại phu nhân thế nào cũng không nghĩ tới Lăng Nhược Hi vậy mà lại vào lúc này nói những lời như vậy, mắt thấy sắc mặt Lão phu nhân càng lúc càng trở nên thâm trầm, vội vàng giải thích: "Lão phu nhân đừng nghe Nhược Hi hồ ngôn loạn ngữ*, con dâu có khi nào hỏi lấy chìa khóa đâu, chưa bao giờ có cả!"

*Hồ ngôn loạn ngữ: Ăn nói hàm hồ

Nhị phu nhân nhìn thấy trong mắt Lăng Nhược Hi chột lóe lên tia giảo hoạt, cũng vội vàng bỏ đao theo: "Đại tẩu! Người! Sao người có thể làm ra những chuyện thế này chứ!"

Lão phu nhân tựa hồ như không thể nhận được nữa, trực tiếp đem sổ sổ sách trong tay ném xuống đất, hung hăng vỗ bàn một cái: "Người xem thật kỹ lại cho ta, đây là toàn bộ chi tiêu những năm gần đây của trên dưới Lăng phủ! Còn có thu nhập của Lăng phủ! Không nói những thứ khác, có những hai mươi mấy hòm lợi nhuận từ cửa tiệm mà Nương của Nhược Hi để lại, cũng đã đủ rồi! Nhưng vì sao, thu không đủ chi! Tiền đâu! Đi đâu cả rồi!"

Nhị phu nhân nghe đến đó, cũng mang một mặt chấn kinh: "Đại tẩu! Chuyện này.. Khó trách trong khoảng thời gian này người không hề cho phép ta tới gần phòng quản lý tiền nong sổ sách! Thế này.. Còn ra thể thống gì nữa chứ!"

Đại phu nhân không nghĩ tới lúc đầu bản thân quản lý sổ sách một mạch không chê vào đâu được, vậy mà lại bị Lão phu nhân nhìn ra sơ hở, trong lúc nhất thời thật đúng là có chút không chống đỡ được: "Lão phu nhân bớt giận, mặc dù của hồi môn mà Nương của Nhược Hi để lại không ít! Nhưng những năm gần đây, công việc làm ăn buôn bán trong kinh bị đình trệ, căn bản cũng không có thu nhập gì, ngược lại còn phải dựa vào tiền công của quản gia và người hầu trong nhà, cho nên, thu không đủ chi, cũng là có nguyên nhân!"

"Người thật sự cho rằng ta già rồi nên hồ đồ, cái gì cũng không biết sao!" Lão phu nhân cũng không nghĩ tới đã đến lúc này rồi, Đại phu nhân vẫn còn chững chạc đáng hoàng nói hươu nói vượn như vậy, lập tức nổi giận điên người, cả người đều giận đến phát run.

Lăng Nhược Hi cười lạnh trong lòng, nhưng vẫn nhu thuận tiến lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ phía sau lưng của Lão phu nhân, ôn nhu nói: "Tổ mẫu chó có tức giận, chỉ có chút vật ngoài thân, nếu như tức điên lên sẽ có hại cho thân thể! Một mình Đại bá mẫu bốn ba lao lực nhiều năm như vậy, có chút sợ hãi cũng là khó tránh khỏi, Tổ mẫu tuyệt đối không nên tức giận!"

Vừa nói, vừa cau mày nhìn Đại phu nhân, thấp giọng nói: "Đại bá mẫu không cần để ý, những thứ này, Nhược Hi đều không thèm để ý đến!"

Lăng Nhược Hi thì nói như vậy, còn Lão phu nhân thì lửa giận sục sôi trong lòng, trực tiếp vứt những sổ sách còn lại trên bàn xuống người Đại phu nhân, đổ ập từ trên đầu xuống đất, một chút thể diện cũng không giữ lại.

"Cho người thời gian mười ngày, bù lại tất cả thâm hụt lại cho ta! Bằng không! Người cứ thu dọn đồ đạc của người, cút về nhà ngoại cho ta!"

Lão phu nhân nặng nề vỗ vỗ bàn, không hề cho Đại phu nhân chút đường lui nào.

Như vậy, không thể dễ dàng nói ra được, nhất là Đại phu nhân đã đến cái tuổi này, nếu như thật sự bị đuổi về nhà mẹ đẻ, vậy thì còn mặt mũi nào để sống tiếp nữa!

Lăng Nhược Hi nghe đến đó, lập tức đi xuống, quỳ bên cạnh Đại phu nhân, vội vã nói: "Tổ mẫu bớt giận, Tổ mẫu bớt giận! Đại bá mẫu đã nhiều năm như vậy lo liệu trong ngoài, xem như không có công lao cũng cũng có khổ lao! Có thể hiện tại xảy ra một chút xui xẻo, đó cũng không thể tránh được! Vẫn xin Tổ mẫu nghĩ lại!"

Đại phu nhân cắn răng nghiêng lợi nhìn Lăng Nhược Hi phát huy khả năng đóng vai một người tha thứ rộng lượng vô cùng tinh tế, một tôn nữ ngoan ngoãn nhu thuận hiểu chuyện, móng tay đều đã cắm vào trong da thịt, hận không thể trực tiếp tiến lên hung hăng xé nát cái gương mặt giả dối này.

Nhị phu nhân cũng lau mắt mà nhìn Lăng Nhược Hi diễn trò, nhưng rất nhanh liền kịp phản ứng lại, tiến lên phía trước, ôm lấy Lăng Nhược Hi, ngẹn ngào nói: "Là lỗi của ta, đều là lỗi của Nhị bá mẫu! Lúc Mẫu thân con hấp hối, giao con cho ta, nhưng ta lại khiến cho con chịu nhiều ủy khuất như vậy, hiện tại ngay cả những vật Mẫu thân con để lại kia, cũng đều tiêu tán vào hư không, Nhị bá mẫu có lỗi với con! Việc đã đến nước này, ta còn mặt mũi gì sống ở trên đời này chứ!"

Nói đến đây, Nhị phu nhân thật sự dùng sức đâm vào cây cột bên cạnh, Lăng Nhược Hi tay mất lạnh lẽ dùng hết sức lực cả người, kéo Nhị phu nhân lại, nước mắt rớt cục cũng không nhận được rơi xuống: "Nhị bá mẫu! Đừng mà! Đừng mà! Nhược Hi biết, Nhị bá mẫu yêu thương Nhược Hi! Lúc ở nông thôn nếu không phải Nhị bá mẫu ba lần bốn lượt cho Nhược Hi đồ ăn thức uống, Nhược Hi sớm đã chết ở nông thôn rồi! Là Nhược Hi vô năng, là Nhược Hi không có chút phận, là Nhược Hi liên lụy đến Nhị bá mẫu! Đều là Nhược Hi sai! Nhược Hi không nên trở về đây! Vẫn là nên ở lại nông thôn tự sinh tự diệt thì hơn!"

"Lăng Nhượng Hi! Ngươi đủ rồi chưa! Cái con tiện nhân này, ngươi im miệng cho ta!" Lăng Thanh Dương thật sự nhin không được nữa, cũng không để ý đến bà Triệu đang hung hăng cầm lấy tay nàng ta, vọt thẳng đến trước mặt Lăng Nhượng Hi, hung hăng cho Lăng Nhượng Hi một cái bạt tai: "Ngươi vốn dĩ nên ở nơi đó tự sinh tự diệt! Là chính ngươi không tự mình hiểu rõ! Cái tên sát tinh nhà ngươi! Ngươi là đồ sao chó! Ngươi xem xem ngươi mới trở về được bao lâu, trong phủ này đều bị ngươi nào thành cái dạng gì!"

Lão phu nhân thật sự không nghĩ tới Lăng Thanh Dương vậy mà lại làm càn như vậy, cũng dám động thủ trước mặt mình, lập tức trở nên gấp gáp, đứng dậy, bước nhanh bên cạnh đến Lăng Thanh Dương, chỉ vào mũi Lăng Thanh Dương, run rẩy nói: "Ngươi.. ngươi.. ngươi.."

Nửa ngày cũng không nói ra được một câu, sau đó trong đầu đều trống rỗng, thẳng tắp ngã ra phía sau lưng, Lăng Nhượng Hi đứng gần đó, tiến lên một bước đỡ Lão phu nhân đang đổ xuống, vội vã gọi: "Tô mẫu! Tô mẫu! Có ai không! Nhanh lên mời đại phu đến đây! Nhanh đi!"

Tất cả mọi người cũng không nghĩ tới Lão phu nhân thân thể luôn khỏe mạnh vậy mà lại bỗng nhiên té xỉu, trong lúc nhất thời cả đám người trong phòng đều hoảng loạn, Lăng Nhượng Hi nhìn bọn họ tay chân luống cuống, hơi nhíu mày, hung hăng đẩy Hồng Vân một cái: "Hồng vân tỷ tỷ, mời đại phu! Mau mời đại phu đi!"

Lúc này Hồng Vân mới kịp phản ứng, cảm kích nhìn Lăng Nhượng Hi một cái, sau đó khăn trương hoảng loạn chạy ra ngoài, chỉ là không nghĩ đến vừa ra khỏi cửa đã đụng phải Bắc Đường Ngôn với một đoàn người ở phía đối diện, thấy rõ người trước mắt là ai, Hồng Vân lập tức bị dọa đến toàn thân phát run, xui xẻo trên mặt đất: "Vương gia thứ tội, Vương gia thứ tội, nô tỳ không phải cố ý!"

Một nam nhân hơn đôi mươi năm tuổi trắng ở bên cạnh, nhìn Hồng Vân như vậy, lập tức có chút nhíu mày, không vui mở miệng nói: "Có chuyện gì, hốt ha hốt hải như vậy!"

Trông thấy người này, Hồng Vân giống như là nhìn thấy cứu tinh, vươn tay kéo lấy vạt áo hắn: "Đại gia người cũng đã trở về rồi, Lão phu nhân bỗng nhiên té xỉu, nô tỳ đang vội đi tìm đại phu!"

Nghe đến đó, thần sắc trên khuôn mặt nam nhân đó liền biến đổi: "Ngươi nói gì?"

Bắc Đường Ngôn cũng biết đây là mở đầu của trò hay, cho nên trực tiếp mở miệng nói: "Diệp Hoan! Nhanh lấy roi thúc ngựa, gọi ngự y tốt nhất trong cung tới xem bệnh cho Lão phu nhân!"

"Đa tạ vương gia, đại ân đại đức của Vương gia, trên dưới Lăng phủ nhất định sẽ khắc ghi trong tâm khảm!" Nam nhân ấy chấp tay hướng về phía Bắc Đường Ngôn, một mặt khách khí.

Bắc Đường Ngôn không lưu lại một chút biểu tình gì, chỉ là thản nhiên nói: "Lăng Trung Lang* khách khí rồi, Lăng đại tướng quân ở biên cương chiến đấu dầm máu, chăm lo cho người nhà Lăng đại tướng quân, là điều Bản vương nên làm!"

*Trung Lang: Một cách xưng hô đối với quan lại thời xưa

Nghe đến đó, khuôn mặt người nam nhân biến sắc có chút xấu hổ, bất quá cũng chỉ là giận mà không dám nói gì, ngược lại lại đem hòa khí vung đến trên thân Hồng Vân đang run lẩy bẩy bên cạnh: "Nô tài các người hầu hạ Lão phu nhân thế nào! Đang yên đang lành, sao lại té xỉu chứ!"

Hồng Vân trong lòng một trận ủy khuất, cúi đầu run rẩy nói: "Đại gia bớt giận, là Đại tiểu thư, người.. Người ấy chống đối Lão phu nhân, Lão phu nhân trong lúc nhất thời bị lửa giận công chiếm, nên đã hôn mê!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 61: Nhân vật hung ác đã trở về

"Đừng có mà nói hươu nói vượn! Thanh Dương luôn luôn nhu thuận hiểu chuyện sao lại làm ra chuyện như thế này được!" Lăng Nham hung hăng một cước đá Hồng Vân ngã lăn quay, sự phẫn nộ trên gương mặt cơ hồ như muốn đốt trụi Hồng Vân.

"Đại gia tha mạng! Nô tỳ biết sai!" Hồng Vân che ngực, run lẩy bẩy.

Bắc Đường Ngôn nhìn Lăng Nham như thế này chỉ cảm thấy một trận buồn cười, nhàn nhạt mở miệng nói: "Lão phu nhân bỗng nhiên té xỉu, đây nhất định không phải là chuyện nhỏ, vẫn hi vọng Lăng Trung Lang có thể xử lý ổn thỏa!"

Lăng Nham hiện tại chỉ hi vọng Bắc Đường Ngôn có thể mau chóng rời đi, dù sao chuyện có liên quan đến Lăng Thanh Dương, hắn thật sự không thể lấy nữ nhi của chính mình ra mạo hiểm được, cho nên liền vội vàng nhẹ gạt đầu, gương mặt tỏ vẻ áy náy nhìn Bắc Đường Ngôn: "Khiến Vương gia chê cười rồi, trong phủ hôm nay không tiện, vẫn mong Vương gia đi thông thả!"

Bắc Đường Ngôn hôm nay đến đây vốn chính là muốn xem náo nhiệt, làm sao có thể rời đi nhanh như vậy chứ, cho nên liền tỏ ý không quan trọng phát

phất tay, thản nhiên nói: "Mặc dù đây là việc tư của Lãng phủ các ngươi, nhưng mà bây giờ Lãng đại tướng quân không có ở trong phủ, Bản vương cùng với ông ta cũng có mấy phần gốc gác, khi Lão phu nhân tỉnh lại hẳn rồi đi, cũng là việc ta nên làm."

Hiện tại sắc mặt Lãng Nham đã là trở nên cực kỳ khó coi, nhưng Nhị phòng Lãng Phong đứng bên cạnh đã không còn nhẫn nại được nữa, vội vàng mở miệng nói: "Nếu đã như vậy, vậy thì Vương gia cứ thoải mái! Đại ca, vẫn nên đi xem Mẫu thân trước đi!"

Lãng Nham cũng không biết Lãng Phong nói như vậy rốt cục là cố ý hay là vô tâm, nhưng trong lòng vẫn âm thầm cắn răng, ngoài mặt chỉ có thể nở nụ cười cứng đờ: "Phải, Vương gia mời vào!"

"Lãng Nhượng Hi! Cái sao chửi nhà người! Đều là tại người! Người khác chết mẹ ruột của mình! Hiện tại còn hại Tổ mẫu biến thành cái dạng này! Người quả thực đáng chết!"

Đám người nọ vừa mới đi vào Nội đường, chỉ nghe thấy âm thanh tức hỗn hển của Lãng Thanh Dương.

Bắc Đường Ngôn nhìn Lãng Nhượng Hi đáng thương núp ở nơi trong cùng, đôi mắt hồng hồng, cực kỳ giống một con thỏ trắng bé tí bị bắt nạt.

"Đại tỷ tỷ, Nhượng Hi không có."

Lãng Nhượng Hi điềm đậm đáng yêu mở miệng, sau đó giống như nhìn mọi người chung quanh cầu xin giúp đỡ, chỉ hi vọng lúc này có thể có người nào đó bước ra giúp mình một chút.

Mặc dù Bắc Đường Ngôn biết Lãng Nhượng Hi nhất định là đang diễn trò, nhưng lại không biết vì sao thấy Lãng Nhượng Hi như thế này vẫn cảm thấy lòng đau một trận, vậy mà lại lặng lẽ nắm chặt nắm đấm, giống như cười mà không phải cười: "Đại tiểu thư của quý phủ, thật sự có vài phần dũng mãnh của Đại tướng quân nhì!"

Nghe đến đó, sắc mặt Lãng Nham lập tức trở nên lúng túng, có chút oán trách trợn mắt nhìn Đại phu nhân, sau đó nghiêm khắc mở miệng nói: "Người cái đứa nhỏ này, nói bậy bạ gì đó! "

"Đúng thế! Lời nói này của Đại tiểu thư đích thật là có hơi quá đáng rồi, vừa rồi trước mặt bao nhiêu người, mọi người đều thấy hết sức rõ ràng, rõ ràng là Đại tiểu thư người là to với Lão phu nhân, Lão phu nhân mới bị lừa gạt công chiếm nên mới hôn mê, sao hiện tại lại đổ hết trách nhiệm lên đầu Nhượng Hi như vậy? "

Nhị phu nhân không hề giữ lại mấy may thể diện nào, trực tiếp đứng dậy, nhìn chằm chằm vào gương mặt phần nộ của Lãng Thanh Dương, khóe miệng còn mang theo một tia cười khinh thường.

Lãng Nhượng Hi nghe đến đó cũng thầm cười lạnh trong lòng, âm thầm véo bắp đùi của mình một cái, sau đó lên tiếng khóc lớn: "Đều là do Nhượng Hi sai, là Nhượng Hi đã sai! Nếu không phải do Nhượng Hi từ nhỏ đã không còn Mẫu thân, nếu không phải do Nhượng Hi vì chịu không đựng được Trương thị đánh chửi nhất định phải trở lại kinh thành, những chuyện thế này, cũng đều sẽ không phát sinh! "

Vừa nói, Lãng Nhượng Hi vừa lao đảo đứng lên, sau đó bước tới trước mặt Lãng Nham, quỳ thẳng xuống, ngen ngào nói: "Đại bá phụ, Đại tỷ tỷ nói đúng, đều là Nhượng Hi sai, hiện tại Tổ mẫu trở nên như vậy, Nhượng Hi cũng không có mặt mũi nào để sống tiếp trên đời này cả, không bằng, Đại bá phụ cứ để Nhượng Hi nhẹ nhõm ra đi thì hơn! "

Lãng Nham nhìn Lãng Nhượng Hi khóc sụt sùi, trong lúc nhất thời thật đúng là có chút phản ứng không kịp, nhưng mà Lãng Thanh Dương cứ như là một người điên nhảy vọt lên, không hề nghĩ ngợi liền trực tiếp đánh xuống: "Tiện nhân! Người cái con tiện nhân này trong ngoài không giống nhau! Ta ngược lại muốn xem xem, người có thể diễn tới khi nào! "

Cơ hồ là theo bản năng, Bắc Đường Ngôn liền ngăn cản Lãng Thanh Dương như một kẻ điên, hung hăng hát sang bên cạnh, sau đó lạnh lùng nói: "Hôm nay thật đúng là khiến Bản vương mở rộng tầm mắt, Lãng đại tướng quân ở biên cương vì con dân Bắc Đường ta chiến đấu đầm máu, nữ nhi của hắn, lại bị ngược đãi như thế này, quả thực ghê tởm đến cực điểm! "

Đại phu nhân kịp thời phản ứng trước hết, đứng dậy hung hăng cho Lãng Thanh Dương một bạt tai, sau đó hung tợn nói: "Con cầm miệng cho ta! "

Ngay sau đó xoay người lại nhìn Bắc Đường Ngôn, vội vã nói: "Vương gia hiểu lầm! Trước đó hai tỷ muội họ bởi vì một chút việc nhỏ nên có chút xung đột, Thanh Dương cũng chỉ là nhất thời xúc động thôi! "

Lãng Nhượng Hi không nghĩ tới lúc này Bắc Đường Ngôn sẽ đưa tay ngăn cản Lãng Thanh Dương, bất tri bất giác trong lòng lại có một tia cảm giác ấm áp, chỉ là hiện tại cũng không phải là lúc để cảm động, nếu như không thừa dịp này quật ngã Đại phu nhân, chờ đến khi rắn độc phản kích, vậy xác thật chỉ còn lại một con đường chết!

"Nhượng Hi đa tạ Vương gia thương xót, nhưng Nhượng Hi vốn dĩ là hạng người không ra gì, bị người khác khinh bỉ, bị người khác ghê lạnh, là điều đương nhiên! Đại bá mẫu có thể cho Nhượng Hi một miếng cơm ăn, có thể để cho Nhượng Hi sinh sống an nhàn ở nông thôn, đã là phá lệ từ bi rồi! "

Lãng Nhượng Hi điềm đậm đáng yêu nhìn Bắc Đường Ngôn, trong đôi mắt thật to ấy ngân ngấn lệ, nhưng lại quật cường không chịu để nước mắt rơi xuống, Bắc Đường Ngôn thấy vậy thì đáy lòng run lên một cái, hẳn thật sự không thể tưởng tượng được, Lãng Nhượng Hi vậy mà lại có một mặt yếu đuối như vậy.

Giống như là quên đi một Lãng Nhượng Hi vừa giảo hoạt lại xấu tính, tiến lên một bước, muốn đưa tay đỡ lấy Lãng Nhượng Hi, chỉ là Lãng Nhượng Hi lại

giật nảy cả mình, không hề để lại dấu vết lui về sau một bước, về mặt không hiểu nhìn Bắc Đường Ngôn, thu lại được ánh mắt lộ vẻ kỳ quái của Lăng Nhượng Hi, Bắc Đường Ngôn lúc này mới kịp phản ứng, xấu hổ nắm chặt năm nắm, lạnh lùng mở miệng: "Lăng Trung Lang, với tình huống bây giờ, e rằng không phải một câu gia sự đã có thể giải quyết được?"

Lăng Nham thề, nếu như hắn biết ở hậu trạch có chuyện như vậy, vừa rồi đánh chết cũng sẽ không khắp khỏi vui mừng mời Bắc Đường Ngôn đến đây, vốn còn nghĩ những nữ nhi kia của mình đưa nào có thể lọt vào mắt xanh của hắn, trèo lên hàng thân thích, bây giờ thì hay rồi, quả thực chính là ăn trộm gà không thành lại còn mất nắm gạo!

"Vương gia có lẽ đã nặng lời rồi, chỉ là giữa tỷ muội với nhau đùa giỡn chút thôi, sao lại có thể giờ cung bật kiếm chứ, như vậy là nặng lời rồi?" Lúc này từ ngoài cổng một nữ tử mười lăm mười sáu tuổi chậm rãi đi vào, trên thân mặc một bộ màu quần áo hồng phấn, làn da trắng như tuyết, vừa nhìn qua đã có thể nhìn ra được vẻ đẹp yêu mị không thể tả được.

Trông thấy người này, bên miệng Lăng Nhượng Hi lộ ra một tia cười lạnh, rồi lại kéo căng lên, dấy thần kinh toàn thân, người trước mắt này, cũng không phải là nhân vật đơn giản, lại là một nhân vật tâm kế bậc nhất: Lăng Thanh Ngọc!

Nói đến nữ nhân này, cũng là không đơn giản, mẹ đẻ vốn là một nha đầu động phòng* đệ tiện, hết lần này tới lần khác bạc mệnh, lúc nàng ta vừa ba tuổi đã qua đời, cho nên từ nhỏ đã gửi đến dưới trướng Đại phu nhân nuôi hộ, chỉ là nàng ta chẳng những không bị Đại phu nhân chơi chết, ngược lại lại có thể lợi ngược dòng sông sót trở thành thủ hạ của Đại phu nhân đến bây giờ, ngay cả Lăng Thanh Dương, cũng phải có mấy phần kiêng kỵ vị tỷ tỷ này.

*Nha đầu động phòng: Là một đại nô tỳ trong tất cả các nô tỳ. Khi chủ tử động, người nha đầu đó có thể ở bên cạnh trông nom, hoặc trong lúc chủ tử đang hành sự thì đại nha đầu động phòng cũng có thể "hường kẻ" chút gì đó tức là cũng có thể chủ tớ cùng phục vụ cho một lang quân

Lăng Thanh Ngọc nhàn nhạt cười cười, bước chân ưu nhã thông dong đi đến trước mặt Bắc Đường Ngôn, khẽ phúc thân: "Thần nữ Lăng Thanh Ngọc diện kiến An vương."

Lăng Nhượng Hi rõ ràng thấy được trong mắt Lăng Thanh Ngọc có một tia vui vẻ, tia vui vẻ ấy, hẳn là bởi vì nhìn thấy Bắc Đường Ngôn, lập tức cảm thấy có chút buồn cười, nhìn Bắc Đường Ngôn một chút, thật không nghĩ ra, hắn vậy mà có thể lọt vào được mắt xanh của Lăng Thanh Ngọc!

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Không sao nói rõ được

Bắc Đường Ngôn đương nhiên là cảm nhận được ánh mắt như đang cười trên nỗi đau của người khác của Lăng Nhượng Hi, chỉ cảm thấy một trận không sao nói rõ được, nhưng vẫn nhàn nhạt nhẹ gật đầu: "Lăng tiểu thư đa lễ rồi."

Lăng Thanh Ngọc lúc này mới đứng dậy, đi tới trước mặt Lăng Nhượng Hi, thân mật kéo cánh tay của Lăng Nhượng Hi, ôn nhu nói: "Muội là Nhượng Hi phải không? Hơn một năm không gặp, tiểu nha đầu này càng trở nết càng run động lòng người!"

Lăng Nhượng Hi nhìn nụ cười nhiệt tình trên gương mặt của Lăng Thanh Ngọc, chỉ cảm thấy muốn sờ tóc gáy, trên tay truyền tới một trận đau nhói, cúi đầu xem lại, vậy mà nơi người khác nhìn không thấy, bị móng tay của Lăng Thanh Ngọc đâm xuống một vết, còi báo động trong lòng vang lên, nhẹ nhàng thu hồi tay mình lại: "Thanh Ngọc tỷ tỷ còn nhớ rõ Nhượng Hi thật đúng là hy hữu."

Lăng Thanh Ngọc có chút hờn dỗi lắc đầu: "Tam muội muội nói gì vậy, chúng ta đều là tỷ muội của nhau, Mẫu thân đối xử với chúng ta đều bình đẳng, lúc trước thân thể của muội muội không được tốt nên về nông thôn dưỡng bệnh, mặc dù là cách khá xa, nhưng Mẫu thân cả ngày lẫn đêm đều luôn nhớ đến muội, chỉ là không nghĩ đến mấy người Trương gia kia, lại là lòng dạ hiểm độc, mới phải khiến cho muội muội chịu nhiều nhiều ủy khuất như vậy!"

Nghe Lăng Thanh Ngọc nói vậy, Lăng Nhượng Hi lập tức cảm thấy có chút buồn cười, không hề mang danh kẻ hiểm ác, mới có mấy câu, đã xoay chuyển được càn khôn, trực tiếp đẩy toàn bộ trách nhiệm lên đầu những người của Trương gia đã chết kia, vẫn hỏi lại được thanh danh của Đại phu nhân thì thôi đi, còn nói không có chứng cứ, thật gọn gàng!

Còn không đợi Lăng Nhượng Hi lên tiếng, trực tiếp đi tới trước mặt Lăng Thanh Dương, có chút bất đắc dĩ, trong giọng nói còn mang theo vẻ cung chiêu: "Cái đứa nhỏ này, đều đã nói với muội bao nhiêu lần rồi! Bây giờ đã là một đại cô nương, sao lại cứ giống như khi còn bé, không biết cố kỵ chút nào, muội cho rằng ai cũng không có quy củ giống như muội hay sao, thói quen lỗ nhăng, hồ nháo như thế, Tam muội muội đương nhiên không thể quen được!"

Vừa nói, vừa nháy mắt với Lăng Thanh Dương, sau đó tay kéo Lăng Thanh Dương đặt trên tay Lăng Nhượng Hi, cười ha hả nói: "Như vậy đi, thân là tỷ tỷ hôm nay ta sẽ làm người hòa giải mọi chuyện, tất cả mọi người đều là tỷ muội ruột thịt, một chút việc nhỏ này, không cần thiết phải để trong lòng, có được hay không?"

Mặc dù Lăng Thanh Dương rất không tình nguyện trình diễn một màn tỷ muội tình thâm với Lăng Nhượng Hi, nhưng đối với Lăng Thanh Ngọc, nàng ta vẫn có chút e ngại, chỉ có thể không tình nguyện nhẹ gật đầu: "Tam muội muội, lúc này ta chỉ là đang đùa giỡn với muội thôi, muội tuyệt đối không được để trong lòng!"

Lăng Nhựt Hi thầm cười lạnh trong lòng, nhưng ngoài mặt lại làm ra một bộ dáng muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ có thể nhu thuận gật đầu theo, lời nói mang theo giọng nghẹn ngào: "Là Nhựt Hi lòng dạ hẹp hòi, xin Đại tỷ tỷ đừng trách tội mới đúng!"

Sắc mặt của Lăng Thanh Ngọc trở nên có chút âm trầm, không nghĩ tới Lăng Nhựt Hi vậy mà thật cái gì cũng không nói, lúc đầu nếu Lăng Nhựt Hi cãi nhau nhất định phải có một câu đúng hai câu sai, nàng ta còn có thể mượn cơ hội chụp lên đầu nàng một cái mũ không chịu nói đạo lý, nhưng với hiện tại, chỉ cần là người sáng suốt đều có thể nhìn ra Lăng Nhựt Hi đang ầm ứ, ngược lại lại có vẻ là nàng ta hùng hổ dọa người!

Cơ hồ là dựa theo bản năng nhìn lại Bắc Đường Ngôn, phát hiện Bắc Đường Ngôn căn bản cũng không để những chuyện này ở trong lòng, lúc này mới lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, nụ cười cứng đờ: "Như vậy, đương nhiên là tốt nhất rồi!"

Nhị phu nhân nhìn tình cảnh như vậy lập tức có chút gấp, vừa muốn tiến lên nói cái gì đó, liền bị Lăng Phong tay mát lạnh lẹ kéo lại, lắc lắc đầu trong mắt đều là ánh kiên định.

Nhị phu nhân mặc dù muốn làm lớn chuyện lên, nhưng cũng không phải là đồ đàn, nhìn Lăng Phong kiên định như vậy, mặc dù có cả một trăm thứ không cam tâm, đến cùng vẫn không nói gì nhiều, thấy Nhị phu nhân an phận lại, Lăng Nhựt Hi cũng nhẹ nhàng thở ra, lúc này thật sự không nên phức tạp mọi chuyện lên!

Không bao lâu sau, ngự y đang bắt mạch cho Lão phu nhân ung dung chậm rãi đi ra, Lăng Nham liền vội vàng tiến lên: "Trương ngự y, Gia mẫu thể nào rồi?"

Trương ngự y nhàn nhạt lắc đầu: "Lão phu nhân không có gì trở ngại, chỉ là trong lúc nhất thời lửa giận xông lên, mới phải ngắt đi, nhưng mà dù sao cũng đã có tuổi rồi, nếu lại cứ lần một lần hai xảy ra chuyện như vậy, sợ là không tốt! Trước mắt, kê cho Lão phu nhân vài đơn thuốc, điều trị từ từ!"

Trương ngự y đã làm ngự y trong cung hai mươi mấy năm, đương nhiên sẽ biết các đại gia tộc đều có chút việc ngầm không thể nói ra, cho nên cũng không dùng lời nói quá khó nghe, nhưng cũng đã cảnh báo bọn họ.

Nghe đến đó sắc mặt Lăng Nham cuối cùng cũng dịu đi đôi chút: "Lai Phúc! Đi theo Trương ngự y đi kê đơn bốc thuốc!"

Vừa dứt lời, Hồng Vân từ bên trong đi ra, nhìn Lăng Nham thận trọng nói: "Lão phu nhân đã tỉnh, cho gọi Đại gia đi vào!"

Lăng Nham nhẹ gật đầu, lúc này mới nhớ tới Bắc Đường Ngôn còn ở đây, lập tức cảm thấy trong đầu vang lên tiếng ong ong, đi đến trước mặt Bắc Đường Ngôn, chấp tay, một mặt có lỗi: "Vương gia thứ tội, trước mắt trong phủ thật sự quá loạn, vẫn xin Vương gia dời bước, ngày khác vì thần nhất định đến phủ tạ lỗi!"

Bắc Đường Ngôn nhàn nhạt nhẹ gật đầu, thoáng nhìn đến Lăng Nhựt Hi đang rút cổ trong một hốc khuất bóng đôi mắt vẫn đang ngẩn愣, thần nhiên nói: "Lão phu nhân đã tỉnh lại, Bôn vương cũng thấy yên lòng hơn, chỉ là cảm thấy hậu viện này chương khí dày đặc, Lăng Trung Lang nhất định phải lưu ý, dù sao tề gia trị quốc bình thiên hạ, nếu ngay cả chuyện của hậu viện cũng không thể làm rõ được, làm sao có thể giúp sức được cho triều đình đây?"

Những lời này, không khác gì phá núi trị hổ, Lăng Nham chỉ cảm thấy âm thanh trong đầu vu vu một mảnh, nhẹ gật đầu, một mặt xấu hổ: "Vương gia dạy phải!"

Bắc Đường Ngôn lúc này mới hài lòng nhẹ gật đầu, sau đó quay người đi ra ngoài cửa, Lăng Thanh Ngọc thấy thế, tiến lên một bước, ôn nhu nói: "Thần nữ cung tiễn vương gia!"

Lăng Nhựt Hi thấy dáng vẻ ân cần của Lăng Thanh Ngọc chỉ cảm thấy một trận buồn cười, Lão phu nhân đã tỉnh, tất cả mọi chuyện ắt sẽ có hồi kết, cho nên Lăng Nhựt Hi cũng không nóng nảy, trực tiếp thừa dịp loạn, đi về phía viện của mình.

Vừa vào cửa, Lăng Nhựt Hi đã cảm thấy da đầu mình hơi tê tê, có chút nhú mảy, rút trâm vàng trên đầu ra, đưa cho Mai Hương, cắn răng nói: "Em đi đến chỗ của Liễu thần y đưa cái này cho hắn, nói là người đồng ý cho hắn Tuyết Mạn Thảo sắp chết rồi, bảo hắn đến cứu mạng!"

Nghe Lăng Nhựt Hi nói vậy Mai Hương lập tức hoảng hốt: "Tiểu thư, người làm sao vậy?"

"Đừng hỏi nhiều! Mau mau đi!" Lăng Nhựt Hi dùng sức đẩy Mai Hương một cái, sau đó lại cảm thấy cả nửa người đều bắt đầu chết lặng, cứng đờ ngồi trên ghế, giữ gìn thể lực.

Mai Hương thấy thế, nào dám chậm trễ, như bị kích điên xông thẳng ra ngoài, một tay khác của Lăng Nhựt Hi, gắt gao vuốt vuốt vết thương trên tay, thấp giọng mắng: "Lăng Thanh Ngọc đáng chết, là do ta xem nhẹ người!"

Gia đình của Mẫu thân Lăng Thanh Ngọc vốn sinh sống bằng nghề y, nhưng sau đó gia đạo sa sút, lúc này mới gả cho Lăng Nham làm thiếp, mặc dù qua đời sớm, nhưng Lăng Thanh Ngọc vẫn là học mười phần thành tài mười phần, bản về hạ độc, còn cao minh hơn những đại phu thông thường rất nhiều!

Bất quá chỉ là một chiêu gặp mặt vừa rồi, nàng biết được, nếu cứ thế mà chết đi, chẳng phải là quá thua lỗ rồi sao!

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Lắm thứ phiền phức

Lăng Nhựt Hi không biết Lăng Thanh ngọc dùng loại độc được gì, chỉ cảm thấy thân thể của mình dần dần tê liệt, ngay lúc mất đi một tia ý thức cuối cùng, nghe loáng thoáng thấy âm thanh không nhận được của Liễu Tuyền: "Nữ nhân này sao lắm thứ phiền phức vậy!"

Nghe nói thế, Lăng Nhựt Hi cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, yên tâm lớn mật rơi vào hôn mê!

Mai Hương thấy vậy lập tức gấp đến độ nước mắt đều chảy xuôi: "Liều thần y xin cứu mạng! Van xin người, mau cứu tiểu thư nhà ta!"

Liều Tuyền không nhận được nữa trọn tròng nhìn Mai Hương một cái, bực bội mở miệng: "Câm miệng! Ra ngoài!"

Mai Hương giật nảy mình, nhưng cũng biết tính tình của Liều Tuyền cổ quái có tiếng, không dám làm Liều Tuyền tức giận, trực tiếp quay người đi ra ngoài.

Liều Tuyền tiến lên, tỉ mỉ quan sát vòng tay màu đỏ huyết trên tay Lăng Nhựt Hi, hơi nhíu mày, thở dài: "Vòng Huyết Ngọc ời là vòng Huyết Ngọc, vì sao người lại xuất hiện nữa chứ, chẳng lẽ thiên hạ này không thể thái bình ư?"

Vừa nói, vừa lấy ra một viên giải độc từ trong bình thuốc của mình, nhét vào miệng Lăng Nhựt Hi, thở dài, rầu rĩ nói: "Kiếp trước, sợ là lỡ mắc nợ nha đầu nhà người rồi!"

Liều Tuyền là thần y, sở dĩ có thể xưng là thần y, đương nhiên là bởi vì trị bệnh cứu người, hiệu quả nhanh chóng, cho nên được hoàn vừa mới nhét vào miệng Lăng Nhựt Hi, Lăng Nhựt Hi đã bắt đầu dần dần tỉnh táo lại.

Cười đùa tí tưng nhìn Liều Tuyền bên cạnh: "Liều thần y quả nhiên là danh bất hư truyền!"

Liều Tuyền thật rất hiếu kì Lăng Nhựt Hi rốt cục là dạng nữ nhân gì, vậy mà lại còn có thể bậc cười vào lúc này, tức giận lật một cái liếc mắt, không kiên nhẫn nói: "Còn có chỗ nào cảm thấy không thoải mái nữa không?"

Lăng Nhựt Hi đứng dậy hoạt động một chút, sau đó cười ha hả nhìn Liều Tuyền: "Thần y xuất mã, nhất định là thuốc đến bệnh trừ! Chỉ là Liều thần y, có thể chỉ điểm cho tiểu nữ một chút không, đây rốt cuộc là loại độc gì?"

Liều Tuyền nhìn dáng vẻ chân chó của Lăng Nhựt Hi, trong lúc nhất thời thật đúng là có chút không quá quen, khó chịu xoay người sang chỗ khác, không vui nói: "Bản Diện Tỉ Bà, nếu không phải ta đến kịp thời, người đã sớm biến thành một bộ thây khô rồi, người hạ độc người, thủ đoạn không thấp đâu!"

Lăng Nhựt Hi cười lạnh, nàng đã sớm biết Lăng Thanh Ngọc là kẻ ác tính cay độc, nhưng không nghĩ tới đây chỉ mới là lần đầu gặp mặt, đã tặng cho nàng một món lễ lớn như thế.

"Vòng tay trên tay người, là từ đâu có?"

Ngay lúc Lăng Nhựt Hi chuẩn bị tiễn khách thì Liều Tuyền chợt mở miệng.

Lăng Nhựt Hi đầu tiên là sững sờ một trận, sau đó mới phản ứng được, có chút buồn cười nhìn Liều Tuyền: "Làm gì? Sợ ta trả không nổi tiền xem bệnh ư?"

"Trả lời ta, từ đâu tới?" Liều Tuyền không để ý đến trò đùa của Lăng Nhựt Hi, chỉ mang vẻ quật cường nhìn Lăng Nhựt Hi, tựa hồ như có ý định sẽ truy vấn ngọn nguồn.

Lăng Nhựt Hi nhìn Liều Tuyền như vậy, còi báo động trong lòng lại vang lên, nghĩ đến lần trước khi Bắc Đường Ngôn trông thấy cái vòng tay này, cũng là phản ứng như vậy, lập tức liền có chút tò mò nhìn Liều Tuyền: "Cái vòng tay này, có gì đó cổ quái sao?"

Liều Tuyền quay mặt qua chỗ khác: "Đây chính là căn nguyên của ngàn vạn tai họa, Lăng Nhựt Hi, nếu người không muốn chết không chỗ chôn, tốt nhất vẫn nên trả cái vòng tay này lại chỗ cũ đi thôi!"

Lăng Nhựt Hi nghe đến đó lập tức cười khẽ một tiếng: "Trả lại? Ta vất vả lắm mới có được cái vòng tay này, hơn nữa, ta thật sự rất thích nó nữa!"

Liều Tuyền có chút bực bội vuốt vuốt tóc: "Có gì hay ho đâu chứ?"

"Vậy thì có cái gì không hay?" Lăng Nhựt Hi yên tâm thoải mái bắt đầu đào hố.

"Người có biết.." Nói tới đây, bỗng dừng im bật, Liều Tuyền hung tợn trừng Lăng Nhựt Hi một cái: "Lòng dạ của nữ nhân này, sao lại đen như vậy?"

Nói xong, giống như hồn dôi xoay người muốn đi ra ngoài, Lăng Nhựt Hi chỉ cảm thấy một trận buồn cười, những lúc ở bên cạnh Liều Tuyền, nàng lại cảm thấy Liều Tuyền kỳ thật chính là một đứa bé vẫn chưa trưởng thành, tính khí trẻ con!

Liễu Tuyền đi tới cửa, mới giống như là nhớ đến chuyện gì đó, xoay người lại đặt bình thuốc trong tay lên trên bàn: "Uống cái đó đi!"

"Đây là cái gì?" Lăng Nhược Hi cầm cái bình lên, tò mò nhìn Liễu Tuyền!

"Độc dược! Hạ độc chết người cái thứ nữ nhân ác độc!" Liễu Tuyền thờ phỉ phò nhìn Lăng Nhược Hi, tựa hồ đối với việc Lăng Nhược Hi đào hố nên cảm thấy canh cánh trong lòng.

Lăng Nhược Hi buồn cười cất bình thuốc nhỏ vào, cười hi hi nhìn Liễu Tuyền: "Nếu ta không uống, sẽ như thế nào?"

"Sẽ bị tứ chi co rút vào, dần dần trở thành một viên thịt, ngạt thở mà chết!" Bàn về tâm cơ, Liễu Tuyền đứng trước mặt Lăng Nhược Hi quả thực chính là một tiểu tử vẫn chưa đủ lớn.

Vừa dứt lời, Liễu Tuyền liền phát hiện mình lại bị lừa, hung hăng liếc Lăng Nhược Hi một cái, nghiêng răng nghiêng lợi: "Người cái nữ nhân này! Làm sao! Làm sao.. Làm sao ngay cả một chút đáng vẻ của nữ nhân cũng đều không có vậy?"

Nghĩ cả nửa ngày, Liễu Tuyền thật sự không biết nên dùng từ ngữ nào để hình dung được Lăng Nhược Hi, thật sự có chút sa mạc lời.

"Ta vốn không phải là một nữ nhân bình thường, Liễu thần y, xin cứ tự nhiên!"

Liễu Tuyền không biết, lời nói vô tâm của hắn, đã chạm vào dây thần kinh mẫn cảm nhất của Lăng Nhược Hi, kiếp trước, Bắc Đường Cẩn cũng từng nói như vậy, chỉ là lúc đó, trong con người của Bắc Đường Cẩn tràn đầy vẻ tuyệt tình!

Thấy Lăng Nhược Hi như thế, Liễu Tuyền càng tức hỏn hển: "Người đối xử với ân nhân cứu mạng người như vậy sao?"

"Người cứu ta, bất quá cũng chỉ là vì Tuyết Mạn Thảo kia, yên tâm, chuyện ta đã đáp ứng, ta nhất định sẽ làm được!" Lăng Nhược Hi lạnh như băng nói xong, trực tiếp đi đến giường của mình: "Ta mệt rồi, muốn nghỉ ngơi!"

Cũng không biết vì sao, Liễu Tuyền nghe Lăng Nhược Hi nói như vậy, chỉ cảm thấy nơi ngực âm ỉ đau!

Đồ Tuyết Mạn Thảo c*t chó!

Những thứ thuốc dùng cho nàng kia, có cái nào không trân quý bằng Tuyết Mạn Thảo chứ?

Bất quá những lời này, Liễu Tuyền sẽ không nói ra, trực tiếp thờ phỉ phò đóng sập cửa mà đi, khéo miệng Lăng Nhược Hi nhẹ nhàng câu lên, sau đó gắt gao nắm chặt cái bình trong tay, cắn răng nói: "Lăng Thanh Ngọc, quả nhiên là kẻ tâm địa ác lương, xem chút đã đi tìm ả ta rồi!"

Cũng không do dự, trực tiếp bỏ dược hoàn vào trong miệng của mình, sau đó gọi Mai Hương Thu Cúc tới, phân chia dược hoàn cho hai người, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Mai Hương thấy Lăng Nhược Hi như vậy, có chút bận tâm: "Tiểu thư, Thanh Ngọc tiểu thư trở về, chúng ta sau này sợ là càng không mấy dễ chịu!"

Lăng Nhược Hi cũng cảm thấy một trận đau đầu, vốn dĩ kiếp này giữa nàng và Lăng Thanh Ngọc không có liên quan gì, nhưng lại không có cách nào khác, nàng hết lần này tới lần khác trêu chọc phải nam nhân tên đầu trái tim của Lăng Thanh Ngọc, bây giờ thì hay rồi, dẫn tới họa sát thân, nghĩ tới nghĩ lui, kẻ cầm đầu vẫn là cái tên nam nhân đáng chết kia!

Nghĩ tới đây Lăng Nhược Hi bức bối một trận, thở thật dài, rầu rĩ nói: "Bọn họ sống theo cách của họ, chúng ta sống cuộc đời của chúng ta, không có gì to tát cả!"

Căn cơ của Thu Cúc không cao, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, ngược lại còn vui vẻ về về kéo tay Lăng Nhược Hi, cười ha hả nói: "Tiểu thư vừa rồi người ngủ, có lẽ không biết, trong viện của Lão phu nhân đều nhao nhao tới tận trời, cuối cùng Đại gia nổi giận, muốn từ Đại phu nhân, lúc này mới bỏ qua, hiện tại Đại phu nhân nhất định phải trong vòng mười ngày, bổ sung ba mươi vạn lượng đã thâm hụt, bằng không, không cần thương lượng, trực tiếp bỏ vợ!"

Nghe đến đó, Lăng Nhược Hi cũng là một trận ngoài ý muốn: "Lăng Thanh Ngọc không ngăn cản sao?"

"Sao nàng ta lại ngăn cản chứ! Chẳng những không ngăn cản, ngược lại còn bởi vì đạt được miễn lợi lớn vừa ngon lại vừa ngọt, hiện giờ chìa khóa khó phòng trong tay Đại phu nhân đều dâng đến trong tay nàng ta, như vậy, lại được một trận đắc ý!" Thu Cúc có chút buồn bức: "Nói như vậy, tiểu thư người mới là con vợ cả, sao lại đến phiên một thứ nữ không ra gì, tiếp quản gia quyền lực này!"

Lăng Nhược Hi thâm bội phục Lăng Thanh Ngọc trong lòng, quả nhiên là thủ đoạn cao tay, một cục đá hạ gục ba con chim, như thế này, nàng phải phí mất khí lực hơn nửa ngày, ngược lại còn làm áo cưới cho người khác!

Nghĩ tới đây, Lăng Nhược Hi đã cảm thấy không thoải mái, cười cười: "Thứ ả ta muốn dành được đẹp vô cùng, cũng không biết quyền lợi của quân gia này, ả ta có thể giữ được hay không!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 64: Vòng tay từ đâu tới

Mặc dù nói thì nói thế, nhưng Lăng Nhược Hi vẫn cảm thấy trong lòng nổi lên một trận không thoải mái, con người to tròn nhẹ nhàng lấp lóe, lộ ra một tia cười giảo hoạt, giống như là một đứa bé đùa ác, cười hi hi nhìn Mai Hương: "Em nói xem, Đại phu nhân sẽ xem trọng đường nữ* hơn, hay là xem trọng nữ nhi ruột thịt của mình hơn?"

*Đường nữ: Con gái nuôi

Mai Hương cũng không biết Lăng Nhược Hi vì sao lại hỏi câu hỏi này, nhưng trực giác nói cho nàng biết, vẻ mặt như vậy của Lăng Nhược Hi, nhất định là có người sắp gặp phải xui xẻo rồi, cho nên cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ nói: "Đương nhiên là con gái ruột quan trọng hơn chứ! Thanh Ngọc tiểu thư mặc dù là tỷ tỷ của đại tiểu thư, nhưng ở trong phủ lại không được gọi là Đại tiểu thư, từ đó có thể biết, nàng ta căn bản cũng không được sủng ái!"

Nghe đến đó, Lăng Nhược Hi lúc này mới hài lòng nhẹ gật đầu cười nói: "Lời này đúng rồi đấy, gặp phải chuyện gì cũng phải nhìn nhiều nghĩ nhiều, nếu đã như vậy, vậy ta cũng đã yên tâm hơn rất nhiều rồi! Bây giờ em đi tìm người truyền lời cho Đức Phi, nói rằng ngày mai ta muốn đến Vương phủ thăm hỏi Vương gia."

"Tiểu thư biết rõ tâm tư của Đức Phi, sao lại tự mình dâng đến tận cửa chứ? Nói cho cùng cũng chỉ là lợi dụng tiểu thư thôi." Mai Hương căn bản cũng không muốn Lăng Nhược Hi gả cho một nam nhân gốc gác nghèo cái gì cũng đều không hiểu không biết, cho nên mặt không tình nguyện.

Lăng Nhược Hi cười nhẹ, kéo tay Mai Hương, thân nhiên nói: "Ta đương nhiên biết tâm tư của em! Chỉ là em phải biết rằng, bị người khác lợi dụng cũng không phải là không có chỗ lợi, không có giá trị lợi dụng, đó mới là thật sự đáng buồn, hiểu không?"

Mặc dù Mai Hương hiểu đạo lý này, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rất khó chịu, bất quá cũng biết hiện tại mình đã không còn có thể làm chủ giúp Lăng Nhược Hi được nữa, chỉ có thể nhẹ gật đầu bắt đắc dĩ đi ra ngoài.

Lăng Nhược Hi vừa mới ngồi xuống, đã thấy Lăng Thanh Dương tức hồng hên đi vào, vừa vào cửa, không nói hai lời, vung tay lên, từ trên tát xuống Lăng Nhược Hi một cái.

Lăng Nhược Hi cũng sớm đã không phải là một tiểu nha đầu đáng thương mặc người ức hiếp kia nữa, cho nên liền trực tiếp bắt lấy tay của Lăng Thanh Dương, hung hăng hất ra, thân nhiên nói: "Lời muội nói, Đại tỷ tỷ chẳng lẽ không nhớ kỹ ư?"

"Tiện nhân! Người dám nói chuyện với ta như vậy! Người cho rằng người thật sự là tiểu thư Lăng phủ chúng ta sao! Ta cho người biết, người chính là một tiện nhân không ra gì! Đê tiện ăn vào xương cốt! Con hoang! Người căn bản cũng không phải là nữ nhi của Tam thúc!" Chuyện hôm nay đối với Lăng Thanh Dương mà nói đích thật là một kích thích động trời, cho nên nói chuyện cũng không để ý đến ngôn từ.

"Thanh dương im miệng!"

Đại phu nhân theo sát phía sau, bước nhanh đi tới bên cạnh Lăng Thanh Dương, nắm chặt cổ tay Lăng Thanh Dương, nhìn ánh mắt của nàng ta, không thể nghiêm túc nói được mấy câu, lập tức khiến Lăng Thanh Dương dưới con thịnh nộ càng thêm không có lý trí.

"Tại sao phải im miệng! Chẳng lẽ con nói không phải là sự thật sao? Nàng ta vốn chính là một đứa con hoang!" Lăng Thanh Dương gắt gao nhìn Lăng Nhược Hi, trong mắt tuyệt đối không có một ý đùa giỡn nào!

Lăng Nhược Hi nghe đến đó có chút nhú mày, nhưng lại khinh thường cười cười thân nhiên nói: "Đại tỷ tỷ đúng thật là bị kích thích rồi, bây giờ nói chuyện cũng trở nên có chút điên điên khùng khùng, Đại bá mẫu vẫn nên tìm đại phu tốt xem thử xem Đại tỷ tỷ thể nào rồi!"

Đã không nể mặt mũi, Lăng Nhược Hi diễn cũng lười diễn, lời trong ý ngoài ngay cả một chút cung kính cũng không có.

Đại phu nhân nghe Lăng Nhược Hi nói như vậy, cũng cười lạnh, nhìn Lăng Nhược Hi, thân nhiên nói: "Người không hổ là nữ nhi của mẹ người! Trước đó là ta coi thường người rồi, nhưng mà Lăng Nhược Hi à, người nếu có thể hành sự cẩn trọng một tí, e rằng ta còn có thể tha cho người qua thêm mấy ngày, hiện tại, người cứ đợi đến lúc bị ta từng chút từng chút một chơi cho đến chết đi!"

Lăng Nhược Hi nghe vậy lại không chút yếu thế nào, đi ra phía trước, nhìn chăm chăm vào mặt Đại phu nhân, cười hi hi nói: "Chỉ là với tình cảnh trước mắt đây, Đại bá mẫu tựa như còn không có tư cách để nói những lời như vậy đâu? Chỉ bằng lãng phí khoảng thời gian này tìm Nhược Hi làm chuyện vô ích, còn không bằng trở về đếm lại vài lần thử xem, tiền bản thân phải khổ cực tích góp bấy nhiêu năm qua, rốt cục có đủ ba mươi vạn lượng hay không!"

"Tiện nhân!"

Lăng Nhược Hi thẳng thừng đâm vào điểm trí mạng của Đại phu nhân, vừa nghĩ tới số tiền mình cực khổ tích trữ nhiều năm như vậy, sắp phải tan thành mây khói, Đại phu nhân tựa như muốn tiến lên bóp chết Lăng Nhược Hi.

Chỉ là Đại phu nhân hiện tại đối với Lăng Nhượng Hi cũng có tâm tư phòng bị, cho nên cũng không làm ra những hành động quá kích động, cười như không cười nhìn thoáng qua lư hương trong phòng, thần nhiên nói: "Bất quá cũng chỉ là ba mươi vạn lượng mà thôi, có gì hiếm đâu?"

Lăng Nhượng Hi đương nhiên là chú ý tới ánh mắt của Đại phu nhân, trong lòng lộp bộp một tiếng, nhưng ngoài mặt vẫn là làm ra một bộ dáng vẻ không quan tâm, thần nhiên nói: "Nếu đã như vậy, vẫn mong Đại bá mẫu đưa tiền đến cho Tổ mẫu đi! Đức Phi nương nương vừa mới truyền lời tới, ngày mai Nhượng Hi phải đến Vương phủ một chuyến, cho nên phải lựa chọn y phục đẹp nhất, sợ là không thể cùng Đại bá mẫu tán gẫu được nữa, đi thông thả không tiện!"

"Lăng Nhượng Hi! Ngươi dám cùng trưởng bối nói chuyện như vậy sao! Trong mắt ngươi rốt cục còn có chút quy củ nào không, có hiếu đạo chút nào hay không!"

Lăng Thanh Dương không nghĩ tới bây giờ Lăng Nhượng Hi lại kiêu ngạo như vậy, run rẩy vươn tay ra, chỉ về phía mũi nàng bắt đầu trách mắng.

"Nói đến vấn đề này, Nhượng Hi tất nhiên không bị nổi với Đại tỷ tỷ rồi, dù sao có thể tự mình khiến cho Tổ mẫu phải hôn mê bất tỉnh, Nhượng Hi lại không thể, Đại tỷ tỷ có thời gian tìm đến Nhượng Hi để phát cáu, chỉ bằng suy nghĩ cho ra biện pháp, như thế nào mới có thể khiến những hạ nhân kia ngậm miệng lại, dù sao chuyện này nếu truyền ra ngoài, giấc mộng trở thành Vương phi của Đại tỷ tỷ, e là phải vỡ vụn mất thôi!"

Lăng Nhượng Hi lạnh lùng nhìn Lăng Thanh Dương, ánh mắt băng lãnh, khiến cho một Lăng Thanh Dương phách lối bẩm sinh lập tức không còn chút khí thế nào, chỉ có thể tức giận trừng mắt liếc xéo Lăng Nhượng Hi: "Nếu ngươi dám nói huyền thuyên, ta nhất định sẽ không bỏ qua ngươi!"

Trông nét Đại phu nhân sực tối ngăm, không còn tranh miệng lưỡi cùng Lăng Nhượng Hi nữa, trực tiếp dắt Lăng Thanh Dương xoay người đi ra ngoài.

Trở lại viện của mình, Đại phu nhân nghiêm túc nhìn Lăng Thanh Dương: "Thân thể của Lăng Nhượng Hi, con nuốt hết xuống bụng cho ta, biết chưa?"

Nghe đến đó, Lăng Thanh Dương có chút không hiểu, bức bối nói: "Vì sao chứ? Mẫu thân người biết rất rõ ràng nàng ta căn bản chính là đứa con hoang, vì sao còn phải lãng phí lương thực Lăng gia chúng ta nuôi sống à! Hơn nữa nàng ta hiện còn đang cắn ngược lại chúng ta một phát, chẳng lẽ chúng ta cũng không thể phản kích sao?"

"Thân thể của Lăng Nhượng Hi, là bí mật lớn nhất của trên dưới Lăng phủ chúng ta, đánh chết cũng không thể nói! Bằng không, từ trên xuống dưới nhà họ Lăng đều sẽ chết không có chỗ chôn, con hiểu không?"

Đại phu nhân gắt gao cầm tay Lăng Thanh Dương, cơ hồ như muốn bóp nát tay nàng ta vậy, Lăng Thanh Dương bị đau, cau mày, thấp giọng hô lên: "Biết biết rồi, Nương, người làm con đau!"

Đại phu nhân lúc này mới phát hiện mình có hơi kích động, áy náy buông lỏng tay Lăng Thanh Dương ra, nhìn vết đỏ trên tay nàng ta, đau lòng vuốt vuốt, sau đó thấp giọng nói: "Sau này không được nói nữa như vậy nữa, đã biết chưa?"

Lăng Thanh Dương mặc dù cảm thấy rất kỳ quái, nhưng thấy Đại phu nhân như vậy, vẫn gật đầu, nhỏ giọng nói: "Thế nhưng trước mắt đây, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

Với tình huống dưới mắt, Đại phu nhân cũng không biết nên làm gì, chỉ có thể thờ dài, cắn răng nghiêng lợi nói: "Còn có thể làm gì chứ? Đương nhiên là của đi thay người rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Biến thành viên thị

Vừa nghĩ tới mấy nén bạc trắng bóng cứ mơ mơ hồ hồ không hiểu mô tê gì lại bị người hốt đi như vậy, Đại phu nhân đã cảm thấy một trận tức ngực khó thở, máu trong tim còn hơn cả khó chịu.

Bên này đang nói chuyện, Lăng Thanh Ngọc liền ưu nhã đi đến, trong tay còn bung một cái hộp tinh xảo, vừa vào cửa, lập tức đặt cái hộp trong tay lên mặt bàn, nhìn Đại phu nhân, mỉm cười mở miệng: "Biết Mẫu thân đang thiếu tiền, đây là một chút tâm ý của Ngọc Nhi, vẫn mong Mẫu thân đừng ghét bỏ!"

Trông thấy Lăng Thanh Ngọc, vẻ từ ái trên mặt Đại phu nhân lập tức biến mất không còn tăm hơi, gương mặt băng lãnh, nhàn nhạt nhẹ gật đầu: "Nghe nói ngươi nhận được một nửa quyền lực quân gia?"

Nhìn biểu tình của Đại phu nhân biến hóa rõ ràng, Lăng Thanh Ngọc âm thầm nắm chặt nắm đấm, chỉ là trên mặt vẫn đệm vẻ dịu dàng ngoan ngoãn: "Quyền lợi này trong tay Ngọc Nhi, với trong tay của Mẫu thân, cũng không có gì khác biệt, không phải sao?"

Đại phu nhân thấy dáng vẻ lúc này của Lăng Thanh Ngọc dịu dàng ngoan ngoãn mới hài lòng nhẹ gật đầu, sau đó thần nhiên nói: "Nếu là như vậy, vậy trong viện của Lăng Nhượng Hi, toàn bộ đồ vật đang cung cấp, ngừng lại hết thay cho ta, phải làm cho không có dấu vết, biết chưa?"

Lăng Thanh Ngọc không ngờ rằng Đại phu nhân vậy mà lại ngu xuẩn đến mức này, trong lòng trỗi dậy một trận cười lạnh, nhưng ngoài mặt vẫn là dáng vẻ nhu thuận, thấp giọng nói: "Đây là điều đương nhiên, Mẫu thân cứ yên tâm."

Đại phu nhân đối với dường nữ này cũng không có sắc mặt tốt gì, cho nên lập tức không kiên nhẫn được nữa nhú nhú lông mày: "Không có việc gì nữa thì người lui ra trước đi! Khoảng thời gian này trong phủ loạn, tự mình cẩn thận chút!"

Lăng Thanh Ngọc siết chặt nắm đấm cười như không cười nhìn Lăng Thanh Dương một chút, lúc này mới quay người đi ra ngoài, Lăng Thanh Dương đối diện với ánh mắt của Lăng Thanh Ngọc, không rét mà run, có chút run rẩy mở miệng nói: "Nương, con hơi mệt, về phòng trước, người cũng nghỉ ngơi một lát đi!"

Sau khi nói xong, bước chân của Lăng Thanh Dương liền vội vàng đuổi theo, ở một góc rẽ thấy Lăng Thanh Ngọc đứng đó cười mà như không phải cười, có chút rụt rè sợ hãi hô lên một tiếng: "Trưởng tỷ, tìm muội có việc gì sao?"

"Đại tiểu thư không cần bối rối, chỉ là đã lâu không gặp, muốn trò chuyện với Đại tiểu thư một lúc mà thôi."

Lăng Thanh Dương là người hiểu nhất những thủ đoạn kia của Lăng Thanh Ngọc, cho nên căn bản cũng không muốn nói chuyện cùng với nàng ta, nhưng lại cũng không dám phản kháng, chỉ có thể nhẹ gật đầu đi theo nàng ta cùng đi đến một viện tử ở phía một bên khác.

Lăng Nhượng Hi tỉ mỉ kiểm tra một phen, sau khi xác định chuyện của hồi môn sạch sẽ không còn dấu vết, lúc này mới yên tâm dẫn theo Mai Hương Thu Cúc đi tới Kiều vương phủ.

Đức Phi lần trước đã nhận định hôn sự của Lăng Nhượng Hi và Kiều vương, cho nên lần này, càng không chút che giấu sự nhiệt tình của mình, Lăng Nhượng Hi vừa vào cửa, Đức Phi liền thân thiết lôi kéo cánh tay của Lăng Nhượng Hi, vừa cười vừa nói: "Cuối cùng người cũng tới rồi, những ngày qua Hòe Nhi vẫn một mực nhắc đến người đấy!"

Trên mặt Lăng Nhượng Hi mang theo nụ cười thân nhiên, nhìn Bắc Đường Hòe bên cạnh Đức Phi, cười ngọt ngào, sau đó nhẹ nói: "Nương nương nói là, Vương gia trong sáng thuần khiết không tạp nhiễm, Nhượng Hi cũng thích nói chuyện nhiều hơn với Vương gia nữa!"

Nghe thấy Lăng Nhượng Hi nói như vậy, Bắc Đường Hòe tất nhiên là cao hứng tột cùng, phẩy tay, đặc ý nhìn Đức Phi: "Mẫu phi người nhìn xem, Hòe Nhi đã nói là tỷ tỷ cũng rất thích Hòe Nhi mà, có phải không?"

Đức Phi thấy trên mặt Lăng Nhượng Hi không chút e ngại nào, cũng hài lòng nhẹ gật đầu, sau đó nhẹ nói: "Khó có được một người không chê Hòe Nhi như người, nếu như vậy, vậy thì các người cứ trò chuyện vui vẻ nhé?"

Vừa nói, Đức Phi vừa cười cười muốn rời đi, nhưng lại lơ đãng nhìn thấy vòng tay màu máu tươi trên tay Lăng Nhượng Hi, con người tối ngăm lại, nhìn Lăng Nhượng Hi, hững hờ hỏi thăm: "Cái vòng tay này của Nhượng Hi hôm nay rất đẹp mắt nhỉ!"

Lăng Nhượng Hi cũng không nghĩ tới Đức Phi vậy mà lại coi trọng cái này vòng tay, nhàn nhạt cười, sau đó mang một mặt khó xử: "Hiếm khi được Nương nương coi trọng, chỉ là cái vòng tay này là di vật của Mẫu thân, cho nên, không thể hiến lên Nương nương, vẫn xin Nương nương thứ tội!"

Đức Phi nghe đến đó, trong mắt lóe ra một tia phức tạp, nhưng lại tỏ vẻ không mấy để tâm nhẹ gật đầu, vừa cười vừa nói: "Nếu là di vật của Mẫu thân người, Bản cung tất nhiên là không thể đoạt thứ người yêu thích, chỉ là cái này vòng tay này vừa nhìn đã biết rất hiếm lạ, không biết có thể cho Bản cung thưởng thức một phen?"

Lăng Nhượng Hi không chút do dự lấy vòng tay trên tay xuống đưa cho Đức Phi, vừa cười vừa nói: "Hiển nhiên là không có vấn đề gì!"

Mặc dù ngoài mặt vui vẻ thoải mái, nhưng Lăng Nhượng Hi kỳ thật vẫn là cảm thấy kỳ quái, cái vòng tay này mặc dù có chất lượng không tệ, nhưng Đức Phi nương nương ở trong cung nhận hết bao nhiêu là sủng ái, làm sao có thể chưa từng gặp qua những thứ quý hơn so với cái này, cho nên, bộ dáng này, nhất định là có chút cổ quái!

Bắc Đường Hòe không biết những chuyện này, nhìn hai người trợn trừng mắt nhìn đối phương, chỉ cảm thấy một trận nhàm chán, tiến lên một bước kéo tay Lăng Nhượng Hi, cười ha hả nói: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ, chúng ta ra phía sau vườn hoa chơi có được không? Bây giờ cả mặt hồ đều kết băng hết rồi, chúng ta cùng nhau trượt băng có được hay không?"

Cũng không biết vì sao, chỉ cần là trông thấy đôi mắt đơn thuần này của Bắc Đường Hòe, Lăng Nhượng Hi lại sẽ nhớ đến đứa con chết thảm kia của mình, nhất là lúc thấy dáng vẻ ngây thơ trong sáng không chút tạp nhiễm nào của Bắc Đường Hòe, Lăng Nhượng Hi lại cảm thấy con của mình nếu cũng có thể sống thật vui vẻ khỏe mạnh, có phải cũng sẽ giống như hân, nhận được hết ngàn vạn sủng ái?

Chỉ cần là nghĩ đến những chuyện này, hận ý trong lòng Lăng Nhượng Hi lại càng nặng thêm mấy phần, những kẻ tiện nhân đã hại nàng chết không yên lành, cửa nát nhà tan! Đều đáng chết! Đều nên giống như nàng, nhận hết khuất nhục, chết không yên thân!

Trước đó, Đức Phi không hề chú ý tới ánh mắt của Lăng Nhượng Hi, nhưng hôm nay bởi vì cái vòng tay này, Đức Phi nhìn Lăng Nhượng Hi tỉ mỉ hơn một chút, lại phát hiện ánh mắt Lăng Nhượng Hi nhìn Bắc Đường Hòe, căn bản cũng không giống như ánh mắt của một nữ nhân nhìn một nam nhân, ngược lại lại giống như ánh mắt của một Mẫu thân nhìn đứa con của mình!

Còì báo động trong lòng vang lên, nhưng càng nhiều hơn vẫn là không hiểu, bà ta thật sự không rõ, vì sao một cô nương chưa xuất giá, vậy mà lại có ánh mắt như vậy?

Hai người cũng không biết Đức Phi đang nghĩ cái gì, Bắc Đường Hòe thật không dễ dàng gì mới gặp được Lăng Nhục Hỉ, cho nên cứ như vậy trực tiếp nắm lấy tay của Lăng Nhục Hỉ, hai người cùng đi về phía hoa viên.

Hai người vừa mới rời đi, Đức Phi liền đem vòng tay trong tay đưa cho Đại cung nữ sau lưng, có chút mỉm cười mà hỏi: "Đây chính là vòng tay Huyết Ngọc sao?"

Đại cung nữ từ từ nhìn một phen, biến sắc: "Hồi bẩm nương nương, đúng là vòng tay Huyết Ngọc! Hơn nữa còn đã nhận chủ!"

"Ngươi có thể xác định?"

"Minh Nguyệt có thể lấy đầu mình ra đảm bảo, cái này nhất định là vòng tay Huyết Ngọc, hơn nữa còn đã nhận chủ!" Cung nữ ấy cũng hơi nhũn mày, một lần nữa đặt vòng tay vào trong tay của Đức Phi.

Đức Phi gật gao cầm lấy cái vòng tay đó, thở dài: "Vất vả lắm mới chịu yên tĩnh được mấy năm, vì sao cái vòng tay này lại muốn gây sóng gió nữa chứ?"

Minh Nguyệt cũng mang một trận bất đắc dĩ, thở dài, thân nhiên nói: "Chuyện gì nên đến rồi cũng sẽ đến, Nương nương, chúng ta vẫn nên chuẩn bị sẵn sàng! Có cần phải..." Vừa nói, Minh Nguyệt vừa làm một tư thế chặt đầu.

Ánh mắt của Đức Phi vạn phần phức tạp, lắc đầu, lạnh giọng nói: "Những chuyện này đều không phải là chuyện mà ta nên quan tâm, bây giờ, ta chỉ muốn trông thấy Nhi tử của ta, sinh sống an lành!"

"Nương nương, chỉ sợ là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng! Nô tỳ cảm thấy vẫn là nên ra tay trước thì chiếm được lợi thế!"

Minh Nguyệt thật không ngờ lúc này, Đức Phi vậy mà lại nhân từ nương tay, lập tức có chút gấp gáp.

Đức Phi giống như cười mà lại không phải cười nhìn Minh Nguyệt, thân nhiên nói: "Chẳng lẽ ngươi cho rằng chúng ta có năng lực chống lại cái vòng tay này ư?"

Minh Nguyệt lắc đầu, trực tiếp ném thẳng cái vòng tay xuống đất: "Dù gì cũng chỉ là một cái vòng tay mà thôi, cho dù có đập, còn có thể thế nào được?"

Sắc mặt Đức Phi đại biến, vô thức đưa tay đón, nhưng lại chậm một bước, vòng tay nện xuống đất, chỉ là không nghĩ đến, vừa nhìn thì là một cái vòng tay trong suốt, lại không theo âm thanh rơi xuống mà vỡ nát, chỉ là có chút chai lì lăn trên mặt đất mấy vòng, sau đó liền lẳng lặng nằm ở nơi đó, ngoại trừ có một vết rạn nho nhỏ ra, không còn tổn thương gì khác.

Đức Phi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, xoay người nhặt vòng tay trên đất lên, có chút không vui nhìn Minh Nguyệt: "Từ khi nào ngươi bắt đầu trở nên lỗ mãng như vậy?"

Minh Nguyệt vội vàng quỳ xuống: "Nương nương thứ tội, nô tỳ chỉ là lo lắng cho Nương nương, vòng tay Huyết Ngọc vừa xuất hiện, thiên hạ này e là lại phải có đại loạn! Nếu như chuyện năm đó bị lật ra, sợ là Nương nương sẽ không có nơi để sống yên ổn đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Thuận theo thiên ý

Vừa nghe Minh Nguyệt nói vậy, sắc mặt của Đức Phi có hơi tái xanh, nhắm mắt lại, hơn nửa ngày mới yếu ớt mở miệng nói: "Đã kéo dài hơi tàn nhiều năm như vậy rồi, cũng coi như là đủ vốn, chuyện năm đó vẫn luôn như một cây gai đâm vào trong lòng ta, nhiều năm như vậy không một ngày nào có thể ngu yên, nếu thật sự bởi vì việc này mà ta mất mạng, Hòe Nhi sau này e là phải nhờ vả ngươi rồi!"

Minh nguyệt không hề nghĩ rằng Đức Phi vậy mà lại nói như vậy, nước mắt lập tức chảy xuống, gút gao túm lấy y phục của Đức Phi, ngẹn ngào nói: "Tâm tư của Nương nương, Minh Nguyệt sao có thể không hiểu, nhưng Vương gia như vậy, nếu Nương nương thật sự xảy ra chuyện gì, Minh Nguyệt sợ là không bảo vệ được cho Vương gia!"

Hiện tại Đức Phi duy chỉ có một nỗi lo lắng, chính là Bắc Đường Hòe, nghe đến đó, con mắt tối ngăm lại, thở dài: "Thôi đi, hết thấy đều thuận theo tự nhiên vậy, Minh Nguyệt à, ý trời không thể trái!"

Mặc dù nói thì nói thế nhưng Minh Nguyệt vẫn cảm thấy không cam tâm, chỉ có điều thấy Đức Phi như vậy, cũng không dám nói thêm gì nữa, đành đổi đề tài: "Vẫn còn hôn sự của Vương gia thì sao?"

Đức Phi hơi nhũn mày, gút gao nắm chặt vòng tay trong tay, có chút không nở, nhưng vẫn nói: "Mặc dù có thể tuyển được một người như Lăng Nhục Hỉ rất khó, nhưng thân phận của nàng đặc thù, hôn sự này, vẫn nên bỏ đi thôi!"

Sau khi nói xong đưa vòng tay trong tay cho Minh Nguyệt, thần nhiên nói: "Một hồi người tự mình đem vòng tay này trả lại cho nàng, nói với nàng rằng ta đang đợi trong phòng."

Minh Nguyệt mặc dù không hiểu, nhưng vẫn nhận lấy vòng tay, nhẹ gạt đầu, đứng dậy, muốn dìu Đức Phi vào trong. Đức Phi lắc đầu, thần nhiên nói: "Bản cung có chút mệt, muốn một mình yên tĩnh một lát."

Một bên khác Lăng Nhược Hi căn bản cũng không biết bên này xảy ra chuyện gì, chỉ như không tìm không phổi đi theo Bắc Đường Hòe chơi đùa trên mặt băng mặt ở hậu viện, lúc chơi đùa cùng Bắc Đường Hòe, Lăng Nhược Hi luôn luôn phá lệ buông lỏng, nụ cười trên mặt đều là vô tư vô lự.

Đức Phi trở lại phòng của mình, mở cửa sổ ra, vừa vặn có thể trông thấy cảnh tượng hai người cùng nhau chơi đùa vui vẻ, nhìn nụ cười xán lạn trên mặt Bắc Đường Hòe còn có tình cảm không nói rõ được trong mắt Lăng Nhược Hi, trong lòng Đức Phi, càng khó chịu giống như bị kim đâm vậy.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, người đuổi theo Hòe Nhi đi, đến đây đến đây đi!"

Bắc Đường Hòe ở phía trước vừa trượt băng, vừa quay đầu lại nhìn Lăng Nhược Hi đằng sau, gọi đùa vui vẻ.

Lăng Nhược Hi nở nụ cười nhàn nhạt, sau đó lên tiếng: "Người chậm chút, coi chừng ngã!"

Vừa dứt lời, Lăng Nhược Hi bỗng nhiên há hốc, lớn tiếng hô: "Hòe Nhi dừng lại! Dừng lại!"

Bắc Đường Hòe thấy Lăng Nhược Hi vậy, cũng là bối rối một trận, xoay người lại phát hiện sau lưng không biết lúc nào xuất hiện một kẻ băng nứt, lập tức khóc ra thành tiếng: "Ồ ô ô, tỷ tỷ cứu ta!"

"Hòe Nhi!" Đức Phi thấy thế bị dọa đến thanh âm cũng thay đổi, nhưng rất nhanh sau đó Đức Phi càng không thể tin được mở to hai mắt nhìn.

Bởi vì lúc này đây Lăng Nhược Hi liều mạng chạy về phía Bắc Đường Hòe, nhưng vẫn chỉ có thể trơ mắt nhìn Bắc Đường Hòe rơi xuống, cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, Lăng Nhược Hi liền nhảy theo vào!

Kính thành vào đông nước băng lạnh thấu xương, nhưng Lăng Nhược Hi giống như là không cảm giác được điều đó, nàng không cách nào có thể trơ mắt nhìn Bắc Đường Hòe cứ như vậy mà chết trước mặt mình, thật giống như ở kiếp trước tận mắt nhìn con của mình đang sống như vậy đột nhiên lại tắt thở, cảm giác này, so với nhảy vào nước băng, còn băng lạnh hơn vạn phần.

Liều mạng đây Bắc Đường Hòe đang giẫy dụa khóc rống lên trên mặt băng, dùng hết khí lực cả người nói: "Hòe Nhi không khóc, không được đứng dậy, bỏ từ từ thôi, biết chưa?"

Bắc Đường Hòe bị dọa đến hồn phi phách tán, nhưng không biết vì sao khi nghe được âm thanh ôn nhu của Lăng Nhược Hi, như một kỳ tích nhẹ gạt đầu, lại còn gắt gao kéo lấy tay của Lăng Nhược Hi: "Hòe Nhi muốn cứu tỷ tỷ!"

Lăng Nhược Hi thấy mảng băng bên cạnh trong hồ băng dần dần hòa tan, lập tức gấp rút, rút tay khỏi tay Bắc Đường Hòe, dừ dừ nói: "Đi!"

Bắc Đường Hòe cố chấp lắc đầu, khóc toáng: "Hòe Nhi không đi! Hòe Nhi muốn cứu tỷ tỷ! Tỷ tỷ nắm tay Hòe Nhi đi! Hòe Nhi muốn cứu tỷ tỷ!"

Lăng Nhược Hi dùng sức lắc đầu, bình tĩnh tâm tình của mình lại, ôn nhu nói: "Hòe Nhi ngoan, Hòe Nhi quá nhỏ, kéo tỷ tỷ không nhúc nhích được, đi, tìm người lớn tới cứu tỷ tỷ, nhanh đi!"

Bắc Đường Hòe thử đi thử lại thật nhiều lần, phát hiện mình căn bản cũng không cách nào có thể kéo Lăng Nhược Hi lên được, lúc này mới nhẹ gạt đầu, dựa theo lời Lăng Nhược Hi nói, bỏ từng chút từng chút rời khỏi nơi nguy hiểm này.

Đến bên bờ hồ, Bắc Đường Hòe tựa như là như nổi điên, đứng dậy, chạy cực nhanh về phía hậu viện: "Mẫu phi, cứu mạng! Cứu tỷ tỷ! Cứu tỷ tỷ!"

Đức Phi bên này dẫn người vội vàng hấp tấp chạy tới, đối diện với Bắc Đường Hòe hoang mang lo sợ, Đức Phi cũng không đoái hoài gì tới nào là hình tượng hay không hình tượng, trực tiếp ôm Bắc Đường Hòe vào lòng: "Hòe Nhi, con không sao chứ? Hù chết Mẫu phi, hù chết Mẫu phi!"

"Huhu, Hòe Nhi không sao, Mẫu phi cứu tỷ tỷ, mau cứu tỷ tỷ!" Bắc Đường Hòe trông thấy Đức Phi càng khóc không thành tiếng.

Đức Phi trực tiếp giao Bắc Đường Hòe trong tay cho Minh Nguyệt sau lưng: "Đưa Vương gia đi thay y phục! Để đại phu hầu hạ cẩn thận!"

Minh Nguyệt nhẹ gạt đầu kéo Bắc Đường Hòe rời khỏi, Bắc Đường Hòe thấy Lăng Nhược Hi còn đang đau khổ giẫy dụa trong nước đá, cố chấp lắc đầu, "Không đi, Mẫu phi, cứu tỷ tỷ, cứu tỷ tỷ đi mà!"

"Vương gia vẫn nên cùng nô tỳ đi thay y phục đi thôi! Nếu sinh bệnh, lại phải uống thuốc đắng!" Ánh mắt Minh nguyệt tối ngăm, dùng sức kéo cổ tay của Bắc Đường Hòe, muốn đưa hất đi.

Bắc Đường Hòe cũng không biết là chuyện gì xảy ra, nhìn dáng vẻ thờ ơ của Đức Phi thì có chút tức giận, né khỏi Minh Nguyệt, nhìn Đức Phi, không hiểu hỏi: "Vì sao không cứu tỷ tỷ?"

Đức Phi nghiêm khắc nhìn Bắc Đường Hòe, ngữ khí băng lãnh: "Cùng Minh Nguyệt đi thay quần áo!"

Mặc dù bình thường Bắc Đường Hòe là sợ nhất là khi Đức Phi nổi giận, nhưng nhìn Lăng Nhược Hi đang dần dần chìm xuống, Bắc Đường Hòe vẫn cố chấp đứng đó: "Mẫu phi không cứu tỷ tỷ, Hòe Nhi cũng không cần sống nữa, Hòe Nhi phải đi cùng tỷ tỷ!"

Vừa nói, Bắc Đường Hòe vậy mà lại thật sự chạy về phía hồ băng, Đức Phi tay mất lạnh lẽo kéo Bắc Đường Hòe lại, chỉ tiếc, mặc dù Bắc Đường Hòe tâm trí không được đầy đủ, nhưng dù sao cũng là nam tử trưởng thành, sức lực cực lớn, Đức Phi cũng không thể ngăn được.

"Buông Hòe Nhi ra! Hòe Nhi muốn cứu tỷ tỷ!"

"Đều chết hết rồi sao! Mau cứu Tam tiểu thư lên!" Đức Phi ôm chặt lấy Bắc Đường Hòe, hô to với người đứng phía sau.

Minh Nguyệt nhẹ gật đầu, lại nháy mắt với đám người đứng phía sau, bọn họ thấy ánh mắt của Minh Nguyệt, lập tức hăm tốc độ lại, mặc dù nhìn qua thì như muốn cứu người, nhưng trên thực tế lại muốn đẩy đưa cho đến khi Lăng Nhược Hi chết.

Mặc dù cả người Lăng Nhược Hi đều chìm trong nước đá, nhưng não thì lại không bị ngấm đến hư mất, nàng chỉ là không thể lý giải được, vì sao thái độ của Đức Phi sẽ như vậy, biết rằng không thể trông cậy vào bọn họ được, Lăng Nhược Hi dùng hết toàn lực, nắm chắc vành hồ băng, muốn bò lên.

Ngón tay nước ướt đầm đẫm phải băng bên cạnh, trong nháy mắt bị cồng đến phát tím, một trận nhói nhói, Lăng Nhược Hi giờ này khắc này, tim phổi so với nước băng này còn lạnh hơn, ánh mắt bình tĩnh nhìn sắc mặt phức tạp của Đức Phi, nhàn nhạt cười cười.

Sau đó cũng chống đỡ không nổi, cả người chậm rãi mất sức, dần dần chìm xuống dưới nước

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Ân cứu mạng

Đức Phi thấy Lăng Nhược Hi mỉm cười, bỗng nhiên nghĩ đến nữ nhân nhiều năm trước kia, lập tức thay đổi thần sắc, lớn tiếng quát lớn: "Động tác nhanh lên, vớt Tam tiểu thư lên!"

Lăng Nhược Hi giờ phút này, cả người đều chìm trong nước đá, dần dần mất đi tri giác, suy nghĩ cũng giống như chậm chậm bay ra ngoài, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện gương mặt của Bắc Đường Ngôn, lập tức cảm thấy có chút buồn cười, suy yếu nói một câu: "Sao ngươi lại tới đây?"

Vừa há miệng, vô số nước đá mảnh liệt chảy vào mũi miệng nàng, nàng biết, mình sắp chết rồi, chỉ là Lăng Nhược Hi không ngờ rằng, sống lại một kiếp, vậy mà nàng chưa kịp làm gì cả, lại phải chết nữa, nàng càng không ngờ rằng, sống lại một kiếp, nàng vẫn là chết vì ngu!

Cười nhạt, chấp nhận số mệnh nhắm mắt lại, lần này, Lăng Nhược Hi không muốn sống lại nữa, chỉ muốn nhanh nhanh đi tìm đứa con chết thảm kia của mình, trên con đường hoàng tuyền chăm sóc cho nó, không để nó tiếp tục cô đơn một mình nữa.

Bắc Đường Ngôn nhìn Lăng Nhược Hi sắc mặt tái nhợt trong ngực, lại cảm thấy cả trái tim mình như muốn ngừng đập, điên tiết lên dùng sức vuốt mặt Lăng Nhược Hi: "Nữ nhân kia! Ngươi tỉnh lại cho ta! Tỉnh lại mau!"

Đức Phi thấy Bắc Đường Ngôn như vậy, sắc mặt trở nên có chút cổ quái, bà ta không nghĩ tới Bắc Đường Ngôn sẽ bỗng nhiên xuất hiện, càng không nghĩ đến Bắc Đường Ngôn có thể khản trương vì Lăng Nhược Hi như vậy.

Bắc Đường Hòe nhìn Bắc Đường Ngôn dùng sức vỗ vào mặt Lăng Nhược Hi, lập tức gấp gáp, tiến lên một bước, dùng sức đẩy Bắc Đường Ngôn ra, ôm thật chặt Lăng Nhược Hi, vội vã nói: "Không được đánh tỷ tỷ!"

"Mẫu phi, gọi đại phu đến đi, tỷ tỷ lạnh quá, cứu tỷ tỷ, mau cứu tỷ tỷ!" Bắc Đường Hòe ôm Lăng Nhược Hi thật chặt, hai mắt phiếm hồng, đáng thương khẩn cầu!

Đức Phi thấy Bắc Đường Hòe gấp đến mức này, bỗng nhiên có chút cảm kích, cảm kích Bắc Đường Ngôn cứu Lăng Nhược Hi, bằng không, cũng không biết Bắc Đường Hòe sẽ làm ra chuyện gì.

"Ngươi tránh ra!"

Bắc Đường Ngôn lúc này cũng giống như bị điên, tiến lên muốn cướp Lăng Nhược Hi về, nhưng sức lực của Bắc Đường Hòe lại mạnh đến kỳ lạ, ôm thật chặt Lăng Nhược Hi, cố chấp nói: "Không được! Không được động vào tỷ tỷ! Đây là tỷ tỷ của Hòe Nhi! Không được, không được!"

Đức Phi nhìn hai người cứ đẩy tới đẩy lui như vậy, một trận đau đầu, đi ra phía trước, kéo Bắc Đường Ngôn lại, sau đó ôn nhu nhìn Bắc Đường Hòe, dỗ dành nói: "Hòe Nhi ngoan, cả người tỷ tỷ đều ướt đầm, chúng ta đưa tỷ tỷ trở về thay quần áo, có được không?"

Bắc Đường Hòe hiện tại có chút không dám tin tưởng Đức Phi, dù sao vừa rồi người thấy chết không cứu cũng là Đức Phi, hai mắt to tròn có chút mê mang nhìn chăm chăm Đức Phi: "Mẫu phi thật sự sẽ cứu tỷ tỷ sao?"

Đức Phi bị ánh mắt hoài nghi của Bắc Đường Hòe làm cho tổn thương đau thấu tim gan, vô thức vươn tay cầm lấy tay Bắc Đường Hòe, ngen ngào nói: "Hòe Nhi không tin mẫu phi sao?"

"Thế nhưng là vừa rồi.."

"Vừa rồi Nương nương chỉ là bị dọa sợ, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, Vương gia, Nương nương vẫn luôn thương người nhất, cho tới bây giờ đều chưa từng lừa Vương gia, có phải không?"

Minh Nguyệt nhìn thoáng qua Bắc Đường Ngôn bên cạnh, lập tức đánh gãy Bắc Đường Hòe, sau đó gọi tiểu nha đầu bên cạnh: "An vương gia toàn thân ướt đầm, vẫn nên đi theo bọn nha đầu đi thay quần áo thì hơn! Nếu sinh bệnh, coi như không xong rồi!"

Bắc Đường Ngôn vừa tới nơi này đã nhìn thấy một màn Lăng Nhược Hi chìm xuống nước, cho nên căn bản cũng không biết trước đó xảy ra chuyện gì, chỉ là thấy đáng về cang che cang lộ này của Minh Nguyệt, cười như không cười nhẹ gật đầu: "Đa tạ Minh Nguyệt cô cô!"

Minh Nguyệt bị Bắc Đường Ngôn nhìn có chút chột dạ, nhưng vẫn phúc thân: "Nô tỳ không dám."

"Cô cô đã lo lắng cho thân thể của Bản vương như vậy, vậy làm phiền cô cô giúp Bản vương thay quần áo được không!"

Bắc Đường Ngôn lại không hề thiện lương như vậy, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho Minh Nguyệt được, vừa rồi loại cảm giác tâm thần không chút tập trung kia, Bắc Đường Ngôn cảm thấy cả đời này của mình, cũng đều không thể quên được.

Vô thức nhìn Lăng Nhược Hi hôn mê bất tỉnh trong ngực Bắc Đường Hòe, Bắc Đường Ngôn vậy mà lại cảm thấy Bắc Đường Hòe ôm nàng như thế thật sự rất chướng mắt, xiết chặt nắm đầm, đi theo Minh Nguyệt đến gian phòng bên cạnh.

Lăng Nhược Hi bên này, cũng bị bọn nha đầu luống cuống tay chân nhắc về phòng, Mai Hương Thu Cúc đang chờ trong phòng thấy thế, lập tức giật nảy cả mình: "Đây là thế nào?"

Đức Phi nhìn hai tiểu nha đầu hô to gọi nhỏ, chỉ cảm thấy một trận phiền lòng: "Làm càn! Dám la to ở Vương phủ, đầu của các người còn muốn giữ hay không?"

Một tiếng gầm thét, trực tiếp khiến hai người trợn mắt nhìn, Mai Hương Thu Cúc vội vàng quỳ xuống đất: "Đức Phi nương nương thứ tội! Đức Phi nương nương tha mạng!"

Đức Phi hiện tại cũng không có tâm tư so đo với hai tiểu nha đầu này, hết kiên nhẫn phát tay nói: "Một lát nữa đại phu sẽ đến, các người cố gắng hầu hạ tiểu thư nhà các người đi!"

Sau khi nói xong trực tiếp quay người đi ra ngoài, Bắc Đường Hòe một mực nhìn Lăng Nhược Hi được đưa vào phòng, lúc này mới hắt xì một cái, nhìn sắc mặt Đức Phi âm trầm hẳn ra, ôn nhu kêu một tiếng: "Mẫu phi, Hòe Nhi thật khó chịu."

Vừa dứt lời, cả người liền ngã về phía sau, gã sai vặt đằng sau tay mát lạnh lệ đỡ Bắc Đường Hòe, luống cuống tay chân đưa Bắc Đường Hòe vào phòng, Đức Phi đỏ mặt, giúp Bắc Đường Hòe thay xong y phục, ngen ngào nói: "Hòe Nhi, đều là Mẫu phi không tốt, đều là mẫu phi không tốt!"

Ngự y tới rất nhanh, sau khi kiểm tra một phen, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, khẽ nói: "Nương nương không cần lo lắng, Vương gia chỉ bị nhiễm phong hàn, cộng thêm kích động quá độ, cho nên mới ngất đi, chỉ cần uống thuốc vài ngày, sẽ không sao cả!"

Lúc này Đức Phi mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhàn nhạt nhẹ gật đầu: "Dùng thuốc tốt nhất!"

Ngự y nhẹ gật đầu, thấp giọng nói: "Chỉ là, thân thể Vương gia vốn rất yếu, lần này gặp bệnh thương hàn, sợ là đã thương nguyên khí, nhất định phải điều trị cẩn thận!"

Nghe đến đó, sắc mặt của Đức Phi lập tức trở nên càng thêm khó coi, sự tự trách lan tỏa trong đôi mắt, nhẹ gật đầu, bất đắc dĩ nói: "Vậy mời thái y kê chút phương thuốc bổ thân thể đi!"

Lăng Nhược Hi bên này bởi vì thời gian ngâm trong nước thật sự quá dài, cho nên hiện tại cả người mê mang không tỉnh, sốt cao không hạ, tình huống nguy cấp.

Đức Phi nghe được tin tức này, trong lòng không biết là tư vị gì, trầm mặc rất lâu, mới thản nhiên nói: "Đề thái y hết sức trị liệu!"

Bắc Đường Ngôn ở một bên khác nữa, sau khi theo Minh Nguyệt vào phòng, trực tiếp đối sắc mặt, bóp chặt cổ của Minh Nguyệt, lạnh lùng hỏi: "Rất cục là tại sao Lăng Nhược Hi lại rơi xuống nước?"

Minh Nguyệt không ngờ rằng lá gan của Bắc Đường Ngôn lại lớn như thế, dám ở Vương phủ làm càn như vậy, lập tức trợn trừng mắt, chỉ là rất nhanh sau đó đã trấn định lại, một mặt không hiểu: "Tam tiểu thư là vì cứu Vương gia nên tự mình nhảy xuống!"

"Người nói nàng vì Bắc Đường Hòe?" Bắc Đường Ngôn không thể tin được mở to hai mắt nhìn, hai tay càng dùng sức, giống như có thể bóp chết Minh Nguyệt bất cứ lúc nào, Minh Nguyệt ngen đỏ mặt có chút khó khăn nói: "Đích thật là như vậy, Nương nương tận mắt nhìn thấy, là Vương gia vô ý rơi xuống, Tam tiểu thư là vì cứu Vương gia, nên tự mình nhảy xuống!"

"Nếu dám gạt ta, hậu quả ngươi biết đấy!" Bắc Đường Ngôn mắt kiên nhẫn hắt Minh Nguyệt ra, lạnh lùng nói: "Ra ngoài đi! Bản vương tự thay!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Nhất định phải đi

Bắc Đường Ngôn lo lắng cho Lăng Nhược Hi, cho nên dùng tốc độ nhanh nhất thay xong quần áo, rồi lại giống như được đại xá, xoay người đi ra ngoài.

Trên chiến trường Bắc Đường Ngôn đã được tôi luyện một thân khí thế, như người bình thường có lẽ sẽ không chịu được, cho nên tên sai vặt chỉ có thể run rẩy đi phía trước, đưa Bắc Đường Ngôn đến chỗ phòng của Lăng Nhược Hi.

Không hề nghỉ ngơi nhiều, Bắc Đường Ngôn liền mở cửa muốn đi vào, nhưng ở bên ngoài lại bị Mai Hương nhanh tay lẹ mắt ngăn lại, rồi cúi người cúi chào, vội vàng nói: "Vương gia xin dừng bước!"

Bắc Đường Ngôn mắt kiên nhẫn nhìn Mai Hương: "Tránh ra!"

"Vương gia thứ tội, nô tỳ không thể làm theo, tiểu thư nhà chúng nô tỳ vẫn là cô nương chưa lấy chồng, danh tiết nữ tử lớn hơn trời, nếu Vương gia cứ tự tiện xông vào, thì danh dự của tiểu thư chúng ta đều bị hủy mất hết rồi!"

Tuy rằng Mai Hương run rẩy, nhưng trong mắt là tràn đầy vẻ kiên định, nàng ta không thể cứ cho Bắc Đường Ngôn đi vào như vậy được!

Bắc Đường Ngôn nhìn chằm chằm Mai Hương vẫn đang run rẩy mà bất đắc dĩ thở dài, rầu rĩ nói: "Tình tình của ngươi thật ra rất giống với tiểu thư nhà các ngươi!"

"Vương gia khen không đúng rồi, nô tỳ làm sao có thể so sánh với tiểu thư cơ chứ!" Mai Hương nhìn Bắc Đường Ngôn không còn mãnh liệt muốn vào nữa, lúc này mới thở phào một hơi, thế mà nhận ra sau lưng mình đã ướt đầm mồ hôi.

"Mai Hương tỷ tỷ, tiểu thư không chịu uống thuốc, một bát đầy uống vào nhưng rồi lại phun ra hết, thế này thật không tốt chút nào!"

Mai Hương vừa dứt lời, Thu Cúc lại nức nở bước ra, thấy Bắc Đường Ngôn ngoài cửa nên có chút không ngờ đến: "Nô tỳ tham kiến Vương gia!"

"Ngươi nói tiểu thư nhà các ngươi làm sao?" Bắc Đường Ngôn hơi nhíu mày, sắc mặt u ám hẳn đi.

"Bẩm Vương gia, hiện tại tiểu thư sốt cao không giảm, thần chí không rõ ràng, thuốc đút vào cũng không dùng được, sợ là không ổn lắm!" Thấy Bắc Đường Ngôn giống như thấy được cứu tinh, nên Thu Cúc vội vàng nói chi tiết tình hình của Lăng Nhược Hi.

Mai Hương nghe đến đây cũng hơi nhăn mày, vội vàng nói: "Vậy còn thất thần làm gì? Đi sắc thuốc lại nhanh lên!"

"Mai Hương tỷ tỷ, đây là Vương phủ, không phải Lăng phủ chúng ta, không được thuận tiện đến như vậy!" Thu Cúc vừa rồi cũng muốn đi thử, nhưng lại bị nô tỳ trong Vương phủ làm nhục cho một trận, những lời nói rất khó nghe quả thực không thể lọt vào tai mà.

Nghe được như vậy, sắc mặt Mai Hương cũng trở nên khó coi hơn, hơi hơi nhíu mày, trong ánh mắt hoàn toàn là tuyệt vọng: "Vương phủ còn như vậy, vậy thì Lăng phủ sao có thể có chỗ cho tiểu thư được đây! Tiểu thư đáng thương của ta, sao mệnh lại khổ như vậy! Vậy làm sao mới tốt đây!"

Bắc Đường Ngôn nghe đến đó, sắc mặt trở nên rất khó coi, trực tiếp đẩy Mai Hương đi vào, Mai Hương chặn cứng lại ở nơi đó, vội vàng nói: "Vương gia xin tự trọng!"

"Câm miệng! Cút ngay! Bọn vương đang cứu mạng tiểu thư nhà các ngươi! Nếu không muốn tiểu thư các ngươi sống, vậy thì cứ tiếp tục ngăn cản ta đi!"

Bắc Đường Ngôn đã không còn kiên nhẫn, trực tiếp lên tiếng rít gào.

Nhưng Thu Cúc cũng rất nhanh tay lẹ mắt cản trở Mai Hương lại, hơi hơi nhún người, cảm động rơi nước mắt nói: "Đa tạ vương gia!"

Bắc Đường Ngôn đi vào cửa, liền nhìn thấy Lăng Nhược Hi sắc mặt tái nhợt không có một tia sức sống, trong khoảng thời gian ngắn có chút không xuống tay được, hẳn thật không ngờ nữ nhân quý kẻ đa đoan kia thế nhưng lại có dáng vẻ suy yếu đến như vậy, thật giống như có thể chết bất cứ lúc nào, không biết vì sao khi nhìn thấy dáng vẻ như này của Lăng Nhược Hi, Bắc Đường Ngôn cảm thấy chỗ ngực mình có chút nhói đau.

Cố gắng không nghĩ ngợi nhiều nữa, trực tiếp bế Lăng Nhược Hi đang được bọc chăn kín mít lên, đi nhanh ra cửa, Mai Hương Thu Cúc lau nước mắt cũng vội vàng đuổi theo Bắc Đường Ngôn, cùng nhau đi ra ngoài cửa Vương phủ.

Thật không ngờ chính lúc này vừa mới tới cửa, đã bị Minh Nguyệt ngăn cản lại: "An Vương gia đây là muốn gì?"

Thấy Minh Nguyệt, tính tình nóng nảy của Thu Cúc liền bộc phát, tiến lên từng bước, lớn tiếng nói: "Vẫn xin Minh Nguyệt tỷ tỷ giúp, thuốc của đại phu trong Vương phủ quá mức quý giá, tiểu thư chúng ta dùng không nổi! Cho nên chúng ta muốn đưa tiểu thư hồi phủ chữa trị!"

"Tam tiểu thư vì cứu Vương gia nên mới biến thành như vậy này, Vương phủ tất nhiên có nghĩa vụ chữa khỏi cho Tam tiểu thư, nếu cứ để dáng vẻ này ra khỏi cửa phủ, chẳng phải là muốn cho người khắp thiên hạ biết Nương nương phủ chúng ta là người bất nghĩa sao?" Minh Nguyệt không muốn để Lăng Nhượng Hi rời khỏi Vương phủ, đối với Minh Nguyệt mà nói, đây là cơ hội tốt để giết chết Lăng Nhượng Hi, nàng ta không thể trơ mắt nhìn cơ hội này biến mất được!

"Nhưng trong phủ này ngay cả nước tiểu thư chúng ta cũng không uống nổi! Cũng không biết Vương phủ đây là muốn cứu mạng hay đòi mạng nữa!" Thu Cúc là một nha đầu nhỏ mọn, làm sao nuốt trôi con tức này.

"Bốp!"

Sắc mặt Minh Nguyệt thay đổi, hung hăng đánh xuống một bạt tay, trùng mắt với Thu Cúc, giọng điệu lạnh lẽo: "Làm càn! Một tiện tỳ nhỏ như ngươi, cũng dám nhạo báng Nương nương chúng ta ư! Ngươi có mấy cái đầu cũng không chịu nổi đâu!"

Mai Hương thấy thế liền bước lên, che chở phía trước Thu Cúc, vội vàng nói: "Vẫn xin Minh Nguyệt tỷ tỷ bớt giận, Thu Cúc còn nhỏ tuổi, tất nhiên sẽ không trơ mắt nhìn Tiểu thư rơi vào tình huống nguy kịch, thật sự không thể chậm trễ nữa, huống chi Tiểu thư còn chưa gả chồng, ở Vương phủ quá lâu cũng không tốt."

Minh Nguyệt nhìn Bắc Đường Ngôn bên cạnh sắc mặt u ám, lạnh lùng cười nói: "Nếu vẫn là cô nương chưa lấy chồng, bị nam tử ôm vào trong ngực như vậy, chẳng phải đã mất hết mặt mũi sao, sống cũng không còn ý nghĩa gì?"

"Người, bốn vương sẽ mang đi!" Bắc Đường Ngôn cảm nhận được nhiệt độ vô cùng nóng bỏng của nữ nhân trong ngực, nên không kiên nhẫn nữa mở miệng nói.

"Vương gia xin dừng bước! Vương gia cũng biết, Vương gia làm như vậy, là đang đối nghịch lại với Nương nương!" Minh Nguyệt chắn trước mặt Bắc Đường Ngôn, đưa ra tám mộc bài của cửa Đức phi.

Không ngờ tới Bắc Đường Ngôn trực tiếp khinh thường mở miệng: "Chẳng lẽ cứu tính mạng của tam tiểu thư là cùng Nương nương đối nghịch sao? Vậy Bốn vương có điều không rõ, vậy tính mạng của Tam tiểu thư, Nương nương cuối cùng là muốn giữ hay không đây?"

Trên mặt Minh Nguyệt trắng bệch, lắp bắp nói: "Vương gia không cần nói bậy không có căn cứ như vậy, Nương nương tất nhiên hy vọng Tam tiểu thư sẽ khỏe lại, cho nên mới muốn Tam tiểu thư ở lại, dù sao thái y tốt nhất trong cung đều ở Vương phủ!"

"Người! Bốn vương sẽ mang đi!" Bắc Đường Ngôn không muốn nhiều lời vô ích nữa, trực tiếp lách qua Minh Nguyệt, đi ra ngoài!

"Vương gia dừng bước!" Minh Nguyệt nóng nảy, mang theo người vội vàng đuổi theo.

"Diệp Hoan!"

Bắc Đường Ngôn trực tiếp gọi Diệp Hoan từ trong góc tối bước ra, Diệp Hoan lạnh lùng cầm kiếm chắn trước mặt Minh Nguyệt, ý tứ vô cùng rõ ràng, nếu còn dám động thì ngay lập tức ngươi sẽ thấy máu tươi tại đây!

"An Vương gia uy phong thật lớn nhì! Dám ở trong Vương phủ của ta làm ra chuyện như vậy! Chẳng lẽ thật sự cho rằng Đức phi ta đây tuổi già mắt kém, không còn được Hoàng thượng sủng ái nữa sao?"

Đức phi từ phía sau đi tới, nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Bắc Đường Ngôn có chút ngại ngùng.

"Nương nương hiểu lầm, Bốn vương chỉ muốn cứu tính mạng của Tam tiểu thư, cũng không có ý mạo phạm, nếu có chỗ nào không ổn thỏa, vẫn mong Nương nương vì xem trọng mạng người mà tha thứ cho Bốn vương!"

Vừa dứt lời cũng không cố kỵ sắc mặt khó coi của Đức Phi, trực tiếp ôm Lăng Nhượng Hi xoay người đi ra ngoài.

Đức phi nhìn bóng dáng không chút do dự của Bắc Đường Ngôn, sắc mặt càng trở nên phức tạp, Minh Nguyệt thấy thế nóng nảy nói: "Làm càn! Lại dám vô lễ với Nương nương, trong mắt Vương gia còn có tam cương ngũ thường hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Vừa hôi vừa cứng

Đáng tiếc, Bắc Đường Ngôn không hề dừng lại, trực tiếp đưa Lăng Nhược Hi lên xe ngựa, giống như không hề nghe những lời Minh Nguyệt nói.

Đức phi thấy vậy, gắt gao nắm chặt tay lại, sắc mặt âm trầm, xoay người, hung hăng cho Minh Nguyệt một cái bạt tai, lạnh giọng hỏi: "Là ai cho cái lá gan to đến vậy, dám dùng thủ đoạn đũa giỡn dưới mắt Bản cung!"

Diệp Hoan thấy Vương gia nhà mình lên xe ngựa, cũng không cũng không tiếp tục giằng co với những người này, trực tiếp thu kiếm lại, cùng Bắc Đường Ngôn rời đi. Trước khi đi, cũng nghe thấy một câu như vậy, sắc mặt hơi thay đổi nhưng vẫn không quay đầu lại.

Minh Nguyệt không ngờ kế hoạch của mình lại bị Đức phi phát hiện ra nhanh như vậy, nhất thời run rẩy quỳ xuống, vội vàng nói: "Nương nương thứ tội, nô tỳ làm vậy cũng là vì Nương nương, nếu nữ nhân này còn sống, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành đối thủ của Nương nương, như vậy không bằng nhân cơ hội này, giết ả ta, diệt trừ hậu hoạn!"

Nhìn ánh mắt ngán lệ của Minh Nguyệt, Đức phi bắt đầu dī thờ dài: "Ngươi rốt cuộc là thông minh hay là ngốc vậy? Ngươi có biết, vòng Huyết Ngọc xuất hiện, sẽ bị người ở bốn phương tám hướng chú ý, nếu chúng ta thật sự diệt Lăng Nhược Hi, ngươi có biết điều gì sẽ chờ chúng ta không?"

"Nương nương! Nô tỳ biết trong lòng Nương nương vẫn chưa bỏ xuống chuyện năm đó, nhưng vòng Huyết Ngọc chỉ vừa mới xuất hiện, e rằng bọn họ cũng chưa biết tin tức này nhanh như vậy?"

Minh Nguyệt đối với Đức phi luôn trung thành tận tâm tuyệt đối, cho nên dù hi sinh cả tính mạng, cũng muốn bảo vệ Đức phi bình an.

Đức phi đương nhiên biết tâm tư của Minh Nguyệt, cho nên mới bắt đầu thờ dài, thản nhiên nói: "Ngươi đứng lên trước đi!"

Minh Nguyệt đứng dậy, nhìn Đức phi khó hiểu, thấp giọng nói: "Nương nương, đó là cơ hội tốt, chúng ta vẫn nên diệt trừ tận gốc!"

Đức phi nhìn nhìn xung quanh, thản nhiên nói một câu: "Đều lui xuống hết đi, việc hôm nay, Bản cung không muốn nghe thấy bất kỳ tin đồn nhảm nhí thất thiệt nào."

Mọi người đều gật đầu, mỗi người đều cảm thấy bất an, sinh tồn ở cái Vương phủ này, điều cơ bản nhất là không được làm miệng, nếu không chỉ cần làm cho chủ tử không vui, bọn họ liền bị rơi đầu!

Thấy mọi người đều đã giải tán hết, lúc này Đức phi mới thờ dài, nhìn Minh Nguyệt, mở miệng nói: "Bản cung biết ngươi lo lắng cái gì, hiện tại Bản cung đã rời Hoàng cung nhiều năm, cũng chỉ muốn cùng con trai sống một cuộc sống thật tốt, cho dù chuyện năm đó bị phát hiện, cũng không chắc sẽ có người tới lấy mạng Bản cung, ngươi cần gì phải đắm chìm mãi trong vũng nước bùn này?"

Minh Nguyệt nghe đến đó, bỗng nhiên tỉnh ngộ, một lần nữa quỳ xuống: "Nô tỳ xúc động, phá chuyện tốt của Nương nương, xin Nương nương thứ tội!"

Một bên khác Bắc Đường Ngôn trực tiếp đưa Lăng Nhược Hi đang hôn mê bất tỉnh đến y quán của Liễu Tuyền.

"Liễu Tuyền! Liễu Tuyền!"

Buổi tối Liễu Tuyền cơ bản là không ngủ được, nên lúc này còn chưa rời giường, nghe âm thanh Bắc Đường Ngôn gào la thảm thiết, nhất thời có chút nóng nảy, không kiên nhẫn, quát: "Kêu kêu kêu! Gọi hồn ư!"

Vừa nói vừa mặc một cái áo khoác vào, nhìn thấy cái bao căng phồng trong tay của Bắc Đường Ngôn, cảm thấy kì quái nhíu mày: "Đó là cái gì vậy?"

Bắc Đường Ngôn không nói hai lời, trực tiếp đặt Lăng Nhược Hi lên giường của Liễu Tuyền, vội vàng nói: "Ngươi khám xem nàng thế nào rồi!"

Con người Liễu Tuyền là một kẻ mắc bệnh sạch sẽ, nên khi thấy Bắc Đường Ngôn cứ như vậy đặt Lăng Nhược Hi lên giường hân, Liễu Tuyền nhất thời nhíu mày, tức giận nói: "Ngươi nghĩ rằng chỗ ta là nhà từ thiện à? Bản công tử hôm nay tâm tình không tốt! Không cứu không chữa gì cả! Nhanh cút đi!"

Mai Hương nghe đến đó liền nóng nảy, còn chưa kịp mở miệng, Thu Cúc liền lớn tiếng quát: "Ngươi là thầy thuốc kiểu gì vậy, thấy chết mà không cứu, lương tâm của ngươi bị chó ăn rồi phải không?"

Liễu Tuyền nghe đến đây thì có chút buồn cười đã bao nhiêu năm rồi chưa từng nghe thấy lời nói thú vị như vậy, cười cười, thản nhiên nói: "Ta vốn là người không có lương tâm, ngươi có thể làm gì ta bây giờ? Có bản lĩnh, cắn ta một phát đi!"

Tình tình Thu Cúc táo bạo, không suy nghĩ lờ cô tay Liễu Tuyền hung hăng cắn xuống một cái: "AAA! Nha đầu chết tiệt kia! Ngươi muốn chết hay sao?"

Bắc Đường Ngôn nhìn thấy bộ dạng này của Thu Cúc, một trận thật buồn cười, nha hoàn của Lăng Nhược Hi, mỗi người đều là răng sắt miệng thép, lợi hại không kém gì người chủ tử kia!

Mai Hương thấy thế liền vội vàng kéo Thu Cúc lại, ôn tồn nói: "Van xin Liễu công tử cứu Tiểu thư nhà chúng ta! Cầu Liễu công tử mở lòng từ bi!"

Liễu Tuyền không biết Thu Cúc, nhưng lại biết Mai Hương, lúc này mới hiểu ra, trong căn phòng không phải người nào khác, chính là Lăng Nhược Hi, người mà hân không thích nhất.

Lấy thuốc mỡ của mình ra thoa lên vết cắn đang chảy máu, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Thu Cúc, cắn răng nói: "Muốn Bản thiếu gia cứu người cũng không

phải không được, nha đầu kia phải theo ta ba tháng, nếu không, chính là giết Bồn thiếu gia, Bồn thiếu gia sẽ không cứu!"

Nghe đến đó, Mai Hương nhất thời hơi khó xử, nhìn Lăng Nhược Hi sắc mặt tái nhợt trên giường, đỏ mắt suy nghĩ, quỳ xuống: "Nô tỳ nguyện ý làm trâu làm ngựa cho công tử!"

"Ta không có hứng thú với ngươi!" Tuy Liễu Tuyền đang nói chuyện với Mai Hương, nhưng ánh mắt lại đặt lên người Thu Cúc.

Thu Cúc thấy thế cũng không do dự, trực tiếp mở miệng nói: "Không chỉ là hầu hạ ngươi ba tháng, cho dù là mạng ta, cũng tùy ngươi! Nhanh lên, cứu người đi!"

Lúc này Liễu Tuyền mới hải lòng gật gật đầu, tiến lên nhẹ nhàng mở chăn Lăng Nhược Hi ra, thấy mặt Lăng Nhược Hi tái nhợt, hơi tròn tròn mắt, tức giận nói: "Thương thế nặng đến mức này rồi mới chịu đưa đến đây, chậm một chút nữa, cho dù là thân tiên Đại La cũng không cách cứu chữa!"

Nghe vậy, trong lòng Mai Hương càng mất tư vị, đứng đó, nước mắt không ngừng tuôn ra.

Liễu Tuyền vừa nhìn đã thấy phiền: "Muốn khóc đi ra ngoài khóc! Đừng ở trong này cản trở!"

Nghe vậy, Mai Hương vội vàng lau khô nước mắt, không dám hé ra một chút âm thanh nào, Liễu Tuyền cũng không hàm hồ, đâm mấy châm xuống Lăng Nhược Hi trên giường hung hăng nôn ra mấy ngụm nước, tuy vẫn còn hôn mê bất tỉnh, nhưng sắc mặt rõ ràng là đã tốt lên không ít.

Liễu Tuyền đau lòng lấy ra một viên thuốc, cắn chặt răng: "Tổ cha nó, đòi trước Bồn thiếu gia mắc nợ các ngươi hay sao!"

Sau khi nói xong, trực tiếp đem viên thuốc nhét vào miệng Lăng Nhược Hi, dù sao cũng là thần dược, vừa mới nhập về, chưa từng dùng qua bao giờ.

Làm xong hết thảy, Liễu Tuyền mới nhẹ nhàng thở ra, rầu rĩ nói một câu: "Được rồi, không chết đâu!"

Một câu tuy là khó nghe, nhưng lại khiến cho tất cả mọi người nhẹ nhõm, Bắc Đường Ngôn vội vàng ngăn Liễu Tuyền ra ngoài: "Nàng khi nào thì tỉnh?"

"Lẽ ra sau hai canh giờ là có thể tỉnh lại, nhưng hiện ngươi đang không cho ta ra ngoài lấy tiên dược, ta cũng không biết khi nào sẽ tỉnh!" Khí thế của Liễu Tuyền khi rời giường vẫn rất nghiêm trọng, tuy là cứu người nhưng lời nói vẫn như cũ, vừa thối tha vừa cứng nhắc.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Niệm niệm không quên

Bắc Đường Ngôn mặc dù rất bất đắc dĩ, nhưng cũng biết hiện tại ngoại trừ Liễu Tuyền ra, không ai có thể cướp lại mạng của Lăng Nhược Hi từ tay lão Diêm Vương về, chỉ có thể cười cười, hòa nhã tránh sang một bên nhường đường.

Nhìn dáng vẻ Liễu Tuyền kiêu ngạo như vậy, Thu Cúc tức giận nhìn Mai Hương đang rầu rĩ nói: "Tỷ tỷ, người đó là ai vậy? Sao lại ngạo mạn như thế chứ!"

Mai Hương tức giận tròn mắt nhìn Thu Cúc, rồi lại thận trọng nhìn sang Liễu Tuyền, sau khi xác định hẳn không nghe thấy, lúc này mới thấp giọng: "Đây là Liễu thần y, ngươi nói chuyện nhớ cẩn thận chút, chớ chọc hấn nổi giận, mạng của tiểu thư, đều nằm trong tay của hắn đấy!"

Nghe đến đó, Thu Cúc vẫn còn có chút không phục: "Không phải chỉ là một tên đại phu thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người chứ!"

"Đù rồi! Trước mắt mạng của tiểu thư vẫn quan trọng hơn, ngươi đừng ở đây tự tìm phiền toái, viết một bức thư gửi về phủ, mặc dù bọn họ không ai quan tâm đến sống chết của tiểu thư, nhưng nếu như nói chuyện này ra, sợ là tiểu thư lại phải gặp phiền toái!"

Mai Hương dù sao cũng trầm ổn hơn một chút, những chuyện này tất nhiên sẽ lo nghĩ chu toàn hơn Thu Cúc.

Thu Cúc thấy sắc mặt Mai Hương không tốt lắm, lúc này mới ngậm miệng lại, âm ức đi ra cửa, đi ngang qua Liễu Tuyền, còn làm một cái mặt quỷ dữ tợn sau lưng Liễu Tuyền, lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn chút.

Toàn bộ tâm tư của Liễu Tuyền đều đặt vào ẩm thuốc đang sắc trước mặt nên căn bản cũng không trông thấy mặt quỷ của Thu Cúc, nếu không, nhất định sẽ có một trận đại náo.

Không bao lâu, thuốc đã sắc xong, Liễu Tuyền dùng lực đặt mạnh chén thuốc lên bàn, thản nhiên nói: "Các ngươi ai cho nàng uống hết đi!"

Bắc Đường Ngôn muốn tiến lên, lại bị Mai Hương vượt lên trước một bước, Mai Hương có chút ngượng ngùng nhìn Bắc Đường Ngôn, thấp giọng nói: "Vẫn nên để nô tỳ làm thì hơn!"

Bắc Đường Ngôn cũng biết đạo lý nam nữ bất đồng, cũng không cưỡng cầu, chỉ là thấy Mai Hương cầm bát thuốc nửa canh giờ, cũng chưa cho Lăng Nhựt Hi uống hết, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

"Đề Bần vương làm cho!" Bắc Đường Ngôn thực sự rất sốt ruột, tiến lên đoạt lấy chén thuốc, tự mình uống một ngụm, sau đó cúi người xuống dùng miệng đút thuốc cho Lăng Nhựt Hi!

Mai Hương quá sợ hãi, vô thức đẩy Bắc Đường Ngôn ra, ngăn trước mặt Lăng Nhựt Hi, vội vã nói: "Vương gia không được! Chuyện này.. Chuyện này quá hoang đường!"

"Nha đầu này, rốt cục là mạng của tiểu thư nhà các người quan trọng, hay là mấy thứ trong trắng vô bổ này quan trọng? Nền người thật sự không yên lòng, Bản vương hứa với người, sẽ cưới nàng là được rồi đúng không!" Bắc Đường Ngôn hấp tấp uống một ngụm thuốc, chỉ là vừa dứt lời liền không thể tin được mở to hai mắt nhìn, thế nào cũng không dám tin được, đây lại chính là do mình nói ra.

Ngay cả Liễu Tuyền đang xem náo nhiệt bên cạnh cũng có chút sững sốt, cười như không cười nói: "Vương gia tính toán cũng tinh tế ghê nhỉ!"

Bắc Đường Ngôn vốn có chút hối hận, Liễu Tuyền vừa nói vậy, Bắc Đường Ngôn càng bị lửa giận phủ kín đầu, nghĩ cũng không nghĩ đẩy Mai Hương ra, muốn đút thuốc cho Lăng Nhựt Hi.

Lúc này Liễu Tuyền lập tức tiến lên ngăn lại, thần nhiên nói: "Có rất nhiều cách đút thuốc, Vương gia không cần phải hi sinh chính mình như vậy!"

Một bên nói, vừa lấy một cái ống trúc bóng loáng từ trong rương nhỏ bên cạnh ra, không chút do dự cạy miệng Lăng Nhựt Hi ra, tay mắt thoăn thoắt đem ống trúc trực tiếp đưa vào miệng Lăng Nhựt Hi, ống trúc đủ dài, trực tiếp thông đến cổ họng của Lăng Nhựt Hi, nhìn Bắc Đường Ngôn một cách trào phúng, sau đó cầm chén thuốc trong tay Mai Hương qua, mắt cũng không nháy rót thuốc vào.

Mặc dù cách này có hơi thô bạo, nhưng hiệu quả lại nhanh chóng, quả nhiên một chén thuốc lớn như vậy mà một giọt cũng không còn thừa, toàn bộ đều được rót vào miệng Lăng Nhựt Hi, Liễu Tuyền lúc này mới hài lòng nhẹ gật đầu, rút ống trúc ra.

Cười như không cười nhìn Mai Hương, thần nhiên nói: "Tiểu nô tỳ này, thấy rõ ràng rồi chưa? Nếu còn nôn nữa, cứ dùng cách này, không được để tiểu thư nhà người bị người khác chiếm tiện nghi, đã biết chưa?"

Nghe hẳn nói vậy, sắc mặt của Bắc Đường Ngôn càng trở nên thêm khó coi, nhưng lại không thể làm gì trước mặt Mai Hương được, chỉ có thể gờ tay trực tiếp lôi Liễu Tuyền ra ngoài: "Người có ý gì chứ!"

Liễu Tuyền ghét bỏ phui phui chỗ áo vừa bị Bắc Đường Ngôn túm chặt, rầu rĩ nói: "Thế nào? Miếng thịt đã đến bên miệng rồi còn không ăn được, người khó chịu?"

"Người có ý gì?" Bắc Đường Ngôn chỉ cảm thấy Liễu Tuyền quả thực rất quái lạ.

"Ta nói rồi, chủ nhân của cái vòng tay kia rất không tầm thường, người có được vòng tay chính là có được thiên hạ, cho nên, người muốn lấy nàng, có đúng không?" Liễu Tuyền gắt gao nhìn thẳng vào mặt Bắc Đường Ngôn, tựa hồ như không muốn bỏ qua bất kỳ một cho tiết nhỏ nào trên gương mặt của hắn.

Bắc Đường Ngôn thế nào cũng không nghĩ tới Liễu Tuyền lại nghĩ như vậy, lập tức cười khế một tiếng thần nhiên nói: "Lúc đầu cho rằng trong thời gian dài như vậy, người cũng có chút ít gì đó hiểu ta, nhưng lại không nghĩ rằng ta trong lòng người lại thậm tệ đến vậy, nếu ta muốn thiên hạ này, chỉ cần mang theo mười vạn thiết kỵ* của ta là đủ rồi, một nữ nhân, có thể làm gì được?"

*thiết kỵ: Binh mã được trang bị vũ khí để ra chiến trường

Liễu Tuyền kỹ lưỡng quan sát toàn bộ biểu lộ trên mặt Bắc Đường Ngôn, xác định hẳn không nói dối, lúc này mới hài lòng nhẹ gật đầu, sau đó thần nhiên nói: "Như vậy, tất nhiên là tốt nhất, Bắc Đường Ngôn, mặc dù giao tình giữa chúng ta không cạn, nhưng nếu người muốn làm chuyện gì đó gây bất lợi đối với Lăng Nhựt Hi, ta vẫn sẽ đứng về phía Lăng Nhựt Hi, vĩnh viễn không thay đổi, người hiểu không?"

"Đây là ý của người, hay là ý của gia tộc người?" Bắc Đường Ngôn lạnh mặt, nhìn chằm chằm vào Liễu Tuyền.

"Đều như nhau cả!" Liễu Tuyền ném xong câu này ra, trực tiếp đi về phòng, Bắc Đường Ngôn ở phía sau, có chút bất đắc dĩ hỏi: "Vòng tay đó, thật sự quan trọng đến vậy sao?"

Trả lời hắn, là tiếng đóng cửa rầm rầm của Liễu Tuyền, Bắc Đường Ngôn có chút xấu hổ vuốt vuốt lỗ mũi, sau đó quay người đi về phía Lăng Nhựt Hi bên kia.

Nhìn Lăng Nhựt Hi vẫn còn hôn mê nằm trên giường, Bắc Đường Ngôn khẽ nhủ mảy, do dự một chút, nhìn Mai Hương thần nhiên nói: "Liễu Tuyền nói, phải qua hai canh giờ nữa nàng mới có thể tỉnh lại, không bằng, người đi nấu chút gì đó cho nàng ăn đi, tỉnh lại thì có ít đồ ngon để ăn."

Mặc dù Mai Hương biết lúc này mình hẳn là nên đi nấu cơm, nhưng vẫn không yên lòng để Bắc Đường Ngôn ở riêng với Lăng Nhựt Hi, cho nên nhỏ giọng nói: "Vương gia có lòng rồi, chỉ là Mai Hương muốn hầu hạ tiểu thư thêm lúc nữa."

Tâm tư của Mai Hương, Bắc Đường Ngôn đương nhiên có thể nhìn ra được, cho nên liền thần nhiên nói: "Bản vương quang minh lỗi lạc, người không cần nghĩ nhiều!"

Nghe đến câu này, Mai Hương ngược lại lại có chút ngượng ngùng, nhẹ nhàng phúc thân, khẽ nói: "Nếu đã như vậy, vậy nô tỳ xin cáo lui!"

Sau khi Mai Hương rời đi, Lăng Nhục Hi đã bớt sốt đi không ít, cũng khôi phục lại hô hấp bình thường, nhưng nhìn thấy cánh môi hơi mấp máy, không biết là đang nói gì.

"Hoàng nhi đừng đi, Hoàng nhi đừng mà, Hoàng nhi Hoàng nhi"

Bắc Đường Ngôn có chút nhũn mảy: "Hòe Nhi? Lăng Nhục Hi, mãi cho tới bây giờ, người vẫn còn đang lo lắng cho thằng ngốc kia?"

"Hoàng nhi~Hoàng nhi~"

Lăng Nhục Hi cũng không biết người ở trước mặt mình rốt cục là ai, lại đưa tay hung hăng kéo lấy tay của Bắc Đường Ngôn, thanh âm trầm thấp nhưng bi thương: "Đừng! Van xin con đừng rời bỏ ta, đừng đi mà! Đừng mà!"

Bắc Đường Ngôn chỉ cảm thấy tay mình nóng rát, ngay cả gương mặt của mình cũng nóng rát, theo bản năng muốn rút tay về, nhưng sao sức lực của Lăng Nhục Hi lại cực lớn, giống như là đang nắm lấy cọng cỏ cứu mạng cuối cùng của mình, biểu tình sau đó của Lăng Nhục Hi, càng làm cho lòng người đau ghê gớm

"Không đi, ta không đi!"

Quý thần xui khiến, Bắc Đường Ngôn vậy mà lại từ từ ngồi ở bên cạnh, nhìn Lăng Nhục Hi cau mày, đau khổ giãy dụa.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Ta không sao rồi

Lăng Nhục Hi giờ khắc này căn bản cũng không biết mình đang nắm lấy tay của Bắc Đường Ngôn, chỉ vì nhìn thấy Hoàng nhi của mình dần dần mất đi hơi thở, theo bản năng xiết chặt hai tay lại, thét ra tiếng: "Hoàng nhi!"

Lần này, Bắc Đường Ngôn rốt cục cũng nghe rõ ràng, không thể tin được nhìn Lăng Nhục Hi đang nằm trên giường: "Hoàng nhi? Hoàng nhi nào?"

Chỉ tiếc, Lăng Nhục Hi cũng không trả lời hắn, lại một lần nữa rơi vào trạng thái mê man.

Lần này Bắc Đường Ngôn lại không thể nào bình tĩnh được, rút tay mình lại sau đó lao cực nhanh đến phòng của Liễu Tuyền, vừa vào cửa đã nghe thấy trong phòng Liễu Tuyền nồng nặc mùi rượu, không để ý nhiều, trực tiếp đi đến trước mặt Liễu Tuyền trừng mắt nhìn hắn, vội vàng hỏi: "Người mới bắt mạch cho nàng, có thể biết được chuyện nàng đã từng sinh con hay không?"

Liễu Tuyền uống một ngụm đầy Đào Hoa Nương trong miệng, lập tức phun ra không chệch một li trúng ngay mặt của Bắc Đường Ngôn: "Người nói những nói cuối gì đấy?"

"Ta hỏi người, nàng có phải đã từng sinh con hay không!" Bắc Đường Ngôn bực dọc lau đi rượu trên mặt, cố chấp nhìn Liễu Tuyền.

"Sao lại có thể như thế được! Nàng rõ ràng vẫn là Vẫn là" Liễu Tuyền mặc dù là một đại phu, nhưng là cũng là một đại phu chưa lập gia thất, cho nên có những điều thật sự khó nói nên lời.

Mặc dù nói không nên lời, nhưng đối với Bắc Đường Ngôn mà nói như vậy đã đủ rồi, chỉ có điều nếu là như vậy, Bắc Đường Ngôn lại càng cảm thấy không thể lý giải được, nếu đã là chưa từng sinh con, vậy Hoàng nhi mà nàng nhắc đến, rốt cục là ai?

Mai Hương làm xong món cháo gà xé sợi mà Lăng Nhục Hi thích nhất, lúc quay lại phát hiện trong phòng của Lăng Nhục Hi đã không còn bóng người nào, hơi nhũn mảy, trong lòng có chút không vui.

Vừa đặt tô cháo xuống, lại nghe thấy Lăng Nhục Hi nhẹ giọng thăm thì: "Đừng mà! Không được! Hoàng nhi! Hoàng nhi của ta! Đừng mà!"

Mai Hương nghe không được rõ ràng lắm, áp sát tới, muốn nghe thử xem Lăng Nhục Hi nói gì, nhưng lại không ngờ rằng Lăng Nhục Hi lại mở mắt ngay lúc này, trong đôi mắt to tròn tràn đầy vẻ hoảng sợ: "Hoàng nhi! Hoàng nhi của ta!"

Mai Hương trong lúc nhất thời vẫn không nghe rõ được, cho nên liền kéo kéo cánh tay của Lăng Nhục Hi, ôn nhu nói: "Tiểu thư yên tâm, Vương gia vẫn tốt, chẳng có việc gì cả."

Nghe thấy giọng nói của Mai Hương, Lăng Nhục Hi lúc này mới tỉnh táo lại, chỉ có điều vừa nhìn thấy hình ảnh đau khổ giãy giụa của Hoàng Nhi trong giấc mộng, vẫn khiến Lăng Nhục Hi đau thấu tim gan.

Thấy Lăng Nhực Hi gắt gao xiết chặt nắm đấm, Mai Hương lập tức có chút sốt ruột: "Tiểu thư, Tiểu thư làm sao vậy? Tiểu thư đừng dọa nô tỳ mà!"

Lăng Nhực Hi hít một hơi thật sâu, sau đó nhắm mắt lại, bình phục lại tâm tình của mình, lúc mở mắt ra lại, trong mắt đã trở lại một mảnh yên tĩnh, nhàn nhạt lắc đầu: "Ta không sao rồi!"

Nhìn lại quanh cảnh quen thuộc chung quanh một chút, Lăng Nhực Hi khẽ mày: "Ta đang ở đâu đây?"

"Tiểu thư, nơi này là y quán của Liễu công tử, nhờ có ơn của Liễu công tử, Tiểu thư mới tìm lại được một mạng!" Nói đến đây, Mai Hương lại cảm thấy có chút ủy khuất, rầu rĩ nói: "Thật không ngờ Đức Phi nương nương lại là loại người như vậy, Tiểu thư vì cứu Vương gia, gần như ném luôn cái mạng của mình, ngay cả một đại phu tốt cũng không chịu mời khám cho Tiểu thư, thật khiến trái tim người ta băng giá."

Lăng Nhực Hi chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt, khẽ nhíu mày, nghĩ đến ánh mắt phức tạp của Đức Phi khi đứng trên bờ lúc trước, nhàn nhạt cười: "Đúng vậy nhì, đời này đây là lần đầu tiên xen vào việc của người khác, lại gặp kết cục như vậy, thật đúng là có chút đáng thương!"

Nhìn dáng vẻ khổ sở của Lăng Nhực Hi, Mai Hương bỗng nhiên phát hiện bản thân tựa như đã nói sai gì đó, cho nên liền vội vàng bưng bát cháo gà xé sợi đã có đôi chút lạnh ở bên cạnh tới: "Tiểu thư bị nhiễm phong hàn, vẫn nên ăn chút cháo, làm ấm người lên!"

Bây giờ Lăng Nhực Hi căn bản không có chút khẩu vị gì lắc đầu, có chút tò mò nhìn quanh: "Thu Cúc đâu?"

"Tiểu thư xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nô tỳ sợ đêm nay Tiểu thư vẫn chưa tỉnh lại, cho nên bảo Thu Cúc gửi một bức thư về phủ, tránh để đám người Đại phu nhân lại làm lớn chuyện lên!" Mai Hương vừa dứt cháo gà xé sợi vào miệng Lăng Nhực Hi, vừa trả lời.

"Em nói cái gì? Em để Thu Cúc một mình hồi phủ?" Lăng Nhực Hi quá sợ hãi, nhận lấy bát cháo, không hề nghĩ ngợi liền trực tiếp húp hết một bát cháo gà xé sợi lớn!

Cảm giác đã khôi phục lại được một chút thể lực, vội vàng xốc chân lên chuẩn bị xuống đất: "Chúng ta bây giờ phải hồi phủ!"

Mai Hương thất kinh: "Tiểu thư không thể được, thân thể người còn đang suy yếu, không thể ra khỏi cửa được!"

"Ta không chết được! Thu Cúc một mình trở về, bị lăng Thanh Ngọc bắt được, nhất định sẽ làm lớn chuyện lên, e rằng ngay cả tính mạng còn không giữ nổi! Mau mau cùng ta hồi phủ!"

Lăng Nhực Hi quá biết con người Lăng Thanh Ngọc hung ác đến mức nào, một nữ nhân vừa nhìn thấy mặt thì thiếu chút nữa hại chết của mình, sao lại bỏ qua cơ hội này? Một tội danh chăm lo không chu toàn, cũng đủ để Thu Cúc phải chết tám đời!

Nghe đến đó, Mai Hương cũng sốt ruột, nhưng vẫn tiến lên một bước, kéo Lăng Nhực Hi lại, vội vã nói: "Tiểu thư không thể đi, để nô tỳ đi, nô tỳ nhất định sẽ cứu được Thu Cúc ra!"

"Hoang đường! Em đi, còn không phải là cùng nộp mạng hay sao? Chuyện này chỉ có ta có thể làm!" Lăng Nhực Hi lúc này đã ăn vận chỉnh tề, trực tiếp đi ra khỏi cửa, Mai Hương biết Lăng Nhực Hi cố chấp, chỉ có thể thở dài bất đắc dĩ, đi theo ra.

Vừa ra khỏi cửa, liền vừa vặn gặp ngay Bắc Đường Ngôn, trông thấy trên gương mặt tái nhợt tiều tụy của Lăng Nhực Hi tràn đầy vẻ lo lắng, Bắc Đường Ngôn hơi nhíu mày: "Sao thế? Cái mạng này vừa nhặt được về, bây giờ lại sốt ruột muốn lại lần nữa vứt đi sao?"

"Tránh ra!" Hiện tại trong lòng Lăng Nhực Hi đều đang lo lắng cho sinh tử của Thu Cúc, căn bản không có thời gian nhiều lời với Bắc Đường Ngôn.

Bắc Đường Ngôn cũng không hề nghĩ rằng Lăng Nhực Hi vừa tỉnh lại câu nói đầu tiên nói với mình lại chính là câu nói này, lập tức cứng họng, sau đó tức giận nói: "Người đối xử với ân nhân cứu mạng người như vậy ư?"

Lăng Nhực Hi nghe vậy, mặt lạnh như băng nhìn Bắc Đường Ngôn, thản nhiên nói: "Đa tạ ân cứu mạng của Vương gia, chỉ là Nhực Hi hiện tại thật sự có chuyện rất quan trọng, vẫn xin Vương gia đừng cản ta!"

Vừa nói, Lăng Nhực Hi vừa suy yếu thở hổn hển, đôi chân càng thêm mềm nhũn khó chịu, nhưng Lăng Nhực Hi lại không cho phép chính mình nằm trên giường ngay thời điểm này, Thu Cúc đối với nàng mà nói thật sự quá quan trọng, nàng không thể nhìn nàng ấy tìm chết được.

"Nhìn xem cái dáng vẻ bây giờ của ngươi xem, có thể làm được chuyện gì?" Bắc Đường Ngôn cũng không biết vì sao nhìn thấy Lăng Nhực Hi như vậy, ngoại trừ phần nộ, còn có thêm một trận đau lòng!

Liễu Tuyền nghe tiếng náo loạn trong viện lập tức mất kiên nhẫn mở cửa sổ: "Lại sao nữa đây? Còn dài dòng nữa thì rút hết ra ngoài cho ta!"

Trông thấy Lăng Nhực Hi đứng trong sân, sắc mặt Liễu Tuyền trong nháy mắt càng trở nên thêm khó coi: "Nếu người muốn chết, thì đi ra ngoài chết cho ta! Đừng ở uế chỗ ở của ta!"

Lăng Nhực Hi hướng về phía Liễu Tuyền chấp tay: "Đa tạ ân cứu mạng của Liễu công tử, chuyện ta đã đồng ý ta nhất định sẽ làm được, hôm nay thật sự là có việc gấp, cáo từ trước!"

Nói xong câu này, Lăng Nhực Hi trực tiếp bước nhanh hơn lượn một vòng rồi ra ngoài, trông thấy ngoài cổng có buộc một con tuần mã toàn thân đen

nhánh, mỉm cười, dùng hết khí lực toàn thân, phóng lên ngựa, hung hăng vỗ vào lưng ngựa một cái, tựa như một mũi tên, xông ra ngoài.

Bắc Đường Ngôn nhìn người đang tạo phản, có chút bất đắc dĩ cười cười, lại rầu rĩ nhìn sang Mai Hương giống như cười mà không phải cười: "Tiểu thư nhà ngươi thật đúng là thần thông quảng đại! Chiến mã của Bản vương cũng bị nàng ta bắt cóc đi rồi!"

Mai Hương đỏ mắt nhìn Bắc Đường Ngôn, do dự một chút, lúc này mới nghẹn ngào mở miệng nói: "Chuyến đi này không biết Tiểu thư sẽ gặp phúc hay là họa đây, vẫn xin Vương gia làm người tốt đến cùng, mau cứu Tiểu thư nhà nô tỳ!"

Bắc Đường Ngôn nghe đến đó, cũng hơi nhú mày: "Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Trước giờ chưa từng có

Mai Hương thờ dãi, "Là Thu Cúc, nô tỳ nhất thời sơ xuất, để Thu Cúc một mình đưa thư hồi phủ, Tiểu thư tỉnh lại nói bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua cho Thu Cúc, cho nên lần này Tiểu thư đòi quay về để cứu mạng Thu Cúc!"

Nghe đến đây, Liễu Tuyền vẫn luôn im lặng suốt từ nãy đến giờ lập tức tức giận đến trợn mắt trắng nhìn Bắc Đường Ngôn, hậm hực nói, "Người còn ngo ra ở đây làm gì, còn không mau đuổi theo, đưa ta đi cùng, đến lúc đó cho dù nàng ta có tắt thở, thì cũng có ta nhật giúp cái mạng nhỏ đó về thêm lần nữa!"

Bắc Đường Ngôn nhìn dáng vẻ hậm hực của Liễu Tuyền thì lại có chút buồn cười, nhưng trong lòng lại bất an lo lắng cho Lăng Nhượng Hi, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc lắc đầu sau đó đuổi theo bước chân của Lăng Nhượng Hi.

Lăng Nhượng Hi trên suốt đường đi đều đang lo lắng cho an nguy của Thu Cúc, vì vậy gia tăng thúc ngựa, dùng tốc độ nhanh nhất trở về Lăng phủ, vừa mới xuống ngựa, liền nghe thấy một trận náo loạn âm ỉ phát ra từ trong nội viện.

Trong tiềm thức báo cho biết là có chuyện không lành, nhưng lúc Lăng Nhượng Hi thực sự nhìn thấy Thu Cúc trong viện vẫn tức đến độ toàn thân phát run, hai mắt đỏ hằm hập!

Giờ khắc này, trên người Thu Cúc đã không còn một chỗ nào là lạnh lạnh, ngay cả y phục cũng không cánh mà bay, hạ nhân trong phủ vây lại thành một vòng, thì thầm to nhỏ.

Nhìn thấy Lăng Nhượng Hi bước vào, rồi rút nhường ra một đường ở giữa, Lăng Nhượng Hi bấy giờ mới nhìn thấy rõ Lăng Thanh Ngọc ưu nhã ngồi trong đình nghỉ an nhàn uống trà, hai mắt gần như sắp nổ vì tức, gắt gao túm chặt lấy cổ áo của Lăng Thanh Ngọc, nghiến răng ken két chất vấn: "Ngươi rốt cuộc là có ý gì?"

Lăng Thanh Dương lại không nghĩ rằng Lăng Nhượng Hi lại có thể tỉnh lại nhanh như vậy, lại càng không nghĩ nàng ta lại dám ở trước mặt biết bao nhiêu người đối xử với mình như vậy, lập tức nở nụ cười lạnh, điềm nhiên nói: "Thì hành gia pháp!"

"Thu Cúc đã làm sai chuyện gì? Mà ngươi phải ác độc như vậy?" Lăng Nhượng Hi vẫn chưa nói hết một câu, thì toàn thân bắt đầu run lên cầm cập, không phải vì sợ, mà là vì tức!

"Chăm sóc không chu toàn, vốn đáng tội chết!" Lăng Thanh Ngọc mang một vẻ mặt như đây là điều đương nhiên, lại không hề đặt sự tức giận của Lăng Nhượng Hi vào mắt.

Lăng Nhượng Hi đi đến bên cạnh Thu Cúc, cởi áo khoát ngoài của mình ra, định khoát lên người Thu Cúc, nhưng lại không dám giơ tay ra, vì sợ cử động của chính mình, sẽ khiến Thu Cúc càng thêm đau đớn.

Thu Cúc nhìn thấy Lăng Nhượng Hi, cố gắng mở to mắt, yếu ớt nói: "Tiểu thư đi mau, Tiểu thư mau đi đi."

Các ngón tay của Thu Cúc đều đang rỉ máu, lại nắm lấy tay của Lăng Nhượng Hi như vậy, máu tươi từng giọt lại từng giọt nhỏ vào đôi tay của Lăng Nhượng Hi, kiên cường nuốt nước mắt xuống, Lăng Nhượng Hi thấp giọng an ủi: "Không sao, không sao rồi, ta quay về rồi, ta sẽ bảo vệ em, ta sẽ bảo vệ em mà!"

Lăng Thanh Ngọc cười tựa như không nhìn Lăng Nhượng Hi, sau đó thần nhiên nói: "Chuyện ngày hôm nay các ngươi đều đã nhớ kỹ rồi chưa? Phận làm nô tỳ, ngay cả chủ tử của mình cũng không thể bảo vệ chu toàn được, vậy thì không còn giá trị gì để giữ lại trên đời này nữa, đã biết chưa?"

Lời này mặc dù là nói với đám hạ nhân, nhưng Lăng Nhượng Hi biết, đây là Lăng Thanh Ngọc công khai tuyên chiến với nàng, nhưng mà giờ này khắc này, Lăng Nhượng Hi cũng không còn tâm sức để chú ý đến những thứ này nữa, chỉ muốn đưa Thu Cúc quay về viện của mình, trị lành vết thương.

Tựa như nhìn thấy ý đồ của Lăng Nhượng Hi, Lăng Thanh Ngọc lập tức bước lên, lạnh lùng nói: "Ta biết Tam muội muội tâm địa thiện lương, nhưng một

nô tỳ vô dụng như vậy, chỉ tổ tốn đất chôn!"

"Tam muội muội? Thanh Ngọc tiểu thư e là rất thất vọng với thân phận của mình nhĩ? Xuất thân là một thứ xuất* thấp hèn, lại có tư cách gì để gọi một tiểu thư đích xuất** là ta đây hai tiếng muội muội?"

*thứ xuất: Con của thiếp

**đích xuất: Con của chính thê

Lăng Nhựt Hi không hề tỏ vẻ yếu kém, vừa xuất chiêu liền đụng trúng ngay nỗi đau của Lăng Thanh Ngọc, sau đó mạnh mẽ chém xuống.

Quả nhiên, sắc mặt của Lăng Thanh Ngọc lập tức chuyển sang màu tái xanh, dữ tợn trừng mắt liếc nhìn Lăng Nhựt Hi, nghiêng răng nghiêng lợi: "Tam tiểu thư đây là có ý gì? Mặc dù Thanh Ngọc là thứ xuất, nhưng vẫn luôn được nuôi dạy ở chỗ Mẫu thân, càng huống chi hiện giờ lại còn được Tổ mẫu phân phó trông nom mọi chuyện từ trên xuống dưới trong Lăng phủ, lẽ nào, ngay cả một câu muội muội ta cũng không có tư cách gọi hay sao?"

"Từ xưa đến nay, đích thứ khác nhau, cho dù chúng ta đều là huyết mạch của Lăng gia, người cũng phải nhớ cho rõ ràng, sinh mẫu của người, cũng chỉ là một nô tài thấp cổ bé họng! Người lại càng không thể sánh bằng với một đích nữ được! Ở trước mặt tiểu thư đích nữ, người không có bất kì tư cách gì để nói năng hành động bừa bãi!" Từng từ từng chữ trong câu nói của Lăng Nhựt Hi vang lên, trực tiếp công kích thẳng đến bộ mặt tươi cười giả tạo của Lăng Thanh Ngọc.

Nhìn thấy ánh mắt như muốn ăn thịt người của Lăng Thanh Ngọc, Lăng Nhựt Hi chỉ nở nụ cười băng lãnh khinh thường, sau đó đỡ Thu Cúc đã ngã lộn từ dưới đất dậy, cất bước hướng về viện của chính mình!

"Cán bọn họ lại cho ta!"

Lăng Thanh Ngọc bỗng nhiên lên tiếng, sau đó chạy tới trước mặt Lăng Nhựt Hi, lạnh giọng nói: "Cho dù là vậy, nhưng ta vẫn cao quý hơn một con tiện tỳ thấp hèn nhiều! Người có thể rời đi bất cứ lúc nào, nhưng con tiện tỳ không chăm sóc cho chủ tử được chu toàn này, nhất định phải chết!"

Lăng Nhựt Hi thản nhiên mặt đối mặt mắt đối mắt với Lăng Thanh Ngọc: "Nếu như ta nhất định phải đưa người đi thì sao?"

Lăng Thanh Ngọc nở nụ cười khinh người, cầm lấy cây gậy gỗ trong tay một bà tử bên cạnh, thâm độc giơ gậy đánh xuống đầu Thu Cúc!

Chuyện xảy ra quá đột ngột, Lăng Nhựt Hi không kịp phản ứng, lúc phản ứng lại được thì cả người Thu Cúc đều tê liệt ngã lộn ra đất, trên trán máu tuôn như xối ra ngoài!

Lăng Nhựt Hi hét lên một tiếng, giơ tay ra gạt gao che lấy vết thương đang tuôn máu không ngừng trên trán Thu Cúc, âm thanh run rẩy phát ra: "Đừng mà, đừng mà, sẽ không sao đâu, em đừng sợ, đừng sợ nhé!"

"Tiểu.. Tiểu thư, đừng khóc.. nô tỳ.. e là không xong rồi, nô tỳ.. nô.." Thu Cúc cố gắng hết sức mở to đôi mắt ra, muốn nắm lấy tay của Lăng Nhựt Hi, nhưng đều phí công, còn chưa kịp chạm đến tay của Lăng Nhựt Hi, hai mắt đã từ từ khép lại.

"Thu Cúc!"

Lăng Nhựt Hi thấy tình hình này, hét đến tê tâm liệt phế, nhìn dáng vẻ Lăng Nhựt Hi thương tâm tuyệt vọng như vậy, Lăng Thanh Ngọc đắc ý cười lạnh: "Đích xuất thì đã sao, chuyện ta muốn làm, người cản được sao?"

Lời vừa nói xong, Bắc Đường Ngôn cũng vừa hay tiến vào, Mai Hương thấy Thu Cúc máu thịt lộn, nước mắt chảy xuôi: "Muội muội!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Thủ đoạn ác độc

Lăng Nhựt Hi trông thấy Liễu Tuyên thì đứng dậy loạn choạng chạy đến, gạt gao xiết lấy cánh tay của Liễu Tuyên, âm thanh run rẩy: "Cứu em ấy, mau cứu em ấy! Xin người đó, cầu xin người, cứu em ấy đi!"

Giờ này khắc này, trong mắt Lăng Nhựt Hi tràn đầy vẻ hoảng sợ mà trước giờ Liễu Tuyên chưa từng thấy qua bao giờ, bởi vì nàng túm chặt lấy tay của hắn, do vậy Liễu Tuyên mới cảm nhận được rõ ràng lúc này Lăng Nhựt Hi run rẩy lo sợ đến cỡ nào, hắn thực sự không hiểu, vì sao một nữ nhân xảo quyệt thâm độc như Lăng Nhựt Hi, lại vì một tiểu nha đầu mà biến thành bộ dạng như bây giờ?

Bắc Đường Ngôn cũng bị sự khẩn cầu trong đôi mắt của Lăng Nhựt Hi làm cho cảm động, lại nhìn sang Thu Cúc đang nằm trên mặt đất, không biết vì sao, trong lúc nhất thời lại cảm thấy ngưỡng mộ Thu Cúc được Lăng Nhựt Hi quan tâm tận tình như vậy.

"Yên tâm, nàng ta sẽ không sao đâu!"

Trong vô thức, Bắc Đường Ngôn dịu dàng nói câu an ủi, hi vọng Lăng Nhượng Hi có thể bình tĩnh lại một chút!

Nhưng Lăng Nhượng Hi lại cứ như không hề nghe thấy câu nói đó của hắn, vẫn sống chết túm chặt lấy ống tay áo của Liễu Tuyền như cũ: "Ta cầu xin ngươi, cứu em ấy đi, xin ngươi đấy, ta cầu xin ngươi đấy!"

Cũng không biết vì có gì, nhìn thấy Lăng Nhượng Hi thấp kém như vậy, Liễu Tuyền chỉ cảm thấy nơi ngực trái nổi lên một trận đau nhói, nhẹ gật đầu, giọng nói bất chợt cũng trở nên ảm áp hơn bao giờ hết: "Yên tâm, ta sẽ cứu nàng ta!"

Lăng Nhượng Hi lúc này mới chịu buông tay hắn ra, nhìn Liễu Tuyền bước tới bên cạnh Thu Cúc châm một kim cứu mạng, nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó bước tới trước mặt Lăng Thanh Ngọc, nhanh tay lẹ mắt rút cây trâm ngọc trên đầu xuống, cả mắt cũng không nháy lấy một cái, trực tiếp đâm thẳng vào mắt trái của Lăng Thanh Ngọc!

"A, Lăng Nhượng Hi, ngươi muốn chết à?" Lăng Thanh Ngọc bị đau, lớn tiếng gào thét!

"Lăng Thanh Ngọc, đây chỉ là mới bắt đầu! Ta sẽ cho ngươi thấy, làm tổn thương đến người quan trọng nhất của ta, sẽ có một kết cục như thế nào!" Lăng Nhượng Hi dường như không nghe thấy âm thanh kêu gào khản cả cổ của Lăng Thanh Ngọc, mặt không chút biểu tình rút cây trâm ra, lau lên ống tay áo của mình, rồi lại lần nữa gài lên đầu!

Tất cả mọi người nhìn thấy thủ đoạn độc ác đến vậy của Lăng Nhượng Hi đều bị dọa cho chết khiếp, cho nên cũng chẳng có ai đủ dũng cảm tiến lên cản bước chân của Lăng Nhượng Hi lại, nườm nượp lui lại phía sau, nhường đường rộng rãi cho nàng đi.

"Mai Hương, đưa theo Thu Cúc, chúng ta về nhà!" Lăng Nhượng Hi đi đến bên cạnh Mai Hương, lúc này Liễu Tuyền đã rút kim châm ra rồi, nhìn vào ánh mắt lạnh băng của Lăng Nhượng Hi, âm thầm khẽ nhủ mảy, thản nhiên nói một câu: "Chỉ toàn là vết thương ngoài da thôi, chết không được!"

"Đa tạ Liễu thần y!"

Đây là lần đầu tiên Lăng Nhượng Hi dùng cách nói chuyện đoan trang như vậy nói với hắn, nhưng cũng không biết vì lý do gì mà Liễu Tuyền lại cảm thấy một trận ớn lạnh nổi da gà toàn thân.

"Không có gì, nên làm thôi!" Trong lúc vô thức, Liễu Tuyền lại nói ra một câu không có tiền đồ như vậy, nhất thời có chút ảo não, hận không thể cắt đứt cái lưỡi của mình.

Bắc Đường Ngôn nhìn đáng vẻ lúc này của Lăng Nhượng Hi, trong đôi mắt lại ánh lên vài phần tán thưởng, nhẹ nhàng bước lên phía trước, nhìn đáng vẻ tôn sùc của hai cô nương, điềm nhiên nói một câu: "Đề ta!"

Câu nói này, trực tiếp khiến Lăng Thanh Ngọc mất đi lý trí, à ta hiện giờ đang bị thương, nhưng Bắc Đường Ngôn lại chỉ nhìn một mình thủ phạm là Lăng Nhượng Hi! Đây là đạo lý gì đây?

"Vậy thì làm phiền Vương gia cực một phen rồi!" Giọng nói của Lăng Nhượng Hi trước nay chưa từng bằng giá hơn lần này, khiến Bắc Đường Ngôn cũng phải dao động, ngược đầu lên, từ trong đôi mắt của Lăng Nhượng Hi, nhìn thấy các tơ máu đan xen chằng chịt.

Đánh trận quanh năm, không có ai hiểu ý nghĩa của ánh mắt này hơn hắn, chỉ có điều Bắc Đường Ngôn ngàn vạn lần không thể ngờ được ánh mắt này lại xuất hiện trong đôi mắt của một tiểu thư khuê các.

Không quan tâm quá nhiều, tiến lên một bước ôm ngang Thu Cúc lên, cùng với Lăng Nhượng Hi đi về phía viện của họ.

Lăng Thanh Ngọc che mắt trái của mình lại, dùng con mắt còn lại trừng về phía bóng dáng đã rời đi của Lăng Nhượng Hi, nghiêng răng nghiêng lợi: "Lăng Nhượng Hi! Ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!"

Sau khi nói xong, bởi vì con đau dữ dội, trực tiếp ngất lịm đi.

Bắc Đường Ngôn cẩn thận nhẹ nhàng đặt Thu Cúc lên giường, sau đó nhìn sang Lăng Nhượng Hi có chút ghen tị: "Hôm nay ngươi đã quá kích động rồi, như vậy, ngươi sao có thể đối phó nổi với đám trên dưới trong phủ này!"

Ánh mắt của Lăng Nhượng Hi từ nãy giờ đều luôn đặt trên người Thu Cúc, bởi vì Mai Hương đang bôi thuốc cho nàng, mà cơ thể của Thu Cúc cứ theo từng cử động của Mai Hương, nổi lên từng trận run rẩy, khiến cho lửa giận trong lòng Lăng Nhượng Hi khó mà tiêu tán được, ngực trái càng dậy sóng từng cơn đau nhói.

"Ta còn sợ bọn họ ư, nếu Vương gia đã hỏi hận, thì cứ việc giải trừ hiệp nghị ta và ngài không phải là được rồi sao!"

Giọng nói của Lăng Nhượng Hi lãnh đạm vô tình, không kèm theo một chút hơi ấm nào, nhìn thấy Lăng Nhượng Hi như vậy, Bắc Đường Ngôn có một loại ảo giác, dường như Lăng Nhượng Hi muốn dờ dẫm luôn cái Lăng phủ này vậy.

"Ta chỉ cần ngươi biết rằng, thứ mà ta muốn chính là Lăng phủ này được tiếp tục duy trì, không phải là bảo ngươi phá nát nó, ngươi hiểu chứ?"

Bắc Đường Ngôn khẽ chau mày có chút ảm đạm.

Nghe thấy câu này, Lăng Nhựt Hi trực tiếp cười lạnh một tiếng, xoay người lại, ánh mắt lãnh đạm nhìn Bắc Đường Ngôn, thản nhiên nói: "Nếu Vương gia đoạt đích* nhưng lại muốn dựa vào hai phòng khác của Lăng gia, chẳng khác nào tự tìm đường chết, cho nên, Nhựt Hi cho rằng, Vương gia không phải là một người hợp tác thích hợp nhất!"

*Đoạt đích: Con trai thứ thay thế địa vị của con trai trưởng. Thời đại phong kiến, trong gia đình Đế vương, con trai thứ bởi vì được sủng ái hoặc tài đức vẹn toàn, có thể kế vị, phế bỏ con trai trưởng, thì gọi là đoạt đích.

Bắc Đường Ngôn không thể ngờ được Lăng Nhựt Hi có thể nhìn sự việc một cách thông thấu như vậy, lại lần nữa quan sát Lăng Nhựt Hi thêm một phen, không đầu không não hỏi một câu: "Người thật sự là Tam tiểu thư yếu đuối nhu nhựt, gan nhỏ nhát cầy của Lăng gia ư?"

Lăng Nhựt Hi buồn cười nhìn Bắc Đường Ngôn, thản nhiên nói: "Ta là ai không quan trọng, quan trọng là ta có thể giúp Vương gia giành được thiên hạ, quan trọng là, ta có thể cho Vương gia biết được Mầu thân của người vì sao mà chết, Linh Lung Quốc vì cớ gì mà diệt vong, quan trọng nữa là, ta có thể giúp Vương gia bảo vệ được vị cô nương mà Vương gia muốn bảo vệ kia!"

"Chuyện của Lục Vu, người không cần treo trên miệng!"

Con người của Bắc Đường Ngôn tối sầm lại một mảnh, vừa nói xong một câu đó, liền xoay người đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng của Bắc Đường Ngôn, Lăng Nhựt Hi bỗng nhiên có chút đau lòng khó hiểu, xoa xoa nơi ngực trái của mình, gắt gao xiết chặt nắm đấm, thấp giọng thầm thì: "Hắn có tốt hơn nữa, cũng không phải của người đâu! Sống lại một kiếp, không phải là cho người quay về để yêu yêu đương đương người khác!"

Lăng Nhựt Hi cho tới bây giờ, vẫn không thể nào quên được, lúc bản thân đắm chìm ở dưới nước, trong thời khắc bên lề sự sống vào cái chết vừa nhìn thấy Bắc Đường Ngôn, trong lòng cảm thấy thích đến mức nào, cũng chính vì thích như vậy, nên khiến Lăng Nhựt Hi đứng ngồi không yên.

Tình cảm là thứ đáng sợ như thế nào, không ai có thể hiểu hơn Lăng Nhựt Hi, do vậy tiếp tục giữ khoảng cách, chính là lời khuyên chân thành mà Lăng Nhựt Hi dành cho chính mình.

Lúc này ở bên trong Mai Hương khóc không thành tiếng, nhìn thấy Lăng Nhựt Hi bước vào, vội vã lau đi nước mắt trên mặt, nhẹ nhàng nói: "Tiểu thư yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Thu Cúc!"

Nhìn dáng vẻ Mai Hương nín nhịn như vậy, trong lòng Lăng Nhựt Hi thật sự rất khó chịu, nhưng cũng biết bây giờ không phải là lúc yếu đuối, bước lên phía trước, nhìn kỹ Thu Cúc mặc dù đã ngủ rồi nhưng vẫn không kìm được sự run rẩy, trong mắt tràn đầy vẻ băng lãnh.

"Xem ra là do ta quá hiền lành rồi! Nên Thu Cúc mới bị hại như vậy."

"Tiểu thư người đừng nói vậy, nô tỳ biết là người cũng không dễ dàng gì, có thể sống sót trong cái phủ này, thực sự quá khó, những nô tỳ như chúng em cho dù có chịu chút ủy khuất, cũng đều là nên có thôi."

Mai Hương nhìn thấy vẻ khát máu trong mắt Lăng Nhựt Hi thì có chút căng thẳng, thực sự sợ Lăng Nhựt Hi trong lúc quá kích động, sẽ phá vỡ cục diện tốt đẹp hiện giờ.

Lăng Nhựt Hi đương nhiên biết Mai Hương đang nghĩ gì, chỉ là những yêu ma quỷ quái này, Lăng Nhựt Hi thực sự vẫn không đặt trong lòng, sống lại một kiếp này, ngay cả mấy con tép riu này cũng đâu không lại, vậy thì cũng không cần ông trời ra tay, tự nàng đi tìm đường chết cho chính mình là được rồi.

"Trong lòng ta ắt có tính toán, em cứ chăm sóc tốt cho Thu Cúc đi, hàng nhập vào cần phải cẩn thận tuyệt đối, em biết chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Có được vòng tay là có được thiên hạ

Lăng Nhựt Hi biết tính cách của Lăng Thanh Ngọc, nàng ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho chủ tử nàng đâu, nhưng là rất khéo, Lăng Nhựt Hi giờ này khác này, cũng chính là muốn như vậy.

Chuyện ngày hôm nay náo động không nhỏ, Lão phu nhân rất nhanh liền nghe được tin tức, nhưng một chút phản ứng cũng đều không có, bởi vì thời gian đã trôi qua rất lâu rồi, phía Đức Phi cũng không tỏ thái độ gì, điều này khiến Lão phu nhân rất ngạc nhiên, bắt đầu hoài nghi tâm tư của Đức Phi, đối với Lăng Nhựt Hi cũng trở về trạng thái chẳng quan tâm cũng chẳng hỏi han.

Lăng Nhựt Hi tất nhiên có thể cảm nhận được Lão phu nhân máu lạnh vô tình, cũng may trước đây chính mình cũng không trông cậy gì vào Lão thái bà này, chỉ có điều thái độ hôm nay của Đức Phi, khiến Lăng Nhựt Hi cũng rất tức giận, mặc dù bây giờ nàng vẫn chưa làm gì được Đức Phi, nhưng mà,

Lăng Nhục Hi thế, một đời này, nhất định phải tính toán chi li, có thù tất báo, cho nên, cứ coi như là lấy trứng chọi đá, nàng cũng sẽ không dễ dàng thỏa hiệp.

Liễu Tuyền cũng không rời đi cùng Bắc Đường Ngôn, sắc thuốc xong, bước tới nhìn ánh mắt hung ác của Lăng Nhục Hi, thở dài, đẩy bát thuốc về phía trước, tức giận nói: "Lại đang tính kế với ai đây?"

"Sao ngươi còn ở đây?" Lăng Nhục Hi đúng là không nghĩ tới lúc này Liễu Tuyền vẫn còn ở đây, khẽ nhíu mày có chút không hiểu.

"Uống thuốc đi, nếu không, cái mạng nhỏ này của ngươi bay đi bây giờ, như vậy chẳng phải là làm ô uế danh hiệu thần y của ta sao!" Liễu Tuyền có chút khó chịu nhìn Lăng Nhục Hi một lát, lại phát hiện chiếc vòng tay vốn dĩ nằm trên tay nàng đã không thấy nữa, lập tức có chút sốt ruột, kéo tay Lăng Nhục Hi lại vội vàng hỏi: "Vòng tay của ngươi đâu?"

Lăng Nhục Hi có chút xấu hổ rút tay về, nhìn đáng về sốt ruột của Liễu Tuyền, buồn cười nói: "Từ lúc nào ngươi lại bắt đầu có hứng thú với vòng tay của ta như vậy?"

"Ta hỏi ngươi vòng tay đi đâu rồi?" Liễu Tuyền cũng không để ý tới Lăng Nhục Hi đang xấu hổ, chỉ nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Lăng Nhục Hi, tràn đầy vẻ lo lắng.

Lăng Nhục Hi thấy Liễu Tuyền đang sốt ruột thật, lập tức nhớ lại lúc trước Đức Phi cũng là do nhìn thấy cái vòng tay này mới bỗng nhiên thay đổi thái độ với mình, lại thêm lần trước nữa, Bắc Đường Ngôn cũng mang một mặt chán kinh, lập tức hiểu rõ, cái vòng tay này, không giống bình thường.

Nhìn mặt Liễu Tuyền đỏ lên, Lăng Nhục Hi nhàn nhạt cười, hai mắt to tròn nhìn chăm chăm Liễu Tuyền, cười hi hi nói: "Cái vòng tay này có gì không bình thường?"

Liễu Tuyền nhìn lại ánh mắt giảo hoạt của Lăng Nhục Hi, còi báo động lập tức vang lên, vội vàng lắc đầu, thần nhiên nói: "Không có gì không giống bình thường cả, chỉ vì nhìn thì thấy cũng rất đáng đồng tiền, người họ hỏi như ngươi vậy, sẽ không tặng nó cho người khác rồi chứ?"

"Nếu đã như vậy, vậy ta an tâm rồi."

Lăng Nhục Hi nghe đến đó, vỗ vỗ ngực, nhẹ nhàng thở hắt ra.

"Ngươi cứ nói đi chứ, vòng tay đâu mất rồi?"

Liễu Tuyền nhìn cái đáng về lúc này của Lăng Nhục Hi, quả thực gấp muốn đến độ như lửa lan đến tận phòng, nhưng cũng không dám nói thêm gì, sợ không cẩn thận liền bị tiêu nha đầu hẹp hòi nham hiểm trước mắt này xoay cho vòng vòng.

Lăng Nhục Hi thấy thế, càng xác định cái vòng tay này không giống bình thường, cho nên cũng tỏ vẻ không quan tâm mấy nhún nhún vai, thần nhiên nói: "Bất quá cũng chỉ là một cái vòng tay thôi mà, lúc trước Đức Phi nói thích, cho nên ta liền tặng cho Đức Phi rồi."

"Ngươi nói cái gì? Ngươi tặng cho Đức Phi? Ngươi có biết ý nghĩa của cái vòng tay này là gì hay không!" Liễu Tuyền nghe đến đó lập tức không thể nhịn được nữa, đáng về nói trợn lồi đình tựa như là bất kỳ lúc này cũng có thể bóp chết Lăng Nhục Hi vậy.

Lăng Nhục Hi nhàn nhạt nhìn Liễu Tuyền như vậy, một mặt vô tội nói: "Bất quá cũng chỉ là một cái vòng tay mà thôi, hơn nữa còn là vòng tay của ta, ngươi kích động như vậy làm gì chứ?"

"Ngươi có biết đó hay không phải là vòng tay thông thường không! Cái vòng tay này là bảo vật khắp thiên hạ, người có được vòng tay đó tức là có được thiên hạ! Ngươi vậy mà lại tùy tiện đưa vòng tay cho người khác như vậy, ngươi có biết chỉ cần sơ ý một chút, thiên hạ liền sẽ đại loạn không?" Liễu Tuyền thế nào cũng không nghĩ ra được cái vòng tay này vậy mà lại rơi vào tay Đức Phi, nhớ đến thâm kịch mấy năm trước, Liễu Tuyền thật sự không nhịn được, nói ra toàn bộ.

Chỉ là lời Liễu Tuyền vừa nói, khiến Lăng Nhục Hi nhịn không được cười khề một tiếng: "Ha ha ha, Liễu công tử, Liễu thần y, năm nay rốt cuộc ngươi đã bao nhiêu tuổi rồi? Mấy câu chuyện vô căn cứ như vậy, ngươi cũng đặt trong lòng ư? Ha ha ha, cười chết ta rồi, thật sự cười chết người mà."

Mất thấy Lăng Nhục Hi cười đến không tìm không phổi, Liễu Tuyền chỉ cảm thấy huyết Thái Dương của mình âm ỉ đau, bực bội đứng dậy, từ trong tay áo của mình lấy ra một bình thuốc, ném cho Lăng Nhục Hi, mặt kiên nhẫn nói: "Uống cái này đi, đổi loại trầm hương trong phòng ngươi."

Lăng Nhục Hi nhận lấy bình thuốc, có hơi nhíu mày: "Đây là loại độc gì đây?"

"Tại sao ta phải nói cho ngươi biết!" Rất rõ ràng, hiện tại lửa giận của Liễu Tuyền không phải tầm thường.

"Vậy nếu ta không uống, sẽ như thế nào?"

"Sẽ dần dần co lại thành một khối, sau đó biến thành một cục thịt, sau đó hóa thành một vũng máu."

Vừa dứt lời, Liễu Tuyền liền ý thức được mình lại bị lừa, lập tức thẹn quá hóa giận trợn trừng mắt nhìn Lăng Nhục Hi một hồi, hung tợn nói: "Đáng lý ra không nên giải độc cho ngươi, để ngươi chết đi cho xong! Nữ nhân xảo trá."

Lăng Nhục Hi cũng không đặt mấy câu chữ mắng của Liễu Tuyền ở trong lòng, cười ha hả nhìn hân: "Vậy ngươi có biện pháp gì, có thể khiến cho độc

được này sớm phát tác không?"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Đồng quy vu tậ*

*Cùng đến chỗ chết

"Người muốn làm gì?" Liễu Tuyền mặc dù còn đang tức giận, nhưng vẫn tò mò nhìn Lăng Nhục Hi.

"Không có gì, bất quá chỉ là lấy đạo của người trả lại cho người, cũng coi như là tích đức hành thiện." Chuyện hại đến mạng người, Lăng Nhục Hi lại nói như mây trôi nước chảy.

"Đúng thật là thuốc độc nhất chính là lòng dạ đàn bà." Liễu Tuyền vừa lẩm bẩm, lại một lần nữa ném cho Lăng Nhục Hi một bình thuốc, thân nhiên nói: "Thêm cái này vào, ba ngày sau sẽ phát tác."

Sau khi nói xong liền trực tiếp quay người đi ra ngoài, chỉ có điều vừa đi tới cửa lại quay đầu lại nhìn Lăng Nhục Hi, rầu rĩ nói: "Cái kia vòng tay, thật sự không thể lấy về nữa rồi sao?"

"Lẽ vật đã tặng cho Nương nương, người cảm thấy có thể lấy lại được không?" Lăng Nhục Hi nhìn đáng vẻ khản trương của Liễu Tuyền, chỉ cảm thấy một trận buồn cười.

Nghe đến đó sắc mặt của Liễu Tuyền càng trở nên thêm khó coi, tức giận tròn trĩnh nhìn Lăng Nhục Hi một hồi, sau đó trực tiếp quay người đi ra ngoài.

Lăng Nhục Hi cũng không để bụng chuyện vòng tay, tiến lên đưa dược hoàn cho Mai Hương nuốt cho Thu Cúc, sau đó chậm rãi uống trà, ánh mắt âm u.

Không bao lâu sau, bên ngoài có một đám người nấp nấp tiến đến, Mai Hương cách một cánh cửa cũng nghe thấy tiếng nằng chừ của Lăng Thanh Ngọc, lập tức thay đổi thần sắc, theo bản năng ngăn lại phía trước người Lăng Nhục Hi, run rẩy nói: "Tiểu thư, người tránh trước một lát đi, để nô tỳ đuổi bọn họ."

"À ta rõ ràng là tới đây tìm ta gây chuyện, em có thể cản được tới khi nào?" Lăng Nhục Hi nhàn nhạt đặt tách trà xuống, nhìn ra ngoài cổng, thân nhiên nói: "Mở cửa, để bọn họ vào."

Mai Hương toàn thân run rẩy, có chút không dám tiến lên, nhưng lại không muốn để Lăng Nhục Hi một thân một mình chiến đấu ngay lúc này, chỉ đành miễn cưỡng chống đỡ, mở cửa ra.

Đáng vẻ yếu đuối của Mai Hương rơi vào tầm mắt của Lăng Nhục Hi, nhưng cũng là bởi vì một phần yếu đuối này của Mai Hương, Lăng Nhục Hi mới phát giác ra được nơi tìm được ủ ả, trên thế giới này nàng cũng không phải là không chỗ nương tựa, ít nhất, Mai Hương đối với nàng là thật tâm.

Lăng Thanh Ngọc cũng không ngờ Lăng Nhục Hi cũng dám mở cửa ra, trông thấy Lăng Nhục Hi trong mắt lóe lên vẻ bình tĩnh cùng nhàn nhạt khinh thường, một tia lý trí cuối cùng của Lăng Thanh Ngọc cũng bị kích thích cho tan thành mây khói.

"Lăng Nhục Hi! Tiệp nhân nhà người, cũng dám chọc mù mắt của ta, lại còn câu dẫn An vương gia của ta, người quả thực đáng chết!"

Vừa nói, vừa đi đến trước mặt Lăng Nhục Hi, dùng con mắt không bị mù còn lại, gạt gao tròng mắt liếc Lăng Nhục Hi, một con mắt khác, mặc dù có dùng một sấp băng gạc dày quấn lại, nhưng vẫn còn một tia vết máu, toàn thân vừa nhìn quá, thật sự có mấy phần khí thế như từ Địa Ngục trở về.

Lăng Nhục Hi giống như là không hề trông thấy đáng vẻ phần nộ của Lăng Thanh Ngọc, thân nhiên nói: "Ta đối với An vương không có bất kỳ ý nghĩ gì khác, chắc hẳn là do người hiểu lầm rồi?"

"Tiệp nhân! Người còn dám giáo biện!"

Lăng Thanh Ngọc người đông thể mạnh, cho nên không chút sợ hãi, hung hăng giáng một bạt tai xuống.

Chỉ tiếc, Lăng Thanh Ngọc mặc dù đã dùng hết toàn lực, nhưng là Lăng Nhục Hi cũng không yếu thế, tay mắt lạnh lẽo tránh thoát khỏi đòn công kích của Lăng Thanh Ngọc, lạnh lùng nói: "Một thứ nữ không ra gì, cũng dám làm càn ở nhà ta! Là ai cho người lá gan này!"

"Thứ nữ? Lăng Nhục Hi, hôm nay ta muốn cho người biết, chỉ cần thủ đoạn đủ độc, cứ cho rằng là đích nữ đi chăng nữa, cũng chỉ có một kết cục chết không yên thân!"

Sau khi nói xong trực tiếp lạnh lùng nhìn thẳng tới trai ở phía sau: "Còn thất thần ở đó làm gì? Trốn người lại cho ta!"

Đám người căn bản cũng không đặt một Tiểu thư vừa mới từ dưới quên lên như Lăng Nhược Hi đây vào mắt, cho nên liền không hề cố kỵ tiến lên, muốn bắt lấy Lăng Nhược Hi, nhưng lúc này Lăng Nhược Hi lại linh hoạt lên đến trước mặt Lăng Thanh Ngọc, trầm vàng trong tay kẻ sát vào động mạch chủ của ả, lạnh lùng nhìn qua đám người bọn họ: "Ta ngược lại muốn xem xem, ai dám động đến ta?"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76: Thủ đoạn cay độc

"Lăng Nhược Hi! Người dám, người thả ta ra!" Lăng Thanh Ngọc không ngờ rằng có nhiều người xung quanh như vậy, Lăng Nhược Hi còn có thể bình tĩnh đến thế, nghĩ thấy có nhiều người của mình như vậy còn bị Lăng Nhược Hi nắm ở trong tay, Lăng Thanh Ngọc liền tức đến mức muốn thổ huyết.

"Có gì không dám? Lăng Thanh Ngọc, người có muốn thử đoán xem một chút hay không, là ta chết trước, hay là người chết trước?" Giọng của Lăng Nhược Hi không lớn, nhưng lại giống như là hăm dọa ngàn năm, trầm vàng trong tay, nhẹ nhàng đưa trước mặt.

Cảm thấy Lăng Nhược Hi không phải là đang nói chơi, Lăng Thanh Ngọc lập tức thay đổi thần sắc, âm thanh run rẩy nói: "Đừng mà, người đừng mạnh động! Chuyện gì cũng từ từ, có chuyện gì từ từ nói."

"Có thể từ từ nói sao? Thế nhưng ta thấy thái độ này của người, sao lại không có ý như muốn từ từ nói chuyện nhì." Lăng Nhược Hi ôn nhu dán sát vào lỗ tai Lăng Thanh Ngọc, ngữ khí ôn nhu, nhưng Lăng Thanh Ngọc lại cảm thấy rừng rậm, nhất là hơi ảm từ trong giọng nói của Lăng Nhược Hi phun đến bên tai nàng ta, càng khiến cho nàng ta cảm nhận được mùi vị của tử vong.

"Các người cái đám phế vật này, ngờ ra đây làm gì? Cút hết ra ngoài cho ta, chuyện ngày hôm nay nếu dám để lộ ra nửa chữ, ta nhất định sẽ rút lưỡi của các người!"

Lăng Thanh Ngọc không phải kẻ ngu, tất nhiên biết Lăng Nhược Hi có ý gì, đám người phía dưới nhìn thấy Lăng Thanh Ngọc như vậy, trong lòng kỳ thật cũng nổi dậy một trận khinh thường, nhưng vẫn ngoan ngoãn lui ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, trong phòng chỉ còn sót lại ba người Lăng Nhược Hi Mai Hương còn có Lăng Thanh Ngọc, Lăng Nhược Hi khinh thường buông Lăng Thanh Ngọc ra, nhân dịp nhìn nàng ta: "Chuyện hôm nay, như vậy coi như xong, nếu như sau này Thanh Ngọc tỷ tỷ còn đến tìm Nhược Hi để gây phiền phức nữa, vậy thì đừng trách Nhược Hi không màng đến tình cảm tỷ muội."

Lăng Nhược Hi, hôm nay người không chơi chết ta, ngày khác ta nhất định sẽ khiến cho người chết không có chỗ chôn! Người nghĩ kỹ đi, có nên thả ta đi không? "Lăng Thanh Ngọc vốn là người tham sống sợ chết, nhưng nhìn thấy sự khinh thường trong mắt Lăng Nhược Hi, vẫn là không nhịn được, bắt đầu kêu gào.

"Vậy thì Nhược Hi sẽ rửa mắt trông mong, thừa lúc ta vẫn chưa thay đổi chủ ý, Thanh Ngọc tỷ tỷ vẫn nên mau mau rời đi thì hơn, nếu ta hối hận, lẽ nào tỷ tỷ muốn trông thấy cảnh máu tươi lan tràn khắp ba thước sân? "

Lăng Nhược Hi khinh thường nhìn Lăng Thanh Ngọc, biểu tình kia giống như là đang nhìn một con chó lang thang ven đường vậy.

"Lăng Nhược Hi, người bót làm ra vẻ này kia ở nơi đây đi, người căn bản cũng không dám giết ta, người không dám! "Lăng Thanh Ngọc thẹn quá hóa giận, gắt gao trừng mắt nhìn Lăng Nhược Hi.

"Có gì không dám? Bất quá cũng chỉ là một thứ nữ chẳng ra gì mà thôi, so với nha đầu dê tiện không cao quý hơn được bao nhiêu, người cảm thấy, ta chơi chết người, sẽ có người nào vì người mà lên tiếng không? Là Dương mẫu của người, hay là phụ thân bạc tình bạc nghĩa kia của người? "

Lăng Nhược Hi trông thấy ánh mắt của Lăng Thanh Ngọc bỗng nhiên trở nên có hơi đồng tình, nhưng loại đồng tình này lại khiến cho sắc mặt của Lăng Thanh Ngọc càng trở nên thêm khó coi, gắt gao trừng mắt liếc Lăng Nhược Hi, nghiêng răng nghiêng lợi: "Lăng Nhược Hi, thời gian còn nhiều, ta sẽ không bỏ qua người đâu! "

"Đi thông thả, không tiễn. "Lăng Nhược Hi không nhịn được phát phát tay, hành động như vậy, giống như là đang đuổi một con ruồi con muỗi vậy.

Lăng Thanh Ngọc thầm liếc đến lư hương trong phòng, lộ ra một tia cười lạnh, phát tay áo mà đi.

Mai Hương nhìn Lăng Thanh Ngọc rời đi, dây thần kinh căng cứng trong nháy mắt dần trầm tĩnh lại, cả người đều xui xẻo trên mặt đất, không thể tin được nhìn Lăng Nhược Hi vẫn đang bình tĩnh: "Tiểu thư, ngài không sao chứ? "

Lăng Nhược Hi thấy Mai Hương như vậy, có chút không vui: "Bất quá cũng chỉ có mấy câu mà thôi, đã bị dọa thành cái dạng này rồi, nếu như sau này vẫn còn không có tiền đồ như vậy, thì xuất phủ lấy chồng đi thôi. "

"Tiểu thư, nô tỳ biết sai, nô tỳ sẽ mạnh mẽ hơn, xin Tiểu thư đừng đuổi nô tỳ đi. "Mai Hương quá sợ hãi, đôi mắt ửng đỏ, nhìn Lăng Nhựt Hi, một mặt khẩn cầu.

"Mai Hương, ta không phải là không thương em, ta chỉ là không nguyên ý để em cùng ta vượt mọi chông gai, thừa dịp bây giờ ta vẫn chưa chìm vào vòng xoáy, thừa dịp bây giờ ta còn có năng lực sắp xếp cho em một mối hôn sự tốt, em vẫn nên chọn một người thích hợp, sinh sống đàng hoàng, đừng giống như ta, máu lạnh vô tình, có được không? "

Lăng Nhựt Hi thờ dài, nàng là thật tâm suy nghĩ cho Mai Hương, ở kiếp trước Mai Hương cũng chính là như vậy đem hết thời gian tuổi tác tốt nhất cho nàng, cuối cùng lại bị gả cho một tên vô lại, bị đánh chết tươi, một kiếp này, Lăng Nhựt Hi thật sự chỉ muốn để bọn họ đều được an ổn, chuyện khác, cứ để nàng làm, như vậy là đủ rồi.

"Không! Tiểu thư, nô tỳ không sợ, nô tỳ cũng không tiếp tục khóc nữa, nô tỳ không muốn gả cho người, nô tỳ chỉ muốn cả một đời hầu hạ Tiểu thư! "Mai Hương nhìn Lăng Nhựt Hi không giống như là đang nói đùa lập tức có chút sốt ruột.

Muốn quý xuống, nhưng lại nhớ ra rằng Lăng Nhựt Hi đã từng nói, ghét nhất là những người khúm núm, cho nên toàn thân đều đứng thẳng dậy, gấp quá thành ra xoay vòng vòng.

Lăng Nhựt Hi thấy Mai Hương như vậy, có chút bất đắc dĩ cười cười, tiến lên phía trước kéo lấy cánh tay của Mai Hương, ôn nhu nói:" Tình ý của em đối với ta ta tất nhiên biết rõ, chỉ là con đường mà ta muốn đi, sẽ rất mệt mỏi lại còn rất nguy hiểm, ta không muốn liên lụy đến các em, các em vốn nên có một cuộc đời tốt hơn, em hiểu không? "

"Nô tỳ không hiểu, nô tỳ chỉ biết là, nếu không có Phu nhân, sinh mạng của nô tỳ đã sớm kết thúc, trước lúc Phu nhân lâm chung, cũng không nói gì cả, chỉ bảo nô tỳ chăm sóc cho Tiểu thư thật tốt, cho nên, nô tỳ có chết cũng sẽ không đi, tuyệt đối không đi! "Trong mắt của Mai Hương, chan chứa sự quật cường mà trước nay chưa từng có, khiến cho Lăng Nhựt Hi có chút dờ khóc dờ cười.

Hòn dỗi nhìn Mai Hương một lát, rầu rĩ nói:" Không đi thì không đi, đang êm đẹp lại nói gì mà chết với chả sống, nhiều điều xấu đấy. "

Mai Hương lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sợ đến mức thiếu chút là rơi nước mắt xuống, rầu rĩ nói:" Tiểu thư, Lão gia sắp trở về rồi, đến lúc đó sẽ chẳng có ai dám khi dễ chúng ta cả, Lão gia nhất định sẽ làm chủ cho Tiểu thư, Tiểu thư cũng không cần quá lo lắng. "

Nhắc đến Lão gia, suy nghĩ của Lăng Nhựt Hi trôi dạt đến nhiều năm trước kia, lúc ấy, phụ thân từ biên cương trở về, nhìn thấy mình bị tra tấn không ra hình người, lập tức nổi trận lôi đình, phát sinh xung đột rất nghiêm trọng với mọi người trên dưới trong phủ, ngày hôm sau, kinh thành liền truyền tai nhau Đại tướng quân bất kính với mẫu thân, Hoàng đế giận dữ, còn bởi vậy mà mắng chửi, khiến phụ thân trở thành trò cười cho trên dưới khắp kinh thành này.

Cũng chính là dùng chuyện này để làm nguy trạng, kém chút thì tước mất binh quyền của phụ thân, trước mắt phụ thân đã sắp trở về, Lăng Nhựt Hi tự nhiên sẽ không để cho lịch sử tái diễn.

Nhẹ gật đầu, có chút môi mím vuốt vuốt huyết Thái Dương của mình, chợt phát hiện thân thể có cảm giác khô nóng không nói rõ được, loại cảm giác này, lạ lẫm lại quen thuộc, Lăng Nhựt Hi gất gao cắn răng, không ngờ mình cẩn thận đến như vậy, vậy mà lại trúng mưu kế đáng chết kia của Lăng thanh ngọc!"

Lần này cảm giác khô nóng như muốn long trời lở đất, Lăng Nhựt Hi rất nhanh sau đó liền chống đỡ không nổi, gất gao cầm tay lấy tay của Mai Hương, vội vã nói: "Nhanh đi, gọi Liễu Tuyền đến đây!"

Mai Hương trông thấy đáng vẻ bối rối như thế của Lăng Nhựt Hi, lập tức có chút gấp gáp, không màng hỏi nhiều, vội vàng chạy ra ngoài.

Toàn thân Lăng Nhựt Hi đều nóng lên, cũng không dám ngắt đi, gọi Lục La vào, lấy một thùng nước lạnh lớn cho mình, không hề nghĩ ngợi liền lao vào.

Lục La thấy thế, quá sợ hãi: "Tiểu thư, ngài như vậy sẽ sinh bệnh đấy!"

"Cút ra ngoài!" Lăng Nhựt Hi gầm rít lên ba chữ, gất gao trừng mắt nhìn Lục La.

Trong mắt Lục La lóe lên một tia áy náy, nhưng vẫn mở miệng nói: "Tiểu thư, nô tỳ biết ngài là người tốt, đối với những hạ nhân cũng hết mực quan tâm, nhưng nô tỳ thật sự không có cách nào khác, tính mạng của cả nhà nô tỳ đều nằm trong tay Đại phu nhân, nô tỳ không có lựa chọn nào khác."

Lăng Nhựt Hi đã sớm biết những người Đại phu nhân đưa tới căn bản không đáng tin, cho nên cũng không đặt chuyện Lục La phản bội vào lòng, chỉ lạnh lùng nói: "Người tốt nhất cam đoan hôm nay có thể lấy được tính mạng của ta, bằng không mà nói, ta sẽ cho người biết có rất nhiều chuyện, so với chuyện mất đi thân nhân càng thống khổ hơn gấp vạn lần."

Lục La nghe nói như thế, một chút áy náy còn sót lại trong mắt cũng biến mất không thấy nữa, trực tiếp gật nhẹ đầu: "Tam tiểu thư, đi đường bình an."

Sau khi nói xong, trực tiếp căn dặn hạ nhân trong viện, mở hết cửa phòng ra, đồng tình nhìn Lăng Nhựt Hi một chút: "Tam tiểu thư nếu không muốn chịu khổ, một lát nữa tốt nhất không nên phản kháng"

"Cút!"

Lăng Nhựt Hi nghiêng răng nghiêng lợi, gất gao trừng mắt nhìn Lục La, nhưng bởi vì toàn thân gần như nhũn ra, cho nên cũng không có cách nào có thể

làm gì được Lục La.

Lục La nhanh bước rồi đi, ngay sau đó liền có hai người nam nhân tướng mạo hèn mọn ung dung bước vào, ánh mắt nhìn Lăng Nhưộc Hi, mang theo hương vị tình dục trần trụi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Thân trần như nhộng (1)

Còi báo động trong lòng Lăng Nhưộc Hi vang lên dữ dội, lặng lẽ rút trâm vàng trên đầu ra, gạt gao trùm mắt nhìn hai gã nam nhân đang tiến đến, nghiêng răng nghiêng lợi: "Các người muốn làm gì?"

"Làm cái gì? Tiểu bảo bối, người lập tức sẽ biết chúng ta muốn làm gì, ha ha, thật không ngờ rằng trên đời này còn có chuyện tốt như vậy, cảm tiền đi làm thịt một con gà non như vậy, quá lời mà, lời bọn rồi nha."

"Đúng vậy đúng vậy, nữ nhi của Đại tướng quân này, cũng không biết sẽ có gì không giống, mùi vị này, có phải là ngon hơn nhiều so với mấy con điểm lẳng lơ ở thanh lâu không nhỉ?"

Lăng Nhưộc Hi nghe hai cái miệng cứ bô bô toàn là lời nói tục tĩu, nghiêng răng nghiêng lợi khinh thường nhìn bọn chúng, lạnh lùng nói: "Nếu có bản lĩnh, thì các người cứ đến đây ném thử xem!"

Hai người họ thấy Lăng Nhưộc Hi như vậy, vẻ hứng thú trong mắt càng đậm: "Chu cha, đây quả nhiên là một cô nương tính tình cứng rắn đấy nha! Ha ha ha, ông đây thích nhất là mấy cô nàng có tính tình như vậy đây! lát nữa bảo đảm sẽ khiến người sung sướng đến cực điểm, liên tục xin tha."

Lăng Nhưộc Hi không nói thêm gì nữa, chỉ lạnh lùng nhìn hai người họ, bàn tay xiết lấy trâm vàng, nàng quyết tâm, cứ cho rằng sẽ cùng hai tên này đồng quy vu tận, cũng tuyệt đối sẽ không để bọn hán chà đạp thân thể của mình.

Nam nhân cũng không biết Lăng Nhưộc Hi có dự định gì, trên gương mặt nở nụ cười dâm tà đi về phía Lăng Nhưộc Hi, vừa đi vừa cười ha ha nói: "Tiểu bảo bối, có phải người cũng đang rất chờ mong có phải không? Ha ha ha, nữ nhi này của Đại tướng quân, cũng lẳng lơ không kém gì mấy kỹ nữ trong kỹ viện cả, cũng không có gì khác biệt.. Á!"

Câu nói của tên nam nhân đó, trực tiếp bị một tiếng hét thảm thiết chen ngang, không thể tin được bị con mắt phải bị đâm cho đầm đìa máu me lại, cắn răng nghiêng lợi nhìn Lăng Nhưộc Hi: "Tiện nhân! Người muốn chết có phải không!"

Nói đến đây lại hung hăng giáng một bạt tai xuống, giựt lấy mái tóc của Lăng Nhưộc Hi: "Tiện nhân! Hôm nay ông đây chơi chết người!"

Một nam nhân khác trông thấy người đồng hành của mình bị biến thành cái dạng này, lập tức tức giận hỗn hển tiến lên, bắt đầu xé rách quần áo trên người Lăng Nhưộc Hi!

Lăng Nhưộc Hi đỏ hoe đôi mắt, không cam lòng yếu thế, hung hăng cắn lên lỗ tai của gã nam nhân kia, hán trực tiếp la lên quang quát: "Con điểm thú này! Người dám cắn ông đây à! Buông lão tử ra! Buông ra!"

Lăng Nhưộc Hi gạt gao ngấu nghiến lỗ tai của hán không thả, hán bị một trận khó xử, không dám dùng sức giãy dụa, sợ lỗ tai của mình bị Lăng Nhưộc Hi cắn đứt mất, nhưng Lăng Nhưộc Hi lại có ý nghĩ ngọc đá cùng nát, cho nên trực tiếp dùng sức một cái, cắn đứt luôn lỗ tai của gã nam nhân đó, khinh thường phun lên mặt đất.

"Á á á! Tiện nhân, lão tử giết chết người!"

Gã đó tức hỗn hển, giáng xuống mấy cái tát, cả gương mặt của Lăng Nhưộc Hi đều đã sưng tấy lên, máu tươi dọc theo khóe miệng chảy xuống, thê thảm cùng cực, chỉ có điều do có ánh mắt có phần hung ác, cho nên khiến Lăng Nhưộc Hi vừa nhìn qua tựa như là lệ quỷ dưới địa ngục vậy.

Hai tên đó cũng chẳng có ý thương hương tiếc ngọc, trực tiếp tiến lên bắt đầu xé nát hết quần áo của Lăng Nhưộc Hi, vừa xé vừa chửi ầm lên: "Con điểm đê tiện, cũng dám làm tổn thương đến ông nhà người, nếu không khiến người phải gọi là gia gia, lão tử cũng không phải là nam nhân!"

Lăng Nhưộc Hi gạt gao nắm cây trâm vàng trong tay, không hề nghỉ ngơi lại một lần nữa đâm vào ngực của hán, chỉ có điều lần này, hán đã có phòng bị, lùi phóc về phía sau, rút trâm vàng lại rồi đâm thêm nhát nữa, lần này đâm trúng cánh tay của hán.

"Tiện nhân!" Hai tay hán liền thay đổi vị trí, không xé quần áo của Lăng Nhưộc Hi nữa, mà là đặt ở trên cổ Lăng Nhưộc Hi, chỉ cần hơi dùng sức một chút, Lăng Nhưộc Hi liền sẽ đứt hơi mất mạng.

Chỉ có điều ánh mắt của Lăng Nhưộc Hi vẫn không hề đổi sắc, lạnh lùng nhìn hai nam nhân trước mặt mình: "Hai người các người tốt nhất phải tìm hiểu rõ ràng ta là ai! Ta chính là nữ nhi con vợ cả của Đại tướng quân, bắt luận sau lưng các người là ai, sau khi Phụ thân ta trở về, các người đều sẽ phải nạp

mạng xuống hoàng tuyền!"

"Tiểu tiện nhân, ngươi nghĩ rằng chúng ta sẽ dần dần chờ chết ở đây sao? Cầm tiền rồi, chúng ta liền sẽ cao chạy xa bay!" Hãn miết mạnh cần cổ của Lăng Nhục Hi, cười lạnh nói: "Lúc đầu ông đây chỉ muốn lấy sự trong sạch của ngươi, nhưng hiện tại, thứ lão tử muốn là mạng của ngươi!"

"Ngươi muốn mạng của ai?"

Ngay thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Bắc Đường Ngôn bỗng nhiên xuất hiện, lạnh lùng nhìn hai nam nhân trong phòng, trong mắt tràn đầy sát khí, nhất là khi nhìn thấy dáng vẻ áo rách quần nát của Lăng Nhục Hi, đôi mắt kia càng bốc hỏa hùn hục, nhắc chân đạp hai cước đá văng hai tên đó sang một bên, đi đến bên cạnh Lăng Nhục Hi thấy Lăng Nhục Hi như vậy, có chút thương tiếc: "Vẫn ổn chứ?"

"Không chết được!" Lăng Nhục Hi toàn thân khô nóng, cả người chìm trong nước đá, càng thêm khó chịu, cảm giác hàn băng hòa nhập vào lửa dữ, cơ hồ như khiến Lăng Nhục Hi sắp điên mất.

Hiếm khi thấy được dáng vẻ chật vật như vậy của Lăng Nhục Hi, cảm xúc của Bắc Đường Ngôn cũng trong nháy mắt biến từ nổi giận thành ra như đang xem kịch vui, giống như cười mà không phải cười nhìn Lăng Nhục Hi trong thùng nước, nhàn nhạt cười cười: "Thủ đoạn của Tam tiểu thư, thật đúng là khiến Bản vương phải một lần nữa lau mắt mà nhìn."

Lăng Nhục Hi âm thầm véo mình một cái, sau đó một mặt lãnh đạm nhìn Bắc Đường Ngôn, thân nhiên nói: "Nếu không phải bởi vì như thế, Vương gia sao lại có thể nhìn thấy được Nhục Hi?"

Khuôn mặt của Lăng Nhục Hi đỏ bừng cộng thêm ngữ khí lạnh lùng hiện giờ, đối với Bắc Đường Ngôn mà nói, lại chính là một sự dụ hoặc không tên, tiến lên phía trước, cười hi hi nhìn Lăng Nhục Hi: "Tình huống hiện giờ của Tam tiểu thư, e là không đợi được Liễu Tuyền đến đâu nhỉ? Không bằng, Bản vương chịu ủy khuất một chút, giải thuốc cho ngươi, thế nào?"

Vừa nói, Bắc Đường Ngôn vừa nhắc chân bước tới trước mặt Lăng Nhục Hi, cúi đầu, khoảng cách ở giữa hai người không quá một bàn tay, lúc nói chuyện Lăng Nhục Hi thậm chí cũng có thể nghe được hương hoa dành dành trên người hắn.

Từng trận lại từng trận xông vào mũi, Lăng Nhục Hi càng cảm thấy trong người nhiệt huyết sôi trào, nhưng Lăng Nhục Hi không cho phép mình thất thố trước mặt hắn, cho nên liền gắt gao cắn môi dưới, máu tươi chảy ròng ra, Lăng Nhục Hi lặng lẽ đem cây trầm trong tay giơ lên trên cổ của Bắc Đường Ngôn, lạnh lùng mở miệng: "Không sợ chết, Vương gia cứ việc thử xem thì biết!"

Bắc Đường Ngôn nhìn trân trân bên cạnh cổ mình, có chút nhũn mảy, trong nháy mắt trò đùa trong mắt biến mất không thấy gì nữa, có chút bất đắc dĩ nói: "Tam tiểu thư, thật đúng là vô tình nhĩ. "

"Như nhau cả thôi." Lăng Nhục Hi liếc mắt cũng có thể thấy được, Bắc Đường Ngôn vốn dĩ cũng không động tâm với mình, mặc dù về bất cần đời trên mặt hắn thực sự rất rất thật, nhưng Lăng Nhục Hi vẫn có thể nhìn thấy vẻ lạnh lùng đằng sau đôi mắt ấy.

Hai người nhìn ta ta nhìn ngươi, giằng co hồi lâu, không khí trong phòng cũng trở nên có chút băng lãnh.

Diệp Hoan trốn ở trên xà nhà thấy hai người như vậy, lập tức cảm thấy có chút rùng mình, lại một lần nữa âm thầm cảnh cáo trong lòng, nhất định không thể đắc tội với Tam tiểu thư này được, nhất định không thể, người dám đối mặt như vậy với Vương gia nhà hắn không nhiều, thật sự không có nhiều.

Liễu Tuyền vội vàng xông tới, phá vỡ bầu không khí ngưng trọng xấu hổ hiện tại, nhìn một mảnh hỗn loạn trong phòng, Mai Hương quá sợ hãi, như phát điên vội chạy tới bên cạnh Lăng Nhục Hi: "Tiểu thư! Ngài làm sao vậy? "

Liễu Tuyền liếc mắt liền nhìn ra được Lăng Nhục Hi trúng phải Thanh Tỉ Nhiễm, nhìn ánh mắt không có ý tốt của Bắc Đường Ngôn, lập tức thờ phỉ phò nói: "Không phải cũng chỉ là một chút xuân dược thôi sao? Nơi này đã có ba đại nam nhân rồi, còn gọi ta tới làm gì? "

"Nếu ngươi còn không giải độc cho ta, vậy thì Tuyết Mạn Thảo kia, ngươi cũng không cần nhớ thương nữa đâu!"

Lăng Nhục Hi đã đến cực hạn, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Liễu Tuyền còn đang càu nhàu.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Thân trần như nhộng (2)

Liễu Tuyền nghe Lăng Nhục Hi nói vậy giống như là bị nàng dẫm lên cái đuôi mèo của mình, hung hăng trừng mắt nhìn Lăng Nhục Hi một hồi, nhưng lại vẫn ngoan ngoãn lấy kim châm ra, bắt đầu giúp Lăng Nhục Hi giải độc.

Cho đến khi phun ra một ngụm máu đen lên cằm bảo trên người Bắc Đường Ngôn, sắc mặt Lăng Nhục Hi mới khôi phục lại như thường.

Diệp Hoan nhìn máu đen trên người Bắc Đường Ngôn, khỏe miệng khê giật giật, đây chính là gắm Tứ Xuyên thượng hạng, có ngàn lượng vàng cũng không mua được, cứ như vậy mà biến thành ống nhỏ cho Lăng Nhược Hi, xem có được không?

Lăng Nhược Hi hít một hơi thật sâu, nhìn hai gã nam nhân hôn mê bất tỉnh trên mặt đất, nhú chặt mày, lạnh lùng nhìn Bắc Đường Ngôn, thần nhiên nói: "Vẫn là xin Vương gia tránh đi một lát, thần nữ phải thay y phục."

Bắc Đường Ngôn cũng không có ý rời đi, hoàn toàn không bận tâm nói: "Tam tiểu thư hà có gì để tâm những tiểu tiết nhỏ nhặt như vậy?"

"Liều thần y ắt hẳn có loại thuốc khiến cho con người ta không thể sống tiếp nổi quãng đời còn lại nhỉ?" Lăng Nhược Hi lạnh lùng nhìn Bắc Đường Ngôn, trong mắt không có bất kỳ một tia cảm xúc nào.

Cũng không biết vì có gì, nhìn thấy Lăng Nhược Hi như vậy, Bắc Đường Ngôn lại có một tia cảm giác xa cách không nói rõ được, hơi nhú mày, xoay người đi ra ngoài.

Mai Hương đỏ hoe hai mắt nhìn vết thương chằng chịt trên người Lăng Nhược Hi, cố gắng khống chế bản thân không được rơi nước mắt, nhưng lại nhịn không được, nhớ lại lúc trước Lăng Nhược Hi nói ghét nhất là những lúc mình khóc, lật đật lau đi nước mắt của mình, ngốc nghếch đi đến bên cạnh Lăng Nhược Hi: "Tiểu thư đừng tức giận, nô tỳ chưa khóc mà."

Nhìn dáng vẻ hiện giờ của Mai Hương, Lăng Nhược Hi cũng cảm thấy một trận đau lòng, có chút bất đắc dĩ kéo nhẹ cánh tay của Mai Hương: "Ta không sao cả."

"Tiểu thư! Người dọa chết nô tỳ rồi." Mai Hương rút cuộc vẫn nhịn không được, gắt gao ôm chặt Lăng Nhược Hi, nước mắt từng giọt rồi lại từng giọt tuôn ả chã vào trong áo của Lăng Nhược Hi, rồi lại biến mất không còn dấu vết.

Lăng Nhược Hi nhẹ nhàng vỗ lưng Mai Hương, thần nhiên nói: "Bây giờ không phải là lúc có thể sợ hãi khổ sở, người khác đánh ta một tát tai ta sẽ đá hấn một cước, cách trả thù như vậy quá mức ngây thơ, người khác đánh ta một tát tai, ta sẽ lấy luôn đầu hấn xuống, như vậy, sẽ không có bất kỳ ai có thể dễ dàng tát ta như vậy nữa."

Sau khi nói xong câu đó, trực tiếp thay xong y phục, rồi xoay người đi ra ngoài, nhàn nhạt nhìn hai người trong viện, thấp giọng nói: "Liều công tử muốn Tuyết Mạn Thảo ở trong phủ của Bắc Đường Cẩm, Tuyết Mạn Thảo giúp thanh nhiệt giải độc, là hàng cao cấp tốt nhất."

"Tuyết Mạn Thảo có công dụng gì ta là người rõ hơn ai hết, người rút cuộc là có ý gì?" Liều Tuyền có chút nhú mày, cho rằng Lăng Nhược Hi muốn đòi ý, cho nên ánh mắt cũng trở nên có chút hung ác.

Nhìn thấy Liều Tuyền như thế Lăng Nhược Hi lập tức cười khê một tiếng, thần nhiên nói: "Liều công tử yên tâm, chuyện ta đã đồng ý ta nhất định sẽ làm cho bằng được, chỉ có điều Liều công tử nếu đã biết tác dụng của Tuyết Mạn Thảo, vậy hẳn cũng phải biết, nếu là không có Tinh Cực Thảo, cũng không cách nào có thể lấy được Tuyết Mạn Thảo."

Nghe đến đó, Bắc Đường Ngôn lập tức hiểu ngay Lăng Nhược Hi có ý gì, trong lòng không khỏi có được cảm giác ảm áp, nhàn nhạt cười.

Tâm tư của Lăng Nhược Hi đều đặt trên người Liều Tuyền, cũng không trông thấy vẻ mềm mại trong ánh mắt của Bắc Đường Ngôn.

Bắc Đường Ngôn bên này ngược lại lại như xuân phong đắc ý, nhưng Liều Tuyền, người hiện tại đang bị Lăng Nhược Hi tính kế thì toàn thân đều không ổn, thờ phỉ phò lại cắn răng nghiêng lợi nói: "Người không nên quên, lấy không được Tuyết Mạn Thảo, người sẽ không sống được quá một năm!"

"Tuyết Mạn Thảo là ta đã hứa với người điều đó không sai, nhưng Tinh Cực Thảo thì ta lại không hứa với người, nếu An vương không vui, ta cũng không có cách nào khác."

Mấy chuyện chơi xấu này kia, Lăng Nhược Hi luôn luôn là người am hiểu nhất, cho nên, trực tiếp khiến cả gương mặt của Liều Tuyền đều đỏ lên.

Chấp tay hướng về phía Bắc Đường Ngôn, không cam lòng: "Đến lúc đó vẫn xin Vương gia đừng quá hẹp hòi."

Bắc Đường Ngôn nhìn dáng vẻ xù lông của Liều Tuyền, chỉ cảm thấy một trận buồn cười, nhưng cũng biết rằng Liều Tuyền là một người chú trọng thể diện, vì vậy hẳn cũng chỉ có thể nhếch một nụ cười gật đầu nghiêm túc: "Điều này là tất nhiên."

"Nếu mọi người đều đã đạt được thỏa thuận vui vẻ, vậy thì, sau này chúng ta đều là người đứng trên cùng một chiếc thuyền rồi. Chuyện ngày hôm nay, vẫn mong hai vị đây, cật lực giúp đỡ."

Kéo cả hai người họ cùng lên thuyền, Lăng Nhược Hi rất hài lòng, nhất là khi khuôn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Liều Tuyền lại cảm thấy thoải mái hơn gấp bội.

Tại thời điểm này, suy nghĩ của Liều Tuyền và Bắc Đường Ngôn hoàn toàn giống nhau. Rõ ràng là một nha đầu tâm địa hắc ám. Gọi là thỏa thuận vui vẻ, chỉ bằng nói là đảo ngược phải trái đúng sai cho nhanh.

Tuy nhiên, cả hai đều rất thức thời không nói cũng chẳng rằng điều gì, bởi vì hai người họ lại quá hiểu rõ Lăng Nhược Hi là con người thế nào, cho dù có nói, thì cũng chỉ là vô ích mà thôi, làm không tốt, còn phải bị một cục tức dồn nén trong bụng.

"Nói đi, người muốn thế nào?"

Bắc Đương Ngôn bất lực thở dài, hiểu kỳ nhìn Lăng Nhựt Hi. Hắn đang rất mong đợi biết được nào của tiểu nha đầu này rốt cuộc là được làm từ thứ gì.

"Những chuyện khác không cần phải lo lắng, chỉ cần Vương gia sau một khắc sau, từ cửa lớn bước vào huyền môn là được. Còn đối với hai thị vệ bên cạnh Vương gia, có thể cho ta tạm thời mượn dùng không?"

Nghe thế, Bắc Đương Ngôn cũng không hỏi nhiều, nói với Diệp Hoan phía sau lưng: "Đều nghe theo căn dặn của Tam tiểu thư."

Diệp Hoan sờ sờ lỗ mũi, chỉ cảm thấy một trận buồn cười, nhưng hôm nay là lần đầu tiên Diệp Tuyền gặp Lăng Nhựt Hi, cho nên nếu phải nghe lời Lăng Nhựt Hi vô điều kiện như vậy lại thấy có chút bất mãn.

Bắc Đương Ngôn không quan tâm đến suy nghĩ của Diệp Tuyền, trực tiếp xoay người rời đi.

Lăng Nhựt Hi lạnh lùng nhìn hai người đang bất tỉnh nhân sự nằm dưới đất, nhàn nhạt mở miệng nói: "Đánh thức hai chúng nó dậy."

Diệp Hoan khẽ nhếch khóe môi, tiến lên một bước, dội một chậu nước lạnh xuống, hai gã kia đều cùng lúc tỉnh lại, thấy tình hình trong phòng lập tức hiểu rõ ràng chính mình lần này tuyệt đối đã bị vu hãm rồi, không còn vẻ hung thần ác sát trước đó nữa, ôm đầu, khóc ròng: "Tam tiểu thư tha mạng, Tam tiểu thư tha mạng, tiểu nhân không dám, tiểu nhân cũng chỉ là bị người sai khiến mà thôi."

"Là ai sai khiến các người?"

Lăng Nhựt Hi dường như không thèm để ý đến dáng vẻ nước mắt nước mũi hòa lẫn vào nhau của cả hai người họ, chỉ mang một mặt lạnh lùng, giống như Tu La ở Địa Ngục, khiến cho người khác nhìn mà phát khiếp.

"Chuyện này.. Chuyện này.."

Hai người họ mặc dù sợ hãi, nhưng vẫn cố gắng đặt hi vọng vào Lăng Thanh Ngọc, ấp a ấp úng suy nghĩ tìm cách, làm thế nào mới có thể lừa gạt cho qua được chuyện này.

"Giết!"

"Là Thanh Ngọc tiểu thư!"

Giọng nói của một người đàn ông khác vang lên cùng lúc với âm thanh của Lăng Nhựt Hi, Lăng Nhựt Hi lạnh lùng nhìn hắn, khinh thường nói: "Người cũng khá hiểu chuyện nhỉ!"

Tiếng nói vừa dứt, sau đó nhìn lại Diệp Hoan phía sau, thân nhiên nói: "Thiến hán ta đi, đưa vào kỹ viện làm quy công!"

"Cái gì?"

Diệp Hoan mặc dù cũng đã từng giết người, nhưng chuyện như vậy lại là lần đầu tiên hắn làm, nhất là hiện tại bộ dáng mặt không đổi sắc của Lăng Nhựt Hi, quả thực quá mức kinh dị?

"Thị vệ của An vương phủ ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng làm không được?"

Lăng Nhựt Hi dường như không trông thấy bộ dạng khó tin của Diệp Hoan, chỉ khinh thường liếc mắt một cái, cầm đao, đi qua.

Diệp Hoan nghe vậy, khóe miệng co rút dữ dội, bước nhanh về phía trước, đoạt lấy con dao trong tay Lăng Nhựt Hi, hung hăng đâm xuống, gã nam nhân đó vừa muốn hét lên, Lăng Nhựt Hi liền trực tiếp cầm một bình hoa lên nện xuống đầu hắn, có chút khinh thường nhìn Diệp Hoan: "Chẳng lẽ Vương gia nhà các người không dạy các người, làm việc gì cũng phải cần có chu toàn sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Quá mức tàn nhẫn

Diệp Tuyền đứng bên cạnh mắt thấy toàn bộ quá trình, lập tức nhìn không được nữa, trực tiếp trốn sang một bên, nôn thẳng ra.

Lăng Nhựt Hi khinh thường nhìn thoáng qua Diệp Tuyền đang rất chật vật, thân nhiên nói: "Ta quả nhiên không nhìn lầm, thị vệ của An vương phủ, chỉ có ngần ấy bản lĩnh."

Diệp Tuyền gắng chống người dậy nhìn dáng vẻ lạnh lùng của Lăng Nhựt Hi, thật sự không thể lý giải được, một tiểu thư con nhà dòng dõi, một tiểu

thư khuê các, rốt cuộc là vì sao khi đối mặt với loại chuyện như vậy mà mặt còn không đổi sắc!

"Đã sớm nghe nói Tam tiểu thư lòng dạ ác độc tay độc, hôm nay gặp mặt, quả nhiên là danh bất hư truyền."

Diệp Tuyền ngày thường luôn mang dáng vẻ tùy hứng, hôm nay ở trước mặt Lăng Nhượng Hi bị mất mặt đau đến vậy, tất nhiên là tức chết, máu nóng dồn lên não, nói chuyện cũng trở nên hùng hổ dọa người hơn.

Diệp Hoan nghe đến đó thiếu thỉ nửa thì vút luôn tròn mắt ngoài, liền vội vàng tiến lên ngăn Diệp Tuyền thì thầm, áy náy nhìn Lăng Nhượng Hi, nhỏ giọng nói: "Tam tiểu thư, nàng ấy bình thường không đâu không nào, hôm nay lại càng không có đầu óc, xin người tuyệt đối đừng so đo với nàng ta."

Diệp Tuyền có chút không phục nhìn dáng vẻ Diệp Hoan lấy lòng, chỉ có điều nhìn thấy gương mặt tối như mực của Diệp Hoan, vẫn là ngậm miệng lại, ánh mắt nhìn Lăng Nhượng Hi càng thêm bất thiện.

Lăng Nhượng Hi cũng không có thời gian so đo với một nha đầu thiếu gân như Diệp Tuyền, chỉ nhàn nhạt nhìn một nam nhân khác vẫn chưa ngất đi, ôn nhu nói: "Hiện tại ngươi có hai lựa chọn, một chính là nghe lời của ta, ta bảo đảm ngươi sẽ không chết, hai chính là giống với huynh đệ của ngươi, đến kỹ viện sống tiếp phần đời tươi đẹp còn lại."

Mặc dù giọng nói của Lăng Nhượng Hi cực kỳ ôn nhu, nhưng gã nam nhân đó vẫn cảm thấy một trận rùng mình, nhất là phần dưới thân càng cảm thấy một trận đau thương, chỉ có điều hắn cũng không tin Lăng Nhượng Hi, cho nên có chút do dự.

Lăng Nhượng Hi cười lạnh: "Diệp Hoan, lấy huynh đệ của huynh đệ hắn ra đây cho hắn xem, tránh để hắn tiếp tục do dự."

"Tam..... Tam tiểu thư?"

Diệp Hoan lại một lần nữa đổi cách nhìn với Lăng Nhượng Hi, nữ nhân này đúng là tàn nhẫn đến cực điểm, quả thực chính là tàn nhẫn đến cực điểm!

"Không làm được thì rút về Vương phủ đi!"

Lăng Nhượng Hi không có thời gian nói nhảm với hắn, lạnh lùng nhìn hắn, ý tứ rất rõ ràng, hoặc là làm, hoặc là rút.

"Tam tiểu thư, giết người không quá đầu chạm đất*, người như vậy cũng không khỏi quá tàn nhẫn rồi?" Diệp Tuyền thật sự nhìn không được, ngăn lại trước mặt nam nhân kia, gắt gao trừng mắt nhìn Lăng Nhượng Hi.

*Giết người không quá đầu chạm đất: Ý chỉ ví von khi muốn xử lý một ai đó hoặc làm một việc gì khác cần phải để lại cái hậu, không nên quá đáng hay quá thẳng tay, để tránh gây ra họa vô tội hoặc mang đến cho người khác quá nhiều thống khổ và bất hạnh, như vậy đối với chính mình cũng có nhiều điều lợi.

"Nếu như hôm nay ta không liều chết đánh cược một lần lại bị bọn hắn chiếm đoạt, kết quả của ta sẽ thế thảm gấp trăm lần so với bọn hắn." Nếu không phải bởi vì Diệp Tuyền là người bên cạnh Bắc Đường Ngón, Lăng Nhượng Hi cũng lười phải giải thích nhiều lời cho một.

"Rút sang một bên, đừng làm ông đây mất mặt!"

Diệp Hoan thấy sắc mặt của Lăng Nhượng Hi lúc lúc càng khó coi, trực tiếp đẩy Diệp Tuyền né sang một bên, giơ tay chém xuống, trực tiếp nhổ tận gốc vật kia, vút xuống trước mặt một gã khác, lạnh lùng nói: "Tự chọn đi!"

Gã đó thấy thế, sao còn dám không nghe, liên tục gật đầu: "Tiểu nhân đều nghe theo lời của Tam tiểu thư, xin Tam tiểu thư tha mạng!"

Lăng Nhượng Hi lúc này mới hài lòng nhẹ gật đầu nhìn Liễu Tuyền sắp ngủ gật tới nơi ở trong phòng, cảm thấy một trận buồn cười, nhàn nhạt nở nụ cười, sau đó điềm nhiên như không có việc gì tiến lên phía trước, cười ha ha nói: "Liễu công tử, dù sao cũng nhàn rồi không làm gì, chỉ bằng chúng ta lập một bàn cờ đi?"

Liễu Tuyền không ngờ rằng Lăng Nhượng Hi giữ mình lại chỉ là vì muốn đánh cờ, lập tức cảm thấy có cảm giác như bị lừa gạt, không vui nhìn Lăng Nhượng Hi, cắn răng nghiêng lợi nói: "Nếu người dám tính kế ta, ta sẽ không bỏ qua người!"

Lăng Nhượng Hi nhìn Liễu Tuyền bày ra một bộ dáng vẻ trẻ con, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, ôn nhu nói: "Chúng ta là chiến hữu trên một chiếc thuyền, sao ta lại bán đứng ngươi, tính kế ngươi được đây?"

Cũng không biết vì sao, chỉ cần là Lăng Nhượng Hi cười ôn nhu như vậy, Liễu Tuyền đã cảm thấy một trận rùng mình, cũng không biết lại đang tính toán thứ gì đây.

Thấy Lăng Nhượng Hi như vậy, Diệp Tuyền càng cảm thấy tức hộc máu, tức giận liếc xéo một cái, châm biếm: "Ta thật sự là không hiểu, vì sao Gia nhà mình nhất định phải hợp tác cùng với nữ nhân như vậy, đây là nữ nhân sao? Đây quả thực là rắn độc có được hay không?"

Nghe Diệp Tuyền nói vậy, Diệp Hoan khẽ nhún mày có chút không vui nói: "Thủ đoạn của Tam tiểu thư không phải là thứ ngươi có thể hiểu, Diệp Tuyền, đừng bảo là ta không cảnh cáo ngươi, tốt nhất là đừng chọc vào Tam tiểu thư, nếu Tam tiểu thư ra mặt tính toán, chúng ta cũng không phải là đối thủ của ngài ấy đâu."

Nghe thấy Diệp Hoan nói như vậy, Diệp Tuyền càng cảm thấy không phục, tức giận nói: "Bản về ngoan độc, ta tất nhiên không phải là đối thủ của Tam

tiểu thư, nhưng thủ đoạn hạ lưu như vậy, ta cũng không thèm dùng."

"Đủ rồi! Diệp Tuyền, người quá hỗn xược rồi! Gia bảo chúng ta nghe theo lời của Tam tiểu thư, chúng ta phải nghe theo, từ khi nào quyết định của Gia còn đến lượt chúng ta hoài nghi?"

Diệp Hoan thật sự không thể nhịn được nữa, tức giận trợn mắt nhìn Diệp Tuyền, sau đó tức giận nói: "Nếu người không nguyện ý, thì bây giờ quay về cũng không muộn! Đừng để ông đây mất mặt!"

"Sao ta có thể thua dưới tay một nữ nhân khuê phòng được!"

Diệp Tuyền tức giận liếc mắt, sau đó nhanh chóng đi làm chuyện Lăng Nhược Hi giao cho nhưng trong lòng vẫn còn cảm giác chán ghét Lăng Nhược Hi.

Một bên khác Bắc Đường Ngôn từ cổng lớn bước vào, lần này, Bắc Đường Ngôn cũng không phải tới một mình, mà còn dẫn theo Hoàng thúc Bắc Đường Kỳ cùng đến.

Hai người từ cửa chính tiến vào, lúc này, Lăng Nham và Lăng Phong đều không có ở nhà, cho nên chỉ có Đại phu nhân và Nhị phu nhân đi ra ngoài nghênh đón.

"Thần phụ bái kiến hai vị Vương gia, không biết Vương gia đại giá quang lâm, là có chuyện gì?"

Đại phu nhân dẫn đầu đi ra phía trước, nhẹ nhàng phúc thân, thật sự là không hiểu lúc này hai người họ tới đây rốt cuộc là có ý gì.

"Bản vương vừa mới hồi kinh, nghe nói Tam tiểu thư của quý phủ cảm nghệ song tuyệt*, cho nên đặc biệt tới để mở mang tầm mắt."

*Cảm nghệ song tuyệt: Ý nói về nghệ thuật chơi đàn tuyệt đỉnh

Bắc Đường Kỳ nhàn nhạt mở miệng, kỳ thật hắn cũng rất hiếu kỳ, nữ nhân có thể khiến cho mình đứa cháu này phải hao tâm tổn trí như thế, rốt cuộc là là loại nữ nhân gì.

Nghe đến đó, Lăng Thanh Ngọc thân vận trang phục lộng lẫy tới đây lập tức thầm cảm thấy ghen ghét lợi xiết chặt nắm đấm.

Mặc dù lần trước mắt phải bị thương, nhưng Lăng Thanh Ngọc y thuật cao minh, không biết lấy từ đâu ra một con mắt của tên nô tài nào đó, thay vào mắt của mình, hiện tại cũng coi như là khôi phục lại thị lực bình thường.

Đề phần nộ trong lòng xuống, ưu nhã đi tới bên cạnh Bắc Đường Ngôn, vừa cười vừa nói: "Thần nữ bái kiến An vương, bái kiến Kỳ vương, Tam muội muội cảm nghệ đúng là tuyệt nhất, chỉ có điều Mẫu thân còn đang bận chuyện, không bằng để thần nữ dẫn hai vị Vương gia đi qua đó?"

Lăng Thanh Ngọc mặc dù tức sắp chết, nhưng lại tính toán thời gian một chút, hiện tại Lăng Nhược Hi hẳn là đang thân trần như nhộng mây mưa cùng hai tên lưu manh kia, nàng ta ngược lại có chút hiếu kỳ, nếu một màn này bị Bắc Đường Ngôn nhìn thấy, có phải vẫn sẽ che chở cho nàng như thế hay không!

Vừa nghĩ tới hình ảnh kia, Lăng Thanh Ngọc liền kích động một trận, thân thể cũng nhịn không được có chút run rẩy.

Nhìn Lăng Thanh Ngọc như thế, kỳ thật Bắc Đường Ngôn cũng có chút đồng tình, mặc dù hắn không biết kế hoạch cụ thể của Lăng Nhược Hi là thế nào, nhưng hắn quá rõ tính tình của Lăng Nhược Hi, tuyệt đối sẽ không tùy tiện bỏ qua cho bất kỳ ai hãm hại nàng.

Nhẹ gật đầu, khách khí trả lời một câu: "Vậy làm phiền Thanh Ngọc tiểu thư."

"Vương gia mời đi theo thần nữ." Lăng Thanh Ngọc giờ này khắc này hận không thể trực tiếp mọc cánh bay thẳng đến viện của Lăng Nhược Hi, muốn thấy dáng vẻ chật vật của Lăng Nhược Hi.

Bởi vì kích động, bước chân cũng trở nên có chút vui sướng, nhìn dáng vẻ Lăng Thanh Ngọc đã sắp chết đến nơi rồi còn không hay không biết, Bắc Đường Ngôn có chút bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng trong lòng quả thật có chút chờ mong, không biết hôm nay, sẽ trình diễn trò hay như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Quá nở mày nở mặt

Trên đường lại đây, trong lòng Lăng Thanh Ngọc đã sớm nghĩ ra vô số khả năng, nhưng nàng ta lại không hề ngờ tới thứ mà mình trông thấy, lại là cảnh tượng như vậy.

Ánh nắng vừa vãn, Lăng Nhược Hi mang gương mặt nghịch ngợm nhìn Liễu Tuyền đối diện, trong giọng nói lộ ra vẻ đắc ý: "Ha ha, vãn này lại là ta

thắng!"

"Ván này không tính, người chơi xấu!" Liễu Tuyền lúc này mới rõ lẽ, nữ nhân này chẳng những tâm cơ thâm trầm, ngay cả đánh cờ cũng không từ thủ đoạn, rõ ràng là cố ý bày cạm bẫy, hiện tại còn vác một mặt vô tội, đúng là chọc tức chết người mà.

Trông thấy khuôn mặt Liễu Tuyền đỏ ửng lên, Lăng Nhược Hi vội vàng trấn an: "Được được được, ván này không tính, chúng ta chơi lại lần nữa, được không?"

"Chơi gì nữa mà chơi, không thấy có người đến sao?" Liễu Tuyền thờ phỉ phò vút con cờ lên bàn cờ, chuyển ánh mắt đặt trên người ba vị khách không mời mà đến ngoài công.

Lăng Nhược Hi nhìn ba người họ, trong lòng nổi một trận cười lạnh, nhất là khi trông thấy Lăng Thanh Ngọc một mặt khiếp sợ, càng cảm thấy buồn cười, nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ như vừa mới nhìn thấy bọn họ.

Vội vội vàng vàng tiến ra phía trước, bối rối thì lễ một cái: "Thần nữ bái kiến An vương, bái kiến.."

"Đây là Hoàng thúc của Bản vương, Nhiếp Chính Vương."

Bắc Đường Ngôn có lòng giới thiệu một câu.

Kỳ thật Lăng Nhược Hi cũng biết vị Nhiếp Chính Vương này, lúc còn ở kiếp trước, cũng từng có gặp mặt một lần, nhưng một kiếp này đích thật là lần đầu tiên gặp mặt, do vậy mới giả vờ như không hề quen biết.

"Thần nữ bái kiến Nhiếp Chính Vương."

Lăng Nhược Hi nhìn Bắc Đường Kỳ, Bắc Đường Kỳ đương nhiên cũng đang nhìn Lăng Nhược Hi, chỉ là dù đã đánh giá trên dưới một phen, nhưng cũng không thấy được nữ nhân này có gì khác biệt, ngoại trừ con ngươi đen nhánh thâm trầm có chút nhìn không thấu kia ra, thứ khác, lại không có gì đặc biệt.

Thật sự không thể lý giải được, một nha đầu như vậy, rốt cuộc có chỗ nào có thể khiến Bắc Đường Ngôn phải luôn mồm khen ngợi như vậy.

Mất thấy ánh mắt của hai người họ đều dừng lại trên người Lăng Nhược Hi, sắc mặt của Lăng Thanh Ngọc càng âm trầm đáng sợ, nhìn thoáng qua Liễu Tuyền đứng bên cạnh vẫn luôn không nói gì, không có ý tốt mở miệng: "Tam muội muội thật đúng là hăng hái nhỉ, ban ngày ban mặt, cô nam quả nữ cùng nhau đánh cờ, truyền ra ngoài, sợ là không dễ nghe?"

Lăng Nhược Hi nhàn nhạt cười, kéo Liễu Tuyền bên cạnh lại, cười ha ha nói: "Thanh Ngọc tỷ tỷ sợ là không biết vị công tử này đâu nhỉ? Đây là Liễu Tuyền thân y vang danh khắp kinh thành, cũng là ca ca kết nghĩa của Nhược Hi, mấy lần trước bị thương, đều là nhờ Liễu đại ca hỗ trợ."

Liễu Tuyền thật sự rất muốn hất tay Lăng Nhược Hi ra, tim gan của nữ nhân này thật sự quá đen tối, hấn bắt quả chỉ đồng ý với nàng tạm thời không đi, nhưng lại không ngờ rằng nàng vậy mà đã xà tùy côn thương*, vô duyên vô cớ, tự dung lại trở thành nghĩa muội của mình!

*Đã xà tùy côn thương: Nghĩa bóng là cầm cây đánh rắn, rắn cuộn theo lên cây gậy. Ngụ ý chỉ con người biết lợi dụng cơ hội, thuận theo tự nhiên mà làm, tranh thủ có lợi ích lớn hơn, có thể là lợi dụng thủ đoạn của đối phương xuất hiện sơ hở, linh động phản kích.

Lăng Nhược Hi tất nhiên có thể cảm nhận thấy được Liễu Tuyền đang phẫn nộ, nhưng trong lòng lại có một trận đắc ý, dù sao hiện tại tất cả mọi người đều bị cột trên cùng một chiếc thuyền, mấy lời lừa bịp thế này, còn không phải do nàng tùy ý phát huy ư?

"Ồ? Liễu thân y? Tam muội muội thật sự có bản lĩnh, đã từng nghe nói Liễu công tử trời sinh có tính lãnh đạm, vậy mà có thể cùng Tam muội muội kết bái huynh muội, đây cũng là một việc quang vinh, sao lại chưa từng nghe Tam muội muội nhắc tới nhỉ?"

Lăng Thanh Ngọc nghe nói về thân phận của Liễu Tuyền, trong lòng hơi hồi hộp, theo bản năng nhìn thoáng qua hương bên cạnh, sau đó lặng lẽ quan sát sắc mặt của Liễu Tuyền, còn Liễu Tuyền thì vẫn đang tức Lăng Nhược Hi, cho nên Lăng Thanh Ngọc cũng nhìn không ra rốt cuộc hấn có biết bí mật về Huân Hương này hay không.

"Chúng ta có chuyện gì, đều phải nói với người sao?" Liễu Tuyền tựa như rất chán ghét Lăng Thanh Ngọc, thẳng thắn tức giận quét một cái liếc mắt, thờ phỉ phò ngồi sang một bên.

Mặc dù Lăng Thanh Ngọc là con thứ, nhưng bởi vì tài mạo xuất chúng, mẹ đẻ chết sớm, vẫn luôn được gửi nuôi dưới trướng của mẹ cả, cho nên trong kinh không ít người dần dần cũng quên đi xuất thân ti tiện của nàng ta, ngược lại vì trọng mặt mũi của Lăng phủ, đều sẽ cung kính nàng ta ba phần, giọng nói ngay thẳng như vậy, cũng là lần đầu tiên gặp phải.

Nếu người này là người khác vậy thì thôi không nói, hết lần này tới lần khác lại chính là Liễu Tuyền thân y ngay cả Hoàng đế cũng phải kính nể ba phần, bỏ hèn này, Lăng Thanh Ngọc chỉ có thể lặng lẽ nuốt xuống.

Không chính được Liễu Tuyền, Lăng Thanh Ngọc trực tiếp hướng mũi dùi về phía Lăng Nhược Hi: "Tam muội muội, hai vị Vương gia đặc biệt đến đây là muốn nghe muội đánh đàn, đây chính là phúc khí nấy đời muội đã tu luyện, sao lại đứng cả nửa ngày rồi, thậm chí ngay cả ẩm trà tách nước cũng đều không có?"

Lăng Nhực Hi không mặn không nhạt nhẹ gật đầu, sau đó nhàn nhạt phân phó: "Còn ngần ra đó làm gì? Đi pha trà mời Vương gia."

Mai Hương đã sớm nghe Lăng Nhực Hi căn dặn, cho nên liền nhẹ gật đầu lui xuống.

Lăng Nhực Hi nhàn nhạt nhìn Bắc Đường Ngôn và Bắc Đường Kỳ thấp giọng nói: "Căn viện này của Nhực Hi có hơi nhỏ một chút, tàn tạ một chút, vẫn xin hai vị Vương gia đừng trách cứ."

"Đường đường là nữ nhi của Đại tướng quân lại ở trong một căn viện đơn sơ thế này, đích thật là trăm năm khó gặp, có thể thấy được, Đại tướng quân nhất định rất liêm khiết thanh bạch! Ngày khác Bản vương nhất định phải nói tốt với Hoàng huynh vài câu mới được, phủ Tướng quân đã rách nát đến mức vậy rồi!"

Bắc Đường Kỳ ghét bỏ nhìn hoàn cảnh chung quanh, sau đó bất đắc dĩ ngồi xuống.

Lăng Thanh Ngọc trước đó làm trăm tính vạn toán cũng không tính đến chuyện hai người này là chạy đến chỗ của Lăng Nhực Hi, bây giờ nghe Bắc Đường Kỳ nói thế, sắc mặt trong nháy mắt liền đỏ lên, vội vàng nói: "Vương gia hiểu lầm, bởi vì Tam muội muội đột nhiên hồi kinh, cho nên có nhiều chuyện không kịp chuẩn bị, viện dành cho Tam muội muội vẫn còn đang thu xếp, trong lúc nhất thời, cũng chỉ có thể tới đây chịu đựng một khoảng thời gian."

"Hiệu suất làm việc trong phủ Tướng quân đúng là đủ chậm, Tam tiểu thư này đã trở về lâu như vậy rồi, cho dù có là xây dựng lại đi nữa thì cũng không mất nhiều thời gian đến vậy chứ? "Bắc Đường Kỳ rất hiển nhiên sẽ không để mình bị xoay vòng vòng, một chút mặt mũi cũng đều không muốn chừa cho Lăng Thanh Ngọc.

Hoàng thúc, cuộc đời khó khăn, cuộc sống gian khổ, tự dừng lại bày việc ra làm gì cho càng khổ thêm!

Bắc Đường Ngôn có chút bất đắc dĩ nhìn Bắc Đường Kỳ ác mồm ác miệng, vị Hoàng thúc này của hắn cái gì cũng tốt, chỉ có cái miệng này là không tốt thôi, mới mở miệng ra là có thể nói chuyện nói đến mức ông trời cũng xin thua, không thấy Lăng đại tiểu thư người ta vì tìm lý do mà phải nói láo đầy ư, nói láo cũng vất vả lắm chứ phải!

Quả nhiên, sắc mặt của Lăng Thanh Ngọc chợt xanh chợt tím, hết lần này tới lần khác đều là người mà nàng không đời nào chọc nổi, cũng chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay nuốt cục tức này xuống.

"Vương gia hiểu lầm rồi, kỳ thật nơi này so với nông thôn đã là tốt lắm rồi, Nhực Hi ở chỗ này, cũng rất thỏa mãn. "Lăng Nhực Hi vốn cũng không phải là hạng người thiện lương gì, đứng một bên nhìn thấy cơ hội tốt, tận khả năng khiến sắc mặt của Lăng Thanh Ngọc tối thêm chút nhan sắc.

"Vương gia xin cùng trà. "Lúc này Mai Hương bung ấm trà đến, cung cung kính kính đặt trước mặt mỗi người một ly trà, lúc này mới quy củ đứng sang một bên.

Bắc Đường Kỳ và Bắc Đường Ngôn cùng nâng chén trà lên, sau khi uống được một ngụm, Bắc Đường Kỳ trực tiếp buồn cười mở miệng hỏi: "Tam tiểu thư đây là loại trà gì đây? "

Lăng Thanh Ngọc có chút hiếu kỳ, cúi đầu nhìn xuống, nào có lá trà gì đâu, rõ ràng chỉ có chút bột trà nát hòa vào trong một cái ấm nước không ấm cũng không nóng, như vậy mà đã bung lên rồi.

Sắc mặt càng trở nên thêm âm trầm! "Mai Hương! Đây là chuyện gì? Hai vị Vương gia tôn quý thế nào, sao có thể dùng nước trà thế này để chiêu đãi? Người có mấy cái đầu! "

Mai Hương nghe đến đó, lập tức bị dọa đến toàn thân phát run, quỳ trên đất, vội vàng nói: "Thanh Ngọc tiểu thư bớt giận, khi sớm, nô tỳ đi nhận lá trà, nhưng hết lần này tới lần khác cũng không có phần cho viện của Tam tiểu thư, những lá trà này, cũng là do Tiểu thư từ nông thôn mang về, đã là tốt nhất rồi. "

Lăng Thanh Ngọc hiện tại hận không thể dứt khoát tiến lên bóp chết Mai Hương chẳng đặng hoàng nói hươu nói vượn, nhưng lại cố kỵ hai người sau lưng, cũng chỉ có thể ráng mỉm cười chống đỡ nói: "Chắc là do bọn hạ nhân sơ sót, không bằng như vậy đi, mời hai vị Vương gia dời bước, đi sang viện của thần nữ, chỗ của thần nữ có Tuyết Đình Hàm Thúy mà An vương thích nhất. "

"Tuyết Đình Hàm Thúy? "Ngôn nhi từ khi nào lại thích cái loại đó vậy? Nếu ta nhớ không lầm, không phải Ngôn Nhi vẫn luôn thích Đại Hồng Bào ư? Chẳng lẽ cảm thấy cái tên khó nghe, cho nên mới đổi?" Bắc Đường Kỳ chính là có cái khả năng này, một câu, liền khiến cho mọi người cùng lâm vào cảnh xấu hổ vô biên vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Người hết trò rồi à

Mặc dù Bắc Đường Ngôn không có ấn tượng gì tốt đối với Lăng Thanh Ngọc này, nhưng dù sao cũng là trưởng nữ Lăng phủ, cho nên cũng không thể đắc tội được, giờ thì hay rồi, một câu nói của Bắc Đường Kỳ, trực tiếp khiến cho mấy câu qua loa lấy lệ của Bắc Đường Ngôn, dứt khoát bị nghẹn lại nơi cuống họng.

Đem lời nói trong miệng nuốt xuống, bắt đắc dĩ nói: "Trà này rất ngon, hôm nay được uống trà của tam tiểu thư, cảm giác rất mới mẻ."

Lăng Thanh Ngọc gắt gao xiết tay lại, hận không thể ném cái tách ra ngoài, nhưng vì thấy hai vị Vương gia thưởng thức rất ngon, ngại thể diện, miễn cưỡng uống một ngụm.

Nhưng khi Lăng Thanh Ngọc vừa mới uống xong, toàn bộ liền phun ra hết, la lên một tiếng thống khổ: "Trà này.." Có Thanh Ti Nhiều!

Nửa câu nói sau, Lăng Thanh Ngọc không nói ra, trực tiếp nuốt trở lại.

"Trà này tất nhiên không phải là Tuyết Đình Hàm Thúy! Chỉ sợ đại tiểu thư uống không quen!" Bắc Đường Kỳ lạnh lùng nhìn Lăng Thanh Ngọc, trong mắt đầy sự trào phúng.

"Vương gia bớt giận, trong này, trong này có.."

Lăng Thanh Ngọc xấu hổ muốn giải thích, nhưng lại không biết phải giải thích như thế nào, mất nửa ngày cũng không nói ra được chuyện gì.

Thấy Lăng Thanh Ngọc vẫn luôn ung dung hoa lệ trước mặt người ngoài nay lại có bộ dạng xấu hổ này, trong lòng Lăng Nhục Hi cảm thấy vô cùng sáng khoái, đây mới chính là bộ dáng của một thứ nữ đề tiện, nếu không cho nàng ta một chút màu sắc, thì chính ả còn tưởng bản thân là lá ngọc cành vàng.

"Bỏ đi, hai ta tới đây không phải chỉ để uống trà, Bôn vương vừa mới hồi kinh thì lại nghe nói tam tiểu thư cảm nghệ xuất chúng, ngay cả Đức phi nương nương cũng khen không dứt lời, cho nên đến đây thăm hỏi riêng tam tiểu thư, hy vọng có thể nghe một khúc." Bắc Đường Kỳ không để tâm tới bộ dạng xấu hổ của Lăng Thanh Ngọc, trực tiếp đem ánh mắt đặt trên người Lăng Nhục Hi.

Lăng Nhục Hi bình thần vô tư đón nhận ánh mắt tò mò nghiên cứu của Bắc Đường Kỳ, sau đó lo lắng chà chà lòng bàn tay, rụt rè mở miệng: "Nếu Vương gia có phân phó, Nhục Hi không dám không nghe, nhưng mà.. Nhục Hi không có đàn.."

Nói đến cũng thấy xấu hổ, mặc dù Đức phi ban thưởng cho nàng rất nhiều, nhưng đại đa số đều là vật trang trí, không thể đổi lấy tiền, của hồi môn của mẫu thân thì còn có chỗ hữu dụng, cho nên hiện tại Lăng Nhục Hi vẫn còn rất nghèo.

Nghe đến đây, Bắc Đường Kỳ cảm thấy kì lạ: "Không có đàn, vậy tài đánh đàn của tam tiểu thư là từ đâu ra?"

"Khi còn bé mẫu thân rất thích đàn, Nhục Hi mua đàn thẩm lâu nên cũng học được một ít, sau này, càng khó có cơ hội được đánh, cho nên mới hết sức trân trọng từng cơ hội."

Giả bộ đáng thương, Lăng Nhục Hi nếu đã muốn thì sẽ thuận buồm xuôi gió, diễn một hình ảnh của một tam tiểu thư ủy khuất chờ mong, người ngoài nhìn vào liền cảm thấy không đành lòng.

Bắc Đường Ngôn cũng như vậy, cho dù biết Lăng Nhục Hi đang diễn trò, nhưng vẫn không nhịn được mà đau lòng một trận.

Lăng Thanh Ngọc nhìn thấy ánh mắt của hai người, thiếu chút nữa thì thổ huyết luôn tại chỗ, Bắc Đường Kỳ thì không nói, sao ngay cả Bắc Đường Ngôn cũng lộ ra vẻ mặt này?

Lần trước Lăng Nhục Hi cũng làm hành động này, chẳng lẽ hán cũng quên rồi? Một nữ nhân dám dùng trăm cái đâm vào mắt người khác không chút do dự, sao lại có thể có bộ dáng mắt mắt đáng thương vì không có đàn cơ chứ?

Tuy nói như thế, nhưng hiện tại Lăng Thanh Ngọc biết bản thân mình bị người khác quản chế, chuyện lừa ma gạt quỷ này, chỉ có thể để Lăng Nhục Hi tùy tiện nói!

Vừa định mở miệng, chợt nghe tiếng thét thất thanh đến tận trời: "..."

"Giọng của tiểu thư Lăng phủ có thể hát hí kịch!" Bắc Đường Kỳ thần nhiên nói một câu.

"Thanh Ngọc tiểu thư, không ồn, không ồn, đại tiểu thư nàng ấy.."

Tiểu nha đầu hoang mang hoảng loạn chạy tới, nhìn thấy hai vị Vương gia trong viện, trực tiếp hồi hận, câu nói phía sau cũng không nói ra.

"Thanh Dương làm sao vậy?" Huyệt Thái Dương của Lăng Thanh Ngọc đột nhiên co rút kịch liệt, cảm giác vừa có chuyện không hay xảy ra.

Tiểu nha đầu phía sau không dám nói thật, chỉ có thể nói mập mờ: "Đại tiểu thư có chút không thoải mái, xin Thanh Ngọc tiểu thư tự mình đi xem thử!"

"Không thoải mái? Hay là Liễu huynh đi xem thử đi?"

Lăng Nhục Hi cố nén cười, lo lắng nhìn mặt Liễu Tuyền đang nghiêm nghị đen xì lại.

Nếu không phải vì nhìn thấy bả vai của Lăng Nhực Hi khẽ run run, Liễu Tuyền thực sự còn cho rằng nha đầu này có vài phần lương tâm, lo lắng cho tỷ của mình, nhưng giờ, Liễu Tuyền tức giận cho một cái liếc mắt khinh bỉ, mắt hững hờ nói: "Người nghĩ ta và người là thầy bói bên đường à? Trò mèo trò chó gì, cũng phải phối hợp diễn cho ta xem!"

Lăng Thanh Ngọc nghe đến đây, tức giận tới mức hàm răng phát run: "Liễu công tử, xin cẩn trọng lời nói."

"Ta muốn nói gì thì ta nói đó, liên quan gì tới người?" Liễu Tuyền không một chút lưu tình cho Lăng Thanh Ngọc một cái liếc mắt, giống như nàng ta là một thứ gì đó không sạch sẽ vậy.

"Người!" Lăng Thanh Ngọc tức chết, nhưng lại không dám đắc tội hần

"Đại ca, cứ cho là Nhực Hi xin huynh, huynh đi xem đại tỷ tỷ đi!" Lăng Nhực Hi làm ra một bộ dáng chân thành, chớp chớp đôi mắt thành thực, chèn chặt vào Liễu Tuyền.

Vốn dĩ muốn làm khó Lăng Nhực Hi một phen nhưng khi Liễu Tuyền nhìn thấy ánh mắt như vậy, bất đắc dĩ gật đầu đồng ý: "Xem thì xem!"

Đoàn người cứ như vậy hướng đến sân của Lăng Thanh Dương, vừa tới cửa liềm gặp đại phu nhân đang vội vàng, đại phu nhân nhìn thấy đám người, nhất thời nóng nảy: "Các người tới đây làm gì?"

"Đại bá mẫu, vừa rồi có nha đầu nói tỷ tỷ không thoải mái, cho nên Nhực Hi dẫn Liễu thần y qua đây xem sao!"

Lăng Nhực Hi trong lòng cười lạnh, Đại phu nhân kích động lại đây, chỉ sợ là đã biết sự tình ở bên trong, cho nên mới cản trở mọi người đi vào?

"Đừng nghe hạ nhân nói bậy, đại tỷ tỷ của người vẫn tốt, các người vẫn nên lên nhà trước uống trà đi." Bây giờ đại phu nhân làm sao có thể để người khác đi vào, mong sao hai vị Vương gia rời đi cho nhanh, nếu cảnh tượng bên trong bị hai người nhìn thấy, chỉ sợ thanh danh cả đời của Lăng Thanh Dương sẽ bị phế mất.

"Đại tiểu thư tha mạng, đại tiểu thư tha mạng, tiểu nhân không dám, tiểu nhân thật sự không dám!"

Khi mọi người còn đang do dự, đột nhiên một nam nhân hoảng loạn từ bên trong chạy ra, quần áo không chỉnh tề, trên mặt mang theo hoảng sợ.

Ngay sau đó một người cô gái mặc yếm chạy ra, thần sắc đỏ bừng, miệng nói mơ hồ: "Không cần chạy, người lại đây đi, ta nóng, ta muốn tắm!"

Tất cả mọi người đều bị một màn này làm cho sợ kinh người, nhất là Bắc Đường Ngôn, thấy không tự nhiên liền quay mặt đi, nhưng Bắc Đường Kỳ lại tỏ ra bộ dáng đã quen mắt: "Hahaha, đại tiểu thư Lăng phủ này, thật đúng là không bị cản trở nha!"

"Còn đứng đó ngờ ngác làm gì? Mau đưa đại tiểu thư về phòng!"

Đại phu nhân như bị năm đạo sét đánh lên đỉnh đầu, nhưng vẫn cáo già, trước tiên trấn định lại, tiến lên phía trước, đem áo choàng của mình che lấy làn da của Lăng Thanh Dương đang lộ ra bên ngoài.

Nhưng thật không ngờ, hiện tại thần trí Lăng Thanh Dương đang không minh mẫn, cả người đều bầu vuu lên người đại phu nhân, miệng còn nỉ non: "Không, không mặc quần áo, nóng quá, ta nóng quá đi!"

"Tất cả đều chết rồi hay sao? Nhanh lại đây giúp một tay!"

Lăng Thanh Ngọc lúc này cũng phản ứng lại, trực tiếp gọi hạ nhân đưa Lăng Thanh Dương trở về, nhưng hiện tại Lăng Thanh Dương đang mất trí, giống như một con cá bị lột hết vảy sống đang kịch liệt giãy giụa, bất kỳ ai chạm vào, tay chân cũng sẽ đều quơ quơ sờ soạng trên người họ, cảnh tượng này, thật là nóng bỏng.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Danh tiết hoàn toàn bị hủy hoại

Đại phu nhân nhìn một mảnh hỗn loạn trước mắt, quả thực tim như muốn vọt lên não, vội vàng ngăn lại trước mặt Lăng Thanh Dương, một mặt hối lỗi nhìn Bắc Đường Ngôn và Bắc Đường Kỳ: "Hai vị Vương gia xin thứ tội, trong phủ hiện tại có chút bất tiện, vẫn xin hai vị Vương gia dời bước cho."

"Đại phu nhân e là không thể giải quyết nhỉ?"

Bắc Đường Kỳ không hề có chút ý muốn nể tình, nhưng lại không nghĩ tới Lăng Thanh Dương bên này vừa nhìn thấy Bắc Đường Kỳ liền bước thẳng tới, khóa thân nhào tới phía Bắc Đường Kỳ.

Bắc Đường Kỳ nhanh tay lẹ mắt né sang chỗ khác, Lăng Thanh Dương do sơ ý nên trực tiếp ngã nhào trên đất, mặc dù bị đau, nhưng lại không tỉnh táo lại được, ngược lại lại hướng về phía Bắc Đường Ngôn phóng tới.

Bắc Đường Kỳ trốn đến khu vực an toàn, vỗ vỗ tim nhỏ của mình, trong lòng vẫn còn sợ hãi nói: "May mà Bản vương nhanh nhạy, nếu không thì vô ý, sẽ hủy Đại tiểu thư mất!"

Nhìn xem dáng vẻ ghét bỏ của Bắc Đường Kỳ, sắc mặt Đại phu nhân chợt tái xanh, nhất là khi nhìn thấy Lăng Thanh Dương bất chấp đuổi theo Bắc Đường Ngôn chạy khắp tứ phía, càng cảm thấy thể diện cả đời này của mình đều bị ném đi hết rồi.

Lăng Thanh Ngọc thấy Lăng Thanh Dương vậy mà lại bám riết quần lấy Bắc Đường Ngôn người mà nàng ta thâm thương trọng nhó, lập tức liền sốt ruột, tiến lên một bước hung hăng cho Lăng Thanh Dương một bạt tai: "Náo như vậy đã đủ chưa!"

Cơ hồ là cùng một khắc ấy, Lăng Nhược Hi âm thầm nháy mắt với Liễu Tuyền, Liễu Tuyền khó hiểu xoay người sang chỗ khác, nhưng lại lén bắn ra một cây kim châm từ trong tay áo, không hề có sơ hở cắm vào đầu của Lăng Thanh Dương.

Lăng Thanh Dương bỗng nhiên tỉnh táo lại, nhìn lại trong viện của mình người đứng vậy xem tập nập, lập tức cảm thấy có chút kỳ quái, ánh mắt bỗng nhiên rơi trên gương mặt của Bắc Đường Ngôn, vội vội vàng vàng phúc thân: "Thần nữ A!"

Cúi đầu nhìn xuống, Lăng Thanh Dương lúc này mới phát hiện mình vậy mà lại thân trần như nhộng đứng ở đó, lập tức thét ầm lên.

"Aiyo, cái mồm này, lỗ tai của Bản vương thật sự quá đáng thương đi mà!" Bắc Đường Kỳ chắc chắn xoa xoa lỗ tai vừa bị tra tấn bằng âm thanh, một mặt ủy khuất.

Không ai giữ người ở lại đây để nghe rồi lại phàn nàn này kia có được không? Là chính người có đuổi thể nào cũng không chịu đi đâu có được không!

Đại phu nhân thầm mắng trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn mang một bộ dáng thật bất đắc dĩ, lấy áo khoác trong tay khoác lên người Lăng Thanh Dương, lạnh lùng nhìn đám hạ nhân chung quanh: "Còn thất thần ra đây làm gì? Đưa Tiểu thư đi thay quần áo nhanh lên!"

Vừa nói, vừa đặt ánh mắt lên người Lăng Thanh Ngọc, ánh mắt này không được tính là thân thiện lắm, thậm chí còn có chút hùng hổ dọa người.

Lăng Thanh Ngọc cũng biết vừa rồi mình có chút xúc động, cho nên liền cúi đầu, cũng không dám đối mặt với Đại phu nhân.

Lăng Nhược Hi lúc này đỏ hoe mắt tiến lên một bước, kéo cánh tay của Lăng Thanh Dương, ngẹn ngào nói: "Đại tỷ tỷ, tỷ cũng đừng đau buồn quá, muội biết, nhất định là tỷ bị người khác hãm hại!"

Hiện giờ cả người Lăng Thanh Dương đều rơi vào trạng thái mơ hồ, nàng ta căn bản không biết chuyện gì xảy ra, vì sao lại biến thành cái dạng này, chỉ cần nghĩ tới bản thân mình trần như nhộng bị người xem đi xem lại, Lăng Thanh Dương thực sự muốn ngay lập tức đi tìm cái chết.

Nhất là lúc nhìn thấy dáng vẻ Lăng Nhược Hi giả mù sa mưa, càng cảm thấy nổi trận lôi đình, hung hăng đẩy một cái, cắn răng nghiêng lợi nói: "Người cút ngay cho ta! Đồ sao chổi nhà người, đều là người, đều do người mà ra cả!"

Lăng Nhược Hi đã sớm liệu đến kết quả như vậy, cho nên căn bản cũng không để ý, nhưng lại thừa dịp đang loạn rút kim châm trên đầu Lăng Thanh Dương ra, không hề để lại một chút dấu vết nào.

Liễu Tuyền tiến lên một bước, đỡ Lăng Nhược Hi dậy, lạnh lùng nhìn Lăng Thanh Dương, khinh thường nói: "Chính người không biết xấu hổ, lại còn trách người khác làm gì?"

Lăng Nhược Hi nhân thể, nghe thấy lời nói ấy của Liễu Tuyền thì xém chút bật cười ra tiếng, lúc đầu xem như Liễu Tuyền đối với mình cũng là đã đủ ác mồm ác miệng, lại không ngờ rằng con người hán vậy mà cũng tinh tế thật.

Sắc mặt của Đại phu nhân càng trở nên thêm khó coi, lúc này đã không còn tâm tư đâu mà để ý nhiều thứ nữa, trực tiếp quét ánh mắt đặt trên người gã hán tử quần áo không chỉnh tề đứng bên cổng: "Đem người này trói lại cho ta!"

Lăng Thanh Ngọc trước đó không hề chú ý tới gã nam nhân này, bây giờ nhìn lại, còi báo động trong lòng vang lên inh ỏi, đây không phải là một trong hai nam nhân nàng ta tìm đến để gây tai họa cho Lăng Nhược Hi đấy sao? Còn một kẻ nữa đi đâu rồi?

Vô thức nhìn lại phía Lăng Nhược Hi, vừa vận dụng phải ánh mắt tựa như cười nhưng lại không phải cười của Lăng Nhược Hi, lập tức cảm thấy trong lòng hơi hồi hộp, vội vàng nói: "Có ai không! Đem cái gã làm ô nhiễm sự trong sạch của muội muội trói lại cho ta, kéo ra ngoài đập chết hán cho ta!"

"Thanh Ngọc tiểu thư đây hán là đang định giết người diệt khẩu ư?" Giọng nói của Bắc Đường Kỳ không lớn mấy, lại có thể chứng thực rõ nhất tội của Lăng Thanh Ngọc.

"Vương gia đây là ý gì? Muội muội bây giờ phải chịu ủy khuất như vậy, e rằng vừa nhìn thấy sự ô uế đến thế lại sẽ càng thương tâm, chẳng lẽ thần nữ không được giết hán sao?"

Lăng Thanh Ngọc nói từng câu từng chữ gần như muốn r rỉ máu, nếu không phải đã sớm biết bản mặt ghê tởm của nàng ta, thật đúng là sẽ cho rằng nàng ta chính là một tỷ tỷ tốt ra mặt thay cho muội muội.

Người nam nhân nghe Lăng Thanh Ngọc nói như vậy, lập tức nhảy căng lên, vội vàng hô toáng lên: "Xin Thanh Ngọc tha mạng! Còn không phải là do Tình Tuyệt_ người của ngài gọi tiểu nhân tới sao? Vừa vào cửa đã nhìn thấy Đại tiểu thư như vậy rồi, thật sự không có quan hệ gì với tiểu nhân đâu!"

Nghe đến đó, Đại phu nhân tựa như cũng đã hiểu rõ chuyện gì, sắc mặt nhìn Lăng Thanh Ngọc cứ như nhìn thấy kẻ thù, cắn răng nghiêng lợi hỏi: "Là người gọi hắn đến?"

Lăng Thanh Ngọc run rẩy một trận trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra một bộ mặt thập phần ủy khuất: "Mẫu thân mình giám! Nữ nhi sao lại có thể làm ra chuyện như vậy được? Nhất định là kẻ bần hèn này đang nói hươu nói vượn!"

Lăng Nhượng Hi nhìn Lăng Thanh Ngọc như thế, thực cảm thấy nàng ta không đi làm nội ứng trong trại địch cũng đáng tiếc thật, tiến lên phía trước, nhẹ nhàng cầm lấy cánh tay của Đại phu nhân, nhu thuận nói: "Nhượng Hi biết Đại bá mẫu tức giận, nhưng mà hiện giờ cũng không phải là lúc để hoài nghi người một nhà chúng ta, Đại tỷ tỷ như vậy, nhất định là có nguyên nhân của sự tình, không bằng, mời Liễu công tử bắt mạch cho Đại tỷ tỷ đi?"

Mặc dù Đại phu nhân biết Lăng Nhượng Hi cũng không phải là kẻ tốt lành gì, nhưng lời này lại là ý muốn trong lòng Đại phu nhân, hừ lạnh một tiếng, hất tay Lăng Nhượng Hi ra, thân nhiên nói: "Vậy làm phiền Liễu công tử rồi."

"Không cần bắt mạch, Đại tiểu thư trúng phải Thanh Ti Nhiễm." Liễu Tuyên căn bản cũng không muốn tiến lên bắt mạch, trực tiếp nhàn nhạt mở miệng.

Nghe đến đó, sắc mặt của Lăng Thanh Ngọc càng trở nên thêm khó coi, nhưng rất nhanh liền kịp thời lấy lại phản ứng, trực tiếp hướng mũi dùi về phía Lăng Nhượng Hi: "Tam muội muội! Muội thực sự quá tàn nhẫn mà!"

Lăng Nhượng Hi cười lạnh trong lòng, nhưng ngoài mặt lại mang vẻ mặt không hay không biết: "Thanh ngọc tỷ tỷ đây là có ý gì?"

"Có ý gì? Cứ xem như ngày thường Thanh Dương đối với muội có phần hơi nghiêm khắc một chút, nhưng muội cũng không thể cùng với người ngoài, hăm hại muội ấy như vậy chứ, cho dù có nói thế nào đi nữa, muội ấy cũng là tỷ tỷ ruột thịt của muội mà!" Lăng Thanh Ngọc liếc mắt hất thau nước bẩn lên đầu Lăng Nhượng Hi, cũng chính là vì hồng rửa sạch hiềm nghi của mình.

Lăng Nhượng Hi nghe đến đó, hai mắt đầm lệ, gắt gao cắn môi dưới, tựa như là phải chịu ủy khuất cực lớn: "Thanh ngọc tỷ tỷ, Nhượng Hi thật sự nghe không hiểu, cả ngày hôm nay, Nhượng Hi vẫn luôn đánh cờ cùng với Liễu công tử trong viện của mình, thực sự không biết đã đắc tội gì với hai vị tỷ tỷ, mà lại phải đặt tội danh lên đầu của Nhượng Hi như vậy, đôi vai của Nhượng Hi gầy yếu, thật sự không thể đảm đương nổi đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Tiện nhân mọi chuyện đều do người mà ra

Nói một tràng những câu nói diêm dâm đáng thương, đó gọi là một giai điệu cầu toàn, vừa nhìn vào cứ tưởng là một cô bé đáng thương cha không thương nương không yêu.

Chỉ có điều Bắc Đường Ngôn vừa nhìn thấy cái dáng vẻ lúc này của Lăng Nhượng Hi, nhìn cười nhìn đến mức hai vai bị co rút lại, ngay cả một người ngay cả sắc mặt cũng không đổi như Bắc Đường Kỳ, cũng bắt giác nhíu mày, nha đầu này..

Lăng Nhượng Hi âm thầm liếc mắt trắng nhìn Bắc Đường Ngôn, sau đó bước tới bên cạnh Lăng Thanh Dương, một mặt chân thành: "Đại tỷ tỷ, tỷ tin Nhượng Hi mà, có đúng không?"

"Tiện nhân!" Lăng Thanh Dương đột nhiên như biến thành một con chó điên, phần hận đầy Lăng Nhượng Hi ra xa rồi tát một cái, thâm độc mắng chửi: "Đều do người cả! Đều do người mà ra cả con tiện nhân này! Tại sao người uống phải Thanh Ti Nhiễm không phải là người cơ chứ! Tại sao người bị làm nhục lại không phải là người! Tại sao người bị chà đạp danh tiết xuống dưới đất cũng không phải là người! Tiện nhân! Tiện nhân!"

Lăng Nhượng Hi khó tin che lấy gương mặt vừa bị tát, trừng to mắt ngạc nhiên nhìn Lăng Thanh Dương, ngây ngô hỏi: "Đại tỷ tỷ, tỷ vừa nói gì vậy chứ?"

"Nghe không hiểu ta nói gì ư? Ta nói cho người biết, Thanh Ti Nhiễm này vốn dĩ là chuẩn bị tặng cho người, nam nhân này cũng chính là chuẩn bị cho người đây, chỉ là ta không thể ngờ được người lại có thể chạy thoát khỏi tai vạ này! Lăng Nhượng Hi! Người cái đồ sao chôi này! Người là kẻ phá gia chi tử! Người xem giờ người hại ta thành cái bộ dáng nào rồi!"

Ánh mắt của Lăng Thanh Dương giờ khắc này cứ như không có tiêu cự, không chút tinh táo, nhưng lời nói, lại đặc biệt rõ ràng.

Lăng Nhượng Hi bái phục nhìn Liễu Tuyên bên cạnh, danh hiệu thần y này, thật không hề nói quá chút nào!

Nhưng tiếc rằng Liễu Tuyên quay mặt sang chỗ khác, cả gương mặt không chút vui vẻ.

Lăng Thanh Ngọc nhìn thấy dáng vẻ hiện giờ của Lăng Thanh Dương thì lập tức sốt ruột, vội vàng túm chặt Lăng Thanh Dương lại, gấp gáp nói: "Muội

muội đang nói cái gì vậy?"

"Buông ta ra! Lãng Thanh Ngọc! Ngươi còn mặt mũi đứng trước mặt ta sao! Cái thứ nữ hạ tiện như ngươi, dựa vào đầu mà gọi nương của ta là mẫu thân! Ngươi có biết ngươi đáng ghét thế nào không! Vốn dĩ ta còn nghĩ ngươi cũng lợi hại lắm, nhưng lại không thể ngờ rằng ngươi cũng chỉ có một chút bản lĩnh thế thôi! Ngay cả một con phá gia ngươi cũng không xử lý được! Ngươi nói thử xem, Thanh Ti Nhiễm tại sao lại nằm trong tách trà của ta chứ! Tại sao chứ!"

Nếu như là lúc bình thường, Lãng Thanh Dương tuyệt đối không dám nói những lời thế này với Lãng Thanh Ngọc, nhưng không cách nào khác được, Lãng Thanh Dương của ngày hôm nay đã bị điên rồi, nên những câu nói dễ trong lòng bấy lâu nay đều tuôn ra hết trong một khắc này.

Lãng Thanh Ngọc âm thầm véo cánh tay của Lãng Thanh Dương, một tay khác nhẹ nhàng đưa ra, chuẩn bị dùng kim châm đâm vào tay của Lãng Thanh Dương. Liễu Tuyền phát hiện ra được âm mưu nhỏ này của Lãng Thanh Ngọc, khẽ nhướn mày, ở đằng sau lưng hắng đập Lãng Nhượng Hi một cái, Lãng Nhượng Hi không có phòng bị, trực tiếp bổ nhào vào người Lãng Thanh Ngọc ở đằng trước.

Còn không đợi Lãng Nhượng Hi kịp phản ứng lại, Lãng Thanh Ngọc cắn răng nghiêng lợi đẩy Lãng Nhượng Hi người phá việc tốt của mình vẫn còn trong ngực mình ra, hung hãn nói: "Tam muội muội đang làm cái quái gì đây?"

Lãng Nhượng Hi bây giờ cũng muốn hỏi bản thân đang muốn làm gì, quay lại nhìn Liễu Tuyền một mặt vô tội, trong lòng thầm mắng tổ tông nhà hắn, tên gia hỏa này, sao lại nhớ thù dai vậy chứ?

"Thanh Ngọc tỷ tỷ, y thuật của tỷ cao cường, hay là nhanh nhanh làm cho đại tỷ tỷ yên tĩnh lại chút đi."

Lãng Nhượng Hi rất nhanh sau đó cũng kịp lấy lại phản ứng, giờ tay ra nắm lấy tay của Lãng Thanh Ngọc, trong đôi mắt to tròn ấy đều là vẻ thỉnh cầu.

Có trời mới biết Lãng Thanh Dương có bao nhiêu mong ước muốn đâm kim châm vào lòng bàn tay của Lãng Thanh Dương, nhưng mà nàng ta biết, Lãng Nhượng Hi đột nhiên xông lên như vậy không phải là ngoài ý muốn, mà là có người nhìn thấu thủ đoạn của ả.

Vô thức nhìn về phía Liễu Tuyền bên kia, kết quả nhận lại được ánh mắt khinh thường của Liễu Tuyền, một người luôn luôn tự hào về y thuật cao minh của chính mình nhưng trong mắt Liễu Tuyền, hình như ngay cả cái rắm của không sánh bằng.

Cảm giác thất bại thấm sâu trong đáy lòng càng khiến Lãng Thanh Ngọc càng thêm bức bối, mắt kiên nhẫn hắt tay Lãng Nhượng Hi ra, chạy đến bên cạnh Lãng Thanh Dương, lấy kim châm luôn đem theo bên người ra, đâm vào đỉnh đầu nàng ta, sau đó Lãng Thanh Dương dường như bị hút hết khí lực toàn thân, ngã nhào về phía sau.

Lúc này ở đây mới được xem như được yên tĩnh lại một lát, đại phu nhân dường như cũng đã có thể thở ra một hơi nhẹ nhõm, nhìn tên nam nhân vẫn còn run rẩy quỵ sụp trên đất như cũ, nghiêng răng cắn lợi hỏi: "Ngươi nói là Thanh Ngọc cho gọi ngươi vào có đúng không?"

Gã đó run lấy bầy lác đầu: "Không, không phải là Thanh Ngọc tiểu thư, là Tinh Tuyết cô nương cho gọi tiểu nhân vào."

Lãng Thanh Ngọc còn cho rằng sau trận hỗn loạn này, sẽ chẳng còn ai chú ý đến gã nam nhân này nữa, nhưng lại không ngờ rằng đại phu nhân lại cứ mãi nắm chặt không buông như thế, nhất thời trở nên vô cùng tức giận, rất muốn âm thầm đưa tay giết chết gã nam nhân kia.

Vừa mới chuẩn bị đưa tay ra, lại bất chợt nhìn thấy ánh mắt tựa cười mà như không cười của Liễu Tuyền, đột nhiên dừng lại, đáng chết, người này cứ đứng đây, nhất định sẽ vạch trần ả mắt, đến lúc đó nhất định sẽ phải chết không chỗ dung thân mất thôi!

Cũng chịu thôi, Lãng Thanh Ngọc chỉ có thể thu hồi thuốc độc của mình về, lạnh lùng nhìn gã nam nhân trên mặt đất: "Ngươi muốn nói gì cũng phải nói cho rõ ràng, nếu như dám nói bậy vu không, cẩn thận trên dưới cả nhà ngươi đều phải mất mạng chứ chơi!"

"Lời này của Thanh Ngọc tiểu thư, e là đã nói hơi quá chút rồi? Dù sao cũng chỉ là một thứ nữ tiểu thư mà thôi, sao lại có khẩu khí lớn thế chứ?"

Bắc Đường Kỳ buồn cười nhìn Lãng Thanh Ngọc như hung thần ác bá, ý trong lời nói rất chi rõ ràng, mạng của tên nam nhân này, hắn lấy chắc rồi.

Lãng Thanh Ngọc gắt gao siết chặt nắm đấm, ả ta thực sự không hiểu được, một Nhiếp Chính Vương mỗi ngày đều bận trăm công ngàn việc như thế sao lại rảnh rỗi làm việc như vậy chứ, vậy mà cứ ở mãi trong cái hậu trạch của tiểu viện này lâu đến vậy?

"Vương gia nặng lời rồi, Thanh Ngọc chỉ là không hy vọng hắn nói xàm nói bậy ở đây thôi."

"Là sợ hắn nói bậy, hay là sợ bị nói trắng ra?" Bắc Đường Kỳ hùng hổ dọa người, một chút đường lui cũng không chừa lại cho ả ta.

"Đù rồi! Chuyện ngày hôm nay, dù sao cũng là chuyện riêng của Lãng phủ, Vương gia ở đây, e rằng không mấy tiện lắm!" Đại phu nhân cuối cùng cũng nhin không được nữa, lạnh lùng mở miệng.

Bắc Đường Kỳ mặc dù không để ý đến đại phu nhân, nhưng cũng biết là chuyện riêng của hậu trạch nhà người ta, bản thân có lẽ đã vрон tay hơi dài rồi, vậy cũng không tốt lắm, thần nhiên gật gật đầu, khinh bỉ nói: "Chuyện hậu trạch của Lãng phủ, Bản vương không hứng thú, vẫn mong đại phu nhân giải quyết công bằng!"

Lãng Nhượng Hi thế nào cũng không ngờ được đã đến lúc này rồi Bắc Đường Kỳ vẫn còn thay mình nói chuyện, có chút khó tin trừng to mắt lên nhìn, muốn nhìn cho ra chút manh mối gì đó trên gương mặt hắn, nhưng đáng tiếc là, trên gương mặt của hắn ngoài trừ trào phúng, lại không còn có bất kỳ một

biểu tình nào khác.

Mắt thấy Bắc Đường Ngôn sắp đi rồi, Lăng Thanh Ngọc vội vàng phản ứng lại, tiến lên một bước, nhẹ nhàng phúc thân: "Chuyện ngày hôm nay thật sự quá thất lễ, vẫn xin Vương gia thứ tội, không bằng, để thần nữ tiễn Vương gia vậy!"

"Yên tâm, chuyện ngày hôm nay dù có dù không, Ngôn Nhi cũng sẽ không có bất kỳ hiểu lầm gì với ngươi đâu." Giọng nói của Bắc Đường Kỳ phóng đạt như gió truyền tới, lập tức khiến cho chút xấu hổ trên gương mặt của Lăng Thanh Ngọc biến thành phần nộ.

Bắc Đường Ngôn có chút bất đắc dĩ nhìn Bắc Đường Kỳ, sau đó mới khách sáo nói: "Thanh Ngọc tiểu thư cứ dừng bước, trong phủ không tiện, ta không làm phiền nữa!"

Nghe Bắc Đường Ngôn nói lời này, Lăng Nhượng Hi xém chút thì bật cười thành tiếng, vốn dĩ cho rằng nếu so sánh với Bắc Đường Kỳ, Bắc Đường Ngôn cũng có chút lương tâm, ai ngờ cái gã này, thực chất chính là một lão phục hắc*!

*Phục hắc Ý chỉ đen tối

Thế này còn không phải là, chỉ một câu nói, trực tiếp khiến nụ cười giả tạo trên mặt Lăng Thanh Ngọc lập tức cứng đờ, cũng chỉ đành nghiêng răng nghiêng lợi lắc lắc đầu: "Đa tạ Vương gia có lòng, thần nữ cung tiễn Vương gia!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Không phải tùy tiện bắt nạt đâu

Sau khi người ngoài đều đã rời đi hết, đại phu nhân rốt cuộc kìm nén không được sự phẫn nộ trong lòng, trực tiếp hung hăng cho Lăng Thanh Ngọc một bạt tai, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Chuyện đã tới nước này rồi, ngươi nói cho ta biết, nên thu dọn hậu quả thế nào đây?"

S

Lăng Thanh Ngọc cũng không ngờ rằng đại phu nhân ngay trước mặt Lăng Nhượng Hi như thế vẫn không chừa mặt mũi cho mình, sắc mặt lập tức trầm hẳn xuống, lạnh lùng nói: "Chuyện này, không liên quan gì đến con, là Lăng Thanh Dương tự làm tự chịu, có quan hệ gì với con chứ?"

"Ngươi dám nói người này không phải do ngươi mời vào phủ sao?" Đại phu nhân nhìn nam nhân run lấy bầy trên mặt đất, nghiêng răng nghiêng lợi.

Lăng Nhượng Hi không nói tiếng nào đứng ở bên cạnh nhìn hai nữ nhân chó cắn chó, chỉ cảm thấy từng trận buồn cười, nhàn nhạt nhìn Liễu Tuyền một chút, khẽ nói: "Hay là, ngươi cũng về trước đi?"

Liễu Tuyền ngốc ở cái nơi chướng khí mù mịt này như vậy là đã đủ rồi, ước gì lập tức rời đi, cho nên không kịp chờ đợi quay người muốn đi, có điều vừa đi tới cửa, vẫn là quay đầu lại, không kiên nhẫn nói: "Thanh Ti Nhiễm không phải là thứ thuốc đơn giản, nếu không phải có cao thủ trong đó, căn bản không dùng đến loại thuốc này."

Liễu Tuyền sau khi nói xong, cảm thấy vô cùng hối hận, ảo não tròn mắt nhìn Lăng Nhượng Hi một chút, lúc này mới quay người đi ra ngoài.

Mặc dù dáng vẻ của Liễu Tuyền rất chán ghét, nhưng những lời này thật sự khiến cho lòng Lăng Nhượng Hi trở nên cực kỳ ảm áp, Lăng Nhượng Hi lặng lẽ cười nhàn nhạt với Liễu Tuyền tỏ vẻ cảm tạ.

Ánh nắng nhẹ nhàng rơi trên gương mặt của Lăng Nhượng Hi, nụ cười vốn nhìn không ra càng trở nên phá lệ xán lạn, vụt qua khiến cho Liễu Tuyền tâm thần lay động, lại có chút ý nghĩ muốn chạy trốn khỏi đây.

Lăng Nhượng Hi căn bản cũng không biết những ý nghĩ loạn xạ lung tung này của Liễu Tuyền, chỉ yên lặng đứng đó, cái gì cũng không nói.

Chỉ là Lăng Nhượng Hi cũng không thể ngờ được vì sao chính nàng không hề hờ hê một chữ, nhưng vẫn bị đại phu nhân chĩa mũi dùi sang: "Lăng Nhượng Hi! Ngươi đừng có mà đứng đó cười trên nỗi đau của người khác! Ngươi nói xem, chuyện hôm nay, có phải là do một tay ngươi bày ra hay không?"

Lăng Nhượng Hi nghe đến đó, lập tức cảm thấy có chút buồn cười, đúng vậy đấy, mọi chuyện đều là do nàng bày ra, nhưng nàng sẽ thừa nhận sao? Rất hiển nhiên, sẽ không.

Nhìn gã nam nhân run lấy bầy trên mặt đất, Lăng Nhượng Hi thân nhiên nói: "Đại bá mẫu cứ phí sức ở đây buộc tội từng người, chỉ bằng hỏi thử xem người trong cuộc này có chuyện gì, ít ra cũng có chút nóng nhiệt để chúng ta xem."

Nghe đến đó, đại phu nhân đang tức giận gần như muốn ngất đi cuối cùng cũng khôi phục lại một chút lý trí, lạnh lùng nhìn Lăng Thanh Ngọc và Lăng Nhượng Hi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Chuyện này, ta sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu, bất luận dù có tra ra được ai, ta cũng sẽ không bỏ qua!"

Vừa dứt lời, Hồng Vân từ viện của lão phu nhân thông thả đi tới, hướng về phía đại phu nhân phúc thân, sau đó cung kính mở miệng nói: "Phu nhân, chuyện trong viện hôm nay, lão phu nhân đều đã biết, hai vị lão gia đã trở về, hiện giờ lão phu nhân cũng đang trong viện, vẫn xin phu nhân và ba vị tiểu thư cùng đến đó."

Nghe đến đó, Lăng Nhược Hi nhàn nhạt cười, xem ra Nhị phu nhân này thật đúng là không phải kẻ ăn chay, nhanh như vậy đã xuất chiêu rồi.

Đại phu nhân nghe đến đó, sắc mặt trở nên hết mực khó coi, lườm nguyệt nhìn Lăng Nhược Hi, hung tợn nói: "Các người tốt nhất là ngâm miệng lại hết cho ta!"

Lăng Nhược Hi một mặt hoảng sợ nhẹ gật đầu, sau đó cùng với Hồng Vân đi về phía viện của lão phu nhân, đến phòng của lão phu nhân, Lăng Nhược Hi trông thấy hai người đang ngồi trên ghế thượng thủ, ánh mắt âm trầm.

"Đây là Tam nha đầu nhĩ? Đã lâu không gặp, ngược lại càng ngày càng trở mã càng ngày càng thêm xuất sắc." Đại lão gia Lăng Nham lên tiếng trước tiên, ánh mắt nhìn Lăng Nhược Hi không tính là có thiện ý.

Lăng Nhược Hi có chút mê mang nhìn hấn, không lên tiếng trả lời.

Lão phu nhân thấy thế có chút nhíu mày, có chút không vui nói: "Cùng lắm cũng chỉ là thời gian một năm thôi, vậy mà lại quên hết rồi à? Đây là đại bá phụ của ngươi."

Lăng Nhược Hi lúc này mới nhẹ gật đầu, sau đó nhu thuận phúc thân: "Bái kiến đại bá phụ, bái kiến nhị bá phụ."

Lăng Nham và Lăng Phong chỉ nhàn nhạt nhẹ gật đầu, cũng không có quá nhiều phản ứng, dù sao chuyện ngày hôm nay cũng chẳng mấy vẻ vang, bây giờ cũng không phải là lúc ôn lại chuyện xưa. "

Lăng Thanh Dương là người cuối cùng tiến vào, vừa vào cửa liền cứ như bị điện bả nhào đến chỗ Lăng Nhược Hi, hung hăng tát Lăng Nhược Hi một cái, cắn răng nghiến lợi gầm thét: "Sao chửi nhà ngươi, ta đập chết thứ sao chửi như ngươi, tiện nhân! Con tiện nhân này! Vì sao người bị chà đạp không phải là ngươi! Vì sao chứ? "

"Làm can! Còn ra thể thống gì nữa! Có ai không, kéo người ra! "

Lão phu nhân nhìn hai người tùm lại thành một đoàn náo loạn cả lên, lập tức tức giận đến run rẩy toàn thân, nặng nề vỗ bàn một cái.

Đại phu nhân cũng biết chuyện ngày hôm nay không đơn giản như vậy, cho nên liền vội vàng tiến lên cùng với một nha đầu khác kéo Lăng Thanh Dương ra, phần nộ quát: "Đủ rồi con đừng có mà náo loạn nữa! Chuyện này, ta nhất định sẽ truy xét đến ngọn nguồn, cho con một công đạo! "

Lăng Thanh Dương bây giờ căn bản không cách nào lấy lại lý trí về, chỉ cần vừa nghĩ tới bản thân mình trần như nhộng đứng trước mặt hai vị Vương gia, Lăng Thanh Dương liền muốn đi tìm cái chết cho xong!

"Nương! Người muốn con tỉnh táo thế nào đây? Con căn bản cũng không cách nào để tỉnh táo lại được! Con không thể tỉnh táo lại được! Vì sao chứ, vì chuyện gì mà phải biến thành cái bộ dạng này đây! Người thân bại danh liệt, không phải là Lăng Nhược Hi sao? Vì sao bây giờ lại biến thành con chứ? "

Lăng Thanh Ngọc nghe đến đó, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi, tiến lên phía trước, gắt gao nắm lấy tay của Lăng Thanh Dương, thấp giọng nói: "Muội muội ngoan, tỷ tỷ biết muội chịu áp lực, đừng như vậy mà, mẫu thân sẽ làm chủ cho chúng ta! "

Nhị phu nhân tiến lên đỡ Lăng Nhược Hi đang chật vật dưới đất đứng dậy, có chút không vui nhìn Lăng Thanh Dương, thản nhiên nói: "Đại tiểu thư làm cái gì vậy? Tốt xấu gì Nhược Hi cũng là tiểu thư con vợ cả của Lăng phủ chúng ta, sao có thể tùy tiện đánh mắng như vậy chứ? "

Đại phu nhân lạnh lùng nhìn Nhị phu nhân, khinh thường nói: "Tình hình hiện giờ người cũng nhìn thấy rồi đấy, Thanh Dương phải xảy ra chuyện như hiện giờ, nhất thời khó mà khống chế bản thân được, cũng không phải là không thể lý giải. "

"Ý của đại tẩu có phải là nói, đại tiểu thư tâm tình không tốt, liền có thể tùy tiện đánh chửi tiểu thư khác ư? "Nhị phu nhân thật vất vả mới bắt lấy được cơ hội, tất nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua!

"Đủ rồi! Các người còn muốn nhao nhao tới khi nào nữa! "

Lão phu nhân nặng nề vỗ bàn một cái rầm, sau đó quét mắt đặt trên người Lăng Nham tức giận nói: "Chuyện này đều là xuất phát từ trong phủ của con, con nói thử xem bây giờ nên làm thế nào? "

Nghe đến đó, sắc mặt Lăng Nham càng trở nên thêm khó coi, tức giận tròn mắt nhìn đại phu nhân giống như một bà điên, sau đó đứng dậy, thản nhiên nói: "Chuyện ngày xảy ra hôm nay quá kỳ quặc, cho nên nhất định phải truy xét đến ngọn nguồn, nhưng hiện tại mấu chốt nhất chính là nhất định phải che giấu chuyện này đi, nếu bị người ngoài biết được, sợ là toàn bộ tiểu thư trên dưới Lăng phủ chúng ta cũng không tìm được nhà chồng nào! "

Điều này cũng chính là sự thật, trên cơ bản đại gia tộc như Lăng phủ đây, chuyện mất mặt thế này nếu bị truyền ra ngoài, thanh danh của tất cả tiểu thư, đều sẽ bị liên lụy.

"Con nói cũng không sai, chắc hẳn những hạ nhân kia cũng không dám lảm nhảm, chỉ có điều trong phủ xuất hiện chuyện mất mặt xấu hổ thế này, mặt mũi của một lão bà như ta cũng không có chỗ dẽ!" Lão phu nhân hôm nay đích thật là tức không hề nhẹ, cho nên nói chuyện cũng đều có chút run rẩy.

Chương 85: Vật về chủ củ

Nhị gia Lăng Phong nãy giờ vẫn chưa lên tiếng đứng lên, nhẹ nhàng mở miệng nói: "Chuyện này nhị phòng chúng ta không có ý kiến gì cả, chúng ta sẽ không tham gia, Vân nhi, theo ta trở về."

Nhị phu nhân cũng không ngờ rằng Nhị gia lại nói như vậy ngay thời điểm này, nhất thời sốt ruột, nhưng vẫn gật đầu, sau đó buồn không nói đi theo Nhị gia ra ngoài, khi đi ngang qua Lăng Nhựt Hi, ánh mắt của Nhị gia trở nên bí hiểm, cúi đầu nói một câu: "Bắt được chim đầu đàn."

Lăng Nhựt Hi hơi nhíu mày, tưởng như mình đã nghe nhầm, ngay khi phản ứng lại được, Lăng Phong đã kéo tay Nhị phu nhân, đi ra ngoài rất xa rồi.

Trong phút chốc Lăng Nhựt Hi không hiểu, Lăng Phong nói như vậy là có ý gì, ánh mắt tối sầm lại, gắt gao nắm tay, đứng ở một bên.

Thấy nhị phòng ra dáng vẻ cao cao quải quải*, lão phu nhân hơi nhíu mày, nhưng vẫn mở miệng nói: "Rốt cuộc thì đây cũng là chuyện của đại phòng các người, nhị phòng đi rồi, ngược lại có thể nói rõ ràng hơn một chút đi."

(*vứt chuyện sang không liên quan đến mình một bên, không thêm quan tâm)

Sắc mặt Lăng Nham âm trầm khó coi, nhìn chằm chằm vào nam nhân đang quỳ trên đất nhũn người gần như nát thành bùn, lạnh lùng hỏi: "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, người thành thật nói rõ cho ta!"

Nam nhân run rẩy, nhưng vẫn rất nhanh mồm nhanh miệng: "Lão gia tha mạng, tiểu nhân vô tội, buổi sáng hôm nay, Tình Tuyệt cô nương trong phòng của Thanh Ngọc tiểu thư nói muốn tiểu nhân đem mấy chậu hoa thối trong viện của Thanh Ngọc tiểu thư đi, nhưng thật không ngờ, không rõ tại sao đi vào viện của đại tiểu thư, vừa mới mở cửa ra, đại tiểu thư quần áo không chỉnh tề vọt tới, sau đó.. sau đó.."

Câu tiếp theo, cho dù nam nhân kia không nói ra, mọi người cũng đều biết rõ.

Nghe đến đây, Lăng Thanh Ngọc nhất thời thở phào nhẹ nhõm, đắc ý nhìn đại phu nhân, nhẹ giọng nói: "Chuyện chính là như vậy, trong viện ta có rất nhiều chậu hoa bị thối, tất cả cũng chỉ để trang trí, không bằng đem ra ngoài bán."

Đại phu nhân nghe đến đây sắc mặt càng thêm khó coi, hung hăng đá nam nhân trên đất một cước, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Lăng Thanh Ngọc tức giận nói: "Nếu nói như vậy, sao trước kia người không cho hắn nói, cứ áp a áp ứng, vừa nhìn là thấy lạ!"

Lăng Thanh Ngọc nào biết người kia muốn nói như vậy, nếu như biết sớm, nhất định sẽ không ngăn cản, thế nên không có ý tốt quét lên một tia mắt trắng, hợp tình hợp lý mà nói: "Trước kia chỉ vì con nhìn thấy Thanh Dương chịu ủy khuất, nhất thời suy nghĩ hồ đồ, hơn nữa chuyện chậu hoa là con đã phân phó vào mấy ngày trước, không biết hôm nay sẽ có người đến."

Lý do thoái thác như vậy, tuyệt đối không chê vào đâu được, dù đại phu nhân có tức giận, cũng chỉ là bất đắc dĩ, nhìn Lăng Nhựt Hi, lạnh lùng nói: "Liều Tuyên có nói, Thanh Ti Nhiễm phải là cao thủ mới dùng được, mọi người đều biết Liều Tuyên là thần y, người nói, có phải người trong ngoài phối hợp với hắn, có ý tính kẻ Thanh Dương không!"

Lăng Nhựt Hi không ngờ rằng mũi dùi lại đột nhiên hướng về phía mình, nhất thời ủy khuất nhìn đại phu nhân, nghẹn ngào nói: "Đại bá mẫu có ý gì ạ? Nhựt Hi làm sao có thể làm chuyện này được? Tuy là con có quan hệ tốt với Liều thần y, nhưng mọi người đều biết, tính tình hắn cổ quái, làm sao có thể chuyện gì cũng nghe theo con được!"

Lão phu nhân nhìn Lăng Nhựt Hi rồi lại nhìn đại phu nhân, hơi nhíu mày: "Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?"

Lăng Nhựt Hi quỳ thẳng xuống, nhìn vào ánh mắt quật cường của lão phu nhân: "Xin tổ mẫu làm chủ cho Nhựt Hi, tội danh hãm hại trường tỷ như vậy, Nhựt Hi gánh không nổi, cầu xin tổ mẫu điều tra rõ chân tướng, làm chủ cho Nhựt Hi!"

Lão phu nhân nghe đến đây, cũng hơi nhíu mày, hai người đều là cháu gái của bà, lòng bàn tay hay mu bàn tay cũng đều là thịt, trong phút chốc bà không biết phải nói gì.

Từ phía sau, Hồng Vân tiến đến, vội vàng nói: "Lão phu nhân, Minh Nguyệt cô cô bên cạnh Đức phi nương nương đến ạ, đang đứng ngay ngoài cửa."

"Người nói cái gì?" Lão phu nhân không tin mở mắt nhìn, sau đó tức giận nói: "Vậy người còn ngây ra đó làm gì? Mời vào nhanh lên!"

Hồng Vân gật đầu xoay người, lão phu nhân nhíu mày nhìn đại phu nhân, lạnh như băng nói: "Lát nữa có gười vào, cái gì nên nói cái gì không nên nói, chắc là người đã rồi!"

Việc xấu trong nhà không thể để lộ ra ngoài, đạo lý này đại phu nhân vẫn hiểu, nên liền gật đầu, không cam lòng kéo Lăng Thanh Dương sang một bên.

Minh Nguyệt không hề tới một mình, phía sau còn có thêm một đám người nữa, trong tay đều cầm toàn đồ trang trí, vừa nhìn đã thấy xa xỉ.

Lăng Nhượng Hi hơi nhíu mày, cảm thấy lạ, Minh Nguyệt tới trước mặt lão phu nhân, hơi cúi người, mở miệng một cách máy móc: "Điện kiến lão phu nhân, những lễ vật này đều do Đức phi nương nương ban cho tam tiểu thư, để cảm tạ lần trước tam tiểu thư ra tay trợ nghĩa, cứu Vương gia của chúng ta."

Lão phu nhân vội vàng gật đầu, kích động nói: "Đa tạ nương nương quan tâm, đây đều là chuyện Nhượng Hi nên làm."

Minh Nguyệt khinh thường liếc lão phu nhân một cái, sau đó hướng sang Lăng Nhượng Hi cúi người, thản nhiên nói: "Nô tỳ điện kiến tam tiểu thư, cái vòng này của tam tiểu thư, lần trước tam tiểu thư đi gấp, nương nương vẫn chưa kịp trả lại cho tam tiểu thư, bây giờ, vật về chủ cũ."

Vừa nói xong, một tiểu nha đầu phía sau từng bước tiến lên, trong khay đặt một hộp gấm, tất nhiên, đây là vòng Huyết Ngọc lúc trước Lăng Nhượng Hi đeo trên tay.

Lăng Nhượng Hi gật đầu, tiến lên phía trước nhận lấy, hơi do dự, lúc này mới nhỏ giọng hỏi: "Không biết thân thể Vương gia bây giờ như thế nào rồi?"

"Tam tiểu thư yên tâm, Vương gia vẫn khỏe, sau khi tỉnh lại vẫn nhắc tới tam tiểu thư, nương nương không ứng phó nổi, cho nên lần này nô tỳ tới, đầu tiên là tặng lễ vật cho tam tiểu thư, thứ hai là nghênh tiếp tam tiểu thư đến Vương phủ."

Có trời mới biết đại phu nhân dùng rất nhiều khí lực mới không chế được chính mình, không để bản thân đi lên đập chết lấy Lăng Nhượng Hi, chỉ lạnh như băng nói: "Dù thế nào thì Nhượng Hi cũng là một cô nương, đi đến Vương phủ không mình bạch như vậy, sợ là không ổn?"

Nghe đến đây, sắc mặt Minh Nguyệt nhất thời trở nên âm trầm, lạnh lùng nhìn đại phu nhân, khinh thường nói: "Sợ là phu nhân lo lắng quá nhiều rồi? Nương nương thích tam tiểu thư, cùng tam tiểu thư kết duyên, tất nhiên là muốn thân mật với tam tiểu thư hơn, thế nào, đại phu nhân cho rằng, nương nương sẽ phá hoại sự trong sạch của tam tiểu thư?"

Nghe nói vậy, đại phu nhân sợ hãi vội vàng quỳ xuống: "Thần phụ không dám, xin cô đừng trách tội."

"Biết không dám là tốt, không biết tam tiểu thư có thể tới Vương phủ hay không?" Minh Nguyệt là nữ quan trong cung, nếu thật sự bàn về thân phận, đại phu nhân còn không thể can người ta nổi đầu.

Cho dù có bất mãn hơn đi nữa, cũng không dám đắc tội với người của hoàng cung, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi gật đầu: "Được nương nương để mắt tới, điều này là tất nhiên!"

Minh Nguyệt lúc này mới gật đầu vừa ý, xoay người nhìn Lăng Nhượng Hi: "Không biết bây giờ tam tiểu thư có tiện hay không?"

Lăng Nhượng Hi rụt rè liếc nhìn lão phu nhân một cái, lão phu nhân vội vàng mở miệng: "Còn ngại ra làm gì? Thay quần áo theo cô cô đi."

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Nhận làm nghĩa nữ (nghĩa nữ: Con gái nuôi)

Lăng Nhượng Hi mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi thay quần áo, sau đó trực tiếp quay người đi về phòng mình.

Mai Hương vẫn luôn đang lo lắng cho Lăng Nhượng Hi, sợ nàng phải chịu ủy khuất, nhưng trước đó Lăng Nhượng Hi có ra lệnh tử, làm thế nào cũng không thể ra ngoài được, cho nên Mai Hương chỉ có thể ở trong phòng lo lắng suông, trông thấy Lăng Nhượng Hi trở về vội vàng kích động chạy lên nghênh đón, quan sát Lăng Nhượng Hi từ trên xuống dưới: "Tiểu thư, người rốt cuộc cũng trở về rồi, người không sao chứ?"

Lăng Nhượng Hi nhìn dáng vẻ khẩn trương của Mai Hương, lập tức cảm thấy có chút buồn cười, nghịch ngợm nháy nháy mắt cười hi hi nói: "Ta có thể có chuyện gì được chứ? Yên tâm đi, vẫn khỏe mạnh đấy thôi!"

Mai Hương thấy tinh thần Lăng Nhượng Hi nhẹ nhõm thông thả, vừa nghĩ mà sợ, ôm Lăng Nhượng Hi thật chặt, nghẹn ngào nói: "Tiểu thư, người thật dọa chết nô tỳ rồi!"

Lăng Nhượng Hi có thể cảm nhận được Mai Hương toàn thân run rẩy, cho nên vội vàng vỗ vỗ lưng Mai Hương, có chút ngượng ngùng nhìn Minh Nguyệt lạnh lùng như băng đứng bên cạnh, thấp giọng nói: "Đề cô cô chê cười rồi."

Vừa nói vừa kéo Mai Hương sang, nhẹ nói: "Chọn một bộ y phục thật đẹp cho ta, ta phải đến Vương phủ thăm Vương gia."

Nghe đến đó, Mai Hương lập tức có phản sốt ruột, kéo Lăng Nhượng Hi đi vào phòng, sau khi xác định Minh Nguyệt ở bên ngoài chắc chắn nghe không

được những gì hai người nói, lúc này mới rầu rĩ nói: "Tiểu thư người biết rất rõ rằng Đức Phi nương nương đối với người không phải thật tâm, vì sao còn muốn chui vào miệng cạp chứ?"

Nghe đến đó, Lăng Nhược Hi chỉ cảm thấy một trận buồn cười, thản nhiên nói: "Ta tất nhiên biết nơi đó là miệng cạp, nhưng chúng ta không có lựa chọn nào khác, không phải sao?"

Mai Hương đương nhiên biết có rất nhiều chuyện đều không có cách nào để lựa chọn, chỉ có thể gật đầu bất đắc dĩ, sau đó khẽ nói: "Tiểu thư, vậy đề nô tỳ đi theo người được không, nô tỳ thật sự không yên lòng!"

Lăng Nhược Hi lắc đầu, thản nhiên nói: "Trong Vương phủ nếu thật sự có chuyện gì xảy ra, em cũng giúp không gì được, yên tâm đi, tiểu thư của em không phải là người dễ bị bắt nạt như em nghĩ đâu!"

Mai Hương thở dài, giúp Lăng Nhược Hi chỉnh lại y phục, sau đó rầu rĩ nói: "Mặc dù bây giờ tiểu thư có suy nghĩ nhiều hơn, cũng có thủ đoạn hơn, nhưng nô tỳ thật sự là đã lâu rồi không được nhìn thấy tiểu thư cười vui vẻ, tiểu thư, thời gian này, người thật sự vui vẻ ư?"

Lăng Nhược Hi nhẹ nhàng vỗ tay Mai Hương, thản nhiên nói: "Có vui hay không không quan trọng, quan trọng là, chuyện ta muốn làm, ta nhất định sẽ làm được, em hiểu không?"

Không để Minh Nguyệt chờ lâu, Lăng Nhược Hi trực tiếp xoay người đi ra ngoài, nhìn về mặt Minh Nguyệt có hơi mất kiên nhẫn, Lăng Nhược Hi chỉ cảm thấy có chỗ không hiểu rõ được, thực ra là không biết vì sao, Minh Nguyệt cứ như là có địch ý với nàng vậy, kiểu địch ý ấy, trong lúc nhất thời có chút khiến Lăng Nhược Hi không thấy rõ, không biết đó là ý của chính Minh Nguyệt, hay là ý của Đức Phi.

Làm như không trông thấy vẻ mặt không kiên nhẫn của Minh Nguyệt, Lăng Nhược Hi khéo léo đi lên phía trước, nhẹ nói: "Đề Minh Nguyệt cô cô đợi lâu rồi, là Nhược Hi không phải."

"Tam tiểu thư quá lời, mời đi." Minh Nguyệt gấu đi về không kiên nhẫn trên mặt rất tốt, quay cù đứng trước Lăng Nhược Hi, nếu là Lăng Nhược Hi của kiếp trước, có thể là không cách nào nhìn ra được sự bình tĩnh cung kính ẩn trên sự mất kiên nhẫn này.

Vừa mới vào tới Vương phủ, Bắc Đường Hòe lao đến giống như hoa hòe đập, không để ý đến Minh Nguyệt bên cạnh một chút nào, ôm Lăng Nhược Hi thật chặt, có chút nghẹn ngào nói: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ tới rồi, Hòe Nhi rất nhớ tỷ, Hòe Nhi thật sự nhớ tỷ sắp chết rồi."

Minh Nguyệt thấy Bắc Đường Hòe cứ ý lại vào Lăng Nhược Hi như vậy, ánh mắt tối ngăm đi, sau đó nhẹ nói: "Vương gia, tam tiểu thư thân thể vẫn chưa khỏi hoàn toàn, ngại như vậy sẽ làm cho tiểu thư thờ không nổi."

Nghe đến đó, Bắc Đường Hòe lập tức gấp gáp, vội vàng buông Lăng Nhược Hi ra, cuống cuống nhìn Lăng Nhược Hi, đỏ mắt: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ bị thương có phải không? Hòe Nhi biết, đều là do Hòe Nhi sai, là Hòe Nhi hại tỷ tỷ, là Hòe Nhi không tốt."

Nghe đến đó, Lăng Nhược Hi cũng không biết vì sao, cảm thấy một trận chua xót trong lòng, vрон tay, nhẹ nhàng sờ lên mái tóc của Bắc Đường Hòe, ôn nhu nói: "Hòe Nhi ngoan, Hòe Nhi không khóc, tỷ tỷ không sao cả, vẫn khỏe mà."

Đức Phi lúc đi ra liền nghe nàng nói vậy, hơi nhú mày, nhìn dáng vẻ ôn tồn của Lăng Nhược Hi, nhẹ nhàng thờ ra, tiến lên trước cầm lấy tay của Lăng Nhược Hi, có chút áy náy: "Nhược Hi, chuyện lần trước, là do Bản cung sai, chẳng qua là lúc đó tình hình Hòe Nhi thật sự nguy cấp, cho nên Bản cung nhất thời không để ý đến người, hy vọng người đừng để bụng! "

Lăng Nhược Hi nghe đến đó, trong lòng thâm cười lạnh, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ thụ sủng nhược kinh: "Nương nương nặng lời rồi, Nhược Hi không dám nhận! "

Đức Phi thấy ánh mắt quy thuận của Lăng Nhược Hi, hài lòng nhẹ gật đầu, sau đó vừa cười vừa nói: "Biết lần trước người phải chịu áp lực lớn, cho nên hôm nay Bản cung cố ý làm một bàn lớn thức ăn ngon, xem như bồi tội với người. "

Nghe vậy, Lăng Nhược Hi càng cảm thấy kỳ lạ, ở kiếp trước Lăng Nhược Hi cũng không phải là hiểu Đức Phi rõ lắm, nhưng cũng biết Đức Phi là một nữ nhân thủ đoạn cao minh, có điều ở đời này, Lăng Nhược Hi luôn cảm thấy Đức Phi giống như là không hề giống với trong truyền thuyết ở kiếp trước.

Bắc Đường Hòe đứng ở một bên, muốn nói chuyện, nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào, một mặt đáng thương, khiến Đức Phi cảm thấy tâm can đau đớn.

"Hòe Nhi, con làm cái gì vậy? "

Bắc Đường Hòe rầu rĩ không vui lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Hòe Nhi muốn theo tỷ tỷ cùng chơi, thế nhưng Minh Nguyệt nói tỷ tỷ thân thể không tốt, Hòe Nhi không dám đụng vào tỷ tỷ, trong lòng Hòe Nhi thật khó chịu, mẫu phi, nơi này của Hòe Nhi đau nhức lắm. "

Vừa nói, Bắc Đường Hòe vừa vuốt vuốt lồng ngực của mình, ánh mắt nhìn Đức Phi ngập nước, khiến cho người ta thương tiếc.

Nghe thấy Bắc Đường Hòe ăn nói thận trọng đến thế, Lăng Nhược Hi cũng cảm thấy tim của bản thân giống như bị dao cắt, mỗi một lần trông thấy Bắc Đường Hòe, liền sẽ nhớ đến hải tử chết thảm kia của mình, tim gan của Lăng Nhược Hi, đau xót như bị bóp vụn, cảm giác ấy, khiến Lăng Nhược Hi sợ hãi một hồi, nhưng lại cứ tham luyến đến thế.

Nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Bắc Đường Hòe, nâng tay Bắc Đường Hòe lên, cười ha ha nói: "Hòe Nhi ngoan, tỷ tỷ không bị sao cả, rất khỏe, Hòe Nhi

đừng đau buồn, có được không? "

" Thật sao? "Bắc Đường Hòe mở to hai mắt ra nhìn, ánh mắt mong chờ nhìn Lăng Nhực Hi.

" Thật. "Nếu không phải ở đây còn có người khác, Lăng Nhực Hi thật sự rất muốn xoa đầu Bắc Đường Hòe một cái.

Trông thấy Bắc Đường Hòe cứ muốn quần lấy Lăng Nhực Hi như vậy, gương mặt Đức Phi mang theo một trận bất đắc dĩ, tiến lên một bước, kéo cánh tay của Bắc Đường Hòe, ôn nhu nói:" Hòe Nhi, con thật thích Nhực Hi sao? "

Bắc Đường Hòe không chút do dự gật đầu:" Hòe Nhi thích! "

" Vậy thì, mẫu phi để Nhực Hi làm tỷ tỷ của con có được hay không? "Đức Phi tựa như là đột nhiên ra quyết định, mặc dù đang cùng Bắc Đường Hòe nói chuyện, nhưng ánh mắt lại đặt trên người Lăng Nhực Hi.

Nghe đến đó, Minh Nguyệt thiếu điều nhảy căng lên:" Nương nương! Làm vậy không được đâu! "

" Lui ra! "Đức Phi lạnh mặt hẳn đi, nhẹ giọng trách mắng.

Minh Nguyệt mặc dù sốt ruột, nhưng vẫn không cam lòng thi lễ một cái, sau đó hung tợn trừng mắt nhìn Lăng Nhực Hi một cái, sau đó xoay người rời đi.

Lăng Nhực Hi chỉ cảm thấy, ánh mắt của Minh Nguyệt thực sự khó hiểu, càng cảm thấy ánh mắt Đức Phi nhìn mình, cũng rất lạ, Đức Phi không nhiều lời, giao Bắc Đường Hòe cho ma ma bên cạnh, nhìn Lăng Nhực Hi một chút:" Người đi theo ta. "

Lăng Nhực Hi mặc dù cảm thấy bất ngờ, nhưng vẫn khéo léo đi theo đằng sau Đức Phi, cùng đi đến phòng của Đức Phi, đây là lần đầu tiên Lăng Nhực Hi vào đây, chẳng qua là cảm thấy quá kỳ lạ, bởi vì phòng của Đức Phi được bố trí không giống như phòng của một phi tử, ngược lại lại giống như một gian phòng của người xuất, tràn ngập mùi đàn hương.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Cùng chung lợi ích

"Nương nương thích lễ Phật sao?" Lăng Nhực Hi ngửi mùi đàn hương ập tới ngào ngạt, có chút hiếu kỳ nhìn Đức Phi.

Đức Phi trước tiên là dâng một nén nhang, sau đó mới ngồi xuống, nhẹ giọng nói: "Người ở hậu cung, giết chóc vô số, cho dù có thành tâm lễ Phật, e rằng Phật Tổ cũng không hoan hỉ đâu?"

Lăng Nhực Hi cũng không nói lời nào, chỉ quy củ đứng ở nơi đó, trong lòng dâng lên một trận khó hiểu, không biết hôm nay Đức Phi vì sao lại cứ quái quái đến vậy.

"Nhực Hi, nói cho Bản cung biết, vì sao ngươi lại hồi kinh?"

Bỗng nhiên, Đức Phi đổi một đề tài, nhìn chằm chằm vào Lăng Nhực Hi, không muốn bỏ qua bất kỳ một tia cảm xúc nào trên gương mặt nàng.

Lăng Nhực Hi hiển nhiên không ngờ Đức Phi sẽ hỏi mình vấn đề này, nhưng vẫn khẽ gật đầu, thấp giọng nói: "Kinh thành là nhà của Nhực Hi, Nhực Hi đương nhiên phải trở về."

"Trên dưới Lăng phủ chướng khí u ám, khoảng thời gian này ngươi rất vất vả nhỉ?" Đức Phi đứng dậy, nhìn Lăng Nhực Hi, trong đáy mắt hoàn toàn lạnh lẽo.

Kiểu băng lãnh này, Lăng Nhực Hi cảm thấy giống như đã từng quen biết, suy tư rất lâu, lúc này mới nhớ lại, lúc ở kiếp trước, ánh mắt Bắc Đường Cẩn nhìn nàng, cũng chính là như vậy, chỉ là lúc ấy nàng đàn động, coi đó là ôn nhu.

Nhìn thấy ánh mắt ấy, Lăng Nhực Hi lập tức đề phòng, nhìn Đức Phi khẽ nói: "Lời này của Nương nương, Nhực Hi thật sự nghe không hiểu, vẫn xin nương nương chỉ bảo."

Đức Phi bất giác về trấn định đến thể của Lăng Nhực Hi, bỗng nhiên cười ra tiếng, thân nhiên nói: "Đúng vậy nhỉ, con của Đào Uyển Như, sao lại là kẻ khờ cho được, ngươi hẳn là như vậy, Nhực Hi, ngươi hẳn là như vậy."

"Nương nương biết mẫu thân của Nhực Hi?" Lăng Nhực Hi chấn kinh, trước sau hai đời cộng lại, Lăng Nhực Hi cũng không nhớ ra được mẫu thân của mình có quan hệ qua lại với Đức Phi.

"Thiên hạ đệ nhất tài nữ, thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, ai không biết, ai không tỏ? Chỉ là Nhực Hi à, ngươi cũng biết đấy, có một số lúc, càng là đồ vật mỹ

miêu, thì càng dễ dàng bị hủy diệt, bình thân cả đời, cũng không nhất định là không tốt." Giờ này khắc này, trên gương mặt Đức Phi ngược lại có nhiều hơn mấy phần tang thương.

Lăng Nhược Hi nhìn về tang thương trên khuôn mặt của Đức Phi, lập tức cảm thấy có chút hiếu kỳ, khẽ nhủ mày, nhẹ nói: "Bình thân cả đời tất nhiên là rất tốt, chỉ là có những lúc, bản thân ở đó, không thể không tranh, tranh, là vì sinh tồn, đoạt, cũng là vì sinh tồn, không phải sao?"

Đức Phi không nghĩ tới Lăng Nhược Hi tuổi còn nhỏ vậy mà có thể nói những lời như vậy, lập tức cười xòa, ung dung ngồi xuống, mở miệng nói: "Lăng Nhược Hi, thứ ngươi muốn, e là không hề đơn giản như vậy, không biết thế lực đứng đầu trong bốn phi tần của ta đây, có thể khiến ngươi đặt vào mắt hay không?"

Lăng Nhược Hi nghe thấy vậy lập tức quỳ sụp xuống, hoảng hốt nói: "Lời này của nương nương, là muốn Nhược Hi tìm chết sao?"

"Tam tiểu thư không cần như thế, Bản cung biết Tam tiểu thư muốn cái gì, tam tiểu thư đương nhiên cũng có thứ mà Bản cung muốn, cho nên, không bằng chúng ta thiết lập một giao dịch được không?" Đức Phi cũng không định vòng vo, chuẩn bị đi thẳng vào vấn đề.

Nghe đến đó, Lăng Nhược Hi lập tức hơi nhủ mày, nhìn đôi mắt của Đức Phi, ngẫm nghĩ nửa ngày, lúc này mới lên tiếng nói: "Không biết Nhược Hi hiện tại có thứ gì được nương nương đặt vào mắt?"

"Vòng tay Huyết Ngọc trên tay ngươi, là bảo bối có thể khuấy động bão táp mưa sa, tương truyền, người có được vòng tay ấy sẽ có được cả thiên hạ, cho nên, ngươi nhất định là một người không tầm thường, chỉ là con đường đoạt đích* nguy hiểm trùng trùng, Bản cung đời này cũng không có gì để trông cậy, chỉ muốn nhìn thấy Hòe Nhi bình an mà sống, chỉ có điều Bản cung cũng đã có tuổi rồi, cũng không biết còn có thể chăm sóc Hòe Nhi được mấy năm nữa, Bản cung muốn ngươi hứa với Bản cung, sau này bất luận có xảy ra chuyện gì, nhất định phải bảo đảm Hòe Nhi một đời bình an, vinh hoa phú quý.

(*đoạt đích mình nhớ là có giải thích rồi)

Nói đến Bắc Đường Hòe, sắc mặt Đức Phi liền trở nên ôn hòa, nhìn Lăng Nhược Hi, chờ mong câu trả lời của nàng.

Lăng Nhược Hi thế nào cũng không ngờ được Đức Phi lại nói lời như vậy, lập tức có chút chấn kinh, quỳ xuống đất, siết chặt nắm đấm, do dự hơn nửa ngày, lúc này mới lên tiếng nói: "Nương nương sao có thể xác định Nhược Hi có khả năng này?"

"Bởi vì ngươi là con của Đào Uyển Như!" Ánh mắt của Đức Phi sáng rực, càng khiến cho Lăng Nhược Hi không nhìn thấy đáy.

Điều Đức Phi muốn nói, đều đã nói xong, cho nên liền trực tiếp đỡ Lăng Nhược Hi đứng dậy, thân nhiên nói: "Hòe Nhi cũng đã chờ lâu sốt ruột rồi, không bằng chúng ta mau mau đi qua đó đi?"

Lăng Nhược Hi nhẹ gật đầu, cứ như vừa rồi Đức Phi chẳng nói gì vậy, đứng dậy, đi theo Đức Phi cùng đi ra ngoài.

Bắc Đường Hòe trong phòng ăn dường như đã không đợi được nữa, nhưng dù sao cũng được giáo dục từ tế nên hẳn cũng chỉ ngoan ngoãn ngồi ở đó, trông thấy Lăng Nhược Hi bước vào, lập tức vui mừng hết mực, vọt tới, hưng phấn nói: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ tỷ đã đến rồi! Hòe Nhi thấy, nhà trù làm sủi cào tôm thủy tinh, còn có chân giò heo thịt kho tàu."

Nhìn Bắc Đường Hòe vui vẻ đến vậy, Lăng Nhược Hi phát ra tiếng cười từ nội tâm, khẽ gật đầu, ôn nhu nói: "Có nhiều món ngon như vậy sao?"

Bắc Đường Hòe gật đầu, kích động nói: "Đúng vậy đấy, đều là món Hòe Nhi thích ăn nhất, tỷ tỷ, chúng ta cùng nhau ăn đi!"

Đức Phi thấy hai người hòa hợp như vậy, nhàn nhạt cười, sau đó ngồi ở ghế chủ vị, khẽ nói: "Nếu hai người các con đã hợp ý nhau như vậy, vậy thì Bản cung làm chủ, thu nhận Nhược Hi làm nghĩa nữ có được không?"

Lăng Nhược Hi tuyệt đối không ngờ vinh sủng lại đến đột ngột đến thế, lập tức có chút hoảng hốt, nhưng có điều vẫn kịp thời lấy lại phản ứng, đi ra phía trước, thi lễ một cái, quỳ củ nói: "Nương nương có lòng yêu thương, vốn là phúc phận của Nhược Hi, chỉ là Nhược Hi vô đức vô năng, sợ là không xứng với thân phận nghĩa nữ của Đức Phi nương nương."

"Bản cung nói ngươi xứng, thì chính là ngươi xứng." Đức Phi nhàn nhạt nhẹ gật đầu, một mặt kiên định không cho từ chối.

Lăng Nhược Hi biết có một số việc là không thể tránh, cho nên cũng chỉ có thể vượt khó tiến lên, nhẹ gật đầu một mặt nhu thuận quỳ xuống: "Nữ nhi bái kiến mẫu phi."

"Nha đầu này, gọi mẫu phi không khỏi cũng quá đơn giản đi, Bản cung tạm thời thu nhận, chờ quay về bẩm báo với Hoàng Thượng, sẽ ghi tên của ngươi vào Ngọc Diệp Hoàng tộc*." Đức Phi cười hiền lành.

*ngọc điệp: Dòng dõi nhà vua có một thứ gọi là ngọc điệp. Trên đó dùng để ghi lại toàn bộ huyết thống của hoàng thượng dù là con ruột hay con nuôi.

Lăng Nhược Hi lúc đầu cho rằng Đức Phi cùng lắm chỉ là cho mình một cái danh phận mà thôi, nhưng lại không nghĩ tới lại nghiêm túc thế này, chính thức thế này, trong lúc nhất thời có chút không biết phải làm sao.

"Nhược Hi đa tạ mẫu phi." Lăng Nhược Hi dè xuống tất cả cảm xúc, quỳ củ dập đầu một cái.

Đức Phi hài lòng nhẹ gật đầu, sau đó lấy vòng tay Xích Kim trên tay ra, khẽ nói: "Lúc Bản cung vào cung, đây là hồi môn nhà ngoại đưa theo, chỉ có điều Bản cung không có nữ nhi, cho nên vẫn luôn không tặng cho ai, hiện tại thì hay rồi, Bản cung có nữ nhi rồi, cái vòng tay này, cũng coi như là có nơi để đặt thân."

Vừa nói, Đức Phi vừa tự tay đeo lên cổ tay của Lăng Nhượng Hi, vòng tay Xích Kim, được đeo trên tay Lăng Nhượng Hi, trĩu nặng, trong lòng Lăng Nhượng Hi cũng trĩu nặng theo, thật sự là không hiểu được, vì sao Đức Phi lại làm vậy, sự thay đổi giữa trước và sau cũng không khỏi quá lớn đi.

Bất quá, Lăng Nhượng Hi vẫn rất bình tĩnh nhẹ gật đầu, sau đó lại thì đại lễ: "Đa tạ mẫu phi, Nhượng Hi nhất định sẽ cẩn thận giữ gìn."

Bắc Đường Hòe không biết đây là ý gì, nhưng nhìn thấy vòng tay của mẫu phi mình lại được mang trên tay Lăng Nhượng Hi, lập tức cười vui vẻ: "A, tỷ tỷ mang lên rất đẹp đấy, thật xinh đẹp!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Vậy là đã nhận rồi

Lăng Nhượng Hi thấy đáng về không tìm không phổi của Bắc Đường Hòe, trong lòng thật sự rất hâm mộ, người người đều nói Kiêu vương gia không phải là kẻ ngu hoàn toàn, nhưng Lăng Nhượng Hi xem ra, có lúc cái gì cũng không biết so với biết tất cả mọi chuyện thì vui vẻ hơn nhiều.

Nhàn nhạt cười, nhìn không được vươn tay nhẹ nhàng vuốt đầu Bắc Đường Hòe, ôn nhu nói: "Sau này tỷ tỷ nhất định sẽ bảo vệ đệ thật tốt."

Lời này mặc dù là phát ra từ nội tâm của Lăng Nhượng Hi, nhưng khi Đức Phi nghe thấy, đây cũng xem như thành toàn hứa hẹn trước đó, lúc này mới yên lòng, thả lỏng đầu mày, vừa cười vừa nói: "Sau này mọi người đều là người một nhà, cũng không cần khách khí như vậy, Hòe Nhi, con có tỷ tỷ rồi, có vui không?"

Bắc Đường Hòe như đột nhiên nghĩ đến gì đó, nhú nhú mày, lắc đầu rầu rĩ nói: "Hòe Nhi không vui, mẫu phi, vì sao lại biến thành tỷ tỷ? Mẫu phi đã đồng ý với Hòe Nhi rồi mà, muốn Hòe Nhi cưới vợ."

Trông thấy Bắc Đường Hòe cứ không tìm không phổi lời nói những lời như vậy, Lăng Nhượng Hi có một nháy mắt cảm thấy thẹn thùng, ngay cả sắc mặt của Đức Phi cũng biến thành có chút lúng túng: "Hòe Nhi ngoan, không nên nói bậy, mẫu phi chưa hề đồng ý gả Nhượng Hi cho con mà!"

Nghe đến đó, Bắc Đường Hòe lập tức đỏ mặt: "Mẫu phi gạt người! Rõ ràng mẫu phi có nói mà, sao lại không chịu thừa nhận chứ?"

Lăng Nhượng Hi trông thấy Bắc Đường Hòe một bộ ủy khuất, liền có chút đau lòng cau mày lại, do dự một chút, nhỏ giọng nói: "Hòe Nhi ngoan, mặc dù Nhượng Hi không phải là thê tử của Hòe Nhi, nhưng Nhượng Hi là tỷ tỷ của Hòe Nhi, tỷ tỷ sẽ luôn luôn chăm sóc Hòe Nhi, bảo vệ yêu thương đệ cả một đời, suốt đời cũng sẽ không rời xa đệ!"

"Cả một đời?" Bắc Đường Hòe thấp giọng thì thầm, trên gương mặt không còn vẻ nét mác và thương tâm nữa, vui sướng nhẹ gật đầu: "Cả một đời! Hòe Nhi muốn cùng với tỷ tỷ trải qua một đời, cả một đời!"

Đức Phi thấy thế thì nhú mày có chút bận tâm, nhi tử này của mình mặc dù nói là tâm trí không được đầy đủ, nhưng tâm tư lại rất đơn thuần, cũng rất quyết cường, đáng về cũng đâu này cũng không biết giống ai, bây giờ nhận Lăng Nhượng Hi, sợ là đời này cũng không thể nhìn thêm được nữ nhân nào khác?

Nghĩ tới đây, Đức Phi liền mang một trận đau đầu, nhưng lại nghĩ đến được Lăng Nhượng Hi bảo hộ, đời này e rằng Bắc Đường Hòe cũng sẽ không phải chịu ủy khuất gì, lúc này tinh thần mới thả lỏng đôi chút.

Ăn xong bữa cơm này, Lăng Nhượng Hi chỉ cảm thấy sống lưng của mình như muốn gãy mất, sau khi ăn xong, Lăng Nhượng Hi cơ hồ như trốn khỏi Kiêu vương phủ, ngồi trong xe ngựa, khẽ nhú mày, không muốn hồi phủ.

"Đến trà lâu."

Trà lâu của Lục Thiếu Thành đã được xây dựng xong, hiện nay việc làm ăn cũng xem như mau mắn, mặc dù trước đó Lục Thiếu Thành đã từng nói với nàng, nhưng đây là lần đầu tiên Lăng Nhượng Hi tận mắt nhìn thấy.

Nhìn đám người rộn rộn ràng ràng ra ra vào vào, cảm giác buồn bực trong lòng Lăng Nhượng Hi dường như cũng tốt hơn một chút, đi vào cửa, liền gặp phải Lục Thiếu Thành toàn thân vận y phục trắng, đứng trong quầy, cúi đầu không biết đang tính toán thứ gì.

Trông thấy Lăng Nhượng Hi bước vào, lập tức có một tiểu nhị nhanh chân chạy đến chào hỏi, ân cần nhìn Lăng Nhượng Hi: "Tiểu thư mời vào, xin hỏi tiểu thư đến một mình, hay là chờ bằng hữu?"

Lăng Nhượng Hi nhàn nhạt cười: "Một mình, tìm đại cho ta một cái bàn, lấy một bình Bích Loa Xuân đẳng cấp nhất của trà lâu các người."

Nghe thấy giọng nói của Lăng Nhượng Hi Lục Thiếu Thành đột nhiên ngừng đầu, trông thấy Lăng Nhượng Hi đứng trước cửa mặt mày đượm ý cười, trong lòng chấn động, thả sớ sách trong tay xuống, tự mình bước lên nghênh tiếp: "Cuối cùng tam tiểu thư cũng bớt được chút thời gian đến đây rồi?"

"Sao? Ông chủ Lục không hoan nghênh phải không?" Lăng Nhượng Hi nghiêng đầu, tình nghịch nhìn Lục Thiếu Thành, nụ cười trên mặt, là nụ cười đã lâu không thấy.

Bác Đường Ngôn vốn dĩ có hẹn với người khác đến đây nói chuyện trông thấy nụ cười sáng lạn trên gương mặt Lăng Nhượng Hi, chỉ cảm thấy thực sự chói mắt, sắc mặt âm trầm nắm chặt lấy tách trà trong tay, hồi lâu vẫn không nói lời nào.

Bác Đường Kỳ ngồi bên cạnh trông thấy Bác Đường Ngôn như vậy, lập tức cảm thấy có chút kỳ quái, thuận theo ánh mắt của Bác Đường Ngôn nhìn sang, lập tức hiểu ra chuyện gì, nhàn nhạt cười: "Sao thế, bị câu hồn rồi sao?"

Bác Đường Ngôn lúc này mới lấy lại phản ứng, có chút mất tự nhiên nhíu mày: "Không có việc gì cả."

"Phải vậy không?" Đối với Bác Đường Ngôn, Bác Đường Kỳ rõ ràng không tin, cho nên liền đứng dậy, đi đến trước mặt Lăng Nhượng Hi, cười ha ha nói: "Tam tiểu thư? Là tam tiểu thư thật sao? Ngồi đằng xa, ta còn tưởng rằng nhận lầm người đấy chứ, không ngờ rằng Tam tiểu thư cũng có lúc cười vui vẻ như vậy nhì."

Nghe thấy giọng của Bác Đường Kỳ, Lăng Nhượng Hi chỉ cảm thấy một trận nực cười, cũng không hề trông thấy Bác Đường Ngôn ngồi sau lưng Bác Đường Kỳ, trước hết theo quy củ khế phúc thân, sau đó thấp giọng nói: "Lời này của Vương gia là đang trêu tiểu nữ chẳng, Nhượng Hi bất quá cũng là người bình thường, tất nhiên là có thất tình lục dục."

"Người bình thường? Tam tiểu thư có hơi khiêm tốn quá mức nhì? Chương quỹ của Vọng Nguyệt lâu này, từ trước đến nay được mệnh danh là người cao quý, chưa bao giờ thấy hẳn đích thân tiếp bất kỳ người khách nào, xem ra tam tiểu thư không giống người bình thường đâu!" Bác Đường Kỳ cười như không cười nhìn thoáng qua Lục Thiếu Thành bên cạnh, âm thanh mang theo từng tia từng tia băng lãnh.

Lăng Nhượng Hi cũng không muốn để bọn hắn biết chủ nhân phía sau trà lâu này là mình, cho nên cười nhạt, không kiêu ngạo không tự ti nói: "Nhượng Hi hôm nay tới đây uống trà, nên không quá nhiều nhã hứng của Vương gia nữa, thất lễ rồi."

Nói rồi, liền kéo Lục Thiếu Thành, đi lên bao sương* trên lầu, lúc đầu, Lăng Nhượng Hi muốn ngồi trong đại sảnh phía dưới uống trà nghe bát quái, nhưng hiện tại xem ra, hẳn là không thể như nguyện được.

*bao sương: Sương phòng riêng biệt

Mất thấy Lăng Nhượng Hi cứ như vậy đi lên căn bản cũng không có trông thấy mình, sắc mặt của Bác Đường Ngôn càng trở nên thêm khó coi, ngồi trở lại chỗ ngồi của mình, rầu rĩ uống trà.

Trông thấy cái dáng vẻ này của Bác Đường Ngôn, Bác Đường Kỳ nhàn nhạt cười cười: "Ngôn nhì, không phải là con nhìn trúng nha đầu kia đấy chứ?"

"Thúc, nói gì vậy chứ! Trong tim ta chỉ có Lục Vu, người đã từng gặp ai chơi cờ lại nhìn trúng con cờ của mình chưa?" Bác Đường Ngôn nghe đến đó lập tức cảm thấy có chút buồn cười, uống một hớp trà, che giấu sự khó chịu và chột dạ chột lóe lên trong lòng.

Bác Đường Kỳ có quan hệ rất thân cận với Bác Đường Ngôn, có những lúc gặp riêng nhau rất giống với những người thúc thúc và đứa cháu trai của mình trong những gia đình bình thường không có khác biệt gì quá lớn, hơn nữa Bác Đường Kỳ trông thấy Bác Đường Ngôn trưởng thành từng ngày từ nhỏ đến lớn, đương nhiên sẽ hiểu rất rõ cái tính khí quật cường của đứa cháu trai này.

Nhíu mày, chậm rãi uống một ngụm trà, nhẹ nói: "Thật không biết con vì sao lại có hứng thú với một nữ tử phong trần như vậy, Ngôn nhì à, con mắt của con có phải là có vấn đề gì không?"

"Thúc! Nàng ta không phải là nữ tử thanh lâu!" Bác Đường Ngôn hơi nhíu mày, ẩn chứa một tia không vui.

"Con yêu nàng ta, nàng sẽ là vương phi của con, tương lai còn là hoàng hậu của con!" Trong mắt Bác Đường Ngôn tràn đầy vẻ kiên định.

Thấy Bác Đường Ngôn như thế, Bác Đường Kỳ thở dài, sau đó thản nhiên nói: "Đây là chuyện của con, không liên quan gì đến ta!"

"Thúc, có phải đợi đến lúc nhìn thấy con chết không chỗ chôn, thì mới chịu xuất thủ không?" Bác Đường Ngôn có chút bất đắc dĩ nhìn vị thúc thúc đối xử với mình rất tốt từ nhỏ đến lớn, trong lòng trầm vị hỗn độn.

"Ta chỉ trung với đế vương, chuyện đoạt đích, không liên quan gì đến ta, nếu ngay cả thứ như Bác Đường Cẩn mà con cũng đấu không lại, thiên hạ này giao cho con, cũng chỉ là hoang phí mà thôi."

Nhàn nhạt phun câu nói này ra xong, Bác Đường Kỳ trực tiếp đứng dậy, quay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Tâm tư rần rết

Nhìn bóng lưng tiêu sái của Bắc Đường Kỳ, Bắc Đường Ngôn có chút khóc không ra nước mắt, ánh mắt lơ đãng nhìn qua bao sương ở tầng hai, trong lòng có chút cảm giác không được tự nhiên nói không nên lời.

Uống cạn trà trong tách, cũng trực tiếp xoay người đi ra ngoài.

Lăng Nhượng Hi ngồi ở bao sương tầng hai nhìn thấy Bắc Đường Kỳ và Bắc Đường Ngôn trước sau rời đi, hơi cau mày, thu lại tầm mắt, nhàn nhạt uống tách trà Bích Loa Xuân, thở dài: "Sớm biết như vậy, ta đã không tới rồi."

Lục Thiệu Thành nhìn bộ dạng phiền não của Lăng Nhượng Hi, nhất thời cảm thấy có chút kỳ lạ: "Tam tiểu thư và An vương gia có đụng chạm gì sao?"

"Oan gia kiếp trước! Thấy mặt là không có chuyện gì tốt cả! "Lăng Nhượng Hi có chút tức giận buông chén trong tay xuống, nhìn Lục Thiệu Thành, thở dài: "Người này so với người khác đúng là không giống nhau. "

Lục Thiệu Thành nhìn thấy ánh mắt của Lăng Nhượng Hi, cảm thấy có chút buồn cười, nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó dịu dàng nói: "Đó là đương nhiên, mỗi người đều sẽ có một mặt khác, tam tiểu thư cần gì phải quá mức để bụng chứ?"

Vừa nói, Lục Thiệu Thành vừa đưa tư liệu thu thập được trong mấy ngày qua cho Lăng Nhượng Hi, thản nhiên nói: "Những thứ này đều là thứ tam tiểu thư muốn, chuyện to hay nhỏ, cũng đều ghi lại. "

Nghe đến đây, Lăng Nhượng Hi lập tức thu lại những ý nghĩ kỳ quái trong đầu, mặt đầy nghiêm túc nhận lấy: "Buôn bán vẫn ổn chứ?"

"Chuyện buôn bán tam tiểu thư hãy yên tâm, Thiệu Thành có thể ứng phó được. "Lục Thiệu Thành mặt đầy tự tin, ánh mắt nhìn Lăng Nhượng Hi, ẩn chứa dịu dàng không nói nên lời.

Lăng Nhượng Hi nhận lấy tư liệu, trực tiếp cất đi, xem thời gian, buồn buồn nói: "Thời gian không còn sớm nữa, ta phải về rồi, đúng rồi, người ở bên ngoài có biết tiên sinh thuyết thư* nào không? Ở đây ta có một ít sách tốt, người cầm đi bán, bán được tiền, cho đám ăn mày một phần, cũng coi như công đức. "

*Mấy tiên sinh hay kể chuyện trong các trà lâu.

Nghe đến đây, nhất thời Lục Thiệu Thành cảm thấy có chút buồn cười, do dự một lát mới nhẹ giọng nói: "Tam tiểu thư, sách này e là có thể bán với số tiền lớn?"

"Đây là tất nhiên, phải xem bản lĩnh của tiên sinh người nữa. "Lăng Nhượng Hi tự tin cười một tiếng, sau đó trực tiếp xoay người đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng tiêu sái của Lăng Nhượng Hi, trong lòng Lục Thiệu Thành có cảm giác mất mát không nói nên lời, nhưng nghĩ đến bây giờ có thể thường xuyên gặp được Lăng Nhượng Hi, trong lòng cũng dễ chịu hơn một chút.

Lăng Nhượng Hi ra khỏi trà lâu, liền gặp Bắc Đường Ngôn chờ bên ngoài từ sớm, nhất thời cảm thấy có chút bất ngờ: "Sao Vương gia lại ở đây?"

"Bỏn vương ở đây chờ tam tiểu thư. Tam tiểu thư thật là có bản lĩnh, lần trước lúc gặp mặt Đức Phi còn hận không thể trực tiếp nuốt luôn người, lần này, lại nhận người làm nghĩa nữ, thật đúng là khiến người khác quá bất ngờ. "

Nhìn bộ dạng Lăng Nhượng Hi ở trước mặt mình luôn trang nghiêm, mặt không cảm xúc, bỗng nhiên Bắc Đường Ngôn cảm thấy có chút khó chịu, sao thế nhỉ, lẽ nào nha đầu này không có ý định gặp mình phải không?

Lăng Nhượng Hi không ngờ tin tức của Bắc Đường Ngôn lại nhanh như vậy, chuyện Đức Phi nhận nàng làm nghĩa nữ, bây giờ cũng không có nhiều người biết, xem ra người này có tai mắt khắp thiên hạ.

"Bản lĩnh của ta lớn, Vương gia nên vui vẻ, không phải sao? Nhắc mới nhớ, Vương gia hẳn cũng nên khen thưởng ta chứ, dù sao ta không phí sức đã có được sự ủng hộ của Kiều vương phủ, không phải sao?"

Lăng Nhượng Hi thật sự không biết lúc này vì sao Bắc Đường Ngôn lại mang sắc mặt âm trầm như vậy, trong lòng có chút oan ức, người này, đúng là không hiểu ra sao cả.

"Vậy sao? Cũng chỉ sợ tào cao ngã đau mà thôi, Lăng Nhượng Hi, ta muốn một trợ thủ nghe lời, một con cò, chứ không phải là một kẻ ngốc ra sức huênh hoang, người biết chứ?" "Sắc mặt Bắc Đường Ngôn âm trầm, lời nói ra lại tuyệt tình tuyệt nghĩa.

Lăng Nhượng Hi nhìn ánh mắt lạnh như băng của hắn, trong lòng nhói đau, chỉ là đau nhói này khiến cả người Lăng Nhượng Hi khó chịu, nhìn vào mắt Bắc Đường Ngôn, lạnh lùng nói: "Có lẽ Vương gia hiểu lầm rồi, Nhượng Hi vĩnh viễn cũng không thể trở thành con cò của Vương gia được, nếu chúng ta ngay cả chút thấu hiểu này cũng không có được, như vậy, đích thực là không cần thiết hợp tác nữa. "

"Ngươi không muốn hợp tác với Bồn vương nữa? "Bắc Đường Ngôn nhìn chăm chăm vào Lăng Nhượng Hi, trên mặt giăng đầy mây đen, giống như có thể giết chết Lăng Nhượng Hi bất cứ lúc nào.

Đây là lần đầu tiên Lăng Nhượng Hi nhìn thấy Bắc Đường Ngôn đằng đằng sát khí như vậy, mặc dù sợ hãi, nhưng không hề yếu thế." Vương gia cho là chúng ta còn cần thiết phải hợp tác sao? "

"Lăng Nhượng Hi! Ngươi được lắm! "Bắc Đường Ngôn nắm chặt nắm đấm, dùng hết sức toàn thân, mới không chế được bản thân không bóp chết nữ nhân trước mắt này.

Đương nhiên Lăng Nhượng Hi có thể cảm nhận được sự tức giận của Bắc Đường Ngôn, nhưng vẫn giữ bộ dạng lạnh như băng, thản nhiên nói:" Hẳn Vương gia đã biết giữa chúng ta vốn là quan hệ lợi ích, nếu bây giờ lợi ích của chúng ta có mâu thuẫn, như vậy, đương nhiên là không cần thiết hợp tác nữa rồi, nếu Vương gia muốn đối phó với Kiều vương phủ, Nhượng Hi sẽ là người đầu tiên đứng ra đối đầu với Vương gia. "

" Vì Bắc Đường Hòe, ngươi muốn đối đầu với Bồn vương? "Bắc Đường Ngôn không ngờ Lăng Nhượng Hi lại dám nói ra lời như vậy, trong lòng cảm thấy mất mát không nói nên lời, ánh mắt nhìn Lăng Nhượng Hi mang theo mấy phần ghen tức.

Chỉ tiếc, Lăng Nhượng Hi căn bản xem không hiểu ánh mắt phức tạp của hắn, chỉ nhàn nhạt gật đầu." Ta đã đồng ý với Đức phi sẽ bảo vệ Kiều vương thật tốt, ta nói được làm được. "

"Ngươi cho rằng ngươi có bản lĩnh này, có thể trở thành hòn đá cản đường Bồn vương sao? "Bắc Đường Ngôn quan sát trên dưới Lăng Nhượng Hi một phen, không có chút coi thường nào, nhưng cũng không cho là đúng.

Lăng Nhượng Hi cười lạnh một tiếng, trong đôi mắt to tròn đầy ánh sáng tự tin, nhìn vào mắt Bắc Đường Ngôn, thản nhiên nói:" Thủ đoạn của Nhượng Hi, sợ là Vương gia còn chưa thấy hết, bằng không, chúng ta thử xem sao? "

Bắc Đường Ngôn hung hăng trừng mắt nhìn Lăng Nhượng Hi, sau đó thu lại tầm mắt mình, thản nhiên nói:" Trên thế giới này không có ai có thể trở thành hòn đá cản đường Bồn vương được, kể cả ngươi, Lăng Nhượng Hi, Bồn vương khuyên ngươi, tự thu xếp ổn thỏa đi. "

Sau khi nói xong, Bắc Đường Ngôn không ở lại nhìn Lăng Nhượng Hi nữa, trực tiếp xoay người rời đi, không có cách nào khác, nếu không rời đi, Bắc Đường Ngôn sợ mình sẽ xúc động bóp chết nha đầu chết tiệt không biết trời cao đất rộng trước mặt này.

Nhìn bóng lưng Bắc Đường Ngôn, Lăng Nhượng Hi cảm thấy sức lực toàn thân của mình đều bị rút đi, dựa vào tường, chậm rãi trượt xuống, che ngực mình, bỗng nhiên nước mắt từng giọt rơi xuống.

Cách đó không xa, Lục Thiếu Thành nhìn thấy toàn bộ quá trình, lại nhìn bộ dạng này của Lăng Nhượng Hi, trái tim như bị dao cắt, nắm chặt khăn tay ban nãy Lăng Nhượng Hi làm rơi, không hề tâm tư muốn đi đến an ủi của mình, xoay người từng bước từng bước đi về phía trà lâu, nâng chén chiếu lên người hắn, kéo dài bóng hắn, thoạt nhìn thể lương không nói nên lời.

Trời dần tối, rốt cuộc Lăng Nhượng Hi cũng điều chỉnh lại được tâm trạng của mình, lần nữa lấy lại tinh thần, đi về phía Lăng phủ, bây giờ nàng không có thời gian mềm yếu hay bị thương, nàng chỉ có thể kiên cường, không còn lựa chọn nào khác.

Trở lại Lăng phủ, phát hiện trong phủ sôi sục, như là có chuyện gì đó xảy ra, hơi cau mày, bước chân càng trở nên nặng nề, cuộc sống này, chưa có một ngày nào yên tĩnh.

Mọi người nhìn thấy Lăng Nhượng Hi đi vào, ánh mắt cũng trở nên có chút kỳ lạ, đồng loạt nhìn về phía Lăng Nhượng Hi, có đồng cảm, có cười trên đau khổ của người khác, còn có vô cùng thống khoái.

Nhìn những ánh mắt phức tạp này, trong lòng Lăng Nhượng Hi lộ bộ một tiếng, nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ bình tĩnh, từng bước từng bước tiến đến thi lễ với Lăng Nham ngồi ở chủ vị." Nhượng Hi diện kiến đại bá phụ."

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Tuyên tú

Ánh mắt Lăng Nham nhìn Lăng Nhượng Hi có chút kỳ lạ, thờ dãi, thấp giọng nói: "Nhượng Hi à, có chút chuyện, con phải chuẩn bị, hoàng thượng muốn tuyên tú, thiên kim của quan viên tam phẩm trở lên đều phải vào cung tuyển chọn, cho nên, con cũng không ngoại lệ."

Nghe đến đây, nhất thời Lăng Nhượng Hi lại không thể tin trọn to hai mắt, phải biết hoàng đế Bắc Đường Sóc tuổi đã hơn năm mươi, theo lý mà nói thì không nên tuyển tú với quy mô lớn, hơn nữa, đã nhiều năm không tuyển tú, năm nay, rốt cuộc là thế nào?

Nhìn ánh mắt cười trên nỗi đau của người khác của đại phu nhân, Lăng Nhượng Hi nhàn nhạt cười một tiếng, mặt đầy bình tĩnh gật đầu, nhẹ giọng nói: "Đại bá phụ yên tâm, Nhượng Hi nhất định học tập lễ nghi cung đình, sẽ không để Lăng phủ mất mặt."

Rõ ràng Lăng Nham không ngờ phản ứng của Lăng Nhực Hi lại bình tĩnh như vậy, vốn chuẩn bị đầy cả bụng mấy câu an ủi, bây giờ tất cả lại không còn tác dụng, ngượng ngùng gật đầu một cái, thân nhiên nói: "Nếu là như vậy, thì con liền chuẩn bị đi, ba ngày sau, sẽ phải vào cung."

Nghe đến đây, trái lại Lăng Nhực Hi cảm thấy thật ngoài ý muốn, không ngờ chuyện này lại khẩn cấp như vậy, ba ngày, Lăng Nhực Hi thật sự không biết mình có kịp tìm cách tránh thoát lần tuyển tú này không.

Đại phu nhân thấy Lăng Nhực Hi hơi thất thần, trong lòng muốn cười vui vẻ nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ đau lòng cho Lăng Nhực Hi, tiến lên một bước nắm tay Lăng Nhực Hi, dịu dàng nói: "Nhực Hi à, đại bá mẫu biết chuyện này ám ức cho con, nhưng không còn cách nào khác, chức quan của cha con, thiên mệnh khó phạm, con cũng không nên quá khổ sở."

Trong lòng Lăng Nhực Hi lạnh lùng cười một tiếng, sau đó thân nhiên nói: "Lời này của đại bá mẫu Nhực Hi lại nghe không hiểu, có thể vào cung hầu hạ hoàng thượng, là phúc bao nhiêu người mấy đời cũng không có được, sao có thể nói là ám ức Nhực Hi chứ?"

Nghe đến đây, Lăng Nham hung hăng trừng mắt liếc đại phu nhân, tiếp lời Lăng Nhực Hi, gật đầu nhẹ giọng nói: "Quả nhiên Nhực Hi là người hiểu chuyện, con có thể nghĩ như vậy, ta yên tâm rồi."

Lăng Nhực Hi cười lạnh một tiếng, khinh thường gật đầu, sau đó thân nhiên nói: "Đa tạ đại bá phụ quan tâm, ba ngày sau Nhực Hi phải vào cung rồi, cho nên bây giờ có một số việc cần phải chuẩn bị, không cùng bá phụ nói chuyện được."

Sau khi nói xong trực tiếp xoay người đi ra ngoài, dù sao bây giờ mình cũng là tú nữ đã định, cho dù bọn họ có trăm ngàn lá gan cũng không dám làm gì mình.

Sau khi trở lại viện của mình, Lăng Nhực Hi phát hiện một vị khách không mời mà đến, hơi cau mày đi lên phía trước, nhân nhân mở miệng hỏi: "Sao ngươi lại tới đây?"

Người tới không phải ai khác, chính là tiểu nha đầu ngày đó Lăng Nhực Hi cứu ở ven hồ, Lăng Thanh Na, Lăng Thanh Na nhìn thấy ánh mắt kì lạ của Lăng Nhực Hi, cúi thấp đầu, do dự một chút, lúc này mới lên tiếng: "Ta nghe nói tam tỷ tỷ phải vào cung tuyển tú, sợ tam tỷ tỷ thương tâm, cho nên tới thăm tam tỷ tỷ."

Lăng Nhực Hi không nghĩ tới Lăng phủ lớn như vậy, đến lúc này, vậy mà lại có một tiểu nha đầu tới quan tâm mình có vui hay không, nhất thời trong lòng có chút cảm giác khó chịu là lạ, cười một tiếng, thân nhiên nói: "Ta không sao, ngươi về đi."

Lăng Thanh Na nhìn bộ dạng không chút thương tâm nào của Lăng Nhực Hi, nhất thời cảm thấy có chút kỳ quái, đuổi theo bước chân Lăng Nhực Hi, vội vàng nói: "Tỷ tỷ, tỷ không muốn vào cung, đúng không?"

Lăng Nhực Hi xoay người nhìn Lăng Thanh Na mặt đầy lo lắng, thân nhiên nói: "Lời này của tứ muội tỷ tỷ ta nghe không hiểu, có thể vào cung, là chuyện bao nhiêu người ước mong, sao lại không muốn chứ?"

"Tam tỷ tỷ nhất định không muốn, bởi vì Thanh Na biết, tam tỷ tỷ có nhiều chuyện phải làm hơn, hậu cung như đầm rồng hang hổ, nếu tỷ tỷ đi, sợ là không làm được gì cả." Lăng Thanh Na chà xát lòng bàn tay mình, tiếng nói mặc dù run rẩy, nhưng vẫn nói ra điều mình muốn nói rất rõ ràng.

Nghe đến đây, nhất thời Lăng Nhực Hi cảm thấy có chút buồn cười, nhân nhạ nhìn Lăng Thanh Na: "Ta thích những người có lời thì nói thẳng."

"Ta muốn vào cung."

Lăng Thanh Na nhìn vào mắt Lăng Nhực Hi, lời nói có khí phách.

"Ngươi nói gì?" Lăng Nhực Hi thật sự không ngờ tới tiểu nha đầu lần trước gặp mặt còn bảo sao làm vậy, vậy mà sẽ nói như vậy, nhất thời có chút không quen.

"Ta biết tỷ tỷ không muốn, nhưng ta nguyện ý, ta nguyện ý thay tỷ vào cung."

Lăng Thanh Na lần nữa mở miệng nói, trong mắt tràn đầy kiên định.

Nhìn bộ dạng này của Lăng Thanh Na, Lăng Nhực Hi cảm thấy giống như nhìn thấy bản thân cũng từng quật cường như vậy, cũng từng không để ý tất cả như vậy, cười một tiếng, thân nhiên nói: "Cho ta một lý do, tại sao ngươi phải vào cung?"

"Tam tỷ tỷ còn rất nhiều chuyện phải làm, nhưng ta lại không có, ta chỉ muốn cho Di nương một cuộc sống tốt, vào cung là cơ hội của ta, so với bây giờ, tính mạng bản thân đều nằm trong tay người khác, ta thà mạng bản thân ra đánh cược."

Lăng Thanh Na biết mình nói chuyện với Lăng Nhực Hi hoàn toàn không cần thiết vòng vo, cho nên liền trực tiếp nói ra hết, hai mắt thật to kiên định nhìn Lăng Nhực Hi, không có chút ý nhượng bộ nào.

"Đi vào với ta." Lăng Nhực Hi nhân nhạ nói một câu, xoay người mở cửa đi vào.

Lăng Thanh Na gật đầu rồi đi vào cùng Lăng Nhực Hi, sau khi vào cửa, Lăng Thanh Na trực tiếp quỳ xuống: "Tam tỷ tỷ, ta biết chuyện này không phải dễ dàng như vậy liền làm được, nhưng Thanh Na thật sự không có lựa chọn khác, van cầu tam tỷ tỷ giúp ta một tay, ta thật sự không muốn gả cho một

người con nhà quyền quý."

Lăng Nhục Hi nhàn nhạt nhìn Lăng Thanh Na quỳ trên mặt đất nhìn qua vô cùng chân thành, có chút do dự, thân nhiên nói: "Công tử của Lại bộ Thị lang mặc dù là một tên công tử bột, nhưng dù sao cũng trẻ tuổi khỏe mạnh, hoàng thượng đã hơn năm mươi tuổi, còn lớn tuổi hơn cha ngươi, hơn nữa hậu cung ba ngàn giai lệ, lại phức tạp, ta thật sự nghĩ không ra, sao ngươi lại lựa chọn như vậy."

Lăng Thanh Na đương nhiên không nghĩ đến Lăng Nhục Hi sẽ hỏi những điều này, cho nên cũng chỉ có thể cúi đầu, cắn răng nói: "Gả cho con trai một đại quan, lấy thân phận của ta, cùng lắm chỉ là vợ lẽ, cả đời đều phải nhìn sắc mặt người khác sống qua ngày, nhưng nếu vào cung, có thể từng bước leo lên, làm chỗ dựa cho Di nương, cho nên, ta không có lựa chọn khác."

Nghe đến đây, Lăng Nhục Hi mới hài lòng gật đầu, buông chén trà trên tay, thân nhiên nói: "Đúng là ta không muốn vào cung, nhưng ta muốn sắp xếp một người trong cung có thể giúp ta làm việc, như ngươi đã nói, đây chính là cơ hội ngàn năm có một."

Nghe đến đây, Lăng Thanh Na nhất thời có chút sốt ruột, liền vội vàng tiến lên một bước nói: "Tam tỷ tỷ có thể yên tâm, ta là người có ân tất báo, ta nhất định sẽ báo đáp tam tỷ tỷ."

Lăng Nhục Hi nhìn vẻ chân thành của Lăng Thanh Na, lạnh lùng cười một tiếng: "Lăng Thanh Na, ngươi có biết ta muốn ngươi làm gì không?"

"Bất kể tam tỷ tỷ muốn gì, Thanh Na đều nguyện ý làm." Lăng Thanh Na nhìn vào mắt Lăng Nhục Hi, mặt đầy kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Quay về chờ đợi

Nhìn thấy bộ dạng này của Lăng Thanh Na, Lăng Nhục Hi cuối cùng cũng hài lòng, gật đầu, thân nhiên nói: "Nếu nói như vậy, vậy thì muội hãy trở về đi, thứ mà muội muốn, tỷ sẽ cho muội."

Lúc này Lăng Thanh Na mới đứng dậy, nhìn Lăng Nhục Hi chăm chăm, do dự một chút, nhẹ giọng nói: "Tam tỷ có thể hứa với muội một chuyện được không?"

"Muội muốn gì?" Lăng Nhục Hi cũng biết Lăng Thanh Na không phải là không có chủ ý trên người mình, ngược lại có hơi tò mò nhìn nàng ta, trong lòng thầm suy đoán nàng ta sẽ yêu cầu cái thứ gì.

Nghe đến đây, Lăng Thanh Na khẩn trương cuối đầu, chà chà góc áo, nhỏ giọng nói: "Muội muốn tam tỷ tỷ đảm bảo cho di nương của muội được bình an."

Lăng Nhục Hi thân nhiên gật đầu: "Tỷ sẽ cho mẫu thân của muội trở thành thê tử đại phòng danh chính ngôn thuận."

"Lời này là thật sao?" Lăng Thanh Na tròn tròn mắt không thể tin được nhìn Lăng Nhục Hi: "Tam tỷ tỷ thật sự có thể làm được thế sao?"

"Nếu không tin tỷ, vì sao muội còn đứng ở trước mặt tỷ? Trở về đi, chuẩn bị thật tốt, hậu cung chính là nơi cá lớn nuốt cá bé, trong vòng ba ngày, chỉ cần muội hối hận, thì cứ đến tìm ta, tỷ tự khắc sẽ có an bài khác."

Lăng Nhục Hi không biết vì sao khi đối mặt với Lăng Thanh Na, vẫn luôn có một tia khoan dung, có thể vì nha đầu này có vài phần tương tự với nàng chăng?

Tuy rằng Lăng Thanh Na cũng muốn biết rốt cuộc Lăng Nhục Hi làm sao mới có thể lo liệu hết thảy mọi chuyện này, nhưng cũng rất thức thời không hỏi gì cả, tuân theo quy củ lui ra ngoài.

Lăng Thanh Na vừa rời đi, Mai Hương cùng Thu Cúc rơm rớm nước mắt đi tới: "Tiểu thư, mệnh người thật khổ, lão gia không ở bên người, thế này thì sao mà an ổn đây?"

"Chuyện này liên quan gì tới phụ thân? Cho dù ông ấy có ở bên cạnh, thì làm sao có thể ngăn cản chuyện hoàng đế tuyển tú đây? Dù sao thì, ông ấy là quân, chúng ta là thần, ngay từ đầu đã không có tư cách chống lại." Sắc mặt Lăng Nhục Hi rất bình tĩnh, âm thanh không gọn sóng không sợ hãi.

"Tiểu thư, chẳng lẽ người thật sự muốn vào cung sao? Rõ ràng tiểu thư biết như vậy sẽ không có hạnh phúc!"

Mai Hương nhìn thấy bộ dạng này của Lăng Nhục Hi, tim đau như cắt, gắt gao nắm tay lại, hận không thể thay Lăng Nhục Hi tiến cung.

Lăng Nhục Hi nhìn thấy bộ dạng thương tâm này của hai người, trong lòng cảm thấy thật tốt, thân nhiên cười cười, sau đó nhẹ giọng nói: "Thật ra cũng không có gì đáng lo ngại, không cần phải như vậy, bất quá cũng chỉ là tuyển tú thôi mà, cũng không trực tiếp vào cung, cùng lắm thì, cũng có thể không trúng tuyển mà!"

"Tiểu thư, người thật quá ngây thơ, lần này vào cung đều là nữ tử của quan viên tam phẩm trở lên, khả năng không trúng tuyển rất thấp!" Thu Cúc ở phía sau nhin không được, trực tiếp bước lại gần.

Lăng Nhượng Hi cũng biết đại khái tên hoàng đế kia muốn làm gì, nói không chừng do tuổi đã cao, việc trên triều đình lại có chút lực bất tòng tâm, dưới tay có mấy đứa con đều an phận, muốn dùng biện pháp như vậy để thu phục lòng người, lôi kéo triều thần, không thể không nói, một chiêu này, vẫn là rất khôn khéo.

Khẽ nhú mày thờ dài, kéo tay Mai Hương cùng Thu Cúc lại, do dự một chút, nhẹ giọng nói: "Ba ngày sau ta sẽ tiến cung, trong cung có rất nhiều mối nguy, nên ta không muốn đưa hai em cùng vào, trong ba ngày này, ta sẽ tìm được một nhà chồng tốt nhất cho các em, các em đều phải yên tâm mà gả cho người thôi."

"Tiểu thư, nô tỳ không muốn lấy chồng!" Mai Hương phản ứng mạnh nhất, trực tiếp rút tay mình lại, nhìn chằm chằm vào Lăng Nhượng Hi, đỏ mắt nói: "Tiểu thư cũng đã nói, trong cung có rất nhiều nguy hiểm, nếu bên cạnh không có một người đáng tin cậy thì làm sao, chuyện này sao có thể được?"

Thu Cúc thấy Mai Hương cự tuyệt, cũng lắc đầu theo, nhẹ giọng nói: "Ý của tỳ tỳ là, mạng của hai tỳ muội chúng nô tỳ đều do tiểu thư cho mới có, chúng nô tỳ tuyệt đối không thể bỏ tiểu thư lại ở phía sau, không thể."

Lăng Nhượng Hi nhìn thấy bộ dáng một mực kiên định của hai người, nói không cảm động là không phải, nhưng con đường sau này càng ngày càng gian nan, cho nên Lăng Nhượng Hi không có cách nào đảm bảo an toàn cho hai người, chỉ có thể trầm mặc: "Rốt cuộc các em có nghe ta nói hay không?"

Lăng Nhượng Hi có thể ngờ được, Mai Hương biết nói đạo lý, do dự một hồi, sau đó nhẹ giọng nói: "Tiểu thư, bất luận người nói thế nào, chúng ta cũng nhất định không rời bỏ tiểu thư được, nếu tiểu thư có tài năng có thể ổn định địa vị trong cung, hoặc hóa giải nguy cơ lần này, chúng nô tỳ liền nghe theo lời tiểu thư nói, ngoan ngoãn lập gia đình, bình thân cả đời."

Nghe đến đây, Lăng Nhượng Hi do dự đã lâu, mới cảm động nói: "Theo đạo lý, tiến cung chỉ được mang theo một nha hoàn, Mai Hương thận trọng, theo ta tiến cung đi, Thu Cúc, tuổi em còn nhỏ, lại còn lỗ mãng, tiến cung làm ta rất lo lắng, em ở bên ngoài đi."

Nói tới đây, Lăng Nhượng Hi hơi nhú mày, Mai Hương ở phía sau cũng như nghĩ tới điều gì đó, vội vàng nói: "Tiểu thư yên tâm, nô tỳ biết một người có thể che chở cho Thu Cúc!"

"Em nói ai?" Lăng Nhượng Hi hoàn toàn không biết hai nha hoàn này còn có thể quen biết được người đặc biệt nào trong kinh thành này?

"Liễu Tuyền, Liễu Tuyền công tử, lần trước tiểu thư vô ý rơi xuống nước, trong thời khắc sinh tử, Thu Cúc có đồng ý với Liễu công tử sẽ hầu hạ hần trong ba tháng, bây giờ thực hiện lời hứa thật đúng lúc!" Vốn dĩ chuyện này Mai Hương cũng đã quên bống đi rồi, nhưng tình huống hiện tại cấp bách, cái gì cũng có thể nghĩ ra.

Nghe đến đây, Thu Cúc nhất thời đỏ mặt: "Tỳ tỳ, muội không cần, muội còn lâu mới chịu đi theo hầu hạ cái tên Liễu Tuyền kia, muội phải đi theo tiểu thư tiến cung."

"Muội im miệng cho ta, lời đã nói là phải làm, muội xem muội bây giờ, nếu thật sự tiến cung, còn không phải là cùng lúc hại chết chính mình và cả tiểu thư hay sao, nghe lời ta, đến chỗ Liễu công tử, hầu hạ cho hoàng đế."

Mai Hương rất ít khi nổi giận với Thu Cúc, nhưng sự tình lúc này không đơn giản, mỗi bước đi đều có thể tan xương nát thịt, cho nên Mai Hương chỉ có thể nghiêm mặt la mắng.

Tuy rằng Thu Cúc bình thường luôn cứ như người không tim không phổi, nhưng cũng không phải là một đứa không hiểu chuyện, nhìn thấy vị tỳ tỳ ngày thường yêu thương mình lại nổi nóng như vậy, nhất thời cực kì ủy khuất, nhưng lại không dám khóc, chỉ có thể đỏ mắt gật đầu: "Vâng, muội biết rồi, muội đi là được chứ gì."

"Đến lúc đó ta sẽ đánh tiếng trước với Liễu Tuyền, chần hần, hần sẽ không làm khó dễ em"

Nhìn thấy bộ dáng ủy khuất của Thu Cúc, Lăng Nhượng Hi thân nhiên cười, nhẹ giọng nói: "Ta sắp phải tiến cung rồi, lần này đi ít nhất phải là nửa năm, trước khi đi, cần phải tặng cho Đại phu nhân một phần lễ mọn! Mai Hương, em đi nói với Liễu Tuyền một tiếng, ta cần phần mỹ dung đường nhan tốt nhất."

Mai Hương nghe đến đây liền cảm thấy kì lạ, nhìn bộ dạng của Lăng Nhượng Hi, cũng không phải là người chú trọng vẻ bề ngoài!

"Tiểu thư, người nói là phần mỹ nhan sao?" Mai Hương tưởng mình nghe lầm, cẩn thận hỏi lại một nữa.

"Đúng vậy, chính là phần mỹ nhan, em nói như vậy với Liễu Tuyền, hần sẽ hiểu được, đi đi." Lăng Nhượng Hi có hơi mệt mỏi hơi sụp mắt xuống, ngồi ở bên cạnh, phiền não một trận.

Mai Hương nghe xong cũng không hỏi nhiều, trực tiếp liếc mắt trắng nhìn Thu Cúc một cái: "Chăm sóc tiểu thư thật tốt, ta đi hay muội đi."

Thu Cúc dường như không muốn đi tới chỗ của Liễu Tuyền, kiềm lòng không được nói: "Hay là để muội đi cho?"

"Muội đi? Vậy phải cẩn thận chút." Cũng không phải là chuyện gì to tát, Mai Hương cũng không để tâm, trực tiếp phất tay, sau đó xoay người đi vào

buồng.

Lăng Nhựt Hi nhìn thấy hai người tự lo việc của mình, có hơi bất đắc dĩ, trong lòng thật sự rất bất an, đời trước không có chuyện tuyền tú như lúc này, cho nên, Lăng Nhựt Hi cũng không biết có phải việc mình trùng sinh đã thay đổi quỹ đạo vốn có, cảm giác bất an thế này, khiến lòng nàng có chút không yên.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Tặng đại lễ

Lăng Nhựt Hi xoa xoa huyết thái dương, ngồi trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng thật không ngờ Minh Nguyệt từ phía sau đi đến, hướng tới Lăng Nhựt Hi cúi người, mở miệng nói: "Nô tỳ diện kiến tam tiểu thư, nương nương có chuyện phải nhờ nô tỳ chuyển lời."

"Nương nương nói gì?" Lăng Nhựt Hi khôi phục tinh thần mở to mắt nhìn Minh Nguyệt.

"Chuyện tuyền tú thật sự ngoài ý muốn, nhưng nương nương nói, người đã nhận người làm nghĩa nữ, nhất định sẽ làm được, xin tam tiểu thư yên tâm!" Minh Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi nói, nàng thật sự không hiểu, vì sao lúc này nương nương còn muốn đi vào vũng nước đục này chứ?

Tuy rằng Lăng Nhựt Hi nghe ra Minh Nguyệt đang bức xúc, nhưng thật sự không biết nàng ta đang bức xúc chuyện gì, có chút bất đắc dĩ nhíu mày, do dự một hồi, thân nhiên nói tiếp: "Chuyện này, nhờ cô cô trở về nói với nương nương, nương nương đừng vội vàng nhúng tay vào, chuyện ta đã đồng ý, nhất định sẽ làm được, mặc kệ có phải là nghĩa nữ của nương nương hay không, ta nhất định sẽ làm được."

Nhe đến đây, rốt cuộc Minh Nguyệt cũng mở to mắt không tin nổi nhìn Lăng Nhựt Hi: "Lời này của tam tiểu thư là thật sao?"

Lăng Nhựt Hi thân nhiên gật đầu, sau đó nghiêm trang nói: "Không cần hoài nghi tâm ý của ta, ta không có ý đồ gì với Vương gia cả."

Nghe Lăng Nhựt Hi nói vậy, Minh Nguyệt nhất thời cảm thấy xấu hổ vô cùng, nhưng bộ dáng vẫn bình tĩnh như cũ, thân nhiên gật đầu: "Vốn dĩ đây là chuyện nô tỳ không nên nói, nhưng mà, nương nương thật sự cũng không dễ dàng gì, xin tam tiểu thư đừng để mình chịu thiệt thòi, đừng để nương nương lo lắng."

Sau khi nói xong, Minh Nguyệt vội vàng cước bộ tiêu sái ra ngoài, Lăng Nhựt Hi nhìn thấy bóng dáng Minh Nguyệt có chút đăm chiêu, theo bản năng sờ vào cổ tay, trên tay vẫn còn đang đeo chiếc vòng Xích Kim mà Đức phi tặng cho, chiếc vòng màu bạc sáng chói nhìn mà khiến Lăng Nhựt Hi tâm phiền ý loạn, trực tiếp lấy khăn tay ra, lấy cái vòng đó xuống!

Rất nhanh, Thu Cúc trở về từ chỗ của Liễu Tuyền, vẻ mặt mất hứng, thờ phỉ phò đem bình thuốc để lên bàn, ngồi xuống ghế nặng nề, thờ hờn hờn.

Lăng Nhựt Hi nhìn thấy bộ dạng này của Thu Cúc liền cảm thấy buồn cười, thân nhiên cười khẽ, nhẹ giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

"Tiểu thư, nói chuyện với tên Liễu Tuyền kia thật sự tức chết, nô tỳ thực sự không nghe nổi một câu nào của hắn ta nữa!" Thu Cúc thờ phỉ phò nhìn Lăng Nhựt Hi, ánh mắt tràn đầy căm phẫn.

Tuy tính cách của Thu Cúc bình thường hay tùy tiện, nhưng những lúc tức giận như vậy thật sự không nhiều, cho dù là Lăng Nhựt Hi cũng hiếm khi thấy, vừa uống lọ thuốc, vừa thân nhiên hỏi: "Hắn nói gì?"

"Hắn nói, hắn nói dù có là tuyệt phẩm dưỡng nhan, cũng không thể nào che giấu được tâm tư đen tối của tiểu thư!" Bây giờ nhớ tới, Thu Cúc vẫn cảm thấy phẫn nộ, gắt gao nắm tay lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Bây giờ nô tỳ thật sự rất hối hận, đáng lẽ vừa rồi nên cầm cái chậu đồng thật to hung hăng nện lên đầu hắn một cái mới đúng!"

Nhìn thấy bộ dạng Thu Cúc thờ hờn hà hờn hờn thế, Lăng Nhựt Hi thấy buồn cười, thân nhiên nói: "Hắn nói như vậy cũng không có gì đáng ngạc nhiên, phải biết rằng đây căn bản không phải là phương thuốc dưỡng nhan mỹ dung gì, mà là một loại độc dược chí mạng!"

"Cái gì? Độc dược chí mạng? Tiểu thư, người còn uống nó làm gì, người điên rồi phải không?" Thu Cúc la lên một tiếng, nhảy dựng lên vội vàng lay lay Lăng Nhựt Hi, muốn nàng nhổ viên thuốc ra ngoài.

Lăng Nhựt Hi bị nàng lay đến đầu óc choáng váng, bất đắc dĩ nói: "Đối với ta mà nói thì nó không phải độc dược, nhưng đối với người khác, tuyệt đối là độc dược lan vào ngũ tạng!"

Đầu óc Thu Cúc đơn giản, căn bản không biết lời nói của Lăng Nhựt Hi là có ý gì, nhưng trông mặt nhìn gương mặt của Lăng Nhựt Hi trắng bệch, vẻ mặt thống khổ đứng lên, nổi giận: "Tiểu thư, tiểu thư! Người làm sao vậy? Sao lại thế này? Nhổ ra, người nhổ thuốc ra mau lên!"

"Ta không sao, em đem chuyện ta bị trúng độc truyền ra ngoài đi! Nhanh lên!"

Lăng Nhựt Hi gất gao ôm lấy ngực mình, trước đó Liễu Tuyền có nói thuốc này không phải người bình thường có thể chịu được, huyết mạch chảy ngược, tuy không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng cũng sống không bằng chết.

Thu Cúc làm sao có thể rời khỏi Lăng Nhựt Hi được, cho nên liên tục lặc đầu: "Không được, nô tỳ phải bảo vệ tiểu thư, nô tỳ phải bảo vệ tiểu thư, rốt cuộc người bị làm sao vậy?"

Lăng Nhựt Hi cố gắng kìm nén cảm giác nóng như lửa đốt trong người, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Đây là kế của ta, bây giờ em nói với người trong viện, ta bị trúng kịch độc, sẽ không chịu nổi nữa, nhanh đi!"

Nghe Lăng Nhựt Hi nói vậy, Thu Cúc mới thấy yên lòng, trực tiếp xoay người chạy ra ngoài, hoang mang rối loạn khẩn trương hô: "Người đâu! Người đâu tới đây! Tam tiểu thư trúng độc rồi, nhanh mời đại phu!"

Người trong viện nghe vậy nhất thời hoảng hốt, nhưng có người trong góc đã lặng lẽ rời đi, trực tiếp chạy tới phòng của Lăng Thanh Ngọc

"Tiểu thư, tam tiểu thư phát độc rồi!"

Lăng Thanh Ngọc nghe tới đây, hơi nhú mày khó hiểu nói: "Không thể nào! Theo lý mà nói thì không thể phát tác vào lúc này được!"

Tĩnh Tuyết nghe xong cũng hơi nhú mày: "Tiểu thư, lần này phát tác, chỉ sợ là không ổn?"

"Tiện nhân này, e là từ khi chịu khổ ở nông thôn, thân thể quá yếu, lúc này mới phát tác! Bây giờ nàng ta đang đợi tuyền tử, không thể có rắc rối nào được, nếu không, sau này Lăng phủ sẽ không có ngày lành!"

Lăng Thanh Ngọc không phải là người không có đầu óc, sâu sắc biết được bây giờ Lăng Nhựt Hi tuyệt đối không thể có chuyện gì được, nếu không, như đã nói, mọi người sẽ không có trái ngọt để ăn.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì? Đi xem thử nhanh lên!"

Lăng Thanh Ngọc cau mày, đi nhanh đến phòng của Lăng Nhựt Hi, vừa vào cửa, chợt nghe thấy Lăng Nhựt Hi la thất thanh: "Cứu mạng! Cứu mạng!"

Nhìn thấy bộ dáng chật vật của Lăng Nhựt Hi, Lăng Thanh Ngọc hơi nhú mày, vì phản ứng bây giờ của Lăng Nhựt Hi không giống như thường ngày, cho nên Lăng Thanh Ngọc nhất thời không dám xác định, rốt cuộc Lăng Nhựt Hi có bị phát tác bởi độc của mình hay không.

"Lăng Thanh Ngọc! Ngươi tới đây làm gì? Ngươi đến để chê cười ta có đúng không? Bắc Đường Ngôn đâu? Ta muốn gặp Bắc Đường Ngôn!"

Lăng Nhựt Hi thấy ánh sáng Lăng Thanh Ngọc bước vào, nhất thời hưng hăng lên tiếng mắng chửi.

Những lời này của Lăng Nhựt Hi làm cho nghi hoặc của Lăng Thanh Ngọc biến mất, băng lãnh từ trên cao nhìn xuống Lăng Nhựt Hi, khinh thường nói: "Nhìn xem bộ dạng hiện tại của ngươi đi, cho dù ngươi cho hắn thấy thì có thể làm gì nào?"

"Lăng Thanh Ngọc, ngươi cầm miếng cho ta! Ta biết, chính ngươi đã hại ta! Ngươi ghen tị ta có thể cùng với Bắc Đường Ngôn cùng tiến cùng lùi, ngươi ghen tị hẳn đối xử tốt với ta có phải không! Tiện nhân! Ta muốn gặp Bắc Đường Ngôn!" Kỳ thực Lăng Nhựt Hi không chắc Bắc Đường Ngôn có tới gặp nàng hay không, dù sao thì hai người cũng mới âm ỉ một trận xong, nhưng bây giờ Lăng Nhựt Hi chỉ có thể được ăn cả ngã về không.

"Lăng Nhựt Hi! Ngươi mới là tiện nhân! Vốn dĩ ta muốn giữ cho ngươi chút thể diện lúc chết, nhưng xem ra bây giờ, hẳn là ngươi không có cơ hội này! Không phải ngươi muốn gặp Bắc Đường Ngôn sao? Được, ta sẽ thành toàn cho ngươi!"

Nghĩ rằng Lăng Nhựt Hi đang dần trở thành một cái bóng thịt, không có nửa phần hình người, trong lòng Lăng Thanh Ngọc liền cảm thấy rất vui sướng.

Xoay người ra chỗ khác thì thấy Tĩnh Tuyết, thân nhiên nói: "Ngươi đi đi, mời An Vương gia đến đây, nói là tam tiểu thư sắp chết rồi."

Tĩnh Tuyết có hơi do dự, đứng tại chỗ, nhẹ nhàng khuyên nhủ: "Lúc này sao phải làm mọi chuyện thêm rắc rối? An Vương đối xử với tiện nhân này bất thường, nếu đến đây, chỉ sợ sẽ có biến!"

"Ngươi nói gì?" Lăng Thanh Ngọc gất gao nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Tĩnh Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Có chuyện vui rồi đây

Lúc này Tĩnh Tuyết mới phản ứng lại được, sợ là mình nói sai, mặc dù trong lòng có chút không được tự nhiên, nhưng vẫn khôn khéo gật đầu một cái,

xoay người đi ra ngoài.

Bên này Diệp Hoan đã biết được tình hình của Lăng Nhược Hi, chỉ là không biết có nên nói rõ với Bắc Đường Ngôn không, dù sao từ lúc Bắc Đường Ngôn vừa về đến giờ vẫn luôn một mình ru rú trong thư phòng, cơm nước không màng.

Diệp Tuyền thấy bộ dạng tiến thoái lưỡng nan của Diệp Hoan, nhất thời cảm thấy có chút buồn cười, hừ một tiếng trợn mắt trắng, buồn cười nói: "Gia đang đọc sách bên trong, huynh cứ tới tới lui lui, cẩn thận bị mắng đó."

"Sư muội, muội có điều không biết, hình như tam tiểu thư không ổn lắm." Diệp Hoan thấp giọng nói, rất sợ người bên trong nghe được.

"Tam tiểu thư nào?" Nhất thời Diệp Tuyền có chút phản ứng không kịp.

"Muội ngốc à, chính là tam tiểu thư Lăng phủ, Lăng Nhược Hi đó." Bây giờ rốt cuộc Diệp Hoan cũng tin, thật ra Diệp Tuyền chính là người thiếu khôn khéo.

"Lăng Nhược Hi? Nữ nhân lòng dạ rắn rết đó, chết thì chết thôi, có liên quan gì đến chúng ta chứ? Không cho phép huynh nói với Gia, vừa vặn để chuyện này cứ thế qua đi, cũng tốt."

Nhắc tới Lăng Nhược Hi, Diệp Tuyền nhớ tới chuyện lần trước, vừa nghĩ tới chuyện mình bị mất mặt trước một nữ tử khuê các, Diệp Tuyền liền cảm thấy tức giận.

Nghe đến đây, Diệp Hoan tức giận liếc Diệp Tuyền một cái, bực bội nói: "Ta cảm thấy hình như muội bị thiếu gì đó thì phải, muội cho rằng chúng ta không nói thì Gia sẽ không biết sao? Nếu sau này biết, muội nói chúng ta còn có thể sống không?"

"Vấn đề mấu chốt là, bây giờ huynh đi vào căn bản cũng không khác gì tự đi tìm cái chết."

Mặc dù Diệp Tuyền có chút không phục, nhưng vẫn cảm thấy có chút không ổn.

Đúng lúc đó, từ ngoài cửa, lão quản gia có chút khó xử đi vào, nhìn hai người ở cửa xì xào bàn tán, tức giận liếc mắt một cái: "Hai người làm gì ở đây?"

Diệp Hoan thấy vẻ mặt quản gia gấp gáp, cũng cảm thấy có chút kỳ quái: "Thúc, thúc sao vậy? Có chuyện gì sao?"

"Người của Lăng phủ tới, nói là tam tiểu thư sắp không xong rồi, muốn Vương gia qua đó xem thử, ta cũng không biết từ khi nào Vương gia nhà chúng ta lại có quan hệ với tam tiểu thư nữa."

Lão quản gia mặt đầy bực bội, xoay người muốn đi vào.

Nghe đến đây, Diệp Hoan vội vàng ngăn cản lão quản gia lại, thấp giọng nói: "Thúc, thúc đừng vào, trở về nói với người của Lăng phủ, Gia không có trong phủ."

Lão quản gia hơi cau mày: "Vương gia không có ở đây?"

"Phải, không có ở đây, vừa ra ngoài rồi." Đạo này Diệp Hoan vẫn luôn đi theo Lăng Nhược Hi, cho nên dù có nói đại thể, thì mọi việc cũng được coi như có cái kết đẹp.

Lão quản gia nhìn bọn họ lớn lên, dĩ nhiên không nghi ngờ, gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Diệp Tuyền thấy bộ dáng nghiêm trang nói bậy nói bạ của Diệp Hoan, nhất thời cảm thấy có chút buồn cười, khinh thường nói: "Đúng là gần mực thì đen."

Diệp Hoan tức giận liếc Diệp Tuyền một cái, mắt húng nói: "Muội bớt ở đây âm dương quái khí đi với ta đi, tranh thủ thời gian nên làm gì thì làm đó, tránh lát nữa bị Gia phát hiện, muội lại bị phạt."

Diệp Tuyền nghe vậy nhất thời tức giận liếc mắt một cái, nhưng vẫn rất khôn khéo xoay người ra ngoài.

Nhìn Diệp Tuyền càng đi càng xa, phút chốc Diệp Hoan cảm thấy có chút chột dạ, do dự một chút, mới lên tiếng nói: "Gia, hình như tam tiểu thư gấp chuyện."

"Liên quan gì tới ta?" Bên trong truyền ra tiếng nói lạnh như băng của Bắc Đường Ngôn.

Nghe đến đây, Diệp Hoan cảm thấy có chút bất ngờ, do dự một chút, sau đó thấp giọng nói: "Vừa rồi người Lăng phủ đến nói dường như tam tiểu thư sắp không xong rồi, Gia, thật sự không đi qua xem thử sao?"

"Cút!" Còn kèm theo một cái chén bay ra ngoài, vừa vặn đập vào đầu Diệp Hoan, nháy mắt liền nổi lên một u lớn.

Diệp Hoan oan ức xoa chỗ đau, chưa từ bỏ ý định hỏi: "Gia, ngài thật sự không đi xem thử sao?"

Lần này, bên trong dứt khoát không nói gì nữa, Diệp Hoan biết, nói thêm gì nữa, người không có động tĩnh gì hẳn sẽ là mình, cho nên cũng chỉ có thể bất

đắc dĩ lúc đầu, sau đó một mình yên lặng trốn sang một bên, bắt đầu tự bôi thuốc.

Diệp Hoan không biết, có vài người mặc dù ngoài miệng nói không ngó ngang gì đến, nhưng thật ra trái tim và cơ thể sớm đã bay đến chỗ Lăng Nhược Hi rồi, dọc đường đi, tâm trạng Bắc Đường Ngôn cực kỳ phức tạp, vừa rồi rõ ràng còn mười phần thẳng thừng đối đầu với mình, sao chỉ mới có hai canh giờ, lại không ổn rồi?

Nha đầu này, rốt cuộc trong hồ lô bán thuốc gì?

Mặc dù suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu là đây chỉ là do Lăng Nhược Hi cố ý tạo nên, nhưng bản năng vẫn muốn đi xem thử rốt cuộc là chuyện gì.

Nửa đường, Bắc Đường Ngôn gặp Liễu Tuyền mặt đầy không kiên nhẫn, Liễu Tuyền nhìn thấy bộ dạng mặt đầy lo lắng của Bắc Đường Ngôn, nhất thời cảm thấy có chút buồn cười: "Người sao vậy? Lửa sốt ruột đốt tới mông à?"

"Nha đầu kia sắp không xong rồi, người không biết sao?" Bắc Đường Ngôn cảm thấy dường như Liễu Tuyền chờ mình ở đây từ sớm rồi, trong lòng xem như cũng hiểu được một chút.

"Tiếng nổ này cũng ít có lớn lắm, ta biết rồi, không phải muốn ta đi xem thử sao? Chỉ là không ngờ người cũng thật ân cần, nhìn bộ dạng phong trần mệt mỏi này của người, trái lại là quan tâm đặc biệt tới nha đầu kia sao?"

Bắc Đường Ngôn nghe Liễu Tuyền nói, bất chợt liên tưởng, hết thảy những thứ này căn bản là mưu tính của nha đầu Lăng Nhược Hi chết tiệt kia, nghĩ tới mình gấp gáp chạy tới, Bắc Đường Ngôn cảm thấy phiền muộn: "Người hiểu lắm rồi, ta cũng không phải đi xem nàng ta, ta tới tìm người uống rượu, đây còn không phải là tình cờ đụng mặt ư."

Liễu Tuyền nhìn bộ dạng khẩu thị tâm phi của Bắc Đường Ngôn, khinh thường liếc mắt bĩu môi, nhưng cũng không nói nhiều, quen biết Bắc Đường Ngôn nhiều năm như vậy, Liễu Tuyền biết người này chính là một kẻ thù chết cứng cần thể diện, nếu thật sự vì mình nói mà hấn không vào, đến lúc đó Lăng Nhược Hi không làm thiệt hấn ta mới lạ.

Hai người bước chân vội vã đi tới Lăng phủ, Tinh Tuyết cũng mới vừa từ Vương phủ trở về, nhìn thấy Bắc Đường Ngôn ở cửa Lăng phủ, nhất thời cảm thấy có chút bất ngờ: "An vương? Nô tì tham kiến An vương! Tam tiểu thư bỗng nhiên bạo bệnh, xin Vương gia đi qua xem thử."

Nghe đến đây, Bắc Đường Ngôn giả bộ vô cùng khiếp sợ: "Người nói gì? Tam tiểu thư thế nào? Mau dẫn Bồn vương qua đó."

Nhìn bộ dạng này của Bắc Đường Ngôn, Liễu Tuyền cảm thấy thật ra Bắc Đường Ngôn và Lăng Nhược Hi chính là trời sinh một đôi, cho dù là trước kia cùng bàn kế hoạch, hay bây giờ cùng nhau diễn kịch cũng luôn phối hợp ăn ý như vậy.

Nhìn Bắc Đường Ngôn bước chân vội vã đi vào, trong lòng Lăng Thanh Ngọc nhất thời cũng có chút không vui, đưa khăn tay trong tay ra, cường ép đè xuống sự tức giận từ sâu trong lòng mình, làm bộ như gấp gáp, thậm chí còn xoa xoa khóe mắt: "Vương gia, ngài đã tới rồi, mau đi xem tam muội muội."

Lăng Nhược Hi nhìn thấy Bắc Đường Ngôn vào, trong lòng thật ra có chút cảm động, chỉ là ngại thể diện, cũng không mở miệng nói chuyện.

Bắc Đường Ngôn nhìn thấy Lăng Nhược Hi sắc mặt tái nhợt, bộ dạng vô cùng đau đớn, trong lòng khẽ đau nhói, xoay đầu lại âm thầm liếc Liễu Tuyền một cái, dùng đầu gối để suy nghĩ cũng biết, đây nhất định là bút tích của Liễu Tuyền.

Còn không đợi Bắc Đường Ngôn mở miệng nói chuyện, các nha hoàn bà tử trong phòng đồng loạt ngã nhào ra, từng người co giật, vô cùng đau đớn, cao giọng rên rỉ.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Không sợ chút nào

Lăng Thanh Ngọc không ngờ lúc này mọi người trong phòng đều phát bệnh, vốn cho là Lăng Nhược Hi bởi vì thể chất yếu nên mới phát tác trước thời hạn, nhưng bây giờ xem ra, sợ là không đúng rồi.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Bắc Đường Ngôn hơi cau mày, lạnh giọng nói: "Đây rốt cuộc là chuyện gì?"

Nhất thời Lăng Thanh Ngọc cũng không biết nên giải thích thế nào, sớm biết như vậy, đánh chết nàng ta cũng sẽ không gọi Bắc Đường Ngôn đến.

Đúng lúc đó, Mai Hương đưa Triệu đại nhân đi vào, Triệu đại nhân vừa đến nhìn thấy thảm trạng mọi người nằm đầy đất, nhất thời cau mày lại: "Đây rốt cuộc là chuyện gì?"

Lăng Thanh Ngọc thế nào cũng không ngờ tới chuyện hôm nay lại trở nên lớn như vậy, thậm chí ngay cả Kinh Triệu Doãn cũng tới, vội vàng tiến lên nghênh đón, ý định che giấu thảm trạng trong phòng: "Thật tốt quá, sao Triệu đại nhân cũng tới?"

Triệu đại nhân cũng không có ấn tượng tốt gì với trên dưới Lăng phủ, cho nên liền lạnh giọng nói: "Ngươi cũng chỉ là một thứ nữ, không có tư cách nói chuyện với Bồn quan. Gọi chủ mẫu đương gia của các ngươi tới đây."

Một câu này, thật sự là không để lại cho Lăng Thanh Ngọc chút mũi nào, mặt Lăng Thanh Ngọc nháy mắt hết xanh lại tím, nhưng vẫn kiên cường chống đỡ nói: "Đại nhân nói lời này có chút không hợp tình hợp lý rồi, thông thường Kinh Triệu Doãn đều chỉ phụ trách đại án, cũng không biết trên dưới Lăng phủ chúng ta có gì đáng để Triệu đại nhân tới đây một chuyến."

Nghe đến đây, Triệu đại nhân cười lạnh một tiếng khinh thường nói: "Không phải là ngươi cho rằng bồn quan không nghe được tiếng kêu thảm thiết bên trong đó chứ? Mấy mạng người, chẳng lẽ không phải đại án sao?"

Vừa nói vừa vẫy tay ra hiệu: "Đều vào hết cho ta. Hôm nay Bồn quan muốn xem thử xem, trong này rốt cuộc là dạng yêu ma quỷ quái gì."

Mắt thấy quan sai từng người từng người vọt vào, phút chốc có chút sốt ruột, có lòng muốn ngăn cản lại, nhưng lại phát hiện Triệu đại nhân nhìn mình chằm chằm, muốn nhảy mắt cũng không có dũng khí.

Bắc Đường Ngôn nhìn thấy Triệu đại nhân đi vào cũng cảm thấy kì lạ, hơi cau mày, Triệu đại nhân cũng rất rõ ràng là không ngờ tới Bắc Đường Ngôn lại ở đây, nhất thời cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng vẫn tiến lên chấp tay: "Vi thần tham kiến An vương, không biết An vương ở đây, thất lễ rồi."

Bắc Đường Ngôn nhàn nhạt gật đầu, nhẹ giọng nói: "Triệu đại nhân miễn lễ, chuyện hôm này, sợ là có điều kỳ lạ."

Triệu đại nhân nhìn từng người từng người co lại thành đoàn trên đất, cau mày, mở miệng hỏi: "Ngõ tác* ở đâu?"

*Ngõ tác: Ngươi chuyên khám nghiệm tử thi hồi xưa

"Đại nhân! Hạ quan có mặt." Một ông già độ năm sáu mươi tuổi chấp tay đi ra, nhìn thăm trạng trên đất, hơi cau mày.

"Đại nhân, độc này tên là Ôn Nhu Quyển, người trúng độc này, sẽ từ từ co lại thành một quả cầu thịt, thống khổ mà chết."

Mặc dù ngồi ở vị trí Kinh Triệu Doãn nhiều năm như vậy rồi, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên Triệu đại nhân nhìn thấy độc được tàn nhẫn như vậy, nhìn nha hoàn bà tử co lại thành đoàn trên đất, thêm vào mặt mũi đều biến dạng, nhìn qua mà giật mình.

Lúc này, tác dụng của thuốc trên người Lăng Nhượng Hi đã qua, sửa sang lại quần áo, xuống khỏi giường, nhìn một màn thảm hại không nỡ nhìn trên đất, đầu tiên cười lạnh một tiếng, sau đó lại giống như bị kinh sợ: "Đây là có chuyện gì vậy? "

Lăng Thanh Ngọc nhìn bộ dạng bình an vô sự của Lăng Nhượng Hi, nhất thời liền hiểu, mọi chuyện hôm nay đều là kế hoạch do một tay nàng sắp xếp, âm thầm cắn răng, mở miệng trước: "Tam muội muội, muội thật là lòng dạ độc ác. Những người này mặc dù đều là nô tài thấp hèn, nhưng tất cả đều là mạng người, sao muội có thể làm ra chuyện như vậy chứ? "

Lăng Nhượng Hi cũng biết Lăng Thanh Ngọc sẽ trả đũa, trong lòng thầm cười nhạt, nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ đáng thương: "Thanh Ngọc tỷ tỷ đây là có ý gì? Sao muội lại làm ra chuyện như vậy chứ? "

Liễu Tuyền hơi cau mày đi lên phía trước, thân nhiên nói: "Độc này được hạ trong lư hương. "

Trong phòng vẫn luôn rối loạn, cho nên Triệu đại nhân vẫn chưa thấy Liễu Tuyền, bây giờ nhìn thấy Liễu Tuyền, giống như nhìn thấy cọng rom cứu mạng, vội vàng tiến lên: "Liễu thân y? Ngài có thể ở đây thật là quá tốt rồi, không biết Liễu thân y có thể đại phát từ bi, cứu những kẻ đáng thương này không? "

" Không thể. "Liễu Tuyền dứt khoát từ chối.

Điều này khiến cho khóe mắt Lăng Nhượng Hi giật mạnh, được rồi, đây mới là Liễu Tuyền.

Nhìn mọi người thống khổ nằm trên đất, trong lòng Lăng Nhượng Hi vừa nghĩ đến liền sợ, nếu không phải trước đó Liễu Tuyền phát hiện hương xông trong phòng mình không đúng, có phải bây giờ mình cũng giống như những người này không, từ từ co lại thành một quả cầu thịt, thống khổ hóa thành một vũng máu.

Nghĩ tới đây, Lăng Nhượng Hi hung hăng trừng mắt nhìn Lăng Thanh Ngọc, sau đó đi tới bên cạnh Liễu Tuyền, hòa nhã nói: "Đại ca, bọn họ đều là người đang sống sờ sờ, huynh mau cứu bọn họ đi. Dù sao, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp. "

Liễu Tuyền nhìn bộ dạng này của Lăng Nhượng Hi lại càng thêm phiền não, trực tiếp lấy một bình thuốc giải trong tay áo, ném qua." Vô vị. "

Chuyện Lăng Nhượng Hi muốn hấn làm, hấn đã làm xong, bây giờ cũng không có lí do ở lại nữa, bỏ lại thuốc giải, trực tiếp xoay người rồi đi, đáng vẻ không có quy củ, khiến cho người khác lú lù.

Có điều, cả kinh thành đều biết tính xấu của hấn, cho nên người ở đây cũng không để trong lòng.

Đại phu nhân bên kia nghe nói chuyện bên này, sầm mặt dẫn theo nha hoàn bà tử của mình đi tới, dù sao cũng là chủ mẫu đương gia của Lăng phủ, khí thế vẫn phải có, liền mở miệng trước: "Triệu đại nhân huy động nhân lực, sợ là không xem Lăng phủ chúng ta ra gì? "

"Bỏn quan làm việc cho Hoàng thượng, phụ trách trị an trên dưới kinh thành, trước mắt Lãng phủ xảy ra chuyện tồi tệ như vậy, đại phu nhân sợ là cũng khó chối tội được đúng không? "Cần bản Triệu đại nhân cũng không để bà ta vào mắt, càng không cần nói quản lý của Lãng phủ vốn là việc thuộc quyền của hần, cho dù là cấp trên của mình, hần cũng sẽ có sao nói vậy.

Đại phu nhân bị chặn họng, có chút phẫn nộ, cau mày lạnh giọng nói: "Không biết đại nhân đã tra ra được gì chưa? "

"Tạm thời không có, có điều Bỏn quan nhất định sẽ điều tra rõ ràng. "Mắt Triệu đại nhân nhìn thẳng, nhìn mọi người bận rộn trong phòng.

Lúc này ngổ tác đi lên, chấp tay, nhẹ giọng nói: "Liễu thần y nói không sai, vấn đề này chính xác là ở trong lư hương, lượng thuốc không nhẹ, cho nên người thường xuyên ra vào đều trúng độc. "

"Ngổ tác nói lời này sợ là có điều không đúng? Tam tiểu thư nhà chúng ta không phải vẫn tốt sao? Nếu như người ở trong phòng không sao, người qua kẻ lại lại trúng độc, đúng thật là hiếm thấy. "Sắc mặt đại phu nhân bất thiện nhìn Lãng Nhược Hi, cảm thấy bức bối, nha đầu này, chẳng lẽ thật sự mệnh tốt như vậy?

Lãng Nhược Hi thâm cười nhạt, nàng cũng biết trước đại phu nhân sẽ không đứng về phía mình, hai mắt đỏ ửng, mắt nhìn Triệu đại nhân, vội vàng nói: "Đại nhân minh giám, ban nãy ta cũng thiếu chút nữa bỏ mạng, chỉ là lúc cuối cùng gắng gượng được, cho đến giờ, Nhược Hi căn bản cũng không biết có chuyện gì xảy ra. "

"Ai biết có phải người đang diễn trò hay không chứ? Dù sao bây giờ người vẫn rất khỏe, Ôn Nhu Quyển là một loại thuốc tàn ác, người trúng độc này, tuyệt đối không thể còn sống, trừ phi có vài người sớm đã uống thuốc giải. "Lãng Thanh Ngọc lạnh lùng nhìn Lãng Nhược Hi, lời nói ra lại rất có khí phách, giống như chuyện này vốn là do một mình Lãng Nhược Hi làm.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Dàn xếp ổn thỏa

Lãng Nhược Hi lạnh lùng nhìn Lãng Thanh Ngọc đang nói năng ngông cuồng trước mặt mình, trong lòng thâm cười nhạt, trên mặt thì vẫn là đáng vẻ nhân nhạt như không có chuyện gì, nhẹ giọng nói: "Lời này của Thanh Ngọc tỷ tỷ, Nhược Hi nghe không hiểu, Nhược Hi cuối cùng đã làm gì chọc đến Thanh Ngọc tỷ tỷ, nhưng tội danh giết người như vậy, Nhược Hi thật sự không gánh nổi!"

Nhìn thấy đáng vẻ yếu đuối không nói gì được của Lãng Nhược Hi, Đại phu nhân nắm chặt tay, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: "Nhược Hi à, thường ngày con làm càn cũng không sao, ta biết con ở thôn quê nên rất uất ức, cho nên vẫn luôn giữ sự hối hận trong lòng, nhưng những a hoàn và bà tử vô tội này có đến bao nhiêu mạng người như thế, sao con có thể nhẫn tâm như vậy chứ?"

Lãng Nhược Hi biết Đại phu nhân chắc chắn sẽ không đứng về phía mình, cho nên ngay từ đầu ánh mắt đã đặt lên người Triệu đại nhân rồi, trừng to đôi mắt đỏ hoe, nghẹn ngào nói: "Đại nhân minh giám, chuyện này không phải Nhược Hi làm, huân hương trong phòng đều do đại bá mẫu đưa cho Nhược Hi, còn có a hoàn và bà tử, cũng đều là đại bá mẫu đưa qua cho Nhược Hi, những lúc bình thường, Nhược Hi đối với họ vẫn lễ phép sao lại có thể gây ra chuyện hạ độc này chứ?"

Người khám nghiệm tử thi phía sau cũng mở miệng nói: "Gói thuốc có công hiệu hơi đặc biệt chút cho nên không phải ai cũng có thể dùng được, người này nhất định phải biết rõ y học, tam tiểu thư chắc không thể hiểu nổi đâu."

Lãng Thanh Ngọc nghe đến đó ngay lập tức hừ lạnh một tiếng, không lạnh không nhạt nói: "Nếu ta nhớ không lầm thì nghe nói Liễu công tử và muội muội có quen biết nhỉ!"

"Thanh Ngọc tỷ tỷ không cần xem thường người khác, Liễu Tuyền là thần y nổi danh ở kinh thành, hần chắc chắn không làm ra chuyện này, huống chi nếu hần muốn giết người cũng sẽ không dùng đến thuốc độc đâu!" Chuyện liên quan đến danh dự Liễu Tuyền, Lãng Nhược Hi không thể không để tâm.

Đến lúc này, một đám người vốn đang co ro cúm rúm trong phòng nay đã bình thường trở lại, phía sau có ba bà tử bất chợt vọt ra, trực tiếp ôm đùi Đại phu nhân, bắt đầu khóc lóc nói: "Phu nhân, lão nô đối với người vô cùng trung thành mà, sao người không đem thuốc giải cho chúng ta chứ? Không thể chấp nhận được, không chấp nhận được mà!"

Lời này trực tiếp khiến Triệu đại nhân cảm thấy rét lạnh, sâu xa nhìn về phía Đại phu nhân: "Phu nhân có thể giải thích chuyện này chứ?"

Thật ra chuyện hạ độc Đại phu nhân cũng không biết gì, chỉ là khi vừa đến nhìn thấy xảy ra chuyện nên muốn mượn cơ hội này đem mọi việc đổ lên đầu Lãng Nhược Hi nhưng không nghĩ đến trong tay Lãng Nhược Hi vậy mà có thuốc giải, cứ như vậy trở thành chuyện tự mình hại mình.

Tàn nhẫn đá bà tử bên chân ngã lăn ra đất, giận dữ nói: "Người đang nói nhầm cái gì vậy? Chuyện này ta không biết!"

"Phu nhân dù làm việc gì cũng đừng mất lương tâm thể chứ, chúng ta ở đây đều nghe theo lệnh của phu nhân phải chú ý đến mỗi hành động của Tam tiểu thư rồi báo lại cho người, nhưng không ngờ chúng ta trung thành như vậy cuối cùng lại rơi vào kết cục như thế này."

Được rồi, cho dù là hạ nhân, bọn họ cũng đều có suy nghĩ riêng, vừa mới từ chỗ chết sống lại trong lòng cũng sẽ có không ít thù hận.

Linh Lung bên cạnh nghe đến đây có chút cuồng quýt, cắn răng nói: "Các người đều là một đồng xảo quyết, miệng nói xằng nói bậy, lúc trước đại phu nhân là bảo các người phải hầu hạ tam tiểu thư thật cẩn thận, có chuyện gì thì báo lại đúng lúc sao tới miệng các người lại thành giám sát rồi hả?"

Những lời này thật ra khiến Lăng Nhượng Hi có cái nhìn khác về Linh Lung, đúng là nha hoàn lớn lên bên cạnh đại phu nhân, không phải là kẻ ngu ngốc.

"Có phải giám sát hay không cũng không quan trọng, Triệu Đại nhân, Nhượng Hi cảm thấy chuyện này hay là giải quyết theo phép công đi, xem thử thuốc độc trong phòng ai, như vậy kẻ đó chính là hung thủ, sẽ rõ ràng mọi chuyện hơn rồi, vì thế cũng chứng minh Nhượng Hi trong sạch, Nhượng Hi nguyện ý làm người đầu tiên để Triệu đại nhân khám xét!"

Lời này vừa ra, sắc mặt Lăng Thanh Ngọc trở nên khó coi hơn, lạnh lùng nói: "Chúng ta đều là cô nương chưa chồng, khuê phòng sao có thể tùy tiện để người khác vào xem chứ? Chẳng lẽ danh dự cô nương cũng không để ý tới sao?"

Lăng Nhượng Hi nhàn nhạt nhìn Lăng Thanh Ngọc nói nhảm ở một bên, trong lòng lạnh lùng cười nhưng trên mặt vẫn ra dáng vẻ đau buồn giải thích: "Tính ra theo sự việc hiện giờ Nhượng Hi cảm thấy danh dự làm người quan trọng hơn, đã làm thì chính là đã làm, còn không làm thì cũng chính là không làm, Nhượng Hi không làm chuyện này nên tuyệt đối sẽ không thừa nhận!"

Triệu đại nhân nhìn dáng vẻ này của Lăng Nhượng Hi thì gật đầu đồng ý, sau đó lạnh lùng nói: "Tam tiểu thư nói rất có lý, trước mắt đây là biện pháp tốt nhất."

"Không được, ta dù gì cũng là thiên kim tiểu thư của Lăng phủ, làm sao có thể để nam nhân vào phòng của ta, làm người không biết xấu hổ như vậy, bốn tiểu thư ta đây không phải kẻ không biết xấu hổ thế!" Lăng Thanh Ngọc trực tiếp chặn lại trước họ, đáng về chết cũng không sợ.

Triệu đại nhân ghét nhất chính là dáng vẻ ý thế ức hiếp người khác như vậy, huống chi, nếu thật sự nói thì, thân phận của Lăng Thanh Ngọc cũng không có lực uy hiếp gì lớn.

"Tam tiểu thư chính là đích nữ của Tướng quân. Nói về thân phận cũng hơn người, tam tiểu thư đã không nói gì, cũng không hiểu một thứ nữ như người, rốt cuộc có chỗ nào cao quý cơ chứ?"

Lời nói của Triệu đại nhân từng câu từng chữ đều sắc bén rõ ràng trực tiếp khiến cho sắc mặt của Lăng Thanh Ngọc trở nên tái mét, tuy rằng nói như vậy nhưng dù sao hiện tại Lăng Thanh Ngọc đã là đích nữ danh nghĩa của Đại phu nhân cho nên nếu Lăng Thanh Ngọc xảy ra chuyện gì thì kết cục của vị phu nhân này cũng không thể tốt hơn được.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Đại phu nhân thâm trầm nhìn về phía Lăng Thanh Ngọc ở phía trước, lạnh như băng nói: "Mặc kệ thế nào phủ chúng ta cũng là phủ của Đại tướng quân đương triều, đại nhân muốn điều tra, chắc cũng cần thỉnh thánh chỉ tới đây chứ?"

Nhìn Đại phu nhân như vậy, Lăng Nhượng Hi mới biết cái gì gọi là mặt dày mày dạn, phủ Đại tướng quân, bốn chữ này nói ra cũng thật dễ dàng, nhưng mỗi chữ đều từ máu của phụ thân nàng mà ra, lại có thể nói một cách buồn cười như vậy, phụ thân nàng dùng mạng sống để đổi lại vinh quang, thế mà lại biến thành của vốn có của đám người không có tính người thế này.

Triệu đại nhân nhìn thấy sắc mặt tức giận của Lăng Nhượng Hi, trong chốc lát có chút khó xử, do dự một hồi, sau đó lạnh giọng nói: "Tình huống đặc biệt, hôm nay trước hết khám xét phủ tướng quân các người, về phần Hoàng thượng Bản quan sẽ gặp rồi giải thích sau!"

Nghe đến đây, Đại phu nhân không dám nhiều lời thêm nữa, chỉ có thể gắt gao trừng mắt nhìn Lăng Nhượng Hi, chỉ cảm thấy nha đầu chết tiệt này từ sau khi vào cửa, ngày nhân của bà ta sẽ không còn tốt đẹp nữa!

Lăng Nhượng Hi lau lau nước mắt, trực tiếp tránh ra nghẹn ngào nói: "Triệu đại nhân cẩn thận điều tra thật tốt, dù sao nơi này với Nhượng Hi cũng chỉ có mỗi hai cái phòng mà thôi."

Triệu đại nhân lúc này mới nhìn lại căn phòng Lăng Nhượng Hi ở, căn bản là khác hẳn phòng của một thiên kim tướng quân nên ở, cho dù là con gái quan lại bình thường, cũng xa hoa hơn chỗ này gấp trăm lần.

Trong lòng liền hiểu rõ ràng, cho dù Lăng Nhượng Hi về tới kinh thành, nhưng hoàn cảnh ở Lăng phủ thật không ổn, bị bá mẫu khi dễ, bị thứ tử si nhục, cuộc sống như vậy chính là sống trong nước sôi lửa bỏng.

Nghĩ đến Lăng Đại tướng quân còn ở tiền tuyến chiến đấu dầm máu, tâm tình của Triệu đại nhân ngay lập tức rét lạnh hết lên.

Phòng này của Lăng Nhượng Hi không rộng lắm, cho nên rất nhanh đã khám xét xong, nhìn thấy hai tay trống rỗng của nha sai, mặt Lăng Thanh Ngọc nguội lạnh, có chút đứng không nổi.

Nhìn dáng vẻ này của Lăng Thanh Ngọc, Triệu đại nhân tin chắc mình biết đến tám chín phần mười là vì sao, hơi khinh thường nhìn thoáng qua dáng vẻ lo sợ của Lăng Thanh Ngọc, sau đó nhàn nhạt nói: "Thanh Ngọc tiểu thư, hiện tại nên đến chỗ của người rồi chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Lão tướng ra mặt

Lăng Thanh Ngọc hiện giờ toàn thân run rẩy, nếu không phải có Tinh Tuyết đứng bên cạnh vuốt vuốt lưng nàng ta, đoán chừng đã sớm xụi lơ xuống đất rồi, nhưng cho dù là vậy, vẫn hùng hổ mang bộ dáng vệt cứng mồm không sợ chết, gân cổ la toáng lên: "Triệu đại nhân cần phải nghỉ lại, gia phụ cũng không phải dễ đụng vào!"

"Cùng lắm cũng chỉ là một văn thư ở Hàn Lâm viện, Bồn quan thực không biết, có chỗ nào đáng sợ!"

Triệu đại nhân trực tiếp khinh thường mở miệng, cũng không phải xem thường chức vị của Lăng Nham, chủ yếu là do Lăng Thanh Ngọc quá phách lối kiêu ngạo, thậm chí còn vượt qua cả phụ thân của nàng ta, thực buồn cười.

"Triệu Thiên Bình! Ngươi đừng quá đáng! Mọi người đều là quan đồng僚 với nhau, ngươi nói chuyện cũng phải cẩn thận chút!" Lăng Nham nhận được tin báo của gia nhân trong nhà, có ý từ Hàn Lâm viện chạy về, chỉ là lại không nghĩ đến vừa vào cửa liền nghe phải mấy câu này, lập tức máu sôi lên não!

"Ta còn tưởng là ai chứ, thì ra là Lăng đại nhân, chỉ có điều giờ này Lăng đại nhân không ở Hàn Lâm viện chỉnh lý sách vở, ngược lại lại về nhà để điều võ giường oai, gan cũng khá lớn nhỉ!"

Triệu Thiên Bình căn bản cũng không đặt Lăng Nham đang hùng hổ vào mắt, ngược lại mỗi câu mỗi chữ khiến cho toàn bộ khí thế sôi sùng sục của lão ta trong nháy mắt tắt ngấm.

Lăng Nham gắt gao trừng mắt nhìn Triệu Thiên Bình, thờ hờn hờn từng hơi, hơn nửa ngày mới phản ứng lại được, hừ lạnh một tiếng mở miệng nói: "Quyền uy của Triệu đại nhân đây cũng thật lớn, chỉ tiếc, nơi này là hậu viện của Lăng phủ ta không phải là công đường của Triệu đại nhân ngươi, có chuyện gì, vẫn xin Triệu đại nhân dựa theo quy củ mà làm việc!"

Lăng Thanh Ngọc nhìn thấy Lăng Nham giống như là nhìn thấy cứu tinh, vội vàng bước lên nghênh đón, rom róm nước mắt cứ như là vừa bị ảm ức kinh trời, nước mắt từng giọt từng giọt không ngừng rơi xuống: "Phụ thân, rốt cuộc người cũng về rồi, xin phụ thân làm chủ cho Thanh Ngọc!"

"Thanh Ngọc yên tâm, một thư sinh vai không thể gánh tay không thể nâng như ta, cũng sẽ tận lực bảo vệ nữ nhi của mình được an toàn, sẽ không để con phải chịu bất kỳ ủy khuất gì!"

Lăng Nham ôn tồn kéo Lăng Thanh Ngọc ra sau lưng mình che chắn cho nàng ta, liền ngang đón nhận ánh mắt của Triệu Thiên Bình.

Trông thấy cái dáng vẻ hiện giờ của Lăng Nham, Bắc Đường Ngôn vẫn luôn giữ im lặng đứng bên cạnh bỗng nhiên mở miệng nói: "Quyền uy của Lăng đại nhân cũng thực không nhỏ, ngay cả Bồn vương cũng phải cam bái hạ phong!"

Lúc này Lăng Nham mới phát hiện ra Bắc Đường Ngôn cũng đang có mặt trong phòng, lập tức có chút sốt ruột, vội vàng tiến lên thi lễ: "Vi thần bái kiến Vương gia, không biết Vương gia đại giá quang lâm, thật sự là thất lễ."

Bắc Đường Ngôn không nặn không nhặt nhẹ gạt đầu, sau đó thản nhiên nói: "Bồn vương hôm nay tới đây cũng là ngoài ý muốn, chỉ có điều trong phủ của Lăng đại nhân chương khí mù mịt, thật sự khiến Bồn vương phải mở rộng tầm mắt!"

Nghe đến đó, trên mặt Lăng Nham thay đổi thần sắc liên tục năm màu vô cùng đặc sắc, nhưng vẫn ráng chống đỡ gương mặt tái nhợt của mình sau đó mở miệng nói: "Đề vương gia chê cười rồi, dù sao cũng chỉ là mâu thuẫn nhỏ giữa tỷ muội với nhau mà thôi, kinh động đến Kinh Triệu Doãn và Vương gia, thật sự là không nghĩ tới."

Lăng Nhượng Hi cũng biết Lăng Nham có thể đứng vững trên cái chức vị đó, thực chất không phải là kẻ ăn chay, quả nhiên, vừa mới mở miệng, đã để lộ ra bản tính cáo già, quả thực là quá biết cách nói chuyện, mấy mạng người, vậy mà lại biến thành trò đùa nhỏ nhỏ giữa tỷ muội với nhau, biến thành chuyện của hậu trạch, đảo lộn mọi thứ trong chuyện này, lão ta đã làm tốt nhất có thể rồi!

Triệu đại nhân nghe đến đó lập tức cảm thấy một trận buồn cười, nở nụ cười lạnh, thản nhiên nói: "Mấy mạng người xem tí thì không thấy được ánh mặt trời ngày mai, Lăng đại nhân một câu trò đùa là đã có thể lướt qua, sợ là không ổn đâu?"

"Mấy mạng người? Làm gì có mạng người nào? Người chết ở đâu? Sao Bồn quan lại không trông thấy nhỉ?" Lăng Nham nhìn bốn phía xung quanh, một mặt chính trực khí thế hùng hực công thêm vẻ nghi hoặc nhìn thẳng Triệu Thiên Bình.

Triệu Thiên Bình thật không ngờ Lăng Nham lại vô lại thế này, liền giận đến xanh mặt: "Lăng đại nhân thật có bản lĩnh, đã có tài ăn nói khéo léo như phu nhân ở hậu trạch vậy! Triệu mỗ không dám tin, có thể từ đen mà nói thành trắng?"

Lăng Nham không đếm xỉa đến lời nói của Triệu Thiên Bình, chỉ dán mắt lên người Lăng Nhượng Hi, thản nhiên nói: "Nhượng Hi, chuyện này xảy ra ở trong phòng của con, con nói xem, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Lăng Nhượng Hi nhìn thấy vẻ lạnh lùng trong ánh mắt của Lăng Nham, sau đó vẻ mặt đầy cam chịu, khước mắt rung rung nhìn Triệu Thiên Bình, nhỏ giọng nói: "Đại bá phụ nói rất đúng, thực ra đây chỉ là trò chơi giữa con với Thanh Ngọc tỷ tỷ mà thôi, thật sự không ngờ lại kinh động đến đại nhân, đều là do

tiểu nữ không đứng."

Thấy Lăng Nhược Hi đột nhiên nói sang hướng khác, Triệu Thiên Bình trong nháy mắt hiểu ngay, Lăng Nham căn bản chính là đang uy hiếp, tức đến trọn tròn mắt, vội vã nói: "Tam tiểu thư không cần phải sợ, cứ đem chân tướng sự tình nói ra, ta nhất định sẽ làm chủ cho tam tiểu thư!"

Lăng Nhược Hi nhìn Triệu Thiên Bình chăm chăm, nhìn thấy sự chân thành đã mất từ lâu trong đáy mắt hắn, hắn đang đòi sự công bình cho nàng, đang vì nàng mà đứng ra bênh vực kẻ yếu, trong nhất thời sự ấm áp nhỏ nhoi khó diễn tả lên lời trong lòng nàng. Nhưng rất rõ ràng, hôm nay nàng quyết định phải phụ lòng chân thành của hắn rồi.

Lắc đầu, những giọt nước mắt đã nhịn từ lâu giờ đột nhiên rơi xuống, bối rối lau nước mắt đi, Lăng Nhược Hi nghẹn ngào mở miệng nói: "Đó là sự thật, những chuyện này kỳ thực chính là trò đùa của tỷ muội chúng ta, Thanh Ngọc tỷ tỷ rất thích nghiên cứu y thuật, tiểu nữ lại vô tình kết giao với Liễu thần y. Tỷ tỷ nhất thời ngửa ngửa, muốn phân cao thấp với Liễu thần y, mới nhờ vả Nhược Hi thử thuốc, đều do Nhược Hi tự nguyện, Triệu đại nhân vẫn là không nên truy cứu nữa đi thôi!"

Lăng Nhược Hi lần này lại nói tránh đi, đây tuyệt đối là một sự huyền diệu, trên cơ bản tất cả mọi người ở đây đều biết Lăng Nhược Hi phải chịu áp lực lớn, ánh mắt nhìn Lăng Thanh Ngọc càng trở nên cực kỳ cổ quái.

Nếu không phải Lăng Nham đang nắm chắc tay của Lăng Thanh Ngọc, Lăng Thanh Ngọc nhất định sẽ lao ra hung hăng đánh chết nha đầu chết tiệt nói hươu nói vượn kia!

Bắc Đường Ngôn nhìn dáng vẻ Lăng Nhược Hi mắt cũng không nháy đang hoảng nói hươu nói vượn, chỉ cảm thấy một trận buồn cười, nhưng ngoài mặt vẫn mang một bộ dáng không còn nhìn được nữa, lạnh như băng nói: "Quậy tới quậy lui, cũng chỉ là một trò đùa, tam tiểu thư và Thanh Ngọc tiểu thư cũng đủ nghịch ngợm nhĩ, nếu đã như vậy, Triệu đại nhân, chúng ta nên đi về trước thôi?"

Triệu Thiên Bình mặc dù là người cương trực không thiên vị, nhưng dù sao cũng làm quan trong triều, ai hắn cũng có thể không nghe, nhưng đối với Vương tôn quý tộc, hắn vẫn nên nuốt vào trong lòng mà thôi.

Hơn nữa, Bắc Đường Ngôn vị này trên triều đình tuyệt đối chỉ có tiếng lành đồn xa, không phải loại người bởi vì cường quyền mà phải cúi đầu, cho nên, Triệu Thiên Bình mặc dù là không cam tâm, nhưng vẫn quặm mặt lại nói: "Nếu đã như vậy, vậy Bồn quan trước hết xin cáo từ, tam tiểu thư, ba ngày sau trong cung tuyên tú, người cũng phải thật cẩn thận!"

Sau khi nói xong, Triệu Thiên Bình trực tiếp dẫn theo đám hạ nhân của mình nườm nượp đi ra ngoài, chỉ để lại người của Lăng gia đứng tại chỗ mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Lúc đầu cứ tưởng là bão tố bây giờ lại kết thúc không mặn không nhạt như vậy, ngay cả Thu Cúc người vừa bị chấn kinh, cũng cảm thấy có chút gì đó không đủ tư vị.

Chỉ là tất cả mọi người lại không ngờ rằng, Triệu Thiên Bình vừa đi, Lăng Nham liền thay đổi thần sắc, lạnh mặt, thấp giọng nói: "Tất cả bà từ nha đầu trong phòng này, kéo ra ngoài đánh chết hết toàn bộ cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Không coi là người

Đừng nói là người khác, ngay cả Lăng Nhược Hi cũng không ngờ tới Lăng Nham lại ra tay độc ác như vậy, theo bản năng bảo vệ trước mặt Mai Hương, Thu Cúc, nhìn Lăng Nham chăm chăm, run rẩy nói: "Đại bá phụ muốn làm gì?"

"Nhược Hi, tuổi con còn nhỏ nên không hiểu, bên cạnh nếu có kẻ không an phận, sẽ hại chết chủ tử, cùng lắm chỉ là mấy nô bộc hèn hạ mà thôi, những kẻ này không còn, sẽ còn có người mới tới, đến lúc đó, ta chọn người tốt hơn, đưa tới cho con." Lăng Nham giống như không nhìn thấy tia kháng cự trong mắt Lăng Nhược Hi, trực tiếp ra lệnh cho người phía sau tiến lên bắt người, nhất thời, trong viện của Lăng Nhược Hi, vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Lăng Nhược Hi giống như gà mẹ, che chở trước mặt Mai Hương và Thu Cúc, lạnh như băng nói: "Ý của đại bá phụ, không phải Nhược Hi không hiểu, chỉ có điều hai người họ là nha hoàn thiếp thân do mẫu thân để lại cho Nhược Hi, không giống như những hạ nhân khác, cho nên xin đại bá phụ hạ thủ lưu tình, bỏ qua cho hai nàng."

"Cũng bởi vì là người họ hầu hạ bên cạnh con từ nhỏ, cho nên con mới có thể không có lòng đề phòng, chuyện hôm nay rõ ràng là những kẻ này dựng chuyện, nếu không xử nặng bọn họ, Nhược Hi, sau này con sao có thể yên tâm sống trong cung chứ?"

Mấy câu đường đường chính chính, Lăng Nham thực sự nói quá nhiều, bây giờ nói lại, lại vô cùng chuẩn xác, khiến không ai phản bác được.

Lăng Nhược Hi thấy mềm không được, trực tiếp rút cây trâm trên đầu xuống, nhìn chăm chăm gỡ sai vật muốn động thủ đứng trước mặt mình, lạnh lùng nói: "Hôm nay chỉ cần có ta ở đây, không ai có thể làm tổn thương Mai Hương và Thu Cúc. Nếu ai dám tiến lên một bước, ta liền chết ở đây. Ta là tú nữ

do hoàng đế khâm điểm, nếu như ta chết, ta xem trên dưới Lăng phủ các người, ai có thể thoát khỏi."

Lăng Nham ngàn tính vạn tính cũng không tính đến Lăng Nhực Hi đã sớm không còn là Lăng Nhực Hi ngoan ngoãn yếu mềm ngày đó nữa rồi, Lăng Nhực Hi bây giờ tìm lạnh tay độc, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn nào, lại càng không ngại để đám người bọn họ bồi táng theo mình.

Mắt thấy cây trâm của Lăng Nhực Hi đã sắp đâm vào cổ nàng, bỗng nhiên Lăng Nham thay đổi sắc mặt, vội vàng nói: "Đừng kích động! Nhực Hi, con bình tĩnh đã."

"Mẫu thân chết sớm, Mai Hương Thu Cúc là niệm tưởng duy nhất mẫu thân để lại cho ta, nếu có người dám dẫm thương các nàng, thì Nhực Hi cũng không cần sống nữa." Lăng Nhực Hi không có chút ý thỏa hiệp nào, trái lại càng đâm cây trâm vào cổ thêm ba phân nữa.

"Ta đồng ý với con! Sẽ không làm tổn thương bọn họ!" Lăng Nham thấy Lăng Nhực Hi không phải đang đùa với mình, nhất thời có chút sốt ruột, vội vàng kêu lên.

Lúc này Lăng Nhực Hi mới hài lòng thả cây trâm trong tay xuống, sau đó lạnh lùng nhìn mọi người, mở miệng nói: "Ta biết cái nhà này căn bản cũng không thích ta, nhưng bây giờ ta là tú nữ được hoàng thượng khâm điểm, dù sao ba ngày nữa cũng vào cung, có thể trở về không, cũng không biết trước được, ba ngày này, ta muốn sống yên ổn, xin đại bá phụ tác thành."

Lúc nói lời này, ánh mắt Lăng Nhực Hi như một cái giếng cổ, không chút gợn sóng, căn bản cũng không giống ánh mắt một cô gái mười bốn tuổi nên có.

Cho dù Lăng Nham có xảo quyết, cũng bị ánh mắt bình tĩnh ấy của nàng làm cho có chút phát hoảng, thờ dãi, có chút bất đắc dĩ nói: "Đứa bé này, mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng tính cách này, vẫn giống phụ thân ngươi như đúc, nhất định chính là một người hiểu biết. Đây là Lăng phủ, đây là nhà con, sao có thể không hoan nghênh con chứ?"

Thật ra có lúc Lăng Nhực Hi rất tò mò, tại sao có những người luôn có thể mở mắt nói láo như vậy, nói như là chuyện đương nhiên, nói nghiêm túc như vậy? "

"Sự yêu thương đại bá phụ dành cho Nhực Hi, không phải Nhực Hi không cảm nhận được, chỉ là Lăng phủ bây giờ sớm đã là cảnh còn người mất, không phải đồ của Nhực Hi, Nhực Hi sẽ không ham mê, thế gian thế lương, Nhực Hi chỉ mong sống tốt. "Nói tới đây, nhất thời Lăng Nhực Hi rơi nước mắt, mặt đầy bi thương.

Lăng Thanh Ngọc ở một bên thực sự không nhịn được, nhìn bộ dạng vờ vịt này của Lăng Nhực Hi chỉ cảm thấy khó chịu, tức giận liếc mắt nhìn Lăng Nhực Hi, hung hăng nói:" Lăng Nhực Hi, ngươi bốt ở đây làm bộ làm tịch đi, bàn về lòng dạ ác độc, ai là đối thủ của ngươi? "

"Im miệng! Chuyện hôm nay chấm dứt ở đây, nếu có ai dám nhắc tới, lấy gia pháp trừng trị. "Lăng Nham quát một tiếng, hung hăng trừng mắt nhìn Lăng Thanh Ngọc, sau đó trực tiếp xoay người ra ngoài, lúc đi ngang qua đại phu nhân, nghiêng răng nghiêng lợi găm nhẹ:" Còn gây người ra đó làm gì? Ở đây không đi, muốn tiếp tục làm ta mất mặt sao? "

Đại phu nhân siết chặt chiếc khăn trong tay, bất đắc dĩ đi theo, Lăng Thanh Ngọc cũng hung hăng trừng mắt nhìn Lăng Nhực Hi, nghiêng răng nghiêng lợi nói:" Lăng Nhực Hi, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi! "

Lăng Nhực Hi cũng không sợ hãi chút nào:" Trái lại ta càng mong đợi kịch hay phía sau của ngươi. Chỉ là đừng có mà không ăn nhập như vậy, thật sự không thú vị chút nào. "

" Lăng Nhực Hi! Ngươi muốn chết. "

Sắc mặt của Lăng Thanh Ngọc chợt thay đổi, hận không thể lập tức tiến lên bóp chết Lăng Nhực Hi, Lăng Nhực Hi nhìn vẻ mặt Lăng Thanh Ngọc như vậy, nhất thời cảm thấy có chút buồn cười, thần nhiên nói:" Nếu ngươi có bản lĩnh như vậy, chỉ bằng thử xem, xem xem mạng của Lăng Nhực Hi ta, có dễ lấy như vậy không? "

Lăng Thanh Ngọc còn muốn nói gì đó, nhưng Lăng Nham và đại phu nhân đã ra ngoài, Lăng Thanh Ngọc không biết làm sao, chỉ có thể hung hăng trừng Lăng Nhực Hi, sau đó cũng theo ra ngoài.

Sau khi tất cả mọi người rời đi, Lăng Nhực Hi mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhìn Mai Hương Thu Cúc sắc mặt tái nhợt phía sau, thờ dãi, dịu dàng nói:" Muốn khóc cứ khóc đi. "

Vừa dứt lời, Thu Cúc" oa "lên một tiếng khóc nức nở, ôm chặt Lăng Nhực Hi, nghẹn ngào nói" Tiểu thư, sao người ngốc như vậy! Suýt chút nữa, chúng ta đều chết cả! "

Mặc dù Mai Hương cũng đỏ mắt, nhưng vẫn quật cường ép nước mắt quay lại, lạnh lùng nói:" Lần tới, nô tỳ phải giúp tiểu thư ra mặt! "

Lăng Nhực Hi nhìn bộ dạng này của Mai Hương, thật ra trong lòng cũng có chút khó chịu, nhưng vẫn gặt đầu, trái lại nắm chặt tay hai người, nhẹ giọng nói:" Chỉ cần có các em ở bên cạnh ta, ta sẽ không sợ gì cả! "

Bên này đại phu nhân mới quay lại viện của mình, Lăng Nham liền thay đổi sắc mặt, cũng không lo Lăng Thanh Ngọc vẫn còn bên cạnh, hung hăng đánh tới một bạt tai:" Tần Hương Ngọc! Đây chính là chuyện tốt mà nàng làm! "

Đại phu nhân thế nào cũng không ngờ tới Lăng Nham tao nhã lịch sự sẽ ra tay đánh người, lại còn đánh bà ta, nhất thời không chấp nhận nổi, ôm mặt, tức giận nói: "Chuyện này không liên quan tới ta! "

"Không liên quan tới nàng? Nàng là chủ mẫu đương gia của Lăng phủ chúng ta, dưới mắt để trong phủ xảy ra chuyện như vậy, nàng lại nói không liên quan tới nàng! Nàng nhìn hai đứa con gái nàng hết lòng dạy dỗ xem, một đứa lòng dạ độc ác, một đứa thì ngu như heo! Tần Hương Ngọc! Nàng nói xem nàng còn mặt mũi nào đứng trước mặt ta! "

Lăng Nham giận quá, chỉ vào mũi Tần Hương Ngọc mắng to.

Lăng Thanh Ngọc nghe tới đây, nhất thời liền có chút nóng nảy, vội vàng tiến lên ngăn cản Lăng Nham, quỳ xuống đất, nghẹn ngào nói: "Phụ thân bớt giận, chuyện này không liên quan tới mẫu thân, tất cả mọi chuyện đều là một mình Thanh Ngọc làm, mẫu thân căn bản không biết! "

"Người cũng là một kẻ tiện nhân! Đã nói với người bao nhiêu lần rồi! Đừng có động vào Lăng Nhượng Hi! Chẳng lẽ người xem lời ta nói như gió thoảng bên tai sao?" Lăng Nham không có chút nể mặt nào, hung hăng đá Lăng Thanh Ngọc lộn nhào trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Ta sẽ không quên

Lúc Lăng Nhượng Hi tỉnh lại lần nữa, đã là sáng hôm sau, Mai Hương mặt không cảm xúc ôm Thu Cúc sớm đã lạnh ngắt, mặt đầy ai oán.

Thấy Lăng Nhượng Hi tỉnh lại, Mai Hương vội vàng đặt Thu Cúc trong tay xuống, đi lên phía trước, kéo Lăng Nhượng Hi, đỏ mắt, nghẹn ngào nói: "Tiểu Thu, Thu Cúc đã đi rồi, cho dù chúng ta có giết đại tiểu thư cũng không có ý nghĩa gì nữa, hơn nữa nếu chúng ta giết nàng ta, cũng không thể an toàn thoát thân, lúc này, vẫn cần phải nhẫn nại."

Lúc này, mỗi một chữ Mai Hương thốt ra, đều hung hăng đập vào lòng Lăng Nhượng Hi, qua một đêm, Lăng Nhượng Hi sớm đã tỉnh táo lại, trên mặt đều là băng lạnh, vẻ mặt không cảm xúc giống như cái xác không hồn.

Ngồi như vậy không quá một chung trà, Lăng Nhượng Hi đứng dậy, khàn giọng thản nhiên nói: "Thu Cúc đi, nhưng chúng ta vẫn phải sống cho tốt, Mai Hương, chúng ta đưa tiễn Thu Cúc đoạn đường cuối cùng đi."

Sau khi nói xong, Lăng Nhượng Hi đi tới bên cạnh Thu Cúc, hai mắt đỏ ngầu, từng chút từng chút lau đi máu đen trên mặt Thu Cúc.

"Thu Cúc, ta biết em rất mệt mỏi, không sao cả, em ngủ đi, người hại chết em sẽ không được sống tốt, có ta ở đây, ả ta sẽ không thể sống yên, Thu Cúc, em ở trên trời nhìn xuống, nhìn xem đại viện sẽ sụp đổ thế nào."

Mai Hương nhìn bộ dạng này của Lăng Nhượng Hi, nước mắt vừa ngừng lại lần nữa như vỡ òa: "Tiểu thư, Thu Cúc sẽ không trách người, muội ấy chết như vậy, cũng xem như chết có ý nghĩa."

Lăng Nhượng Hi nghe đến đây, cũng không nhìn được nữa, trong nháy mắt nước mắt liền ứa lên gương mặt tái nhợt của Thu Cúc, giống như đứa trẻ làm sai chuyện gì đó, thận trọng lau sạch nước mắt, cắn răng nói: "Sườn núi ngoài thành mười dặm là nơi non xanh nước biếc, chúng ta đưa Thu Cúc tới đó đi."

Mai Hương nhìn bộ dạng này của Lăng Nhượng Hi, nháy mắt liền hiểu, là mình nói sai, che miệng, không muốn để mình khóc thành tiếng, dùng sức gạt đầu, nghẹn ngào nói: "Tiểu thư, nô tỳ không có ý đó."

Lăng Nhượng Hi không nói nhiều, sau khi giúp Thu Cúc thay y phục, đứng dậy, gọi tên sai vật bên ngoài, mang Thu Cúc lên xe ngựa.

Mới ra khỏi Lăng phủ, Lăng Nhượng Hi đã thấy Diệp Hoan mặt đầy khó xử đứng ở đó, nghĩ đến chùy thủ ngày hôm qua cắm trên vai Bắc Đường Ngôn, Lăng Nhượng Hi hơi cau mày, nhưng vẫn mặt không cảm xúc đi qua người Diệp Hoan.

"Tam tiểu thư, Vương gia chuẩn bị quan tài gỗ thượng hạng cho Thu Cúc cô nương."

Diệp Hoan sợ nhất là đáng vẻ mặt không cảm xúc như vậy của Lăng Nhượng Hi, nhưng vẫn gượng nhắm mắt nói.

"Thu Cúc thân phận hèn mọn, chỉ là một nô tỳ, không dùng nổi quan tài do Vương gia chuẩn bị."

Lăng Nhượng Hi nhân nhặt bỏ lại những lời này, sau đó bảo gã sai vật mang Thu Cúc lên xe ngựa, không nhìn Diệp Hoan chút nào nữa, tự mình đánh xe ngựa, nghênh ngang rời đi.

Thật ra Diệp Hoan đã sớm biết hôm nay sẽ có kết cục như vậy, nhưng không có cách nào, Bắc Đường Ngôn cản dận, vẫn phải làm.

Mai Hương nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Lăng Nhượng Hi, có chút bận tâm, dè dặt nói: "Tiểu thư, thật ra hôm qua An vương cũng vì tốt cho người, chính ngài ấy cũng bị thương, nô tỳ cảm thấy.."

"Bây giờ an táng Thu Cúc mới là quan trọng."

Lăng Nhượng Hi nắm dây cương trong tay, hơi khựng lại, giọng nói vẫn không có chút thay đổi.

Mai Hương cũng là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng này của Lăng Nhượng Hi, trong nháy mắt cũng không biết phải mở miệng thế nào, chỉ có thể lui về, ôm chặt Thu Cúc, không nói thêm gì nữa.

Mùa đông ở kinh thành rất lạnh, Lăng Nhượng Hi đứng trong gió rét, ánh mắt mờ hồ không rõ, tìm được một chỗ tốt nhất, bắt đầu đào đất.

Đất bị tuyết phủ lên, vô cùng cứng, Lăng Nhượng Hi dùng hết sức, cũng không đào được chút nào, cuồng phong bão tuyết hung hăng nện lên mặt Lăng Nhượng Hi, đau đớn như bị đao nhỏ đâm vào, nhưng Lăng Nhượng Hi vẫn giống như không cảm nhận được, chỉ máy móc tiếp tục động tác trên tay.

Mai Hương ở phía sau nhìn thấy bộ dạng này của Lăng Nhượng Hi, nhất thời có chút sốt ruột, tiến lên túm tay Lăng Nhượng Hi lại, lớn tiếng hô lên: "Tiểu thư, đừng như vậy. Đất quá cứng! Chúng ta đào không được!"

Lăng Nhượng Hi giống như không nghe thấy lời nói của Mai Hương, cố chấp tiếp tục động tác trên tay, cán cuốc thô ráp cọ vào lòng bàn tay của Lăng Nhượng Hi làm cho bị chảy máu, Lăng Nhượng Hi không có ý định buông tay, nắm cán cuốc trong tay thật chặt, dùng sức hơn một chút, không lâu sau, hai tay bắt đầu máu thịt mơ hồ, đất trên nền đất, lại đào chưa tới hai thước.

"Đủ rồi! Tiểu thư! Chúng ta hóa táng đi! Cầu xin người, đừng hành hạ mình có được không?" Mai Hương xông lên ôm chặt lấy Lăng Nhượng Hi, nước mắt thấm vào quần áo nàng.

"Buông ta ra!" Lăng Nhượng Hi hung hăng giẫy ra, giống như không cảm nhận được sự đau rát trên tay, liều mạng đào đất.

Thấy vậy, Mai Hương cũng không can nữa, chỉ quay lại lấy một cây cuốc từ trên xe xuống, theo động tác của Lăng Nhượng Hi, đào từng chút một.

Xa xa, nam nhân đứng trong tuyết nắm chặt quả đấm, nhìn động tác vừa vụng về vừa quật cường của Lăng Nhượng Hi, hơi cau mày: "Không ngờ lại là một kẻ ngu xuẩn."

Diệp Hoan nhìn Vương gia nhà mình sắc mặt khó coi thì có chút không biết phải làm sao, dè dặt nói: "Gia, vết thương của người còn chưa lành, trời lạnh như thế này, chúng ta ở đây xem cũng vô ích. Chi bằng chúng ta về trước đi."

Bắc Đường Ngôn hơi cau mày, lạnh lùng nhìn Diệp Hoan, sau đó im lặng không lên tiếng, chỉ là ánh mắt vẫn luôn ở trên người Lăng Nhượng Hi.

Diệp Hoan nhìn bộ dạng này của Bắc Đường Ngôn, lại không biết nên nói gì, rõ ràng trong lòng nhớ người ta, không bỏ được người ta, ngoài miệng còn nhất quyết không chịu thừa nhận, tuyết rơi càng lúc càng dày đặc, Vương phủ ẩm áp thì không về, đứng ở đây chịu khổ.

Rốt cuộc, dưới sự cố gắng của Lăng Nhượng Hi, nền đất vốn cứng rắn từng chút từng chút được đào lên, lúc này Lăng Nhượng Hi mới hài lòng gặt đầu, lau mồ hôi trên đầu, lòng bàn tay đầy máu lau lên mặt, thoạt nhìn thể lương không nói nên lời.

Mai Hương nhìn bộ dạng này của Lăng Nhượng Hi, vô cùng đau lòng, do dự một chút, nghẹn ngào nói: "Tiểu thư, người đừng như vậy, nô tỳ nhìn thấy, trong lòng rất khó chịu! Thu Cúc cũng không hi vọng người giống như vậy, có phải không?"

Lăng Nhượng Hi mặt không cảm xúc, ánh mắt lạnh lẽo như băng, không nói gì, chỉ ôm Thu Cúc sớm đã cứng ngắc trên xe ngựa xuống, đưa bàn tay máu thịt mơ hồ ra, muốn sờ mặt Thu Cúc, nhưng lúc đưa tay ra được một nửa, cưỡng ép mình thu tay lại.

Nhìn nắm mồ mới cô đơn trước mắt, Lăng Nhượng Hi cảm thấy tim gan đều nát, vốn cho rằng sống lại một đời, mình sẽ có thể thay đổi số mạng, nhưng không ngờ, người mình để ý nhất, thứ mình để ý nhất, vẫn ở ngay trước mắt mình, từng chút từng chút biến mất không thấy nữa, cảm giác này, khiến cho Lăng Nhượng Hi đau tận tâm can, hận ý nồng hơn.

"Thu Cúc, một ngày nào đó, ta sẽ cầm đầu Lăng Thanh Dương, đến tế em, em cứ mở to mắt ra nhìn xem, ta sẽ báo thù giúp em thế nào?"

Lăng Nhượng Hi đứng thẳng người trong gió tuyết, sát ý trong mắt không ngớt, mặt lạnh như băng, không ai nghi ngờ sự chân thực trong lời nàng, chỉ là lời này, quả thực không giống lời mà một tiểu nữ nhân nên nói.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Thu chút lời

Tuyệt, càng rơi càng dày, dần dần, Bắc Đường Ngôn cũng không thấy rõ được Lăng Nhựt Hi đứng ở đằng xa, mặc dù mờ, nhưng vẫn có thể cảm nhận được phần nộ cùng hận ý của Lăng Nhựt Hi, có chút bất đắc dĩ thở dài, lạnh giọng nói: "Nha đầu kia, làm thế nào lại quật cường như vậy được?"

Diệp Hoan thấy hơi buồn cười nhìn Bắc Đường Ngôn, nhỏ giọng nói: "Không phải quật cường giống Vương gia sao?"

"Muốn chết?" Bắc Đường Ngôn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Diệp Hoan.

Diệp Hoan nghịch ngợm nhún vai, sau đó nhanh chóng ngậm miệng mình lại, hắn còn chưa sống đủ đâu.

Mai Hương cứ như vậy ở bên cạnh Lăng Nhựt Hi, không nói lời nào, cũng không quấy rầy, bởi vì nàng biết, trong lòng của Lăng Nhựt Hi đang có một khối lửa, có lẽ chỉ có trận tuyết lớn bay tán loạn như thế này, mới làm tâm trạng bình tĩnh lại được, khôi phục lý trí, đấu với bọn đầu nguru quỷ xà thần kia!

Trời dần dần tối đi, hai chân của Lăng Nhựt Hi thoáng run rẩy, nhưng vẫn như cũ không có ý định rời đi, vẫn đứng thẳng quật cường ở nơi đó, nhìn thấy thật cô độc, trong ánh mắt tràn đầy sự bi thương.

Mai Hương thật sự nhịn không được nữa, lặng lẽ bước tới bên cạnh Lăng Nhựt Hi, từ phía sau ôm chặt lấy Lăng Nhựt Hi, nghẹn ngào nói: "Tiểu thư, đủ rồi, thật sự đủ rồi, cho dù chúng ta đứng ở chỗ này cho tới chết, Thu Cúc cũng sẽ không trở về nữa!"

Lăng Nhựt Hi thu hồi lại bi thương, trong nháy mắt, bi thương tràn đầy trong đáy mắt đã bị sự bình tĩnh thay thế, Lăng Nhựt Hi cứ như thế không hề có chuyện gì vừa phát sinh, ánh mắt sâu thẳm liếc nhìn ngôi mộ, bình tĩnh xoay người rời đi.

Tuy rằng Mai Hương cảm thấy Lăng Nhựt Hi biến hóa quá mức lạ thường, nhưng vẫn rất vui mừng, cuối cùng cũng có thể về phủ.

Vừa về phủ, Mai Hương nhận ra không khí trong phủ hết sức quỷ dị, im lặng đến mức khiến người khác bất an.

Lăng Nhựt Hi thân nhiên tiêu sái trở về phòng, ngồi xuống, nhìn Mai Hương, thân nhiên nói: "Ta đói bụng."

"Vậy để nô tỳ đi làm cháo gà xé sợi?" Mai Hương nghe đến đây thì cực kỳ cao hứng, vội vàng xoay người ra ngoài.

Mắt thấy Mai Hương đã ra ngoài, lúc này Lăng Nhựt Hi mới lộ ra một tia cười lạnh, lặng lẽ cầm dao găm, chậm rãi hướng tới phòng của Lăng Thanh Dương.

Lăng Thanh Dương không hồ danh là Đại tiểu thư của Lăng phủ, trong phòng cũng không biết tốt hơn phòng của Lăng Nhựt Hi là bao nhiêu, nhìn thấy trong viện được trang trí tinh xảo, trong lòng Lăng Nhựt Hi thâm cười lạnh.

Nha đầu trong viện thấy Lăng Nhựt Hi bước vào, vội vàng trốn sang một bên, dù sao ngày hôm qua Lăng Nhựt Hi phóng một đao hướng tới An vương cũng có rất nhiều người nhìn thấy, sau này, bọn họ thật sự không dám trêu chọc Lăng Nhựt Hi nữa.

Lặng lẽ mở cửa phòng ra, chợt nghe Lăng Thanh Dương không kiên nhẫn nói: "Hạ Ca, rốt cuộc ngươi xây ra chuyện gì vậy? Không phải chỉ đi nấu tổ yến thôi sao? Sao mà chậm vậy? Có phải ngươi cũng giống như con tiểu tiện nhân kia không! Không để ta vào mắt?"

"Lăng Thanh Dương!"

Lăng Nhựt Hi đứng ở trước giường của Lăng Thanh Dương lạnh lùng nhìn, lộ ra hàm răng trắng đều, cười thật quỷ dị.

Lăng Thanh Dương thấy Lăng Nhựt Hi như thấy quỷ, cảm thấy tóc gáy toàn thân đều dựng thẳng lên trong nháy mắt, cuộn mình ở trong góc giường run rẩy nói: "Lăng Nhựt Hi! Ngươi muốn làm gì? Ta chính là tỳ tỳ của ngươi, ngươi muốn làm gì?"

Lăng Nhựt Hi lạnh lùng cười, chậm rãi sờ vào hai má của Lăng Thanh Dương, thân nhiên nói: "Tỳ tỳ? Đúng rồi, ngươi là tỳ tỳ của ta mà, chỉ là, tại sao ngươi lại run rẩy vậy nhỉ? Ta chính là muội muội của ngươi, ngươi sợ ta như vậy làm gì?"

Không biết vì sao, cái nụ cười tươi này của Lăng Nhựt Hi trong mắt Lăng Thanh Dương chỉ có mỗi sự âm trầm dày đặc, từng chút từng chút một lùi về phía sau, dùng sức lắc đầu: "Không có, ta không sợ, Nhựt Hi, ta biết ngày hôm qua là ta rất xúc động, ta sai rồi, ngươi không cần phải như vậy, được không? Ta van xin ngươi, chuyện này ta sẽ không nói ra ngoài, ngươi cũng không cần phải truy cứu, có được không?"

Lần đầu tiên Lăng Nhựt Hi nhìn thấy bộ dạng này của Lăng Thanh Dương, nhất thời cảm thấy buồn cười, nhẹ nhàng kéo tay Lăng Thanh Dương, ôn nhu nói: "Tỳ tỳ nói gì vậy, chẳng qua chỉ là một nha đầu nhỏ nhoi thôi mà, ta còn không để ở vào mắt, dù sao thì chúng ta mới là tỳ muội ruột thịt, không phải sao?"

Lăng Thanh Dương thật không ngờ Lăng Nhựt Hi sẽ nói ra những lời này, liền thả lỏng một ít, cười nói: "Đúng vậy, đúng vậy, đúng như ngươi nói, chẳng qua chỉ là một nha hoàn thấp hèn thôi, không cần phải... để trong lòng, như vậy đi, ta tặng ngươi mấy đũa thật thông minh được không, xem như là bồi thường."

"Ha ha, thật không? Vậy thật sự phải đa tạ đại tỳ tỳ rồi!"

Lăng Nhựt Hi cười ôn nhu, ngay sau đó, thẳng tay không chút do dự chém đứt ngón tay út của Lăng Thanh Dương, máu liền tuôn trào.

"Aaaa! Lãng Nhục Hi, ngươi là đồ tiện nhân! Sao ngươi dám.."

"Sao nào? Một ngón không đủ sao?" Lãng Nhục Hi nghiêng răng nghiêng lợi, đem dao găm dính đầy máu tươi đặt lên ngón áp út của nàng, trên mặt vẫn cười ôn nhu.

Chính là ôn nhu như vậy, làm cho Lãng Thanh Dương dựng cả tóc gáy, rung rung nước mắt, dùng sức lắc đầu: "Không không không, đủ rồi đủ rồi, Nhục Hi, ta sai rồi, ta thật sự biết sai rồi, cầu xin ngươi buông tha cho ta đi, ta không cố ý, ta thật sự không cố ý."

Ngay lúc này, tôn nghiêm hay gì gì đó đều không quan trọng, Lãng Thanh Dương nhìn cây dao găm sáng lạnh sắc bén, liền cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Lãng Nhục Hi lạnh lùng cười, thu dao về, ghét bỏ lau vào y phục của Lãng Thanh Dương, sau đó thản nhiên nói: "Yên tâm, tay của ngươi ta sẽ chặt đi từng ngón một, nhưng tuyệt đối không phải bây giờ, Lãng Thanh Dương, ngươi tiêu rồi, bắt đầu từ ngày hôm nay, mỗi ngày ngươi đều phải vượt qua trong địa ngục này!"

Lãng Nhục Hi cắt dao vào, không thêm liếc mắt tới Lãng Thanh Dương đang muốn chết ngắt đi, thản nhiên chỉnh sửa lại quần áo, xoay người rời đi.

Khi Mai Hương trở lại phòng thì Lãng Nhục Hi đã biến mất, kích động buông chén cháo xuống, xoay người chạy ra ngoài, cùng Lãng Nhục Hi trở về mặt đầy tâm sự.

"Tiểu thư? Người đi đâu vậy?" Mai Hương nhìn Lãng Nhục Hi từ trên xuống dưới, sợ nàng có sơ xuất gì đó.

Lãng Nhục Hi thản nhiên đứng đó, tùy ý để Mai Hương quan sát, thản nhiên nói: "Yên tâm, ta không có việc gì, đi thôi, bên ngoài đang gió lớn."

Lúc này Mai Hương mới để ý tới tay của Lãng Nhục Hi mơ hồ dính máu, rung rung nước mắt, lấy thuốc mỡ, nhẹ nhàng bôi giúp Lãng Nhục Hi, vừa bôi thuốc mỡ, vừa sợ Lãng Nhục Hi bị đau, nhẹ nhàng thổi.

Nhưng đáng tiếc, sắc mặt của Lãng Nhục Hi vẫn không thay đổi, giống như một khối thịt để mặc Mai Hương đùa giỡn.

Đau đớn như vậy, đối với Lãng Nhục Hi mà nói căn bản chẳng là gì cả, còn hơn cả nỗi đau mất con, còn hơn cả việc bị người khác đánh gãy hai chân, còn hơn cả việc trở mặt nhìn người tỷ muội tốt của mình chết ngay trước mặt, đau đớn này căn bản chẳng là gì cả.

Tuy là như thế này, nhưng Mai Hương vẫn cảm nhận được một tia run rẩy của Lãng Nhục Hi, nhìn thấy bộ dáng quật cường của Lãng Nhục Hi, nước mắt của Mai Hương cuối cùng cũng không nhịn được mà rơi xuống, ghé vào đùi của Lãng Nhục Hi, nghẹn ngào nói: "Tiểu thư, nô tỳ van xin người, đừng như vậy nữa có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Ngươi dám động tới ta sao

Lãng Nhục Hi không nói thêm gì nữa, từ trong tay áo lấy ra một đốt ngón tay mà nàng vừa cắt rời từ trên người Lãng Thanh Dương ra, bình thản nói: "Đi tìm một cái hộp thật tốt, đem cái này để vào, lần sau khi đến gặp Thu Cúc thì xem như đây là lễ vật ta tặng cho em ấy."

Mai Hương không thể tin được run rẩy nhận lấy đốt ngón tay từ tay Lãng Nhục Hi, run run hỏi: "Tiểu thư, đây không phải là ngón tay của Đại tiểu thư chứ?"

"Một ngày nào đó, ta sẽ cắt luôn tay của ả ta." Gương mặt của Lãng Nhục Hi không chút thay đổi, nắm chặt tay chính mình.

Thu Cúc cứ như vậy mà chết, Lãng Nhục Hi cảm thấy đau thấu tim gan, cho tới bây giờ mới đỡ được chút ít, chỉ là trái tim vẫn còn đau đớn âm ỉ, cuồng hống chưa xót, nhưng mà Lãng Nhục Hi không cho phép mình tỏ ra yếu ớt, chỉ dựa vào sự kiên cường của mình, nhịn xuống.

Liễu Tuyền đứng đợi rất lâu ở cửa, hần tất nhiên có thể thấy được sự ngấm ngầm chịu đựng của Lãng Nhục Hi, không biết làm gì hơn chỉ đành chờ đợi, do dự một hồi, vẫn đi vào trong, trực tiếp lấy ra một viên thuốc đã chuẩn bị sẵn, không thêm để ý đưa ném vào người Lãng Nhục Hi, bực bội nói: "Không muốn chết như vậy thì ngay lập tức uống vào cho ta."

Lãng Nhục Hi không ngờ tới sẽ gặp được Liễu Tuyền, tò mò hỏi: "Sao huynh lại tới đây?"

Liễu Tuyền xem thường bĩu môi, tức giận nói: "Nếu không phải có người trăm phương ngàn kế cầu xin ta tới đây, ngươi cho rằng ta sẽ đến nhìn mặt Trương kế mẫu (mẹ kế họ Trương) của ngươi sao?"

Hiện tại tâm trạng Lãng Nhục Hi không tốt, cho nên không muốn biết người Liễu Tuyền nói đến là ai, hoặc có thể Lãng Nhục Hi bắt buộc chính mình không nghĩ tới nữa, không để tâm trí mình rối loạn nữa.

Liễu Tuyền nhìn thấy dáng vẻ này của Lăng Nhượng Hi, trong mắt hiện lên một chút đau lòng, thở dài, nghĩ tới người kia nhắc nhở mình, buồn phiền sờ sờ mũi, sau đó mở miệng: "Lúc trước nô tỳ thiếp thân hùng hùng hổ hổ kia của người nói sẽ đến hầu hạ ta ba tháng, hiện tại nàng ta không còn nữa, người nên bồi thường cho ta một nha đầu khác!"

Nghe đến đây, Mai Hương theo bản năng nhìn về phía Lăng Nhượng Hi, mắt thấy tay nàng vừa được lau sạch giờ lại máu thịt be bét mà đau lòng, vô cùng khổ sở, trực tiếp ôm lấy Lăng Nhượng Hi, ngăn lại hành động tự ngược đãi của nàng, quay đầu lại, hai mắt đỏ sẫm nhìn Liễu Tuyền: "Liễu công tử, tâm trạng của tiểu thư hiện tại không tốt, chuyện này sau này hẳn nói có được không?"

"Nàng ta tâm trạng không tốt thì có quan hệ gì với ta? Ta cũng không phải đi ra từ viện từ thiện, Lăng Nhượng Hi, người đừng quên, trong lúc đó chúng ta chỉ có quan hệ giao dịch."

Lăng Nhượng Hi tất nhiên biết, cho nên cũng chậm rãi buông nhẹ lòng bàn tay mình ra, nhẹ nắm lấy tay Mai Hương, dịu dàng nói: "Liễu công tử nói rất đúng, nợ người ta là ta không đứng, bây giờ em đi thu xếp chút đồ vật này kia đi cùng Liễu công tử đi, ba tháng sau, ta sẽ tự mình đến đón em về nhà."

Nghe đến đây, Mai Hương chớp mắt liên hồi, đây là Lăng Nhượng Hi lấy cớ để đưa mình đi, muốn một mình đối mặt với tất cả khó khăn.

Dùng sức lắc đầu, vẻ mặt khẳng định, "Nô tỳ không đi! Tiểu thư, người đừng đuổi nô tỳ đi!"

Liễu Tuyền có chút mất hứng trừng mắt liếc Mai Hương, sau đó lại coi thường nói: "Người ngoại trừ có thể nói không đau không ngứa ra, còn có thể làm chút chuyện thực tế hơn không? Nhìn dáng vẻ hiện tại của người xem, đi theo bên cạnh tiểu thư nhà người cũng chỉ có thể làm gánh nặng thôi! Nàng vừa mất đi một người, giờ lại mất thêm một người nữa, như vậy người mới vừa lòng?"

Mai Hương ngơ ngác đứng đần ra tại chỗ, nhìn vẻ mặt oán giận kia của Liễu Tuyền, có chút không biết phải nói thế nào về cảm giác phiền muộn kia, chính mình hiện tại quá yếu, không xứng ở bên cạnh tiểu thư, ngoại trừ thêm một kẻ gây phiền phức, thì thật sự không giúp đỡ được gì.

Nhìn thấy dáng vẻ không nói được lời nào của Mai Hương, Lăng Nhượng Hi có chút thấy đau lòng, nhưng hiện tại bên cạnh Lăng Nhượng Hi bốn bề đều là kẻ thù, nếu Mai Hương đi theo bên cạnh mình, thật sự quá mức nguy hiểm.

Hơi nhíu mày, nhìn chằm chằm Liễu Tuyền: "Ta đem Mai Hương giao cho huynh, nếu em ấy xảy ra chuyện gì, ta sẽ đem tất cả Tuyết Mạn Thảo trong Càn Vương phủ nhỏ sạch tận gốc!"

Liễu Tuyền nhìn dáng vẻ tàn nhẫn độc ác của Lăng Nhượng Hi, không biết nói gì, ánh mắt nhìn thoáng qua liền dừng lại ở cổ tay Lăng Nhượng Hi, Đức Phi tặng cho nàng một chiếc vòng tay Xích Kim, nay lại bị vòng tay Huyết Ngọc thay thế rồi, nhìn thấy màu máu tươi bao phủ trên chiếc vòng tay của nàng, Liễu Tuyền có chút tiếc rẻ nói: "Nhượng Hi, người tin tưởng ta không?"

Vấn đề này, hiện tại làm cho Lăng Nhượng Hi sững sốt, tin tưởng? Từ này, trong thế giới của Lăng Nhượng Hi đã có chút cảm giác xa lạ, không biết phải nói gì, nhưng lúc đối mặt với Liễu Tuyền, vẫn theo bản năng mà gạt nhẹ đầu.

Nhìn dáng vẻ gắt gao của Lăng Nhượng Hi, trong lòng Liễu Tuyền có chút ít cảm giác được an ủi không rõ tên, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm vào vòng tay của Lăng Nhượng Hi, do dự một lát, sau đó mở miệng nói: "Nhượng Hi, người theo ta đi! Ta có thể mang theo người đi đến một nơi không có tranh giành, một nơi an bình và tươi đẹp, nơi đó sẽ không có nhiều người lừa gạt, chúng ta rời khỏi nơi gió thổi mây giã này, được không?"

Những lời này của Liễu Tuyền, thật sự Lăng Nhượng Hi cũng không nghĩ tới, nhìn thấy Liễu Tuyền thật sự chân thành, Lăng Nhượng Hi có chút đau thương cười cười, đi đến trước mặt Liễu Tuyền, nhìn chằm chằm vào mắt Liễu Tuyền, nhàn nhạt nói: "Từ lúc ta hồi kinh, ta đã chắc chắn cuộc sống sau này của ta sẽ không lo không nghĩ, Liễu Tuyền cuộc sống mà huynh nói kia ta hiện tại không có tư cách hưởng tới!"

Liễu Tuyền nhìn vào đôi mắt tràn đầy thù hận của Lăng Nhượng Hi, có chút không hiểu, chẳng lẽ chỉ vì một chuyện của nha hoàn Thu Cúc mà Lăng Nhượng Hi lại dễ dàng buông bỏ cuộc sống yên ổn của mình sao?

"Nếu là chuyện của Thu Cúc khiến người không bỏ xuống được, ta sẽ giúp người trả thù, lặng im không ai biết mà giết chết Lăng Thanh Dương, người đi theo ta, được không?"

Liễu Tuyền từng bước tới gần vượt mức an toàn, nhìn chằm chằm vào mắt Lăng Nhượng Hi, dường như là muốn tìm nơi thù hận phát ra trên người Lăng Nhượng Hi.

Lăng Nhượng Hi cũng không biết vì sao bản thân có thể rất bình tĩnh mà đối diện với Bắc Đường Ngôn, thậm chí có thể rất bình tĩnh nhìn ra được ánh mắt dò trá của Bắc Đường Cẩn, nhưng đối với đôi mắt như suối nước tinh khiết nhất của Liễu Tuyền, Lăng Nhượng Hi thế mà có chút không dám đối mặt.

Có chút mất tự nhiên quay mặt qua chỗ khác, phiền muộn nói: "Mạng của Lăng Thanh Ngọc, ta sẽ chân chính lấy đi, về phần lời huynh nói, ta không cần!"

"Vì sao chứ? Chẳng lẽ nói, quyền lực đối với người quan trọng như vậy sao? Lăng Nhượng Hi, người là một cô nương! Cho dù dùng toàn bộ sức lực, cũng không thể nhận được ủng hộ của thiên hạ!" Liễu Tuyền bị Lăng Nhượng Hi ba bốn lần từ chối, có chút tức giận.

Trên mặt Lăng Nhượng Hi lạnh như băng không có chút biểu tình gì, bởi vì nàng không biết nên nói thế nào với Liễu Tuyền, mọi chuyện nàng làm, cho tới bây giờ cũng không phải để được thiên hạ tung hô, mà là bởi vì huyết hải thâm thù của nàng, không thể không trả.

Mắt thấy không khí trong phòng ngày càng kì lạ, Mai Hương vội vàng đi tới, đỡ Lăng Nhượng Hi, nhẹ giọng nói: "Tiểu thư, cuộc sống sau này nô tỳ không

thể theo bên cạnh người, trong cung sâu như biển lớn, người nhất định phải cẩn thận khắp mọi nơi!"

Liễu Tuyền ở phía sau cũng kịp thời nhận thấy mình quá lỗ mãng, tức giận liếc mắt nhìn Mai Hương cẩn thận, buồn bã nói: "Chủ tử nhà người vô cùng xấu xa! Đến chỗ nào cũng không chịu khó đâu!"

Vừa nói xong, vừa mạnh mẽ kéo Mai Hương ra ngoài, Lăng Nhược Hi nhìn thấy dáng vẻ trẻ con của Liễu Tuyền có chút buồn cười, cho Mai Hương một ánh mắt yên tâm, nhàn nhạt nhìn theo hướng bọn họ càng đi càng xa.

Cho đến chỗ mà Lăng Nhược Hi không còn nhìn thấy được nữa, Liễu Tuyền mới không nhịn nữa buông tay Mai Hương ra, giống như giận dữ nói: "Vì sao chứ? Ta thật sự không hiểu! Nữ nhân này vì sao nhất định cố chấp như vậy? Tiền bạc tài phú đối với nàng nặng như vậy sao?"

"Không phải, tiền bạc tài phú trong mắt tiểu thư không đáng một đồng, tiểu thư làm như vậy, bởi vì nàng còn phải bảo vệ cái gì đó, Liễu công tử, người không biết đó thôi, trước đây tiểu thư phải trải qua những năm tháng thế nào."

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Ta không cần

Mai Hương cũng không biết vì sao, từ trước đến nay Lăng Nhược Hi là người không thích giải thích nhiều, chỉ có điều gặp phải người hiểu lầm Lăng Nhược Hi, Mai Hương vẫn không chịu được muốn nói thêm một câu.

"Thứ mà nàng muốn bảo vệ? Nàng muốn bảo vệ thứ gì?" Liễu Tuyền khẽ cau mày, nhìn Mai Hương bằng ánh mắt khó hiểu, Lăng Nhược Hi chính là nữ nhi của đại tướng quân, là một thiên kim tiểu thư, rốt cuộc thứ nàng muốn bảo vệ là gì?

Mai Hương không biết nên giải thích với Liễu Tuyền thế nào, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Mỗi người đều có số mệnh của riêng mình, chỉ có điều số mệnh của tiểu thư, thật sự quá mức tàn nhẫn."

Câu nói này, Liễu Tuyền ngược lại rất tán đồng, khẽ gật đầu: "Người nói quả không sai, đây là số mệnh, mỗi người đều có số mệnh riêng của chính mình, bất luận có giấy dựa thế nào, dù có né tránh thế nào, đều vô nghĩa, Sau cùng, vẫn là bởi vì số mệnh của chính mình, lại bắt buộc phải những chuyện mà bản thân không muốn."

Mai Hương có thể nhìn thấy được trên khuôn mặt của Liễu Tuyền đầy vẻ bi thương, lập tức cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng vẫn rất thức thời không hỏi gì thêm, thận trọng khẽ nhìn Liễu Tuyền, dò hỏi: "Liễu công tử, ta có thể theo người học y thuật không?"

"Người nghĩ rằng ta là thầy dạy học sao?" Liễu Tuyền lập tức thay đổi sắc mặt, một mặt khinh thường nhìn Mai Hương.

Mai Hương da mặt mỏng, chỉ có thể im lặng rầu rĩ, nàng hầu gái đi theo sau lưng Liễu Tuyền, nhìn dáng vẻ này của Mai Hương khóe miệng của Liễu Tuyền, vậy mà trong lúc lơ đãng có chút cong lên, chỉ là đường cong rất nhỏ, Mai Hương không thấy rõ.

Lăng Nhược Hi ngồi trên ghế, nhìn ra bên ngoài qua ngôi viện nhỏ cũ kỹ, nhẹ nhàng cười, xoa xoa ngón tay còn vương chút máu, bắt đầu chờ đợi, chờ phong ba bão táp sắp đến.

Quả nhiên, cùng lắm chỉ bằng thời gian của một nén nhang, đại phu nhân như người điên xông vào, mang gương mặt nham hiểm đến đáng sợ..

Vừa vào đến cửa, nhìn thấy dáng vẻ Lăng Nhược Hi nhàn nhã, đại phu nhân liền thay đổi sắc mặt, trở nên man rợ hơn, đi về phía nàng, chỉ thẳng vào mặt Lăng Nhược Hi, lớn giọng nói: "Lăng Nhược Hi! Người thật là lòng dạ ác độc! Cho dù như thế nào đi nữa, Thanh Dương cũng là tỷ tỷ của người! Sao người lại có thể hạ độc chính tỷ tỷ của mình như vậy?"

Lăng Nhược Hi nhìn dáng vẻ đại phu nhân chửi bới kịch liệt, nàng cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn hẳn, khẽ cười nhạt, vuốt đoạn chỉ trong tay, cười nhẹ nói: "Chính là do ta làm đấy, bà có thể làm gì được ta?"

Nhìn thấy cái dáng vẻ như khát máu của Lăng Nhược Hi, đại phu nhân có chút khiếp sợ, nhưng nghĩ đến sau lưng mình còn tướng công là Lăng Nham làm chỗ dựa, trong phút chốc lấy lại được tinh thần: "Lăng Nhược Hi, mọi chuyện người gây ra cho tới bây giờ, người còn không biết hối cải có đúng không? Ta hỏi lại người lần nữa, rốt cuộc là vì cái gì? Mà người có thâm cừu đại hận, tàn nhẫn đến vậy?"

Lăng Nham nhìn Lăng Nhược Hi hiện giờ, ánh mắt có tia chớp lóe sáng lên, trong đầu liền hiện ra một nữ nhi xinh đẹp hoạt bát, nhưng lại có thủ đoạn cao minh, nhìn ánh mắt của Lăng Nhược Hi, tất cả đều có chút không tầm thường.

Lăng Nhược Hi tự nhiên cảm nhận được ánh mắt của Lăng Nham có gì đó không được bình thường, nàng nhìn lão ta bằng ánh mắt khinh bỉ, sau đó nhìn sang đại phu nhân với ánh mắt lạnh lùng nói: "Đại bá mẫu, người còn giả vờ không nhớ sao? Miệng thì nói nhận ta làm nữ nhi, nhưng chính người tự tay đâm chết nô tỳ thiếp thân của ta, ta cũng chỉ mới lấy đi một ngón tay của Lăng Thanh Dương, là còn nghĩ đến tình cảm tỷ muội đấy, nếu không, ả ta còn không có cơ hội xuất hiện trước mặt người được như bây giờ, nói về chuyện thị phi, cũng là một vấn đề!"

Đại phu nhân đích thực không biết chuyện này, vốn dĩ chuyện ngón tay Lăng Thanh Dương cũng không định nói, chỉ là mấy nha đầu trong phòng đều bị dọa sợ chết khiếp, cho nên vốn cũng chẳng giấu được ai.

Khi nghe Lăng Nhựt Hi nói vậy, đại phu nhân có chút ngẩn ngơ, nhưng rất nhanh liền trở nên càng thêm phần nộ, âm thanh cũng trở nên sắc nhọn: "Lăng Nhựt Hi! Ngươi có phải điên rồi không? Chỉ vì một nha hoàn thấp hèn, mà ngươi lại cắt đứt ngón tay của Thanh Dương?"

Lăng Nhựt Hi nhìn đại phu nhân vân đạm phong khinh nói đến chuyện Thu Cúc chết, sắc mặt trở nên âm trầm: "Thấp hèn ư? Trong mắt đại bá mẫu, ngoại trừ bản thân mình ra, tất cả đều là tiện nhân!"

Lăng Nham nhìn dáng vẻ điên cuồng của Lăng Nhựt Hi, khẽ nhún mày không vui nói: "Nhựt Hi! Sao con lại nói chuyện thế này với trưởng bối được?"

Lăng Nhựt Hi lạnh lùng quay lại đầu nhìn Lăng Nham, thản nhiên nói: "Mọi chuyện đều là do ta làm, mọi người muốn thế nào thì tùy, chỉ cần các người phải biết rằng, hiện nay, ai cũng không động vào ta được!"

Lăng Nham không ngờ Lăng Nhựt Hi lại không chút giữ thể diện cho mình đến vậy, lập tức thẹn quá hóa giận, gắt gao siết nắm đấm, trừng mắt nhìn Lăng Nhựt Hi, cắn răng nghiêng lợi nói: "Sao thế? Ngươi cảm thấy ngươi đã định là tú nữ, ta sẽ không làm gì được ngươi sao? Lăng Nhựt Hi ngươi đừng có quên rằng, nữ nhi của Lăng phủ, cũng không phải chỉ có mỗi ngươi!"

Lăng Nhựt Hi cười lạnh, từng bước từng bước tiến lại gần Lăng Nham, dùng âm thanh chỉ có hai người có thể nghe thấy, thản nhiên nói: "Đại bá phụ, người khác không biết, chẳng lẽ người cũng không biết tác dụng của Huyết Ngọc vòng tay này ư? Ai cũng nói người có được vòng tay thì sẽ có được cả thiên hạ, người nói xem nếu Hoàng Thượng biết ta chết trong tay người, có phải sẽ dùng mạng của cả đại phòng Lăng gia các người, hào phóng chơi đùa cho đến lúc hả giận?"

Câu nói của Lăng Nhựt Hi, trong nháy mắt liền khiến Lăng Nham tròn tròn mắt, không thể tin được nhìn Lăng Nhựt Hi, run rẩy nói: "Vòng tay Huyết Ngọc? Ngươi biết vòng tay Huyết Ngọc?"

Lăng Nhựt Hi chậm rãi lui về đến, chậm rãi vờn tay phải của mình ra, như cười mà không phải cười nhìn Lăng Nham: "Chẳng lẽ, người không biết cái này?"

Lăng Nham đích thật là có nghe nói đến chuyện của vòng tay Huyết Ngọc, nhưng xác thực lại không biết cái này vòng tay này đã nằm trên tay của lăng Nhựt Hi rồi, bây giờ bất giác nụ cười hồ hững như có như không này của Lăng Nhựt Hi, lại càng có chút muốn đứng thẳng mà lại không được.

Mất thấy cái dáng vẻ không có tiền đồ này của Lăng Nham, đại phu nhân trong nháy mắt liền có chút mất hứng, đi đến trước mặt Lăng Nham tức giận nói: "Rốt cuộc ông có phải là cha của Thanh Dương hay không? Nữ nhi xảy ra chuyện lớn như vậy, ông cũng không quan tâm sao? Bây giờ ông còn không mau lôi con tiện nhân này ra ngoài đập chết đi! Ngậy ra đó làm gì?"

"Câm mồm cho ta!" Lăng Nham gắt gao nắm chặt tay, giống như ác lang chờ đại phu nhân, xoay đầu lại nhìn Lăng Nhựt Hi trong phút chốc dưới đáy mắt liền trở nên có chút nhu hòa, thản nhiên nói: "Nếu bà ta đã giết chết nha đầu của con, vậy thì chuyện này cứ thế cho qua đi, chỉ có điều Nhựt Hi à, mấy đứa các con chính là tỷ muội ruột thịt của nhau, ngàn lần vạn lần không thể chỉ vì một đứa nha đầu, mà phá hủy tình cảm tỷ muội với nhau!"

Nghe nói như thế, không chỉ có Đại phu nhân, ngay cả Lăng Nhựt Hi cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn, cười nhàn nhạt, sau đó nhẹ giọng nói: "Giữa ta và à ta, vốn không có tình cảm cái gì, xin đại bá phụ dời bước trở về cho, dù sao hiện tại ta không muốn nhìn thấy bất luận kẻ nào trong số các người, nếu ta không cẩn thận lại cắt mất thứ gì đó từ trên người đại tỷ tỷ đi, sợ là lại ảnh hưởng tới tâm tình của mọi người nhỉ?"

"Lăng Nhựt Hi! Cái sao chổi đen đuôi nhà ngươi! Ngươi lặp lại lần nữa cho ta!" Đại phu nhân thấy Lăng Nham không làm gì cả thì nổi lên một trận thất vọng, đem tất cả phần nộ phát tiết lên người Lăng Nhựt Hi.

Lần này, Lăng Nhựt Hi cũng không mở miệng, Lăng Nham trực tiếp cau mày nhìn đại phu nhân, thờ phỉ phò nói: "Nhìn cái dáng vẻ của một bá phụ như bà hiện giờ đi! Đúng là mất hết mặt mũi ta mà! Còn không mau cút về viện của bà ngay cho ta!"

Đại phu nhân không ngờ tới Lăng Nham vậy mà lại ngay trước mặt Lăng Nhựt Hi không cho mình chút mặt mũi nào đến vậy, lập tức không để ý đến cái gì mà tam tòng tứ đức, chỉ muốn ngay trước mặt Lăng Nhựt Hi đòi lại thể diện cho mình.

"Lăng Nham! Ông dám nói chuyện với ta như vậy sao! Ông điên rồi có phải không? Ông đừng quên, nếu không có Tàn gia ta cất lực ủng hộ! Bây giờ ông cũng vẫn là một cái trứng nhून ăn không ngồi rồi trong cái Lăng phủ này!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Chó cắn chó thật đặc sắc

"Bốp!"

Lăng Nham tát một cái mạnh vào mặt đại phu nhân đang lải nhải, sắc mặt tái xanh hét lên: "Tần Hương Ngọc! Bà câm miệng lại cho ta! Nếu còn dám nói thêm một câu, ta nhất định sẽ bỏ vợ!"

Đại phu nhân chưa bao giờ nghĩ tới Lăng Nham lại dám làm ra chuyện như vậy, có chút không tiếp nhận được, đôi mắt sưng đỏ nhìn ông ta: "Lăng Nham! Người ăn bám như ông, lại còn dám đánh ta! Ta sẽ không bỏ qua cho ông đâu! Ông hãy đợi đấy!"

Nói xong, hung hăng liếc nhìn Lăng Nhượng Hi bên cạnh đang xem kịch hay, hung tợn nói: "Lăng Nhượng Hi nguoi đứng là thấp hèn giống như mẫu thân nguoi! Ta sẽ không buông tha cho đứa tiểu tiện chùng như nguoi đâu!"

Sắc mặt bình tĩnh ban đầu của Lăng Nhượng Hi trong nháy mắt trở nên u ám, không hề nghĩ ngợi liền đi lên phía trước, tát một bạt tai thật mạnh vào mặt Đại phu nhân, trong mắt tràn đầy vẻ băng lãnh: "Nếu còn dám vũ nhục mẫu thân của ta! Ta nhất định sẽ tháo lưỡi của bà xuống!"

Nhìn dáng vẻ tàn nhẫn của Lăng Nhượng Hi, đại phu nhân rất lời nàng nói là thật, mặc dù rất không cam tâm nhưng cũng biết hiện tại mình không phải là đối thủ của Lăng Nhượng Hi, chỉ có thể cắn răng gặt đầu, quay người đi ra ngoài. "

Sau khi Đại phu nhân đi rồi, trong căn phòng bỗng nhiên yên tĩnh trở lại, Lăng Nham nhìn chăm chăm vào Lăng Nhượng Hi, do dự thật lâu mới mở miệng nói: "Đối với chiếc vòng tay này, con biết được bao nhiêu? "

"Chuyện mà bá phụ biết, ta đều biết, chuyện bá phụ không biết, ta cũng biết. Đại bá phụ, có chuyện gì cứ nói thẳng vòng vo làm gì, ta không thích. "

Đối với chiếc vòng tay này, thực ra Lăng Nhượng Hi chỉ nghe mọi người nói như một câu chuyện truyền thuyết nhưng không chút thực tế nào. Nhưng Lăng Nhượng Hi cảm thấy Lăng Nham chắc là cái gì cũng không biết, cho nên nếu nói sự thật vào lúc này, Lăng Nhượng Hi thật cảm thấy có lỗi với lương tâm mình.

Nhìn dáng vẻ cao thâm khó lường của Lăng Nhượng Hi, nhất thời Lăng Nham thực sự không kịp phản ứng, hoàn toàn không nhìn thấu được Lăng Nhượng Hi rốt cuộc có phải là chuyện gì cũng biết, hay là đang gạt mình.

Thở dài, nụ cười có chút bất đắc dĩ: "Con quả nhiên nữ nhi là mẹ con, cho dù có nằm vùi trong bùn đất, vẫn không thể che giấu được sự phong nhã tài hoa của con! "

Nghe đến đây, Lăng Nhượng Hi mỉm cười lạnh lùng nhìn Lăng Nham một cách khinh bỉ: "Nếu đại bá phụ chỉ muốn nói mấy câu không đâu không ngứa thế này, vậy thì xin mời về cho! "

"Nhượng Hi, ta biết con rất hận đại bá mẫu con, cũng rất hận đại tỷ con. Nhưng bọn họ đều là người thân của con, con có thể niệm tình cốt nhục tình thân này tha cho bọn họ một mạng không? "

Mặc dù Lăng Nham thật sự rất ghét đại phu nhân, nhưng bất kể nói thế nào thì hai người cũng đã là vợ chồng mấy chục năm rồi, vẫn có tình cảm, về mặt đạo nghĩa, Lăng Nham cũng không muốn bất kỳ người nào nắm được thóp.

"Bá phụ có thể nói ra những lời như vậy, chắc hẳn cũng biết bọn họ đều đáng chết, nếu đã đáng chết thì ta sao có thể tha cho bọn họ? Đại bá phụ, nếu điều kiện trao đổi của bá phụ là thế này! Vậy chúng ta không cần thiết phải nói tiếp nữa! "Lăng Nhượng Hi nhìn khuôn mặt giả dối của Lăng Nham một cách khinh thường, chỉ cảm thấy thật buồn nôn.

Lăng Nham thật không ngờ Lăng Nhượng Hi còn nhỏ tuổi vậy, mà trong đôi mắt có thể ánh lên vẻ hận thù đến vậy, liền cảm thấy xấu hổ vô cùng. Nhưng vẫn mặt dày mở miệng nói: "Kiến Nam, Kiến Thiết chưa từng làm gì có lỗi với con, con có thể tha cho hai huynh đệ bọn họ không, để lại huyết mạch cho ta?

Lăng Nhượng Hi biết ngay trong mắt Lăng Nham chỉ có lợi ích, không có cái gì gọi là tình thân. Nói đến cùng, con trai mới là quan trọng nhất.

"Chỉ cần bọn họ không gây sự với ta! Ta cũng không rảnh rỗi đi đối phó bọn họ!" Lăng Nhượng Hi cũng không có ấn tượng tốt gì với hai người này, nhưng cũng không có thù hận gì sâu sắc, chỉ cần bọn họ không làm chuyện xấu, nàng cũng không cần thiết đuổi cùng tận giết.

Nghe thấy Lăng Nhượng Hi nói như vậy trong lòng Lăng Nham cuối cùng cũng dễ chịu hơn đôi chút, nhàn nhạt nhìn Lăng Nhượng Hi: "Nói đi, con muốn gì?"

"Ta muốn người dọn dẹp biệt viện của mẫu thân ta, chò ta dọn ra khỏi cung, ta sẽ dọn vào đó ở!"

"Ý là con muốn Linh Lung viện sao?" Lăng Nham nhú mày có chút khó khăn: "Ta biết con nhớ mẫu thân của con, nhưng nơi đó đã hơn mười năm chưa có ai ở rồi, với lại vẫn luôn có người nói nơi đó không sạch sẽ, Nhượng Hi, con phải suy nghĩ thật kỹ!"

Lăng Nhượng Hi vốn không tin vào chuyện ma quỷ, ngay cả chuyện mình trùng sinh trở về, cũng không cảm thấy kỳ dị bao nhiêu, chỉ cười nhẹ nói một cách bình tĩnh: "Những điều này không quan trọng, điều quan trọng nhất chính là, ta muốn vào đó ở! Đại bá phụ, người phải biết rằng, cho dù người không cho ta, ta cũng có cách lấy được nó!"

Lăng Nham cũng không biết sự tự tin và dũng khí của Lăng Nhượng Hi đến từ đâu, nhưng đôi mắt đặt trên chiếc vòng tay trên tay Lăng Nhượng Hi, khẽ cau mày có chút bất lực nói: "Không phải chỉ là một biệt viện thôi sao? Con thích, thì ta tặng con."

Lăng Nhực Hi lúc này mới gạt đầu hải lòng, sau đó xoay người đi thẳng vào trong phòng, thần nhiên nói: "Còn hai ngày nữa ta sẽ vào cung, hai ngày này, ta hi vọng có thể được an tĩnh một chút."

"Điều này là tất nhiên rồi, Nhực Hi, ta hi vọng con đừng quên, trên người con mang dòng máu của Lăng phủ chúng ta!" Lăng Nham cũng không biết tại sao, luôn cảm thấy Lăng Nhực Hi như đang muốn phá hủy Lăng phủ này.

Lăng Nhực Hi mỉm cười nhẹ nhàng, không nói gì thêm, trực tiếp đóng cửa phòng lại, Lăng Nham đứng nhìn chăm chăm vào cánh cửa một lúc lâu, cuối cùng thở dài bất lực nói: "Đào Uyên Như ới là Đào Uyên Như, người thấy không? Con gái người còn lợi hại hơn người nữa."

Lăng Nhữ Hi cuộn tròn người lại ở trên giường, trong đầu đều là hình ảnh đáng sợ chết thảm của Thu Cúc, máu đỏ tươi đó dường như vẫn còn ở trên mặt của cô, khiến cho Lăng Nhực Hi cảm thấy thở thối cũng bất lực.

Hơi thở trở nên dồn dập, ý thức của Lăng Nhực Hi trở nên có chút mơ hồ, cảnh tượng trước mắt cũng thay đổi, lúc là đáng sợ hoàng nhĩ vừa từ trong nước vớt lên, lúc lại là đáng sợ chết thảm của Thu Cúc, lúc thì lại giống như cảm thấy được độc được đang ăn mòn nội tạng mình. Trong lúc này đầu đầu như muốn nứt ra, Lăng Nhực Hi mơ mơ màng màng siết chặt năm tay mình, không muốn mình ngất xỉu, cho nên âm thầm cắn răng nghiêng lợi, nhưng cuối cùng vẫn không không chế được, trước mắt tối đen sau đó dần mất đi ý thức.

Bắc Đường Ngôn luôn nhìn trộm từ trên mái nhà, nhìn thấy bộ dạng quật cường này của Lăng Nhực Hi. Đột nhiên cảm thấy có chút bất lực, khẽ cau mày, nhẹ nhàng nhảy xuống. Nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Lăng Nhực Hi, có chút miễn cưỡng vươn tay ra thử, thì phát hiện trán của Lăng Nhực Hi nóng như bàn ủi.

Vội vàng rút tay mình lại, nhìn thấy Diệp Hoan đứng ngây ngốc bên cạnh, tức giận nói: "Người còn đứng ngây ra đó làm gì? Đi tìm Liễu Tuyền tới đây!"

Diệp Hoan có chút uất ức sờ sờ mũi, thấy bên ngoài trời tối đen, rầu rĩ nói: "Gia, chẳng lẽ ngài quên rồi à? Buổi tối Liễu công tử đi ngủ rất sớm, ai dám đi gọi chứ!"

Bắc Đường Ngôn giận dữ trợn mắt, nhưng cũng biết tính khí của Liễu Tuyền, chỉ có thể lắc đầu bất lực: "Vậy người ở đây canh chừng nàng ta, ta đi tìm Liễu Tuyền!"

"Gia, tam tiểu thư chỉ là cảm lạnh thôi, có cần thiết phải tìm Liễu công tử tới không?" Diệp Hoan thật sự không hiểu, tại sao bình thường thấy Bắc Đường Ngôn rất chín chắn, chỉ cần thấy Lăng Nhực Hi gặp chuyện, liền làm quá lên.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 103: Không cần người lo

Lời nói của Diệp Hoan khiến sắc mặt Bắc Đường Ngôn càng trở nên khó coi, biết được phản ứng của mình quá lộ liễu, Bắc Đường Ngôn có chút bất đắc dĩ thở dài, than thở nói: "Cũng không biết làm sao, nha đầu này, luôn có thể khiến người ta rối loạn."

"Gia, người rối loạn, cũng chỉ có mình người thôi." Diệp Hoan chính là có bản lĩnh như vậy, có thể trong nháy mắt, đặt mình vào chỗ phải chết không thể nghi ngờ.

"Diệp Hoan, có phải gần đây ta đối với người quá nhân từ không?" Bắc Đường Ngôn nghiêng răng nghiêng lợi cười.

Nháy mắt Diệp Hoan liền biết mạng nhỏ của mình có chút nguy hiểm, nên vội vàng chân chó cười một tiếng, vội vàng nói: "Không phải, Gia vẫn luôn đối với thần rất tốt, thần đi tìm chút rượu trắng, giúp tam tiểu thư hạ nhiệt độ xuống trước."

"Cuối cùng cũng nói được một câu tiếng người." Giọng điệu Bắc Đường Ngôn vẫn không được tốt, nhưng trong lời nói vẫn cho Diệp Hoan con đường sống.

Diệp Hoan nhìn ánh mắt Bắc Đường Ngôn hiện lên vẻ lo âu thì có chút không biết phải làm sao, xoay người đi ra ngoài, Diệp Tuyền vẫn luôn núp trong bóng tối nhìn bộ dạng này của Bắc Đường Ngôn, nhất thời cảm thấy có chút không mấy vui vẻ, liếc Diệp Hoan vừa ra ngoài một cái, không âm không dương nói: "Thật sự không nhìn ra huynh còn có tiềm chất làm chó săn đây."

Diệp Hoan nhìn Diệp Tuyền, không hiểu ra sao cả, thật sự không biết sự tức giận của nàng ta từ đâu tới, có chút bất đắc dĩ liếc mắt một cái, cảnh cáo: "Ta nói cho muội biết, bây giờ chưa phải thời điểm mấu chốt, tốt nhất muội đừng có gây phiền toái cho ta!"

"Thời điểm mấu chốt? Thời điểm mấu chốt gì? Không phải là nhiễm phong hàn sao? Nằm trên giường làm bộ cho ai xem? Nhớ năm đó Lục Vu cô nương vì đưa tin tình báo cho Gia, từ lưng ngựa ngã xuống, ngã gãy ba cái xương sườn, cũng không làm bộ như vậy."

Cũng không biết tại sao thấy Lăng Nhực Hi được Bắc Đường Ngôn chăm sóc, Diệp Tuyền liền thấy uất ức thay cho Lục Vu luôn toàn tâm toàn ý đó.

Nghe Diệp Tuyền nói vậy, Diệp Hoan có chút bất đắc dĩ nhún mày, nghiêm nghị nhìn Diệp Tuyền, nghiêm túc nói: "Diệp Tuyền, chúng ta là người của Gia, không phải người của Lục Vu, nếu như muội đứng ở lập trường như vậy để nhìn vấn đề, tốt nhất đừng nên xuất hiện trước mặt Gia."

Lúc này Diệp Tuyền mới chú ý tới mình nói sai, mặc dù không cam tâm, nhưng vẫn cúi đầu, bực bội không lên tiếng, do dự thật lâu, mới rầu rĩ nói: "Ta chính là cảm thấy Gia đối với vị tam tiểu thư này có chút tốt quá đáng."

"Muội có từng gặp người chơi cờ nào không thích con cờ của mình không? Có điều, đánh cờ chính là đánh cờ, quân cờ chính là quân cờ, muội hiểu không?" Diệp Hoan nhàn nhạt nhìn Diệp Tuyền một cái, sau đó trực tiếp xoay người đi tìm rượu trắng.

Diệp Tuyền nhìn Bắc Đường Ngôn mặt đầy lo lắng ngồi bên cạnh Lăng Nhược Hi, hơi cau mày, với tư cách là nữ nhân, nàng sâu sắc cảm nhận được, ánh mắt Bắc Đường Ngôn nhìn Lăng Nhược Hi bây giờ, căn bản không phải ánh mắt nhìn con cờ.

Có chút không cam lòng liếc mắt một cái, trực tiếp tránh vào chỗ tối, mắt không thấy tâm không phiền.

Lúc này Lăng Nhược Hi cảm thấy cả người đều như đặt trên ngọn lửa, toàn thân trên dưới đều có cảm giác đau rất, mồ mị trong biển lửa. Lăng Nhược Hi giống như thấy được đũa con chết thảm của mình, còn có đại ca đời trước nằm trong vũng máu, nước mắt theo khoé mắt rơi xuống, mở miệng, muốn gọi bọn họ, nhưng phát hiện căn bản mình không phát ra được tiếng nào.

Bắc Đường Ngôn nhìn dáng vẻ đau đớn của Lăng Nhược Hi, hơi cau mày, lại đưa tay sờ thử, phát hiện trán Lăng Nhược Hi nóng như than đỏ.

Đúng lúc đó, Diệp Hoan cầm bình Nữ Nhi Hồng thượng hạng đi vào, đi vào lại phát hiện mặt Lăng Nhược Hi càng ngày càng đỏ, cũng lấy làm kinh hãi: "Có chuyện gì vậy nhỉ? Sao lại nghiêm trọng như vậy?"

"Bớt nói nhảm cho ta nhờ, mang rượu tới đây!" Bắc Đường Ngôn hơi cau mày, kéo tay áo, bắt đầu cởi quần áo Lăng Nhược Hi.

Lúc này Diệp Tuyền núp trong bóng tối thật sự nhìn không được, từ trên xà nhà nhảy xuống, vội vàng nói: "Vương gia khoan đã, chuyện cởi quần áo này hay là để thuộc hạ làm đi!"

Lời này của Diệp Tuyền, nháy mắt khiến Bắc Đường Ngôn phát hiện ra hành động của mình có chút không thích hợp, lúc này mới không được tự nhiên thu tay lại, nhàn nhạt gật đầu một cái: "Nhanh lên."

Sau khi nói xong trực tiếp xoay người đi ra ngoài, nhìn Diệp Hoan đứng bất động ở đó, nhất thời có chút không vui hừ một tiếng: "Người muốn nhìn cái gì?"

Diệp Hoan không hiểu tại sao lại nghe thấy mùi thuốc nổ trong lời này, nhất thời liền kịp phản ứng, nhanh chóng đỏ mặt, vội vàng xoay người đi ra ngoài.

Nhìn bộ dạng này của Bắc Đường Ngôn, trong lòng Diệp Tuyền lại không nhìn được khó chịu, mặt đầy vẻ bất nhẫn cởi nút áo của Lăng Nhược Hi, bực mình nói: "Thật không biết nữ nhân như người rốt cuộc có gì đặc biệt hơn người, lại có thể khiến Vương gia của chúng ta để trong lòng như vậy, nhìn bộ dạng yếu đuối không ra gió được này của người, sao có thể so sánh với Lục Vu cô nương của chúng ta chứ."

"Sao ta phải so với nàng ta?" Lúc này Lăng Nhược Hi mới từ từ mở mắt, vẻ mặt coi thường nhìn Diệp Tuyền đang nói liên tục.

Diệp Tuyền không ngờ lúc này Lăng Nhược Hi lại tỉnh lại, suy nghĩ một chút, có chút khinh thường nhìn Lăng Nhược Hi, cười như không cười nói: "Tam tiểu thư tỉnh thật đúng lúc, Vương gia nhà chúng ta vừa đi ra ngoài."

Mặc dù toàn thân Lăng Nhược Hi đều mơ mơ màng màng, nhưng cũng biết Diệp Tuyền nói ý gì, cho nên cũng có chút không nhìn được khép áo lại, không vui nói: "Ra ngoài!"

Diệp Tuyền cũng phát cáu, tức giận vứt rượu trắng trong tay xuống đất, thờ phỉ phò nói: "Người cho là ta tình nguyện hầu hạ người sao? Đó là mệnh lệnh của Vương gia, nếu không, cho dù người chết bên đường, ta cũng không quan tâm người."

"Đã thế thì giờ cũng giống như vậy, cho dù ta chết, người cũng không cần quan tâm ta, ta cũng không cần người lo! Cút ra ngoài cho ta!"

Lăng Nhược Hi cũng không biết tại sao nhìn bộ dạng này của Diệp Tuyền lại cảm thấy tức giận, nói chuyện cũng không có chừng mực như bình thường.

Ngày thường địa vị của Diệp Tuyền ở Vương phủ không thấp, cũng là người nóng nảy tùy hứng, cho nên liền trực tiếp xoay người đi ra ngoài, Bắc Đường Ngôn ở cửa nhìn thấy dáng vẻ thờ phỉ phò này của Diệp Tuyền thì cảm thấy có chút kì quái, hơi cau mày: "Sao vậy?"

"Người ta căn bản không cần chúng ta bận tâm, ta thấy nàng ta vẫn khoẻ lắm, Gia, hay là chúng ta về đi thôi?"

Diệp Tuyền thờ phỉ phò nhìn cửa gỗ đóng chặt lại, mặt đầy không phục lần tức giận.

"Nàng tỉnh rồi?" Trong mắt Bắc Đường Ngôn xẹt qua một tia vui mừng, xoay người muốn đi vào, lại nghe tiếng nói yếu ớt của Lăng Nhược Hi truyền ra từ bên trong: "Vương gia xin hãy về đi! Đây là khuê phòng của ta, thật sự không tiện tiếp đãi Vương gia!"

Mặc dù giọng nói yếu ớt, nhưng ngữ điệu lạnh băng lại khiến Bắc Đường Ngôn hơi cau mày, đứng ở cửa, do dự một chút, thản nhiên nói: "Bỏn vương không phải tới quan tâm người, bắt đầu từ giờ Diệp Tuyền sẽ đi theo người!"

"Cút!" Lăng Nhục Hi yếu ớt cầm chén trà bên cạnh, dùng hết sức lực toàn thân ném lên cửa, truyền ra một tiếng vang giòn giã.

Bắc Đường Ngôn có chút bất đắc dĩ thở dài, đã sớm biết nha đầu không có lương tâm này nhất định sẽ oán hận mình, chỉ là không ngờ lại mãnh liệt như vậy.

Nhìn Diệp Tuyền bên cạnh, thản nhiên nói: "Bảo vệ tam tiểu thư thật tốt, trong cung nguy cơ tứ phía, ngươi phải cẩn thận chút."

Diệp Tuyền không nghĩ tới chuyện đã như vậy, lại vẫn đề mình ở lại, nhất thời liền có chút nóng nảy: "Gia! Ngươi ta không cảm kích, chúng ta cần gì phải như vậy chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Đến từ đâu thì về đó

"Ngươi nghe ta hay ta nghe ngươi? Nếu không tình nguyện, có thể rời đi bất cứ lúc nào, Vương phủ không chứa nổi nha đầu như ngươi!"

Sắc mặt Bắc Đường Ngôn cũng trở nên khó coi, lạnh như băng bỏ lại lời này, trực tiếp xoay người đi ra ngoài.

Diệp Hoan vẫn đứng bên cạnh không dám lên tiếng, có chút bất đắc dĩ nhìn Diệp Tuyền, thở dài: "Muội tự thu xếp ổn thỏa đi!"

Diệp Tuyền nhìn bộ dạng này của Diệp Hoan, nhất thời có chút nóng nảy, khó chịu nói: "Ta biết rồi! Yên tâm đi!"

Lúc này Diệp Hoan mới hài lòng gật đầu, nhìn thật sâu vào trong, thở dài, nhẹ giọng nói: "Tam tiểu thư, tất thấy những gì Vương gia làm, cũng vì tốt cho ngài, vẫn hi vọng tam tiểu thư đừng quá để ý."

"Choang!"

Trả lời Diệp Hoan là tiếng chén trà đập vào cửa, Diệp Hoan có chút lúng túng xoa mũi, cho Diệp Tuyền một ánh mắt tự cầu phúc, xoay người rời đi theo Bắc Đường Ngôn.

Bên ngoài rốt cuộc yên tĩnh trở lại, Lăng Nhục Hi cố chấp chống thân thể hư nhược, xuống giường tìm nước uống, đúng lúc, Diệp Tuyền bùng một chén cháo nóng đi vào, nhìn dáng vẻ cây măng của Lăng Nhục Hi thì có chút khinh thường: "Ta thấy ngươi chính là tự chuốc lấy khổ!"

Lăng Nhục Hi không ngờ Diệp Tuyền vẫn còn ở đây, sắc mặt trong nháy mắt trở nên khó coi, tức giận nói: "Sao vậy? Ta nói các ngươi nghe không hiểu phải không? Ngươi đến từ đâu thì về đó cho ta!"

Diệp Tuyền lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên chịu nhiều uất ức như thế, lại chưa từng thấy nữ nhân không biết tốt xấu như Lăng Nhục Hi, tức giận đặt mạnh bát cháo trong tay lên bàn, nhìn Lăng Nhục Hi, thở phì phò nói: "Ngươi thứ nữ nhân này sao lại không biết tốt xấu như vậy chứ? Ngươi không phân phải trái đâm Vương gia nhà ta một đao, Vương gia cũng không so đo với ngươi, còn đặt ngươi ở bên cạnh bảo vệ ngươi, sao ngươi lại không cảm kích chứ?"

Nghe đến đây, Lăng Nhục Hi cười lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Nếu như biết bây giờ còn có phiền toái như vậy, ban đầu, một đao kia, nên hung hăng đâm vào tim Vương gia nhà các ngươi!"

Thân thể Lăng Nhục Hi yếu ớt, nói ra lời này, đã dùng hết sức lực toàn thân, yếu ớt dựa vào ghế, cả người nóng như lửa.

"Ngươi, thứ nữ nhân ngươi!" Diệp Tuyền nhất thời nổi hỏa, cũng không nói nhảm với Lăng Nhục Hi nữa, trực tiếp cầm chén cháo trắng nhiệt độ vừa phải, cưỡng ép rót vào miệng Lăng Nhục Hi.

Mặc dù Lăng Nhục Hi hết sức kháng cự, nhưng Diệp Tuyền là người tập võ từ nhỏ, nên căn bản Lăng Nhục Hi không phải đối thủ của Diệp Tuyền, cháo trắng một giọt cũng không dư thừa đi vào bụng Lăng Nhục Hi, nháy mắt khiến Lăng Nhục Hi lại có chút sức.

"Ngươi có thể đi rồi!"

Lăng Nhục Hi chặt vật lau miệng, lạnh như băng nhìn Diệp Tuyền, mặc dù trên giá trị vũ lực, Lăng Nhục Hi hoàn toàn không phải đối thủ của nàng ta, nhưng về mặt khí thế, lại không kém chút nào.

Diệp Tuyền thật sự không hiểu tại sao một tiểu thư khuê các lại có ánh mắt lạnh băng như vậy, hơi cau mày, mặt đầy vẻ có lý chẳng sợ: "Ta là người của Vương gia, ngài ấy để ta ở lại đây, ta cũng sẽ không đi! Trừ khi tam tiểu thư giết ta!"

Lăng Nhục Hi cười lạnh một tiếng, cố gắng chống mình đứng lên, lạnh lùng nhìn Diệp Tuyền, đi đến trước mặt nàng ấy, lấy dao găm ra, để lên cổ nàng ấy, thản nhiên nói: "Ngươi cho là ta không dám sao?"

Diệp Tuyền cũng không nói gì, chỉ quật cường nhìn Lăng Nhược Hi, mặt đầy vẻ thấy chết không sờn.

Nhìn bộ dạng không nể mặt của Diệp Tuyền, Lăng Nhược Hi bắt đầu đi, bỏ dao găm trong tay xuống, lạnh như băng nói: "Cách xa ta một chút!"

Diệp Tuyền lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, tức giận liếc Lăng Nhược Hi một cái: "Ngươi cho là ta nguyện ý ở chung một chỗ với ngươi sao?"

Lăng Nhược Hi không nói gì, trực tiếp đi về phía giường mình, yếu ớt tựa vào mép giường, nhắm mắt lại, lấy sức.

Nhìn bộ dạng này của Lăng Nhược Hi, Diệp Tuyền cũng bắt đầu đi thờ dài, sau đó đưa chén thuốc phòng bếp mới đưa tới đến trước mặt Lăng Nhược Hi, không nhìn được nói: "Uống thuốc!"

Lăng Nhược Hi cũng không khách sáo, trực tiếp nhận lấy chén thuốc, một hơi uống sạch, sau đó nhắm mắt lại, thản nhiên nói: "Ta buồn ngủ, ngươi ra ngoài đi!"

Diệp Tuyền cũng không do dự, trực tiếp xoay người đi ra ngoài, đứng trước cửa nhìn cánh cửa đóng chặt, trong lòng không phục.

Bên đại phu nhân lại đang nổi điên, đồ sứ vỡ đầy đất, nhưng vẫn không có chút chuyển biến tốt nào, Linh Lung thận trọng nhìn đại phu nhân giống như người điên, nhỏ giọng nói: "Phu nhân vẫn nên bớt giận đi thôi, cẩn thận tức giận hại thân!"

"Bớt giận! Ngươi có biết tiểu tiện nhân đó cắt mất ngón tay Thanh Dương không? Không có ngón tay, đời này của Thanh Dương đều hủy rồi ngươi biết không!" Đại phu nhân thở hổn hển, thật sự vô cùng tức giận.

Linh Lung không ngờ thủ đoạn của Lăng Nhược Hi lại độc ác như vậy, hơi cau mày, thấp giọng nói: "Phu nhân, bây giờ cũng không phải lúc tức giận! Đại tiểu thư chịu nhiều uất ức như vậy, chúng ta cũng không thể bỏ qua cho à!"

"Điều này đương nhiên ta biết, chỉ là bây giờ tiện nhân này cũng không biết dùng cách nào, lại khiến lão gia cũng đứng về phe nó, nhất định chính là bị ma quỷ ám rồi!"

Đại phu nhân thật sự không hiểu, rốt cuộc Lăng Nhược Hi từ đâu có được bản lĩnh lớn như vậy, lại có thể khiến tất cả mọi người đều đứng về phía nàng.

"Phu nhân thử nghĩ xem, cho dù giờ lão gia đang kiêng kị thân phận tú nữ của tam tiểu thư, nhưng trong cung có ai lại để ý tới một tú nữ nhỏ chứ?"

Nghe nói như vậy, sắc mặt đại phu nhân cuối cùng cũng tốt hơn chút, nhàn nhạt ngồi xuống uống một ly trà, nhẹ giọng nói: "Nếu nói như vậy, thì giúp ta truyền lời cho Thục phi nương nương đi!"

Lăng Nhược Hi ngủ thiếp đi đến trưa hôm sau, lúc tỉnh lại, đã rất muộn, nhìn Diệp Tuyền vẫn đứng ngoài cửa không rời đi, hơi cau mày, giọng khàn khàn nói: "Không phải ngươi đứng đó một đêm đó chứ?"

Diệp Tuyền tức giận liếc mắt, khinh thường nói: "Này thì có gì đặc biệt hơn người đầu chứ? Ngươi cho là tất cả mọi người đều yếu không ra gió được như ngươi sao?"

Lăng Nhược Hi nhìn bộ dạng mưng mủn tức giận của Diệp Tuyền, nhất thời cảm thấy có chút buồn cười, thản nhiên nói: "Thật sự rất muốn biết Lục Vu cô nương rốt cuộc có thân thông gì, lại có thể khiến các ngươi một lòng như vậy."

Diệp Tuyền không ngờ Lăng Nhược Hi lại biết Lục Vu, nhất thời liền đề phòng tròn to hai mắt: "Ngươi biết Lục Vu cô nương?"

"Nếu không phải vì nàng ấy, ngươi sẽ không đối với ta như vậy chứ nhỉ?" Lăng Nhược Hi nhàn nhạt cười một tiếng, dựa vào mép giường, nhìn bộ dạng thờ hờn của Diệp Tuyền, cảm thấy có chút buồn cười.

"Gia tuyệt đối sẽ không phụ lòng Lục Vu cô nương, cho nên tam tiểu thư.."

"Chuyện này ngươi cứ yên tâm, ta không có ý gì với Vương gia nhà các ngươi!" Trong mắt Lăng Nhược Hi xẹt qua chút mất mát, nhưng rất nhanh liền bị vẻ bình tĩnh thay thế, trực tiếp cắt lời Diệp Tuyền, khinh thường mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Dựa vào cái gì

Vốn dĩ Lăng Nhược Hi nói như vậy cũng đúng ý Diệp Tuyền, nhưng không hiểu tại sao Diệp Tuyền nghe được như vậy, trong lòng lại cảm thấy khó chịu, nhất thời liền có chút không vui cau mày, buồn bực nói: "Tam tiểu thư có ý gì? Chẳng lẽ Vương gia nhà chúng ta không xứng với ngươi sao?"

"Chẳng lẽ người hi vọng chúng ta tâm đầu ý hợp sao?" Lăng Nhược Hi giận quá hóa cười, nhìn bộ dạng phân tranh cao thấp này của Diệp Tuyền lại cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng vẫn xấu xa nói: "Nếu người có yêu cầu này, ta cũng không phải không thể thỏa mãn người!"

Bàn về miệng lưỡi bén nhọn, Diệp Tuyền đúng là không phải đối thủ của Lăng Nhược Hi, nhìn dáng vẻ hùng hổ dọa người của Lăng Nhược Hi, Diệp Tuyền thật sự không hiểu, nữ nhân như vậy rốt cuộc có chỗ nào đáng để Vương gia nhà nàng để ý vậy?

Lăng Nhược Hi cũng không tình nguyện nói chuyện với Diệp Tuyền, cũng không biết tại sao Diệp Tuyền luôn miệng nói như vậy khiến nàng nhớ tới nữ nhân kia, trong lòng Lăng Nhược Hi lại có cảm giác mất mát không biết tới từ đâu.

Hơi cau mày, nhắm mắt lại, lấy chút sức, sau đó đứng dậy, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Bởi vì chuyện Ôn Nhu Quyển lần trước, cho nên đại phu nhân đã bán hết tất cả nha hoàn bà từ trước kia ra ngoài, bây giờ cả viện chỉ còn sót lại hai người Lăng Nhược Hi và Diệp Tuyền.

Không tới hai ngày nữa sẽ phải vào cung, có thật nhiều đồ cũng cần chuẩn bị, Lăng Nhược Hi biết mình không thể sai khiến Diệp Tuyền, chỉ có thể tự mình ra tay.

Nhìn Lăng Nhược Hi tự mình yếu ớt thu dọn đồ đạc, nhưng không muốn mở miệng nhờ mình giúp đỡ, nhất thời Diệp Tuyền cảm thấy trình độ quật cường của nữ nhân này cũng không phải là không thể so sánh với Bắc Đường Ngôn!

Bên này đang dọn dẹp đồ đạc, Hồng Vân trong phòng lão phu nhân liền mang hai tiểu nha hoàn đi vào, nhìn thấy Lăng Nhược Hi tự tay thu dọn đồ đạc, hơi cau mày, có chút không vui nhìn Diệp Tuyền: "Người cái thứ nô tỳ này đang làm gì vậy? Lại để tiểu thư tự mình thu dọn đồ đạc?"

Trước kia Diệp Tuyền ở Vương phủ đều là giết người cướp của mà sống, công việc của tiểu nha hoàn như vậy thật sự có chút không đủ quen thuộc, càng không bị đại nha hoàn ức hiếp, cho nên đối mặt với lời chỉ trích của Hồng Vân, Diệp Tuyền chỉ cảm thấy khó hiểu.

"Nàng không có tay sao? Hơn nữa, ta làm sao biết nàng phải mang theo cái gì?"

Hồng Vân cũng là lần đầu tiên gặp nha hoàn phách lối như vậy, nhất thời có chút nóng nảy, đưa tay muốn đánh người, nhưng Diệp Tuyền tuyệt đối không phải người nhàn nhạt chịu đựng, trực tiếp khinh thường túm lấy cổ tay Hồng Vân, lạnh như băng nói: "Chỉ bằng người, cũng xứng động thủ với ta sao?"

Lăng Nhược Hi nghe được động tĩnh bên này, nhất thời cảm thấy có chút phiền não, lắc đầu nhìn bộ dạng hai người kia giằng co không ngừng, nhất thời cũng có chút không biết phải làm sao: "Có chuyện gì đấy?"

Diệp Tuyền tức giận liếc mắt, không nhìn được bỏ tay Hồng Vân ra, trực tiếp xoay người đi ra ngoài.

"Tam tiểu thư, nha hoàn này thật phách lối!" Hồng Vân xoa chỗ bị túm đầu, mặt đầy uất ức cùng tức giận.

Lăng Nhược Hi có chút nhức đầu đau mắt, ngược ngung mở miệng nói: "Hồng Vân tỷ tỷ hiểu lầm rồi, đây không phải nha hoàn của ta, là Vương ra để ở đây."

Wương gia?

Wương gia nào?

Mặc dù Hồng Vân một bụng nghi ngờ, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh, nhàn nhạt gạt đầu, sau đó nhẹ giọng nói: "Những thứ này đều là đồ lão phu nhân đưa cho người, vào cung cũng có thể sử dụng đến, còn hai nha hoàn này, đều cơ trí hiểu chuyện, có thể cùng tam tiểu thư vào cung."

Lăng Nhược Hi nhìn những thứ sau lưng Hồng Vân, cảm thấy có chút buồn cười, nhìn hai tiểu nha hoàn kia, lại cảm thấy càng buồn cười hơn, khẽ gạt đầu, nhưng vẫn mặt đầy khó xử: "Ý tốt của tổ mẫu ta xin nhận, chỉ là Đức phi nương nương bên kia đã giúp Nhược Hi chuẩn bị xong nha hoàn vào cung, cho nên, xin tổ mẫu thứ tội."

Hồng Vân thế nào cũng không ngờ Lăng Nhược Hi vậy mà lại từ chối sự sắp đặt này, nhất thời có chút không thích ứng kịp, nhưng rất rõ ràng, Đức phi là sự tồn tại mà bọn họ không chọc nổi, chỉ có thể cứng đờ cười một tiếng, sau đó đặt đồ xuống, trực tiếp xoay người đi ra ngoài.

Lăng Nhược Hi ngờ ngác nhìn đồ trên bàn, trong lòng lạnh như băng, khoảng thời gian này nao loạn như vậy, lão phu nhân giống như người tàng hình, bây giờ mắt thấy mình sắp vào cung, đưa những ân huệ nhỏ này tới thật sự buồn cười chết.

Ngơ ngác ngồi ở đó, mãi tới đêm khuya, quả nhiên, lúc này Bắc Đường Ngôn đi vào nhìn đồ trên bàn, cảm thấy có chút buồn cười, thân nhiên nói: "Thật không ngờ nội tình Lăng phủ các người lại thâm thiết như vậy."

Lúc này nhìn thấy Bắc Đường Ngôn, trong lòng Lăng Nhược Hi lại có cảm xúc phức tạp không nói rõ được, nghĩ tới lúc trước mình dùng hết sức đâm hấn, Lăng Nhược Hi lại cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Xoay mặt đi, không vui mở miệng nói: "Đêm hôm khuya khoắt, Vương gia đại giá đến chơi, không biết có chuyện gì?"

Nhìn dáng vẻ lạnh như băng này của Lăng Nhược Hi, Bắc Đường Ngôn lại không biết phải làm sao, hơi cau mày, thờ dãi: "Còn tức giận sao?"

"Tức giận? Nhượng Hi nào có gan này, nói cho cùng, trong mắt Vương gia, Nhượng Hi cũng chỉ là quân cờ mà thôi, bây giờ quân cờ không nghe lời, đương nhiên Vương gia muốn chinh." Giọng Lăng Nhượng Hi lạnh băng, lời nói càng khiến cho người ta đau đớn.

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng trên thực tế, Bắc Đường Ngôn thật sự không xem Lăng Nhượng Hi như một quân cờ có cũng được không có cũng được, chỉ là bây giờ nghe Lăng Nhượng Hi nói như vậy, Bắc Đường Ngôn nhất thời cảm thấy lửa giận bốc cao ba trượng.

Trùng mắt nhìn thẳng vào mắt Lăng Nhượng Hi, ép tới gần sát mặt Lăng Nhượng Hi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Người biết thì tốt, Lăng Nhượng Hi, quân cờ nên có dáng vẻ của quân cờ, ta hi vọng người đừng quá đáng!"

"Ta cũng hi vọng Vương gia đừng quá đáng quá!" Lăng Nhượng Hi không chút nào yếu thế, nhìn thẳng vào mắt Bắc Đường Ngôn, lạnh giọng nói: "Cho dù ta là quân cờ, cũng sẽ không phải quân cờ của Bắc Đường Ngôn người! Bắt đầu từ bây giờ, người và ta, một đao cắt đứt! Tất cả giao dịch, toàn bộ xóa bỏ!"

Nghe đến đây, Bắc Đường Ngôn lại cảm thấy nơi ngực hơi đau, đưa tay lên che ngực mình, hai mắt đỏ thẫm nhìn Lăng Nhượng Hi, hung hăng trừng mắt nhìn nàng thật lâu, mới nhàn nhạt cười nói: "Lăng Nhượng Hi, người cho là người có quyền lựa chọn sao?"

"Có quyền lựa chọn hay không ta không biết, nhưng năng lực lấy mạng đổi mạng với Vương gia, ta vẫn có!"

Ánh mắt Lăng Nhượng Hi càng lạnh lùng hơn Bắc Đường Ngôn, giống như căn bản không cảm nhận được sát khí trên người Bắc Đường Ngôn vậy.

"Lấy mạng đổi mạng? Chỉ bằng người? Thật quá buồn cười. Lăng Nhượng Hi, người quả nhiên là kẻ không tự biết mình!"

Bắc Đường Ngôn giận dữ cười, lui về phía sau một bước, ánh mắt nhìn Lăng Nhượng Hi tràn đầy khinh thường.

"Sao vậy? Vương gia cho là một ngàn đại quân trong tay mình là đã có thể tất thắng không thể nghi ngờ? Vương gia cho là vị Lục Vu cô nương kia nắm trong tay tất cả bí mật riêng tư của trọng thần trong triều, thì không ai có thể phản đối Vương gia? Hay là nói, Vương gia đặt tất cả hi vọng lên người Nhiếp chính vương?" Mặt Lăng Nhượng Hi đầy vẻ hăm dọa, trái lại ép tới chỗ Bắc Đường Ngôn.

"Vương gia có tin không, những kế hoạch người xây dựng này, ta chỉ cần một chiêu, là có thể tan rã toàn bộ không? Rốt cuộc chỗ tốt trong lòng người, cũng không thấy ánh sáng!"

Nói xong lời này, nhất thời Lăng Nhượng Hi có chút hối hận, không biết tại sao, uy hiếp này, bây giờ nói ra trái lại có chút vị chua.

Bắc Đường Ngôn vốn dĩ trong mắt đầy cuồng phong bão táp, bỗng nhiên cười nhẹ một tiếng, tiến lên một bước, nắm cầm Lăng Nhượng Hi: "Người đang ghen sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Suy nghĩ nhiều u

Vốn dĩ bộ dáng Lăng Nhượng Hi đang đờ đờ sát khí, nhưng không biết vì sao khi Bắc Đường Ngôn tới gần nàng, khí thế trên người đều biến đầu mất tiêu, không tự nhiên quay mặt đi chỗ khác, né tránh ánh mắt của Bắc Đường Ngôn, khinh thường nói: "Thì ra Vương gia cũng không hiểu rõ bản thân mình!"

Bắc Đường Ngôn nhìn thấy bộ dạng này của Lăng Nhượng Hi thì nhất thời cảm thấy buồn cười, nhẹ nhàng nắm lấy cằm của Lăng Nhượng Hi, dứt khoát chống lại ánh mắt nàng, động tác rất ôn nhu, nhưng ánh mắt của Bắc Đường Ngôn đều tràn đầy hàn băng, lời nói ra, không hề có nửa ý ôn nhu: "Lăng Nhượng Hi, Bôn vương cảnh cáo người, tốt nhất là đừng có đặt tâm tư khác lên người Bôn vương, nhất là được thích Bôn vương!"

Lăng Nhượng Hi nghe nói vậy cảm giác như bị hàng vạn cái kim châm vào trong lồng ngực, thống khổ, chẳng qua trên mặt Lăng Nhượng Hi vẫn bình tĩnh như cũ, lạnh lùng cười: "Cả đời này của Nhượng Hi, sợ là không hề tồn tại tâm tư này đối với Vương gia!"

Vừa nói, không nhịn được né tránh tay của Bắc Đường Ngôn đứng sang một bên, trực tiếp ngồi xuống ghế, không kiên nhẫn nói: "Nếu không có việc gì để nói, mời Vương gia về cho."

"Nữ nhân ngẫu nhiên tùy hứng thì là tình cảm, nhưng nếu ngoan cố, thì chính là giả ngớ ngẩn, Lăng Nhượng Hi, sau khi người tiến cung thì nhất định phải hành xử cẩn trọng, đừng làm Bôn vương phải rước thêm phiền phức, biết chưa?" Lúc này đây, sắc mặt Bắc Đường Ngôn rất đứng đắn, không một chút ý cười.

"Hành xử thận trọng? Không muốn rước thêm phiền phức? Việc này sợ là không có quan hệ gì với Vương gia nhỉ? Vừa rồi ta cũng muốn nói, sau này chúng ta đường ai nấy đi!"

Lăng Nhượng Hi kìm nén tất cả cảm giác kì lạ trong lòng, lạnh như băng nhìn Bắc Đường Ngôn, ngữ khí cũng rất lạnh lùng.

"Lăng Nhục Hi! Ngươi đủ rồi!" Bắc Đường Ngôn hơi nhíu mày, vươn tay nắm lấy cằm Lăng Nhục Hi, trong mắt tràn đầy lửa giận.

"Không đủ!" Lăng Nhục Hi căn bản không cần Bắc Đường Ngôn phải phẫn nộ, ngược lại thản nhiên cười: "Vốn dĩ ta tưởng Vương gia là một người hợp tác tốt, nhưng bây giờ xem ra là ta đã suy nghĩ nhiều rồi, vậy nên hợp tác của chúng ta dừng ở đây thôi!"

"Ngươi thấy ta không phải là người hợp tác tốt? Vậy ngươi giao trái tim cho ai? Là Bắc Đường Cần hung tàn như rắn độc, hay là cái tên ngốc tợn cùng như Bắc Đường Hòe?" Bắc Đường Ngôn nhìn chằm chằm vào Lăng Nhục Hi, khi nói đến Bắc Đường Hòe, giọng nói cảm giác ề ề âm không nói nên lời.

"Vì sao không phải là Nhiếp chính vương Bắc Đường Kỳ?"

Lăng Nhục Hi cười như không cười, thản nhiên nhìn sắc mặt ngày càng lạnh như băng của Bắc Đường Ngôn, có một tia sáng khoái khi trò đùa dai thành công.

"Ngươi nghĩ là ngươi có bản lĩnh đó sao, có thể làm cho người lên ngôi hoàng đế sao?" Ánh mắt Bắc Đường Hi sâu thẳm, trùng mắt gắt gao với Lăng Nhục Hi.

"Sao lại không có bản lĩnh chứ? Nếu như Nhiếp chính vương biết được mẫu thân của mình chết thảm như thế nào, chỉ sợ là cả vương triều Bắc Đường này sẽ sụp đổ trong phút chốc nhĩ?"

Lời nói của Lăng Nhục Hi làm cho sắc mặt của Bắc Đường Ngôn âm trầm trong nháy mắt, gắt gao bóp lấy cổ của Lăng Nhục Hi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Có ai nói cho ngươi biết rằng có một số lời ngươi không thể tùy tiện nói ra không!"

Lăng Nhục Hi cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, nhưng vẫn mang bộ dáng cười ha hả như cũ, khinh thường nói: "Vốn dĩ ta nghĩ Vương gia không biết gì cả, nhưng bây giờ xem ra, thiên gia thần tình, quả nhiên là mong manh như tờ giấy!"

"Ta nói im miệng!" Bắc Đường Ngôn nghiêng răng nghiêng lợi, gắt gao nhìn Lăng Nhục Hi, tay ở bên dưới hơi dùng sức, giống như bất cứ khi nào cũng có thể bóp nát cổ của Lăng Nhục Hi.

Lăng Nhục Hi giống như không cảm nhận sát khí của Bắc Đường Ngôn, thản nhiên cười: "Làm sao vậy? Vương gia muốn giết người diệt khẩu sao? Chỉ tiếc chân tướng chính là chân tướng, giết ta rồi, sớm muộn gì có một ngày người cũng sẽ biết thôi!"

"Lăng Nhục Hi, ngươi thật sự cho rằng ta đang luyện tiếu không muốn giết ngươi sao?" Hai mắt Bắc Đường Ngôn đỏ sẫm, sát khí trong mắt ngày càng nồng.

"Đương nhiên là ngươi luyện tiếu ta, bởi vì có một số chuyện chỉ có mình ta biết, chỉ có một mình ta có thể làm được, Bắc Đường Ngôn, nếu ta là ngươi, ta sẽ thu hồi tay mình lại, hồi hộp lo lắng xem, rốt cuộc là nên hợp tác với ta, hay là muốn trở thành quân cờ biết nghe lời của ta."

Lăng Nhục Hi đạm bạc nhìn Bắc Đường Ngôn, trực tiếp xem nhẹ phẫn nộ của hắn.

"Ngươi biết gì?" Bắc Đường Ngôn gắt gao nhìn Lăng Nhục Hi, cũng rút tay mình lại, biểu tình trên mặt lạnh như băng xa cách không nói nên lời.

"Lung Linh Quốc diệt vong, hai vị công chúa chết thảm, hết thảy phía sau, ta đều biết rõ mồn một, cho nên, Vương gia, ngươi thật sự không muốn biết chuyện gì sao?"

Trong tay Lăng Nhục Hi còn con bài lớn nhất chưa lật, chính là biết chuyện mà người khác không biết, cho nên không hề sợ hãi, mạng sống căn bản không cần phải lo lắng.

"Lăng Nhục Hi! Ngươi thật đúng là âm hiểm giả dối, chẳng lẽ chuyện này chỉ có một mình ngươi biết sao?"

Bắc Đường Ngôn lớn như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên bị người khác uy hiếp, loại cảm giác nửa vờ này khiến cho Bắc Đường Ngôn ngọt ngào một trận.

"Ngoại trừ ta, cũng chỉ có hoàng thượng biết, nếu người có bản lĩnh thì đi hỏi hoàng thượng cũng được." Về mặt của Lăng Nhục Hi thật hợp tình hợp lý, nụ cười kia thật xảo quyệt.

"Chỉ bằng bản lĩnh của Bồn vương, sớm muộn gì cũng đều có thể tra ra!" Tuy rằng Bắc Đường Ngôn biết Lăng Nhục Hi nói thật, nhưng vẫn có chút không phục.

"Vị Lục Vu cô nương quản lý toàn bộ bí mật tình báo của Bắc Đường Quốc kia của người sao, nhưng cũng chẳng biết gì về chuyện tình của mẫu thân người cả, năm nay người cũng hơn hai mươi rồi phải không? Nhiều năm như vậy còn chưa có lấy một cái đầu mối, khó khăn như thế, người còn muốn lừa dối chuyện này thêm hai mươi năm nữa sao?"

Lúc này Lăng Nhục Hi không muốn bận tâm gì hết, trực tiếp rót cho mình một ly trà, thản nhiên uống hết.

Nhìn thấy bộ dạng này của Lăng Nhục Hi, Bắc Đường Ngôn lại cảm thấy ngọt ngào, tức giận giờ giọng xem thường, hung hăng nói: "Rốt cuộc ngươi muốn cái gì?"

"Vương gia phải đối đãi ngang hàng với ta, không đem ta thành quân bài để bố trí! Tài nguyên trong tay Vương gia, hy vọng ta có thể cùng hưởng!"

Lăng Nhục Hi biết có một số việc phải nói rõ ràng trước tiên, đỡ phải vì một chút chuyện tình ngoài ý muốn mà phải tranh chấp không cần thiết.

"Lăng Nhục Hi, ngươi cũng rất dũng cảm, tâm cơ cũng không phải không đủ dùng, nhưng ngươi lại có một nhược điểm trí mạng, tự cho mình là đúng quá mức!" Bắc Đường Ngôn khinh thường nhìn vào ánh mắt Lăng Nhục Hi, thần nhiên ngồi một bên, thấp giọng nói: "Dựa vào cái gì mà ta phải chia sẻ tài nguyên cho ngươi?"

Lăng Nhục Hi cũng biết bản thân mình không có cái gì để trao đổi với Bắc Đường Ngôn, âm thầm tức giận vì thực lực bản thân không đủ cường đại, nhưng cũng rất lạnh nhạt lấy ra một danh sách, đưa cho Bắc Đường Ngôn, thần nhiên nói: "Mỗi người trong này đều là mầm họa tâm phúc của người trong tương lai, cho nên nếu ta là người, ta nhất định sẽ bóp chết họ ngay từ trong trứng nước."

Bắc Đường Ngôn có chút không tin mở to hai mắt nhìn, thấy tên trong danh sách, cười cười khinh thường, thần nhiên nói: "Lăng Nhục Hi, quả nhiên là ta đánh giá cao ngươi rồi, trong này có gần giống một nửa những người là tâm phúc của ta! Lê nào, ngươi muốn ta tự chặt đi cánh tay của mình sao?"

Lăng Nhục Hi lạnh lùng nhìn bộ dáng khờ dại của Bắc Đường Ngôn, bỗng nhiên cảm thấy đời hán rơi vào kết cục như vậy cũng đáng.

"Mạng lưới quan hệ của Vương gia cường đại như vậy, sao không điều tra một chút đi!"

Lăng Nhục Hi lạnh lùng cười, sau đó thần nhiên nhắm mắt lại, có hơi mệt mỏi: "Người đi đi, ta mệt rồi."

Bắc Đường Ngôn nhìn thấy bộ dạng này của Lăng Nhục Hi, gắt gao nắm danh sách trong tay lại, đứng dậy, xoay người đi ra ngoài, ngay tại phía sau, Lăng Nhục Hi bỗng nhiên mở to mắt, lạnh như băng nói: "Đem người của ngươi mang đi đi! Nguy cơ trong cung khắp tứ phía! Ta không nghĩ sẽ mang mạng của mình giao cho hán đầu."

Cước bộ của Bắc Đường Ngôn dừng lại một chút, lấy một khoảng thời gian thật dài để trấn an nội tâm phần nộ của mình, lạnh như băng nói: "Ngươi không muốn đem theo một người để cùng tiến cung sao?"

"Liên quan gì tới ngươi?" Lăng Nhục Hi cảm thấy không hiểu được sự quan tâm của Bắc Đường Ngôn.

"Ngươi quả thực không biết tốt xấu!" Bắc Đường Ngôn nhất thời cảm thấy vô số những lời dằn dò trong lòng, đều bị Lăng Nhục Hi hung hăng trả về.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Một con đường chết

Cơ bản là Lăng Nhục Hi không đem chuyện tức giận của Bắc Đường Ngôn để trong lòng, chỉ hơi khó xử mở miệng: "Trong cung bốn phía đều có mối nguy hại, ngươi đem một nha đầu kiểu ngạo như vậy để bên cạnh ta, năng ta sẽ giống như ta chết không có lý do!"

Cuối cùng khi Lăng Nhục Hi nói như vậy, trong lòng Bắc Đường Ngôn cảm thấy hơi dễ chịu hơn, nhưng vẫn không ngờ tới nói: "Tuy Diệp Tuyền có tính cách nóng nảy, nhưng không phải chuyện xấu, ngươi yên tâm!"

Lăng Nhục Hi tức giận liếc mắt trừng lại, nàng muốn nói gì đó, nhưng lại sợ Bắc Đường Ngôn nói mình quá kiêu cách, chỉ có thể gượng gạo nói: "Ta không cần, nhất định là không cần."

"Thứ ta muốn cho, ngươi nhất định phải nhận lấy!" Bắc Đường Ngôn ngang ngược bỏ lại những lời này, sau đó trực tiếp xoay người đi ra ngoài.

Thấy dáng vẻ này của Bắc Đường Ngôn, Lăng Nhục Hi có hơi sốt ruột, đứng dậy đuổi theo: "Bắc Đường Ngôn người dắt người của mình đi cho ta!"

Vừa ra tới bên ngoài cửa đã thấy Diệp Tuyền, Diệp Tuyền nghe Lăng Nhục Hi nói như vậy, sắc mặt nhanh chóng lạnh buốt, nhưng ngại vì có Bắc Đường Ngôn ở đây nên không dám nói gì thêm.

Bắc Đường Ngôn nhìn thấy vẻ mặt như vậy của Diệp Tuyền, bất chợt giống như hiểu ra được gì đó, ngay lập tức lạnh lùng mở miệng: "Nếu ngươi bị Tam tiểu thư đuổi đi thì tự mình chọn một vùng đất phong thủy tốt là vừa!"

Sau khi nói xong lời đó thì sắc mặt của hán cũng không còn khó coi nữa, không nhìn Diệp Tuyền và cả Lăng Nhục Hi chỉ tự mình xoay người rời đi.

Lăng Nhục Hi làm thế nào cũng không nghĩ tới Bắc Đường Ngôn còn có một mặt vô sỉ như vậy, nhìn thấy sắc mặt trắng bệch như tờ giấy của Diệp Tuyền thì hơi nhú mày, thở dài sâu nặng nói: "Chỉ cần ngươi chịu yên tĩnh, ta sẽ không làm khó ngươi!"

Lúc đầu Diệp Tuyền cho rằng Lăng Nhục Hi sẽ mượn cơ hội này trực tiếp đuổi mình ra ngoài, thế mà không ngờ tới Lăng Nhục Hi lại có tấm lòng hiền lương nói ra những lời như vậy, lời cảm ơn nàng ta muốn nói bị nghẹn lại cổ họng, nàng ta vì ngại mặt mũi nên cũng không nói thêm gì hơn.

Từ một chỗ bí mật gần đó, Diệp Hoan thấy dáng vẻ bướng bỉnh của Diệp Tuyền thì không biết phải làm sao, mắt thấy Lăng Nhược Hi về gần tới phòng mình, lúc này mới đi tới gần Diệp Tuyền, thấy Diệp Tuyền như sắp khóc tới nơi, bao nhiêu lời trách mắng đều nuốt xuống, y đưa một cái khăn cho nàng ta, đành chịu mà nói: "Đã nói đến vậy rồi, muội không được quá tùy hứng."

"Ta chỉ cảm thấy tam tiểu thư không xứng cho Gia đệ ý." Diệp Tuyền nhận lấy khăn tay cũng không muốn khóc nữa, chỉ xoa xoa hai mắt đỏ hoe, sau đó thì thuận tay ném lại cho Diệp Hoan.

Diệp Hoan thấy tới bây giờ mà Diệp Tuyền vẫn nói những lời không có ý nghĩa như vậy, nên không nhịn được: "Ta nói với muội bao nhiêu lần rồi! Chúng ta là người của Gia, không phải người của Lục Vu! Gia nói cái gì chính là cái đó, dù có đúng hay không cũng chỉ mình người biết, muội hiểu chưa?"

Mặc dù Diệp Tuyền biết những lời Diệp Hoan nói là thật, nhưng trong lòng vẫn không thích một nữ nhân lạnh lùng như Lăng Nhược Hi, vì thế nhủ mảy âm ức lăm bầm: "Nhưng mà ta thật sự không thích nàng ta!"

"Một là ở lại hai là đi tìm đường chết, chỉ hai con đường muội tự chọn cho mình đi!" Diệp Hoan cũng không chịu đựng được nữa, trực tiếp trừng mắt liếc Diệp Tuyền rồi xoay người đi theo hướng Bắc Đường Ngôn rồi đi.

Diệp Tuyền thấy bóng lưng không chút do dự của Diệp Hoan thì trong lòng càng buồn bực hơn, tức giận quát lên: "Diệp Hoan! Tên khốn khiếp nhà huynh!"

Xoay người thấy Diệp Hoan đi theo sau, Bắc Đường Ngôn cảm thấy hơi buồn cười, hơi nhủ mảy nói: "Tất cả lời nên nói đã nói xong rồi chứ?"

Diệp Hoan biết chuyện lên lút của mình cũng không gạt được Bắc Đường Ngôn nên thành thật gật đầu hơi tiếc nói: "Gia đừng so đo với muội ấy, muội chỉ là không thể chấp nhận trong thời gian ngắn vậy mà thôi."

"Ta thấy Diệp Tuyền là do nguoi chiều hư mà ra, Diệp Hoan, nữ nhân không thích như vậy đâu, nguoi như vậy sẽ hại chết Diệp Tuyền đấy có biết không." Từ đầu Bắc Đường đã hiểu rõ tâm tư nhỏ của Diệp Hoan, chỉ là không muốn đâm chọc mà thôi.

Diệp Hoan cũng không ngờ Bắc Đường Ngôn sẽ nói như vậy nên hơi gấp gáp lắc đầu vội vàng nói: "Vương gia hiểu lắm rồi, thuộc hạ chỉ coi muội ấy như muội ruột thịt, không hề có bất kỳ ý muốn không nên có nào!"

Bắc Đường Ngôn nhìn dáng vẻ hoảng hốt như vậy của Diệp Hoan chỉ cười không nói, dẫn đầu đi về phía trước, trong lòng hơi buồn bực, nhớ tới danh sách Lăng Nhược Hi đưa mình kia, thay đổi hướng đi, đi về phía Túy Hương lầu.

Diệp Hoan thấy Bắc Đường Ngôn đi về phía phòng Lục Vu thì ngừng bước lại, những chuyện không nên nghe giữa Bắc Đường Ngôn và Lục Vu, Diệp Hoan cũng chẳng có hứng thú gì tò mò.

Thấy sắc mặt Bắc Đường Ngôn có chút âm u từ khi bước vào, Lục Vu hơi nhủ mảy, đứng dậy rất nhanh, nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Bắc Đường Ngôn rót cho hắn một chén trà, dịu dàng hỏi: "Vương gia làm sao vậy?"

Bắc Đường Ngôn uống sạch chén trà trong tức khắc, lúc này mới nhớ tới ở cảnh miệng mình khô rang không một giọt nước khi ở chỗ Lăng Nhược Hi, thậm chí ngay cả một ly trà cũng không uống được, ngay lập tức nổi giận đùng đùng.

Nhẹ nhàng lắc đầu, lời hắn nói ra cũng mang theo chút dịu dàng và cung chiêu: "Không có gì, chỉ là gặp phải một cô nàng có miệng lưỡi sắc bén nên trong lòng hơi buồn bực thôi."

"Vương gia nói vậy có phải là tam tiểu thư Lăng Nhược Hi?" Lục Vu cười nhạt hỏi, sau đó thì thân thiết bước lên dâng trà cho Bắc Đường Ngôn.

"Nàng biết?" Bắc Đường Ngôn hơi khó tin, âm thầm nghĩ cuối cùng là tên nào nhiều chuyện nói cho nàng ấy biết.

Lục Vu thấy dáng vẻ giật mình của Bắc Đường Ngôn như vậy thì hơi buồn cười, nở nụ cười nhạt rồi dịu dàng nói: "Trong khoảng thời gian này, tam tiểu thư gây ra chuyện long trời lở đất như vậy, thần nữ sao có thể không biết? Chỉ là vị tam tiểu thư này, thật đúng là không bình thường."

Nghe đến đây, Bắc Đường Ngôn không biết vì sao trong lòng cảm thấy hơi là lạ, khẽ nhủ mảy: "Nàng từng điều tra nàng ấy?"

Lục Vu thấy dáng vẻ này của Bắc Đường Ngôn thì trong mắt hơi xẹt qua một tia mờ mịt, thế nhưng rất nhanh liền biến mất, hiện tại tâm trạng Bắc Đường Ngôn không yên nên không nhận ra sự khác lạ của Lục Vu.

Lục Vu nhẹ nhàng hít vào một hơi, sau đó bình thản nói: "Hiện tại nàng ấy cũng coi như là người của Vương gia, nên tất nhiên sẽ muốn điều tra một lần."

"Vậy nàng đã tra được gì?" Bắc Đường Ngôn chỉ cảm thấy một hơi không tự nhiên, thế nhưng vẫn tò mò Lục Vu đã điều tra được cái gì.

Nhìn thấy trong mắt Bắc Đường Ngôn vẫn còn tức giận, Lục Vu cảm thấy trái tim mình nhói đau, nhạt nhòa cười lấy lệ nói: "Vương gia muốn biết?"

Lúc này Bắc Đường mới nhận thấy mình có hơi quá lỗ, nên liền kéo tay Lục Vu lại, dịu dàng nói: "Nàng không nên nghĩ nhiều như vậy, trong lòng Bản vương cũng chỉ có một mình nàng, hiểu chưa?"

Lục Vu không thể không thừa nhận, một chút chống cự lại sự dịu dàng của Bắc Đường Ngôn nàng cũng không có, chỉ có thể cười nhẹ rồi dịu dàng nói: "Lục Vu nguyện ý làm việc này vì Vương gia, Vương gia không nên quá dễ tâm, tình ý Vương gia đối với thần nữ, thần nữ tất nhiên biết, chẳng qua thần

nữ xuất thân như vậy chỉ sợ không xứng đáng với Vương gia! Nếu có người xứng vai xứng vế với Vương gia thì Lục Vu cũng có thể hiểu."

"Bản vương không cho phép nàng nói những lời ngu ngốc như vậy, ở trong mắt Bản vương, nàng là có một không hai!" Bắc Đường Ngôn nói xong thì bịt kín miệng Lục Vu, hơi nhú mồm không vui nhưng khóe mắt đuôi mồm đều là dịu dàng.

Lục Vu cười cười, nhẹ nhàng tựa trên vai Bắc Đường Ngôn, gương mặt hạnh phúc vừa cười vừa nói: "Vương gia yên tâm, tâm tình của Vương gia, Lục Vu đều biết!"

"Chỗ này có một phần danh sách, nàng cẩn thận điều tra mọi người trên đó, cần phải làm rõ cho Bản vương biết, trong lòng bọn chúng cuối cùng là đen hay đỏ."

Chỉ ôn hòa ngắn ngủi một chút thì Bắc Đường Ngôn đã đem danh sách kia ra đưa cho Lục Vu.

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Từng bước kinh sợ

Lục Vu nhận lấy danh sách, nhìn lướt qua đại khái, có chút không tin nổi nhìn Bắc Đường Ngôn: "Vương gia, những người này đều là tâm phúc của chúng ta cả, thật sự phải điều tra sao?"

"Đôi khi người thân cận nhất nếu muốn hại chúng ta thì đó mới là điểm chí mạng nhất, Lục Vu, trên thế giới này, người mà ta có thể chân chính tin tưởng chỉ có mình nàng, cho nên chuyện này phải vất vả cho nàng rồi!"

Có thể đi được từng bước như bây giờ, tất nhiên Bắc Đường Ngôn cũng trở nên thận trọng hơn, không tin bất cứ kẻ nào hết, nhưng trong mắt hắn, Lục Vu vẫn luôn là sự tồn tại đặc biệt!

Một tia cảm động lướt qua trong ánh mắt Lục Vu, nhưng vẫn có chút lo lắng nói: "Dùng người thì không nên nghi ngờ người, nghi ngờ người rồi thì không nên dùng nữa, nếu như việc này truyền ra ngoài, sợ là không tốt đâu! Còn nữa, cái danh sách này, Vương gia lấy được từ đâu vậy?"

Bắc Đường Ngôn không biết vì sao hôm nay Lục Vu lại nói nhiều như vậy, trong phút chốc liền có cảm giác phiền phức không rõ, hơi nhú mi, âm thanh trở nên hơi trầm xuống: "Điều tra thật tốt là được! "

Lục Vu lần đầu tiên nghe thấy Bắc Đường Ngôn dùng ngữ khí không kiên nhẫn như vậy nói với mình, trong phút chốc ánh mắt liền kinh ngạc cùng ừm khua không nói nên lời, nhưng vẫn hiểu chuyện khéo léo gạt đầu, ôn nhu nói: "Vương gia dạy phải, Lục Vu nhất định sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ. "

Vào lúc này Bắc Đường Ngôn cũng ý thức được thái độ của mình không tốt, bắt đầu dĩ vãng dài, nhẹ nhàng vuốt tóc Lục Vu, ôn nhu nói: "Gần đây có không ít sự phiền lòng, thái độ của ta không tốt, nàng cũng không nên để ở trong lòng. "

"Vương gia không cần phải nhiều lời, Lục Vu biết. "

Lục Vu vẫn luôn bình tĩnh như vậy từ nhỏ, nhưng không biết vì sao, Bắc Đường Ngôn cảm thấy Lục Vu dần trở nên xa lạ.

Chẳng qua khi từ xa lạ này xuất hiện trong đầu óc của Bắc Đường Ngôn, Bắc Đường Ngôn thực sự thất kinh, không thể tin được nhìn lại chính mình thật kỹ, Lục Vu chính là nữ nhân đã cùng hắn trải qua bao nhiêu cuộc sinh tử, sao bây giờ lại xa lạ được?

Nhất định là do đã chịu nhiều ủy khuất ở chỗ nha đầu chết tiệt đó, cho nên mới có cái suy nghĩ quái lạ này.

Nghĩ đến đây, Bắc Đường Ngôn càng thêm bức bối, trực tiếp đứng dậy xoay người ra ngoài, như muốn tránh né chuyện gì đó một chút, ngay cả hỏi thăm cũng không nói một tiếng.

Lục Vu thấy bóng dáng Bắc Đường Ngôn chật vật, gắt gao nắm danh sách trong tay, trong ánh mắt không còn ôn nhu như vừa rồi, mà trở nên đầy sự không cam lòng.

Lăng Nhược Hi cũng không biết chính mình là người xen giữa, ngay trong ngày gần tiến cung, Lăng Nhược Hi cũng không biết vì sao lại cảm thấy hoang mang trong lòng, mấy ngày nay, Đại phu nhân thực sự bình tĩnh đến kì lạ.

Tuy là Lăng Nhược Hi biết Lăng Nham nhất định đã cảnh báo Đại phu nhân, nhưng nói thế nào thì cũng mặc kệ, nàng đã chặt đi ngón tay của Lăng Thanh Dương, chuyện này, Đại phu nhân tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Hơn nữa Lăng Nhược Hi biết rõ con người của Đại phu nhân, tuy rằng nhìn qua như là người gắt gỏng vô tâm, nhưng thực tế, bà ta chính là một con rắn độc, không biết khi nào sẽ nhay ra cắn một cái.

Nghĩ như vậy, Lăng Nhược Hi liền cảm thấy những ngày này thật quá khó sống, mệt mỏi một trận, thở dài, rầu rĩ gọi: "Mai Hương, ta muốn uống trà dâu chua em làm."

"Rất xin lỗi, trà dâu chua không có, nếu Tam tiểu thư không chê, ta có thể pha một ấm trà Bích Hoa Xuân cho ngài." Diệp Tuyền nhìn thấy bộ dạng này của Lăng Nhược Hi, cũng không biết vì sao lại có cảm giác đau lòng, nhất là khi trên người Lăng Nhược Hi tỏa ra cảm giác cô độc từ trong ra ngoài, làm cho Diệp Tuyền không thể giải thích nổi.

Lăng Nhược Hi nghe thấy tiếng của Diệp Tuyền lúc này mới nhớ bây giờ Mai Hương không có ở bên cạnh, ngay cả Thu Cúc không tìm không phải cũng đã mất, trong lòng lại buồn bức một trận, thở dài, nhìn Diệp Tuyền, cười nói: "Ồ dưới tàng cây sau nhà có một vò rượu nếp tốt nhất, ta lên trộm từ chỗ của Liễu Tuyền, ngài ra đào nó lên, chúng ta cùng uống, thế nào?"

Diệp Tuyền thế nào cũng không nghĩ đến Lăng Nhược Hi, người mà mình không muốn gặp, bây giờ lại uống rượu cùng mình, trong phút chốc liền không hiểu Lăng Nhược Hi muốn làm gì, đứng tại chỗ do dự: "Này, ngày mai phải vào cung, nếu uống rượu, sợ là không ổn đâu?"

"Chẳng qua là ngài sợ uống không nổi, nên mới không muốn uống với ta chứ gì?"

Lăng Nhược Hi đã sớm nhận ra, Diệp Tuyền thực ra chính là một đứa nhỏ chưa lớn, tuy làm việc nhanh nhẹn, nhưng tính cách cũng rất thuần khiết.

Quả nhiên, khi nghe thấy Lăng Nhược Hi nói vậy, Diệp Tuyền nhất thời không phục khinh bỉ một cái, thề son sắt nói: "Ta chính là uống ngàn chén không say, tốt nhất ngài đừng có khích ta."

Vừa nói xong, liền chạy thẳng ra đại thụ sau nhà, thực sự đào ra một bình rượu nếp hoa đào lớn, thản nhiên cười, trực tiếp cầm chén với bình rượu bê trở về, khiêu khích nhìn Lăng Nhược Hi.

Lăng Nhược Hi nhìn thấy bộ dáng trẻ con của Diệp Tuyền thì thản nhiên cười, sau đó ôn nhu nói: "Trẻ thế này rồi, đồ ăn nhắm rượu cũng không có, ta kính trước!"

Quả nhiên Lăng Nhược Hi nghiêm túc, không hề nghĩ ngợi cảm nguyên chén rượu cạn sạch một hơi, Diệp Tuyền đương nhiên cũng sẽ không thua Lăng Nhược Hi, ngược đầu uống sạch chén rượu, tràn đầy đặc ý nhìn Lăng Nhược Hi.

"Không ngờ rằng ngài cũng thực sự có vài phần tửu lượng, vậy cũng tốt, ta đỡ phải uống một mình vô nghĩa."

Cũng không cần Diệp Tuyền rót rượu, Lăng Nhược Hi tự mình uống từng ly từng ly một vào bụng, lại nghĩ đến việc ngày mai bản thân sẽ lại vào cái chỗ giam mình tới già một lần nữa, Lăng Nhược Hi liền cảm thấy đau ngực.

Không bao lâu, rượu trong bình cuối cùng cũng thấy đáy, mặt Lăng Nhược Hi hơi hơi phiếm hồng, nói chuyện cũng trở nên mơ hồ một chút.

"Ta biết ngài chán ghét ta, không phải vì cái người Lục Vu kia sao? Ngài nghĩ Vương gia ngài là ai? Ai thích chứ? Rõ ràng theo như ngài nói, căn bản ta chả có chút cảm giác nào đối với hần cả!"

Lăng Nhược Hi uống nhiều, giống như mở cái máy hát, cần nhần liên miên, lời nói ra, toàn nói chuyện không đầu.

Diệp Tuyền cũng không tốt hơn Lăng Nhược Hi là bao, về mặt khinh thường nhìn Lăng Nhược Hi, mở miệng nói: "Nữ nhân chỉ biết ở trong phòng thêu thùa như ngài, căn bản là không xứng với võ thần anh minh Vương gia nhà chúng ta, Lục Vu cô nương tuy là xuất thân phong trần, nhưng vì Vương gia, có thể vứt luôn mạng sống! Tất nhiên nàng ta sẽ được Vương gia che chở, còn ngài, dựa vào cái gì chứ? Lăng Nhược Hi, ngài nói cho ta đi, ngài dựa vào cái gì?"

"Ta dựa vào cái gì à? Hình như Lăng Nhược Hi vừa nghe được một sự châm biếm lớn liền liếc mắt một cái, gắt gao tiến tới gần mặt Diệp Tuyền, cười nói: "Dựa vào việc ta có thể đưa hần ngồi lên vị trí cửu ngũ chí tôn kia, dựa vào việc chỉ có mình ta, mới có thể làm cho hần lấy được thứ hần muốn!"

"Ngài đừng có lại gần! "Diệp Tuyền không kiên nhẫn đẩy Lăng Nhược Hi ra, đứng dậy, khinh thường nói: "Ngài cho rằng ngài là ai, Lăng Nhược Hi, con đường đoạt đích nguy hiểm trùng trùng, ngài nhìn lại ngài đi, ngoài trừ có lão gia chống lưng ở đằng sau ra, còn có thể làm được cái gì chứ?"

Vừa nói, Diệp Tuyền vừa áp lên trên bàn, đầu óc mụ mị, miệng tiếp tục nói: "Ngài đúng là tệ hại!"

Bạn đang đọc truyện *Ác Nữ Quay Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.